

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

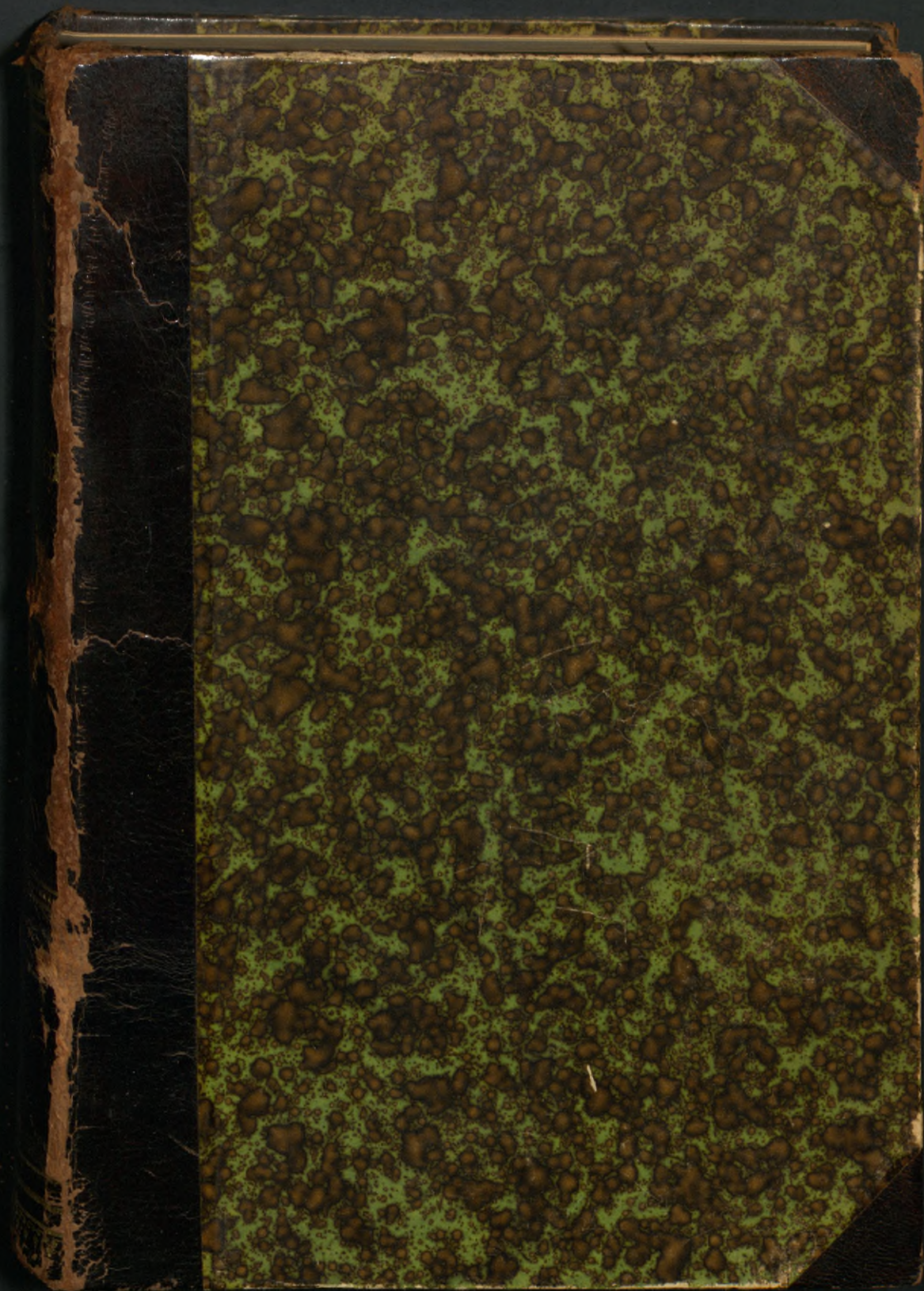
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

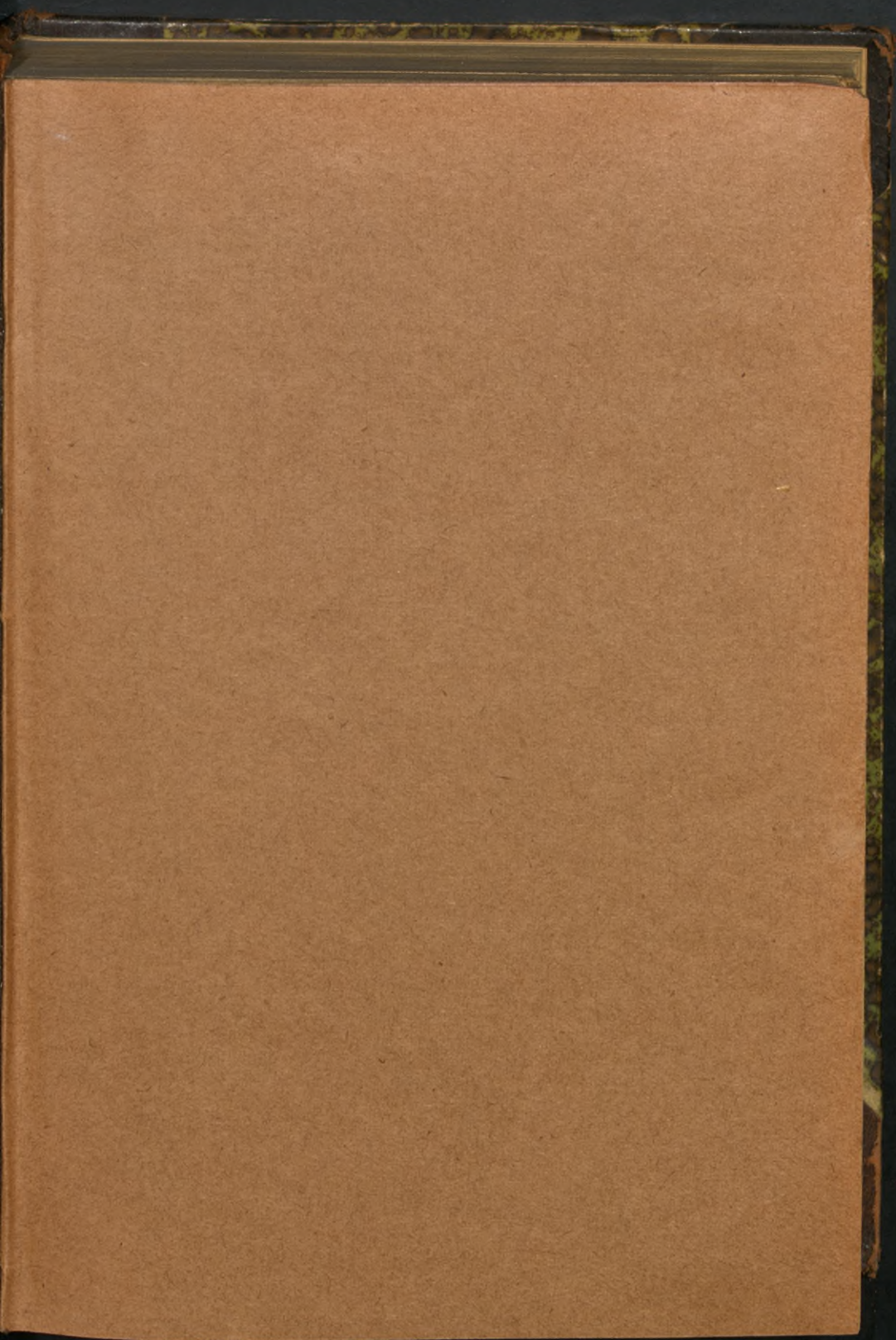
UPPSALA
UNIVERSITET

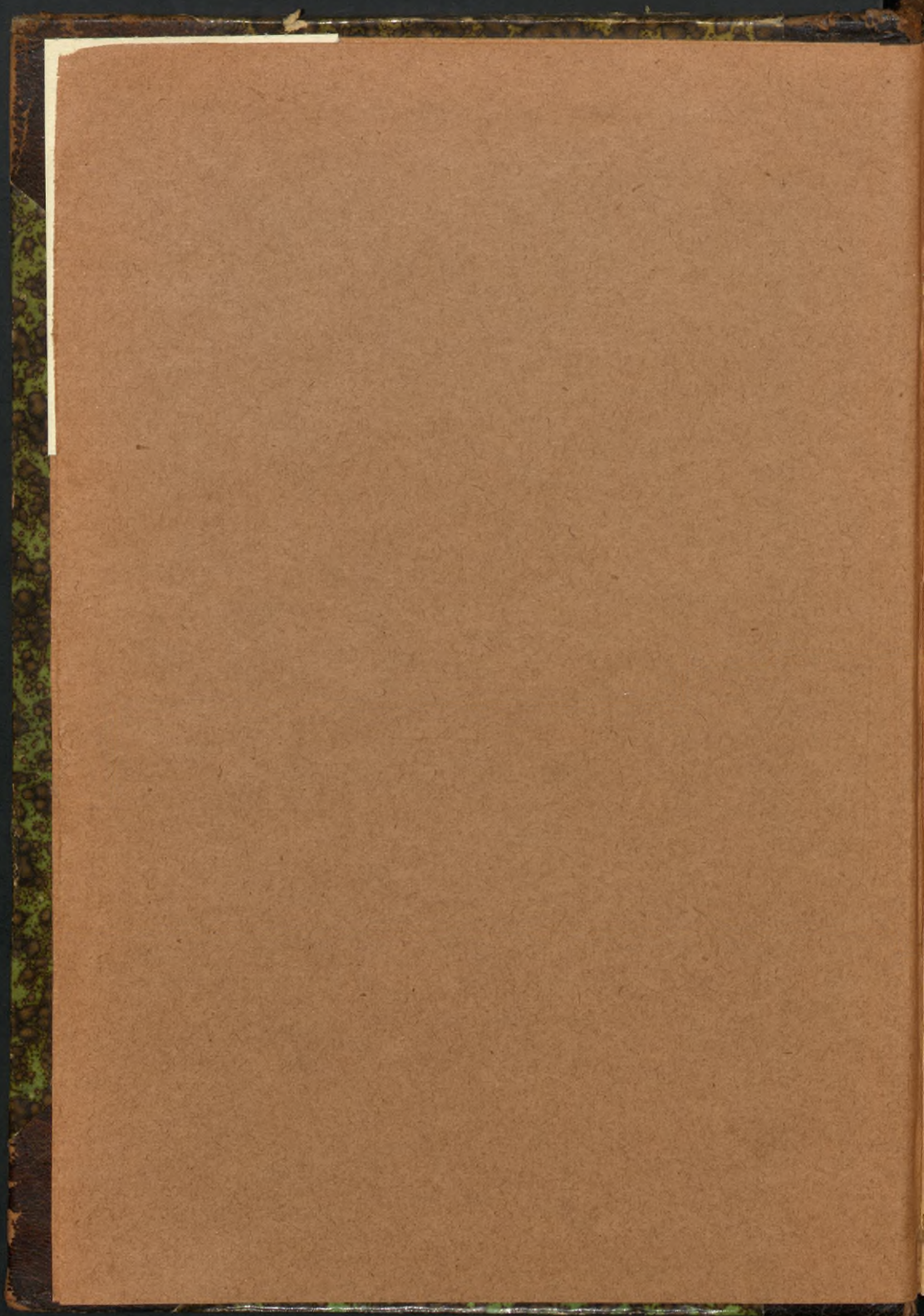

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.övers.

Häftet

Pris 10 öre.

FÖRMYNDAREN

ELLER

GULDETS MAKT.

Värdefulla gratispremier erhålla alla abonnenterna enligt prospektet.

Has omslagets 4:de sida och prospektet, endast deri angifna löfven ansvarar vi för.

Annals

Utlämnad af vi årens för subskription samman till nytt roman-
arbete beaktadt

FÖRMYNDAREN

KILLEN

GULDETS MAKT

Vårt utvalande vid valst af detta arbete har varit af så
vidt möjligt kunna uppfylla de önskaner på en god
och för alla samhällsstånder lämplig och värdefull litteratur, och
i den öfvertygelsen att detta verkets om bedje vi läsare läsare
och läsarens icke försumma att managrar subskribera på
dessa intressanta arbeten.

Abonnenterna göras särskildt uppmanade derjämte att
skänka 50 väl utvalda plancher medföljande arbetet hvilka utgöra
särskildt värdefulla de handskande personerna och värdelösa
samma i berättelsen, och så derjämte ett litet antal af värdefulla
och nyttiga arbeten följande att vilja på som presenter i anslut-
het med prospectet för det innes af hvar och en, ett exemplar-
tarnas förbehåll af mycket som möjligt äro tillgodssedda.

Att subskriptioner till arbetet en indlick af innehållet i
dessa i sin korta innehållande roman meddelas några följande
öfverskrifter ut besamma.

Brudgömsket — Stöttet Falkenberg Famljo-
skatt — Den gamla ruinens enda — Den vilde jäg-
rens berättelse — Den höglåtmanas död — Skuggor
och verktyg — En mörkrets vittne — En syster
blund — En strid med utrognens herskare.

Två skogar på flykt — En förtärad vattning —
Graven i skogen — Gud har räddadt m. m.
Subskriptioner till alla häfvens gratis beställas i den ord-
ning de ges.

Subskriptioner torde under inga villor till beställas
läsa lämna försändelselängtan.

Subskriptioner icke punktligt erhålla äro lifven om-
bedes samman till den utvalda konst skän-
Kommunikationer till och alla större platser antages
mot hög pris.

Meddelandet Verken

Kontor & Expedition: 51 Nygatan,
Stockholm.

Härmed förmedlas och presenteras ombedes att med
energi verka för subskription mot de förelästa verken vi lämna
dessa samt insända till den mån abonnenterna erhålla.

SJUTIONDE KAPITLET.

Ni är Eisner.

Knapt hade tåget från Bergheim, hvilket såsom passagerare medförde den efterspanade mördaren Eisner, lemnat banhallen, förr än depescherna kommo från residensstaden och lemnade en fullständig beskrifning på den för öljde.

I denna beskrifning var särskildt betonadt, att mördaren hade ett bredt ärr öfver högra tummen samt att han haltade något.

Det förra kännetecknet var ej lätt att i hast upptäcka, men det senare borde förråda honom.

Som telegrammet gått ut åt alla håll, så var det naturligt, att redan vid nästa station jernvägspersonalen skulle ge akt på, alla passagerare.

Eisner eller Müller, som den förföljde sjelf kallade sig, satt i ett hörn af vagnen, insvept i en mörk kappa, som han köpt sig, innan han medföljde tåget.

Den spanande polismannen kom äfven in i den kupé, i hvilken Eisner befann sig, men då denne senare förändrat sitt utseende och nu förblef sittande, hvarigenom han för polisen dolde sitt förnämsta kännetecken, lyckades det icke för polisen att upptäcka brottslingen.

Tåget gick vidare.

Konduktören hade emellertid länge haft misstankar på den i kappan insvepte passageraren. Men då han ej heller sett mannen gå, kunde han ej vara säker på sin sak.

Dock släpte han ej mannen ur sigte. Han afvaktade ett gynnsamt tillfälle.

— Vid nästa station blir det tågombyte, tänkte han, och då kanhända det kommer att visa sig om han haltar eller ej.

Efter ytterligare en timmes färd stannade tåget vid nästa station.

Passagerarne togo sitt bagage och skyndade att skaffa sig plats på det andra tåget. Konduktören uppehöll sig i närheten af den misstänkte passageraren, men till sin misräkning fann han, att denne satt qvar. Tydligt tänkte han fortsätta med samma tåg.

Konduktören gjorde då en rond genom vagnen för att ännu en gång taga honom i närmare skärskådande.

— Hur länge räcker uppehållet här? frågade den hemlighetsfulle mannen, då han såg konduktören inträda i vagnen.

— Tio minuter ungefär. Vi skola invänta Berlinertåget.

— Då hinner jag kanske besöka restauranten för att få mig ett glas varmt öl?

— Det hinner ni godt, svarade konduktören, som gladdes åt detta tillfälle att få se, huruvida mannen haltade eller ej.

Han låtsade fortsätta sin rond, men steg redan vid nästa vagn af tåget för att ge akt på den misstänkte mannen.

Denne hade redan stigit ur sin kupé och styrde nu sina steg fram mot restauranten.

Konduktören betraktade honom från sin plats, men kunde icke afgöra den fråga, som skulle lemna lösningen af gåtan.

En något vaggande gång hade väl mannen, men kunde man väl säga att han haltade?

— Han har kanske en stor förmåga att dölja sitt lyte, mumlade konduktören. Men jag skall ej släppa honom så lätt.

Med dessa ord följde han efter mannen till restaurationen, dels för att betrakta hans gång på närmare håll och dels för att söka utröna, huru det förhöll sig med äret på tummen.

Men äfven nu blef konduktören besviken i sina förväntningar.

Äret på tummen kunde ej ses, enär mannen bibehöll handskarne på sig; och hvad haltandet beträffar, var det fortfarande svårt att afgöra, huru härmed förhöll sig.

Emellertid signalerades tåget, och konduktören måste återvända till sin post.

Äfven den bespejade passageraren intog sin förra plats.

Ehuru konduktören ännu icke lyckats få något säkert bevis för den bevakade passagerarens identitet med den efterlyste brottslingen, var han dock för sin del öfvertygad om, att detta var förhållandet.

Flere omständigheter hade stärkt hans misstankar i denna riktning under mannens besök på restaurationen.

Utom det att han var böjd för att anse den vaggande gången såsom kascherad haltning, hade han trots sig märka, att mannen bar lösskäg samt hade färgadt hår.

På grund af dessa omständigheter beslöt konduktören att fortsätta sitt spioneri för att möjligen under resan till nästa station få visshet.

Hvisselpipan ljud, och tåget satte sig i rörelse.

Den misstänkte passageraren satt ensam i en kupé, och konduktören uppehöll sig i närheten för att göra sina iakttagelser.

Men mannen lät ingenting märka, som kunde förråda honom.

Då beslöt konduktören att göra slag i saken. Han gick in i kupén och tilltalade mannen samt kallade honom dervid såsom af misstag vid namn Eisner.

Samtidigt härmed gaf han noga akt på den tilltalade för att utrona verkningarne häraf.

Dessa uteblefvo ej.

Ehuru mannen synbarligen var en mästare i konsten att förställa sig, kunde han dock icke dölja den öfverraskning, som nämnandet af detta namn framkallat hos honom.

Han studsade häftigt till baka och kämpade tydligen efter fattning, allt under det han forskande betraktade konduktören.

— Ah, utropade denne, som nu trodde sig ha klara bevis och som sporrades af de tre tusen francs, som utlofvats för mannens gripande, ni är den efterlyste mördaren Eisner!

Eisner, som såg sig förrådd, bleknade, men återvann ögonblickligen lugn och sinnesnärvaro.

Han insåg, att hans lif nu berodde på en rask handling.

Han drog upp ett hårdt föremål ur fickan och beredde sig att öfverfalla konduktören.

Men denne, som noga gifvit akt på honom, märkte hans afsigt.

Gerna skulle han velat parera det hotandet öfverfallet, men obehägnad som han var och fruktande mannens synbarligen stora styrka, vågade han ej detta, utan tog till flykten.

Han sprang ut på plattformen utanför vagnen samt slog igen kupédörren efter sig.

Men Eisner lät sig icke afskräcka deraf.

Han visste, hvad han hade att vänta, om konduktören för-rådte honom.

Och då under tågets gång han icke såg någon möjlighet att lemna detta och såmedelst undkomma, var hans beslut, att göra konduktören, som upptäckt hvem han var, oskadlig.

Med hela sin kroppstyngd kastade han sig därför mot kupédörren.

Denna bräcktes i spillror, och i nästa ögonblick rusade Eisner efter konduktören ut på plattformen.

Konduktören hoppade öfver till nästa vagn, men denna saknade genomgångsdörr.

Konduktören kunde således icke komma in i den. Hans enda tillflykt var därför att söka komma upp på taket.

Såsom skicklig gymnast lyckades detta honom lätt nog.

Men Eisner visade sig ingalunda stå honom efter.

Han icke blott vågade det ganska djerfva hoppet öfver från den ena plattformen till den andra utan äntrade äfven upp på vagnstaket.

Här uppstod en vild brottning.

Länge hade denna strid dock ej pågått, förr än bromsaren märkte den och gaf stoppsignal.

Ögonblickligen saktade tåget, men innan det hunnit stanna, skulle troligen konduktören, som var betydligt svagare, hafva dukat under och kanske kastats ned från vagnen, om icke en lycklig omständighet kommit honom till hjälp.

Endast omkring femtio fot längre fram hade tåget att passera under en viadukt.

Detta såg konduktören, som stod vänd framåt, men Eisner märkte det ej.

Med uppbjudande af alla krafter sökte konduktören att hålla sin motståndare stängin, till dess denna passage skulle uppnås. Med dess hjälp hoppades han att blifva sin farlige motståndare qvitt.

Endast ett par ögonblick behöfde tåget att tillryggalägga vägen dit fram.

Konduktören, som hela tiden haft sin uppmärksamhet rigtad på bron, lutade sig i rätt tid ned, men Eisner stod fortfarande upprätt och erhöU derför mot den öfver honom dragna bron en stöt, så att han störtade ned på vagnstaket.

Som dels tåget betydligt saktat farten och dels bron var temligen högt belägen, blef stöten ej af farlig art.

Den beröfvade Eisner endast sansen samt förskaffade honom några smärre kontusioner.

Emellertid hade tåget stannat och bromsaren samt flere andra af tågpersonalen skyndat till platsen.

Sedan man af konduktören fått upplysning om, hvem Eisner var, fängslade man honom och förde ned honom i den tåget medföljande arrestantkupén.

Derpå sattes tåget åter i rörelse, och fem minuter senare gled det in på nästa station.

Från stationen förde efter några minuter telegrafan följande underrättelse till residensstaden: »Eisner är fängslad och tagen i förvar.»

SJUTIOFÖRSTA KAPITLET.

Dagen efter bröllopet.

Inga von Tannenburg hade visserligen åter uppvaknat ur den vanmakt, hvori hon fallit till följd af Manfred von Uttenhovens plötsliga uppdykande, men hon såg på sin omgifning med en sådan ångest och fruktan, att justitierådet fick den öfvertygelsen, att hon förlorat sina sinnes fulla bruk.

Hon kunde nu mera icke kallas Inga von Tannenburg, ej heller Inga von Prittwitz, ty sedan gårdagen var hon genom kyrkans band förenad med en man, som vid vigseln gifvit sig ut för att heta Bruno von Wilzeck.

Inga hade icke den ringaste aning om hvad som passerat i hörnrummet.

Nästan som medvetlös låg hon på sin bädd och stirrade omkring sig.

Förvaltarhustrun kom då och då och frågade, om hon önskade något.

Men Inga skakade antingen sorgset på hufvudet eller gjorde en afvärjande rörelse med handen.

Under tiden sutto justitierådet och Hugo tillsammans i det blå rummet i öfre våningen.

Hugo såg, mörk och dyster, ut genom fönstret, under det Planitz oroligt trummade med fingrarne mot bordet.

— Din vilja har nu skett, sade Hugo, i det han lät sin dystra blick glida öfver justitierådet. Jag är nu Ingas make. — Jag har gjort min skyldighet. Nu är turen hos dig att handla.

— Nej, hos dig! svarade Planitz vresigt.

Ett bittert leende lekte kring Hugos läppar.

— Hvad skall jag göra?

Ett illslugt drag gled öfver Planitz' ansigte. Förargad slog han handen i bordet och sade:

— Skall jag kanske hålla en föreläsning för dig om hvad du såsom ung äkta man har att göra?

Ogillande vände Hugo bort ansigtet.

— Nej, fader! var det enda svar han afgaf.

— Du vill ej. Nå då har jag intet annat att göra än att gifva både dig och mig förlorade.

— Hvad mig beträffar, genmälde Hugo, så är det mig likgiltigt, om jag i morgon åter måste ut i verlden eller icke. Jag har icke någon glädje mer af lifvet, ty hvad jag fruktade har nu skett.

— Hvad är det, som har skett?

— Det som jag sade mig befara.

— Säg ut!

— Det är förbi med Inga.

— Hvarför det?

— Hon är nu, hvad hennes sinnen beträffar, mera död än lefvande. Den dubbla ansträngningen, som hon utstått genom hypnotiseringen, var för mycket för hennes hjerna.

— Och du har intet medel att förbättra hennes tillstånd?

— Nej.

— Då står det i sanning illa till med din konst.

— Med din tyckes det stå ännu sämre till.

— Hur så?

— Du vägrar ju att med energi gripa dig an med mina anspråk på besittningen af Falkenberg.

— Allt skall ske, så snart vi återkomma till residenset. Att ingripa förr är omöjligt för mig.

— Det är en egendomlig känsla för mig, började Hugo, i det han afvek från det påbörjade samtalet, att jag nu hvarken heter Planitz eller Falkenberg. Det kommer att bli svårt för mig att icke falla ur den roll, som detta mitt nya namn gifvit mig.

— När fick du nytt namn? Bruno von Wilzeck har du ju hetat sedan din ungdom.

— Men den verkliga Bruno von Wilzeck, hvar är han?

— Det behöfver du ej fråga efter.

— Jag förstår dig, min ädle fader, han är —

Vid dessa sista ord antydde Hugo genom en geste med handen, att den, om hvilken talet var, på ett brottsligt sätt blifvit röjd ur vägen.

Ett förhatligt, ett vedervärdigt uttryck återspeglade sig i Planitz' ansigte.

— Hundrade gånger har jag väl sagt dig, att du icke skall bekymra dig om saker, som angå mig allena. — — Då jag satte in dig i den franska pensionen vid den belgiska gränsen, inskrefs du der, på grund af företedd födelse- och dopattest, såsom Bruno von Wilzeck. Detta namn är ditt.

Ovilkorligt drogs Hugos mun till ett hånfullt, föraktligt leende.

— Du är en mästare i konsten att skaffa legitimationspapper, det måste din argaste fiende medgifva. — Men hur kom det sig då, att jag strax efter min konfirmation plötsligt måste uppträda under namnet Magnus Eriksson?

— Detta passade in i de planer, som jag hade med dig. — Du skulle intaga en aktad ställning i det menskliga samhället. Jag bragte offer efter offer, och dina anlag berättigade mig till de vackraste förhoppningar. Dina lärare gäfvu dig de amp-laste loford, och jag trodde med säkerhet, att vägen låg fri för dig, till ära och anseende. — Men hvarför har du gäcket alla mina förhoppningar?

Hugo ryckte på axlarne.

— Dertill är du skulden, svarade han kort och bestämdt.

— Jag! Hur så?

— Jag trodde, att jag icke skulle behöfva gifva någon förklaring häröfver. — Men jag skall göra det. — Erinra dig det bref, som jag skref till dig på min adertonde födelsedag!

— Det var en barnslig begäran af dig.

— Sää! Du kallar det barnsligt, att jag förklarade, det jag då önskade veta, hvilka min fader och min moder voro? — — Om du då utan omsvep meddelat mig, att min fader var den berömde juristen Planitz och min moder en qvinna, hvars namn du ännu icke ville nämna, så skulle jag kanske hafva lugnat mig. Men hvad gjorde du? — — Du icke blott lemnade mig i ovisshet, utan iakttog gent emot mina fordringar en hård-nackad tystlåtenhet.

Justitierådet log hånfullt.

— Jag skulle kanske gifvit efter för ditt barnsliga trots?

— Det var ej något barnsligt trots, svarade Hugo bestämdt.

Jag ville blott veta, hvem jag var.

— Det fick du ju veta sedermera.

— Ja, det var just min olycka, att jag fick veta det för sent. Från och med den dag, då du förvägrade mig den begärda upplysningen, upphörde min sträfvan. Jag kunde icke längre studera med den flit och den ifver, som dittills besjälät mig.

— Hvarför icke?

— Jag hade intet lifsmål. Ända till mitt adertonde år hade den tanken hållit mig upprätt, att jag var son till en högt stående man, som hade sina särskilda skäl, att icke erkänna sin son och arfvinge. Dittills hade jag ansett mig böra foga mig i det oundvikliga, men nu mera var det förbi härmed.

Planitz nickade bifallande med hufvudet.

— På visst sätt har du rätt, fortfar han i förebrående ton. Men också blott på visst sätt. — Hvem tvang dig väl att börja ditt vagabondlif, som kom dig att sjunka steg för steg?

En fiendtlig blick lyste ur Hugos ögon.

Han sprang upp gick med korslagda armar flere gånger af och an på golfvet.

— Ha, sade han med ett vildt leende. I dag är det en märklig dag. — Är jag icke sedan tjugufyra timmar en lycklig äkta man?

— Jo, det är du!

— Jag?

— Ja visst.

— För den lyckan tackar jag! Ditt verktyg har jag varit, då jag i går gick in på att eröfra Inga så som skett. — O, Gud, utropade han förtviflad, jag är så olycklig! — — Ännu för några dagar sedan, kände jag mig lifvad af glädje och sällhet, när jag tänkte derpå, att jag kunde blifva Ingas make. — Så sant en Gud i himlen lefver, jag besjälades ej af den tanken att vinna rikedomar utan blott och bart af den känslan att ega en skön, ädel kvinna. Och det skulle ha lyckats mig.

— Du är en svärmare! Inga vet, att hennes make lefver. Hon här de osviktigaste bevis derpå, och så vidt jag känner henne, skulle hon aldrig hafva gått in på att blifva en annans maka.

— Det hade berott på försök.

— Det försöket skulle ha visat sig, att du icke förmått uträtta något.

— Det måste förblifva så som jag rådt dig och dervid blir det också. Jag har beställt en vagn, och så snart den inträffar här, skola vi återvända till hufvudstaden. — Du skall fortfarande spela Bruno von Wilzecks roll, och jag skall bevaka din rätt.

— Skall Inga vara med härom?

— Hon måste

— Hur skall du kunna tvinga henne?

— Om det icke lyckas på annat sätt, sade Planitz, i det han skar tänderna af raseri, måste du för andra gången utöfva din konst.

— Men om hon då dör?

Ett vildt skratt från justitierådet ljöd genom rummet.

— Så mycket bättre för dig och mig. Du är då den samskyldige arvingen till Falkenberg, och jag skulle vilja se den, som kunde göra dig din rätt stridig. — — Men Inga dör icke. Vi skola taga henne med till hufvudstaden. Här äro vi, som du sjelf vet, icke längre säkra. Den vanvettige Manfred von Uttenhoven har dykt upp och han kunde bereda oss obehag.

Planitz stirrade några ögonblick eftertänksamt mot golfvet.

— Hvaritrån kan han hafva kommit?

Ur justitierådet trängde sig en djup suck.

— Jag skulle ha fasttagit och gjordt honom oskadlig, förklarade han. Men han undgick mig, och du vet, hvad som sedan skedde.

Då jag med presten, kom ut på gården, såg jag, att stegen var omkullfallen bredvid huset och jag såg den plats i snön, der Manfred uppträdt. — Men sjelf var han försvunnen.

— Kanhända hade han gömt sig i Mångrottan? framkastade

Hugo.

Planitz stirrade liksom själsfrånvarande på den talande.

— Hvad säger du? framstötte han, Tror du verkligen, att i Mångrottan ännu en sten finnes kvar på den andra? Och dessutom, hur skulle han kunna finna detta gömställe?

— Vet du icke, hvad Eberhard sade?

— Ah, gubben har drömt.

— Nej, fader, äfven jag har hört gummans skratt.

— Fortgår det på detta sätt, svarade Planitz häftigt, i det han reste sig och började gå af och an på golfvet, så blir jag vansinnig. — Den gråa gumman såväl som den sköna hvita frun äro döda.

— Hörde du ej, hvad anföraren för pionjärerna sade?

— Jo, men det är ej bevisadt, att han sagt sant.

— Reinhold Ackermann arbetade länge på denna byggnad, och det är ju möjligt, att någonstädes en underjordisk gång fanns, som icke träffades af förstörelsen, och —

Båda sprutto plötsligt till.

Deras ängsliga blickar mötte hvarandra. Tydligt hade de hört gummans klingande »hi, hi, hi.»

Det hade förefallit justitierådet, som om skrattet klingat omedelbart utanför fönstret. Hans af förskräckelse bleka ansigte vände sig ditåt.

Han slog upp fönstret och tittade ut men fann ingenting.

Efter en stunds öfverläggning angående förberedelser för resan, begåfvo sig Planitz och Hugo till Inga.

De hade hoppats, att hennes helsotillstånd skulle förbättras, men derpå syntes nu mera icke vara att räkna.

Mångrottan hade sprängts i spillror, men hela detta byggnadsverk var dock icke förstördt.

Det rum, hvilket de båda spöklika gestalterna företrädesvis utvalt till bostad åt sig, var fortfarande i behåll, och den grå gumman så väl som Ludmilla lefde ännu.

Men den del af grottan, der de hade sitt matförråd, hade igenrasat samt dervid begravt hela förrådet.

Den grå gumman begaf sig för den skull genom en i behåll varande gång ut i det fria och ville gå till nästa by för att köpa lifsförnödenheter af alla slag.

Knäpt hade hon beträdd skogen, förr än en man, som frågade efter Bärenburg, dök upp för henne.

Hon sade honom, att det egentliga Bärenburg låg i spillror, men att personer finnes i jagtslottet.

— Är Inga med der? frågade då mannen.

Sedan den grå gumman besvarat frågan, måste hon upplysa mannen om åtskilligt annat.

Hon berättade honom allt, till och med att Inga samma afton skulle stå brud.

Till gengäld för dessa underrättelser, invigde mannen, som förklarade sig vara Manfred von Uttenhoven, gumman i sina sorgliga lefnadsöden.

De båda blefvo goda vänner och beslöto att störa den förestående vigseln.

Hur detta skedde ha vi redan berättat läsaren. Nu vilja vi blott tillägga, att Manfreds fallande från stegen icke hade några svårare följder för honom.

Den grå gumman hade varit närvarande, då Planitz visat sig vid fönstret och stött ned Manfred från stegen.

Manfred och den grå gumman hade derefter flytt och uppsökt sitt gömställe.

Samtidigt med det att Planitz och Hugo diskuterade sina planer, såsom skildrats i början af detta kapitel, sutto Manfred och den grå gumman tillsammans i Mångrottan och resonerade.

Manfred berättade utförligare om sina öden.

Han skildrade, huru hans brud Inga von Tannenburg blifvit honom frånröfvad.

Vidare omtalade han, huru man fört honom till därhuset i Isenbrunn och huru han här fått tillbringa den skönaste tiden af sitt lif bakom tjocka murar.

I lifliga färger berättade han för gumman, huru därhuset föll ett offer för det rasande elementet och huru han derpå ströfvade omkring i skogen.

Med spänning lysnade den grå gumman till den olyckliges berättelse.

Manfred drack ett glas vin derpå fortsatte han:

— Jag har redan sagt er, att jag då icke var fullkomligt herre öfver mina sinnen. Blott så mycket mins jag, att jag gick till slottet Falkenberg för att söka Inga.

Jag trodde mig hafva funnit henne, men Inga kastade, såsom jag länge trodde, en packe bref till mig.

Jag skyndade bort, då jag hörde menniskor komma, och flydde genom den lilla sidoporten i slottet ut i det fria.

Följande dag fortsatte jag mina forskningar efter Inga, och dessa ha nu fört mig hit.

— Hvart tog den packa bref, som kastades till er på Falkenberg, vägen? frågade den gråa gumman.

— Den är i säkerhet, svarade Manfred.

— Hvar?

Ett illmarigt leende lekte på Manfreds läppar.

— Det vågar jag ej säga er.

— Hvarför icke?

— Ni kunde gå åstad och hemta brefven.

Gumman skrattade högt.

— Jag bryr mig icke om era hemligheter och söker ej efter dem.

En paus inträdde.

— Nå, jag skall säga er det då. — I den gamle Krischans förbannade slott öppnade jag paketet, men då jag aflägsnat det yttre omslaget, fann jag på det inre följande märkliga rader:

»Den som finner denna bundt bedes att lemna den till grefve Horst von Falkenberg eller hans dotter Erna. Den innehåller ett människolifs hemligheter.

När jag läst dessa ord, gömde jag bundten i ett litet skåp, som stod vid väggen i köket.

— Der ligger den ännu?

— Ja.

— Ni berättade för mig, att vid slottet Falkenberg finnes en förfallen hydda.

— Det är ej någon hydda. Det är ett hus eller rättare sagt: det var ett hus, innan den tokiga Lora i Isenbrunn kom och tände på det. Folket kallar byggnaden nu det förbannade slottet.

— Ni måste åter dit!

— Jag? Hvarför?

— För att skaffa Inga ett gömställe.

Manfred log åt gummans barnsliga uppfattning.

— Hvarför skall jag då gömma Inga? Eger hon icke ett präktigt slott, i hvilket hon kan vistas? Hvarför skall hon gömmas?

— O, fortfor gumman med en viktig min, att ega ett gömställe är bra. Äfven vi halva fiender.

— Jag förstår er ej. Dessutom kan jag ej nu få fatt i Inga.

— Ni skall få fatt uti henne, ock det rätt snart.

— Hvad säger ni? frågade Manfred ifrigt.

— Hör på, hvad jag lyssnat mig till.

— Ni har då varit der borta?

— Ja.

— Men är icke förbindelsen mellan Mångrottan och Bärenburg afbruten.

— Gången till vinden är visserligen rasad, men det fins en annan gång, som mynnar ut i källaren. På denna väg har jag begifvit mig till källaren, samt derifrån upp i huset, hvarest jag lyssnat till viktiga saker.

— Berätta hvad ni bört!

— Inga skall i morgon föras till hufvudstaden.

— Hvad skall hon göra der?

— Hon skall uppträda såsom Hugo von Falkenbergs maka och —

— Det finnes ej någon Hugo von Falkenberg. Den som kallar sig så är en bedragare.

— Hi, hi, hi! skrattade den gamla. Det vet jag äfven att han icke är Hugo von Falkenberg. Han är i kyrkboken inskrifven såsom Bruno von Wilzeck. — Men hvad bekymrar det mig. — Ni vill uppträda såsom den sköna Ingas beskyddare, och det är vackert, det är ädelt af er.

Manfred von Uttenhoven stod några ögonblick stilla och öfverlade.

— Ha, framstötte han derpå, det vore förfärligt, om den eländige skulle lyckas i sin nedriga plan. — Jag måste befria Inga. — Men huru, huru? — O, hjälp mig, hjälp mig!

Gumman nickade bifallande.

— Jag vet ett sätt.

— Och det är?

— Ni är ju bekant på slottet Falkenberg?

— O, jag kände många, som bodde på slottet, men om dessa alla nu lefva, det vet jag ej.

— Återvänd till slottet, forska der efter bekanta och berätta för dem, hvar Inga befinner sig, samt uppfordra dem att komma och befria henne.

Manfred skakade tviflande på hufvudet.

— Jag kan icke återvända till slottet Falkenberg, sade han.

— Hvarför icke?

— Man skall fasttaga mig och återföra mig till Isenbrunn.

— Nej, nej, det vill jag ej!

Den gråa gumman såg forskande på honom.

— Det återstår oss ännu en annan utväg, sade hon.

— Hvilken?

— Skrif ett bref till någon i slottet, som känner er.

Ett jubelrop kom ur Manfreds strupe.

— Det blir det bästa. Det skall jag göra. Den gamle Jakob, som alltid var en stor vän till den försvunne grefven och under hvars skydd Inga växt upp, måste lefva. — Ja, det gör han bestämdt!

Han funderade en stund.

— Nu erinrar jag mig alldeles tydligt, att jag såg honom i slottet, då paketet kastades till mig. — Det var ingen annan än den gamle Jakob, och då lefver nog också borgfrun, som vid den tid jag var Ingas lycklige brudgum, lefde på spänd fot med Ingelfingen.

Äfven hon skall tro mina ord och befria Inga ur fångenskapen.

Gumman glädde sig som ett barn åt det goda råd, hon gifvit Manfred.

Hon gick till ett väggskåp och framtog derur bläck samt papper, hvarefter Manfred satte sig att skriva.

Han skref både till borgfrun och den gamle Jakob samt skildrade för dem Ingas belägenhet.

Han berättade äfven, att Inga följande dag skulle föras till hufvudstaden, der man skulle finna henne i värdshuset »Svarta Örn».

Då brefven voro färdiga erbjöd gumman sig att bära dem till närmaste by, men detta behöfde hon ej, ty onedelbart der-
efter kom en till hufvudstaden bestämd diligens och for der förbi.

Till den lemnades de båda brefven.

ÅJTIOANDRA KAPITLET.

De förbundna.

Två dagar efter bröllopet höll en stor resvagn utanför porten till Bärenburg.

Vagnen var delad i två afdelningar.

Hufvudplatserna intogos af Planitz, hans son och Inga.

Vagnen satte sig i rörelse. — Piskans klatschande hven genom luften.

De starka djuren sträckte ut, och snart rullade vagnen bort med rask fart.

Inga talade ej ett ord.

Stum och sluten lutade hon sig tillbaka mot ryggstödet och öfverlemnade sig åt drömmar.

Ej heller Planitz och Hugo yttrade något.

Alla sutto försjunkna i tankar.

Efter en myckét långsam resa kom man omsider till den temligen aflägsset belägna hufvudstaden. Vagnen rullade, enligt anvisning, hän till justitierådets bostad.

Det var sent på aftonen, då den uppnådde sitt mål.

Följande morgon, då justitierådet beträdde sin byrå, inträffade den ena jobsposten efter den andra.

Först och främst möttes han af en anklagelse för orättrådigt handhafvande af förmyndarmedel. Hans vikarie meddelade honom, att onda rykten vore i omlopp om honom, att han vore starkt misstänkt för hvarjehanda orättrådigheter.

Justitierådet bleknade.

— Hvad säger ni, misstänker man mig?

— Ja.

Justitierådet hade gerna velat veta något utförligare i denna sak, men samtalet afbröts, i det att baron von Wolfardorf anmäldes. Denne önskade tala med justitierådet i en högst vigtig sak.

Baronen helsade justitierådet på det hjertligaste och önskade honom välkommen åter till hufvudstaden.

Derpå framstälde han sitt ärende.

Detta var ett uppdrag för Planitz att af alla krafter medverka vid de riksdagsmannaval, som skulle ega rum de närmaste dagarne. Det gälde att besegra det socialistiska partiet.

Planitz förskräcktes, ty det skulle gifva honom ofantligt mycket att göra. Nästan hela hans tid skulle derigenom blifva upptagen.

Men på baronens enträgna uppmaningar gaf han efter.

— Godt, sade han, jag skall göra min pligt, men jag kan försäkra er, att det är stor uppoffring för mig.

— Uppoffring, invände baronen. — Ni vet ju, att centralkassan för agitationen aldrig varit bättre fylld än nu. Ni har, såsom ni af tidigare erfarenhet vet, ett rättvist anspråk på penningarne, som samlats för detta ändamål.

Planitz trodde, att han i detta ögonblick bäst kunde öfva inflytande på baronen, som uppskattade hans förmögenhet till millioner.

— Herr baron, jag försäkrar er, att jag i detta ögonblick genom en politisk motståndare bragts i ett hårdt trångmål.

— Hur så? frågade baronen.

— Ni vet att man anförtrott mig en mängd förmyndaremedel. Jag är, som ni vet, en rik man och kan, om det är nödvändigt, anskaffa rätt stora summor.

Genom fabriksägaren Horn i Grossebersdorf, hvilken, såsom ni vet, är alla missnöjda elements ledare, har jag dock för tillfället kommit i en svår belägenhet. Han är förmyndare för Brendelska arfvingarne. Dessas hela förmögenhet har jag tagit till förvaltning, och jag har alltid sökt att befordra myndlingarnes intressen på bästa sätt genom att placera penningarne så, att de skulle lemna hög ränta. Med den nuvarande låga räntefoten måste man söka att i affärsföretag få ett kapital vinstgifvande. Det Brendelska arvet har jag för den skull satt in i en fabriksrörelse, men nu kommer fabrikören och gör mig förebräelser derför. Ja, han har till och med lemnat in en skrift till förmyndarekammaren, i hvilken han drager min ärlighet och min redbarhet i tvifvelsmål.

— Det är nedrigt! svarade baronen.

— På grund häraf är det nästan omöjligt för mig att nu sysselsätta mig med politiken. Jag måste stoppa munnen till på mina vedersakare, och det kan endast ske genom att i hast anskaffa en summa af 150,000 thaler i kontanta penningar.

Baronen såg undrande på talaren.

— Hvad säger ni? 150,000 thaler, det är väl ingen i stånd att så i en handvändning anskaffa?

Kring justitierådets mun lekte ett hänfullt leende.

— Åh, mot några personers borgen skulle det godt låta sig göra. För er och några andra af mina vänner vore denna borgen en småsak.

— 150,000 thaler är ingen småsak, herr justitieråd, men jag skall dock tala med några af mina vänner samt lemna er svar någon af de närmaste dagarne.

— Er hand och ert ord derpå, herr baron!

— Tvisflar ni?

— Åh, nej.

— Hvarför fordrar ni då mitt hedersord?

— Bland män af ära är det vana att gifva sitt hedersord.

— Nå, här min hand, då!

Baronen måste anstränga sig för att dölja det satiriska leende, som i detta ögonblick lekte på hans läppar.

De båda männen afhandlade nu en stund den politiska frågan, hvarefter baronen aflägsnade sig.

— Räddad! Räddad! hviskade Planitz, då han åter befann sig allena. — Men baronen kan misslyckas. För att vara fullt säker, måste jag vinna Ingelfingen för mina förehafvanden.

Efter denna monolog klädde justitierådet sig och gick ut. Han styrde sina steg till telegrafstationen för att aflåta ett telegram till Ingelfingen.

Några timmar senare hade han dennes svar i sin hand.

Det lydde:

»Jag kommer med tåget i morgon afton. Ni behöfver ej hemta mig. Jag uppsöker er i er bostad.»

Följande dag gick justitierådet i stor spänning. Hans existens, hans anseende och lycka hängde liksom på en tråd.

Ingas tillstånd var oförändradt.

Hugo befann sig fortfarande i en förtviflad sinnesstämning.

På aftonen följande dag öfverfölls justitierådet af en fruktansvärd oro.

Vid elfvatiden kom Ingelfingen.

Denne hade blifvit mycket förändrad sedan justitierådets sista sammanträffande med honom. Hans manliga, friska ansigtsfärg hade lemnat rum för en ytterlig blekhet. Hans drag buro prägeln af den största spänning.

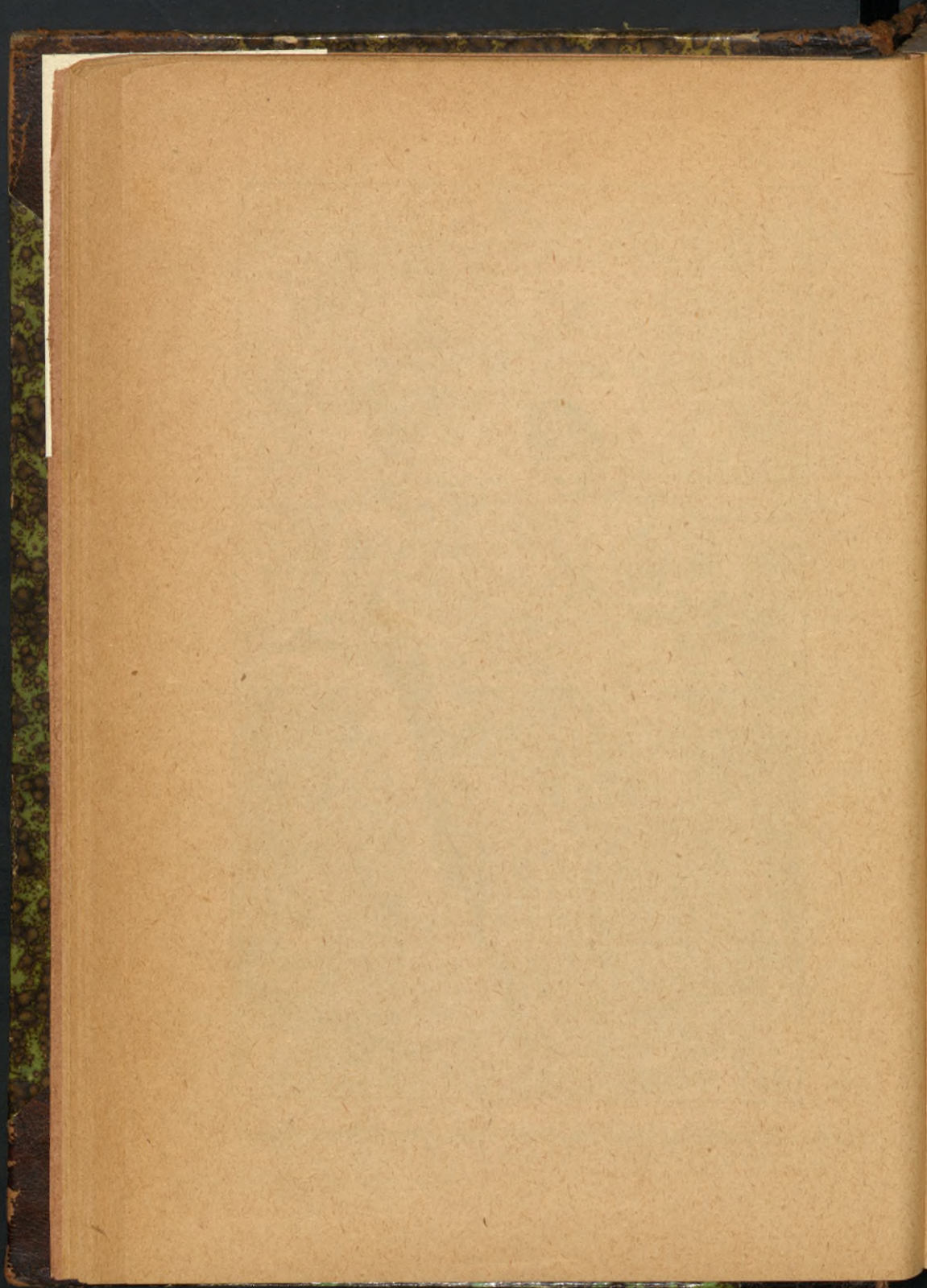
— Min Gud, herr baron, sade justitierådet till honom, så ni ser ut! Hur är det med er!

Ingelfingen fattade krampaktigt i justitierådets arm och sade:

— Ni kan ej tro, herr justitieråd, i hvilken upprörd sinnesstämning jag befinner mig!

39) »Ett utrop af glad förvåning kom öfver hennes läppar.

— Ni?

— Ja.

— O, jag ber er berätta mig hvarför!

— Äro vi säkra för lyssnare?

— Ja, fullkomligt.

— Godt, då skall jag säga er, att jag befinner mig i större svårighet än ni.

— Hvarför?

— Man förföljer mig.

— Hvem förföljer er?

— En komplott.

— En komplott? frågade justitierådet undrande.

— Ja.

— Hvem är då själen deri?

— Ingen annan än borgfrun.

— Fru Falkner på slottet Falkenberg?

— Ja, just hon.

— Men hon är ju gent emot er en underordnad person.

Hur kan hon uppträda mot er?

— Det är, ty värr, så som jag säger. Vet ni hvarpå komplotten går ut? — Man vill öfverlemnna mig åt bödeln.

— Åt bödeln! — Ni öfverdrifver!

— Visst icke.

— Hur förhåller det sig härmed?

— Det skall ni snart få veta. — Han har varit framme.

— Hvilken?

— Horst von Falkenberg!

— Horst von Falkenberg?

— Ja.

— Hvar är han?

— Hal svarade Ingelfingen med ett vildt skratt. — Hvar är han? — Ja, det är just en fråga, som jag sysselsatt mig med flere dagar. — Jag har gjort allt för att finna honom och försäkra mig om hans person, men förgäfves. — Ni vet, att han efterlyses ännu, så att hvar man finner honom, har man blott att fånga honom. — Jag förföljde honom till belgiska gränsen och var då säker att få honom fast, men plötsligt var han försvunnen liksom töcknet för solen.

— När var det?

— Kort före jul. — Jag hade förberedt allt för att öfverraska honom men då vi öfverrumplade nästet, var han borta. — Dessutom oroar mig förhållandena på Falkenberg. — Der har en person dykt upp, som afgjordt inverkar på händelsernas gång.

— Hvem är den personen?

- Hon heter Doris Friedenau.
 — Hvem är denna Doris Friedenau?
 — En sådan person som är högst farlig för mig.
 — Hvem kan hon vara?
 — Hvem kan hon vara? — Vet ni icke, hvem som döljer sig under detta namn?
 — Nej.
 — Nå, då skall jag säga er det. Denna Doris Friedenau är ingen annan än —
 — Än?
 — Horst von Falkenbergs dotter.
 — Herr von Ingelfingen, ni talar i vansinne!
 — Nej, mitt bästa justitieråd, det är tyvärr sanning. Jag kan aflägga ed derpå, att hon är Horst von Falkenbergs dotter.
 — Har ni bevis?
 — Nej.
 — Hur kan ni då påstå, att denna Doris Friedenau och den olycklige Falkenbergs dotter äro samma personer?
 — Bevis har jag visserligen ej, men jag fruktar det värsta —
 — Jag tror dock, att ni misstager er.
 — Nej, nej, ärade herr justitieråd, det är, tyvärr, sanning. . . . Men detta är icke det enda, som oroar mig.
 — Hvad är det då mera?
 — Ni vet allt, herr justitieråd, och för er behöfver jag därför ej hafva några hemligheter. Ni var ju till och med min medhjelpare, då jag tillskansade mig Falkenberg. Jag vill ej mera tala derom, men, men — jag har ett vittne —
 — Ett vittne?
 — Ja.
 — Hvem är det?
 — Den gamle dagsverkaren, den Gud fördöme!
 — Hvem är den mannen? Om honom har ni aldrig talat med mig.
 — Han är Agnes' fader.
 Justitierådets ögon lyste.
 — Agnes, sade han, är det han, hvars dotter fick ett barn?
 — Ja, just han, herr justitieråd.
 — Hvar är mannen?
 — Han ärnade sig till Amerika.
 — Med dottern?
 — Ja, som han sade. Men så blef det ej. Han emigrerade ej till Amerika utan till Afrika.
 — Hur är det då med Agnes och hennes barn?
 — Jag har blott knapphändiga underrättelser derom. Man säger, att hon är död.

— Hvar i Afrika befinner sig då mannen?

— Vid en ort i närheten af equatorn, der han lär ha det mycket bra.

— Fantasibilder! tröstade justitierådet. . . . Men nu till en annan sak! — Jag behöfver er hjälp.

— Min?

— Ja, ni är en rik man. Ni behöfver blott göra ett penn-
drag, så har ni hundratusenden att förfoga öfver.

Ni öfverdrifver. — Men dock, hur mycket behöfver ni?

— 120,000 thaler.

Ingelfingen studsade.

— Till den summan belöper sig knappast min hela för-
mögenhet.

— Ni skall ej gifva mig summan utan endast bisträcka
mig för tillfället med den genom ert namn.

— Hur har ni kommit i en så stor penningförlägenhet?

— Jag är alls icke i penningförlägenhet, svarade Planitz.
Jag måste blott för ögonblicket visa upp kontanter, för att tysta
en fiende. — Ni vet, att jag är förvaltare af förmyndaremedel.

— Aha!

— Tillgångar har jag nog, men de äro bundna i industri-
ella affärer, hvarur jag icke så hals öfver hufvud kan lösgöra dem.

— Jag skall hjälpa er. — Men är detta det enda skälet till
att ni har kallat mig hit? — Jag trodde, att något annat till-
dragit sig, som var af vigt för oss båda.

— Ja, svarade Planitz, det är också andra omständigheter,
som föranledt mig att komma. — Dr. Eisenschmidt har ej kun-
nat tåga.

— För pocker! Hvem har sagt det?

— Jag säger det.

— Hvad har han då sagt?

Justitierådet hotade med fingret.

— Ingelfingen, låt det vara nog! Vi skola hellre lemna
detta ämne å sido. — Man vet emellertid i vida kretsar, hvarför
vissa personer länge hållits inspärrade i därhuset vid Isenbrunn.

— Ni fantiserar, Planitz!

— Ja, gifve Gud, att det endast vore fantasier. Men det
är, ty värr, sanning. — Ingelfingen, jag ville säga eder en sak,
fortfor justitierådet. — Ni har misräknat er, och jag med.

— Hur så?

— Er hela diktan och traktan gick ut på att sätta er i be-
sittning af Falkenberg, men de vägar och de medel, ni derför
använde ligga nu i öppen dag. Ni har gjort upp räkningen utan
värden, ty Inga är nu gift.

Ingelfingen bleknade.

— Gift! Hvad säger ni? Hennes make är ju begrafven. Visserligen. Men hon är gift för andra gången.

— Med hvem?

— Baron von Wilzeck.

— Baron von Wilzeck! — Hvem är han?

— En adelsman utan vank och brist. Han har att se tillbaka på gamla anor liksom ni, min kära Ingelfingen.

— Jag känner ingen baron von Wilzeck.

— Men jag.

— Hvar är denna baron?

— Här i mitt hus.

— Och Inga?

— Hon är här äfven.

— Ni har öfverlistat mig, Planitz.

— Visst icke. Men jag har återupptagit den plan, som en lång tid legat nere, och jag är nu vid målet. — Nu återstår blott en obetydlig fråga.

— Hvilken?

— Den om delningen af arvet. Ger ni mig en förbindelse på 120,000 thaler och afstår ni från hälften af arvet?

Blott några sekunder öfverlade Ingelfingen, hvad han skulle göra.

— Hvad jag sagt står fast, sade han derpå. Ni får en skuldförbindelse på 120,000 thaler.

— När?

— I morgon.

Justitierådet måste ovilkorligen le. I sin ifver syntes Ingelfingen icke hafva tänkt på hvad han egentligen lofvat. Justitierådet skrattade högt.

— Nej, nej, bäste Ingelfingen, jag behöfver ej några penningar och vill inga penningar hafva, ty jag har redan avslutat ett förslag med baron von Wilzeck. Hälften af Falkenbergiska arvet skall blifva min.

— Ni är en satan!

— Då äro vi kolleger, svarade Planitz.

— Har ni kallat mig hit endast för att säga mig, att ni bedragit mig?

— Jag har icke bedragit er. Jag ville blott göra en affär med er, men ni vägrade att inlåta er i affärsförbindelse, och vi äro qvitt. — Jag varnar er, Ingelfingen. Res icke tillbaka till Falkenberg! ty de döda stå upp ur sina grafvar och skrika på hämd! — Jag har er i min hand. — Ni vet, att jag har reda på allt, allt. — Nu har jag blott en bön att ställa till er. Den rör —

— Hvad?

— Jag behöfver mera . . . Ko-mano!

Ingelfingen gjorde en afvärjande rörelse med armen.

— Olycklige, hvad tänker ni göra? Ha icke ännu nog många offer fallit för det fruktansvärda giftet?

— Jag skall på egen hand fortsätta det af eder påbörjade verket.

— Jag har intet gift mera.

— Ni måste skaffa mig något!

Ingelfingen insåg, att han endast på så sätt skulle lättast komma ifrån justitierådet, att han villigt gick in på allt. Han lofvade därför allt, och de båda allierade skakade hvarandras händer samt skildes såsom gamla vänner, sedan hvar och en lofvat den andre djup tystnad.

Ingelfingen lemnade justitierådets bostad och tog in på ett hotell.

Så snart han blifvit allena der, kastade han sig i en stol och yttrade för sig sjelf:

— Min stolta byggnad är ramlad. — Den bofven Planitz har bedragit mig på det skamligaste sätt. — Han vill, att jag skall böja mig. — Skall jag göra det?

Han tryckte handen mot pannan.

— Ja, jag måste det. Jag måste gifva vika för honom, ty han känner min hemlighet. — Ko-mano vill han hafva! — Hvem tänker han då döda? Eller hvem tänker han befordra till dårhuset? — Godt, jag skall gifva honom det, men icke ko-mano utan en annan sort, en sort, som efter några dagar dödar sitt offer, men som först framkallar vansinne och raseri. — Han tänker döda Inga, det är hans plan —

— O, om jag hade gjort det! Men jag hade ej mod. — Nå väl, Planitz, öfvertag du min roll, så slipper jag betunga mitt samvete.

Ingelfingen gick fram till en reskoffert, som han medfört, samt tog fram derur en liten svart ask. Denna öppnade han. Deri befunno sig sex små glasflaskor, af hvilka han tog en och höll upp den mot dagsljuset.

— Du sköna vätska! hviskade han, gör nu din tjänst såsom förr! . . . Och dig Planitz, tillropar jag: Så snart du låtit Inga dö, drick då sjelf häraf!

§JUTITREDJE KAPITLET.

Slottets herre.

Drömmande stod Horst von Falkenberg i balkongrummet å slottet Falkenberg och blickade ut genom fönstret.

Han tänkte på flydda tider.

Doris eller, som vi måste kalla henne, Erna ville icke störa honom.

Gerna skulle hon ha velat falla honom om halsen och med sin omätliga kärlek visa honom, att han icke stod ensam i världen, såsom han under inflytandet af sin smärta sagt föregående afton.

Sedan den första stormen rasat ut i hans inre, vände han sig om och gick till sin dotter.

— Min dotter, min kära, älskade Erna, förlåt, att jag försjönk i drömmar och alldeles glömde dig!

Erna gick fram till sin fader, såg på honom med sina vackra ögon och sade:

— O, fader, om jag kunde drömma med dig! Om jag kunde med dig förflytta mig till gångna tider, hur gerna skulle jag icke vilja göra det! — — O, min käre fader, jag skulle så gerna ha velat bereda dig en öfverraskning, om jag haft en aning om, att du skulle komma. Men nu var det mig icke möjligt. Och det, som min hand förfärdigat åt dig, ligger på bestämmelseorten och kan icke lemnas åt den, för hvilken det var bestämdt.

— O, huru det smärtar mig, mitt barn! sade Horst von Falkenberg.

— Tala icke om smärta, fader! Jag vill ingenting höra derom. Låt icke de få timmar, som jag möjligen kan få vara tillsammans med dig i fred och ro, störas af smärta.

Han tryckte sin dotters hufvud mot sitt bröst, som han plägat göra förr samt pressade en varm kyss på hennes panna, hvarpå han lutade sin kind mot hennes hufvud.

Väl en minut förblefvo de i denna ställning, då grefven plötsligt spratt till.

Hans blick hade fallit på det porträtt, som borgfrun hängt upp i rummet och som förestälde Ernas moder.

Han lade handen öfver ögonen och stirrade på taflan, under det hans bröst häfde sig häftigt och en djup suck trängde sig fram derur.

Erna förstod fullkomligt, hvad som försiggick i hennes faders hjerta.

Tyst och kärleksfullt lade hon sin arm om hans hals och hviskade:

— Jag vet, hvad som försiggår i ditt bröst, ty jag känner henne, hvilkens porträtt hänger der på väggen.

— Erna! utropade grefve Horst von Falkenberg. Hvad säger du? Känner du henne?

— Ja.

— Hvem är hon då?

— Min käre, dyre fader, det faller sig svårt för mig att få detta ord öfver mina läppar, ty du har ju en gång förbjudit mig att någonsin fråga efter min moder.

Grefvens ansigte antog ett dystert uttryck.

— Hvem har sagt dig, barn, att detta är din moder?

— O, fader, det har ingen sagt. Men en obestämd känsla i mitt bröst hviskade derom, då jag såg in i dessa ögon, och vidare, fader, vidare var det en sång, som ingaf mig den tron, att denna sköna qvinna måste vara min moder.

— En sång?

— Ja, min moders älsklingsång.

— Hvad heter den?

— Sancta Lucia.

— Hvem har lärt dig den?

— Ingen, men jag hörde den, och då döko minnen upp från min barndomstid. Jag tyckte mig se ett par underbart sköna ögon. Det var min moders bild, som trädde fram för mig.

— Barn, barn, hvad säger du?

Erna började med mild röst att sjunga sången Sancta Lucia — så som modern plägat sjunga den.

Grefven greps af djup rörelse, och knapt hade Erna slutat, förr än han innerligt slöt dottern i sina armar och tryckte oräkneliga kyssar på hennes panna och mun.

Grefven trodde sig vara ensam i rummet med sin dotter, och i sjelfva verket var det också så. Men det oaktadt blickade

ännu två par ögon in på den vackra scenen, som visade sig i rummet.

De tillhörde borgfrun och hennes make.

Rörda tryckte dessa båda hvarandras händer.

De lefde med i den glädje, som uppfylde grefven.

Länge kunde emellertid icke fru Falkner stanna på sin plats vid den på glänt öppnade dörren.

Hon skyndade in i balkongsrummet och ropade:

— Herr grefve, herr grefve, hur oändligt lycklig måste ni icke vara, som under den höga, herrliga julhögtiden får sluta ert barn i edra armar!

Grefven fattade hennes hand och svarade:

— O, kom hit och blif vittne till den glädje, som beskärts mig i denna lyckliga stund!

— O, måtte också den stunden komma, då ni, herr grefve, åter får taga slottet Falkenberg i besittning! Det är icke blott vår önskan utan mångas. Om ni visste, huru vi intresserade oss för er, då vi hörde, att ni uppehöll er hos Brückner och gamle Krischan!

— O, det var sköna stunder, som jag tillbragte der tillsammans med min dotter! Hade jag blott kunnat förblifva okänd! — Men han, den eländige, han, som frambesvurit all olycka öfver Falkenberg, igenkände mig och öfverlemnade mig åt rättvisan.

— Men berätta nu, huru ni undgick gendarmerna och hvar ni varit sedan dess!

— O, det är sagdt med ett par ord. Jag lyckades oantastad komma till den tyska gränsen. Först då jag hade denna bakom mig, andades jag lättare och skyndade till det gömställe, der jag vistats sedan flere år. Der ville jag äfven nu stanna, der ville jag sluta mitt lif. Men Erna gjorde det icke gerna. Hon förklarade mig, att, om jag icke frivilligt lät henne gå, så skulle hon sjelf gå åstad och försöka upptäcka den skyldige, som störtat mig i förderfvet. Med tungt, bekymmerfyldt hjerta gaf jag slutligen mitt samtycke, och Erna vände åter hit. Hvad Erna der-efter gjort, vet ni bättre än jag. För mig kom emellertid en tid af den största oro. Ännu är det oförklarligt för mig, huru Ingel-fingen kunde få reda på mitt gömställe. Jag hade blott få förtrogne vänner hos mig ur societetens högsta kretsar. De kallade mig helt enkelt med det borgerliga namnet Friedenau. Då hände det en afton, att en af mina vänner kom in till mig med andan i halsen och berättade, att den underrättelsen kommit dit, att grefve Horst von Falkenberg vore efterspanad för mord, samt att han påstods uppehålla sig på denna ort under namnet Friedenau. — De lugna dagarne voro nu förbi. — Ett nytt kapitel af mitt

lif började. Skrämd, som ett jagadt villebråd, lemnade jag med mina vänners hjälp platsen under natten och flydde till Paris. Der lyckades det mig att dölja mig några veckor under ett nytt namn. Men äfven dit följde mig Ingelfingen och spårade upp mig.

— Barmhertige Gud, hviskade borgfrun, hade han då icke nog deraf, att han störtat ned er från er lyckas höjd och pris-gifvit er åt skam och hån? Hvad ville han, hvad föranlät honom att uppsöka er der?

— O, hvad han ville, det kan ni fråga? O, hans svarta afsigter lärde jag först nu känna rätt. Han ville befordra mig till schavotten. Först då trodde han sig kunna gå vidare i sina svarta planer. Dessa planer genomskådade jag. De gingo icke ut på någonting annat än att rödja undan alla dem, som gingo i vägen för honom.

— Skall han komma efter hit, mårne? frågade fru Falkner.

— Jag tror det ej. Ty jag har afsigtligt fört honom på falska spår. Han söker mig nu i England men icke här.

— O, hit, tror jag ej, att han skall komma!

— Hvarför icke?

— Jag tror, att han fruktar för att återkomma till slottet Falkenberg.

— Men hvarför? Hvarför? sporde grefven ifrigt.

— Ännu har ju jag icke någon tillfredsställande anhallspunkt.

— Men jag har talat i förtroende med presten i Isenbrunn.

— Har han varit här?

— Ja.

— När?

— För kort tid sedan.

— Hvad sade han?

— Herr grefve, ni vet icke, att därhuset i Isenbrunn är nedbrunnet.

— O, det vet jag visst. Erna skref derom. Men berätta vidare!

— Direktören för därhuset, doktor Eisenschmidt är död.

— Död?

— Ja. Han sårades vid branden och afled i följd deraf. Några timmar före hans död blef pastorn kallad till honom för att mottaga hans bikt. Han bekände då, att han på Ingelfingens tillskyndelse föröfvat de skamligaste dåd. Manfred von Uttenhoven. Inga von Tannenburgs olycklige brudgum, hade blifvit förgiftad af Ingelfingen.

— Förgiftad? Men jag har hört, att Manfred von Uttenhoven lefver.

— Ja, han lefver men omgifven af vansinnets natt. Giftet, som Ingelfingen gaf honom, heter komano. Detta kan döda en

menniska, men äro dennas kroppskrafter starka nog, bringar det endast vansinne.

— O, huru förfärligt! utropade grefven förskräckt. Och detta har Eisenschmidt bekant på sin dödsbädd?

— Detta och mycket annat. Ur Ingelfingens hand har äfven den tokiga Lora i Isenbrunn erhållit giftet. Dessutom har en annan, en underbart skön qvinna blifvit insatt i dårhuset. Att döma af åtskilliga omständigheter har hon varit Ingelfingens älskarinna eller maka. Om jag icke allt för mycket misstager mig, har pastorn gifvit myndigheterna del af bikten, och dessa hafva säkerligen redan börjat undersökningar.

— O, Gud, jag inser allt mer och mer, att en rättvis Gud bor i himlen och att äfven den gröfsta, den mest förvildade syndare får sitt straff. — Ja, ja, han skall icke undgå sitt straff, ty jag skall nu göra allt för att bevisa min oskuld, och Guds hand skall leda och föra mig.

SJUTIOFJERDE KAPITLET.

Ett oväntadt besök.

Det finnes ej någon högtid inom hela den kristna kyrkan, som så för ens tankar till baka till föräldrahemmet som julen.

Så snart denna högtid trädt in, vaknar hos en minnet af hemmet och den der tillbragta barndomstiden.

Julen är omgifven liksom med en slöja af poesi.

Det kännes så skönt, så godt i hjertat att då tänka på flydda tider.

Så förhåller det sig med den gode och rättrådige.

Och hos den, som råkat i kollision med rättvisan, som sjunkit steg för steg på brottets bana, äfven hos honom väcker julen en hemlighetsfull längtan, en längtan att återse de platser, der han ännu i barnlig lycka och oskuld njutit julens glädje.

Det var julens första dag på aftonen. Natten sänkte sig ned, och det blef stilla och tyst på vägar och stigar.

På landsvägen, som för från Prittwitz till slottet Falkenberg, skyndade en ung kvinna fram. Hon ledde vid handen en liten gosse om sex år.

Barnet grät och frös.

— Blott en kvarts timme ännu, min käre Bernhard, och vi äro framme vid slottet!

— Jag orkar ej mera, mamma, grät den lille. Fötterna svida som eld, och jag är så hungrig!

— Du skall snart få hvila, min stackars Bernhard, och mat dertill! tröstade modern.

Gråtande försökte gossen att gå vidare, men efter några steg tröto hans krafter och han föll ned på knä.

Ehuru sjelf utmerglad och kraftlös till följd af hunger och ansträngning lyfte modern upp gossen samt delvis bar, delvis släpade honom vidare.

Med otrolig möda lyckades hon på detta sätt komma fram till slottet.

Darrande af köld och mattighet stannade hon utanför porten till flygelbyggnaden och blickade upp mot fönstren i slottet, der julljusen brunno.

Efter en stunds betänkande lyfte hon handen för att knacka på.

Då öppnades samtidigt dörren inifrån, och en man visade sig innanför densamma.

Han studsade något i början, men steg derpå ut. Uppmärksamt betraktade han qvinnan en stund.

— Ah, är det möjligt? utropade han derpå. Är det icke — —

— Statstugu-Agnes! fullbordade qvinnan.

— Ja, Agnes i statstugan! Min själ är det ej så! — Men hvar kommer ni ifrån?

— Jag skall omtala allt, men gif mig först en bit bröd! Mitt barn dör af hunger. Och jag har sjelf ingenting ätit på två dagar.

— O, du gode Gud, då måste vi hjälpa er!

Med dessa ord tog mannen den uthungrade qvinnan och hennes son med sig till köket, der han ombesörjde, att de fingo litet mat samt en varm dryck.

Samtidigt härmed skickades en tjänare för att underrätta borgfrun.

Hon blef icke litet förskräckt och förvånad, då hon erfor, att den gamle dagsverkarens dotter återkommit med sitt barn och nu befann sig i bebjertansvärda omständigheter.

— Hon har syndat svårt och mycket, menade fru Falkner, men i dag är det jul, och den högtiden få vi ej vanhelga med oförsonliga känslor. Allt det I viljen, att människorna skola göra eder, det gören I ock dem, sade vår Frälsare, då han vandrade här på jorden.

För att den stackars Agnes skulle bli undfångnad med stark och lämplig föda, ombad fru Falkner Erna att gå ned i köket för att se henne till godo.

Erna fullgjorde gerna detta uppdrag, och när hon kommit till baka, hölls en kort öfverläggning i balkongrummet mellan greve Horst von Falkenberg, hans dotter och makarne Falkner.

Greve Horst von Falkenberg uttryckte sin stora glädje öfver statsstugu-Agnes plötsliga återkomst.

— Det förefaller mig, sade han, som om himlen genom hennes återuppträdande här ville gifva mig en vink. Herren öfvergifver ej de sina, då de befinna sig i nöd. — Dagsverkaren är nödvändig. Han kan berätta åtskilligt, som han länge för

tegat. — I alla händelser kan jag få veta, om Agnes har haft några underrättelser om sin fader.

Sedan Agnes ätit, fördes hon upp i fru Falkners rum.

Här började hon berätta sina lefnadsöden under det sista halfåret.

— I Hamburg redan, började hon, fick min fader höra mycket talas om Afrika. Han föreslog mig då att följa honom dit, i stället för att utvandra till Amerika. Men jag ville ingenting veta derom. Då önskade han, att vi åtminstone skulle stanna några veckor i England. Som vi hade tillräckligt med penningar, samtyckte jag dertill, eftersom jag hört mycket om England men aldrig sett det. — Vi slogo oss ned i en af Londons förstäder och stannade der några veckor. Under denna tid utrustades just en stor expedition för afgang till det inre Afrika. Då förklarade en dag min fader, att han fast beslutit sig för att följa med till Afrika. — Först försökte jag att bringa honom på andra tankar, men då jag insåg, att försök i den riktningen gagnade till intet, underkastade jag mig ödet och vi delade de af Ingelfingen erhållna penningarne. — Derpå skildes vi. — Med de penningar vi fått af Ingelfingen var emellertid ingen välsignelse. Åtminstone ej med mina. — Några veckor efter det jag skilts från min fader, blefvo penningarne mig frånstulna, och jag såg mig prisgifven åt elände och den bittraste nöd. Jag arbetade och arbetade, men förtjensten räckte ej till. Då fattade jag det beslutet att återvända till Tyskland och slottet Falkenberg. — För resan öfver sjön hade jag penningar, men från Hamburg måste jag vandra till fots. — Jag trodde, att jag skulle finna baron Ingelfingen här, men jag hörde nyss af tjenarne, att han icke finnes här mera.

— Jag tror icke, att herr von Ingelfingen så snart kommer tillbaka till Falkenberg, yttrade fru Falkner.

— Har han då blifvit upptäckt? frågade Agnes med en viss ifver.

— Hvad menar ni dermed?

Agnes såg förlägen ut. Hon sänkte blicken och syntes ångra detta yttrande.

— Ack, haf förtroende för oss, sade fru Falkner i vänlig ton, och berätta oss allt hvad ni vet. Var förvissad om, att vi icke skola missbruka ert förtroende.

Uppmuntrad af fru Falkners vänlighet började Agnes berätta.

SJUTIOFEMTE KAPITLET.

Allt hämnar sig.

Undersökningen mot justitierådet Planitz, hvarom denne erhållit underrättelse af sin vikarie, försiggick i tysthet. — Man trodde i det längsta, att Planitz icke gjort sig skyldig till en så stor pligtförgätenhet. Man förmodade, att det var politiska motståndare, som väckt anklagelsen.

Emellertid hade nu frågan dragits under rättslig behandling och måste ha sin gång.

Graverande omständigheter förekommo också mot justitierådet, men ännu fattades några länkar i bevisets kedja.

Tills vidare stod Planitz under polisuppsigt.

Manfred von Uttenhoven hade följt justitierådet till hufvudstaden, men han var obeslutsam, huru han skulle handla. Brevet till fru Falkner och gamle Jakob borde dock nu hafva framkommit till Falkenberg.

Han började blifva orolig deröfver, att intet svar afhöordes.

Manfred von Uttenhoven var så godt som återställd från sin sinnessjukdom, men då och då blixtrade vansinnesgriller fram.

Under ett sådant anfall skref han ett bref till myndigheterna, hvori han beskyldde Planitz för menniskorof. Allt hvad Manfred uppleft i Bärenburg eller hört af gumman berättades utförligt.

Myndigheterna trodde icke på de i brevet framställda anklagelserna. De voro så öfverdrifna, att de kunde ej innehålla sanning.

Det oakadt anställdes polisundersökning, som ledde till det resultatet, att det blef konstateradt, det ett qvinligt väsen fans gömdt hos Planitz.

Med klappande hjerta gick Planitz tidigt på morgonen till valmötet. Det gälde nu att med glänsande tal visa, huru han och hans politiska vänner endast hade statens väl för ögonen.

Polisdirektionen, som var underrättad derom, att Planitz skulle hålla sitt tal i dag, begagnade sig väl af detta tillfälle. Direktören sjelf visiterade Planitz' hus och upptäckte, att en däre befann sig der.

Hugo hade i rätt tid flytt.

Justitierådets hushållerska skyndade genast till Ingelfingens hotell och meddelade honom hvad som skett.

Denne visste då hvad som förestod justitierådet. Han skyndade till vallokalen.

Just som han inträdde i salen hade Planitz slutat sitt tal. Ingelfingen skickade fram en vaktmästare efter honom.

Då han kom och betraktade Ingelfingen med ogillande blickar samt frågade, hvad han önskade, hviskade denne till honom:

— Planitz, fly, ty ni är förlorad! Man har utfärdat häktningsorder mot er. — Se här, fortfor han, i det han lemnade honom två små flaskor, se här är det sista räddningsmedlet!

Planitz hade blifvit blek af förskräckelse och ångest. Han kände, att det nu var förbi med honom och hans anseende.

Knapt hade han fått de små flaskorna i sin hand, förr än en märkbar oro förspordes vid ingången till valsalen.

Planitz vände sig dit åt.

— Hvad står på? Hvad har hänt? ropade man om hyarandra.

Polisdirektören hade trädt in i salen, följd af en vaktmästare, tillhörande lokalen.

Så fort direktören varseblifvit justitierådet, gick han fram till honom, lade sin hand på hans axel och sade:

— Herr justitieråd Planitz, jag förklarar eder i lagens namn häktad.

Direktören hade talat så högt, att hans ord hörts i hela salen.

En obehaglig tystnad inträdde.

I nästa minut fördes Planitz ut ur salen och beforderades till fångcellen.

Justitierådets häktning hade väckt ett oerhördt uppseende så väl i staden som på landsbygden.

Telegraf och tidningar spredde underrättelsen, och redan på aftonen samma dag visste man det i hela landet.

På gatan utanför det hus, der justitierådet bott, bildades grupper, som samtalade om skandalen.

Saken hade såsom vanligen plägar ske, förstorats af ryktet genom tillsatser af hvarjehanda fantasifoster.

Under det allt detta passerade låg Inga nästan sanslös på en soffa.

Något polisförhör med henne kunde därför ej nu företagas.

I dess ställe hemtade polisdirektören en af stadens skickligaste läkare, och denne förklarade, att sjukdomen måste häröra af helt särskilda förhållanden.

Man hade ju ej någon aning om hvad som försiggått med Inga.

Först mot aftonen slog hon upp sina ögon, och då blef det möjligt för polisdirektören att börja ett samtal med henne.

Ni måste, min fröken, säga mig allt hvad ni vet, och frukta ej, ty vi vilja endast bistå och skydda er, yttrade han.

Inga bemödade sig att reda tankarne, men det var henne omöjligt.

Hon svarade:

— Jag vet ingenting.

Det blef hennes stående svar på alla de frågor, som riktades till henne.

Den, som hade kunnat berätta Ingas lidandehistoria, han var borta, och hvart han sedan begifvit sig visste ingen.

Husbällerskan meddelade, att, då Inga kom till huset, justitierådet förklarade henne jemte en likaledes följaktig herre för ett äkta par. Men något namn hade hon ej hört.

Vid närmare visitation i huset, fann man vigselattesten.

Genast telegraferades det då till presten, som förrättat vigseln.

Denna gaf ett telegrafiskt svar, af hvilket framgick, att han endast gjort sin pligt.

Från det hållet syntes alltså ingen upplysning vara att förvänta.

Polisen måste därför bedrifva sina efterspaningar på annat sätt.

Af en händelse kom en polistjensteman att sammanträffa med Manfred von Uttenhoven, och då det visade sig, att han kände till saken, anställdes förhör med honom.

Han upplyste om Ingas namn samt hade dessutom åtskiligt att förtälja om Bärenburg och Mångrottan.

Under det förhöret med Manfred pågick inträffade slotsfogden Falkner.

Polisdirektören blef icke litet öfverraskad, då han fick höra, hvem han var.

Då Falkner erhöill kunskap om, hvarmed man var syssel-satt, förklarade han sig beredd att tillhandagå med de upplysningar i saken, han kunde lemna.

Sedan han satts i tillfälle att se Inga och konstatera hennes identitet, började han sina meddelanden, och dervid kom mycket i dagen.

Genom Falkners och Manfred von Uttenhovens samfälda upplysning fick man snart hela sammanhanget temligen klart.

Ingas tvegifte samt Hugo von Falkenbergs hypnotiserings-operationer kommo i dagen.

Just som polisdirektören slutat sina anteckningar om hvad som hittills blifvit uppenbarat samt beredde sig att tränga djupar in i den invecklade saken, ringde någon på dörrklockan.

Direktören gick sjelf och öppnade.

— Ah, herr doktor Märzroth! Ni kommer som ni vore kallad! — Var god och undersök fru Prittwitz, om hon ännu är i stånd att underkastas förhör!

Doktorn besökte den sjuka, men efter verkställd undersökning förbjöd han på det strängaste allt samtal med Inga. Ja, han gick så långt, att han befalde, det hon genast skulle afföras till hospital för att komma i åtnjutande af sorgfällig vård.

Redan några timmar derefter blef denna föreskrift efterkommen.

Då justitierådet Planitz i vallokalen mottog de små flaskorna af Ingelfingen, visste han mycket väl, hvad de innehöllo.

Oförmärkt mottog han dem och stoppade dem på sig.

Ehuru han inom sig visste, hvilka brott han hade gjort sig skyldig till, så hoppades han dock allt jemnt, att han med hjälp af sina juridiska kunskaper skulle kunna reda sig ur svårigheterna. Men sedan ransakningsdomaren förelagt honom alla detaljerna samt öfverbevisat honom om hans brottslighet, förlorade han sjelf tron på sitt frigifvande.

Man hade genomgått hans räkenskapsböcker och konstateradt en betydande balans.

Och, ehuru Planitz försäkrade, att han om några dagar skulle bli i stånd att betäcka bristen, lät man sig icke beveka. Han återfördes efter förhörets slut till sin cell.

De små flaskorna voro öfverdragna med vax.

Ingelfingen visste väl, hvarför han gjort det. Och Planitz hade också fått tillfälle att gömma flaskorna i sina armhålor.

Då han derför afkläddes de egna kläderna och ifördes fängdrägt, undgingo de båda flaskorna vaktmästarens uppmärksamhet.

Då Planitz blifvit ensam i sin cell, satte han sig vid det lilla träbordet och funderade.

Han öfvertänkte sin belägenhet och ansträngde hela sin juridiska skarpsinnighet för att om möjligt finna en väg till räddning.

Men de bevis, som framdragits, visade sig som en sammanhängande kedja, som inga juridiska spetsfundigheter voro i stånd att slita.

Hämdens spöke trädde fram för honom, och det föreföll honom, som om ett hemlighetsfullt väsen dykt upp bredvid honom och hviskade i hans öra:

— Planitz, du är förlorad!

Han kastade en skygg och vild blick omkring sig i rummet.

Han var allena. Han var ensam, afspärrad från världen, men dock icke allena.

Hvad var det? Han spratt till, och hans ögon stirrade i ett hörn af cellen. Kall ängestsvett steg fram på hans panna, ty det föreföll honom som om han såg ett dödsblekt ansigte, och detta bleka ansigte kände han, han kände det blott allt för väl. O, huru ofta hade han icke blickat in i dessa trofasta blå ögon, och huru skändligt hade ej det brott varit, som han begått mot sin hjertevän Reinhold Ackermann?

— Fantasibilder, utropade han, hvarför drifven I gäck med mig?

I nästa ögonblick stod han i det hörn af cellen, der det bleka ansigtet visat sig. Detta befans då vara ett sammankramadt hvitt papper, som han sjelf kastat dit.

Hämdens andar syntes dock icke vilja lemna honom i ro.

Nu dök Ingelfingen upp för honom med sina vidriga grimaser, och det förekom honom, som om denne hviskade i hans öra:

— Nu Planitz, kan jag handla ensam. Du är förlorad. Bödeln står med sin skarpslipade bila vid schavotten, och du — du, du ensam får plikta för hvad du i förening med mig brutit.

Tungt andades hans bröst.

Ingelfingens bild försvann, och Hugos trädde fram. Afven han stötte honom från sig. Han sade:

— Du eländige, som kastat ut mig i världen såsom ditt eget barn och låtit mig sjunka steg för steg! —

Orolig sprang Planitz upp från sin stol och började gå af och an i cellen, ansträngande sig att jaga bort de bilder, som

framträdde i hans upprörda inre. Derpå kastade han sig tillintetgjord ned på stolen igen.

— Giftet! Giftet! hviskade han.

Liksom förskräckt såg han sig omkring i cellen. Det föreföll honom som om han hört ett buller. Bespejade man honom kanske? Det kunde icke vara något annat.

Under det de mest fruktansvärda stormar rasade inom honom, sökte han att till det yttre visa sig fullkomligt lugn.

Hastigt stack han in högra handen under kläderna vid bröstet, förde upp den till venstra armbålan och framtog en af de små flaskorna. Den innehöll det fruktansvärda giftet komano.

Han tog ett glas vatten. Derpå öppnade han flaskan och hælde dess innehåll i glaset.

Han betraktade handlingen liksom tvekade han ännu att intaga den dryck, som skulle skilja honom från jordelivvet.

Han öfverlade huruvida hans ställning verkligen var så hopplös, att han nödgades taga detta steg.

Derpå hviskade han å nyo:

— Välsignade giftdryck, du förlossare från livvets smärtor, kom och bringa ro i det kämpande bröstet! —

— Det måste ske! — —

Redan hade han framtagit den andra giftflaskan och höll den i sin darrande hand.

Han hælde en del af dess innehåll i glaset. Derpå spratt han till och stälde flaskan från sig.

— Det är nog! utropade han. Arma hjerta, du skall få ro!

Utan vidare besinning satte han derefter glaset till munnen och störtade dess innehåll i sig.

Några minuter förgingo. Derpå började ett hänfullt, föraktligt leende leka på hans läppar.

— Det var icke nog, hviskade han. Återstoden måste också med. — —

Men nej, nej! — Jag börjar känna verkningarna!

Det bränner som afgrundens eld. — Ja, ja, det är Gehennas eld, som sjuder i mina ådror. — Ah, hvarför ropar du mig? — Hvad vill du Reinhold Ackermann? — Hvad vill du?

— Ack, mitt stackars hjerta! — Vatten! Vatten! Jag förtäres af elden! — Mina inelfver brinner! — Hjelp! Hjelp! — — —

Hans vilda rop trängde utom cellen.

Hastigt blef det lif och rörelse i korridoren.

Dörren öppnades och en fångknekt trädde in.

Planitz sprang upp och tilldelade honom ett slag i hufvudet så att han föll till golfvet.

Lyckligtvis förlorade han ej sansen utan egde besinning att ropa på hjälp.

Genast skyndade flere personer till, och snart blef Planitz öfvermannad.

Komanot hade gjort verkan, men satsen hade varit för liten. Den hade ej framkallat döden utan endast vansinne.

Följande dag fördes justitierådet till stadens dårhus och kläddes i tvångströja.

SJUTIOSJETTE KAPITLET.

Statstugu-Agnes' röda bok.

Då statstugu-Agnes, som så oväntat anländt till slottet Falkenberg, ämnade börja sin berättelse, bleknade hon plötsligt och stirrade på dörrgardinen till nästa rum.

Tydligt hade hon derifrån hört en djup, tung suck, och strax derpå föreföll det henne som om en snöhvithand fattat uti gardinen för att något litet draga den åt sidan.

— Hur är det med er? frågade fru Falkner deltagande, då hon märkte Agnes' oro. — Är ni illamående?

— Ja, svarade Agnes', de sista dagarnes ansträngningar hafva medtagit mina krafter, så att jag känner mig mycket matt.

— Då bör ni gå och lägga er för att hvila ut.

Erna von Falkenberg hade med spändt intresse följt den beklagansvärda kvinnans ord.

Då hon nu hörde, att Agnes icke denna afton skulle fortsätta sin berättelse, spratt hon till, ty hon hörde i samma ögonblick sin fader sucka.

Grefven hade, såsom läsaren antagligen gissar, gömt sig bakom gardinen för att härifrån höra allt.

— Fru Falkner, sade Erna på fransyska, låt henne berätta! Ni vet ju, huru nödvändigt det är, och min fader väntar med klappande hjerta få höra Agnes' berättelse! Låt henne tala! —

— Ja, svarade fru Falkner, jag skall låta henne göra det, först måste vi se till, att den lille gossen får lägga sig.

Efter detta besked vände fru Falkner sig till Agnes och uppmanade henne att taga sin gosse med sig samt följa Erna, som lofvadt att anvisa sängplats åt den lille.

När denne blifvit nedbäddad och insomnat under moderns ömma vård, återvände Erna och Agnes till fru Falkners rum

sedan dock den sistnämnda ur sitt medhafda kläd knyte medtagit en liten röd bok.

Då de återkommit till fru Falkners rum, satte Agnes sig på en stol vid dörren.

Om hon också såg blott tre personer framför sig, befann sig dock en fjerde i närheten, om hvilken hon icke hade någon aning.

Horst von Falkenberg, den fredlöse och den ur det menliga samhället utstötte, måste stanna bakom dörrgardinen till balkongrummet.

Med klappande hjerta väntade han att få höra Agnes' berättelse.

Hon hade ju oförbehållsamt förklarat, att hon kände mycket af hemligheten. — Hvad var det, som då slöt hennes mun? — Hvarför höll hon inne med hvad hon visste?

Nästa minut skulle gifva honom visshet.

Han lyfte något litet på gardinen och såg med bidande ögon på den olyckliga modern.

— Berätta nu för oss, hvad ni vet! uppmanade fru Falkner, i det hon sköt till Agnes en kopp varmt kaffe. Ni såde ju, att ni kände allt.

— Ni menar, svarade Agnes, några närmare detaljer rörande det gåtlika, hemlighetsfulla mordet?

— Ja, det menar jag. Om ni nu sanningsenligt berättar allt, så skall ni, det försäkrar jag er, ej behöfva ångra det. Edra afslöjanden skola betalas med guld.

— Det vill jag ej, svarade Agnes. Men jag skulle blifva tacksam, om ni lemnade mig arbete, så att jag kan försörja mig och mitt barn. Emellertid skall jag omtala allt.

— Ni känner alltså några närmare detaljer?

— Ja.

— Sedan när?

— Sedan flere år.

— Af hvem har ni fått veta dem?

— Af min fader.

— Hvad har han då sagt er?

— Först fick jag höra endast ofullständiga antydningar, men sedan tillstod han, att han visste allt.

— Och han berättade det för er?

— Jag bad honom derom, men då svarade han mig, att han skrifvit upp alltsammans.

— Men ni visste, att Ingelfingen var en mördare?

— Ja.

— Förebrådde ni er icke då, att ni underlät att anförtro

detta åt den, som derigenom kunde blifva räddad från skam och vanära?

Agnes lät sitt hufvud sjunka ned mot bröstet.

Hennes blickar irrade en stund omkring på golfvet, derpå såg hon på fru Falkner, under det en stark rodnad färgade hennes ansigte.

— Jag vet, hvad ni menar, fru Falkner, men ni torde vara god och betänka, att Ingelfingen —

Hon afbröt sig.

— Säg ut, Agnes! uppmanade henne fru Falkner.

Det måste vara något betydelsefullt, efter som hon hade så svårt att få det öfver sina läppar.

Väntande sågo Erna och fru Falkner på henne.

— Säg ut! uppmanade å nyo den senare.

— Ja, jag måste tala, svarade Agnes, äfven om jag derigenom sjunker i er aktning ännu mera.

— Kära Agnes, sade fru Falkner uppmuntrande. Menniskan kan begå ett felsteg och hon får därför sitt straff. Men intet felsteg är så stort, att det icke kan förlåtas och glömmas. — Säg ut nu! Lätta ert hjerta, och ni skall här finna milda domare.

Ett lyckligt leende drog öfver den stackars qvinnans ansigte.

— Nå så må ni veta sanningen, hvarför jag i åratal tegat och icke med ett ord förrådt, hvilken hemlighet, som bodde i mitt bröst!

Fru Falkner såväl som hennes make och Erna vågade icke yttra ett ord.

De voro alla uppfyllda af den tanken, att i nästa minut en hemlighet skulle uppenbaras för dem, en hemlighet, som ingen af de närvarande känt, utan blott varit af dem anad.

— Den lille gossen, fru Falkner, som jag har med mig här, är skulden till, att jag icke talat förr.

— Jag förstår er ej, svarade fru Falkner. Tala tydligare.

— Nå, då skall jag säga er, att min lille Bernhard är baron Ingelfingens köttslige son.

Ett utrop af öfverraskning undslapp fru Falkner.

Med detta blandade sig en djup suck, som kom från andra sidan af dörrgardinen till balkongrummet.

Gardinen rörde sig sakta, som om den träffats af ett luftdrag.

— Nu förstår jag er fullkomligt, förklarade fru Falkner. Moderskärleken öfvervann alla betänkligheter, icke sant?

Agnes nickade jakande.

— Förlåt mig, fru Falkner, men jag kunde ej handla an-

norlunda, sade hon, i det en klar tår föll från hennes öga ned på den darrande handen. — Baronen sörjde för min lille son på det bästa sätt. Han gaf oss penningar, han gaf oss tak öfver hufvudet, och dessutom —

— Och dessutom? frågade fru Falkner.

— Dessutom kunde jag icke förmåda hemligheten, emedan jag älskade baronen.

— Älskade? Ni! utropade fru Falkner förundrad.

— Ja, jag förstår er förundran, sade Agnes. Jag vet, hvad ni tänker. Jag visste nog, att det var en stor klyfta mellan oss, och aldrig föll en sådan tanke mig in, att jag skulle få baronen till make, men dock — dock älskade jag honom vansinnigt! Vill ni under sådana omständigheter döma mig för att jag teg? Jag kämpade hårda strider med mig, innan jag fattade det beslutet att tiga med hvad min fader anförtrodde mig.

— Det tror jag nog, min kära Agnes, svarade fru Falkner. Jag kan tillräckligt sätta mig in i edra förhållanden. — Men nu har tiden gått, och nu kan ni säga sanningen.

— Det skall jag också. — Här är min faders berättelse, svarade Agnes, i det hon lemnade fru Falkner den lilla röda boken. — Och nu tillåter ni kanske, att äfven jag går till hvila, ty jag är trött och sömnig.

— Gerna, svarade fru Falkner. Gå med Gud.

Agnes aflägsnade sig.

Knapt hade hon stängt dörren efter sig, förr än Erna skyndade med boken i hand in till sin fader och kastade sig gråtande af glädje till hans bröst.

Horst von Falkenberg reste sig och slöt sitt barn i sina armar.

— Kanhända! Kanhända! mumlade han.

— O, min fader, sade Erna med darrande röst. Tala icke om en möjlighet blott, utan om verklighet! En obestämd känsla i mitt bröst säger mig, att befrielsens dag förestår, att ändtligen mörkret skall lysas upp, det mörker, som hvilar öfver det flydda. — Vi må hoppas det!

De fyra personerna begåfvo sig nu in i balkongrummet och satte sig omkring ett bord, som stod i närheten af kaminen.

Erna höll ännu boken krampaktigt i handen och syntes knappast våga öppna den.

Först på faderns uppmaning slog hon upp densamma och beredde sig att läsa.

En djup tystnad inträdde i rummet. Hon började:

»Min kära Agnes!

Du har flere gånger bedt mig, att jag skulle meddela dig

alla enskildheterna från olycksnatten i slottet Falkenberg. Jag har hittills tegat, enär jag trott detta vara det bästa.

Derjemte har jag fruktat för Ingelfingens hämd, ty jag svor honom då en fruktansvärd ed att tåga.

Men evigt vill jag ej bära på denna hemlighet. Hör derföre:

Du vet, mitt barn, att jag en gång sett bättre dagar. Men tiden kom med motgångar och olyckor. Jag råkade i händerna på Ingelfingen.

IIade jag kunnat stanna på Ingelfingens gods, så hade du ej behöft bo i statstugan vid Falkenberg. Men jag hade låtit en oredlighet komma mig till last, och derför kom jag i händerna på baronen. Antingen måste jag blifva hans lydiga redskap eller också måste jag befara att blifva insatt på tukthuset.

Såsom jag redan muntligt berättat dig hade greve Wolf von Falkenberg tagit en dansös till sig på slottet och ärnade gifva sig med henne. Det var bland tjenare bekant, att dansösen tvungit sig till detta äktenskap. Det hade kostat henne många strider, innan hon fått greven att säga ja.

Ändtligen kom det därhän, att förberedelser gjordes till bröllopet.

Brodern, greve Horst von Falkenberg, rasade, då han fick kunskap om den förestående föreningen. Det kom till häftiga uppträden mellan de båda bröderna.

Men dessa strider ledde endast dertill, att greve Wolfs trots vaknade till lif.

För att reta greve Horst till det yttersta, utsatte han bröllopet till den dag, på hvilken greve Horsts lilla dotter skulle döpas.

Alla slottets invånare befunno sig i en ängslig spänning, ty de anade, att något förfärligt skulle komma att inträffa.

Ingen visste, hvad han egentligen fruktade, men dock orodas alla af onda aningar.

Bröllopsdagen mötte vi greve Horst von Falkenberg.

Han liknade ett rasande lejon, under det han brukade vara den mest godmodiga människa.

Vi gingo undan, ty vi fruktade för honom.

I synnerhet undvek jag honom, ty han visste, att jag var en baron Ingelfingens förtrogne, samt derjemte mycket i beröring med hans broder, greve Wolf von Falkenberg.

På bröllopsqvällen gick det muntert till i flygeln, der greve Wolf bodde.

Liflig musik uppfördes, och glaset klingade under skämt och skratt.

Så fortgick det till efter midnatt. Då blef det åter lugt i slottet.

Jag hade druckit mycket vin den aftonen.

För att hvila ut några minuter drog jag mig tillbaka i ett kryp-in.

Du kan väl knappast erinra dig det lilla rum, som befann sig vid den gång, hvilken mynnade ut i den grefliga våningen.

Det var beläget under den trappa, som gick upp från korridoren. För att dölja trappan hade man nemligen byggt in den. Och det härigenom uppkomna lilla rummet var belamradt med hvarjehanda skräp.

Midt emot detsamma befann sig dörren till grefve Wolfs förstuga.

Det var till detta rum jag begifvit mig för att få hvila.

Jag somnade och måste hafva sofvit tungt, eftersom jag ej en gång hörde, när grefve Wolf gick till hvila.

Det var fram mot morgonen först, som jag väcktes upp af ett buller.

Jag reste mig och lyssnade.

Det föreföll mig som om en person kommit ned från vinden samt långsamt gått utför trappan till korridoren, som mynnade ut i den grefliga våningen.

Jag erinrade mig nu allt, hvad som förefallit den föregående aftonen.

Men det myckna vin, jag druckit, gjorde min tanke oklar.

Jag ansträngde mig för att utfundera, hvad denna person skulle här att göra.

Så tyst som möjligt närmade jag mig väggen och tittade genom en springa för att se, hvem det var. Men jag kunde ej igenkänna personen, enär det ännu icke var full dager.

Dock såg jag, att han var insvept i en mörk kappa samt bar en svart hatt, som helt och hållet dolde ansigtet.

Kappan och hatten kommo mig att tro, att det var grefve Horst von Falkenberg, ty så brukade han då vara klädd.

Just denna omständighet var det, som höll mig fånglad vid min plats. Jag vågade knapt andas, och ovilkorligen kom jag på den tanken, att något oväntadt skulle utspelas.

Hvad jag så länge fruktat syntes nu på väg att bli verklighet.

Nu lade den mystiska gestalten sin hand på låset till dörren.

Tydligt såg jag, att mannen dröjde. Han tycktes öfverlägga och kämpa med sig sjelf. — Var det väl grefven? Hvad ville han?

Ett ögonblick stod mannen stilla, derpå hviskade han:

— Det måste skel!

Om en blyxt från klar himmel i detta ögonblick slagit ned framför mig, skulle jag ej hafva blifvit mera förskräckt än öfver den röst, som jag nyss hört.

Jag kände igen den. Jag visste hvem som yttrat de tre orden.

Det var Ingelfingen.

Jag spratt till. En kall rysning gick genom min kropp.

Hvad kunde han vilja?

Andedräkten stockade sig i mitt bröst, och en hemlighetsfull makt tillsnörde min strupe.

Nu öppnade sig dörren, och gestalten försvann i grefve Wolf von Falkenbergs förstuga. — Kunde, skulle jag hafva miss-tagit mig?

Röster kunna ju vara hvarandra lika. Hvarför skulle ej någon annan kunna tala lika som Ingelfingen? Hvem var väl mannen, som nyss gått in? — Var han manne Ingelfingen? — Hvarför bar han då grefvens hatt och kapp? — Och var det grefven, hvarför förstälde han då sin röst?

Tvifvel af alla slag trängde sig på mig.

Kunde det icke vara en tjuf, som begagnade sig af tillfället och smög sig in för att stjäla?

Jag tänkte slå larm, men det fattades mig mod. Dertill kom, att mitt hufvud var tungt och mina tankar orediga.

Jag lade mig åter ned och föll i ett slags dvala.

Härur väcktes jag sedermera af ett larm från de greffiga rummen. Förvirrade röster träffade mitt öra.

Det måste utkämpas en strid i grefvens rum. Jag hörde steg, och derpå föreföll det mig som om något fallit till golvet.

Samtidigt dermed hörde jag ett undertryckt rop om hjälp.

Detta rop följdes af ett halfqvadt stönande. Efter en stund var allt tyst.

Jag lade handen på låset för att öppna dörren och skynda ut, men då hörde jag åter ljudet af steg, som närmade sig.

Liksom fjettrad af en osynlig makt stod jag qvar och tittade ut genom dörrspringan.

Det var numera ljust. Morgonsolens strålar upplyste korridoren och äfven den skrubb, der jag befann mig.

Jag studsade, då jag såg mannens ansigte, som nu var klart belyst.

Baron Ingelfingen kom ut ur grefve Wolf von Falkenbergs våning.

Hans ansigte såg blekt och förstördt ut. Hans blick var skygg, och bröstet häfde sig häftigt.

Då han pressade handen mot bröstet liksom för att lugna det klappande hjertat, såg jag, att handen var blodig.

Jag stannade ännu en stund qvar i mitt gömställe, liksom qvarhållen af mystiska makter.

Rusets verkningar inträdde på nytt, och jag försjönk i ett tillstånd af omedvetenhet.

Plötsligt väcktes jag upp af ropen:

Elden är lös! Elden är lös!

Nu kunde jag ej längre stanna på min plats, ty från vinden hördes redan det fruktansvärda elementets härjningar.

Emellertid hade det nu i hast blifvit lif i slottet. Folk hördes springa öfver allt samt ropa om hvarandra.

Stormklockan i slottstornet började klämta.

Bland de många rösterna hörde jag Ingelfingens från korridoren till grefvens rum.

Han befalde med stark stämma:

— Hallå, hitåt! Hjelp, hjelp! Grefve Wolf är mördad!

Jag hade nu slutit mig till de öfriga tjenarne.

Då jag kom fram till dörren till grefvens rum, såg jag, huru man bar ut bädden, på hvilken den döende låg och rosslade.

Man stälde sängen i korridoren. På sängtäcket låg en blodig dolk.

Denna dolk igenkände jag, ty jag hade sjelf för några veckor sedan på Ingelfingens befallning måst stjäla den från grefve Horst von Falkenbergs jagtrum.

Nu blef allt klart för mig.

Baronen hade fullbordat sitt dåd och dervid på sätt och vis gjort mig till medbrottsling, eftersom han narrat mig att skaffa mordvapnet.» — —

— Barmhertige Gud! utropade grefve Horst von Falkenberg. Nu ändtligen har det kommit ljus i denna lögnväfnad.

Erna lade ifrån sig boken på bordet och såg på sin fader.

— Fader, fader, förlossningens stund nalkas! Nu hafva vi bevis, att du är oskyldig samt att du lidit orättvist.

Ett ögonblick teg grefven, derpå sade han:

— Det är ännu för tidigt att jubla, min dotter, ty boken utgör intet giltigt bevis.

Utom det redan lästa innehöll boken ännu en sida. Der omtalades, att författaren öfverraskat Ingelfingen, då denne i närheten af familjegraffen gömde den mördade grefvens röfvade skatter.

Vid detta tillfälle hade dagsverkaren måst med en ed lofva baronen tystnad.

SJUTIOSJUNDE KAPITLET.

Polisdomarens trådar.

Att Ingas förmälning med den man, som enligt de för handen varande papperen, hette Bruno von Wilzeck, icke var alldeles laglig insågo polismyndigheterna klart.

För att reda ut denna fråga måste man anställa förhör med alla de personer, som varit närvarande vid vigseln.

Men då hufvudpersonen, Hugo von Falkenberg, eller Bruno von Wilzeck, försvunnit, måste han efterlysas.

Under tiden företages förhör med de andra.

Först inkallades borgmästaren. Men han visade att han handlat fullt lagligt. Alla papperen hade varit i vederbörligt skick. Någon anklagelse kunde därför icke göras mot honom.

Derefter fördes pastorn in. Äfven han visade, att han haft lagenligt affattade papper till grund för sina åtgärder.

— Jag hade sålunda, slöt han sin rapport, intet skäl att vägra den kyrkliga sanktionen. Jag måste göra min pligt. — Men dock kunde jag icke underlåta att lägga märke till brudens sinnesbeskaffenhet. Den föreföll mig besynnerlig. Jag ifrågasatte, huruvida hon var fullt redig, men då förelades mig af doktor Märzroth utfärdadt intyg, som innehöll en förklaring, att brudens sinnesförfattning var normal. Då hade jag ej vidare något skäl att vägra.

Pastorn fick afträda, men tillsades att vänta i nästa rum; och nu kom turen till doktor Märzroth.

Denne trädde in med stolt hållning, men hans utseende var ej egnadt att ingifva förtroende.

Hvar och en kunde se, att ur denna mans uppsyn talade det onda samvetet.

— Ert namn? frågade domaren.

— Märzroth, doktor.

— Ni har varit straffad förr.

— Straffad förr? upprepade doktorn, rodnande af harm.
— Ja, ni torde erinra er hvad som tilldrog sig, då ni var inbjuden till Bärenburg på jagt!

Doktorn andades lättare, då han fick veta, hvarom det var fråga.

— Ah, sade han, den lapprisaken! Menar ni den, så erkänner jag gerna, att jag förr varit straffad, ty jag blef då dömd att till följd af ett vådaskott på en arbetare betala honom tjuugu thaler för sveda och värk.

— Er advokat var då justitierådet Planitz.

— Och han försvarade mig på ett glänsande sätt.

— Ja, ni blef på grund deraf frikänd, men föga fattades, att ni då blifvit dömd till tukthus.

Doktor Märzroth bet sig i läppen.

— Under det ni då stod tilltalad, föreföllo omständigheter, som tydde på, att ni gifvit tre personer gift.

Doktorn brusade upp.

— Herr domare, jag måste anmoda er, att hålla er till den sak, hvarom nu är fråga. Jag hade aldrig gifvit dessa personer något gift. Det var en falsk anklagelse.

— Nå väl, svarade domaren, vi lemna nu denna fråga å sido. Jag har nu att höra eder angående vigseln på Bärenburg. Hur kom ni att vara närvarande dervid?

— Planitz skref till mig.

— Och ni lydde kallelsen?

— Ja.

— Var det då icke besvärligt för er att på en vinterdag företaga den långa resan till Bärenburg?

— Jag förstår er, herr domare. Ni vill dermed säga, att jag gjort justitierådet en gentjenst.

— Ja, jag måste bekänna, att det var min mening.

— Det vill med andra ord säga, att jag afvikit från min pligt.

— Ja, jag tror det.

Doktor Märzroth darrade af raseri. Han insåg, att domaren helt och hållet genomskådat honom.

Får jag gå? frågade han i förarglig ton.

— Ja, men jag måste taga det löftet af er, att ni uppehåller er här ännu en dag.

Läkarens panna lade sig i djupa veck.

— Hvarför?

Domaren ryckte på axlarna

— Jag behöfver icke göra er reda härför. Men har ni särdeles brådtom, så kan jag kanske under loppet af eftermiddagen förhöra er ännu en gång.

— Ännu en gång? utropade läkaren.

— Ja, förklarade domaren och antydde dervid med en geste, att doktorn fick gå.

Nästa förhör anställdes med Manfred von Uttenhoven.

Denne syntes helt och hållet förändrad.

Hans uppträdande förrådde ej på minsta vis, att han för få veckor sedan lemnat en dårhusanstalt.

Han förhördes om den minsta detalj och gaf rediga och bestämda svar.

Under det domaren ännu sysselsatte sig med Manfred, knackade det på dörren.

På domarens befallning öppnades dörren och en vaktmästare lemnade in ett bref till honom, hvilket sades vara mycket viktigt.

Manfred von Uttenhoven afträdde, och domaren blef ensam i salen med sin sekreterare.

Hastigt bröt han brefvet. Det var från direktören för sjukhuset.

Domaren läste:

— »Högt ärade Herr Polisdomare!

Till svar å Eder förfrågan af gårdagen angående fru Inga von Prittwitzs eller von Wilzecks helsotillstånd får jag härmed meddela, att detta är sådant, att det på inga vilkor kan tillåta ett förhör nu.

Af de rön, vi hittills gjort rörande hennes sjukdom, tror jag mig kunna påstå, att hon varit offer för hypnotisering.

Utan tvifvel har denna omständighet något samband med hennes vigsel med den herre, som kallar sig Wilzeck.

Under sitt orediga tillstånd talar hon ofta om en annan qvinna, Margret Heimburg; hvilket allt jag trott mig böra meddela Er, för den händelse Ni deraf kan draga någon nytta.»

Här slutade brefvet.

Domaren lade det från sig.

— Hvem kan denne Bruno von Wilzeck vara? mumlade han.

Alla hans hittills gjorda forskningar efter denne person hade blifvit utan resultat.

Af en tjensteflicka i Planitz' hus hade han fått den upplysningen, att hon hört den unge mannen vid ett tillfälle i uppretadt tillstånd kalla justitierådet för fader.

— Han skulle då vara en son till Planitz, mumlade domaren. Ganska sannolikt. . . . Men hur skall jag få visshet härutinnan?

Han funderade en stund.

— Jag måste sätta mig i förbindelse med presterskapet, yttrade han vidare, för att få upplysningar härom. Den prest, som utfärdat Bruno von Wilzecks dopattest bör kunna ge besked.

Nervöst drog han upp sitt fickur och såg, hvad tiden led.

— Nu måste posten vara här, mumlade han å nyo. Kanhända medför den några upplysningar. Jag har på telegrafisk väg redan förfrågat mig hos pastorsembetet, der Bruno von Wilzeck uppgifvits hafva sin hemort. Kanhända kommer svar nu.

Han tryckte på knappen till den elektriska ringledningen. Vaktmästaren kom genast in och medförde då äfven den nyss ingångna posten.

Domaren läste de olika breffvens poststämplar.

— Här är svaret sade han, i det han tog upp ett af breffen och beredde sig att bryta detsamma.

Några ögonblick senare hade han studerat innehållet.

— Ah, utropade han häftigt, hvad vill det säga? — Har jag misstagit mig eller är det sanning?

Han tog breffvet åter i handen och började läsa det om igen:

»Som svar å Eder fråga meddelas, att en Bruno von Wilzeck visserligen finnes antecknad såsom född i denna församling, men sedermera har här också på grund af ingången underrättelse, blifvit antecknadt, att denne Bruno von Wilzeck dött vid 15 års ålder.

Den af eder åberopade födelse- och dopattesten, som skulle ha blifvit utfärdad här nu, måste därför vara falsk.»

Polisdomaren kastade breffvet på bordet.

— Saken blir allt mer och mer invecklad, sade han. Det ser ut som om justitierådet vore en större brottsling än man anat. — Föreligger en förfalskning, såsom det vill tyckas, hvem skulle väl vara förfalskaren, om icke Planitz?

För några veckor sedan skulle jag hafva skrattat åt den, som kommit och sagt mig: Justitierådet Planitz är en förfalskare och en bedragare. — Men nu återstår ej längre något tvifvel. Han måste vara en genompiskad skälm.

Efter allt hvad hittills kommit i dagen, är denne Bruno von Wilzeck samme person, som dykt upp på slottet Falkenberg under namn Hugo von Falkenberg. Men hvem är han egentligen? — Kanske kan slottsfogden lemna någon upplysning.

Han lät herr Falkner komma in.

— Ni känner ju en viss Hugo von Falkenberg? frågade domaren.

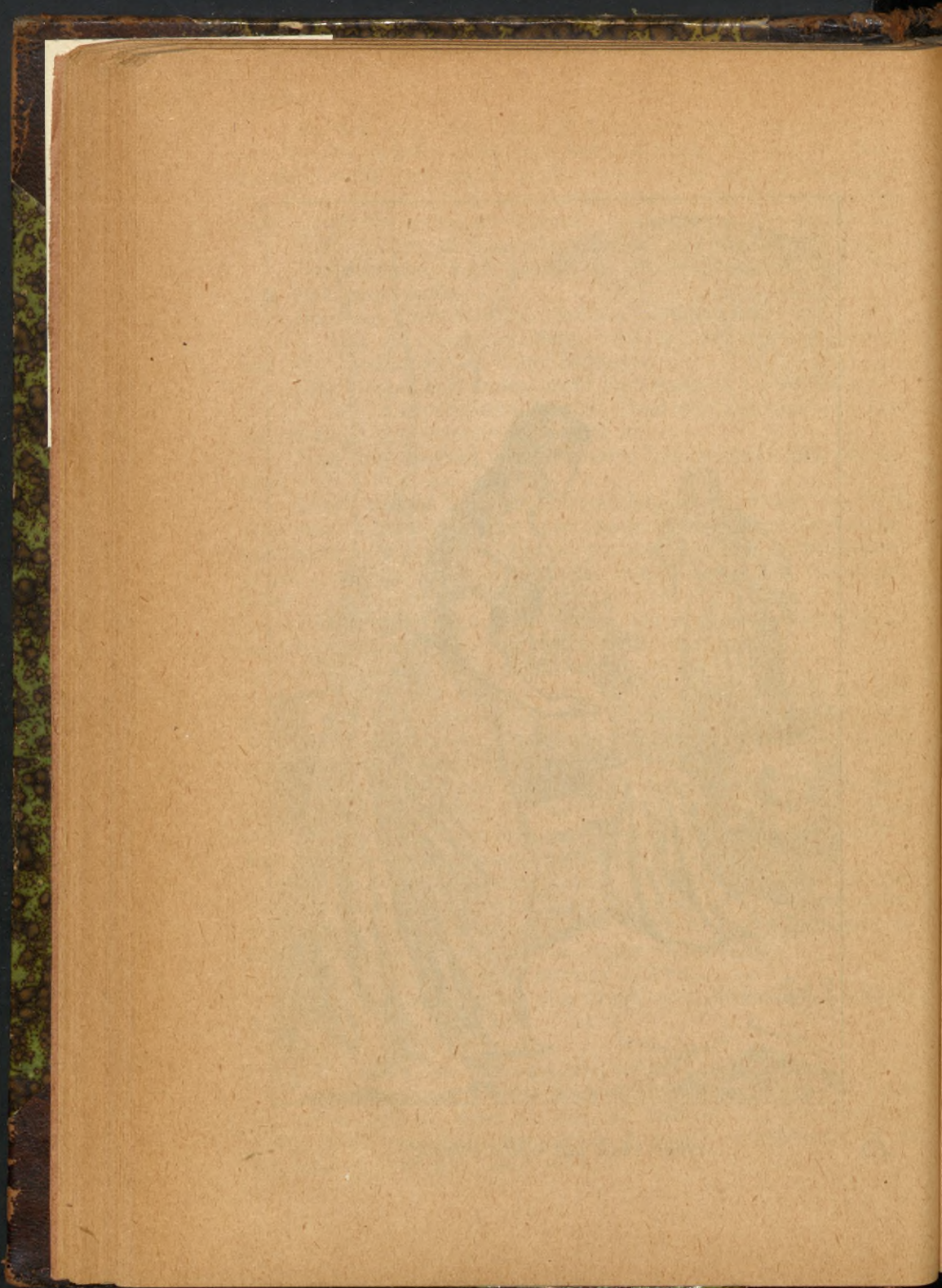
— Ja.

— Vet ni, om han verkligen är en Falkenberg?

— Då mannen i fråga först uppenbarade sig hos oss, hyste jag mina tvifvel, men då det är bekant, att den mördade grefve Wolff von Falkenberg förde ett något oregelbundet lif, så vet man ej hvad man skall tro —

F. 42.

Domaren nickade bifallande.

— Grefve Wolff, fortfor kastellanen, tillbragte flere år i utlandet, och hvad som tilldrog sig der vet jag ej. — Huruvida grefven hade en son på sidolinien eller icke, det känner jag ej.

— Hvilket intryck gjorde den unge mannen på er?

Ett föraktligt leende krusade kastellanens läppar.

— Uppriktigt sagt, svarade han, så kunde jag vid den unge grefvens uppträdande på slottet icke undgå att lägga märke till hans osäkra sätt. Det var icke den mannens, som är född inom högre kretsar. Han uppträdde rätt och brutalt. Han liknade med ett ord sagdt en uppkomling.

Ehuru jag måste tillstå, att han hade en viss verldsvana, så såg jag dock, att han saknade adelsmannens finhet.

— Kan ni ge något exempel?

Kastellanen meddelade nu domaren en hel del enskildheter från Hugo von Falkenbergs vistelse på slottet.

Härvid omnämnde han Hugos sammanträffande med den gamle Krischans döfstumma dotter Ella.

— Kan ni berätta någonting mera, som ni gaf akt på? frågade domaren, sedan Falkner slutat.

Denne ryckte på axlarna.

— Nej jag kan icke påstå, att eljest något särskildt föreföll.

— Hvilken var då eder personliga uppfattning af mannen?

Falkner teg ett ögonblick. Derpå sade han:

— Min öfvertygelse var den, att vi hade att göra med en bedragare.

— Har ni för någon uttalat denna er åsigt?

— Nej icke för någon främling, endast för min hustru.

— Nå, hvad ansåg hon?

— Hon delade min uppfattning.

Kastellanen fick afträda.

Sedan dörren stängts efter honom, reste domaren sig upp och började mäta golvet med långa steg.

— Hur skall jag få klarhet? hviskade han. — O, om jag ändå kunde finna en ledtråd. — Jag är öfvertygad om, att Planitz är själen i den der vigselhistorien, men hvar har jag beviset?

— Blott så mycket står fast, att Planitz har utarbetat sin plan med juridisk slughet . . . Men till slut hoppas jag att det skall lyckas att öfverbevisa honom.

Efter denna monolog satte domaren sig åter vid bordet och började bläddra i de digra aktstyckena.

— Enligt förmyndarekammarens meddelande, sade han, var Planitz på sin tid förmyndare för en Bruno von Wilzeck.

Är denne Wilzeck verkligen en Falkenberg?

Han pröfvade åter handlingarna.

— Nej, nej, det är omöjligt, ty de bägges ålder stämma ej öfverens. Men en Bruno von Wilzeck har ju funnits. Han är död, uppgifves det. Men hvar är beviset härför?

Om så vore fallet, skulle det finnas en attest derom från vederbörande pastorsembete eller läkare.

Hvar dog han? — Det måste utforskas.

Den ende man, som kunde lemna någon upplysning härutinnan, befinner sig på dårhuset.

O, om åtminstone fru Inga von Prittvit kunde tala! Men äfven hon är omtöcknad af vansinnets natt.

Väl har jag trådarne till labyrinthen i min hand, men flere fattas ännu.

Hur skall jag få tag uti dem? Huru?

SJUTIOÅTTONDE KAPITLET.

Är Eisner gerningsmannen?

Denna fråga sysselsatte polisdomaren von Hagen, hvilken, såsom vi ofvan berättat, bodde i den i Nordtyskland belägna kretsstaden, ej långt från Gross-Naundorf.

Som äfven i föregående kapitel talats om en polisdomare, så anse vi oss böra göra läsaren uppmärksam på, att den polisdomare, som hade att handlägga den Planitzska saken, var en annan än den, som hade att göra med Eisner.

Herr von Hagen bodde i kretsstaden, ej långt från Gross-Naundorf, under det polisdomaren i mellersta Tysklands residensstad satte alla krafter i rörelse för att reda ut Inga-affären.

Herr von Hagen famlade ännu i mörkret. Väl var Eisner gripen, men huruvida han hade föröfvat mordet i närheten af Gross-Naundorf, derutinnan var ännu ingen visshet vunnin.

Eisner nekade på det bestämdaste.

Polisdomaren von Hagen hade knappast en lugn natt. Ouppörligt sysselsatte honom den frågan: Är Eisner den skyldige eller icke?

Eisner kunde endast tilltalas för det han bestulit värden i Burkersdorf, men mera kunde man ej anklaga honom för.

För den sak, hvarom det egentligen handlade, saknades vittnen.

Polisdomaren rynkade pannan, der han satt och forskade papperen samt förgäfvades spanade efter några graverande bevis för Eisners brottslighet uti ifrågavarande mål.

— Kanske han icke är skyldig, mumlade han, i det han reste sig upp i stolen och tankfullt stirrade ut i rymden.

Men då kommer jag åter derhän, att Margret Heimburg är den skyldiga. — Ja, mycket talar mot henne. Man vet ju, att hon på aftonen, då mordet skedde, lemnat slottet och begifvit sig till Gross-Naundorf.

Polisdomaren lutade hufvudet i handen och öfverlade länge, ty han ville dock ej tro, att en dam i Margrets ställning kunnat begå den rysliga gerningen.

— Men hvarför reste hon bort? — Hvarför? brummade herr von Hagen.

Han började åter studera akterna samt pröfva hvarje enskildhet. Härmed sysselsatte han sig kanske en halftimme.

Då ringde han på en vaktmästare.

En sådan kom in.

— För in Eisner! befalde von Hagen.

Vaktmästaren gick, och efter några minuter fördes fången in.

Herr von Hagen började genast förhöret.

— Hvar har ni varit under den tid, som ligger emellan den olyckliga aftonen och eder vistelse i Strassburg? frågade han.

— Det kan jag ej nu till fullo erinra mig, svarade Eisner. Vi landsvägens barn föra ej dagbok öfver hvad vi göra eller hvar vi äro.

— Till hvilken stad begaf ni er först, sedan ni lemnat Gross-Naundorf?

— Det mins jag ej.

— Ni hade penningar i er ego, när ni flydde.

— Nej, svarade Eisner.

— Men ett ur.

Denna fråga syntes göra den anklagade förlägen. Han sänkte blicken och funderade.

Han erinrade sig, att han vid den tiden egde ett gammalt cylindrerur, som han sedermera sålde till en urmakare.

— Ni ser förskräckt ut, Eisner! — Ni bleknar! Tala sanning, Eisner! uppmanade polisdomaren.

— Ja, svarade fången, jag hade ett ur vid detta tillfälle.

— Och det sålde ni?

— Ja, äfven det är sant, herr polisdomare.

— Hvar sålde ni det?

— Eisner teg ett ögonblick. Han öfverlade. Huru mycket han än funderade, kunde han dock icke nu mera erinra sig den ort, till hvilken vägen förde honom, då han sålde uret.

— Jag vet det icke, svarade han därför.

— Ni färdades då öfver Nürnberg till Sydtyskland.

Ater inträdde en paus.

— Ja, bekräftade Eisner efter en stund.

— Från Nürnberg gick ni — hvar?

— Det vet jag ej mer, herr polisdomare. Jag har icke det ringaste skäl att för er förtiga det, om jag kunde erinra mig det.

I en bayersk ort sjuknade jag in, och byföreståndaren gaf mig då penningar, för att jag skulle kunna släpa mig till nästa stad. — Skön människokärlek!

— Ni vill således icke gifva mig någon upplysning om, hur ni kom till Strassburg?

— Jag har gifvit er de upplysningar jag kan, herr polisdomare. Jag har städse färdats fram på landsvägen, men begagnade mig nu undantagsvis af jernbanan, därför att det var så kallt.

Efter ytterligare några oväsentliga frågor, lät domaren Eisner återvända till cellen.

Missmodig slog sig fången ned på sin träbänk.

— En envis karl, denne polisdomare! mumlade han. — Men han må behålla mig här i tjugu år, innan jag bekänner något. — Hvad skall jag för öfrigt bekänna? — Jag har mycket på mitt samvete, men mordet vid —

— Är ditt verk! ljud en röst omedelbart bredvid honom.

Eisner ryckte till och såg ängsligt på soldaten, som placerats såsom vakt i cellen.

— Ja, ja, se icke så undrande på mig, Eisner, sade denne. Du och ingen annan är mördaren.

Eisner lyfte sin knytnäfve för att slå till soldaten, men han hade ej tänkt på, att han var fjettrad.

Först då kedjorna togo emot, erinrade han sig detta faktum.

— Hvad pratar du? frågade han då. — Har du föröfrigt någon rätt att förhöra mig? — Din pligt och skyldighet är att hålla vakt här.

Soldaten svarade icke. Han såg blott på fången, och först efter en stund sade han i lugn, sakta ton:

— Mig kan det öfver hufvud taget göra detsamma, om du bekänner eller icke, men jag vet, att du är gerningsmannen.

En mullrande ed kom öfver Eisners läppar.

— Vänta du, jag blir nog fri en gång, och då råder jag dig till att vara på din vakt!

— Du blir inte så lätt fri, hånade soldaten. — Och huru som helst, så står jag fast vid det påståendet, att du har föröfvat mordet.

— Skurk, du ljuger! utropade Eisner.

— Jag ljuger ej, ty jag har hört det af din egen mun. I går afton nemligen, då du sof, kom din hemska bragd i dagen.

Eisner såg på den talande med ett uttryck af den största förvåning.

— Ja, fortfor soldaten, gifvande sin röst ett ännu bestämdare uttryck. Jag har hört allt ur din egen mun. Du talade om, huru du lutade dig ned öfver den stackars menniskan och stötte mordvapret i dess bröst.

Eisner rasade, men i följd af kedjorna kunde han ingenting utträtta. Allt hvad som återstod honom var att utfara i oqvädingsord mot soldaten.

Härmed fortsatte han till dess vakten aflöstes och en annan soldat kom in.

Under det denna scen utspelades med Eisner, satt polisdomaren och ansträngde sin hjerna i sitt rum.

Ej heller det i dag hållna förhöret hade fört honom ett enda steg framåt.

— Väl ser det ut, mumlade han, som om Eisner vore mördaren. Men å andra sidan måste man också tillstå, att Margret Heimbürg måste ha stått i någon förbindelse med mördaren. — Men i hvilken? — Har hon lagt honom?

Nej, det är icke möjligt! För det antagandet fins ej heller den minsta grund. — Den tanken är motbjudande, att en flicka kunnat haft sin hand med i brottet. —

Åter fördjupade sig polisdomaren i de framför honom lig-gande akterna. Åter sökte han sanmanfoga de lösryckta detaljerna till ett helt, men det lyckades honom ej.

Trots denna ovisshet blef dock Eisner kort efter förhöret stäld inför jurydomstolen.

Var han väl mördaren?

SJUTIONIONDE KAPITLET.

Skuggan vid fönstret.

Under ovisst tvifvel och hopp hade Doris och fru Falkner stannat kvar i slottet Falkenberg.

De öfvervägde alla eventualiteter, hvad som kunde hända kastellanen i residensstaden.

På morgonen följande dag satt fru Falkner med sitt arbete vid fönstret.

Äfven Erna hade tagit ett arbete i handen, men för ingendera af dem ville det gå bra att arbeta.

Deras tankar sväfvade än hit än dit. De kunde ej få riktigt lugn i sinnet.

Plötsligt ljöd en klocka.

Erna kastade arbetet från sig och skyndade till dörren, som förde till korridoren.

En telegrambärare väntade der och aflämnade ett telegram.

Erna mottog det och skyndade in, i det hon ropade:

— Ett telegram! Ett telegram!

Erna lemnade brevet till fru Falkner, sedan hon gifvit budet ett mynt.

— Låt oss gå in till pappa! ropade hon derpå glad.

Horst von Falkenberg hade äfven hört, att ett telegram ankommit, och han befann sig därför i den största spänning.

Han stod midt i rummet och betraktade med strålande ögon de inträdande.

— Här är ett telegram, sade fru Falkner. Det är från min man.

Raskt bröts kuvertet.

Erna måste föreläsa.

Det innehöll endast några få ora. De lydde:

»Justitierådet Planitz är häktad. Fru Inga von Prittwitz hade blifvit bortförd af honom. Han har tvungit henne att ingå ett andra äktenskap. Inga befinner sig på dårhus. Mera genom bref.»

«Min Gud, min Gud! utropade Horst von Falkenberg. — Hvilka underrättelser! — Inga på dårhus och Planitz häktad! — Nu kommer vedergällningens dag! —

De tre satte sig vid bordet, som stod vid fönstret. De sökte tänka sig in i de förhållanden, som förevoro i residensstaden.

Ingas öde gick alla till hjertat. — Skulle väl Guds vrede nu vakna? — Skulle den träffa den skyldige?

Dessa tankar arbetade just i grefvens hjerna. Han skakade på hufvudet och mumlade:

— Planitz är en alltför durchdrifven och slipad jurist för att kunna åtkommas af lagens hand. Han skall försöka allt, för att bevisa sin oskuld och skall säkert hitta på någon utväg att göra sig fri. Jag tror ej på hans fällande förr än detta blir ett faktum.

Med dessa och liknande tankar tillbragte man dagen.

Man räknade med pinsam oro efter, huru snart nästa post från residensstaden kunde inträffa vid Falkenberg.

Aftonen bröt in och förenade åter de tre i balkongrummet.

Tjenarne voro på det strängaste förbjudna att besöka detta rum. Nyfikna undrade de, hvem som doldes der inne. Någon måste det vara?

Qvällen bredde sin mörka slöja öfver slottet Falkenberg. Himmelen var öfverdragen af tjocka snömoln, så att icke en enda stjärna kunde sända sitt ljus ned till jorden.

På vägen, som gick förbi den del af slottet, å hvilken kastellanen bodde, smög en mansgestalt fram.

Han kunde knapt urskiljas i det rådande mörkret.

Med hatten djupt neddragen i pannan och kappan tätt svept omkring skuldrorna, stannade mannen ett ögonblick och betraktade fönstret i balkongrummet.

— Hvad kan väl ha kommit till kastellanens kännedom? Helt säkert har någon underrättelse inträffat, hviskade han. Jag skulle vilja gifva mycket för att veta, huru sakerna nu stå. — Der borta i Prittwitz har jag hört, att man häktat justitierådet.

Min husbonde är ju der borta. Han skickade mig i går ett expressbref och gaf mig förhållningsordres. Hvarför har han ej skrivit i dag? — Hvarför telegraferar han ej? — Jag kan ännu icke tro, att justitierådet är häktad. — Men hvem bringar mig visshet. — Hvem? Hvem?

Han tystnade för en stund och blickade åter upp mot fönstret,

— Ah, mumlade han, i det han spratt till lindrigt. Hvem kan väl vara der uppe hos fru Falkner? Det är en man! — Hvem kan han vara? — Männe gamle Jakob? — Nej, han går framåtlutad och icke så der rak och stolt. — Hvem kan det vara?

Hvad som gaf anledning till denna, den ensamma mannens monolog var en skuggbild, som aftecknade sig på rullgardinen i balkongrummet.

Oafvänt betraktade mannen denna silhuett och gaf noga akt på dennes minsta rörelse. Plötsligt studsade han tillbaka.

— Jag vill icke blifva salig, mumlade han, om icke — om icke —

Han fullbordade icke meningen. Han strök med handen öfver pannan, på hvilken kall ångestsveit perlade fram, allt under det hans blick var liksom fastnaglad vid skuggbilden på gardinen.

Efter en stund försvann bilden.

— En tanke, en förfärlig tanke har uppstigit i min hjärna! hviskade mannen. — Men nej! Nej, det är omöjligt! — Det skulle vara rama vansinnet af honom, om han skulle våga sig i lejonets håla! — Nej, nej, det kan icke vara möjligt!

Mannen tystnade och började lyssna, men icke ett ljud trängde till honom från balkongrummet.

Allt var tyst omkring honom.

Han hörde blott vindens tjut mot slottets tinnar och torn.

Plötsligt visade sig bilden å nyö. Hon aftecknade sig nu skarpare och visade sig dertill i ren profil.

Uppmärksamt betraktade mannen densamma.

— Ha, utropade han, nu är det intet tvifvel längre! Det är han!

Knapt hade han yttrat dessa ord, förr än bilden åter försvann.

Hvad mannen der nere såg var — läsaren har helt säkert redan gissat det — bilden af greve Horst von Falkenberg, som oroligt gick af och an i balkongrummet, utan att tänka på, att hans dervaro kunde blifva förrådd på sätt som nu skett.

Nu har det sista tviflet hos mig vikit, fortfor mannen. Han har likadant skägg som han då hade. Bonden i Prittwitz sade mig också, att det visserligen blifvit hvitt men att det för öfrigt är det samma. — Nå ja, sorg och bekymmer skola väl göra något. — Nu förstår jag emellertid hela sammanhanget. Detta fruntimmer, den föregifna Doris Friedenau, som är inqvarterad hos fru Falkner, är ingen annan än grefvens dotter.

Ja, jag, jag hyser intet tvifvel derom.

Då jag i dag på middagen träffade Marie i korridoren och jag såg, att hon bar in fyra kuvert till middagsbordet, slog

mig genast den tanken för hufvudet: hvarför serverar man för fyra?

Ha, ha, ha, jag trodde, att Marie misräknat sig. Men nu förstår jag det. Det fjerde kuvertet var afsedt för grefve Horst von Falkenberg.

Jag måste ha visshet!

Med dessa ord drog mannen kappan tätare omkring sig, ty det började bli kallt.

Derpå gick han bort till slottsporten.

Här stannade han.

— Men var det väl ändock han? började han ånyo sin monolog. — Har icke min fantasi bedragit mig? — Nog var silhuetten lik grefven, men männe det dock vara han? — — — Jo, det var han, jag kan ej tvifla derpå. — Men jag måste ha visshet.

Baron Ingelfingens tjänare — ty denne var den hemlighetsfulle mannen — öppnade nu porten och slank in på slottsgården.

Ingenstädes visade sig något lif; blott från tjänstepersonalens flygel trängde ljussken ut genom fönstren och belyste snöflingorna, som dervid glänste som silfver.

Ingelfingens tjänare gick upp på sitt rum, kastade från sig kapp och hatt, men uppsökte ej derefter såsom han plägade vid denna tid sin bädd utan började gå af och an på golvet.

Hvad han sett hade på det högsta upprört honom.

— Jag måste tränga bakom denna hemlighet, mumlade han. — Men är det för öfrigt någon hemlighet?

— Har jag icke redan allt klart? — Statstugu-Agnes har kommit tillbaka, hon uppehåller sig i kastellanens familj. — Hon biktar.

Ännu länge gick Fredrik fram och tillbaka i sitt rum, innan han begaf sig till sängs.

Ingen i slottet hade en aning om, att den i balkongrummet så sorgfälligt dolda hemligheten var upptäckt.

Fredrik hade en högst orolig natt. — Verkligheten plägade honom äfven i drömmen. — Åter och åter doko mörka skuggbilder upp för hans drömmande öga, sådana bilder, som han sett på rullgardinen.

Äfven långt fram på morgonen, då redan dagen började gry, förföljde honom den sedda bilden.

Han tyckte, att den kom emot honom med upplyftad hand och ropade till honom: Jag är grefve Horst von Falkenberg, som återkommit till mina fäders slott för att hålla räkenskap med alla de skurkar och nidingar, som varit orsaken till mitt elände och min nöd.

Fredrik vaknade.

Ännu ljödo de drömda orden såsom den yttersta domens basuner i hans öra. — Han sprang upp ur sägen, men förblef några ögonblick stående bredvid den.

— Var det en dröm? mumlade han. Eller var det verklighet? — Har någon drifvit gäck med mig?

Han ansträngde sig att bringa reda i tankarna.

— Ah, hviskade han derpå med ett leende. Det var ju en dröm! — Nu erinrar jag mig det tydligt. — Men det som jag såg i går afton var ingen dröm. Det var verklighet, och denna verklighet måste jag taga reda på. — Ty den synes mig ännu som en underbar gåta.

Fredrik började kläda sig.

Emellertid hade det blifvit dag. Solen förmådde i dag knappast genomtränga de täta molnlagren, som liksom en grå slöja bredde sig öfver himlen.

Först längre fram på dagen segrade ljuset och strömmade triumferande ned öfver jorden.

Fredrik hade denna morgon blott en enda tanke.

Han ville och måste taga reda på hemligheten i balkongrummet.

Två personer kunde gifva honom upplysning härutinnan. Den ena var Agnes och den andra fru Falkners husjungfru.

Flere timmar grubblade han och funderade, huru han skulle kunna bäst utföra sin plan.

Han begaf sig ut i parken och då han gjort ett slag i den stora kastanieallén, stannade han.

Han hade tydligt hört röster. Han skyndade fram några steg, så att han kunde se den stora gången, som förde upp till slottstrappan.

— Ah, mumlade han, lyckan är mig bevägen. — Der kommer ju Agnes!

Det förhöll sig verkligen så. Den stackars qvinnan hade företagit en morgonpromenad för att på fru Falkners befallning låta den bleke, sjuke gossen få litet luft.

Plötsligt hörde hon ett »God morgon!» ljuda i sina öron. Förskräckt vände hon sig om. Hon kände igen den som helsat.

— Ah, är det ni, Fredrik! sade hon. Ni skrämde mig!

— Ser jag då ut som om jag skulle vilja göra er något ondt? skämtade Fredrik.

— O, nej, därför fruktar jag ej, men jag märkte er ej förr än jag hörde er helsa på mig.

De båda togo nu hvarandra i hand och helsade rätt hjertligt.

— Gossen ser blek och klen ut, började Fredrik.

- Ja, den långa vandringen har medtagit hans svaga krafter, och dessutom —
- Dessutom? frågade Fredrik.
- Ja, ni vet ju allt, Fredrik. — Jag har berättat det för er. — Brist och nöd gör en utmerglad.
- Det är sannt. Men dermed är det väl slut nu, ty ni kommer ju att stanna här?
- Hvem har sagt det?
- Jag antar det.
- Agnes ryckte på axlarne.
- Kanske, men kanske också inte.
- Agnes, förställ er inte. Jag vet ju hvad fru Falkner sagt till er.
- Hvad har hon då sagt?
- Att hon skall upplåta den gamla statstugan till bostad åt er.
- Bah, Fredrik, ni är illa underrättad. Det kommer icke att ske.
- Hvar skall ni eljest bo?
- Fru Falkner har lofvat, att jag skall få stanna hos henne.
- Min Gud, hvad skall hon då använda alla fruntimmer till? Hon har ju en jungfru, en fröken — såsom sällskapsdam —, och dertill skall hon äfven behålla er! — — Men hvad skall ni då göra?
- Det vet jag ej, svarade Agnes med en viss ovilja. Det får jag väl se framdeles.
- Lyckligt emellertid för er, Agnes, ty, upprigtigt sagdt, jag skulle ej heller vilja bo i den gamla stugan.
- Ja, ja, fortfor han, fru Falkner är god och snäll. Hon är rik och oberoende, och — tillade han i nästan hviskande ton — hon kan nu göra och låta som hon vill på slottet Falkenberg, ty det finns ingen der, som kan hindra eller förbjuda henne.
- Agnes bekräftade den uppfattning, som Fredrik hade om fru Falkner.
- Hur står det till med den hederliga gumman? frågade Fredrik vidare. Jag har icke sett henne på länge.
- Å jo, rätt godt, svarade Agnes.
- Har ni varit inne i balkongrummet någon gång, Agnes?
- Nej.
- Någon tyckes bo der.
- Förmodligen fru Falkner och hennes man.
- Nej, Agnes, någon annan är det, men hvem?
- Det vet jag ej.

— Ni talar ej sanning, Agnes, ni vet, hvem som bor der. Det är en främling.

Agnes hade visserligen trott sig märka, att någon doldes der inne bakom gardinen, men hon visste ingenting derom och kunde därför ej heller lemna Fredrik några upplysningar.

Denne insåg snart, att han ingenting kunde få veta af henne, och de båda skildes därför från hvarandra efter en stunds ytterligare samtal om likgiltiga ting.

På skilda vägar återvände de till slottet.

Fredrik styrde sina steg till köket. Der uppsökte han hustrungfrun Marie.

Efter några inledande ord ryckte han fram med sitt ärende till henne.

— Hör på, Marie, sade han. Hur kommer det sig, att ni vid måltiden dukar för fyra, ehuru kastellanen icke är hemma?

— Det vet jag ej sjelf; jag har fått befallning derom. — Och för resten, hvad har ni dermed att skaffa?

Fredrik hade äfven här otur. Förlägen vände han sig om.

Emellertid hade Agnes återkommit till fru Falkner. För denna berättade hon hvad som förefallit mellan henne och Fredrik.

Den goda frun blef icke litet öfverraskad, då hon hörde, att det var skuggbilderna på gardinen, som föranledt Fredriks efterforskningar.

Erna tycktes helt och hållet bringas ur fattningen af det, som Agnes berättade.

— Min Gud, min Gud, fru Falkner, klagade hon, allt är förloradt, ty Fredrik är Ingelfingens tillgifne tjenare. Han undermåttar sin husbonde om allt, som försiggår här, enligt hvad gamle Jakob påstår.

— O, Gud, hur skola vi afvända denna nya olycka?

Fru Falkner ringde på sin jungfru.

Marie skyndade in.

— Har du sett baron Ingelfingens tjenare i dag, Marie? frågade fru Falkner.

Flickan blef förlägen. Hon var en stund obeslutsam, om hon skulle bekänna för sin matmoder, att hon nyss samtalat med Fredrik samt berätta hvad samtalet rört sig om.

Men snart fattade hon sitt beslut.

Hon ansåg det vara det bästa, att oförbehållsamt säga sanningen.

— Ja, svarade hon därför.

— När?

— Alldeles nyss.

Fru Falkners drag fingo ett uttryck af den största förvåning.

— Hvar är Fredrik nu? frågade hon.

— I köket.

— Hvad vill han der?

— Han vill, att jag skall lemna honom upplysningar.

— Om hvad?

— Hvarför jag serverar bordet för fyra personer, då enligt hans förmenande det borde ske för endast tre.

Erna och fru Falkner bleknade.

— Hvilken spion! hviskade den sistnämnda till den förra på franska språket.

— O, Gud, svarade Erna likaledes på fransyska, jag bäfvar för min stackars faders säkerhet.

— Hvad svarade du honom? frågade vidare fru Falkner, i det hon åter vände sig till tjensteflickan.

— Att det icke angick honom.

— Bra, Marie!

I detta ögonblick klingade dörrklockan till den Falknerska våningen.

Erna och fru Falkner sågo på hvarandra med ett uttryck af ångest och förskräckelse.

Strax derpå kom gamle Jakob och anmälde, att en brefbärare ankommit med ett expressbref till fru Falkner. Samtidigt öfverlemnade han till henne det mottagna brevet.

Sedan fru Falkner affärdat Marie och Jakob begåfvo hon och Erna sig fram till fönstret för att läsa brevet.

Det var från kastellanen.

Denne berättade, att Planitz blifvit vansinnig, samt att Inga fortfarande vore så sjuk, att något förhör ej ännu kunnat företagas med henne.

Då det af brevet vidare syntes som om herr Falkner ännu icke skulle komma hem på någon tid, beslöt fru Falkner att afsända ett telegram till honom.

Hon skref i hast några ord och lemnade derpå papperet till Erna.

Telegrammet lydde:

»Vi äro i den största förlägenhet. Ingelfingens tjänare, Fredrik, har upptäckt Horst von Falkenbergs härvaro. Han har sett hans skugga på rullgardinen. Kom hem så fort som möjligt!»

Detta telegram lemnades till postbudet för vidare befordran.

Fru Falkner och Erna begåfvo sig derpå in i balkongrummet och meddelade grefven innehållet af brevet från kastellanen.

Grefven visade sig lugn och tröstade fru Falkner så godt han kunde.

Under orolig bidan förgingo aftonen och natten.

Följande morgon begaf sig fru Falkner till Erna och hennes fader.

Alltjemt funderade hon på, hvad de väl skulle göra för att afvända eller åtminstone minska den hotande faran.

En hel mängd planer uppgjordes, som dock alla i nästa minut förkastades.

Middagstiden kom utan att dock någonting afhörts från residensstaden.

Fru Falkner råkade i följd häraf i den största oro, hvilken oro växte, då ännu icke vid qvällens inbrott någon underrättelse kommit.

Man hade redan tändt ljus i slottet, då en släde stannade utanför porten.

I den befann sig kastellanen.

Denne skyndade genast upp till sin våning och lät här ånyo berätta för sig allt hvad som gårdagens telegram hastigt omnämt.

— Hvad vi hafva att göra, förklarade han derpå, är att antingen söka vinna Fredrik för oss eller också att öfvertyga honom om, att han misstagit sig.

Kastellanen ringde i klockan på gamle Jakob. Denne kom, och Falkner befalde honom, att kalla in Ingelfingens tjenare.

Jakob skyndade ut men efter några minuter kom han till baka och meddelade, att Fredrik ej stod att finna.

Ungefär en quart efter det kastellanen mottagit denna underrättelse kom Agnes in.

Af hennes utseende kunde man finna, att hon var mycket upprörd.

— Hvad är det, Agnes? frågade fru Falkner.

— Min Gud, min Gud, svarade hon, jag anar något ondt!

— Hvad då?

— Kan ni tänka er, hvad jag såg för en half timme sedan?

— Nej! — Hvad? frågade alla tre på samma gång.

— Jag kom nyss vid gårdsporten derute efter ett besök vid statstugan, då jag hörde en slädes bjellerklang. Underliga tankar uppstodo hos mig, ty på vägen stod svansläden från godset Prittwitz.

Kastellanen blef häftigt förskräckt.

— Hvad säger ni, Agnes? utropade han.

— Jag kände mycket väl igen släden, i hvilken Charlotte Königsdörfer brukade åka, när hon kom till slottet, tillade Agnes.

— Hvem åkte nu i släden?

— Ingen.

— Hvad skedde då vidare?

— Fredrik kom ut, klädd i pels. Han såg sig skygt omkring, derpå steg han upp i släden och åkte bort.

— Förräderi! mumlade kastellanen. Fredrik står i förbindelse med Charlotte Königsdörfer. De båda kunna blifva farliga för oss.

Erna pressade händerna mot ansigtet och började gråta.

ÅTTIONDE KAPITLET.

Taladt i vansinne.

I sjukhuset i staden hade med anledning af justitierådets sjukdom läkarne redan hållit två konferenser.

De voro icke på det klara med denna sjukdom, som syntes dem mycket besynnerlig.

De hyste olika meningar om densamma.

Att det var vansinne enades man om, men hvad som framkallat detta så plötsligt, insågo de ej.

Galenskapen yttrade sig i vildt raseri, men der emellan inträdde lugn och stillhet.

Ett sådant tillstånd hade nu inträddt.

Planitz satt i en stol och grät som ett barn.

Genom för patienten omärkbara fönster till cellen iakttog läkarne den sjukas beteende.

Nu öppnades dörren, och direktören för sjukhuset trädde in.

Han helsade god morgon och frågade derpå, för att inleda samtal, huru det stod till.

Justitierådets lurande, misstroagna blickar gled o äfver läka-rens gestalt.

— Ni frågar mig, huru jag mår, yttrade Planitz, i det han sakta skakade på hufvudet. — Jag borde förr ställa denna fråga till er, herr direktör, ni, som gjort mig så olycklig.

— Årade herr justitieråd, svarade direktören, jag kommer nu för att godtgöra mitt fel.

Planitz såg på honom.

Derpå reste han sig, hans ansigte förдыstrades och hans blick blef virrig.

Alla tecken tydde på, att ett nytt utbrott af raseri förestod.

Direktören såg det och sökte förekomma det.

— Var lugn, herr justitieråd, och sätt er der! uppmanade han mildt.

— Nej, svarade Planitz. Jag vill ej!

— Och jag vill då ej tvinga er.

— Ja, jag låter ej heller tvinga mig. — Hvad vill man mig? — Hvad skall jag här att göra? — Säg mig det! Säg mig det! —

Den talandes röst hade antagit ett hotande uttryck.

— Hvad man vill er, herr justitieråd, det vet jag ej. Men jag har en önskan. — Och det ligger i edert intresse att upp fylla denna min önskan. — Ni kan det också.

— Hvad vill ni då?

— Jag vill, att ni följer mig från detta rum till ett annat.

— Till ett annat?

— Ja.

— Till hvilket?

— Jag skall föra er till ett rum, der ni säkerligen skall trifvas bättre än här.

Planitz svarade ej. Men han skar med tänderna.

Direktören visste mycket väl, att detta var ett tecken till att ett raseriutbrott var nära, och han förberedde sig derpå.

— Till hvilket rum skall ni föra mig? skrek nu Planitz.

Ah, jag genomskådar er. — Ni är med i komplotten mot mig.

— Icke så häftigt, bäste herr Planitz, svarade direktören saktmodigt. — Låtom oss tala lugnt.

Direktörens lugn syntes, såsom beräknadt var, göra intryck på Planitz.

— Ni vet väl, att man sammansvurit sig mot mig? frågade han i lugnare ton.

— Det har så varit, förklarade direktören, som ansåg, att han ej borde motsäga honom, men nu är det förbi med komplotten. Nu är ni icke längre förföljd.

Planitz lyfte upp hufvudet.

— Hvem har sagt er det?

— Jag har hört det berättas, svarade direktören.

Planitz tystnade för ett ögonblick och betraktade derunder direktören skarpt. Men derpå rusade han fram mot denne och skrek af alla krafter:

— Ni ljuger! — Ni är en lögnare! — Ni skall dö!

— Ehuru Planitz, som var iförd tvångströja och saknade hvarje slags vapen, var fullkomligt ofarlig, fann dock direktören klokast att draga sig tillbaka.

Långsamt närmade han sig dörren, smög sig ut genom densamma och befalde den i korridoren väntande vaktmästaren att stänga dörren.

Utifrån gaf derefter direktören akt på den sinnessjuka.

Ursinnigt sprang denne rundt omkring i cellen, skrikande och hojtande.

— Hvad vill du, Reinhold Ackermann? ropade han. Har jag bedragit dig? — Nej, jag har räddat dig från galgen och vill ha min lön därför. — Hvad har jag gjort? — Var det ej du sjelf, som tände minan. — Du är en skurk, Reinhold Ackermann. — Du har dödat din hustru. — Du qväfde henne. — Ah, Ingelfingen, får jag mera gift! — Jag vill ha komano! —

Detta sista utrop öfverraskade direktören samt de öfriga läkarne, som tillika med honom gaf akt på dåren.

De sågo på hvarandra.

— Hörde ni, mine herrar? frågade direktören. Han talade om komano. Skulle —

Direktören förmådde icke fullborda meningen, ty ett nytt utbrott af den vansinnige ådrog sig hans uppmärksamhet.

Efter detta utbrott, som varade ungefär fem minuter, föll Planitz alldeles tillintetgjord ned på det mjuka golfvet.

— Nu är det tid, mine herrar, att vi fängsla honom och föra honom till det blå rummet, sade direktören.

Några vaktmästare tillkallades, och med deras hjälp bands och transporterades Planitz till det andra rummet.

Här lades han på en bädd.

En vaktmästare stannade i närheten för att i händelse af behof vara till hands, när Planitz åter vaknade upp ur sin domning.

Läkarne följde direktören till dennes rum för att rådslå om det sätt, hvarpå de borde behandla Planitz.

— Jag tror, mine herrar, sade direktören, sedan man en stund talat om saken, att vi först böra söka utröna, hvad som framkallat galenskapen.

— Männe han icke har tagit in komano? framkastade en af assistenterna.

— Kanhända förhåller det sig så, svarade direktören. Och vi böra kanske ge honom motgift.

— En sådan kur kan lyckas, invände en annan af läkarne, men alltid vinnes icke det afsedda resultatet.

— Det är sant, svarade direktören, att ett motgift icke alltid förmår återställa den sjuke, men kuren kan förhindra vidare raseriutbrott, och dermed är ju mycket vunnet.

Läkarne fortsatte ännu en stund konferensen med hvarandra.

Derpå begåfvo de sig till sjukhusets apotek, och der tillreddes skyndsamt ett medikament, som bland läkare anses såsom ett kraftigt medel mot komano.

Redan efter förloppet af några minuter återvände de till sjukhuset.

De beträdde det blåa rummet, i hvilket Planitz låg liksom liflös.

De gifvo honom in af motgiftet och återvände derpå hvar och en till sin post.

Alla visste de nemligen, att timmar behöfdes för att någon verkan skulle kunna förspörjas.

Direktören förfogade sig till sitt rum och började i upprörd sinnesförfattning mäta dess golf med långa steg.

— Nu skola vi snart få klarhet, mumlade han sakta för sig. — Men nu faller mig en annan tanke in. — Planitz har icke blott kännedom om kamanos fruktansvärda verkningar, utan han har kanske under sin brottsliga bana gjort vidsträckt bruk deraf. — Han talade om, att han fått det af baron Ingelfingen. — Han yttrade äfven, att en läkare gifvit honom sådant. — Hvilken läkare kan det hafva varit, som handlat så mot pligt och samvete? — Hvem eljes om icke doktor Märzroth? — Jag har ju hört, att han redan flere år varit justitierådets förtrogne. — Det var ju Planitz, som på ett så lysande sätt förvarade doktor Märzroth i den der förgiftningsrättegången. — Märzroth har justitierådet att tacka för allt, och han och ingen annan måste det därför vara, som gifvit brottslingen det fruktansvärda giftet i hand. — Men hur har Ingelfingen kommit öfver sådant?

Direktören promenerade fortfarande fram och åter utan att dock komma till något resultat.

Efter förloppet af en half timma begaf han sig å nyo till apoteket och lät der bereda åt sig ännu ett motgift.

Med detta gick han till cellen, der Inga befann sig.

Hon låg som ett lik på sin bädd.

Barmhertighetssystemen, som låtit anställa sig såsom hennes sköterska, reste sig, då direktören inträdde.

— Har ni gjort några särskilda iakttagelser frågade direktören sjuksköterskan.

Denna besvarade frågan med nej.

— Vaknade Inga i dag på morgonen upp ur sitt drömlif?

— Blott för en kort stund.

— Visade hon sig upprörd?

— Icke det ringaste.

— Var god och gif henne denna medicin!

Barmhertighetssystemen tog medikamentet, som bestod af en mörk vätska, och hælde deraf i ett glas vatten.

Derpå gick hon fram till bädden, på hvilken Inga låg, och började gifva henne in.

Inga tycktes vakna.

— Hvad vill man mig? hviskade hon.

— Direktören steg åt sidan, så att han icke kunde ses af den sjuka.

— Är Ingelfingen här? fortfor Inga. — O, jag ber er, för ut honom härifrån! — Jag vill icke veta af honom. — Det var han, som ryckte min brudgum från mig. — Kom närmare intill mig! — Han hör det väl icke? — —

— Nej, förklarade barmhertighetssystemet lugnande. Ingen kan höra er. — Vi äro ju alldeles ensamma.

— Och han var det äfven, fortsatte Inga, som tog från mig min Eckbert. — Eckbert, Eckbert, o kom till mig och fräls mig från mina qual! — O, om du visste, min Eckbert, huru gräns-löst jag längtar efter dig! — Din bild står alltid framför mig. — O, min Eckbert, låt mig blott en enda gång blicka in i din själs spegel! Blott en enda gång vill jag tala med dig och anförtro dig hemligheten. — Jag skall säga dig allt, allt, min Eckbert! Mina läppar skola ej längre vara stumma, de skola säga dig allt, som trycker på mitt hjerta. — O, jag skall tala om allt för dig om den lille älsklige Egon. — Allt har skett för din och hans skull. — O, Eckbert, vill du stöta bort mig? — Du pekar med handen mot fönstret och ropar: Orm, du har bedragit mig, du skall dö! — O, nej, Eckbert, jag vill icke dö, jag skall säga dig sanningen. — Allt, allt!

Barmhertighetssystemet lutade sig ned öfver den sjuka.

— Ni måste taga litet mera af drycken, sade hon med half-hög röst. Den skall göra er frisk och kry!

— Ja, svarade Inga, jag skall dricka. — O, det svider som eld i mitt bröst! Ack, jag är så sjuk!

Med dessa ord reste Inga sig upp och började stirra omkring sig i rummet med ett vildt uttryck i blicken.

Direktören kunde då icke dölja sig längre.

Ingas blick antog ett uttryck af motvilja, då den träffade direktören.

För att mildra denna sinnesstämning hos henne, trädde direktören fram till hennes bädd och tilltalade henne mildt.

— Känner ni någon smärta i hufvudet, fru Inga von Prittwitz? frågade han.

— I stället för att svara på frågan, sade Inga:

— Hvar är Eckbert? — Hvar icke han här nyss? Är han åter borta?

— Ja, fru von Prittwitz, han är borta, men han kommer tillbaka.

Inga tryckte händerna mot tinningarne.

— Visst gör det ondt i mitt hufvud, sade hon, men det gör dock mer ondt i hjertat. —

En paus inträdde.

Direktören stannade länge qvar i sjukrummet för att se resultatet af motgiftet.

Men detta visade sig alldeles utan verkan.

Direktören slöt deraf, att Ingas sinnesrubbnings icke härledde sig af förgiftning med komano, utan han fasthöll vid sin tidigare uppfattning, att sjukdomen framkallats ursprungligen af en stöt i hufvudet samt derefter förvärrats genom hypnotisk behandling.

Denna sin mening delgaf han assistenterna, hvilka äfven delade den.

Alla de iakttagelser, direktören gjorde rörande Inga, meddela han polisdomaren.

Denne antecknade allt på det sorgfälligaste, men gjorde ej för närvarande något bruk deraf, emedan Inga icke ännu kunde underkastas förhör.

Dessutom hade han fullt upp att göra med Planitz.

Med anledning af hvad denne under sitt galenskapsutbrott yttrat om Bärenburg och Mångrottan, sändes en expedition dit ut.

Denna expedition undersökte stället noga och inträngde äfven i Mångrottan, men fann ingen der.

Den gråa gumman samt den sköna hvita frun voro försvunna.

Ett annat uppdrag för efterforskningar hade Planitz äfven själf gifvit.

Det var genom de upplysningar, han lämnat angående be-
kommandet af giftet komano.

Med anledning häraf beredde sig polisdomaren att anställa förhör med Ingelfingen samt doktor Märzroth.

ATTIOFÖRSTA KAPITLET.

Oväntadt sammanträffande.

Atta dagar hade kanske gått sedan julhögtiden.

Det var kallt, och vinden hven i träd och knutar vid slottet Falkenberg.

Det var söndag.

Grefve Horst von Falkenberg stod vid fönstret i slottet och lyssnade till kyrkklockornas toner från den närbelägna byn.

Erna och fru Falkner sutto vid ett bord och läste i tidningar, under det kastellanen stod vid grefvens sida och samtalande med honom om förgångna tider.

— Jag hörde i går, sade herr Falkner, att en del embets- och tjänstemän från stadens domstolar skulle göra en utflygt till »Skogsslottet.»

— Skogsslottet? upprepade grefven. Det har jag ej förr hört omtalas.

— Det tror jag fullkomligt, svarade kastellanen. Skogsslottet är bygdt helt nyligen. Det ligger långt borta i den storhertigliga skogen. — Ni mins kanske, hvar den stora korsvägen befinner sig, som skiljer skogen?

Grefven tänkte efter ett ögonblick.

— Ja, den platsen erinrar jag mig. Der låg förr ett gammalt förfallet slott.

— Mycket rätt! Detta är nu nedrifvet och ett nytt uppbygdt. Man gör under vintern ofta utflygter med släde dit.

— Kanhända är det långa slädparti, som nu ringlar sig fram på vägen der borta, det af er nyss omnämnda, yttrade grefven, i det han blickade ut åt den vida slätten.

— Det är ganska möjligt, svarade kastellanen.

— Apropos rättslärde, vet ni, Falkner, om ännu Hirt finnes kvar i staden? Ni stod en tid i mycken beröring med honom.

— Ja, svarade kastellanen, den dåvarande assessorn har gjort en lysande karriär.

— Hur så?

— Han har avancerat till president i hofrätten.

— Så! svarade grefven. — Han var också en dugande man. Jag och han studerade tillsammans i Heidelberg, och vi voro goda vänner.

— Och vänskapen fortsattes sedermera på slottet?

— Ja, herr kastellan, det vet ni.

— Nu erinrar jag mig yttrade kastellanen vidare, att, då jag var i staden, jag träffade herr presidenten, och han frågade då efter er, herr grefve.

Grefvens ansigte ljusnade.

— Hvad sade han då? frågade han.

— Han frågade mig i förtroende, om jag visste, hvar ni befann er. Han betonade dervid att hans intresse för er härrörde af personlig vänskap. Det var icke någon tjensteangelägenhet.

Grefven suckade.

— Ja, han var städse en god och ädel vän, yttrade han nästan som för sig sjelf.

Derpå försjönk han i tankar.

— Om jag skulle vända mig till Hirt, började han efter en stund, och visa honom den röda boken. — Nej, nej, han skulle då endast säga mig, hvad jag sjelf säger mig. — —

Kastellanen trodde sig icke böra störa grefven i dennes sjelfsamtal. Han trädde därför åt sidan.

Grefven fortfor:

— Säsom jurist vet jag allt för väl, att den röda boken icke innehåller något bevis, som kunde ega giltighet inför domstolen.

Af detta sista yttrande kunde Falkner förstå, hvad som rörde sig i grefvens inre.

Grefven steg tillbaka från fönstret. Hans blick mötte Ernas.

— Mitt barn, sade han, fattande sin dotter i handen, jag kom på så underliga tankar. — Jag grubblar natt och dag på ingenting annat än att skaffa bevis för att rentvå mitt befläckade namn.

— Hvad tänkte du då på, fader? frågade Erna vänligt.

— O, det var blott luftslott, som aldrig kunna realiseras. Kastellanen väckte upp gamla minnen hos mig. Det var bilden af en man, som varit en af mina bästa vänner. Han är domare, och jag öfverlade, huruvida det skulle vara skäl att vända sig till honom med min sak.

— Jo, gör det fader! — Han skall utan tvifvel bistå dig. Sorgset skakade grefven på hufvudet.

— Barn, jag tänkte en stund såsom menniska, ej såsom jurist. Agnes' röda bok har ingen beviskraft. Det inser jag mer och mer. — Vet du, jag kom i går afton på den tanken att ställa mig sjelf inför domstolen.

Ett utrop af förskräckelse kom öfver samtliga de närvarandes läppar.

— Nej, herr grefve! förklarade Falkner i hög bestämd ton. Det får ni icke! — Sök hellre upp ett nytt gömställe, och jag skall ställa mig framför detsamma, samt försvara er med mitt bröst.

— Ett sådant gömställe fins ju, menade Erna dervid anty- tande den underjordiska gången, som gick från slottet Falken- berg.

— Nej, svarade kastellanen, ett sådant gömställe skulle jag aldrig vilja tillråda.

— Hvarför icke?

— Der är så fuktigt och så unket. Ni skulle ådraga er döden, herr grefve, genom att uppehålla er der någon längre tid.

— — Nej, lät mig tänka på saken! jag skall nog hitta på en plats, der ni kan befinna er väl, men ändock vara säker för upptäckt.

Grefve Falkenberg såg dystert till golvet.

Erna reste sig och lade sina armar om sin faders hals.

Grefve von Falkenberg skakade på hufvudet.

— Mitt barn, mitt barn, yttrade han, om jag icke sjelf ställer mig inför domstolen, skola andra göra det.

— Fader, du får icke fatta något olyckligt beslut!

— Hvarför icke, mitt barn?

— O, tänk på, hvad du gör!

— Jag förstår dig, min Erna. — Du är ung, och mot dig ler ännu världen. Du vill icke, att din fader åter skall dragas från dig ned på de anklagades bänk. —

— Ja, fader, du har gissat mina tankar. — Men det fins också andra hänsyn, min fader.

— Andra? — Hvilka då?

Erna teg ett ögonblick, derpå slog hon åter armarne om grefvens hals och hviskade i hans öra:

— Min moder lefver ännu.

Ett ångestrop trängde sig ur grefvens strupe.

— Erna, mitt barn, mitt kära barn! ropade han. Hvilka tankar, hvilka känslor du åter kallar till lif hos mig! — Vet du —

— Ja, jag vet allt, min fader. Jag vet, hvad du vill säga. Du har en gång tagit det löftet af mig, att jag aldrig skulle i din närvaro nämna min moder, men der, der — min mor har sjelf

frisagt mig från detta löfte, och du var då närvarande. — Mins du ej, min fader, då du kom hit, och jag sjöng min moders älsklingssång för dig? — För hennes skull skall du afstå från ditt olyckliga beslut. —

Grefven suckade djupt, och tryckte handen hårdt mot hjertat.

— Mitt barn, sade han, låt den förflutna tiden vara i ro!

Samtidigt med dessa ord flög en blick upp till oljemålningen på väggen, hvilken målning föreställde grefvens maka i hennes skönaste ungdom.

En egendomlig, en vemodig känsla bemäktigade sig honom.

— Hon har en gång älskat mig, mitt barn. Hon älskade mig med kärlekens hela glöd; — men, men —

Grefvens gestalt skakades af en darrning.

— Men hon älskade mig icke längre, när olyckans dag bröt in, och jag blef brännmärkt såsom en förbrytare. — O, om hon då visat mig en enda skymt af sitt hjertas böjelse! Jag skulle ha betraktat hennes kärlek såsom ett hoppets ankare. — Men jag har ju beviset i min hand, jag eger ju det bref från henne, i hvilket hon håller mig för den brottslige.

Fru Falkner, som hittills följt samtalet med intresse, reste sig.

— Herr grefve, det, som ni nu sade, är icke sant!

Fru Falkners gestalt syntes växa vid dessa ord.

Grefven såg på henne med oroliga blickar och sade:

— Vet ni då, fru Falkner, hvad jag nu påstår?

— Ja, herr grefve. Jag vet också, att eder maka icke ett ögonblick upphört att älska er. — Vansinnigt nästan har hon visat er sin kärlek.

— Bevisa det!

Väntansfullt såg grefven på fru Falkner.

— Jag kan visa, att eder maka, herr grefve, ända till sista ögonblicket tviflade på er brottslighet.

— Hvad säger ni, fru Falkner? — Är det sanning?

Åter föll Erna grefven om halsen och lade smekande sitt sköna hufvud intill hans bröst.

— Fader, fader, utropade hon, jag vet, att min moder ännu i dag älskar dig.

— Barn tänk på, hvad du säger! Kärleken till din fader ingifver dig dessa ord, men du vet det ej.

— Du har icke talat med din moder häröm?

— Fader, det är sant, hvad du nu säger. Men se upp i dessa ögon! Skulle dessa sköna, trofasta ögon kunna tvifla på dig? — Nej, fader, dessa ögon kunna ej ljuga! — Och dessutom

är det något annat, som gifvit mig visshet om, att min moder älskar dig ännu i dag.

— Hvad då, mitt barn? Tala! — O, tala om henne! Säg mig, huru du kommit till denna visshet!

— Fader, det fins underliga ting i verlden, och till dem höra drömmar. — Alltsedan jag såg min moders bild, förföljer den mig, och jag ser henne åter såsom då vid Rivierans kust. — Jag känner, att jag i andanom kan återförflytta mig till min barndomstid, och samma ögon, som då blickade emot mig, ser jag i drömmen. De tala så välvilligt till mig.

Senast i natt visade sig denna sköna bild för mig och sade:

»O, helsa till din fader från mig och säg honom, att jag älskar honom ännu lika mycket som jag gjorde då, när du var liten, Erna, och satt på mitt knä och jag lärde dig bedja: Gud skydde fader och moder!»

— Mins du det, barn?

— Hittills har jag ej haft något minne deraf, men när jag återkom till slottet Falkenberg, var det som om jag vaknat ur en dröm. Min barndomstid trädde i dunkla bilder fram för min själs ögon. — O, jag vet, hvarför Gud ingifver mig dessa förmimmelser: — jag skall tala med dig och säga dig allt, på det ditt betyngda hjerta må blifva lättadt från bekymren.

— Mitt barn, du kommer mitt hjerta att bäfva. Men så gerna jag än skulle vilja tro dina ord, så kan jag det ej; ty ingen, ingen kan säga mig, att allt det är sant —

Mer kom ej öfver grefvens läppar. En egendomlig smärta sammansnörde hans strupe, och hans ögon blefvo fuktiga.

— Men nu kan jag tala, sade fru Falkner, som med klappande hjerta följt Ernas ord. Jag kan bekräfta, att er maka älskat er ända till sista ögonblicket.

— Hennes bref bevisa motsatsen, svarade grefven, i det han satte sig i en stol.

— Fru grefvinnan har icke skrivit något sådant till er, herr greve.

— Jag har ännu brefven i behåll.

— Då äro de falska.

— Falska? Hvem skulle ha begått förfalskningen?

— Det kan jag ej säga. Men har ni fått några sådana bref från eder maka, så påstår jag, att de äro falska.

— Ni tror således icke, att hon har någon del i dem?

— Nej, hon är oskyldig.

— Men hvem skulle då ha skrivit brefven?

— O, herr greve, jag vet icke, om jag skall tala rent ut.

— Gör det! Säg allt hvad ni vet, och ni skall kanske genom edra ord återupprätta ett till hälften förstördt lif.

— Nå hör då! — Ni vet, herr grefve, att prinsen af Hochberg var er makas närmaste anförvandt.

Grefven nickade.

— Ni känner bäst hans karakter. Hur oklanderlig han eljest är, är han dock omåttligt ärelysten. Han hade gifvit er förlorad. Han trodde på er brottslighet, och då måste äfven er maka bringas derhän. — Jag var vittne till en scen, då prinsen rent ut sade henne, att hon var medveten af hemligheten samt att han helt och hållet skulle draga sig ifrån henne, om hon icke ville tro på er skuld. — O, herr grefve, det var en förfärlig stund, som jag då upplefde! — Er maka gjorde allt för att bevisa, att han hade orätt, men prinsen lät sig icke rubbas från sin en gång fattade mening. — Ni vet, herr grefve, med hvilken högaktning er maka såg upp till prinsen. — På morgonen, då ni blef häktad här i slottet Falkenberg, föll hon i vanmakt gång efter annan. Hon blef dödssjuk. Öfver två veckor låg hon i nervfeber och man befarade det värsta. Men Gud lät henne åter tillfriskna.

Och sedan kommo de förfärliga dagar, då rättegången mot er började. — I stillhet hade hon förberedt sig på allt för att begifva sig till er i fängelset, ty hon var strängt bevakad och bespejad. — Man fruktade, att hennes oändliga kärlek till er, herr grefve, skulle förmå henne till något djerft och oklokt steg, och för den skull blef hon hållen som en fånge. — Prinsen stog på, att hans närmaste släktning icke vidare skulle få återse mördaren eller få något med honom att göra. — Då var det äfven, fortfor fru Falkner, som er maka skref ett bref till er. — Jag blef utsedd att beställa det till dess adressort, ty hon visste allt för väl, att det på den vanliga vägen ej skulle komma fram.

— Min Gud! Min Gud! utropade grefven. Hvad är det jag hör? — O, fru Falkner, säg mig öppet: är detta sanning?

— Jag svär eder det, herr grefve! Det fins icke ett ord, som är osant, i hvad jag sagt.

Men hör vidare.

Brefvet var skrifvet. Jag hade gömt det i min ficka och stod just i begrepp att lemna rummet, då prinsen kom emot mig och sade:

— Ni har ett bref från grefvinnan på er?

— Hade detta händt i dag, skulle jag svarat honom med en lögn, men den tiden var jag för upprigtig och naturlig för att kunna ljuga. — Jag bleknade, jag darrade, och i mitt ansigte stod tydligt att läsa, det prinsen hade rätt.

Ni vet, att prins Hochberg då för tiden hade stort inflytande på slottet Falkenberg.

Han hotade, att han skulle uppsäga min man från hans tjänst, ifall jag företoge något, som stred mot hans anordningar.

— Hvad sade min maka härom? Fick hon veta, att brevet blifvit fräntaget er?

— Ja.

— Talade ni om det?

— Jag kunde ej annat. För er maka skulle jag aldrig kunna ljuga.

— Hvad hände då?

— Grefvinnan kastade sig till prinsens fötter, slog armarne om hans knän samt tigde och bad, att man skulle tillåta henne att blott en enda gång besöka fängelset.

Men den stolte prinsen endast hänade henne. — Och från den dagen blef hon ännu strängare bevakad än hon varit förut.

Jag blef skild från henne och fick icke vidare beträda hennes rum. Blott sådana tjänare, på hvilka prinsen trodde sig kunna lita fullkomligt, fick hon se omkring sig.

Då gjorde hon upp en plan till flykt.

— Hvarför? — För att befria sig ur prinsens fångenskap?

— Icke blott det, herr grefve! Fångenskapen skulle hon nog hafva fördragit. Men hon ville till eder. Hon vill säga er: Om än hela världen tror, att du är grefve Wolfs mördare, så tror jag dock det icke.

— O, min Gud, min Gud! utropade grefven med lidelsefull smärta. — Om jag hade haft en aning om dessa tilldragelser, huru mycken smärta, huru många qual hade ej då varit mig besparade!

— Då kom den förfärliga tiden. Ni blef dömd, herr grefve.

— Hon besvor prinsen att uppbjuda allt för att rädda er från schawotten. Storhertigen samtyckte dertill, i synnerhet som ni ej bekänt. — Straffet förvandlades till tukthus för lifstiden.

Då — då, inträffade det som ni vet.

— Ja, ja, svarade grefven. Det var den hederlige Krischan, som prisgaf sitt lif för att rädda mig. — O, nu blir allt klart för mig. — Han var legd af prinsen af Hochberg. — Han var det äfven, som bragte mig den falska underrättelsen, att min maka och mitt barn ville ännu en sista gång se mig utom fängelsemurarna samt att min maka ville anförtro mig en hemlighet. — Detta var icke sant. Man bedöfvade mig. Man förde mig i medvetslöst tillstånd till ett rum, som liknade en fängelsecell, och der fick jag stanna till dess en man kom och öppnade för mig. Jag hade blifvit benådad af storhertigen, men måste lemna landet. — Allt detta var prins Hochbergs verk. Han ville ej veta af någon släkting i riket, som var beskyld för brodermord. — O, nu genomskådar jag allt klart och tydligt.

Fru Falkner betraktade grefven med deltagande.

— Men berätta vidare bad den senare.

— När er maka fick veta, att ni flytt ur fängelset, var det nära, att hon blifvit vansinnig. O, hon grät och klagade dagen lång. — Hon besvor äfven prinsen, att han skulle upplysa henne om, hvar ni befann er. — Hon ville skynda efter er, om det ock vore till världens ände. — — O, dessa dagar glömmet jag aldrig.

En stunds paus inträdde.

— Jag kan icke säga er mera, herr grefve! fortfor fru Falkner efter en stund. — Då er maka slutligen insåg, att alla hennes böner voro förgäfvade, sökte hon — döda sig.

Erna skrek till.

Äfven grefven sprang upp från sin stol och stirrade som en vansinnig på fru Falkner.

— Det är sanning, hvad jag säger, återtog den senare. Lång, lång tid behöfde hon sedermera för att blifva lugn. — Det enda, som höll henne upprätt i hennes smärta, var den lilla dottern, som liksom en af Gud sänd engel bedjande riktade sina ögon på modern.

Prinsen af Hochberg, som mycket väl visste, att er maka, skulle uppbjuda allt för att utforska er vistelseort, förhindrade henne härtill, och först då han gaf henne tillstånd att begifva sig på en resa, började er maka sina efterspaningar.

— Hon sökte då grefve Horst von Falkenberg, men denne fans icke mera till. Han var genom list och lögn befläckad, hans ärliga namn var besuddladt, vid hans händer klubbade hans broders blod.

— Hur skulle hon kunna finna honom? — Vet ni något mera?

Fru Falkner skakade sorgset på hufvudet.

— Blott så mycket kan jag säga, herr grefve, att er hustru genomrest Frankrike, Spanien och Italien. Sedermera, för ungefär tio år sedan kom den underrättelsen till slottet Falkenberg, att hon begifvit sig till Amerika.

Från den tiden har jag ingenting hört af henne.

— Har prinsen sedan aldrig varit här?

— Aldrig. Han syntes sky slottet Falkenberg som pesten. — Men Krischan kom tillbaka, och vi förstodo, att han blifvit rikligt belönad af prinsen.

— Nå, fader, utropade Erna. Vill du, sedan du hört detta, fortfarande vidhålla din föresats?

Grefven svarade ej. Han tryckte händerna mot sin brännande panna.

— Mitt barn, jag vet icke, hvad jag skall säga! hviskade han. Fru Falkners meddelanden hafva brutit mitt mod och min beslutsamhet. — O, så det bränner i mitt hufvud. — Jag skulle behöfva gå ut i parken för att få luft, men jag måste stanna här. —

— Visst icke, herr grefve, föll Falkner in. — Ni kan få andas luften på Falkenberg utan att behöfva gå ut i parken.

— På hvad sätt?

— Tag pelsen på er och följ mig!

Erna såg ängsligt på kastellanen. Hennes hjerta bäfvade vid tanken på, att han skulle företaga någon oklok handling.

Kastellanen tycktes ana hennes tankar.

— Frukta icke nådig fröken, sade han. Ingen skall se er herr fader.

— Hvart tänker ni föra honom?

— Följ med!

— Hvart?

— På tornplatån.

Erna klädde sig och följde de båda männen.

Inom några minuter stodo de der uppe på platformen, hvarest från en storartad utsigt erbjöd sig för dem.

Osedda från slottet och dess omgifningar kunde de här blicka ut åt alla sidor.

Det var en liflig tafra, som tedde sig för deras blickar. Släde efter släde passerade på den närbelägna landsvägen, hvarvid en mångstämmig bjellerklang fylde luften.

Plötsligt syntes en släde vika in på den till slottet förande vägen.

Dess hästar befunno sig i sken.

Erna märkte den först, och hon utstötte ett rop af fasa.

Uppmärksamgjorda härigenom blickade grefven och kastellanen dit bort.

Nästan samtidigt som de varseblefvo släden, stjelpte den, hvarvid kusken kastades af och släppte tömmarna.

Skrämda häraf föllo hästarne in i vildare sken.

Den omkullslagna släden slängde än hit än dit in på vägen.

Från dess inre hördes klagande rop om hjälp.

De tre åskådarne på platån skyndade ned. Grefven och Erna till kastellanens rum, men Falkner ut i det fria för att bringa hjälp åt den olycklige.

ÅTTIOANDRA KAPITLET.

Märkvärdiga underrättelser.

Då Falkner kom ned till slottsporten erbjöd sig en upprörande scen för honom.

De skrämnda hästarne hade släpat spillrorna af släden fram till närheten af den stora inkörsporten till slottet.

Här hade de stannat och stodo nu oroligt stampande i marken liksom ville de ha inträde på slottsgården.

Kastellänen följdes af slottets folk, hvilka voro beredda att på allt sätt lemna hjälp.

Ehuru djuren ännu voro oroliga, läto de dock utan fruktan taga sig, hvarefter de fördes till slottets stallbyggnad.

Under tiden skyndade Falkner ut åt vägen för att uppsöka den förolyckade.

Denne fans snart liggande på vägen blodig och sanslös.

— Barmhertige Gud! utropade kastellänen. Det är ju hofrättspresidenten!

Med hjälp af de tillskyndande tjenarne bars presidenten in i slottet och lades på en soffa.

Bud sändes genast till Prittwitz efter läkare, men under tiden egnade Erna den förolyckade den första vården.

Efter ungefär en och en half timme infann sig läkaren.

Han konstaterade en svår sensträckning i ena foten, men för öfrigt syntes ej något men af olyckan.

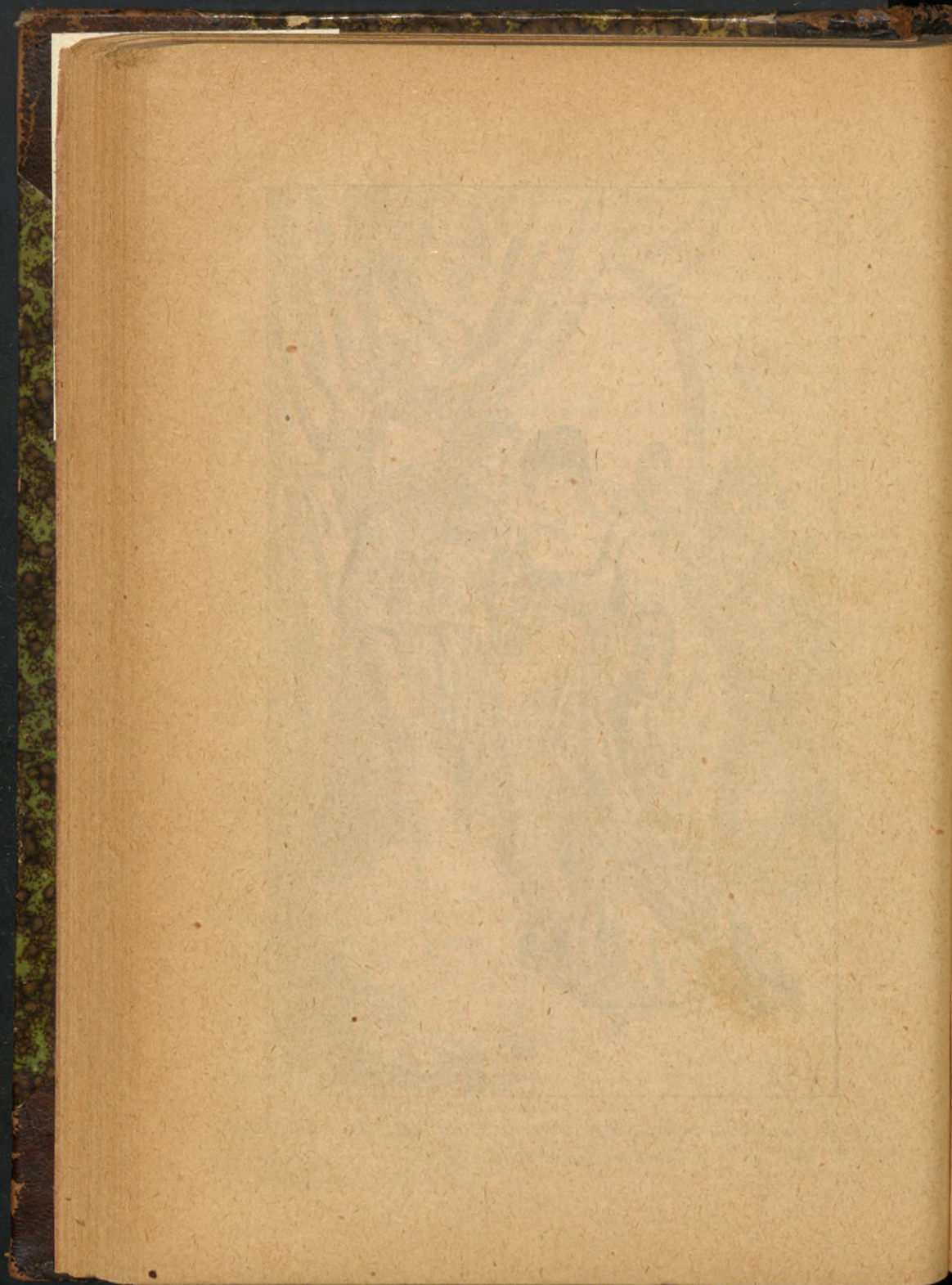
Den åkomna skadan gjorde det emellertid nödvändigt, förklarade läkaren, att presidenten stannade på slottet en vecka.

Denne som nu mera vaknat upp och fått kännedom om, hvarest han befann sig, beklagade visserligen inom sig, att han ej kunde få återvända till staden, men glädde sig dock åt, att han kommit i goda händer.

F. 43.

43) »Ludmilla», skrek hon, »hör du bultandet? Hör du hackorna och spadarna?»

Så snart tillfälle erbjöd sig skyndade Erna in till sin fader och meddelade honom, hvem den förolyckade var.

— Ah, är det hofrättspresidenten Hirt! utropade grefven glad. — Min kära, goda Erna, det förefaller mig, som om himlen ville gifva mig ett tecken genom att föra presidenten hit.

— Hvad menar du dermed min fader?

— Det är som en inre röst sade mig, att denna olyckshändelse kommer att blifva mig till lycka.

Erna såg undrande på honom. Hon förstod ej den dunkla meningen af hans ord. — Efter en stunds funderande frågade hon honom å nyo hvad han menade.

Men grefven skakade endast på hufvudet.

— Fråga mig icke mera, min dotter! — Låt mig tänka och öfverlägga. Kanhända sänder himlen mig en räddande tanke. Han har sändt min bästa vän till mitt hus — kanske — kanske — Emellertid hade det blifvit lif på slottsgården.

På vägen mellan Isenbrunn och Prittwitz hade man saknat hofrättspresidentens släde.

Man väntade och väntade samt gissade hit och dit.

Men då den ej kom, slöt man till, att någonting inträffat.

Man vände därför om och leddes sedermera till målet af de på vägen kringströdda spillrorna af släden.

Under det de öfriga medlemmarne af sällskapet stannade kvar på slottsgården, begåfvo sig två upp till kastellanens rum.

Här fingo de upplysning om hvad som passerat samt att presidenten icke blifvit lifsfarligt skadad.

Glada deröfver, att den förolyckade råkat i goda händer, lemnade man snart slottet Falkenberg.

När aftonen bröt in och presidenten insomnat, sutto kastellanen med sin hustru samt grefve Horst von Falkenberg och Erna i balkongrummet, som tillhörde kastellanens våning.

Gamle Jakob hade åtagit sig att vårda presidenten.

Han var nu ensam hos honom.

Grefve Horst von Falkenberg var starkt upprörd.

— Jag kan ännu icke frigöra mig från den tanken, sade han, att himlen sändt min vän och studiekamrat hit som en räddande engel.

Kastellanen var icke af samma mening som grefven.

— Nädig herre, sade han, ni yttrade sjelf i dag på tal om hofrättspresidenten, att den juridiska verksamheten slutligen drager liksom ett jernpansar öfver juristens hjerta.

— Det är sant min käre Falkner. — Och om jag icke fortfarande haft den uppfattningen, så skulle jag sannerligen redan hafva skyndat till presidenten och gifvit mig tillkänna.

— Hvad tänker ni på, herr grefvel — Man bör ej blott-ställa sig för faran!

Äfven Erna biföll kastellanens mening och så lyckades det att göra grefven lugn och belänksam.

I det rum hvilket alltid brukade stängas af kastellanen, när han med sin maka begaf sig till balkongrummet, ljöd en sakta klockringning.

Kastellanen visste, att detta betydde, att jungfrun eller någon annan tjänare hade någonting att meddela.

Han gick ut i det yttre rummet.

Han öppnade dörren.

En tjänare meddelade, att Ingelfingens tjänare nyss anländt till slottet och envist begärde att få tala med kastellanen.

— Låt Fredrik komma hit! befalde herr Falkner.

Under det tjänaren gick bort för att verkställa befallningen påtte kastellanen golfvet i rummet med långa steg.

— Hvilken Jobspost kommér han med, mumlade han. — Hvad skall det nu bli af?

Hans hjerta klappade häftigt, då dörren öppnades och Fredrik trädde in.

— Hvad vill ni mig, Fredrik? frågade kastellanen, i det han tog några steg emot den inträdande.

— Herr kastellan, jag kommer för att meddela er en vigtig nyhet.

Falkner spratt till, ty han väntade ingenting annat än obehagliga nyheter från Fredriks mun.

— Jag kommer direkt från Hamburg, förklarade Fredrik, då han såg kastellanens frågande blick riktad på sig.

— Från Hamburg?

— Ja.

— Hvad har ni gjort der?

— Jag sökte herr baronen.

— Baron Ingelfingen?

— Ja.

— Var han ej på sitt gods?

— Nej.

— Hvarför?

— Det måste ha inträffat underliga saker, som jag bör berättas er i sammanhang.

— Jag är nyfiken att få höra, hvad ni har att säga.

— Herr baron Ingelfingen är försvunnen.

— Försvunnen?

— Ja. Ingen vet hvar han finnes.

— Hvad säger ni?

— Sanningen, herr kastellan. — Någonting måste hafva inträffat, ty baronen har sålt all sin egendom. — Han eger, enligt hvad man upplyst mig, ej en kvadratfot jord kvar.

— Är detta sant, Fredrik?

— Så sant som att jag står här. — Jag är färdig att bli förtviflad.

— Hur så?

— Till er kan jag säga det. — Jag har låtit mina löner stå inne hos baron Ingelfingen, emedan jag ej behöft dem. — Nu, när jag tänker gifta mig, ville jag taga ut dem.

— Var det därför som ni reste till baronen? Frågade Falkner, i det han forskande såg på tjenaren.

Svaret på denna fråga satte Fredrik synbarligen i förlägenhet.

— Tala öppet och ärligt, Fredrik! — Hvad föranlät er att så plöteligt lemna slottet Falkenberg?

Fredrik teg fortfarande ett ögonblick, derpå antog han en stolt hållning och svarade:

— Jag har inga intressen mera för baronen. För mina många och stora tjänster har han slutligen bedragit mig. — Under sådana förhållanden frisäger jag mig helt och hållet från honom och är beredd att omtala sanningen för er. — Baronen uppdrog åt mig att lemna honom samvetsgranna rapporter om allt, som tilldrog sig på slottet. Jag har gjort detta troget. När ni var borta, såg jag på fönstergardinen skuggan af — —

Han tystnade.

Kastellanens ansigte antog ett uttryck af den lifligaste spänning.

— Skuggan af hvem? frågade han.

Fredrik teg fortfarande liksom villrådig, om han skulle tala eller ej.

— Säg ut! uppmanade kastellanen. Hvems skugga såg ni mot fönstret?

— Grefve Horst von Falkenbergs.

— Fredrik utropade kastellan för att dölja sin förlägenhet. Ni har sett i synel

— Nej, herr kastellan, jag är säker på min sak. — Och genast skyndade jag åstad för att underrätta Ingelfingen, ty han fruktade grefvens återkomst värre än pesten.

— Hvarför?

Fredrik dröjde ett ögonblick med svaret. Derpå sade han:

— Herr kastellan, det vet ni bättre än jag.

— Men jag vill veta af er mun, hvarför baronen fruktade grefvens återkomst.

Fredrik log. Hans blick irrade förlägen omkring i rummet.

— Inga undanflykter, Fredrik! uppmanade kastellanen. Säg sanningen rent ut!

— Eftersom det måste så vara, så skall jag tala. Visserligen har baronen aldrig sjelf sagt ett ord derom, men jag har annat det.

— Hvad har ni annat?

— Herr kastellan, jag tror, att baron Ingelfingen var grefve Wolf von Falkenbergs mördare.

— Hvarför tror ni så?

— Åtskilliga omständigheter hafva ingifvit mig denna tro.

— Hvilka omständigheter?

— Jag har t. ex. flere gånger hört, huru han i sömnen nämnt grefvens namn samt yttrat sig så som om han varit rädd för honom.

Dessutom har han alltid funnit sig besvärad, när talet kommit på grefven.

— Detta är ej några bevis, Fredrik.

— För mig äro de dock tillräckliga, svarade Fredrik. — Jag har länge varit öfvertygad härom. Och baronens plötsliga försvinnande har stärkt min tro härutinnan.

— Ni tror således, att försvinnandet står i samband härmed?

— Ja, jag har skäl för denna tro.

— Hvilka?

— Se här!

Fredrik räckte kastellanen en liten biljett.

Kastellanen tog och läste den.

Den innehöll följande rader:

»Fly medan det ännu är tid! Polisen vet allt. De ha trådarna i sina händer och sammandraga allt trängre och trängre ett nät omkring er».

— Hvem har skrifvit detta bref?

— Det vet jag ej. Förmodligen någon som velat narra baronen.

— Hur har ni då kommit öfver brefvet?

— Jag hittade det på baronens gods. Han hade glömt det der.

— Det är således faktiskt, att baronen rymt? sade Falkner.

— Ja, derom är intet tvifvel. — Men skulle ni ändock tvifla, så kan jag lemna ett ytterligare bevis.

— Hvilket då?

Fredrik räckte kastellanen ett nummer af en Hamburger-tidning, i det han sade:

— Läs denna notis!

Falkner läste:

»Ett icke ringa uppseende har en inom sportkretsarna härstädes känd personligts försvinnande väckt. Baron von Ingelfingen, egare af godset Marsching, har plötsligt sålt sina egendom samt med liqviden härför spårlöst försvunnit. Enligt ett gängse rykte skall den hastiga afresan hafva förorsakats af förluster till följd af ett vad; men enligt ett annat rykte skall ett groft brott ligga till grund derför».

Nu kunde kastellanen ej tvifla längre på sanningen af Fredriks ord.

— Hur mycket har ni förlorat på baron Ingelfingen? frågade han tjenaren.

— Tusen mark.

— Och dem vill ni naturligtvis hafva?

— Ja, men då nu baronen försvunnit, kan jag ju ej få dem.

— Kanske.

Fredrik såg undrande på kastellanen.

— Hvad menar ni, herr kastellan? — Hvem skulle då gifva mig penningarne?

— Jag.

— Ni?

— Ja, Fredrik, men endast under ett vilkor.

— Och det är?

— Att ni träder i min tjänst från och med i dag.

— Ack, gerna, gerna, herr kastellan!

— Men jag fäster ännu ett vilkor dervid.

— Hvilket då?

— Nämn icke för någon, att ni sett skuggan på gardinen!

— Jag har ty värr redan gjort det, herr kastellan.

— För hvem?

— För fröken Charlotte Königsdörfer.

— Detta kan ni godtgöra genom att förklara för henne, att det icke var, såsom ni trodde, grefve Horst von Falkenbergs skugga utan en annan persons.

Fredrik lofvade att göra så och aflägsnade sig.

Sedan Fredrik stängt dörren efter sig, skyndade kastellanen in i balkongrummet.

Han ville meddela grefven, hvad han nyss underhandlat med Ingelfingens tjenare om.

Men grefven förekom honom.

— Jag har hört allt, min käre Falkner, sade han, och jag tackar er för hvad ni gjort. — Blott en sak väcker ännu betänkligheter hos mig.

— Hvilken sak, herr greve?

— Mins ni icke, hvad Agnes berättade?

Kastellanden förskräcktes.

— Det hade jag glömt, herr greve, men jag träffar tjena-
ren snart åter, och då skall jag godtgöra, hvad jag nu för-
summade.

ATTIOTREDJE KAPITLET.

Falkenbergska skatten.

Stillhet, djup stillhet rådde på slottet Falkenberg.

Den sjuke i kastellanens rum gaf tjenarne anledning till alla möjliga gissningar.

Fredrik, Ingelfingens tjänare, var vunnin. Han ville och han måste tiga.

Mer än en gång var grefve Horst von Falkenberg besluten att lemna sitt gömställe och skynda till sin vän för att få honom på sin sida med råd och dåd.

Men alltjemt uppstodo betänkligheter hos honom. Hofrätts-presidenten skulle kanske komma i strid mellan sin pligt och sin vänskap.

Grefven och hans dotter sutto tillsammans och resonerade.

Erna berättade om branden i därhuset vid Isenbrunn.

— Du nämnde, sade grefven, då hon en gång gjorde en paus, namnet Ella, en döfstum flicka! — Hvar finnes hon?

Erna suckade djupt.

— Hon var här i slottet, svarade Erna med en viss förstämning, men fru Falkner skickade henne till anstalten för döfstumma.

— Hvarför gjorde hon det? — Fans ej någon plats för henne i slottet?

— Jo, fru Falkner skulle gärna velat behålla henne här, men det gick ej.

— Hvarför icke?

— Ella visade sig oregerlig och ville icke foga sig efter ordningsreglerna på slottet.

— Hvem är Ella?

Erna ryckte på axlarna.

— Det kan jag ej säga dig, fader. Men så mycket har jag mig bekant, att den gamle Krischan fostrat upp henne sedan han tagit henne såsom barn till sig.

— Hur är det med gamle Krischan? Har man haft några underrättelser från honom på den senare tiden? Är det hopp om, att han snart skall tillfriskna?

— Ja, svarade Erna. Jag skickar då och då ett bud till Isenbrunn, för att förse honom med mat och dryck.

— Det är snällt gjordt af dig, mitt barn. Den gamle Krischan förtjenar det. Jag tackar dig å hans vägnar.

— Mig skall du ej tacka.

— Hvarför icke.

— Tacken tillkommer icke mig utan fru Falkner.

— Hur så?

— Det är egentligen hon, som sänder den gamle mannen förfriskningarna, ty jag, fader, har ända till få dagar före din ankomst, intagit endast en underordnad ställning här.

— O, huru gerna jag skulle vilja se och tala med gamle Krischan!

— Det kan du väl, fader!

— Ligger han då icke sjuk i Isenbrunn?

— Visserligen, men han har tillfrisknat så fort, att läkarne förklarar, det han kort efter jul skulle få återvända hem.

— O, då måste jag tala med honom. Han måste då tillstå allt, hvad han förr förtegat för mig.

— Min fader, hvad har han förtegat?

— O, barn, jag vet det ej, men jag säger mig sjelf, att alla de skäl, som han förebar för att förmå mig att fly, icke voro sanna. Jag tror, att Krischan handlade på uppmaning af din moder.

En tung, djup suck kom öfver grefvens läppar.

Minnets af hans maka gjorde honom åter tyst.

Erna förstod allt för väl, hvad som försiggick i hans själ, och hon teg därför också.

Under denna tystnad kom fru Falkner in och berättade, att hofrättspresidentens tillstånd väsentligt förbättrats.

— Och kan ni tänka er, min fröken, slöt hon, att jag just nu fick underrättelser från döfstuminrättningen också.

— Från Ella?

— Ja.

— Nå hur låta underrättelserna?

— Goda, mycket goda.

Erna och fru Falkner sågo förlägna på hvarandra.

Det var ofattligt för dem, att Ella, som på slottet visat sig så upprörd, så plötsligt kunnat förändra sig.

— O, ni måste meddela mig allt! bad Erna.

— Det skall jag visst göra. — Hör på!

Med dessa ord tog hon upp ett bref ur fickan och började läsa:

»Högt ärade fru Falkner!

Det gläder mig mycket, att ni intresserar er så lifligt för er skyddsling, ty jag kan på edra förfrågningar dess bättre endast lemna goda underrättelser.

Då Ella på ert föranstaltande kom hit, visade hon sig ovillig och tresk.

Vi hafva behandlat henne med stor kärlek, och detta synes hafva utöfvat en underbar verkan på henne.

Sedan vi gjort begripligt för henne, att hon skulle kunna komma derhän, att hon kunde lära sig tala, har hon med den största ifver underkastat sig alla öfningar.

Man ser på allt, att hon nu besjålas blott af en enda tanke, nemligen den att snart kunna göra bruk af sin tunga.

Hon låter ej ett enda ögonblick gå onyttigt förbi.

Också kan jag påstå, att Ella gjort underbara framsteg.

Ett egendomligt förhållande måste jag omtala för er. De båda vid anstalten anstälde assistentläkarne hafva noga studerat Ella allt sedan hennes ankomst hit.

De hafva kommit till den öfvertygelsen, att er skyddsling måste förr hafva både hört och kunnat tala; och i början trodde vi, att hon endast förstälde sig.

Men nu, efter flitigare iakttagelser, hafva vi fått den åsigt, att den olyckliga sannolikt kunnat tala och höra i sin tidigare barndom.

Det skulle vara intressant att få veta något härom.

Kan ni lemna några upplysningar i denna sak, så bedja vi, att ni må meddela oss dem.»

Grefve Horst von Falkenberg hade med lifligaste intresse åhört föreläsandet af brevet.

— Vet ni något närmare om flickan, fru Falkner? frågade han derpå.

— Mycket är det icke, herr grefve, som jag vet. Jag har blott hört, att hon varit gamle Krischans fosterdotter.

— Men hvarifrån han fått henne vet ni icke?

Fru Falkner tög ett ögonblick, derpå sade hon med en suck:

— Hört har jag visserligen mycket mer, men det är kanske blott sqvaller, som man ej får sätta någon tro till.

— Hvad har ni då hört om den olyckliga? Hvad har man sagt om henne?

— Mycket, herr grefve, men ändock mera om gamle Krischan. — Han kom en dag tillbaka hit, ung och kraftfull ännu,

men undvek all slags vänskap. Han visade sig gerna i glada sällskap men blott vid vissa tillfällen.

— När var det?

— Vid hvarje kyrklig högtid samt vid fester, som ungdomen i byn tillstälde, var han städse med, men stannade aldrig länge. Man sade, att han stod i förbund med den lede, ty så snart klockan slog tolf på natten, försvann han.

Grefvens panna lade sig i dystra veck.

— Ni tror väl icke på dessa galenskaper?

— Nej, herr grefve, men jag måste dock omtala dem för er, då ni ville veta, hvad jag hört om den gamle.

Nu öppnades åter dörren, och kastellanen kom in.

— Hur är det med honom?

Denna fråga riktade slottsherrn till den inträdande.

— Presidenten befinner sig efter omständigheterna väl. Det är blott en sak, som bekymrar honom.

— Hvilken?

— Att han nödgas ligga utan verksamhet.

— Och utan sällskap?

— Ja, äfven det.

— Jag bör kanske besöka honom.

— Gör ej det, herr grefve! Man vet ej, hvad följden deraf skulle blifva.

— Det är ju ej nödvändigt, att jag uppträder såsom Horst von Falkenberg. Jag skulle ju kunna antaga ett annat namn.

— Gör ej ens det, herr grefve! Presidenten skulle dock genast igenkänna er.

— Det beror på.

— Jag är fullt öfvertygad derom.

— Bäst dock, att under alla omständigheter var försigtigt, föll nu fru Falkner in. Lofva mig därför, att ni ej ännu åtminstone besöker presidenten!

Grefven teg. Han blickade en stund eftertänksamt till golfvet och tvang sig till ett leende.

— Goda fru Falkner, sade han. För i dag lofvar jag det. Ty ännu har icke det viktigaste skett, som jag måste utföra. — Ni förstår mig?

— Ja.

— I qväll skall allt afgöras.

En paus inträdde.

— Hur är det, herr Falkner, tog grefven efter en stund åter till ordet. Äro läsen der nere ännu säkra?

— Ja, jag har i dag ytterligare öfvertygat mig derom. Jag fann då, att ingen kan hafva varit der sedan ni sist lemnade stället.

Eftermiddagen förgick, och qvällen bröt in.

Grefve Horst von Falkenberg började då visa sig litet orolig. Kastellanen gick ut och in i balkongrummet sysselsatt med hvarjehanda uträttningar. Han bar in flere små resväskor, i hvilka funnos verktyg af hvarjehanda slag.

— Skall det lyckas, käre Falkner? frågade grefven.

— Hur kan ni fråga det, nådig grefve? — Det måste gå så som vi vilja.

— Jag skulle afstå från denna veridens mammon, fortfar grefven, om jag finge uppträda på mina faders gods såsom grefve Horst von Falkenberg. Men detta är ej möjligt. Jag är här. Jag är arfvinge till Falkenberg. Allt hvad jag ser här är mitt, men det oakadt får jag ej tillträda arvet, ty jag är utstött ur det menskliga samfundet. Jag är förbannad, jag är en brodermördare.

— Det påstår verlden blott, invände kastellanen. I verkligheten är ni det ej.

Ovilkorligt måste grefven le, då han såg den hederlige kastellanens välvilja.

— Nå, nå, jag vill ej heller påstå, att jag är det, återtog grefven, och jag känner mig ej heller skyldig. Jag ville blott med mitt yttrande uttrycka, att jag vill och måste återfå den falkenbergska familjeskatten, som är försvunnen sedan den der olyckliga natten.

— Herr grefve, jag skulle uppgifva den plan, som ni utveklade för mig i går.

— Nej, nej, min gode Falkner, den måste utföras.

— Men betänk, herr grefve, att ni icke längre är någon yngling!

— Visserligen, käre Falkner, är jag gammal till åren, men i mitt bröst slår ett hjerta, fullt af ungdomlig eid och dådkraft. Öfver den mig tillkommande förmögenheten kan jag ej få disponera, men den, såsom det heter, i lågorna omkomna familjeskatten, som min broder hade att förvalta, den gifver mig medel i hand att anskaffa de vittnen, jag behöfver för att aftvä den sista fläcken på min ära.

— Herr grefve, jag kan icke inverka på edert beslut, sade kastellanen. Men jag tror dock, att det är ett oförlikneligt vågstycke, om ni, såsom ni säger, bryter upp och reser till Afrika. Vänta här! Kanske skall tillfälle erbjuda sig för er att visa er oskuld.

— Derpå tviflar jag, svarade grefven med en viss bitterhet. Emellertid var nu qvällen inne.

Grefven, Erna och kastellanen beredde sig till sin expedition.

De medtogo verktygen och gingo genom en sidoflygel i slottet, hvars dörr mynnade ut i närheten af slottsporten.

På slottsgården var det tyst och stilla.

Tjenarne, som nu så godt som ingenting hade att göra, voro församlade inom hus; endast portvakten befann sig på sin post.

Då denne varseblef kastellanen, helsade han häftigt, men bekymrade sig icke om de personer, som Falkner hade med sig.

Efter några minuter stodo de framför ingången till det lilla kapellet.

Genom detta kunde man också komma till den underjordiska gången.

Men kastellanen valde den väg, som förde till en sidopört i den lilla kyrkan.

Han läste upp och tog fram de båda små blindlyktorna, som han hade gömda under kappan.

Derpå öppnade han dörren, lät de båda andra inträda, följde sedan sjelf och stängde så åter dörren.

Raskt tändes lyktorna.

De kastade ett klart sken öfver de närmaste föremålen.

En isande kall, unken luft slog emot de inträdande.

Erna drog schalen tätare omkring sig och såg lugnt och stadigt på sin fader.

Denne visade inga tecken till oro.

Tyst räckte kastellanen grefven den ena blindlyktan, under det han långsamt började gå utför trappan, dervid lyftande upp sin lykta för att belysa vägen för de efterföljande.

Efter några minuter stodo de tre framför den första ingången.

Grefven hade ur ett läderfodral framtagit flere nycklar.

Dessa voro konstnärligt arbetade.

Det skulle hafva fallit sig svårt för den, som velat öppna låsen utan dessa egendomliga nycklar.

— Se här, herr Falkner, yttrade plötsligt grefven, i det han visade på ett af låsen. Man har försökt att bryta upp detta lås.

Kastellanen såg dit och fann, att grefvens påstående egde grund för sig.

Tydliga märken syntes efter verktyg, hvarmed försök gjorts att bryta bort låset.

Ett leende visade sig på grefvens läppar.

— Det måste ha varit en mycket oskicklig och ovan hand som försökt sig här, sade han. Ingelfingen har det säkerligen icke varit.

Hvarken Erna eller kastellanen visste, hvem det kunnat vara.

— Jag erinrar mig, tog grefven åter plötsligt till ordet, den unge man, som jag öfverraskade, då jag gömdes af Krischan i den underjordiska gången. Han har det nog varit. Han bekände också, att han var skickad af Ingelfingen.

Emellertid hade nu låset blifvit öppnadt, och man trädde in i ett litet rum.

Detta var äfven på samma sätt stängdt.

En andra nyckel öppnade här låset, och nu inträdde man i det rum, i hvilket den falkenbergska familjeskatten var förvarad.

Allt här befann sig i samma skick, som det var, då grefven lemnade platsen.

Ingen människa hade varit här.

Med en viss oro trädde grefven in.

Han fattade Ernas hand.

— Se här, mitt barn, hvad som finnes här! sade han.

Ernas ögon lyste af fröjd, när hon såg alla de skatter, som funnos i det lilla väggskåpet.

Till stor del bestodo de af guldkedjor och andra dylika föremål.

Genast lades de ned i resväskorna.

— Nu kommer den svåraste uppgiften, sade grefven, i det han trefvade med handen på bakväggen af det inmurade skåpet.

— Han har medtagit nyckeln! — Jag gissade det!

Kastellanen lyfte lyktan högre, så att dess sken föll in i skåpet.

Underliga skrymslen och sniderier befunno sig på ryggstycket af skåpet.

Grefve Horst tog ett af verktygen, som kastellanen på hans befallning medtagit.

Det var en skrufmejsel, och med den började han skrufva loss en af de pålagda figurerna.

Under denna visade sig en liten spärrfjäder.

— Vår förmodan var riktig, herr Falkner!

Denne var förstummad af hvad han såg.

— Herr grefve, är icke detta hela skatten?

— Nej, herr Falkner, det är blott en liten del deraf. Antingen har Ingelfingen icke bekymrat sig om bottenväggen eller också trodde han, att han skulle få tid sedermera att medtaga skatten.

Kastellanen bleknade plötsligt.

— Hvad är det, herr Falkner?

— Herr grefve, jag kom hastigt på en egendomlig tanke.

— Hvilken?

— Jag vågar knapt utsäga den.

— Tala öppet! befalde grefve Horst von Falkenberg.

— Ni sade mig, att den andra afdelningen af skåpet egentligen innehöll den dyrbaraste delen af skatten.

— Ja, det är så, herr Falkner.

— Jag darrar vid tanken på, att Ingelfingen medtagit innehållet.

Grefvens blick blef orolig.

— Hit med verktygen! befalde han.

Han tog ur Falkners hand ett litet bräckjern.

Detta stack han in i en springa samt slog ett slag derpå med hammaren.

Nästa ögonblick öppnade sig en liten dörr.

Samtidigt rullade en mängd perlor och ädelstenar ned i den främre delen af skåpet.

— Skatten fins här! sade grefven, i det han andades lättare.

— Erna började jubla.

Hundrade — ja, tusenfalt bröto sig ljusstrålarne från lyktan mot ädelstenarne, som under århundraden utgjort Falkenbergarnes skatt och nu i många, många år legat gömda här.

Allmänt hade man antagit, att skatten gått förlorad vid branden.

Ingen visste ju, att Ingelfingen då begått ett rof.

Ingen hade heller vid anställd undersökning kunnat upptäcka skatten.

— Erna, mitt barn, tag vara på hvarje sten, ty äfven den minsta och oansenligaste har ett stort värde, och vi komma att behöfva mycket penningar för vårt företag, sade grefven.

Genast började Erna plocka ned i sin väska de gnistrande stenarne.

Hon medtog allt.

— Så, sade grefven, när alla voro tagna, nu är vårt arbete här slut. — Låt oss nu återvända till slottet för att förbereda allt!

Kom, käre Falkner!

Grefven sjelf tog den stora resväskan, i hvilken det mesta af skatten blifvit lagd.

En känsla af tillfredsställelse fylde hans bröst, när han tänkte på, att han nu hade skatten i sin hand.

Då de kommo åter till kastellanens rum, kom fru Falkner emot dem med väntansfull min.

— Ni ha funnit den! frågade hon glad, då hon såg deras jublande miner.

— Ja, svarade grefven. — Men kom nu in här!

Med konstmässig hand ordnade grefven stenarne.

Sedan han gifvit makarne Falkner några stycken deraf så som erkänsla för deras välvilja, packade han åter ned alltsammans i en resväska.

Trots Ernas och makarne Falkners upprepade varningar beslöt han derpå att besöka hofrättspresidenten samt gifva sig tillkänna för honom.

Detta beslut utfördes omedelbart derefter.

Försöket utföll lyckligt.

Presidenten mottog grefven icke såsom en af lagen dömd brottsling utan såsom gammal vän och kamrat.

Grefven berättade om Agnes och hennes röda bok, hvars innehåll han uppläste för presidenten.

— Tror du, att detta kan gälla såsom bevis? frågade han derpå.

— Det kan bli en god ledning för nya efterforskningar, förklarade presidenten, men ett så tillfyllestgörande bevis är det icke, att du med åberopande af detsamma kan våga uppträda med anspråk på att bli frikänd. — Derför råder jag dig att genast resa ut ur landet och gömma dig tills vidare på en plats, der lagens hand ej kan nå dig. Sänd derifrån in boken till domstolen här, så kommer saken att dragas under ny ompröfning. Kanhända kommer resultat att bli lyckligt för dig. — — Men framför allt, res oförtöfvadt ur landet!

— Det skall ske, svarade grefven, Jag kommer att resa till Afrika för att uppsöka honom, som skrifvit boken.

— Gör det, och jag hoppas, att jag en gång skall få se dig såsom en lycklig innehafvare af dina fäders gods.

De båda vännerna skildes efter ett hjertligt afsked.

Hofrättspresidenten lofvade, att han skulle göra allt för att drifva rättegången till ett lyckligt slut.

ÅTTIOFJERDE KAPITLET.

Krischan och Brückner.

Då nu mera grefvens resa var beslutad, utvecklades följande morgon en feberaktig brådska.

Alla kastellanens reskoffertar, som man kom öfver, buros fram och gjordes i ordning.

Den minsta — en fast läderkoffert — bestämdes för skatten.

Alla de funna värdesakerna packades ned i denna.

När allt var ordnad och nedpackadt, satte grefven sig hos sin dotter.

— Du är ledsen, mitt barn! sade han i mild ton.

— Det tror du blott, min far.

— Sök icke att missleda mig, Erna! Jag vet mycket väl, hvad det är som trycker dig.

Erna såg frågande på sin fader.

— Du hade hoppats att efter alla sorger och bekymmer dagar af lugn och frid nu skulle komma.

Du hade i fru Falkner funnit en god och ädel beskyddarinna, och du känner nu smärta öfver, att — —

— Ack ja, min fader, föll Erna honom i talet, under det hennes ögon fuktades af stora tårar. Sjelfva skilsmessan från slottet oroar mig just ej, ty jag vet ju, att vi en gång skola återkomma, samt att du en gång skall bli erkänd såsom herre på slottet Falkenberg ock icke längre vara förföljd och misskänd. — —

— Framtidsdrömmar mitt barn!

— O, låt mig drömma om framtiden, min fader! Det är så herrligt och skönt! — I natt såg jag i drömmen, huru allt en gång skall bli. Jag såg mig vid din sida, min älskade fader, då du med högburet hufvud drog in i dina fäders stamslott. Jag hörde jublande röster. Jag hörde klocktoner från alla byarne

här omkring, och det var som om en tusenstämmig kör uppstämde: Hell grefve Horst von Falkenberg!

Grefvens läppar darrade.

— O, mitt barn, gifve Gud, att det en gång komme derhän! — Men nu måste vi tänka på det närvarande samt på den närmaste framtiden.

— Du tänker då uppsåra Ingelfingen?

— Ja, mitt barn, jag skall söka honom, och han skall befordras till välförtjent straff.

— Må då Gud stå dig bi!

— Det skall han, min dotter, ty jag förfaktar en rättvis sak.

— Men hvad skall du göra sedan du funnit Ingelfingen?

Du har ju sjelf sagt, att Agnes' röda bok icke har någon beviskraft.

— Det, är väl sant, min dotter, men så snart jag anmäler för vederbörande, att den, om hvilken det talas i den röda boken, och den, som af dem efterspanas för andra förbrytelser, befinner sig der eller der, så skall man begagna alle medel och vägar för att gripa den skyldige samt befordra honom till straff.

— Derpå skola vi återvända?

— Nej, mitt barn.

— Hvarför icke?

— Emedan jag först måste skaffa vittnen till gerningen.

— Tänker du då verkligen resa till Afrika?

— Ja, mitt barn.

— Men huru skall du finna mannen? — Afrika är stort?

— Först reser jag till England, och der skall jag nog få upplysning om, hvarthän i Afrika jag bör begifva mig.

— Det blir ett djerft vägstycke, min far.

— Visserligen, men betänk, att det gäller upprättandet af min ära!

— Ack ja, min fader, utropade Erna med värme, äfven jag vill göra allt för att borttvå den fläck, som man satt på ditt namn. — Jag har blott en betänklighet.

— Hvilken?

— Fader, du är icke någon yngling längre.

— Det vet jag mitt barn, men min mankraft är dock ännu obruten. — Är jag då så gammal, tror du, att jag ej kan företaga en sjöresa?

Erna lutade sitt hufvud förtroendefullt mot hans bröst.

— Min käre fader, jag har ej velat sára dig. Det är fruktan för strapatserna, som gör mig orolig.

— Ah, resan behöfver ej forceras.

Erna tystnade.

— Har du ännu någon betänklighet, mitt barn? frågade grefven, då han såg, att Ernas utseende fortfarande vittnade om bekymmer.

— Ja, fader, det är ännu något, som trycker mitt hjerta, och jag måste säga dig det, innan vi lemna Falkenberg.

Förvånad såg grefven på sin dotter.

— Hvad kan det vara, mitt barn? — Tala!

— Du har ju träffat anordningar, började Erna, för att gamle Krischan skall föras hit från sjukhuset i Isenbrunn?

— Ja, mitt barn! — Men hvad har Krischan att göra med dina angelägenheter?

— Mycket, mycket, min far!

— Barn, du gör mig nyfiken. Tala! Säg, hvad som trycker ditt hjerta!

— Fader, jag har förtegit något för dig!

— Hvad då, min Erna? — Är det någonting af betydelse?

— Ja, af stor betydelse, min far.

— För hvem?

— För mig.

— För dig, mitt barn. — Hvad kan det vara?

— När gamle Krischan låg sjuk och trodde, att hvar minut skulle bli den sista, anförtrodde han mig något.

— Dig, mitt barn?

— Ja.

— En hemlighet?

— Just så, min far. Det var en stor hemlighet, som han anförtrodde mig.

— Du gör mig nyfiken. Berätta!

Han sade, att i hans hus befann sig en hemlighet, som angick mig.

Grefven blef synbarligen förskräckt.

Han bleknade och såg undrande på sitt barn.

— Har du då sökt hemligheten? frågade han.

— Ja, fader. Men då jag ville hemta den, stälde den döfstumma Ella sig i vägen för mig. Jag kunde ej få den då. Först när elden rasade i slottet, lyckades det mig att komma fram till väggskaftet, hvarest hemligheten befann sig, samt få tag uti den.

— Gud vare lofvad därför! sade grefven. Men hvar är den? — Visa mig den!

Erna sänkte sorgset hufvudet.

— O, fader, det värsta kommer nu. — Och nu började hon berätta alla enskildheterna, som sammanhängde med förlusten af hemligheten. Hon förteg ej ens den minsta sak för sin fader. —

— Det är mig oförklarligt, svarade grefven, då Erna slutade, huru paketet kunde försvinna. — Du hörde tydligt den per-

sons röst, som befann sig på slottsgården, då den döfstumma kastade ut paketet genom fönstret?

— Ja, fader. Denna person tog det. — Fråga den gamle Jakob, huru vi sökte det, när vi kommo ned!

— Du tror då, att mannen stod i hemligt förstånd med den döfstumma.

— Omöjligt, min far! Med Ella kunde man samtala endast medelst en tafla. Hon hade ju på de senare dagarne icke kommit ut ur mitt rum. Hon har svårigen kunnat träffa aftal någon.

— Och dock måste hon hafva varit i förbund med någon. Eljest hade du bort finna paketet.

— Det tror jag också, fader. Vi anställde förhör med Ella men utan resultat. Man lyckades endast aftvinga henne en be-kännelse, att hon velat hämnas, emedan hon trodde, att det var jag, som stuckit hennes fosterfaders hus i brand.

— Men gubben känner ju hemligheten?

— Ja, åtminstone försäkrade han mig det då.

— Då skall han, när han i dag kommer hit, uppenbara den för dig i min närvaro.

Från skogsvägen hördes bjellerklang af en ankommande släde.

— Kanhända kommer han nu redan, sade Erna.

De båda gingo fram till fönstret och såg ut.

— Ja, ja, jublade Erna, han kommer.

Grefvens hjerta började klappa häftigt af glad förväntan.

Erna skyndade ut, och äfven kastellanen begaf sig ned på slottsgården, på hvilken i detsamma släden med gamle Krischan körde in.

Kastellanen hade träffat all förberedelser, för att så fort som möjligt transportera den ankommande till ett rum i den fly-gel, der kastellanens bostad var belägen.

Två tjenare buro den olycklige uppför trappan och in i det för honom bestämda rummet.

Här mottogs han af fru Falkner och Erna, som beredvilligt egnade honom all vård.

Den senare utstötte ett utrop af öfverraskning, då hon fick se honom.

Hans utseende var också egnadt att väcka bestörtning.

Hela hans kropp förnämligast armar och händer voro om-bundna af lindor.

Ansigtet hade flere brandmärken.

Det grå skägget hade trots den korta tiden blifvit hvitt.

Smärtorna, sorgen och bekymren hade blekt den gam-es här.

— Ni blir förskräckt, min engel, sade Krischan med lindrigt darrande röst. — Ni förundrar er öfver, att mitt skägg blifvit hvitt, — men derhän komma vi alla förr eller senare. — — Tack emellertid för er kärlek och er godhet!

— Tacka icke mig, svarade Erna, utan fru Falkner. Det är hon, som har förtjensten af hvad som gjorts för er.

Erna meddelade derpå den gamle mannen, att greve Hors von Falkenberg för närvarande vistades på slottet.

Krischan blef icke litet öfverraskad vid denna underrättelse.

Det såg ut som om han ej velat tro derpå.

Men hyste han några tvifvel, så måste de dock snart vika, ty efter en liten stund öppnades dörren till Krischans rum och grefven trädde in.

— Krischan, min käre Krischan! utropade denne. Hur är det med er?

Gubben syntes en stund förstummad af skräck.

— Nådig herre, yttrade han derpå. Hur är det möjligt, att ni är här? — Man förföljde er ju som ett jagadt villebråd. — Jag har hört allt. Det var ju skurken Ingelfingen, som hetsade gendarmerna på er. — Men jag har också hört, huru bönderna rundt omkring Falkenberg jublade, då de hörde, att vår list lyckats. — Icke sant, nådig herre, det är äfven ni, som låtit hemta mig hit?

— Ja, min gode Krischan. Jag vill för sista gången blicka in i edra trogna ögon. Jag ville räcka er en hjälpande och skyddande hand, samt belöna er för alla de kärlekstjänster, ni bevisat mig.

— O, tala ej derom, herr greve! svarade Krischan med rörelse. Hvad jag gjort skulle hvarje redlig karl i mitt ställe hafva gjort. — — Ni kommer nu att stanna här, herr greve?

— Icke länge svarade greve Horst von Falkenberg. — Men derom skola vi tala sedermera. Nu har jag en vigtig sak att tala med er om.

— Hvilken, herr greve?

— Erna har berättat mig —

Ovilkorligt antog den gamles ansigte ett uttryck af ängslan.

— Käre Krischan, återtog grefven, den hemlighet, som ni lemnade mitt barn, är försvunnen.

— Barmhertige Gud! utropade Krischan.

Grefven berättade nu vidare.

— Derför måste ni, slöt han, muntligen berätta, min käre Krischan, hvad hemligheten innehöll!

— Nådig herre, allt i verlden utom det!

Krischan såg några minuter tiggande framför sig.

— Krischan, hvad skall detta betyda? frågade grefven, om ni har någon hemlighet rörande mitt barn, så skall ni också säga den för mig!

— Nej, herr grefve!

— Hvarför icke?

— Emedan jag icke känner paketets innehåll.

— Hvad säger ni, Krischan? — Åt min dotter har ni dock sagt annat.

— Jag har icke sagt henne något annat än jag nu säger till Eder, herr grefve. — Kanhända är det en lycka, att falkenbergiska hemligheten är försvunnen. — Det oroar mig dock, att den kommit i orätta händer.

— Krischan, Krischan, ni vill hemlighålla något! — Ni känner hemligheten.

En kort strid utkämpades inom gubben. Blott allt för väl visste han, hvad det hemliga paketet innehöll. Men han kunde icke få det öfver sina läppar.

— Herr grefve, om ni ock gäfve mig alla rikedomar i världen, skulle jag ej kunna säga det.

Grefven var enträgen. Han uppmanade gubben att omtala, hvad paketet innehöll, men denne vidhöll, att han ej visste det.

— Af hvem har ni då fått det?

— Af hvem? — — Af hvem? upprepade Krischan förlägen. — Det kan jag väl säga, herr grefve, men — det vill ej öfver mina läppar.

— Hvarför icke?

Krischan teg.

— Lefver den person ännu, Krischan, af hvilken ni mottog paketet?

— Ja, ty värr, men han kan icke gifva er någon upplysning.

— Hvarför icke?

— Emedan han ej vet, hvad han gjort.

— Ni talar i gåtor, Krischan.

— Visst icke nådig herre.

Enträget uppmanade grefven Krischan att säga, af hvem han fått paketet.

— Nå väl, svarade slutligen gubben, jag skall göra det!

— Godt! Hvem var då den personen?

— Tokiga Lora från Isenbrunn.

— Barmhertige Gud! utropade grefven. — Jag har hört talas om hennes öde. Hon är ju starkt sinnesrubbad?

— Ja, herr grefve, af henne kan ni ingenting få veta.

De båda männen tego några minuter.

— Krischan, återtog grefven efter en stund. — Ni vet icke, huru det smärtar mig att nödgas skiljas från Falkenberg, medveten om, att det finnes en hemlighet angående mitt barn, en hemlighet, som jag ej kärner.

I detta ögonblick kom kastellanen in.

— Nädig herre, det har kommit ett viktigt meddelande till er, sade han. Vill ni ej vara god och begifva er till balkongrummet!

Krischan såg ängsligt på grefven.

— Det är väl icke någon förrädare framme igen! mumlade han med synbar oro.

— Nej, nej, lugna er! svarade kastellanen. Det rör icke alls grefvens säkerhet. — Hvad jag har att meddela honom är af ren affärnatur.

— Tackad vare då Gud.

Kastellanen och grefven gingo ut.

Knapt hade de lemnat rummet, förr än Erna och fru Falkner kommo in för att egna gubben sin vård.

Då de båda männen kommit in i balkongrummet, tog kastellanen fram ur fickan ett stort, försegladt bref och sade:

— Nu hafva vi visshet om, herr grefve, att Ingelfingen verkligen flytt. — Han har väl länge fruktat, att hans brott en gång skulle komma i dagen, ty redan för två år sedan proponeerade han, att man skulle köpa hans andel i slottet Falkenberg. — Man var då villig dertill, men hvad som sedermera kom emellan så att köpet ej blef af, det vet jag ej.

Nu är dock handeln afslutad. — Majorsherrn meddelar mig här, att den Ingelfingska arfvedelen nyss blifvit såld för ett pris af ett hundra tusen thaler, och att summan redan utbetalts till Ingelfingen.

Från den stunden upphör han alltså att vara medegare af slottet Falkenberg. — Kanhända är detta ett lyckligt tecken. — Kanhända behöfver ni ej nu vidare, herr grefve, vända edra fäders gods ryggen.

Grefve Horst skakade på hufvudet.

— Det är omöjligt för mig, min vän, att längre stanna här. Jag måste finna den skyldige. Jag måste få honom fast och draga honom till doms. — Här har jag ingen ro.

Ute i korredoren hördes nu en klocka.

Kastellanen lemnade grefven, och denne gick fram till fönstret samt blickade ut.

— Store Gud i himlen, utropade han, allt tydligare och tydligare ser jag, huru din hand griper in i och länkar människornas öden. — O, om det ville behaga dig, att äfven mitt stackars klappande hjerta snart måtte få ro! —

Förskräckt vände grefven sig om, ty han hörde steg.

I dörren visade sig två män.

— O, Brückner, är det ni! sade grefven, i det han gick emot jägmästaren och räckte honom sin hand.

— Jag har följt eder kallelse, herr grefve, svarade denne; och jag behöfver väl ej säga, huru stor glädje det gör mig att återse er.

Grefven blickade in i jägmästarens ögon.

— Jag läser i edra blickar, sade han, äfven den hjerteångest, som ni känt för mig med anledning af min vistelse här på slottet. — Har jag läst rätt, käre Brückner?

— Ja, herr grefve. — Hjertat slår häftigt i mig, då jag tänker på, att ni kunde bli utsatt för förräderi.

Betänk, att Ingelfingen ännu har sitt kreatur i slottet!

— Detta kreatur, föll nu kastellanen in, är nu mera vunnnet för oss.

Öfverjägmästaren såg öfverraskad på kastellanen.

— Ja, det är sanning, bekräftade Falkner. Fredrik har med ed förbundit sig, att hädanefter stå på vår sida.

— Då andas jag lättare, svarade Brückner.

De tre männen satte sig ned vid ett bord i närheten af kaminen samt började samtala om nytt och gammalt.

Tilldragelserna på slottet Falkenberg utgjorde naturligtvis samtalsämnet.

Slutligen kom man in på den förfärliga dag, då Inga von Tannenburg vigdes vid Eckbert von Prittwitz.

Hemligheten från denna olycksaliga bröllopsnatt har ännu ej blifvit afslöjad, icke sant, käre Brückner?

— Afslöjad blir den väl aldrig, om icke Inga von Tannenburg kommer att tala. — Och dessutom är det fråga om, huruvida hon vet allt. — Jag känner något, som tilldragit sig den der natten.

— Ni, Brückner? frågade grefven. — Vet ni något om de trängande orsaker, som nästan gjort Eckbert von Prittwitz till mördare?

— Ja svarade den tillfrågade. Jag har beviset på mig. Det har sedan den tiden aldrig kommit ur min plånbok.

— Ni gör mig nyfiken, herr jägmästare. — Visa mig detta bevis! — Hvad kan det väl vara? — En ny gåta, en ny hemlighet.

Brückner tog fram sin tjocka plånbok af groft läder och framtog derur, efter en stunds sökande, en liten gulnad biljett.

Denna vecklade han upp och läste slutet deraf:

»Blif lycklig, min innerligt älskade Inga, såsom vi voro det, innan det bittra ödet skilde oss; såsom vi voro det, då du gungade vår lilla Egon på ditt knä! — O, om jag kunde få höra

blott ett enda ord om den lille, men du måste ju tåga. — Jag vet det och känner och lider med dig: men jag vet äfven att du skall finna medel och vågar att utan moderskärlek, utan fadersöga förljufva lifvet för vår lille Egon. — Gör allt, jag ber dig derom ur djupet af mitt hjerta, för att ersätta Egon det förlorade hemmet! Blif lycklig med din Prittwitz! Blir jag en gång fri, skall du blifva min, lika mycket hvilket namn du än bär. Jag helsar och kysser dig i tankarne.

Din

Manfred von Uttenhoven.

Isenbrunn i maj.»

— Detta är brevet, herr greve, som frambesvor olyckan.

— Hvar har ni fått fatt i det?

— Jag fann det i samma rum, der handlingen utfördes.

Kastellanen stod der stum. Han stirrade framför sig på brevet.

— Min Gud, utropade han slutligen, bedraga mig mina ögon eller är det sanning? — Detta har icke Manfred von Uttenhoven skrivit utan Ingelfingen. Det är hans stil, ehuru något förstald.

— Den eländige! framstötte Brückner. Han förstår icke blott att föra mordvapnet samt blanda gift, nej, han har äfven lärt andra bostreck för att förstöra människors lycka.

ÅTTIOFEMTE KAPITLET.

Trogen intill döden.

Det var en stormig vinternatt.

Snö och regn yrde om hvartannat genom luften.

I sjukhuset i staden satt direktören tillsammans med sina assistenter vid det stora, gröna bordet i direktörsrummet.

Ett starkt ljussken belyste den lilla gruppen från den stora gaskronan.

Det måste vara viktiga saker, som männen förehade, ty deras utseende bar vittne om djupt allvar, der de sutto och forskade i framför dem liggande digra aktstycken.

— Jag återkommer, började omsider direktören, nu till den Uttenhovenska saken. Denna fråga har sysselsatt oss redan fyra gånger. Nu fordrar öfverförmyndarrätten en bestämd förklaring af oss, om Manfred von Uttenhoven kan anses vara vid normal sinnesförfatning och sålunda böra tillerkännas rätt att råda öfver sin egendom. — Hvilken är eder åsigt, mine herrar, i denna fråga?

Assistenterna tillkännagäfvö hvar sin mening, och resultatet af öfverläggningen blef, att man enades om följande resolution:

»Baron Manfred von Uttenhoven lider ännu af verknin-garna af det intagna gifvet komano. Sjukdomssymptomen skulle genom sakkunnig behandling kunna helt och hållet bortrödjäs, om den sjuke ville underkasta sig en lämplig och föreskrifven kur. Men detta omöjliggöres derigenom, att patienten på det bestämdaste motsätter sig hvarje läkarebehandling. Emellertid anse vi oss icke kunna afråda tillerkännande åt patienten rätt att råda öfver sin egendom, om också hans själstillstånd icke är så sundt som önskligt vore. Måhända skulle man kunna gå en medelväg och gifva honom tills vidare begränsad dispositionsrätt.»

Sedan samtliga läkarne skrifvit under detta utlåtande, lades det in i ett konvolut för att afsändas till vederbörande myndigheter.

Derpå skildes läkarne och gingo hvar och en till sina sysslor.

Direktören uppsökte sin familj för att förströ sina tankar. Ovädret rasade fortfarande.

Stormen tilltog i häftighet, och regnet piskade med kraft mot rutorna.

Gatorna voro i följd af det svåra vädret nästan folktomma. Blott här och der sågs en enstaka vandrare.

Vid sjukhuset i Isenbrunn hade ungefär en timmes tid en man smugit omkring. Än stannade han och stod stilla en stund, än gick han vidare liksom drefs han af en inre oro.

Kragen på hans kappa var högt uppdragen, och hans ansigte betäcktes nästan af en stor slokhatt.

— Der är hennes fönster, mumlade han sakta, i det han stannade framför gårdsgrinden och blickade upp mot fönsterraden. — — Inga, Inga, om du kunde förstå min längtan, skulle du komma ned och göra mig till den lyckligaste bland dödlige. — Inga, Inga, kom ned!

Manfred von Uttenhovens, ty det var han — hjerta klap-pade hörbart.

Han aktade ej på, att snö och regn piskade honom i ansigtet.

— Jag har utforskat allt, sade han derpå tyst för sig, och det måste lyckas mig under alla omständigheter.

Han steg upp på slockeln till staketet samt fattade med händerna stadigt i staketets spjälor.

Ett ögonblick blef han stående så, uppmärksamt spanande in åt gården samt lyssnande åt alla håll.

Men ingen af sjukhusets personal var ute en sådan afton som denna.

Alla höllo sig inomhus.

Då tog Manfred von Uttenhoven en ansatts och svingade sig öfver staketet.

Inkommen på gården stannade han å nyo för att lyssna. Men allt var fortfarande lika tyst.

Då skred han långsamt fram mot byggningen, i det han mumlade:

— Nu till verket! Nu slår befrielsens timme för dig, Inga!

Vid husets gafvel stod en stege upprest mot väggen.

Dit skyndade han, tog stegen och bar den bort till den del af huset, der Ingas fönster var beläget.

Långsamt och försigtigt reste han upp den mot väggen.

Ett undertryckt jubelrop undslapp Manfred, då han såg, att stegen nådde upp till öfre våningen.

Med klappande hjärta besteg han nu stegen och började klättra uppför, tills han kom ända upp till fönstret.

Manfred var mycket upprörd. Verkningarne af giftet komo hade under de senaste dagarne gjort sig starkt märkbara.

En lugn öfverläggning var han därför ej för närvarande mäktig.

Han aktade ej på samvetets varnande röst. — Han följde blindt stundens ingifvelse.

Med den hårdnackenhets, hvarmed dårar vanligen fullfölja en plan, fasthöll han vid den tanken att sätta sig i besittning af Inga, kosta hvad det ville.

Med anledning häraf hade han dagen förut smugit omkring huset för att utforska förhållandena.

Hade det skett med ett lugnande sinne, så skulle hans eftertanke hafva sagt honom, att det vore vansinnigt att söka befria den vackra dåren ur hennes cell.

Men nu steg någon sådan tanke ej upp hos honom.

Dock besinnade han sig en stund, innan han lyfte upp handen för att knacka på rutan.

Men denna sista yttring af hans eftertanke försvann snart.

Han hade ju öfvertygat sig om, att ingen utom Inga befann sig i rummet, och hon låg, såsom det tycktes, halfslumrande på sin bädd.

I högsta grad förskräckt och öfverraskad for hon upp, då hon hörde slagen mot fönsterrutan.

Hon reste sig och stirrade mot fönstret.

I detsamma förnyades knackningarna.

Då sprang Inga upp. Men hon tycktes ej ha någon klar uppfattning om hvad det var.

Hon stod midt på golfvet och såg sig omkring.

Hennes stackars hjärna kunde icke arbeta klart och redigt.

— Inga, Inga! hörde hon plötsligt en röst ropa utanför.

Rösten ljöd bekant.

En egendomlig rysning genomlopp henne.

Minnets af länge sedan förgångna tider vaknade inom henne.

Hon tryckte händerna hårdt mot det klappande hjertat och hviskade, under det hennes ögon stirrade mot fönstret:

— Hvem — hvem ropar?

Inga fattades plötsligt af en underbar tanke.

— Var det Eckbert, som ropade mig? hviskade hon, liksom i en dröm. — O, nej, nej, det var ej Eckberts röst! — Men hvem är det? — Jag har dock flere gånger hört denna röst.

Ett gladt leende drog öfver hennes ansigte för att strax lemna plats för en uttryck af ängslan.

Hon tycktes efter en kort öfverläggning hafva kommit till en bestämd uppfattning.

— Det var Manfred! hviskade hon. För den eviga barmhertighetens skull! — Han var det och ingen annan! — Hvad vill han? — Vill han göra verklighet af det, som han då skref till mig? — O, Gud, jag darrar vid tanken på, att det kan vara han! — — — —

— Ingal Ingal ljud det om igen utanför fönstret, denna gång tydligare och högre.

Samtidigt förnyades knackningarna mot fönstret.

Inga stod liksom obeslutsam midt i rummet.

Underbara tankar rörde sig inom henne. Men orediga som de voro lyckades hon ej komma till klarhet.

Ändtligen lyfte hon upp hufvudet och sade i halfhviskande ton:

— Jag vet, hvem det är! O, min Gud, min Gud! Det är Manfred, som vill göra allvar af hvad han skref.

— Hvad skref han då? — O, min Gud! — Min Gud! — Mina tankar irra, ty åter träda de skräckscener fram för min själ, då Eckbert med raseri utsträckte sin hand efter mig. — Jag ser, huru förfärligt hans ögon rulla och hör hans fruktansvärda ord. Och då ser jag hans bref. — Bokstäfverna lysa som eld. Det står: »Blir jag en gång fri, så skall du blifva min, lika mycket hvilket namn du än bär».

Inga vred händerna i förtviflan, då hon åter hörde Manfreds bedjande röst.

Hon gick några steg framåt, men stannade snart åter och sträckte afvärfande sina händer mot fönstret.

Genom hennes ådror rusade blodet glödande hett.

Hennes tinningar bultade, och bröstet häfde sig våldsamt.

En fruktansvärd kamp utkämpades inom henne. Hon kände, att hon såsom maka tillhörde Eckbert von Prittwitz. Och dock kunde hon ej helt och hållet motstå frestelsen.

Hon visste ju, att han lefde, och hans ord, som han anförde trodde henne i brevet, stodo lifligt för hans själ. Hennes läppar upprepede dem, i det de hviskade:

— Till sista andedraget skall jag blifva din!

Dessa ord trädde i detta ögonblick fram för hennes själs ögon. Det föreföll henne, som om en inre röst ropat till henne:

— Vänd om! Ropa på hjälp och motstå frestelsen!

Ett ögonblick var hon besluten att följa denna maning. Men så föll hennes blick på fönstret.

Taklampans sken belyste Manfreds ansigte, som nu visade sig tätt intill rutan.

Egendomliga minnen vaknade hos henne. Minnen från den härliga tid, då hon gick genom gångarne i Falkenbergers park vid Manfred von Uttenhovens, hennes första fästmans arm.

Hon tyckte sig å nyo höra hans smekord. Hon hörde hans röst, och det förekom henne, som om han åter talade dessa ljufva ord till henne, hvilka blott en gång i lifvet ljuda i qvinnans öra som himmelsk musik, neraligen då den första, rena kärleken tolkar sina känslor för henne.

Under inflytandet häraf glömdes i nästa ögonblick allt, som nyss höll henne tillbaka.

Hon ville fram och öppna fönstret.

Ett eldigt utrop kom öfver hennes läppar. — Hennes sinne ömtöcknades i detta ögonblick, och hon hviskade sakta:

— Nu förstår jag allt — allt! — Manfred har kommit för att bringa mig underrättelse om Eckbert. — Ja, ja, så är det! — O, Manfred, Manfred, hvad har min Eckbert att genom dig säga mig? — Jag måste veta det, ty blott för honom slår mitt hjerta.

Med ett högt anskri sprang hon fram till fönstret och öppnade det med stor brådska, utan att ge akt på sitt manande, klappande hjerta.

— Manfred, hviskade hon, är det du? — Har du underrättelser från Eckbert?

— Inga, o, kom till mig och hör hvad jag har att säga dig!

Inga förblef stående på sin plats och stirrade på talarens ansigte.

Det var endast några få år, som skilde Manfred från den saliga, lyckliga tid, som han såsom lycklig fästman tillbragte vid sidan af sin dåvarande fästmö, men det förfärliga giftet komo och dess verkningar hade gräft djupa fårer i hans ansigte och fullständigt förändrat detta.

De vackra, svarta lockar, med hvilka Inga så ofta lekt, voro borta.

Hälögd och blek såg Manfred på sin forna fästmö och hviskade:

— Inga, kom närmare! — Kom hit till mig!

— Hvad vill du? svarade hon med en afvärjande rörelse med handen — Manfred, inled mig icke i frestelse! Jag är ju en annans hustru. Jag får icke tillhöra dig. — Men om du medför underrättelser från Eckbert, är du välkommen.

— Hvad talar du om, Inga! — Eckbert är död och begrafven.

— Nej, han lever.

— Du talar i fävitisko, Inga! Som en vansinnig!

— Ja, svarade Inga allvarligt, i det hennes ansigte fick ett dystert uttryck, du har rätt, Manfred. Jag är vansinnig. Jag är en olycklig dåre, som man håller fången.

— Och jag kommer för att befria dig.

— Befria? — Kommer du för att befria mig? — O, huru härligt och skönt det ordet klingar!

— Inga, kom hit! Jag har mycket att säga dig. Jag har mycket att anförtro dig. — O, kom, kom till din Manfred!

Inga närmade sig ytterligare ett steg intill fönstret.

Manfreds hela lidelse vaknade, då han såg henne, som han en gång kallat för sin, så nära sig.

— Inga! utropade han häftigt, i det han fattade hennes hand och förde den till sina läppar. — Är du ännu min?

För Inga föreföll allt som en skön dröm.

Hon log och sade, utan att draga till baka sin hand:

— Jag kan aldrig blifva din, emedan jag är en annans maka.

— Det är du icke, Inga! Ty den, hvars maka du tror dig vara, är för länge sedan död.

— Nej, Manfred, det är icke sant! Eckbert lefver! Eckbert skall en dag återkomma, och han skall för andra gången föra mig såsom sin maka till slottet Falkenberg. Då skall ingen olycksnatt komma. — Klockan på det förfallna tornet skall icke då ljuda. —

Manfred såg på Inga på det högsta förundrad.

— Du, — Du är skulden till allt! — Du. —

— Hvad säger du, Inga? Är jag skulden till din olycka? Jag, din Manfred, i hvilken nu blott en enda tanke rör sig, nämligen den att få blifva din i lif och död.

— Ja, Manfred, det var du, som skref det olycksaliga brevet! Om det ej blifvit skrifvet, så skulle jag ännu lefva lycklig vid Eckbert von Prittwitz sida såsom herskarinna på slottet Falkenberg.

— Men Inga, Inga! ropade Manfred på det högsta uppörd. Hvilket bref talar du om. Jag har icke skrifvit något bref till dig.

— Olycklige, du talar ej sanning!

— Så sant som det fins en Gud i himlen! försäkrade Manfred. Jag har icke skrifvit något bref till dig.

— Hvad! skrek Inga. Du vill förneka det! Jag har ju sjelf sett brevet samt igenkänt din handstil. Och outplånliga stå för mitt minne slutorden i brevet, hvilka lydde: »Blir jag en gång fri, skall du blifva min, lika mycket hvilket namn du n bär».

Det har du skrifvit, Manfred

— Nej, vid Gud, den allsmäktige!

— Manfred, betänk hvad du säger!

I Ingas hjerna jagade den ena tanken blixsnabt den andra.

Kunde hon tvifla på Manfreds ord? — Kunde hon hålla honom för en lögnare? — Det hvarken kunde eller fick hon. —

— Men hvem hade då skrivit olycksbrevet? frågade Inga Manfred.

— Inga, en fruktansvärd tanke upprinner hos mig! svara denne. Han, som då gaf mig giftet för att rycka mig bort från dig, han var det också, som skref det falska brevet, för att draga Eckbert från dig.

Ett ögonblick störrade Inga på Manfred.

Hennes ögon syntes vidga sig samt liksom fastnaglade på en enda punkt.

Hon vred händerna i förtviflan och ropade med halfhög röst:

— O, Gud, nu blir det klarhet i min själ! Det flydda ropar mig tillbaka, och jag känner, att du har rätt! — Ja — ja — Manfred, så är det! Den olycklige Ingelfingen har skrivit brevet, och jag blef den fördömdes olyckliga offer.

— Ja, ja, Inga! bedyrade Manfred. Ingelfingen är en skurk, ty han har slitit både mig och Eckbert från dig.

— Men hvarför? Hvarför gjorde han det? hviskade Inga med darrande röst.

— Hvarför? Kan du fråga så, Inga? Han ville sätta sig i besittning af Falkenberg och då måste de tillintetgöras, som gingo i vägen för honom. — Men kom nu, Inga! Fly med mig! Ty äfven här är du en fånge. Du måste blifva fri och lycklig! Men detta kan du bli endast derigenom, att du blir herre öfver dig sjelf.

— Hur skall jag kunna blifva det, Manfred? — Ser du icke, att galler skilja mig från världen?

— Manfred förskräcktes.

I sin ifver hade han förut icke märkt, att fönstren voro förgallrade.

— Försök att göra någon utväg, Inga!

— Det fins ingen möjlighet, Manfred!

I detta ögonblick öppnades dörren till cellen. Sköterskan rusade in med utropet:

— Barmhertige Gud, hvad försiggår här?

Inga ryckte sig lös från Manfred, som stadigt höll i hennes hand.

— Du vill således icke blifva min, Inga? frågade Manfred med bevekande röst.

— Nej, aldrig i världen!

— Farväl, då! Jag är dig trogen in i döden.

Ett starkt buller och brakande trängde i detta ögonblick in genom fönstret, och samtidigt hördes ett vildt hundskall från gården.

Inga hörde ej något mera. Hon föll i vanmakt.

Det häftiga bullret framkallades deraf, att stegen, hvarpå Manfred stod, störtade omkull.

En half timme senare låg den olycklige Manfred von Uttenhoven i ett rum i sjukhuset, kämpande med döden;

Annu en gång slog han upp ögonen och sade:

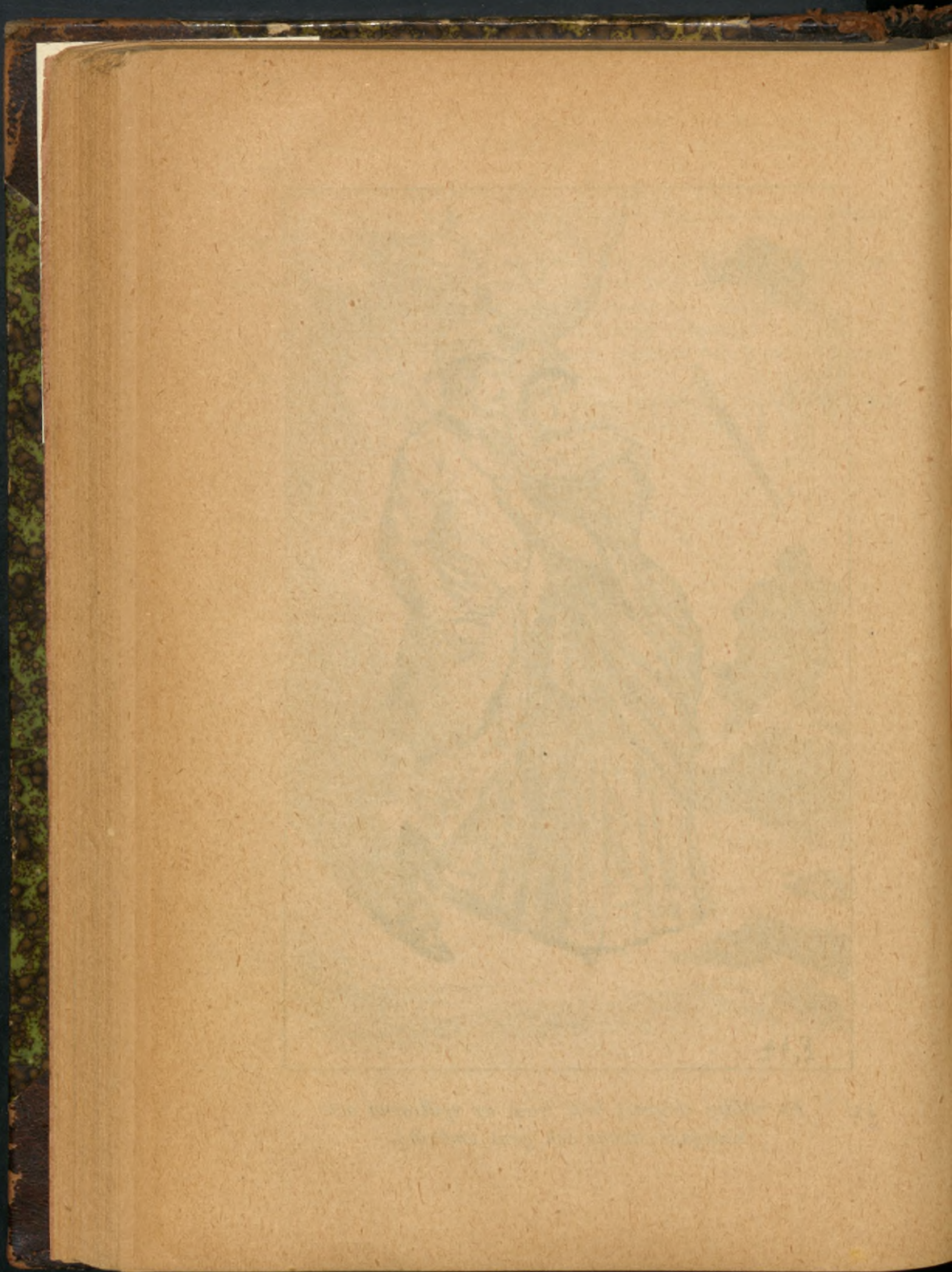
— Helsa Inga! jag har varit henne trogen in i döden!

— En dödsengel gick genom rummet och lade sin segerpalm på den stackars Manfreds mun.

I nästa ögonblick tog han hans själ med sig till det höga ljusa, der det ej fins någon sorg eller smärta mer.

45) *En väldig eldqvast bröt fram ur spillbrorna och slungade stenar och grus omkring.*

ÅTTIOSJETTE KAPITLET.

En farlig vinagent.

För Polisdomaren i residensstaden blef det heta dagar efter mottagandet af Manfred von Uttenhovens angifvelse.

Denne hade nemligen varit uppe på polisbyrån och förklarar att han på sin tid fått gift, komano, af baron von Ingelfingen.

Alla de enskildheter, som läsaren redan känner, hade han berättat.

Kort förut hade polisdomaren fått egendomliga upplysningar angående doktor Märzroth; och det syntes honom temligen klart, att det var denne man, som gifvit såväl Ingelfingen som Planitz det fruktansvärda giftet.

Men ännu hade han inga direkta bevis i sin hand. Och sådana voro dock nödvändiga.

Så stodo sakerna, då polisdirektören en dag begaf sig till polisdomaren.

Samtalet gälde naturligtvis den invecklade härfvan.

— Herr direktör, började polisdomaren, jag tror att vi få ljus i den dunkla gåtan. För mig fins det intet tvifvel längre, att doktor Märzroth är den egentlige brottslingen. Ehuru andra verktyg utfört hans dåd.

— Min mening är den samma, herr polisdomare.

— Ni låter väl någon skicklig person bevaka och spionera på doktorn?

— Ja.

— Hvem är det?

— Hans namn är Reuschke. Han har försökt sig med litet af hvarje. Nu senast, innan han sökte sig in vid min dektektivafdelning, var han vinagent. Men för det nuyarande yrket synes han, såsom man säger, klippt och skuren. At honom har

jag lemnat det uppdraget att studera ut doktor Märzroth, och jag är förvissad om, att han skall gå i land dermed.

— Ja, jag har hört talas om Reuschke såsom en synnerligen skicklig polis.

Efter ytterligare en stunds samtal skildes de båda herrarne.

Polisdirektören begaf sig till sitt kansli och polisdomaren forsatte sitt arbete.

I de fyra resande, som på aftonen en vacker dag stego af tåget vid stationen Langenberg, igenkände ingen af de närvarande den fruktade polisdirektören, med hans folk.

De voro icke i uniform utan i civil dräkt för att väcka så liten uppmärksamhet som möjligt.

När de kommit in i den lilla staden, skildes de fyra personerna från hvarandra och begåfvo sig på olika vägar till stadens polisbyrå.

Här utarbetades detaljerna af den plan, man uppgjorde för att fånga doktor Märzroth.

— För mig är det intet tvifvel, förklarade polisinspektören i Langenberg, att det är Märzroth, som utlemnadt det farliga giftet.

— Har ni några bevis därför, herr inspektör? frågade direktören.

— Alldeles saknar jag icke sådana.

— Låt mig höra!

— Det har först för några få dagar sedan lyckats mig att få några bevis.

— Ni gör mig nyfiken.

— Det gälde först af allt att utröna, huruvida Ingelfingen ofta plägade umgås med doktorn. »Blå stenen» är ett värds hus, i hvilka förnåma resande taga in. Jag begaf mig till värden der och bad honom visa mig för de båda sista åren den bok, i hvilken de resande anteckna sina namn.

— Nå fann ni hans namn?

— Ja. Och vid samtal sedermera med värden fick jag reda på, att Ingelfingen och doktor Märzroth ofta varit tillsammans der. De ha vanligen plägat ta in gemensamt i ett af gästrummen, hvars nummer är 18.

— Har ni någon aning om, hvarför de just valt detta rum?

— Ja.

— Hvarför?

— Emedan detta rum ligger särskildt, alldeles afsides från de öfriga.

— Der ha de båda männen förhandlat med hvarandra?

— Ja, alldeles på tu man hand.

— Ingelfingen besökte således aldrig doktor Märzroth?

— Det kunde värden ej upplysa mig om, men han meddelade mig, att Ingelfingens vistelse der brukade vara af endast kort varaktighet.

— Har aldrig justitierådet varit med?

— Icke under de båda sista åren, svarade inspektören, men jag har gjort andra viktiga upptäckter, tillfogade han med en betydelsefull blinkning.

— Hvilka?

— Justitierådet har flerfaldiga gånger telegraferat till doktor Märzroth. Med polismyndighetens rätt har jag läst dessa telegram å stationen och funnit isynnerhet ett af dem särdeles graverande.

Vid dessa ord drog han upp ur fickan ett litet papper och räckte detta till polisdirektören.

I dennes ansigte afspeglade sig en glad öfverraskning.

— Nu är det inga tvifvel längre, sade han, ty här ha vi ju svart på hvitt.

»Kom genast till Bärenburg! Jag väntar dig bestämdt i morgon afton. Tag ovilkorligen K. med!

Så lydte telegrammet.

Direktören funderade en stund.

Vid närmare eftertanke syntes dock detta bevis för honom mista sin kraft.

— K. kan vara en person, sade han. Vet ni, om Planitz umgåtts med någon, hvars namn börjat med denna bokstaf?

Inspektören log.

— Nej K. betyder ingenting annat än komano, ty bland justitierådets bekanta fins ingen, hvars namn börjar med K. Och för öfrigt vet jag, att doktorn kom ensam den afton, hvarom här är fråga. Jag var då sjelf vid bangården.

— Då synes det verkligen som om bokstafven K. här skulle antyda det förfärliga giftet.

Härmed var samtalet på polisbyrån slut.

Alla enskildheter öfvervägdes ännu en gång, och derpå gick man till utförande af planen, hvilket betydligt underlättats genom inspektörens upptäckt, att läkaren var stamgäst på värds-
huset och hotellet »Blå stenen».

Ingen människa i hela hotellet anade, att detta var omgifvet af poliser, då en vinagent med sin nattsäck i handen och klädd i en elegant pels trädde in i gästrummet.

Under denna, en vinagents skepnad dolde sig detektiven Reuschke.

Med en utsökt förbindlighet, som är utmärkande för en handelsresande af bästa sort, steg han fram, satte sig vid ett bord och bestälde en flaska vin.

— Det är förbaskadt kallt i dag, började han sitt samtal med ett par herrar, som suttö vid angränsande bord.

Värden var genast till hands, och redan efter ett par minuter stod det begärda vinet på bordet.

Ljusstrålarna från gaslågorna bröto sig i den röda vätskan, då vår handelsresande lyfte upp sitt glas och höll det mot ljuset.

Pröfvande tog han den första klunken och lät den enligt en säker vinkännares sätt utöfva sin verkan på tungan.

— Hvar tar ni ert Bordeaux? frågade han derpå värden.

— Hur så? Smakar det er ej?

— Åhjo, det är ett ganska angenämt vin men något för lätt.

— Ni kan få en annan sort, som är direkt importerad från Bordeaux.

Agenten log.

— Nej, min käre vän, det är utan tvifvel samma inhemska produkt som detta.

— Visst icke, jag har köpt det af en resande för huset Bellieures & Frères i Bordeaux, och han har garanterat dess äkthet. — Dessutom ha vi framstående vinkännare här, som skänkt mitt vin de bästa loford.

Med dessa ord presenterade värden vinagenten för de två herrarne vid grannbordet.

Den ena af dessa var doktor Märzroth, hvilket Reuschke redan anat på grund af den beskrifning han fått på honom af polisdirektören, och den andre föreställes såsom en köpman vid namn Winkler.

Reuschke blef icke litet glad deröfver, att tillfället var honom så bevåget.

Genom sitt spirituella sätt förstod han att göra sig intressant för sällskapet, och ett muntert samtal uppstod, som varade länge.

Då två timmar ungefär gått, anmäldes för polisdirektören, att Reuschke helt och hållet hade sitt offer i sitt nät, och i följd häraf inträngde direktören i Märzroths bostad, försedd med nödig fullmakt.

Der erbjöd sig en egendomlig bild för polismannen.

I läkarens mottagningsrum stodo flere koffertar och nattsäckar, packade för resa.

Hushållerskan förklarade på framställd fråga, att doktor Märzroth hade för afsigt att med nästa morgontåg lemna Langenberg.

— För alltid? frågade direktören.

— Nej, svarade hushållerskan, han har sagt oss, att han nu endast för några dagar skall resa till en stad i Mecklenburg, men att han sannolikt snart nog komme att utbyta Langenberg mot någon annan vistelseort.

Hushållerskan så väl som läkarens tjenare blefvo emellertid nödgade att begifva sig till polisbyrån, och der började man packa upp doktors koffertar, för att undersöka dem.

Efter långvarigt sökande var direktören lycklig nog att finna ett litet etui i ett hemligt fack af en bland koffertarne.

Om icke ögonblicket varit så allvarligt, så hade han kunnat jubla högt, ty den i etuiet befintliga, fyllda flaskan bar etiketten: »komano».

Med detta viktiga fynd begaf sig polisdirektören med sitt folk till värdshuset »Blå stenen».

I förstugan till värdshuset sammanträffade han med polisinspektören.

Denne tog direktören något afsides och frågade honom i hviskande ton:

— Nå, hur är det?

— Utmärkt!

— Hur så?

— Jag har bevis.

— Hvilka?

— Jag har funnit giftet hemma hos doktorn.

— Verkligen?

— Ja, svarade direktören, i det han med handen slog på öröstfickan, der han hade flaskan.

— Då kunna vi häkta honom.

— Ja.

Direktören trädde in, följd af inspektören och hans folk.

Förbluffade sågo de närvarande på de inträdande.

Ingen af dem hade någon aning om, hvad som skulle komma att ske.

— »I lagens namn förklarar jag er häktad, doktor Märzroth!» ljöd polisdirektörens stämma.

Märzroth, som fortfarande befann sig i den villfarelsen, att den underhållande främlingen var en verklig vinagent, men icke en detektiv, blef likblek.

Hans drag förvredo sig, och hans bröst började arbeta häftigt.

— Tillbaka! skrek han. Eller I ären dödens barn!

Med dessa ord drog han fram en revolver, som han hotande lyfte.

Men innan han ännu hunnit göra något bruk af vapnet, sprang Reuschke fram och fattade om hans handleder.

Vid detta grepp tappade doktorn revolvern.

På en vink af direktören rusade nu poliskonstaplarne fram, och de hade inom ett par ögonblick pålagt doktorn handbojor.

En stund derefter höll en vagn utanför värdshusets port och denna förde snart Märzroth till staden.

ATTIOSJUNDE KAPITLET.

Du var det.

Akterna i det Planitzska målet tilltogo med hvar dag i omfång.

Nya bevis tillkommo alltjemt.

Liksom en lavin, som uppstår af en obetydlig början, växer minut efter minut och blir större, så tillströmmade nu bevismaterial mot Planitz från alla håll.

Planitz sjelf befann sig på bättringsvägen.

Som vi veta hade han på det bestämdaste motsatt sig hvarje försök af läkarne att gifva honom in medicin för att motverka giftet.

Men läkarne hade då begagnat sig af en list. De hade blandat motgiftet i den föda, som justitierådet förtärde.

Det sålunda intagna motgiftet gjorde åsyftad verkan.

Planitz frisknade till.

Efter någon tid flyttades han till stadens rådhusfängelse för att underkastas förhör.

Planitz visste mycket väl, hvad som förestod honom. Men han hade gjort upp en plan till sitt försvar, och förtröstade så lifligt derpå, att han med spänning motsåg det ögonblick, då man skulle förhöra honom.

Detta kom förr än han trodde, ty redan efter några timmar öppnade sig dörren till hans cell, och han blef under bevakning förd inför domaren.

Denne och Planitz kände hvarandra från deras embetsmannaverksamhet.

Huru ofta hade de icke stått öga mot öga med hvarandra vid rättegångar, och huru ofta hade icke domaren inom sig darrat för den öfverlägsne Planitz' bevisföring.

Det var icke fritt, att han äfven nu kände sig något besvärad.

Endast medvetandet om, att han förfogade öfver ett rikligt bevismaterial, ingaf honom en viss känsla af öfverlägsenhet öfver den skarpsinnige juristen.

Domaren började genast förhöret.

Han framdrog först frågan om de förmyndaremedel, som Planitz, enligt anklagelse, användt för egen räkning.

— Erkänner ni, sade han, att ni försnillat dessa summor?

— Nej! svarade Planitz bestämdt.

— Visa då, att de finnas i behåll!

— De finnas.

— Hvar?

— Jag har säkerhet för dem.

— Hvari består denna säkerhet?

— Jag har penningarne deponerade i säkra händer.

— Hvar?

— Hos baron Ingelfingen.

Domaren syntes öfverraskad.

— Och han är beredd att när som helst återbetala summan, tillade justitierådet.

Ett hånande leende lekte kring polisdomarens munvinklar.

— Herr justitieråd, sade han, jag tror icke, att baron Ingelfingen skall göra det.

Justitierådets panna lade sig i dystra veck.

— Han kan icke vara så feg, att han nekar för skulden, svarade han.

— Låt så vara, att han erkänner, yttrade domaren vidare. Eder förvaltning af medlen är under alla omständigheter lagstridig. Såsom jurist borde ni veta, att förmyndaremedel få placeras endast mot fullgod säkerhet.

— Är det då icke säkerhet nog, svarade justitierådet spetsigt, att baronen gifvit mig sin andel i majoratet såsom pant? . . . Anser ni, herr polisdomare, den andel, som baron Ingelfingen eger i slottet Falkenberg, för en otillräcklig säkerhet?

— Ja, svarade polisdomaren med ett lugn och en bestämdhet, som öfverraskade justitierådet.

— Hur så?

— Baron Ingelfingen har icke mera någon del i majoratet. Planitz bleknade.

— Hvad säger ni, herr polisdomare? utropade han med ifver.

— Baron Ingelfingen har sålt sin andel i Falkenberg.

— Till hvem?

— Till de öfriga delegarne.

— Då har den skurken bedragit mig!

— Det ser så ut. — — — Ni vidhåller således, att ni lemnat penningarné till baron Ingelfingen?

— Ja. — Får jag anhålla, att baronen kallas hit!

— Det låter sig icke göra, herr justitieråd.

— Hvarför icke?

— Man känner ej baron Ingelfingens uppehållsort.

— Eftersom han sålt sin del i Falkenberg, har han kanske slagit sig ned i sitt hus i Hamburg?

— Äfven detta har han sålt, herr Planitz, samtidigt med Falkenberg.

— Han är då nu försvunnen?

— Ja, spårlöst.

Dessa underrättelser verkade tillintetgörande på Planitz. Han sänkte hufvudet mot bröstet och drog en suck.

— Nu till en annan sak! fortfor domaren. — Ni förvaltade en tid medel, som tillhörde ett barn, hvilket under namn af Bruno von Wilzeck anförtroddes åt er vård. — Hvar är barnet? Det fins inga handlingar, som visa, hvart det tagit vägen.

— Det är dött.

Vid dessa ord irrade justitierådets blick skygt omkring i rummet.

— Har ni några papper i er ego, hvilka bekräfta barnets död? Planitz' falska blick gled misstroget öfver den frågande.

— Nej, svarade han.

— Hvarför icke?

— Det är nu så länge sedan, att det är föga troligt, att jag har dödsattesten kvar.

— Hvar dog barnet?

Denna fråga förorsakade synbarligen Planitz förlägenhet.

— Jag vet det ej.

— Hur är det möjligt?

— Barnets anförvandter kommo och togo det med sig till utlandet.

— Barnet dog då ej hos er?

— Nej. Jag fick sedermera skriftlig underrättelse om, att Bruno von Wilzeck dött.

— Och ni anmälde då döden hos pastorsembetet?

— Ja.

— Men hur kom det sig då, att den döde Bruno von Wilzeck sedermera åter dök upp och då med er hjälp gifte sig med enkefru Inga von Prittwitz.

Planitz stod der liksom tillintetgjord. Han teg en stund, derpå svarade han:

— Jag kommer ej ihåg denna sak.

— Inga undflykter, herr Planitz! Tala sanning! Bekänn, att ni förfalskat alla de papper, med hjälp af hvilka Ingas giftermål kunde göras lagligt möjligt!

Kall ångestsveit trädde fram på Planitz' panna.

— Nej, svarade han. Det bestrider jag!

— Men vet, att jag har bevis!

— Förete då dem!

— Det skall ske, så snart jag finner det nödigt. — Ni bestrider således sanningen af hvad jag sade?

— Ja, på det bestämdaste.

— Nå, vi gå då tills vidare öfver till en annan fråga, i hvilken ni har att förklara er.

Det lugn, hvarmed Planitz i början beväpnade sig, var nu försvunnet.

Han blef allt mer och mer nervös och orolig.

— Ni beskylls för att hafva bortfört fru Inga von Prittwitz' mot hennes egen vilja, fortfor domaren.

— Det bör bevisas.

— Det skall ske. Jag vill blott fråga er, om ni godvilligt erkänner.

Planitz teg en stund och sänkte blicken förläget mot golfvet. Domaren fortfor:

— Fru Inga von Prittwitz lockades till er bostad. Derifrån skulle hon i en vagn föras till bangården. Men detta skedde ej. Ni förde henne med våld till Bärenburg. Bevisen härför äro i min hand.

Planitz teg fortfarande.

— Erkänner ni?

— Nej.

— Då nekar ni väl också till, att ni tvang Inga att ånyo låta viga sig?

— Jag vet ingenting derom.

— Nå, då skall jag komma edert minne till hjälp. Den herre, som uppträdde under namn af Bruno von Wilzeck, hypnotiserade fru von Prittwitz och gjorde henne sålunda viljelös. Själens i detta företag var ni.

— Det bestrider jag.

— Ni förvärrar endast saken för er genom nekandet. Ty vi hafva så ovedersägliga bevis mot er, att ni måste bli öfvertygad, då jag vid ett annat tillfälle framdrager dem.

Planitz ville svara något, men det var som om tungan ej ville göra sin tjänst.

— Då ni förnekar allt annat, nekar ni väl också, att ni af doktor Märzroth —

Hittills hade ett visst mod uppehållit justitierådet, men då namnet Märzroth nämndes, studsade han ovilkorligen till baka och sjönk ned på en bakom honom stående stol.

Domaren trodde sig böra göra bruk af detta ögonblick, och han fortfor utan att bekymra sig om Planitz' bestörtning:

— Fått gift. Doktor Märzroth har gifvit er det fruktansvärda giftet komano, och detta har ni sedermera använt icke blott mot andra utan äfven mot er sjelf.

Planitz' teg. Han slöt ögonen.

— Svara, herr justitieråd.

— Jag har icke fått något gift af Märzroth. Han är en skurk, om han påstår det.

— Jag har icke påstått, att doktor Märzroth sagt det. Jag säger endast, att jag har bevis därför i min hand.

— Lägg fram dem! svarade Planitz, som åter hade rest sig och nu stod med handen stödd mot stolskarmen.

— Mins ni ej, herr justitieråd, att ni några dagar före vigseln på Bärenburg per telegraf ombad er vän att komma till er samt taga komano med?

— Skulle jag hafva bedt Märzroth om komano?

— Ja.

— Hvem har sagt det?

— Telegrammet.

— Hvar är det?

— Jag har af telegrafförvaltningen fått en afskrift deraf, och den befinner sig här bland handlingarna.

Planitz erinrade sig mycket väl det i fråga varande telegrammets lydelse och trodde sig nu finna en väg till räddning i dess försigtiga ordalag.

— Jag telegraferade ej, att han skulle medtaga komano, svarade han. I telegrammet står endast, att han skulle taga K. med.

— Hvad betyder då detta K.?

— En person, en vän till oss båda.

— Hvad heter han?

— Det är jag ej skyldig att uppgifva!

— Nå väl, jag skall då tvinga fram sanningen.

Domaren tryckte på knappen till en elektrisk ringledning.

En vaktmästare kom in.

— Doktor Märzroth! befallde polisdomaren.

Ett undertryckt rop trängde sig ur Planitz' strupe.

Om i detta ögonblick ett spöke uppenbarat sig för honom, skulle han ej hafva blifvit så förskräckt som nämmandet af doktor Märzroths namn gjorde honom.

Efter några minuter stod den inkallade i domsalen.

Planitz och doktorn betraktade hvarandra med ängsliga och skygga blickar.

— Känner ni denne herre, herr Planitz?

— Ja, han är en vän af mitt hus.

— Och ni, herr doktor, medger också, att ni känner justitierådet.

— Ja.

— Hur mycket komano tog ni med till Bärenburg?

Planitz såg bevekande på doktorn.

Doktorn teg.

— Svara, herr doktor!

Jag medförde två flaskor, herr domare.

— Och dem lemnade ni till justitierådet?

— Ja.

— Skurk! mumlade Planitz mellan tänderna.

— I hvilken afsigt gaf ni justitierådet giftet?

— Han beklagade sig för mig, att han var förlorad och ville döda sig.

— Har ni rätt att för sådant ändamål gifva en menniska gift?

— Nej, herr domare, det har jag ej. Men jag stod i beroende af justitierådet, och denna omständighet öfvervann hos mig alla betänkligheter.

— Ni har äfven gifvit Ingelfingen gift?

— Ja.

— När hände det?

— Jag kan ej närmare uppgifva tiden. Det var för flere år sedan.

— Kände ni Ingelfingen, innan ni gjorde bekantskap med justitierådet?

— Nej, herr domare, jag blef genom justitierådet bekant med honom.

— Hvarför gaf ni då Ingelfingen gift?

— Hvarför? Hvarför?

Domaren såg, att en strid utkämpades inom doktorn.

— Svara! uppmanade han.

— Jag var i nödstäld belägenhet, och Ingelfingen betalade bra

— Hur mycket betalade han för giftet?

— Det var 2000 thaler.

— Har ni sålt gift till någon annan?

— Nej, icke gift.

— Hvad eljest?

— Bedöfnings- och sömnmedel.

— Hvarifrån har ni fått dessa medel?

— Jag har beredt dem sjelf.

— Komano också?

— Nej, det har jag förskaffat mig.

— Af hvem?

— Jag bekänner allt utom det. I denna sak skall jag iakttaga evig tystnad.

— Hvarför?

— Ej heller den frågan besvarar jag.

— Har ni gifvit Planitz bedöfningsmedel?

— Ja.

— Skurk! skrek justitierådet utom sig af raseri, och samtidigt härmed slog han doktorn i ansigtet med knutna handen, så att denne tumlade baklänges.

Domaren ringde i klockan, och en vaktmästare skyndade in.

Då han såg, hvarom fråga var, tillkallade han ytterligare ett par vaktmästare; och med deras hjälp gjorde han sig till herre öfver justitierådet, som rasade vildt.

När Planitz fann sig öfvermannad, blef han lugn, men den frihet, han derigenom åter vann, begagnade han till att oförmärkt sticka sin hand innanför västen samt framtaga den i armhålan ännu förvarade flaskan med återstoden af det gift, han fått af Ingelfingen.

Med en hastig rörelse sätte han flaskan till munnen och tömde dess innehåll.

Först då blefvo de omkringstående uppmärksamma på hvad som tilldrog sig; och de skyndade fram för att hindra sjelfmordet.

Men det var för sent. Flaskan var redan tömd, och endast ett par minuter behöfdes för att giftets verkan började visa sig.

Med ett gurglande ljud föll Planitz till golvet.

Man förde in honom i ett angränsande rum, och en läkare tillkallades, men han kunde endast konstatera, att lifvet flytt.

ÅTTIOÅTTONDE KAPITLET.

Afgörandet nalkas.

Vi föra läsaren åter till Rivieran.

Vi afbröto berättelsen i det ögonblick, då Edgar trädde in i Margrets rum för att för henne berätta hvad som skett.

Det var ett fruktansvärdt, ett uppskakande tillfälle för Edgar.

Han sade sig sjelf, att Margrets framtid stod på spel.

Han trädde in med högt klappande hjerta.

Det allvarliga utseende, som hans förehafvande förlänat hans ansigte, kunde han icke förjaga.

Margret läste i hans drag.

— Hur är det med dig, min käre? Du kommer till mig så allvarsam och så tyst! Helt visst har du fått någon oangenäm underrättelse hemifrån. — Edgar, du kan icke bedraga mig. Säg rent ut hvad det är! Ty ingenting plågar mig så mycket som ovissheten.

Hans klappande hjerta manade honom i detta ögonblick häftigare än det slog att afstå från hans förehafvande, men hans utvecklade rättskänsla öfverröstade hans känsliga hjertas röst och så gick han fram till Margret och bad henne att vara lugn och sätta sig ned.

Det smärtade honom, att hon skulle nödgas taga det vågade steget, ty Margret hade visat sig så glad och så sorglös, att han fruktade, det ett återfall skulle inträda och hennes själ blifva ännu mera tryckt, än hittills varit fallet.

Men det måste ske.

— Kom, min Margret! sade han. Låt mig omtala för dig, hvad som meddelats mig hemifrån!

Det glada utseendet försvann från flickans ansigte.

— Jag visste det. Jag läste det i ditt ansigte, Edgar, att något särskildt inträffat. Säg, hvad som händt!

Edgar sökte efter ord.

— Säg, Edgar! uppmanade honom Margret. Kom och säg, hvad som förefallit!

I korthet meddelade nu Edgar hvad han hört från hemmet. Han förteg ej den minsta omständighet.

Margret satt tyst och följde berättelsen med lugn. Icke en min, icke ett ljud förrådde den strid, som utkämpades inom henne.

Edgar såg på henne med oro, fruktande ett nytt utbrott af hennes sjukdom.

En lång stund ännu sedan Edgar slutat sin berättelse satt hon kvar lika tyst och lugn.

Derpå sade hon:

— Edgar, det är slut med mig! Den tidpunkt har kommit, som jag länge fruktat.

— Margret, hvad säger du? Du talar dåraktigt!

Sorgset skakade Margret på hufvudet.

— Min käre, dyre Edgar! — Ännu vill jag kalla dig så, men snart, ack snart skall detta tillstånd upphöra, och jag får icke längre kalla dig min Edgar. — Du skall stöta bort mig från dig. Du måste förakta mig. Du måste i högsta mått skänka mig ditt medlidande, men dervid måste också din själ vända sig bort från mig, och du måste öfverlemna mig åt mitt öde.

— Margret, vid allt, som är mig heligt, svär jag dig, att jag aldrig skall öfvergifva dig, att jag först nu skall troget blifva vid din sida för att trösta dig och uppehålla dig i din olycka.

— Ja, se på mig! — Jag tror fullt och fast på din oskuld.

Ett kallt, förläget leende sväfvade på Margrets läppar.

— Detta säger din mun, min gode Edgar, men ditt hjerta måste säga annorlunda. Eljest vore du ej någon man. Du vore ej någon man af ära! Blott allt för väl vet jag, att ditt hjerta slår för mig, men trots detta måste jag tillropa dig: till baka Edgar!

— Men Margret, Margret, för den eviga barmhertighetens skull! Jag svär dig, att du aldrig stått mitt hjerta närmare än i denna stund af fara. Hon är nära, det vet jag. Skulle jag, som älskar dig till vansinne, nu vända mig från dig? — Tror du, att jag icke vet, hvad du tänker säga mig nästa minut? — Tror du icke, att jag anar dina tankar?

— Till baka, Edgar! Vänd dig från mig! — Lemna mig allena med min smärta och mitt öde!

Edgar fattade Margrets båda händer och tryckte dem mot sitt bröst.

— Känn huru mitt hjerta slår, Margret! sade han. — Det slår för dig! — Var därför barmhertig!

— Var barmhertig! upprepade Margret. Derom behöfver jag bedja. Ty här står den brottsliga.

Ater fattade Edgar Margrets hand och förde den till sina läppar.

— Icke så, Edgar! — Släpp denna hand, ty hon är befläckad af blod, och dina läppar äro rena och utan skuld.

I Edgars hjerna brände det som eld. Han syntes nära att gripas af vansinne.

Förtviflan fattade honom, och han ångrade nu i högsta grad, att han meddelat Margret hvad han nyss sagt henne.

Det hade på det fruktansvärdaste upprört henne.

Margret hade emellertid sprungit upp och stod der darrande.

Edgar slog sina armar om hennes sköna gestalt och drog henne till sig.

— Kära Margret, olyckliga omständigheter, om hvilka du i dag kanhända ej har någon aning, hafva medverkat till den beklagansvärda ställning, hvori du kommit. — Du är ej någon mörderska, Margret!

— Är jag icke? — Hvad säger du? — Din mun talar annorlunda än ditt hjerta tänker. — Ja, Edgar, jag säger dig: det var jag. — O, de glasartade ögonen stå för min andes syn. De se så förebrående på mig. — Ja, Edgar, jag gjorde det. Jag måste göra det, och nu kommer ångern för sent. — Men ett kan jag säga dig, min Edgar. Om jag gjort det, så har det skett endast för dig.

Hennes beslutsamma, ihåliga blick rigtade sig på Edgar och sökte läsa i hans inre.

Blott allt för väl förstod han, hvad denna blick förkunnade.

Vansinnet talade ur denna blick.

Vid den afvärjande rörelse, som Margret gjort det sista ögonblicket, hade en del af hennes sköna hår fallit ned i pannan.

Raskt strök hon bort det och rigtade sin blick mot det aflägsna fjerran.

Det föreföll Edgar som om hon försökte lösa minnets gåtor.

— Min Margret, den enda varelse i världen, för hvilken jag är beredd att uppoffra mig, jag beder dig för himlens skull låt dina förfärliga tankar fara och öfverlägg med mig i lugn, på det vi må kunna afvända det fruktansvärda, som stiger upp som ett oväder vid horisonten!

Ännu en gång fattade han om den sköna gestalten och tryckte henne till sitt klappande hjerta. Hon arbetade häremot och sökte lösa sig från hans omfamning.

Med spöklik, ihålig röst började hon derpå:

— Bort, Edgar, bort! — Du får icke omfamna henne, på hvars hjerta ett svårt, ja, det svåraste af alla brott tynger! Bort,

Edgar! Släpp mig! Du är ren, men jag är brottslig och fläckad af blod. — Jag är en mörderska.

Vid de sista orden hade hon slitit sig lös och stod nu med afvärjande händer några steg ifrån Edgar.

— O, huru olyckliga, huru namnlöst olyckliga jag gjort dig och mig, min Edgar! — Den förbannelse, som hvilar öfver min släkt, har nu gjort sig gällande. — O, dolken, dolken har städse spelat sin roll inom vår familj! Han har förstört det skönaste lif, och den derigenom framkallade förbannelsen har nu gått öfver på dottern.

— Hvad säger du, min Margret? Du har aldrig förr talat om din släkt! — Kom och sätt dig här och berätta om din fader och din moder samt om den förbannelse, som du fått i arf! Kom, Margret!

— Hvad säger du, Edgar? — Är icke olyckan redan stor nog? — O, om den olyckliga aftonen i Roxborough icke varit! — Men blott en sak ännu, Edgar! Jag vill höra den från dina egna läppar. — Hur kunde du finna den eländige mördade?

— Margret, låt mig tiga!

— Nej, jag vill veta det. Jag måste veta det — — —

— Nå väl, sade Edgar kort och beslutsamt. — Jag fann honom, Margret, i närheten af bandammen med ett blödande sår i bröstet, och helt nära dertill låg den knif, som afskurit den olyckliges lifstråd.

— Ha! framstötte Margret. Han hade blifvit träffad i hjertat. Hans skändliga, förhärdade hjerta var genomborradt? — Ja, han var ej värd en bättre lott! — — Men blott i en sak ännu ber jag att få klarhet, min Edgar.

— Tala, min älskling! Hvad vill du veta?

— Edgar, Edgar, säg mig, hur har jag väl kunnat utföra den fruktansvärda handlingen? — I min hjerna arbetar det som vansinnets eller förtviflans eld. Du får icke förtiga det minsta för mig. — Allt, allt måste jag veta. — Han hade blifvit stungen i hjertat med en dolk? — Edgar, vet du, hvarifrån jag fått den dolken? — Jag har aldrig egt någon dolk, ty jag har fruktat för detta vapen som för eld. — Ty dolken har ju, såsom jag sagt, spelat en fruktansvärd roll i vår familj! — Hvar är nu dolken?

— Jag kastade bort honom.

— Hvarför gjorde du det, Edgar?

— Hvarför?

— Sanningen, icke annat än sanningen vill jag veta.

Det svartnade för Edgars ögon. Han strök med handen öfver pannan liksom sökte han en räddande tanke.

Men han kunde ej svara ett ord.

— Nu vet jag det, utropade då Margret, i det hon riktade sin blick på honom.

Edgar betraktade henne med oro. Hans läppar darrade, och genom hans kropp gick en nervös skakning.

— Du kastade bort dolken. Jag vet, hvarför du gjorde det. — Du kände i det ögonblicket, att det var jag, som stött mordvapnet i den eländiges hjerta, och du ville rädda mig. — Är det ej så, Edgar?

Edgar svarade ännu ingenting.

— Nu har jag ändtligen fått klarhet! utropade Margret. Klarhet, full klarhet! — O, min bästa Edgar, nu har också det sista hoppet inom mig blifvit tillintetgjordt! — Hittills har jag trott, att jag ej utfört det fruktansvärda brottet, men nu hör jag det från din egen mun. — Bort från mig, Edgar! Jag är brottslig, men du är ren! — Nu är, nu måste allt vara slut oss emellan.

Längre förmådde icke Edgar hålla sig. Han slog sina armar om den olyckliga qvinnan och pressade henne, trots hennes motstånd, till sitt bröst.

Hittills hade Margret varit på det häftigaste upprörd. Hastigt slog detta nu om till motsatsen. Hennes röst blef vek och bedjande.

— Edgar, Edgar! hviskade hon, i det hon lade högra handen på sin brännande panna. Mina tankar bli orediga. Jag tror, att jag ej då, när det förfärliga brottet föröfvades, var fullt tillräknelig.

— Min stackars, kära Margret, svarade nu Edgar, när du den der olyckliga natten skyndade ut, för att möta den eländige, måste något hafva händt, hvarom hvarken du eller jag har någon aning.

Margret funderade en stund, derpå skakade hon långsamt på hufvudet och yttrade:

— Jag vet ej, hvad som skedde. Mitt minne är oredigt. Men jag ser beständigt den dödes glasartade ögon.

— Margret, Margret, det var ej du!

— Hvad säger du, Edgar? Var det ej jag? — Jo, jo, jag har gjort det. — Den förbannelse, som hvilar öfver vår släkt, kräfde åter ett nytt offer. — Han var visserligen en eländig människa, en brottsling, men mig gaf dock ej Gud makten i hand att straffa honom. — Men det oaktadt gjorde jag det. Jag grep in i Guds domsrätt. — — —

Blott allt för tydligt märkte Edgar, att Margrets tankar åter antogo en egendomlig riktning.

Det upprörde honom, att han ej kunde bringa den olyckliga någon lindring i hennes smärta.

Margret syntes nu vilja iakttaga tystnad.

Huru mycket än Edgar försökte att få henne att tala, lyckades det ej.

Hon satt der liksom en drömmande, liksom en som förviflar om sig sjelf.

Efter en stund kallade Edgar in en tjenarinna och befalde henne att bedja mistress Wigtown komma till Margret.

— Lugna Margret! sade han till den gamla damen, då hon kom in.

— Hvad har förefallit? frågade denna med undrande blickar.

— Jag måste tillstå sanningen för er. Margret synes hafva återfallit i sin förra sjukdom.

— Den olyckliga! hviskade mistress Wigtown, i det hon skyndade fram till Margret.

Edgar trodde nu, att han gjorde bäst i att lemna de båda ensamma. Han drog sig därför tillbaka och begaf sig till sitt rum.

Mistress Wigtown började genast att trösta den sjuka.

Aftonen bröt in utan att någon ändring visade sig i Margrets tillstånd.

På alla till henne rigtade frågor hade hon blott ett tyst skakande på hufvudet till svar, hvadan mistress Wigtown fann bäst att lemna henne åt sig sjelf.

Följande morgon fick icke Edgar komma in.

— Hvarför får jag ej inträde? frågade han.

— Margret vill ej tala med er i dag, svarade mistress Wigtown.

— Hvarför icke? Har hon sagt något skäl?

— Ja.

— Hvilket?

— Hon har förklarad, att hon har någonting i tankarna, och att hon, ända till dess att hon fattat ett bestämdt beslut, icke vill se någon hos sig.

— O, jag vet hvad det är som trycker hennes själ och hvilka tankar som röra sig i hennes hjerna, svarade Edgar.

Den gamla damen såg undrande på honom.

— Ja, mistress Wigtown, fortfor Edgar, jag förstår till fullo hvad det är som i denna stund sysselsätter Margret.

— Hvad då?

— Förfärliga tankar uppstiga hos henne. Hon är en fast karakter. I går försäkrade hon mig gång på gång, att hon utfört den förfärliga gerningen, och nu umgås hon med den tanken att offra sig sjelf.

Den gamla damen förskräcktes och stirrade som ett spöke på den talande.

— Ni tror väl icke, att Margret skall göra sig något ondt?

— Hon är oberäknelig. Ni vet ju sjelf, hvilka förfärliga själsqval som martera henne. Hon tror nu fullt och fast att hon skall gifva sig till offer på det ena eller det andra sättet.

— Ni ser i för mörka färger, svarade mistress Wigtown. För min del är jag viss om, att Margret icke skall göra sig skyldig till något obetänksamt steg.

De bådas samtal afbröts genom en tjenarinns inträdande. Hon kom från Margrets rum och sade:

— Fröken Margret önskar tala med er, mistress Wigtown.

Edgar och mistress Wigtown skildes, sedan de med hvarandra utbytt en bekymrad blick.

Afven den följande dagen förgick utan att Margret tillät Edgar att komma in i hennes rum.

Först på tredje dagen tycktes hon blifva lugnare. Hon uttryckte då sin längtan att få tala med Edgar.

Denne begaf sig genast till hennes rum.

Margret var mycket förändrad. Hon syntes hafva åldrats på dessa två dagar.

Omkring hennes läppar lekte ett kallt, förläget leende, då hon närmade sig Edgar och satte sig bredvid honom.

— Edgar det har varit svårt att ej få se dig på ett par dagar, sade hon. Men det har varit nödvändigt.

— Hvarför, min kära?

— Jag har utkämpat en svår själskamp, sade hon. Det var för din och min skull. Nu är det öfver, och jag är åter lugn. Jag har återvunnit det lugn, som är nödvändigt, för att jag skall kunna utföra min plan.

— Hvad är det för en plan?

— Skall jag anförtro dig den?

— Ja, min älskade.

— Vi måste resa.

— Resa? Hvarthän?

— Till Tyskland.

— Hvarför?

— Fråga icke hvarför, min Edgar. — — Jag vet, att det har funnits en tid, då du älskade mig vansinnigt.

— Denna tid är ännu ej förgången, min Margret. Jag älskar dig ännu lika högt som då.

— Nej, det gör du ej, ty då skulle du vara en däre, Edgar; och det tror jag ej, att du är.

— Vid allt som är mig heligt, Margret, svär jag dig, att ingenting kan göra mig vacklande i min gränslösa kärlek till dig.

Margret teg en stund och sänkte hufvudet mot bröstet.

Plötsligt reste hon upp det och sade:

— Vi måste resa och det så snart som möjligt!
 — Men hvarför vidhåller du så hårdnackadt denna föresats?
 — Edgar, jag är numera öfverens med mig sjelf. Min plan är fattad och skall nu bli utförd. — — Jag måste rädda honom.

— Hvem?

— Den olycklige.

— Rädda? upprepade Edgar. 'Tänker du kanske gå åstad och ange dig sjelf? — Nej, min Margret, det tillåter jag aldrig, och jag är lika fast i mitt beslut som du. Du kan icke rädda honom. Det skall han göra sjelf.

— Nej!

— Jo! Kan väl domstolen fälla någon som är oskyldig?

— Ja, min käre.

— Han är för öfrigt icke utan skuld. Man fann ju honom vid liket.

— Ja, så är det. Nu står allt klart för min själ. — Man har kanske ertappat honom med någon annan förbrytelse, och vill därför låta honom plikta äfven för denna. — Men den har jag föröfvat. Jag är den skyldige.

— Nej, det är du ej, Margret!

— Edgar, narra mig ej! — Vet du då, att det är han?

— Ja, svarade Edgar dröjande, efter en stunds tystnad.

Man har bevis.

Margrets ögon hvilade en stund frågande på honom. Han måste ovilkorligen slå ned ögonen. Han kunde ej möta hennes blick. Hon syntes läsa i hans själ, och hans hjerta slog häftigt, ty han visste med sig, att han sagt en osanning.

— Om det, såsom du säger, finnes bevis, så måste dessa vara osanna. Derför har jag större skäl att söka rädda honom. O, hvilken förfärlig tanke skulle det vara att veta det en annan fått lida för mitt brott? — — Nu, Edgar, kan ingenting afhålla mig från att gå åstad och rädda honom. — Visserligen möter mig då en förfärlig framtid. Man skall föra mig såsom mörderska till schavotten. — Men det måste så ske.

Margret hade rest sig.

Edgar drog henne åter ned på hennes plats.

— Margret, min älskade, mitt allt i världen, lugna dig, du är sjuk!

Margret skakade på hufvudet.

— Jag är icke sjuk, svarade hon, men jag är den skyldige och vill rädda en oskyldig från döden. — Om du verkligen älskar mig, Edgar, så träffa anstalter för, att vi må kunna resa i morgon.

Edgars hjerna arbetade med blixtnabbhet. Han sökte efter en utväg att bringa Margret från hennes föresats.

Men huru mycket han än bemödade sig, kunde han ej finna någon möjlighet dertill.

— Om mannen är oskyldig, Margret, så skall man icke kunna döma honom, upprepade han återigen. Han skall då äfven utan din mellankomst undgå den menkliga rättvisan.

— Ha, du talar om den menkliga rättvisan, svarade Margret. Det enda kännetecknet på att hon är menklig är, att hon är full af misstag. Eller hur Edgar, har den menkliga rättvisan aldrig förr beröfvat en oskyldig lifvet?

Edgar teg. Detta faktum kunde han ej förneka. Han kände sig besegrad. Han beslöt att samtycka till hennes plan.

Det enda hoppet, som återstod honom, var att det under resan eller sedan de återkommit till Tyskland, skulle erbjuda sig någon utsigt att få henne från hennes afsigt.

— Kära Margret, sade han därför, vi skola resa och redan i morgon. Men det oroar mig, då jag tänker på, att du skall utbyta det soliga och varma Italien mot det kalla Tyskland. Ännu en gång ber jag dig därför, min Margret, att du skall afstå från din föresats.

— Nej, Edgar! Det gör jag aldrig. Om du icke följer med mig till Tyskland i morgon, så reser jag ensam.

— Må det då bli så, Margret! — — Vi resa i morgon.

ÅTTIONIONDE KAPITLET.

Bort från dårhuset.

Inga von Tannenburg mottog med fullkomlig likgiltighet underrättelsen om Manfreds död.

Genom läkarnes behandling hade hon nu kommit derhän, att följderna af hypnotiseringen ej vidare lät sig märka.

Men dock förblef hennes sinne omtöcknad.

Det berodde på den stöt, hon fått i hufvudet vid explosionen. Hennes galenskap bröt understundom ut i lindrigt raseri. Hon skrek och ropade.

När ett sådant anfall gått öfver, kröp hon undan i ett hörn och grät som ett barn.

Skygt undvek hon då alla.

Under detta tillstånd nämnde hon sällan namnet på dem, som korsat hennes lefnadsstig.

Men så snart natten bröt in och hon föll i sömn, började drömmarnes Gud att drifva sitt skämt med henne, och snart dök då bilderna af Eckbert, Ingelfingen och Manfred upp för hennes själ.

Hon ropade dem vid namn och såg i andanom de scener, som hon upplefvat med dessa personer.

Efter flere veckors uppmärksamt iakttagande på Inga förklarade läkarne, att hon måste anses såsom obotlig.

Majoratet öfver Falkenberg, hvilket bestod af de äldsta adelsfamiljerna inom släkten, hade gifvit direktören för sjukhuset oinskränkt fullmakt samt lagt honom på hjertat att uppbjuda allt, som kunde göras för att förbättra Ingas ställning.

På kostnaderna gjordes intet afseende.

Sedan Inga nu förklarats obotlig, måste hon lemna den pröfningsanstalt, der hon nu några veckor varit intagen, samt afföras till ett verkligt dårhus.

Transporten skulle nu företagas.

Sjuksköterskan hade packat ned Ingas saker och gjort henne resfärdig.

Hon väntade nu endast på att någon skulle komma för att öfvertaga ledningen af Ingas transport till den nya bestämmelseorten.

Äntligen kom en sådan.

Det var fru Falkner, som åtagit sig detta uppdrag att föra Inga till en vårdanstalt vid den belgisk-franska gränsen.

Direktören för sjukhuset hade rekommenderat denna såsom den lämpligaste.

Denna anstalt låg på en höjd utanför den lilla industristaden Treville.

Den förestods af en skicklig läkare och hade godt namn om sig.

Fall hade förekommit att personer, som förklarats obotliga, derstädes återvunnit sina sinnens bruk samt kunnat utskrifvas derifrån såsom friska.

Föreståndaren, doktor Strackman, hade af direktören för det det andra sjukhuset fått en noggran beskrifning på Ingas sjukdom.

Då fru Falkner kom till försökssjukhuset för att hemta Inga, greps hon af häpnad vid åsynen af den sjuka.

Då hon senast sett Inga, befann sig denna i blomstrande friskhet, men nu var hon hemfallen åt den värsta af sjukdomar.

Hon skyndade fram till Inga, som satt der slö och likgiltig samt helsade på henne.

Mekaniskt räckte Inga henne sin hand.

Derpå frågade hon:

— Hvarför kommer ni hit?

Undrande såg fru Falkner på henne.

— Hvem är ni? frågade åter Inga.

— Jag är fru Falkner från slottet Falkenberg. Mins ni ej mig längre, fru von Prittwitz?

— Falkner — Falkner! — Hvad skall ni göra här? — Tänker ni föra mig tillbaka till slottet Falkenberg? — Der bor Ingelfingen. Skall jag åter falla offer för den förfärliga menniskan?

— Ni misstager er, svarade fru Falkner. Ingelfingen är icke längre kvar på slottet.

— Är han icke längre kvar?

— Nej, nådig fru. Han har sålt sin andel i slottet och flytt till utlandet.

— Flytt?

— Ja.

— Hvarför har han flytt?

— Måttet af hans brott var fullt, och han fruktade, att man skulle hålla afräkning med honom.

— Är Margret också borta? Det var icke snällt af henne, att hon lemnade mig så snart.

— Har fröken Margret lemnat er?

— Ja, ty jag ser henne ej. — Ser ni henne?

Af detta samtal insåg fru Falkner till fullo, att Inga von Prittwitz var ifrån förståndet.

— Ni vill således ej följa med mig till Falkenberg? frågade hon.

— Nej, till Falkenberg vill jag ej.

— Vill ni hellre stanna här, fru von Prittwitz?

— Här! — Här! — Nej, för Guds skull!

— Hvarför icke?

— Vet ni då icke, hvar jag är?

— Nej.

— Jag är på ett dårhus, fru Falkner. — Men han sade, att jag skulle bli vansinnig.

— Hvem sade det?

— Ingelfingen.

— Är det möjligt?

— Jo, jo men. Det är som jag säger.

Fru Falkner ansåg, att hon borde föra Inga på andra tankar.

Hon sade därför:

— Jag har ett förslag att göra er, fru von Prittwitz.

Ingas ansigte ljusnade. Hon närmade sig intill fru Falkner och hviskade i förtrolig ton:

— Ni vill föra bort mig härifrån, inte sant?

— Jo, svarade fru Falkner likaledes förtroligt hviskande.

— Hvarthän?

Fru Falkner måste ovilkorligen slå ned ögonen.

Skulle hon säga Inga sanningen?

Det var henne motbjudande att göra detta.

Men å andra sidan gjorde hon sig samvete öfver att tala osanning.

— Vill ni verkligen icke följa mig till slottet Falkenberg? frågade hon slutligen.

— Nej, aldrig i tiden!

— Då kommer jag att föra er till en långt härifrån boende släkting till mig.

— Långt härifrån? upprepade Inga. — O, huru skönt, huru härligt det ljuder i mina öron! — Gör det, fru Falkner! För mig dit, der ingen känner mig!

— Låtom oss då rådgöra om, huru vi skola utföra flykten, hviskade fru Falkner.

— Säg först bestämdt, hvart ni tänker föra mig!

— Jag har en släkting, som bor vid belgisk-franska gränsen. Han eger der ett präktigt landtods. Det är visserligen ej lika vackert som slottet Falkenberg, men det eger dock behag och trefnad nog för måttliga anspråk.

— Hvad heter er släkting?

— Sträckman.

— Hvad är han?

Åter råkade fru Falkner i förlägenhet. Hon visste ej hvad hon skulle svara.

— Han är läkare, men har nu dragit sig tillbaka till privatlifvet.

Inga funderade en stund.

— Är han därhusläkare? frågade hon derpå.

— Ja, fru von Prittwitz. Han har en följd af år varit föreståndare för ett därhus i Belgien. På denna befattning förvärfvade han en stor förmögenhet, hvilken fördubblades genom ett rikt gifte. Kort derefter drog han sig tillbaka till privatlifvet och njuter nu frukterna af sitt arbete.

Fru Falkner yttrade detta med en sådan öfvertygelse, att den sista återstoden af Ingas tvifvel försvann.

— Ja, svarade den senare. Dit får ni föra mig. Jag tror på edra ord. — Men ett måste ni dock först lofva mig, fru Falkner.

— Och det är?

— Att ni icke för någon förräder min uppehållsort.

— Hvarför skulle jag göra det? svarade fru Falkner undvikande.

— O, Ingelfingen kommer att göra allt för att utforska min vistelseort.

— Fru Falkner tvang sig till ett leende.

— Fru von Prittwitz, sade hon, mins ni icke längre, hvad jag nyss sade er? — Ingelfingen har flytt långt, långt härifrån, på det att icke den straffande handen må räcka honom.

Några minuter blickade Inga eftertänksamt framför sig. Derpå sade hon:

— Godt, jag tror, att Ingelfingen icke återkommer sjelf. Men han skall skicka sin medhjelpare, och denne skall taga reda på, hvar jag vistas. — Säg ej heller någonting åt Planitz eller den der uslingen, som kallar sig Hugo von Falkenberg.

— Var lugn, kära fru von Prittwitz! Ej heller dessa båda skola komma hit.

— Hvarför icke?

— Planitz är död.

Inga sprang upp och såg pröfvande fru Falkner i ansigtet, liksom ville hon utforska, om denna talade sanning.

Åfven fru Falkner reste sig och gick närmare Inga, lugnt riktande sin blick på henne.

— Hvad jag nyss sade er är rena sanningen! upprepade fru Falkner. — Planitz är död, och Hugo von Falkenberg eller såsom han kallade sig Bruno von Wilzeck har flytt till utlandet, der han efterspanas af polisen.

— Och allt detta är verkligen sant?

— Ja, ren sanning.

— O, hvilken lättnad! — Nu kan jag åter andas. — Rädda mig nu, fru Falkner, och gif mig friheten!

— Icke så högt, fru von Prittwitz! Man kunde höra. — Vi måste iakttaga den största försigtighet. — Jag väntar min man och skall nu gå för att se, om han kommit. Derpå kommer jag tillbaka till er och talar vidare om saken.

Ett matt leende visade sig på Ingas läppar.

Hon höll fru Falkners hand hårdt i sin. Men hon såg ej på denna utan riktade sin blick mot fönstret liksom om hon hört något der utanför

— Hörde ni något fru Falkner? frågade hon.

— Nej jag hörde ingenting.

— Verkligen?

— Ja, lyssna, fru Falkner! — Hör, hur han ropar! Det är han. — Det är Eckbert. — Han varnar mig. Han ropar: kom hit till mig, Inga!

Fru Falkner fann af dessa Ingas ord, att ett utbrott af hennes vansinne var i antågande.

— Hon lemnade därför henne allena.

— Med sin man som redan infunnit sig, rådgjorde fru Falkner nu om resan.

— Två timmar senare stod en vagn utanför porten till dårhuset.

Inga var då åter lugn.

Kastellanen och hans maka begåfvo sig in i hennes cell och voro henne behjelpiga med klädseln.

Med direktören för anstalten hade man aftalat, att ingen af sjukhusets personal skulle visa sig vid afresan utan man skulle låta denna få utseende af flykt.

— Nädig fru, sade fru Falkner till Inga, jag har nu ordnat allt. Vagnen väntar här nere.

Inga såg förundrad på den talande.

— Ni vet ju, fru von Prittwitz, hvarom det är fråga. Var lugn och tyst, så att vi ej väcka någons uppmärksamhet!

— Jag skall göra allt, allt, som ni vill, svarade Inga hviskande. — Jag fogar mig villigt i edra anordningar. — Men ett måste ni först säga mig!

— Hvad, nådig fru?

— Kommer han?

— Hvem?

Ingas panna öfverdrogs af dystra moln.

De eljest så klara och ljusa ögonen förmörkades.

— Fru Falkner, fråga icke, hvem jag menar! Det vet ni!

— Ni hörde hans röst. — Och han ropar ju fortfarande: Kom hit till mig, Inga! Kom hit till din Eckbert!

— Ja, svarade fru Falkner, som ansåg sig böra hålla god min. Han kommer. Han skall komma, men ej här får han träffa er.

— Hvar då?

Vid jernvägsstationen.

Inga blef nöjd och följde villigt.

En kvarts timme senare rullade bantåget bort med de tre.

NITTIONDE KAPITLET.

Svarta damens hemlighet.

Edgar Malchow hade funnit sig i det oundvikliga. Han hade gifvit Margret det löftet, att de skulle resa följande dag.

I stillhet hoppades han ännu, att mistress Wigtown skulle följa dem till Tyskland.

Följande dag hade han därför ett långt samtal med den gamla damen.

När detta var slutadt, visste Edgar, att mistress Wigtown under inga vilkor ville återresa till Tyskland.

Detta oroade honom visserligen mycket, men han sade sig, att damen sannolikt hade sina skäl att i den afgörande stunden lemna Margret.

Mistress Wigtowns ord ljödo ännu i hans öron: — Bäste Edgar, hade hon sagt, om ni ock bjöde mig ett kungarike, så skulle ni omöjligen nu få mig tillbaka till Tyskland. — Res ni med Gud! Han skall bistå er. Det ädlaste och det heligaste, som kan besjäla en qvinna, moderskärleken samt kärleken till make, håller mig fjettrad här.

Edgar hade bestormat mistress Wigtown och på det enträgnaste bedt henne att meddela honom något närmare. Men hon teg.

Underliga tankar rörde sig i Edgars hjärna. — moderskärlek och kärlek till make, upprepade han väl hundrade gånger i tysthet för sig. — Hur kunde väl det vara möjligt? — Väl visste han, att mistress Wigtown i sin ungdom genomgått skiftande öden. Väl erinrade han sig, att hon en gång i Italien förlorat det dyraste hon hade, sitt barn. — Men Edgar trodde att detta barn omkommit i vattnet. — Alla hans försök att få klarhet i denna sak, strandade mot den gamla damens tystnad.

Endast dertill lät hon beveka sig, att låta den tjenarinna, som följt mistress Wigtown och Margret från Tyskland, följa Margret dit tillbaka.

Då Edgar såg, att han ingenting kunde förmå, återvände han till sitt rum för att i sin koffert nedpacka en del saker, som han hade förvarade i sin sekretär.

Edgar slog upp klaffen till sekretären.

Han bleknade.

— Min Gud, min Gud, utropade han. Här är ju skrinet med hemligheten, som jag köpte af den svarta damen. — Det är mig en gåta, hur jag kunnat glömma den. — O! nej, nej, en gåta är det icke. Jag har ju förklaringen dertill. — Det är som om allt sammansvure sig mot mig nu för tiden.

Huru många gånger har jag ej öppnat denna klaff, men aldrig har jag dock kommit på den tanken att hemligheten fans här.

Hvad skall jag göra?

Edgar lutade hufvudet i handen och funderade.

Han tog fram det lilla skrinet.

Det var inslaget i papper samt ombundet med segelgarn.

— Du skall innehålla en hemlighet, mumlade han. Kanhända skall du för mig afslöja Margrets föregående med dess olycksaliga hemlighet.

Han vände på skrinet och betraktade det från alla sidor.

— Skall jag öppna det? hviskade han för sig sjelf.

— Jag bryter då mitt löfte, ty jag lofvade ju att icke öppna det? utan lemna det till Margret.

Med dessa ord stälde han åter tillbaka skrinet på dess plats samt gick fram till fönstret och blickade utåt.

Länge stod han så försjunken i tankar samt med blicken sväfvande bort mot fjerran.

— Nej, jag måste öppna det, mumlade han derpå samt återvände till sekretären. Jag måste hafva klarhet, klarhet till hvarje pris.

Med darrande hand öppnade han å nyo sekretären samt framtog skrinet för andra gången.

Utän att betänka sig tog han nu sin pennknif och skar dermed af det ombundna snöret samt borttog papperet.

Nu var skrinet blottadt.

En liten nyckel var fäst vid detsamma.

Med nervös ifver lösgjorde Edgar denna och öppnade skrinet.

Det innehöll ett annat, mindre skrin, som han framtog och började betrakta.

Detta var omsorgsfullt slutet.

Ingenstädes syntes spår af lås eller öppning.

På dess ena sida stod namnet Margret ingraverad.

Edgar stod just i begrepp att öppna detta andra skrin med våld, då en lätt knackning hördes på dörren.

Hastigt gömde han då skrinet samt skyndade till dörren. Men innan han hann dit, öppnades den och Margret steg in.

Edgar fann sig besvärad. Det dröjde en stund, innan han återvann själsbeherskning.

Margrets ögon irrade omkring i rummet liksom sökte hon något.

— Margret, hviskade Edgar sakta, i det han tog ett par steg emot henne, hvad vill du?

Margrets ögon riktade sig frågande på honom.

— Du frågar, hvad jag vill. — — — Jag kommer för att tala med dig om ett och annat, innan vi resa.

Edgar fattade henne vid handen, och förde henne fram till en soffa, som stod vid fönstret.

Margret satte sig i den.

I hennes öga dallrade en tår.

Edgar ryckte till då han såg detta.

— Min käre Edgar, började slutligen Margret, sedan Edgar satt sig på en stol bredvid henne, jag kommer för att göra dig ett förslag.

— Tala, min Margret!

— Edgar, vore det ej bättre att du stannade här och låte mig fara ensam?

— Hur kan du sätta något sådant i fråga, Margret? — Du är ju min käreasta.

— Det anar mig, att det nu är slut dermed.

— Tala icke så, Margret!

— Jag har gjort dig så namnlöst olycklig, och jag vill ej, att ditt namn skall förenas med mitt.

— Hvarför så dystra tankar, Margret? Jaga bort dem! Förtro dig åt mig och —

— Nej, Edgar, jag har i natt i drömmen sett min framtid. Det är sorgliga öden som väntar mig, och jag vill ej, att du skall kedja ditt lif vid mitt.

— Margret! Slå bort dessa tankar. Du är och du skall blifva min.

— Edgar, hur skall en mörderska kunna bli din maka?

— Du är ej någon mörderska, Margret.

— Det kan ju vara möjligt, svarade hon med konstladt lugn, att en annan tager skulden på sig, men hur skall en varelse kunna dväljas vid din sida, om hvilken du i stillhet måste säga: Hon är visserligen icke en af lagen dömd mörderska, men på hennes panna står dock kainsmärket, och hon har till det första brottet lagt ett andra: Hon har låtit en annan lida straffet för hennes brott.

Edgar fattade under detta yttrande Margrets hand och förde den till sina läppar.

— Margret, Margret, icke sådana förfärliga tankar!

Margret såg skarpt på honom.

— Hvad, yttrade hon, du samtycker således ej till, att jag reser ensam till Tyskland?

— Nej aldrig, min Margret.

— O, huru härligt, huru ljust det låter, då du säger »min Margret!» — Jag vet, Edgar, att du älskar mig vansinnigt.

— Och du?

Edgar, tviflar du på min kärlek? — O, om du visste, min kärlek till dig, som drivit mig till mitt beslut. Och jag beder dig, jag beder dig enträget, låt mig resa ensam!

— Nej aldrig i tiden! utropade Edgar. Tror du, att jag skulle finna ro här ett ögonblick, om jag stannade ensam kvar?

— Men Edgar! — —

— Vi tala ej vidare om denna sak, Margret. Mitt fasta beslut är att resa med.

— Må det då så skel!

— Du nämnde sist om din familj. — Vill du icke nu en gång utan omsvep berätta mig om dina tidigare lefnadsöden, Margret?

— Fråga mig icke, Edgar! Du lofvade ju i Roxborough, att du trodde på min oskuld samt att du aldrig skulle fråga mig om min hemlighet.

— Ja, det är sant, Margret, då visste jag ännu ingenting derom.

— Vet du då nu något?

— Edgar teg.

Men Margret bad honom på det innerligaste, att han slutligen beslöt sig för att tala.

— Svara mig blott på några frågor, min innerligt älskade Margret!

Edgars röst klingade så egendomligt, att Margret bäfvade.

Hon svarade icke, men i hennes ögon uttryckte sig en innerlig längtan, att han måtte tala.

— Kära Margret, i din hemlighet är en annan kvinna invecklad, icke sant?

— Jo.

— Och hon är lika stor som du?

— Ja.

— Hon har svart hår och har lika vackra, själfulla ögon som du?

Edgar! utropade Margret, i det hon sprang upp. Hur vet du det?

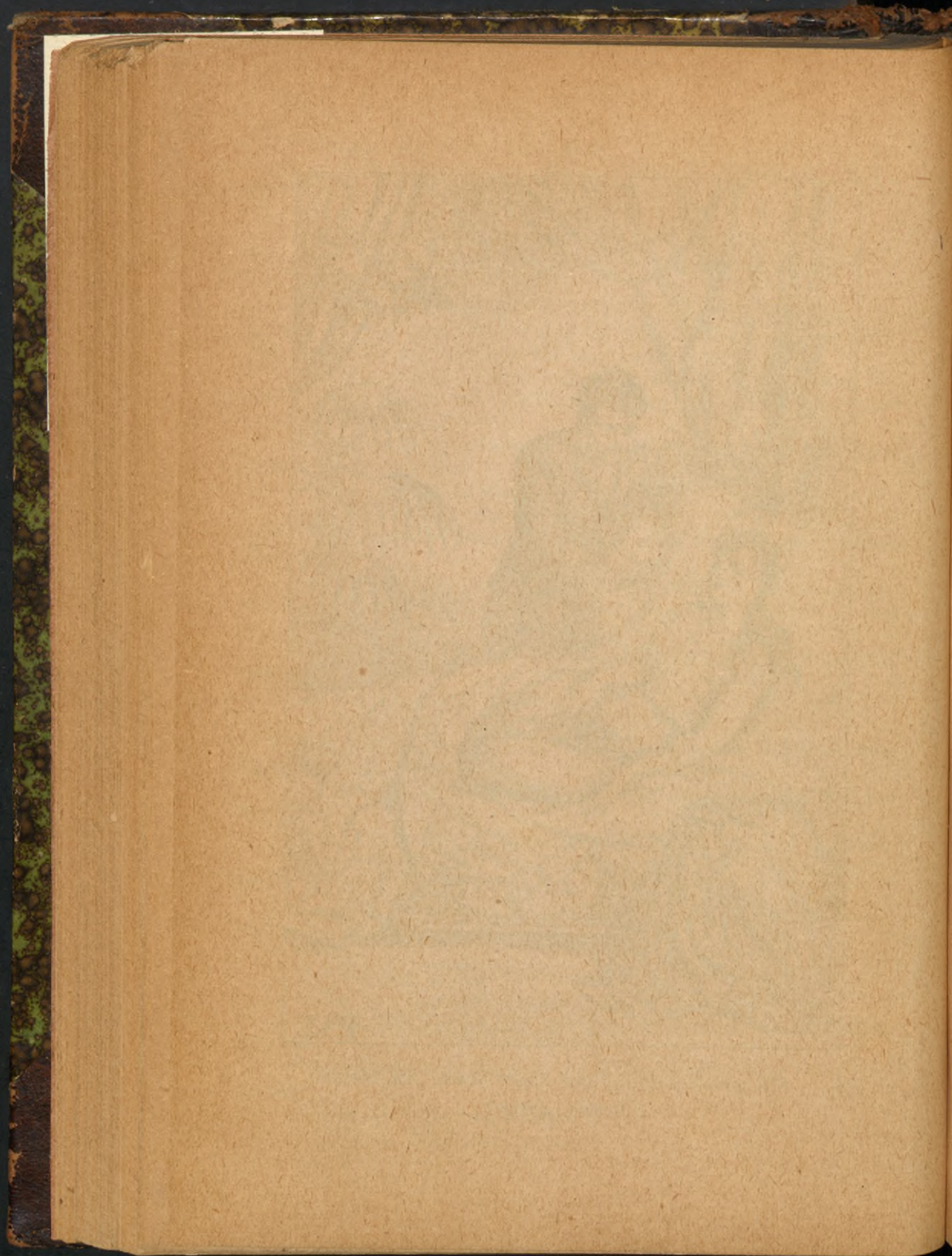
— Jag har talat med henne.

— Har du talat med henne?

— Ja.

47) Då lutade han sig ned öfver henne och blåste
i hennes ansigte.

— Hvar är hon?

— Jag talade med henne innan vi reste till Italien, svarade Edgar undvikande.

— Edgar! hviskade Margret med bleka, darrande läppar.

Edgar, som likaledes rest sig från sin stol, såg lugnt och stadigt på Margret.

— Ja, Margret, svarade han. Några dagar före den ohyggliga tilldragelsen vid Gross-Naundorf kom damen till mig och frågade efter dig.

— Och du visade henne icke till mig?

— Nej, Margret, det gick ej för sig.

— Hvarför icke?

— Du låg ju sjuk då. Damen skulle ej kunnat tala med dig, enär du låg i feberyra.

— Då måste du nu säga mig, hvad hon talade med dig om.

— Fruktar du dessa meddelanden?

— Ja, Edgar! O, säg mig, hvad hon anförtrorde dig!

— En hemlighet.

— Edgar, det är icke sant, att hon gjorde det!

— Jo, min älskade Margret, hon anförtrorde mig en hemlighet, en mycket viktig hemlighet.

— Dig?

— Ja, Margret!

— Nå tala då öppet och ärligt! Jag skall lika öppet svara dig.

Edgar ångrade i detta ögonblick, att han icke med våld öppnat skrinet samt satt sig i besittning af hemligheten.

— Din hemlighet, min Margret, ligger icke i ord, utan den är bunden vid ett visst föremål.

Margrets drag antogo ett uttryck af den största förvåning.

— Edgar, Edgar, tala! utropade hon med ifver. Du måste säga mig allt! — Barmhertige Gud, om hon gifvit dig —.

— Skrinet, ifylde Edgar.

— Hvad säger du? — Har du sett det?

Nu kunde Edgar icke längre bevara sitt lugn.

Med vild lidelse slog han sina armar om den darrande kvinnan och tryckte henne hårdt till sitt bröst.

— Margret, Margret, säg mig, hvad skrinet innehåller!

Margrets kropp darrade nervöst.

— Edgar, det är icke sant, hvad du säger! — Hur har du kommit i besittning af hemligheten? — Hvarför tiger du?

— Den frågan vill jag hellre ställa till dig, Margret. — Hvarför tiger du?

— Jag kan icke tala min Edgar. Men du kan det. Du kan befria mig från mina själsqual, som nu förtära mig som en glödande eld. — — Edgar, Edgar, tala, eljest dör jag!

Edgar tog Margret med sig fram till sitt skrifbord.

Han öppnade klaffen och visade henne det lilla skrinet.

Ett skrik af förfäran kom öfver hennes läppar. — Fasa, fruktan och hopp uttryckte sig på en gång i hennes ansigte.

— Edgar, mitt käraste på jorden, har du öppnat skrinet? ropade hon ängestfullt.

— Nej!

— O, du himmelske fader, haf tack!

Med dessa ord slet hon sig lös från Edgar och ryckte till sig skrinet.

Edgar fattade mildt hennes hand och höll henne tillbaka.

— Icke ännu, min Margret, sade han. Skrinet är i min ego. Jag har köpt det.

— Köpt det? upprepade Margret ännu mer förvånad och orolig.

— Ja, Margret, för 3,000 mark.

— Af henne?

— Om hvem talar du?

— Om henne.

— Hvem? Du känner hennes namn, Margret. Säg ut det!

— Jag kan icke utsäga det. Jag får det ej. — En ed binder min tunga. — Men du har sett henne. Du har talat med henne. — Du har förhandlat med henne. Du känner hennes namn.

— Nej, hon förteg detta för mig.

— Edgar, är detta sanning?

— Icke helt och hållet.

— Hvad? Sade hon dig, hvem hon var?

— Hon sade blott, svarade Edgar hviskande, att hon varit Erik Wildenfels' käresta.

— Käresta! utropade Margret häftigt. — Hvad säger du?

— Så sade hon.

Margret teg.

— Jag skall gifva dig hemligheten, men under ett vilkor.

— Och det är?

— Att du öppnar skrinet i min närvaro.

— Du vill således icke anförtro mig det med mindre jag öppnar det inför dina ögon?

— Nej.

— Gif hit det då!

Darrande fattade Edgar skrinet och lemnade det till Margret.

— Här har du det, Margret. Öppna det nu!

• En tung suck trängde sig ur Margrets bröst.

Derpå slog hon upp locket till det yttre skrinet och framtog det inre.

— Håll, Margret! utropade Edgar, i det han liksom skyddande lade sin hand öfver det lilla föremålet.

— Hvad vill du, Edgar?

— Jag fäster ett vilkor vid öppnandet af skrinet.

— Hvilket?

— Du måste gifva mig ett bestämdt löfte.

— Jag lofvar dig allt, om det icke står i förbindelse med den olycksaliga hemligheten.

— Det rör hvarken din hemlighet eller den svarta damen. Margret stirrade liksom själsfrånvarande på honom.

— Min gränslösa kärlek till dig, Margret, känner du sedan länge. Nu begär jag äfven af dig något, som du ej får neka mig.

— Hvad då?

— Stanna här! Res ej till Tyskland!

— Det får jag icke göra, Edgar. — Äfven med fara, att du åter frántager mig skrinet måste jag stå fast i mitt beslut att resa dit.

Af den bestämda ton, hvarmed Margret yttrade detta, insåg Edgar, att han ej skulle kunna rubba hennes föresats.

— Lofva mig då åtminstone, sade han vidare, att du icke anger dig sjelf såsom den brottslige!

— Jag lofvar att icke göra det förr än mannen blifvit dömd.

Inom Edgar rasade en häftig strid. Han ville tala vidare till henne, men förmådde ej.

Emellertid öppnade Margret skrinet.

Hon behöfde endast trycka på såsom det syntes, en fjäder, för att locket skulle springa upp.

En ring och en liten guldkedja med en gammalmodig medaljong, äfvensom ett papper blefvo synliga.

Margret utstötte ett hjertskärande rop, då hon märkte, att Edgar såg den så sorgfälligt dolda hemligheten.

Hastigt slöt hon igen locket till skrinet och rusade ut ur rummet.

Edgar följde henne.

NITTIOFÖRSTA KAPITLET.

Var det hon?

Fyra dagar och fyra nätter åtgingo för Margret och Edgar samt deras följeslagerska att resa till Tyskland.

På den fjerde dagen, som nu var inne, närmade sig det tåg, hvarmed de foro, kretsstaden Hochbergen, der den föregående dagen juryn sammanträdte i målet mot Eisner eller, såsom han äfven kallade sig, Herman Müller.

Margret befann sig i en förtvifad sinnesstämning, hvadan Edgar måste försöka alla möjliga medel för att lugna och trösta henne.

Men ju mer man närmade sig staden, desto lugnare syntes Margret blifva.

— Min Edgar, sade hon, då aftonen började bryta in, jag kan försäkra dig, att min oro nu försvunnit.

— Det är godt, min Margret. Du behöfver ro. Du behöfver kraft för att motstå det fruktansvärda prof, som förestår dig.

— Du har rätt, Edgar, hviskade Margret tillbaka.

— Du bör ej heller hafva anledning att oroa dig, fortsatte Edgar, ty du är oskyldig.

— Oskyldig? upprepade Margret. — Nej, nej, det är jag icke. Jag är skyldig. — O, Edgar, den förfärliga natten med alla dess skräckscener står nu lifligt för mina ögon. Det kan icke vara något tvifvel om, att det var jag, som dödade honom. Det måste varit jag. Jag var Guds utsedda verktyg.

— Men hvarför ropade du då till mig: Gud har dömt!

Margret såg nästan förundrad på Edgar.

— Sade jag dessa ord till dig?

— Mins du ej det, Margret? Jag höll uti dig, och då ropade du dessa ord till mig. — Hvad skulle de betyda?

Margret tystnade.

Hon tycktes söka i sitt minne.

Derpå svarade hon:

— Edgar, jag vet icke, hvarför jag sade så. Du har förr en gång frågat mig, hvad jag menade med dessa ord, men jag kunde ej heller då erinra mig, att jag yttrat dem. — Jag trodde väl, att jag blifvit af Gud utsedd till redskap.

— Margret, Margret, jag tviflar ännu. Lofva mig, att du icke angifver dig åtminstone förr än domen fallit!

Margret nickade bifallande.

Edgar såg, att en förfärlig själsstrid utkämpades inom henne.

Hon skalf i hela kroppen och stirrade hemskt framför sig.

— Jag har lofvat dig det, Edgar, och jag skall hålla mitt ord.

— Och jag kan redan nu säga dig, Margret, att Eisner blir frikänd.

— Hur kan du veta det?

— Det är helt enkelt. Mins du, att jag vid förra stationen köpte en tidning?

— Ja,

— Denna tidning har bibringat mig den öfvertygelsen, ty den innehöll en utförlig rapport öfver mordet vid Gross-Naundorf, och i denna tidningsartikel uttalas också den meningen, att den anklagade icke kan dömas.

Margret svarade ingenting.

— Margret, sade Edgar efter en stund, älskar du mig ännu så som du gjorde förr?

— Ja, min Edgar. Jag älskar dig, om möjligt, mera än då jag lärde känna dig.

— Afstå då från din föresats att resa till Hochbergen.

— Nej, Edgar!

— Vill du då se mig på de brottsliges bänk?

— Dig? Hur skulle du kunna komma derhän?

— Jo, om du anger dig och blir dragen inför domstolen, så måste jag följa dig.

— Hvarför det?

— Man skall tro, att jag varit medveten om ditt brott samt sökt att hålla dig undan.

Margret försjönk i tankar.

Nu hvisslade tåget, och efter några minuter stannade det vid den sista stationen på linien till Hochbergen.

Edgar förnyade då sin framställning.

Men Margret kunde ännu icke afge något svar. Synbarligen var hon i strid med sig sjelf.

Slutligen kom hon till ett beslut. Hon ansåg det vara sin pligt att fullfölja den en gång fattade föresatsen, och hon meddelade Edgar denna sin afsigt.

Han bestormade henne ytterligare med böner att afstå derifrån samt vid denna station antråda återresan.

Men Margret var och förblef obeveklig.

Då Edgar såg, att han ingenting kunde förmå, måste han foga sig deruti, och resan fortsattes.

Efter förloppet af ett par timmar var man framme vid Hochbergen.

Edgar och Margret togo in på ett hotell.

Sedan de hvilat något efter resan, begåfvo de sig till matsalen för att intaga en måltid.

Under det denna serverades, inlät sig Edgar i samtal med värden.

För Margrets skull undvek han omsorgsfullt att komma in på det ämne, som eljest sysselsatte hela samhället, nemligen rätttegången mot Eisner.

Men hur försigtig han än var, tog dock genom hotellvärdens yttrande samtalet plötsligt en sådan vändning.

— Ni kommer just i behaglig tid hit till Hochbergen, yttrade nemligen denne.

— Hur så?

— Ty i morgon skall det intressanta målet mot Eisner komma före.

Margret bleknade, hennes ögon slöto sig och händerna lyfte spetsnäsduken för att dölja hennes rodnad och hennes förlägenhet.

Edgar hade hälst velat afbryta värden, men det var för sent.

— En märkvärdig uppenbarelse, denne Eisner, fortfor värden. Man vet ej, hvar man har honom. Det synes vara en man med bildning.

Edgar och Margret gåfvo hvarandra betydelsefulla blickar.

De behöfde icke tala, de visste ändock, hvad hvar och en af dem tänkte.

— Han kallar sig Eisner, fortfor värden leende, i det han trummade med fingrarna mot bordet. Man har skrivit och telegraferat till verdens alla kanter, men ingenstädes har det lyckats att finna någon upplysning om, hvarifrån Eisner egentligen härstammar. — Jag tror därför icke, att han heter Eisner.

— Hvad skulle han då heta?

Värden ryckte på axlarna.

— Han har äfven flere gånger kallat sig Herman Müller, men, då myndigheterna hörde sig för i den ort, derifrån han sade sig vara, befans det, att han ljugit.

— Han synes alltså vara en gåtlik person?

— Ja, min herre. Jag tror, att myndigheterna skulle vilja gifva mycket för att få veta, hvem han egentligen är.

— Tror ni att han blir fäld?

— Nej.

Margret såg förläget på värden.

— Hvarför icke? frågade Edgar.

— Man har för få bevis mot honom.

— Har man öfverhufvud några sådana?

— Ja, på sätt och vis. — Man vet, att han vid tiden för mordet befann sig på orten, men bevis för att han begått mordet saknas. — — Om man därför kunde få reda på damen.

Hittills hade Margret lyckats bibehålla sin fattning.

Men då värden började tala om damen, spratt hon till, och ett undertryckt ångestrop kom öfver hennes läppar.

— Ja, sade värden vidare, utan att bekymra sig om Margrets förskräckelse. En dam spelar en viktig roll i denna sak. Man talar om, att det var hans älskade.

Edgars blickar irrade flyktigt öfver Margrets gestalt.

Hon darrade liksom skakades hon af en frossbrytning.

— Margret, det är bäst, att du går upp på ditt rum! hviskade Edgar.

— Nej, icke ännu, min Edgar! Jag vill först höra, hvad värden har att säga om damen.

— Jaså, en dam är också invecklad i affären? frågade hon, vänd till värden.

— Ja, man vet till och med, att det var en dam i svart sorgdrägt, som reste i sällskap med den mördade till stationen Gross-Naundorf. Vid denna station steg hon af tåget och uppehöll sig länge i väntsalen.

Hvad hon ville der, vet man ej.

En tung suck trängde sig ur Margrets bröst.

När värden började sin berättelse, trodde hon, att hennes förhållanden till den mördade Erik Wildenfels voro kända i vida kretsar, men nu förnam hon till sitt lugnande, att detta icke var fallet.

Hon lemnade den henne serverade maten nästan orörd.

Ej heller Edgar kunde äta mycket.

Värden hade emellertid begifvit sig ut i ett annat rum för att se till sina gäster der.

Margret och Edgar fingo ej tillfälle att tala många ord med hvarandra, ty redan efter ett par minuter öppnades dörren och flere herrar kommo in samt togo plats vid det bord, der de båda sutto.

Af herrarnes samtal framgick, att de voro jurymän, som kommo direkt från ett sammanträde.

De samtalade länge om de mål, som samma dag förehafts till behandling.

Snart nog tog dock samtalet en annan vändning.

Man började resonnera om nästa dags juriesammanträde.

Nu ville ej Edgar, att Margret skulle vara närvarande längre.

Han följde henne till hennes rum, gaf tjenarinnan flere förhållningsordres beträffande Margret och uppsökte derpå sitt eget rum.

Der satt han en lång stund och öfvertänkte det läge, hvori hon befann sig.

Han blef allt oroligare och oroligare, till dess han omsider reste sig och återvände till matsalen.

Värden gjorde honom bekant med flere af jurymännen, och derefter lät Edgar ingenting af hvad som rörde morgondagens rättegång undgå sig.

Af en af jurymännen fick han ett inträdeskort till nästa dags förhandlingar.

Efter ett par timmar återvände han till sitt rum och begaf sig till hvila.

Han sof oroligt och steg följande morgon upp tröttare än han varit, då han lade sig.

Margret var redan klädd och i ordning, då han inträdde i hennes rum.

Han meddelade henne, att han fått inträdeskort till domstolen, samt att han ärnade bege sig dit.

Margret uttalade då sin önskan att få följa med.

Edgar samtyckte, och de bestälde en vagn samt åkte till rådhuset.

Med klappande hjertan bestego de trappan samt begåfvo sig till åhörareläktaren.

Der befunno sig flere andra personer, som tycktes vara lika intresserade som Edgar och Margret.

Dessa hade tagit plats på de främsta bänkarna.

Der ville också Margret sätta sig, men Edgar hviskade till henne:

— Icke här Margret!

— Hvarför icke?

— Jag vill det, och du har i dag på morgonen lofvat mig att göra mig till viljes i allt. — Sedermera skall du få upplysning om skälet.

Margret kunde ej förstå, hvarför Edgar ej ville tillåta henne att sätta sig der framme, men hon lydde.

De togo plats längre bort.

Ett sakta hviskande samt mullrande samtal hördes i salen.

De närvarande resonerade med hvarandra om det intressanta målet.

Vaktmästare gingo af och an för att ordna och förbereda allt till förhandlingarna.

Margret och Edgar talade ej ett ord med hvarandra.

Hvar och en af dem var sysselsatt med sina egna tankar. Edgars hjerta klappade häftigt, och han frågade sig sjelf, om det i sjelfva verket varit rätt af honom att taga Margret med hit.

Men å andra sidan sade han sig, att Margret, i fall han vägrat att låta henne medfölja, skulle tagit något obetänksamt steg.

Margret sjelf qvaldes af tanken på, att en oskyldig nu i hennes ställe skulle ledas fram inför domstolen.

Plötsligt stördes de båda i deras tankar, i det att den stora hufvuddörren slogs upp, och den otåligt bidande allmänheten rusade in.

Efter några minuter voro alla platser besatta.

De gröna borden, vid hvilka domstolen skulle taga plats, voro ännu tomma.

Men efter förloppet af några minuter började äfven dessa platser att besättas.

Ordföranden steg fram till sitt bord, der han nedlade en diger packe handlingar.

Eisner fördes in, och förhandlingarna började.

En ljudlös tystnad inträdde i salen.

Margret stirrade med förfäran fram mot den plats, der Eisner stod.

Hon hade hittills ej sett mannen, som beskyldes för brottet.

Nu såg hon honom helt nära.

Han såg mörk och bister ut samt mönstrade församlingen med ett visst trots.

Margret darrade på det häftigaste, under det att hennes ansigte öfverdrogs af en ytterligare blekhet.

— Margret, hviskade Edgar så sakta som möjligt, ännu är tid att lemna detta rum!

Margret svarade ingenting.

Ett energiskt skakande på hufvudet var det enda sätt, hvar på hon afböjde förslaget.

Edgar kunde icke vara lugn.

Han fattade Margrets hand och genomlefde i tanken de qval, som nu måste anfakta Margret.

En förfärlig tanke uppsteg hos honom.

Kunde ej den sinnesskakning, som hon nu utsatte sig för åter inverka på hennes själstillstånd.

O, hur mycket hade han ej i detta ögonblick velat gifva, om han kunnat förhindra, att Margret stannade öfver sammanträdet.

Nu vände sig Margret till honom.

— Hvad vill du? hviskade Edgar.

Hon lutade sig intill honom och hviskade:

— Edgar, det är han!

— Hvem?

— Det frågar du?

— Ja, naturligtvis, ty jag vet ej, hvem du menar

De bådas samtal blef afbrutet.

Ordföranden började förhöret.

— Ert namn? frågade han den anklagade.

— Eisner.

— Ni uppger understundom ett annat namn, nemligen Her-
man Müller. Men lika litet detta som Eisner synes vara ert rätta
namn. Säg därför nu sanningsenligt, hvad ni heter!

— Jag heter Eisner, svarade den anklagade.

— Jag vill fästa er uppmärksamhet på, fortfor ordföranden,
att det är fäfängt att söka vilseleda oss. — Ni heter hvarken
Eisner eller Müller. — Tala sanning!

Den anklagades trots syntes växa.

— Jag kan icke säga annat, herr president, jag heter Eisner.

— Ni har goda skäl att dölja er under detta namn.

Ett hånande leende lekte på den anklagades läppar.

Han höjde på axlarne.

Ännu en gång försökte rättens ordförande att lyfta den
slöja, som låg öfver den anklagades namn, men det lyckades ej.

Han öfvergick därför till andra frågor.

Vittnena inkallades.

Sedan presidenten erinrat dem om edens vigt och betydelse
aflade de vittneseden.

Åklagaren reste sig derpå och uppläste de olika anklagelse-
punkterna.

Hufvudinhållet var att han beskyldes för mord.

Edgar märkte tydligt, huru Margret darrade vid denna be-
skyllning.

Utan att rikta sin blick på Edgar, hviskade hon:

— Mannen är oskyldig!

Ehuru dessa ord hviskades mycket tyst, hördes de dock af
Margrets närmaste grannar, och man riktade därför förvånad
sina blickar på henne, som kunnat med sådan bestämdhet afgifva
detta påstående.

Anklagelsens uppläsande var slut.

Presidenten vände sig då till Eisner och frågade honom:

— Erkänner ni er skyldig?

— Nej svarade Eisner trotsigt.

De närvarande försattes i spänning. Man var naturligtvis
öfvertygad om, att den anklagade nekade i strid mot sanningen

— Det var således ej ni, som mördade mannen.

Den anklagade teg.

Hans blickar irrade omkring en stund samt riktades derpå mot golvet, för att strax åter lyftas och glida öfver åhörarnes bänkrader.

— Hvarför svarar han ej? hviskade Margret.

— Var lugn, svarade Edgar, i det han tryckte Margrets hand samt med ångest och oro betraktade henne.

Så väl rättens medlemmar som åhörarne sågo väntande på den anklagade.

Hvarför svarade han ej?

Var han villrådlig om hvad han skulle svara?

Presidenten måste upprepa frågan.

Eisner sänkte å nyo blicken, derpå pressade sig ett undertryckt rop fram ur hans strupe och han svarade:

— Det var icke jag, herr president!

NITTIOANDRA KAPITLET.

En oväntad bekännelse.

Vittnena hade blifvit hörda, och af deras vittnesmål syntes otvetydigt framgå, att Eisner vid tiden för mordets föröfvande blifvit sedd i närheten af den plats, der det skett. Och strax derefter hade man sett honom fly derifrån.

Blott en enda utsaga gjorde presidenten i högsta grad orolig.

Ett af vittnena berättade nemligen, att han sett en svartklädd dam hoppa af tåget samt springa efter de båda männen.

Presidenten bemödade sig af alla krafter att vinna klarhet och reda i denna sak, men det syntes omöjligt.

Eisners advokat höll ett glänsande försvarstal, och då han slutat detta, hörde man, att mängden gillade det.

Den syntes alltså böjd för att tro på den anklagades oskuld.

Man befann sig nu därför i fullkomlig ovisshet om, hvem som begått dådet.

På allas läppar sväfvade den frågan:

— Hvem är mördaren?

Åklagaren ville dock icke ännu uppgifva hoppet att få den anklagade fäld.

Han talade därför för hans brottslighet.

Eisner, som med trotsig min stod vid de anklagades skrank, hade med stort lugn följt sin advokats försvarstal. Men då nu åklagaren med värme och öfvertygelse beskyldde honom för mordet, då började han förlora sin fasta hållning.

Han blef orolig, hans fingrar fattade om barriären och han slöt flere gånger ögonen liksom ville han förjaga de dystra bilder, som framstego för honom.

Margret Heimbürg hade ända tills nu tiggande och utan att röra sig följt förhandlingarnas gång.

Flere gånger hade Edgar märkt, att en nervös darrning skakade hennes kropp.

icke ett ögonblick släpte han hennes hand, ty han var fullt och fast förvissad om, att Margret skulle taga ett obetänksamt steg.

Med oroliga blickar såg han än på henne än på den anklagade.

Denne, som ännu stod der med ett vildt, obändigt trots uttryckt i sitt ansigte, lät sina blickar glida öfver mängden liksom ville han säga: »Se här står lagen åter färdig att döma en oskyldig!»

Nu kunde Margret icke längre hållas till baka.

Hon drog sin hand ur Edgars och försökte resa sig.

— Hvart skall du gå, Margret? hviskade Edgar.

— Släpp mig!

— Nej, Margret, sitt kvar här!

Margret hade emellertid rest sig och stirrade på den anklagade.

Edgar gjorde sig all möda för att åter draga henne ned på hennes plats, men det var redan för sent.

Hon stod der upprätt.

Hennes svarta drägt aftecknade sig skarpt mot väggen, och hennes gestalt måste ovilkorligen väcka uppmärksamhet.

Nu riktade sig den anklagades ögon till den plats, der Margret stod.

Edgar darrade.

Hvad var det?

Eisner, som för endast ett par minuter sedan visat ett okuffligt trots, bleknade och stirrade på Margret liksom hade han sett ett spöke.

Ögonblickligen följde såväl rättsmedlemmarnes som åhörarnes ögon den anklagades blickar.

Detta varade blott ett ögonblick.

Brottslingen tager derpå åter allas uppmärksamhet i anspråk.

Hvad har försiggått med honom?

Han tumlar baklänges mot bänken. Hans fingrar gripa krampaktigt om barriären och det synes svartna för hans ögon. Hans ansigte färgas än af en liflig rodnad, än öfverdrages det af en hemsk blekhet.

Han kan icke längre hålla sig upprätt.

I nästa ögonblick går en allmän oro genom salen.

Eisner har liksom vanmäktig fallit ned på bänken.

Hans mörkt brinnande ögon äro fästa vid de båda — Edgar och Margret, hans bröst arbetar häftigt, och hans händer darra nervöst.

Domstolens betjenter springa fram och räcka honom ett glas friskt vatten.

Men detta visar han ifrån sig.

I nästa ögonblick reser han sig åter och står der nu hög och upprätt.

Hans ögon rulla fruktansvärdt. Han blickar öfver mängden och söker henne, som han nyss såg.

Hvar är hon?

Edgar hade dragit ned Magret på hennes plats. Tyst hviskade han några lugnande ord till henne.

Men hon skakade endast på hufvudet, och hennes ögon hängde fortfarande vid Eisners gestalt.

Edgars hjerta är nära att brista. Han vet ej, hvad allt detta skall betyda, och han kan nu mera ej göra en enda fråga klar för sig.

Margret lyfter slöjan från ansigtet för att kunna se bättre, ur hennes strupe arbetar sig ett undertryckt ljud fram.

Det förefaller Edgar som sökte hon efter ord.

Han uppjuder alla sina krafter för att fångela henne vid hennes plats, men med ett häftigt ryck sliter hon sig lös och åter står hon upp på sin plats med sina oroliga blickar fästa på Eisner.

Edgars bemödanden att få henne lugn samt draga henne ned på hennes plats framkallar ett märkbart buller.

Ögonblickligen följer mängden åter riktningen af Eisners blickar.

Hvem är den svartklädda damen?

Denna fråga tränges fram på allas läppar.

Men samtidigt blir deras uppmärksamhet åter riktad på Eisner.

En egendomlig tystnad inträder i salen.

Med hög och tydlig stämma ropar Eisner:

— Förlorad!

Derpå faller han matt och viljelös ned på den bakom honom stående bänken.

Presidenten tror, att i detta ögonblick ett afgörande något inverkat på den anklagade. Men tiden är för kort för att anställa betraktelser.

Såsom en van iakttagare af människor vet han blott allt för väl, att Eisners samvete rörts i detta ögonblick.

Hans blick irrar än till Eisner, än till damen, hvars gestalt skarpt aftecknar sig mot den ljusa väggen.

Lugn och afmätt, men genomträngande ljuder hans stämma genom salen:

— Eisner, är det ert samvete, som upprör er så häftigt i denna stund? Är så förhållandet, så uppmanar jag er att låta det! Gud är nådig mot syndare.

Edgars hjerna arbetade såsom under feber. Hundrade tankar och önskningsar uppstå inom honom för att i nästa ögonblick åter försvinna. Det lugn, han ser hos Margret, kommer honom att bäfva.

Med blicken vänd uppåt läspar han:

— Gud, grip in! Förstumma hennes mun!

Han vet, att allt ställes på spel, om Margret i detta ögonblick låter förleda sig till ett obetänksamt steg. Han slår sina armar om henne och bemödar sig att draga ned henne på hennes plats.

— Släpp mig! Jag måste tala! Det förfärliga får icke ske! En oskyldig. — — —

Dessa ord uttalades så högt, att de kunde höras i hela salen.

Allmän oro uppstod bland mängden.

Domstolens medlemmar sågo på Margret, och publiken riktade äfven sina ögon på henne.

— För den eviga barmhertighetens skull, tyst, Margret hviskade Edgar.

Med darrande hand fattade han vid dessa ord uti henne.

En kort strid uppstår på den plats, der de båda sitta.

Förtviflan måste gifva Margret utomordentliga krafter, ty utan vidare sliter hon sig lös från Edgar, lyfter upp sina händer och ropar:

— Mine herrar domare —

En allmän rörelse uppstår i salen.

Mängdens meningar äro delade.

Under det en ropar:

— Låt henne tala! — skriker en annan:

— För ut henne!

Presidentens klubba faller för att åstadkomma lugn.

Det lyckas Edgar ännu en gång att draga ned den darrande gestalten, under det presidenten å nyo vänder sig till Eisner.

Denne skakade endast på hufvudet, men svarade ingenting annat än hvad man förut hört:

— Förloradt! Allt är förloradt! — Hon är här! — Hon är här! yttrade han.

— Margret, kom i håg ditt löfte, som du gifvit mig! hviskade Edgar.

Släpp mig, jag måste tala! svarade hon.

— Tänk på, Margret, att du icke är ensam, utan att äfven jag. —

— Släpp mig, jag måste tala! upprepade hon.

Presidentens uppmärksamhet drogs genom detta samtal mellan Edgar och Margret å nyo på den sistnämnda.

— Nu är tiden inne, sade Margret, i det hon afvärjande utsträckte händerna mot Edgar. — *Mannen är oskyldig!*

Dessa ord ljödo endast halfhögt från Margrets läppar men hördes dock öfver hela salen.

— Ut med henne! ropade mängden.

Presidenten befalde, att störeskan skulle afägsnas.

Edgar jublade inom sig. Han ansåg det som en lycklig ödets skickelse, att presidenten fattat detta beslut.

— O, om de komme och förde ut henne härifrån! hviskade han.

Edgars deltagande och oro för Margret hade under tiden uppmärksammats af allmänheten.

Man ropade:

— Det är hans fru! Låt henne tala! Det är den hemlighetsfulla svarta damen, som var närvarande vid mordet! — — Nej, nej, det är hans syster eller en annan släkting till honom! ljud det såsom ett virrvarr från publikens bänkrader.

Såsom själsfrånvarande stirrade Margret än på presidenten, än på domstolens öfriga medlemmar, än på den anklagade.

Hennes läppar rörde sig. Hon ville tala, men en hemlighetsfull makt tycktes sammansnöra hennes strupe.

Nervöst lyfte hon slutligen handen och yttrade:

— Mine herrar, låt mig tala!

Ett allmänt tumult uppstod.

Presidentens klubba förmådde knapt återställa lugnet.

Omsider reste Eisner sig. Man såg, att han ville tala.

Då blef det åter tyst. Allas blickar vände sig till den anklagade och hvilade väntansfullt på honom.

— Hyad vill ni säga? ropade presidenten. Vill ni bekänna?

Men Eisner yttrade ändock intet. Han endast stirrade på Margret, som fortfarande brottades med Edgar.

Man blef deraf ytterligare öfvertygad om, att någon hemlig gemenskap egde rum mellan den besynnerliga damen och den anklagade.

En af domstolens ledamöter reste sig därför och föreslog, att damen skulle hemtas fram och tillfrågas, om hon hade något att i saken upplysa.

Detta förslag gjorde Edgar utom sig. I sin förtviflan reste han sig och ropade:

— Mine herrar, I han att göra med en vansinnig! Ett allmänt larm helsade detta meddelande. Man hade synbarligen väntat ett annat resultat.

Plötsligt inträdde å nyo tystnad.

Eisner hade stigit fram och begärt att få tala.

— Hvad har ni att säga? frågade presidenten.

— Herr president, jag är mördaren, jag har gjort det! svarade Eisner.

En högtidlig stillhet inträdde i salen efter dessa ord.

Domstolens ledamöter syntes andas lättare. Men Margret var öfverraskad.

Hennes hjerta tyckes stå stilla.

— Är mannen vansinnig? frågade hon sig. — Det är icke han. Jag måste rädda honom!

Med all makt sökte hon åter att slita sig ur Edgars armar samt resa sig.

Men ångesten och själsqualen gáfvo Edgar nya krafter.

— Du stannar qvar här! Du är tyst! befallde han med låg röst.

Detta oakadt lyckades det dock Margret att slita sig lös.

Hon reste sig och ropade:

— Han är oskyldig!

Ögonblickligen derpå föll hon i vanmakt.

Denna omständighet helsades af Edgar med glädje. Han rigtade en tacksam blick mot himlen och hviskade:

— Gud har hört min bön.

Dermed slog han sina armar om Margrets smärta gestalt för att bära ut henne ur salen, hvarvid han bistods af ett par närsittande karlar.

Allmänheten hade nu vändt sitt intresse från Margret. De flesta trodde, att hon var vansinnig såsom Edgar förklarar.

Emellertid hade domstolen dragit sig till baka för att öfverlägga. Denna öfverläggning blef kort. Redan efter ett par minuter intogo domstolens ledamöter sina platser, och presidenten meddelade det fattade beslutet.

Domen lydde på lifvets förlust.

Med detta förkunnande voro förhandlingarna slut, och man lemnade rummet.

Utanför domshuset bildades grupper af åhörarne.

Allmänt frågade man sig, hvad som kunnat så plötsligt förmå Eisner att bekänna det brott, som han så länge förnekat.

NITTIOTREDJE KAPITLET.

Doktor Märzroth och hans afslöjanden.

Följande morgon satt polisdomaren i sitt arbetsrum. Hans yttre vittnade om oro.

— Hvad jag anade, yttrade han slutligen, har inträffat. Jag visste, att Eisner var mördaren!

Domaren reste sig och stirrade ut genom fönstret.

Derunder fortsatte han sin monolog:

— Några öfvertygande bevis hade jag visserligen ej. Men en inre röst sade mig, att han var den skyldige, och jag har därför uppjudit allt för att få honom fäld. — Men hur skulle det hafva blifvit, om Eisner fortsatt med sitt nekande? — Den svarta damen, den svarta damen, denna egendomliga uppenbarelse, skulle ha kastat alla mina beräkningar öfver ända, om icke Eisner frivilligt aflagt bekännelse om sin skuld. — Men hvarför grubbla öfver dessa saker? Domen är fäld. Rättvisan må ha sin gång! — — Om blott allt —

Han tystnade.

— Om blott allt, fortsatte han efter en stund, om blott allt, som på senare tiden sysselsatt mig, kunde lösas på samma sätt! — Hvarför är det icke möjligt? Hvarför? Så frågar jag mig sedan veckor tillbaka: — Planitz skulle ej hafva undgått rättvisan, om det ej lyckats honom att gömma giftet på sin kropp. Om man undersökt honom med mera omsorg, skulle dock ej detta lyckats honom. — För honom var det emellertid en lycka, för mig deremot en anledning till bekymmer. Nu kan jag ej mera fullfölja den undersökning, hvars trådar jag hade i min hand. — —

Här stördes polisdomarens monolog genom en tjänares inträdande.

Denne medförde ett antal skrivelser, som ankommit från staden.

Han kallades tillbaka, nästa dag, enär undersökningarna mot Planitz och doktor Märzroth voro synnerligen brådskande.

På grund af denna kallelse lemnade polisdomaren samma dag Hochbergen, för att nästa morgon återupptaga sin vanliga sysselsättning.

Då han framkommit till bestämmelseorten, var undersökningsdomaren den förste, som infann sig hos honom.

Denne meddelade honom, att genom Planitz död den påbörjade undersökningen råkat i stillestånd.

En mängd frågor behöfde besvaras, men svaret kunde ingen annan än Planitz afgifva. Och denne var död.

— Jag vet ingen utväg, sade polisdomaren till den med honom beslätade undersökningsdomaren. Den man, från hvars läppar vi kunnat få de rätta uppgifterna, är död, hans mun är tyst, och många svar, som vi väntat oss, äro nu mera omöjliga.

De båda männen rådgjorde med hvarandra ännu en kort stund, derpå begaf sig undersökningsdomaren åter till sitt rum, utan att anställa vidare forskningar i den döde justitierådets sak.

Frågan, hvem Bruno von Wilzeck var, kunde ej bli besvarad.

Likaså blef det en gåta, hvart barnet tagit vägen.

En enda undersökning kunde föras vidare, och denna rörde de underslef, hvartill Planitz gjort sig skyldig i sin egenskap af förmyndare. Bevisen härutinnan voro många och säkra, så att de kunnat förskaffa Planitz flere års tukthus.

Emellertid kunde målet ännu icke avslutas, och man väntade med otålighet vidare upplysningar.

Nästa morgon finna vi polisdomaren åter i hans rum, der han gick af och an.

Hans tankar frammanade underbara bilder och förmodanden hos honom.

Omsider begaf han sig till sitt bord, slog sig ned der och ringde på tjänstgörande vaktmästaren samt befalde denne, att doktor Märzroth skulle föras in.

Doktorn kom.

Den trotsiga beslutsamhet, som doktorn lagt i dagen vid det tillfälle, då han blef häktad i Langenberg, var nu försvunnen.

Inför polisdomaren stod nu ej längre den beslutsamme och kallt beräknande läkaren utan en djupt förkrossad brottsling.

Dystert, misstroget och skygt irrade hans blickar öfver dens gestalt, som stod framför honom såsom offentlig åklagare.

— Det är första gången, herr doktor, som vi se hvarandra, sedan justitierådet slutade på ett så förfärligt sätt, yttrade polis-

domaren, Ni vet bäst, herr doktor, hvad som dref Planitz till döden. Var nu god och lemna mig sanningsenliga uppgifter rörande giftet!

— Hvad skall jag säga er?

— Ni skall säga mig, hvaraf giftet är sammansatt.

Märzroth ryckte på axlarne.

— Det vet jag icke, svarade han derpå tonlöst.

— Herr doktor, jag vill fästa er uppmärksamhet derpå, att lögnen i fråga om fakta icke här är på sin plats.

— Jag har ej sagt någon lögn, herr polisdomare, svarade läkaren. Men jag kämpar ej för mitt lif, ty detsamma har för mig intet värde. Om jag varit så klok som Planitz, skulle jag i det afgörande ögonblicket stoppat komano på mig, och då skulle jag ej nu stått inför er, herr polisdomare.

— Ni menar alltså, frågade polisdomaren med en lurande blick, att ni skulle döda er, om ni nu kunde komma åt något gift?

— Ja herr polisdomare.

— Säg mig, hvaraf giftet beredes!

— Jag kan blott upprepa svarade doktor Märzroth trött, hvad jag nyss sade er: — Jag vet det ej. Jag åberopar mig härvid på flere fackskrifter samt på utsagorna af en framstående kemist, som sorgfälligt undersökt giftet. Alla stämman öfverens derutinnan, att i giftet förekommer ett ämne, som icke låter sig af kemien analyseras.

— Hvilka verkningar tillskrifver man då giftet?

— Det har ni ju praktiskt erfarit, herr polisdomare.

Komano dödar antingen ögonblickligen eller ock gör det kroppen sjuklig och förstör själsförmögenheterna.

— Har man något motgift?

— Ja, herr polisdomare. Men detta motgift kan endast i det fall göra någon verkan, att personer i fråga tagit endast helt litet komano. Har en större mängd af giftet intagits, fins ingen räddning.

— Ni har förut erkänt, att ni gifvit icke blott justitierådet utan äfven Ingelfingen gift. — Hvad använde Ingelfingen det till.

— Det vet jag ej.

Men ni stod ju i nära beröring med honom.

— Visserligen, men i hans privata angelägenheter har jag ej velat intränga.

— Ni har ej heller någon aning om, hvartill Ingelfingen använde giftet?

På doktors ansigte aftecknade sig en märkbar förlägenhet.

— Herr polisdomare, en aning eller en förmodan är intet bevis.

— Det är sant. Men det oaktadt vill jag veta edra personliga tankar om saken.

Våra aningar möta hvarandra i en punkt, herr polisdomare.

— I hvilken?

— Ni tror, att Manfred von Uttenhoven, Ingas första brudgum fallit offer för komano?

— Ja, svarade polisdomaren, det gör jag. Men det är icke blott en förmodan utan ett faktum. Manfred von Uttenhoven har redan utpekat Ingelfingen såsom gerningsmannen. — Tror äfven ni det, herr doktor, att Manfred von Uttenhoven fick giftet af Ingelfingen?

— Jag förmodar det.

— Ni vet det ej?

— Nej.

— Gjorde ni icke Ingelfingen några föreställningar, då ni anade hvar till han skulle använda giftet?

— Hur skulle jag kunnat göra det, herr polisdomare? — Jag visste ju ingenting med bestämdhet om, hvilka afsigter han hade.

Polisdomaren insåg att han icke i denna riktning kunde komma till något resultat med doktorn.

Han lemnade därför detta ämne och gick öfver till ett annat.

— Den förmodan har dykt upp i våra kretsar, sade han, att Eckbert von Prittwitz omkommit genom gift.

Märzroth svarade med en axelryckning.

— Tror ni äfven detsamma, herr doktor? frågade polisdomaren, då doktorn teg.

— Jag kände icke Eckbert von Prittwitz. Af mig har han åtminstone ej fått något gift.

— Tror ni att Ingelfingen gifvit honom det?

— Enligt min uppfattning är det icke bevisadt, att herr Eckbert von Prittwitz fått komano. Han kan ju hafva fått något annat hastigt verkande gift.

— Ni misstager er herr doktor. I den af Eckbert von Prittwitz den der olyckliga natten bortkastade lilla flaskan fann man rester af gift. Man visste ej då, af hvad slag det var. Men sedan man nu funnit, hvilken roll komano spelat, sluter man till, att det var detta fruktansvärda gift. — Man antager också, att ni varit leverantören.

Ett svärmodigt leende lekte kring läkarens mun.

— Jag kan hvarken förneka eller bejaka frågan, svarade doktorn i lugn, fast ton, ty jag har såsom jag redan sagt, ej haft äran att känna herr von Prittwitz.

— Men har ni ej någon aning om, huru giftet kommit i händerna på honom?

— Läger ni då någon vikt vid mina aningar?

— Ja.

— Jag kan icke tänka mig annat, än att Ingelfingen och herr von Prittwitz stått i någon beröring med hvarandra, samt att den senare fått giftet af den förre.

Tviflande skakade polisdomaren på hufvudet.

— Jag kan icke få klart för mig huru Ingelfingen gifvit Prittwitz giftet.

— Ej heller jag kan besvara den frågan.

Efter ytterligare en stunds förhör, lät polisdomaren återföra doktorn till dennes cell.

— För min del, mumlade polisdomaren, sedan han blifvit ensam, är jag förvissad om, att Prittwitz dött af komano. Men huru få visshet härom? — Rättskemisten har i dag förklaradt, att, om Eckbert von Prittwitz förgiftat sig med komano, spår deraf skulle synas än i dag. Om en stund skola vi resa till slottet Falkenberg för att anställa undersökningar. Klarhet måste äfven härutinnan vinnas.

Sent på eftermiddagen samma dag körde en vagn in genom porten till Falkenberg. I densamma sutto polisdomaren och dennes följeslagare.

Fyra man stego af och begåfvo sig in i slottskastellanens bostad.

Till icke ringa förvåning erfor de här, att kastellanen jemte hustru rest bort, hvadan de besökande ej kunde bli emottagne.

Med få ord förklarade polisdomaren, hvilket ärende man hade.

För denna afton var det omöjligt att anställa några närmare undersökningar.

För den skull träffade man endast de förberedelser, som voro nödvändiga för att nästa dag anställa besigtning af den i grafven hvilande Eckbert von Prittwitz.

Följande morgon begåfvo sig de fyra männen till den Falkenbergska familjegravfen, i hvilken äfven Eckbert von Prittwitz borde slumra.

Det kostade mycken möda att bereda sig tillträde till grafven, ty nyckeln saknades.

Ingen visste, hvem som hade den, eller hvar han för närvarande befann sig.

Man steg in i grafven.

De medhafda ljusen belyste de nakna, kalla väggarna och äfven Eckbert von Prittwitz' tomma kista.

Alla blefvo högeligen öfveraskade af hvad de sågo.

Så väl tjenaren som slottskastellanens ställföreträdare skakades af en rysning, då de sågo den tomma kistan, i hvilken Eckbert von Prittwitz skulle hvila.

Det dröjde en temligen lång stund, innan männen hemtade sig från den första förskräckelsen.

— Kan ni förklara, huru det kunnat vara möjligt att rövva bort herr von Prittwitz lik härifrån? frågade polisdomaren den man, som representerade slottskastellanen.

— Nej, jag har ingen aning derom, min herre, svarade denne.

Tjenarne sågo förvånade på hvarandra, ty nu mera var det konstateradt, hvad som länge gått i folkets mun.

Polisdomaren förhörde tjenarne.

Ingen kunde dock gifva någon upplysning, ty ingen vågade kläda i ord det ryckte, som lefde bland befolkningen, att Eckbert von Prittwitz lefde.

Endast den gamle Jakob, den gamle trotjenaren i slottet Falkenberg, tog sig slutligen mod att säga:

— Jag tror mig kunna lemna en förklaring, herr polisdomare.

— Hvilken då?

— Jo, hör! Dagen efter baron von Prittwitz' begrafning tilldrog sig någonting förfärligt här på Falkenberg. Jag skall berätta allt för er, men här på denna plats kan jag det icke.

— Hvarför?

— Här stanna så många tankar på mig, att jag måste bedja er följa mig upp i slottet. Der skall jag säga eder allt, allt.

Sedan man tagit till protokollet, att Eckbert von Prittwitz kista befunnits tom, återvände man till slottet, och här måste Jakob berätta, hvad han visste.

För polisdomaren föreföll allt detta såsom underbara och otroliga sagor.

Han förklarade för den gamle Jakob, att han icke kunde fatta, huru det kunnat vara möjligt, att Eckbert von Prittwitz vaknat upp.

— Jag skall gifva er en förklaring deröfver, yttrade rättskemisten.

— Nå, låt höra! Jag är nyfiken!

— Det är ett bekant faktum, att gift, beredt af växter, icke länge utöfva sin ursprungliga verkan, om det blifver uppblandadt, utan endast åstadkommer ett slags bedöfning. Jag tror, att vi här stå inför ett sådant fall. Herr von Prittwitz har fått gift, derom råder intet tvifvel. Giftet har också gjort verkan, men endast så som jag nyss sade.

— Ni tror alltså, att herr von Prittwitz blifvit bedöfvad och sedan vaknat upp ur denna dvala?

— Ja, derom hyser jag intet tvifvel. Ni hörde ju nyss af den gamle tjenaren, att grefven under natten lemnade slottet på sin älsklingshäst »Tella». Sannolikt var det hans afsikt att fly och ge sig ut för att vara död.

Nu syntes också de betänkligheter häfda, hvilka hittills afhållit tjenarne från att lemna polisdomaren upplysningar.

De berättade om alla de rykten och sägner, hvilka sedan den tiden voro i omlopp, och de meddelade äfven, att man sett herr von Prittwitz på dennes gods.

Några timmar senare stannade polisdomarens vagn, vid von Prittwitz' gods.

Af förvaltaren erfor herr polisdomaren, att mycket riktigt en dräng och en piga den der natten sett den döde.

Dessa tjenare inkallades och vidhöll, att de sett herr Eckbert von Prittwitz på hans häst Tella.

Polisdomaren blef på det högsta förvånad.

Hvad han nu hört öfverensstämde med alla uppgifter och förmodanden så noga, att intet tvifvel numera kunde finnas derom, att Eckbert von Prittwitz vaknat upp ur sin domning och flytt.

— Han lefver således, men detta återstår mig att konstatera, yttrade polisdomaren för sig sjelf.

NITTIOFJERDE KAPITLET.

I dårhuset vid Treville.

I närheten af Treville vid den belgiska gränsen reser sig en liten höjd, på hvilken sedan flere år tillbaka doktor Strackmans asyl för sinnessjuka står.

Såsom läsaren vet var denna asyl förr en privategendom.

Platsen var derfor väl bebyggd. På den ena sluttningen af kullen var en präktig trädgård anlagd, och utanför huset fans en veranda, upp till hvilken två trappor ledde från olika sidor. Härifrån kunde man lätt se öfver hela trädgården.

Från stationen i Treville närmade sig en hyrvagn sjukhemmet.

I vagnen befunno sig fyra personer: slottskastellanen i Falkenberg och dennes fru samt Inga von Prittwitz och egaren af dårhuset, hvilken senare mött de andra vid bangården.

För att studera Inga gaf doktor Strackman under färden noga akt på henne. Men hans försök att samtala med henne lyckades ej.

Inga syntes plötsligt fått en aning om, hvad som förestod henne.

I hennes blick uttryckte sig namnlös ångest och oro.

Snart stannade vagnen nedanför verandan.

En tjenare kom för att öppna vagnsdörren.

Först hoppade doktor Strackman ur och var derefter Inga behjelpelig att lemna vagnen.

Man steg uppför trappan och in i förstugan.

Inga betraktade omgifningarna med mistrogna blickar.

Allt föreföll henne så egendomligt och en tanke uppstod genast i hennes sjuka hjerna: var manne denna egendom ett dårhus?

Knappt hade denna tanke vaknat inom henne förr än hon vände sig till läkaren och frågade:

— Hvar befinner jag mig?

— På min privategendom, svarade doktorn, som genast begrep, att Inga fattat misstankar.

Under det hennes blick, sökande och forskande, gled öfver de omgifvande föremålen, visade sig läkarens fru i husets dörr.

Hon var en älskvärd och förekommande dam.

På det hjertligaste sätt helsade hon Inga och fick den glädjen att snart se henne le.

Derpå följde hon Inga samt herr och fru Falkner till det stora mottagningsrummet, som låg strax innanför verandan.

Här stod redan ett dukadt frukostbord.

Mellan läkaren och fru Falkner var öfverenskommet, att Inga icke genast skulle föras till sitt rum utan att man skulle vänta dermed till aftonen. Ända dittills ville man hålla henne i okunnighet om, hvar hon befann sig.

Man satte sig till bords. Konversationen underhölls lifligt och det såg ut som om det lyckats att skingra Ingas misstankar.

Plötsligt hördes då ett skrik från husets öfre våning. Detta följdes snart af ett annat, mera ihållande och vildt.

Inga lyssnade.

Dessa skrik föreföllo henne bekanta.

Redan förr en gång hade dylika ångestrop träffat hennes öron. Det var i det förra dårhuset.

Hon lyssnade ännu en gång.

Blodet rusade henne åt hufvudet.

Den dunkla aningen om, att hon åter förts till ett dårhus, öfvergick till visshet.

Hon drog med venstra handen öfver pannan, reste sig från sin plats och sade i det hon rigtades sina skarpa blickar på doktorn:

— Säg mig, min herre, hvar jag befinner mig!

Doktor Strackman var nära att komma ur fattningen, men lyckades dock dölja sin förlägenhet med ett mildt leende.

— Fru von Prittwitz, de rop, ni nyss hörde utstöttes af en dam, som ni kanske skall komma att snart göra bekantskap med.

Hon är vansinnig! — Hon är en dåre!

— Hvem har sagt det?

— Det säger jag sjelf, ty jag känner igen ropen.

— Alldeles orätt har ni ej. Damen är verkligen litet sinnessjuk, och det händer understundom, att hon börjar fantisera, och då utstöter hon alltid dylika rop.

— Herr doktor, försök icke att vilseleda mig! — Man har bedragit mig, och ni, fru Falkner, är den, som är skulden till detta bedrägeri. — Jag vill bort härifrån! jag vill bort! —

Nu reste sig läkaren, då han såg, att vändningen började blifva allvarsam.

— Fru von Prittwitz, började han i en lugn, öfvertygande ton, var god och sitt ned samt hör på, hvad jag skall säga! — —

— Nej, nej, jag vill bort härifrån! afbröt Inga doktorn.

Doktorn, som nu fruktade för ett utbrott hos Inga, ringde medelst en elektrisk ringledning på en vaktmästare för att försöka föra Inga till hennes rum.

Knapt hade vaktmästaren kommit in, förr än man från rummet ofvanför matsalen hörde ett häftigt buller.

Det föreföll som om möbler slagits omkull samt fallit mot golvet.

Samtidigt dernere hördes en qvinnoröst ropa.

Doktorn såg betydelsefullt på sin hustru, och denna förstod genast meningen samt skyndade ut.

Just som hon öppnade dörren hördes förvirrade röster.

— Stanna! Stanna! ropade en qvinlig stämma.

Och emellan dessa rop hördes genomträngande ångestrop likaledes från en qvinnas strupe.

Man hörde, att de skrikande sprungo utför trappan. Och i nästa ögonblick syntes en vansinnig qvinna i dörren.

Det behöfdes blott en blick för att finna, att hon var en dåre.

Hennes hår hängde oordnad ned från hufvudet, i hennes ögon lyste vansinnets glöd och hennes armar gestikulerade vildt.

— Hvar är han? ropade hon. — Hvar är Ingelfingen? —

Han har kommit med sin resvagn för att hemta mig. — Vi skola fara till Paris! — Der lefde vi en gång ett lyckligt lif, när han var min make!

Läkaren sökte fatta uti den vansinniga qvinnan men hon märkte hans afsigt och undgick honom med en hastig rörelse.

I detsamma rusade läkarens fru samt sjuksköterskan in i rummet.

De ville kasta sig öfver den vansinniga, men hon var uppmärksam och listig.

I ett nu var hon vid dörren, som förde till verandan.

Hon ryckte upp den och trodde, att hon här skulle finna en utgång till trädgården, men hon tänkte icke derpå, att det var vinter och att verandan var afspärrad.

Hon ville skynda till verandans trappa och härifrån ned i trädgården.

Men i detsamma upphanns hon af den tillstädesvarande vaktmästaren och denne förde henne tillbaka in i rummet.

Under tiden gaf läkaren noga akt på Inga.

Han hade väntat, att hon skulle blifva mycket upprörd af hvad hon sett, men förhållandet var motsatt.

Lugn som om ingenting förefallit vände hon sig till fru Falkner:

— Hörde ni, hvad damen sade? — Hon talade om Ingelfingen. — Hon känner alltså honom, den eländige, giftblandaren, mördaren. — Fru Falkner, nu stannar jag.

Ett gladt leende gled öfver fru Falkners läppar.

Lugnande lade hon sin hand på Ingas arm, såg henne i ögonen och sade i hviskande ton:

— Det är rätt, fru von Prittwitz! Ur denna olyckliga kvinnas mun skall ni kanske få höra en ny hemlighet.

Längre kommo ej de båda i sitt samtal.

Den vansinniga vred och slingrade sig för att komma ifrån vaktmästaren, men denne höll henne säkert fast.

— Släpp fröken och återvänd till din post, Gerhard! befalde läkaren.

Förundrad såg vaktmästaren på sin husbonde, men han lydde befallningen.

Han gick ut.

Doktor Sträckman kände sin patient allt för väl.

Under det hans fru fortfarande stod qvar vid dörren, för att hindra Inga att fly, gick doktorn fram till den vansinniga kvinnan, tog henne med sig till Inga och förestälde de båda för hvarandra:

— Fru Inga von Prittwitz — fru Gertrud Mallié.

Fru Mallié's gestalt syntes växa.

Liksom hon sett ett spöke, riktade hon sina ögon på fru von Prittwitz.

Derpå fattade hon Ingas hand, tryckte den hårdt och hviskade:

— Hvad hörde jag? — Hvad heter ni? — Inga! — Ah, nu vet jag, ni kommer från Falkenberg. — Ni har något ärende från Ingelfingen.

Läkaren, som stod i bakgrunden af rummet, nickade åt Inga, liksom ville han uppmana henne att hålla god min.

Men Inga syntes vara af annan mening.

Ogillande skakade hon på hufvudet och sade derpå, utan att bekymra sig om direktören:

— Ja, jag kommer från Falkenberg, men något uppdrag från Ingelfingen har jag ej.

— Icke?

— Nej.

— Hvarför ej?

— Emedan jag ej fått något uppdrag.

— Det är icke sant!

— Jo, det är fullkomligt sanning; och jag vill bedja er att icke påstå, det jag gör mig skyldig till någon osanning.

De båda sinnesrubbade sågo en stund ganska förvånade på hvarandra, derpå bröt Gertrud Mallié åter tystnaden.

Hon gick fram till Inga, sträckte sina händer mot henne och förklarade, att hon alls icke velat förnärma henne.

Strax krusades Ingas läppar af ett leende, och hon svarade:

— Jag menade det icke så illa, min fröken. — Jag förlåter er.

— Och ni skall blifva min väninna, icke sant? frågade Gertrud Mallié, i det hon förde Ingas hand till sina läppar.

Inga svarade ingenting. Hon sturrade liksom frånvarande på den framför henne stående qvinnan.

Beröringen med denna i hög grad sinnesrubbade dam verkade menligt på hennes egen sinnesförfattning.

Det låg fara för handen, att hennes galenskap skulle till fullo bryta ut.

Läkaren såg det och beslöt att handla raskt.

Han gick fram till Mallié, bjöd henne artigt sin arm och sade:

— Var god och följ mig min fru?

— Hvart? — Jag vill stanna här!

— Ni får icke stanna här.

— Men jag vill det.

— Nej, ni måste följa mig!

Vid dessa ord fattade doktorn hårdt om hennes arm för att draga henne med sig.

Gertrud Mallié blef orolig och började skrika:

— Fru Inga von Prittwitz, rädda mig! — Förmå den förfärlige doktorn att låta mig stanna här hos er!

— Hvarför skall jag rädda er? frågade Inga. — Hvarför? Hvarför? — Säg mig det!

— Emedan jag vill bort från detta hus för att träffa Ingelfingen och anförtro honom hemligheten från Falkenberg.

Dessa ord verkade som en elektrisk stöt på Inga.

— Hvad säger ni? ropade hon.

— Jag vill, jag måste meddela honom hemligheten om Falkenberg, upprepede fru Mallié.

— Hvem? Hvem skall ni meddela den?

— Honom! — Ingelfingen!

Nu kunde läkaren ej längre hålla den vansinniga.

Hon slet sig lös från honom och kastade sig till Ingas fötter.

— Vid allt som är eder kärt och heligt besvär jag er, ropade hon, att göra allt, för att jag må få träffa honom. — Fru

von Prittwitz, vi hafva båda fallit offer för Ingelfingen. Han är en bof, som allt sedan sin ungdom hopat brott på brott. — Ni vet ej, hvilken fruktansvärd hemlighet jag har i mina händer. Om jag förräder den, är Ingelfingen hemfallen åt domen.

Läkaren ville nu draga upp Gertrud från golfvet, men Inga förhindrade det.

Afvärjande sträckte hon ut handen mot doktor Strackman och sade i lugn ton:

— Herr doktor, ni har ingen rätt att rycka denna olyckliga kvinna från min sida!

— Det har jag ej heller velat, svarade doktorn bestämdt, men ni känner ej denna dam och vet därför ej, hvad jag måste göra för att skydda henne för fara.

På en vink af doktorn sprang dennes fru fram och lyfte upp Gertrud Mallié från golfvet.

I nästa ögonblick stod denna upp och lät sin blick lidelsefullt sväfvä omkring i rummet.

— Kom, min fru! uppmanade doktorn för andra gången, i det han fattade hennes arm.

Ett uttryck af smärta visade sig i Gertruds ansigte.

Tårar trängde fram i hennes ögon, och hennes röst darrade, då hon, vänd till Inga, yttrade:

— Fru Inga von Prittwitz, jag läser i edra ögon, att ni har medlidande med mig, och det förefaller mig som om jag i er hade en syster. — O, se på mig!

— Blif min väninna, så skall jag förråda hemligheten för er.

Ingas ansigte antog ett lugnt och allvarligt uttryck.

Hon svarade!

— Fru Gertrud Mallié, jag stannar här. Jag blir er väninna.

Samtliga de i rummet varande personerna blefvo gladt öfverraskade af dessa ord.

Det svåraste arbetet för dagen var nu gjordt.

Gertrud Mallié lät sig nu mera utan motstånd föras bort vid läkarens arm.

I dörren vände hon sig ännu en gång om och rigtade sina bedjande blickar på Inga.

— Inga!

Blott detta enda ord kom öfver hennes läppar, då hon beträdde korridoren.

— Gertrud! ljudet ännu i hennes öron, då dörren stängdes efter henne.

Det hade ej behöfts många ord eller försäkringar för att stadkomma ett vänskapsförbund mellan de båda.

Fångenskapen, den gemensamma nöden och de dunkla an-
tydningarna voro nog för att draga de två kvinnorna till hvar-
andra.

Inga kastade sig på en stol, lade händerna i knäet, lät den
dystra blicken sväfva omkring öfver golfvet och sade, vänd till
kastellanen och dennes hustru:

— I kunnen lugnt återvända till Falkenberg! — Jag stan-
nar här, ty jag måste ha del af Gertruds hemlighet.

NITTIOFEMTE KAPITLET.

Den halte med ärret.

I mistress Wigtowns bostad hade det blifvit tyst och lugnt, sedan Margret och Edgar rest.

De sista dagarnes oro hade följts af en pinsam stillhet, hvilken för mistress Wigtown var ännu odrägligare än de uppskakande scener, som utspelats under den närmaste tiden.

Härtill kom minnet af den tid, då hon bodde i Rivieran och drabbades af en så förfärlig olycka.

Tiden läker alla sår, säger ordspråket.

Den djupa smärta som då förtärt hennes hjerta, var förbi. Men när hon tänkte på de dagar, då hon med sitt barn vandrade omkring vid hafvets eller flodens stränder, då kände hon samma smärta på nytt.

Alla de härliga bilderna från det förgångna döko upp för henne och började martera hennes hjerta.

Så snart detta tillstånd inträdt, kunde hon icke längre stanna qvar i rummet.

Hon gick ut och företog en kortare spatsertur, för att förströ sig.

Dessutom oroade henne tanken på Margret och Edgar.

Hvad hade förefallit? Hvarför skref, hvarför telegraferade icke Edgar? Var det icke oförlåtligt af honom att lemna henne utan underrättelse, henne, som intresserade sig så lifligt för allt hans görande och låtande?

Öfver Rivieran hyälfde sig Italiens evigt blå, soliga himmel med all sin skönhet.

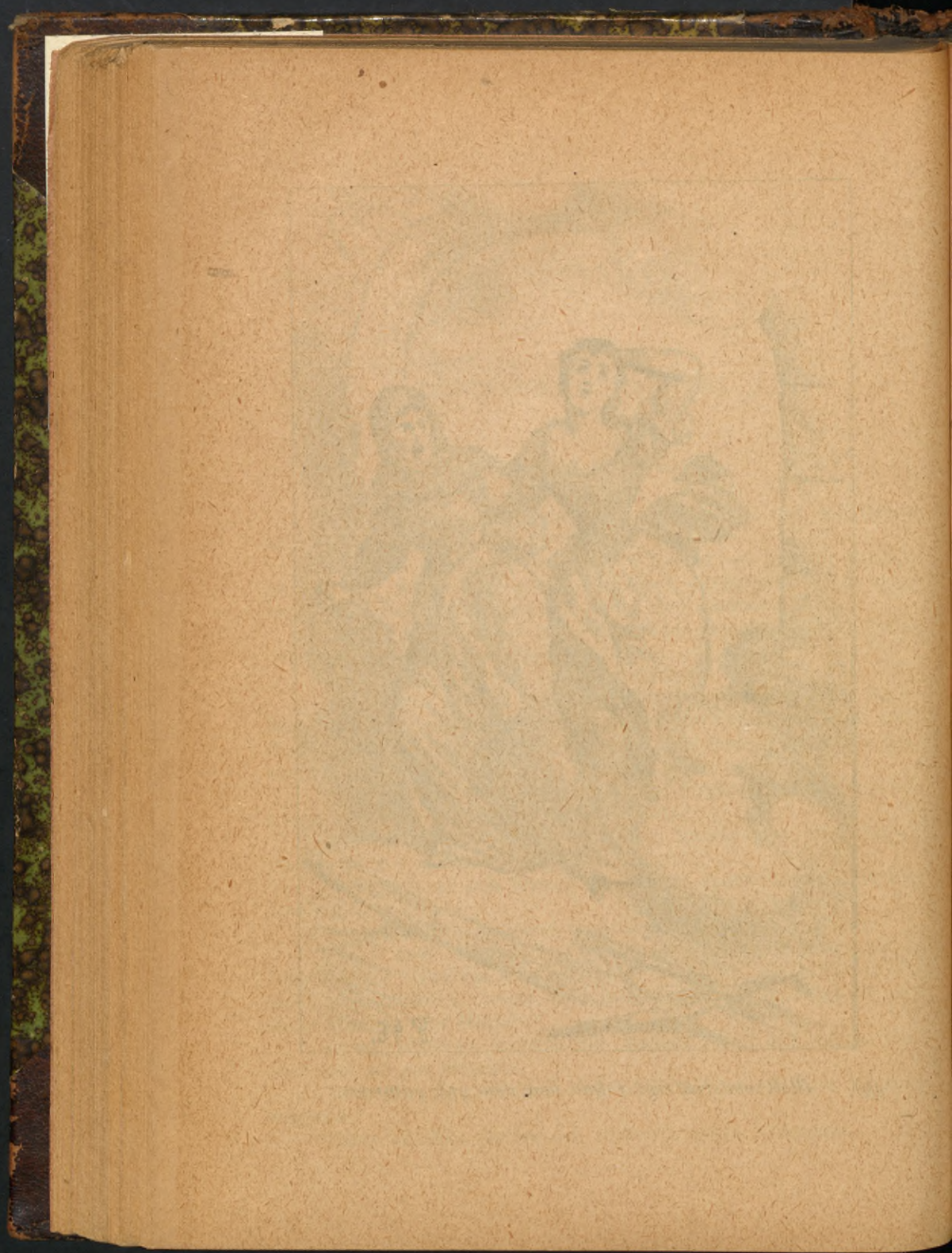
Rikt göt sig solljuset ned öfver hafvet och bröt sig mot vågorna.

Båtar af olika storlek och utseende skuro vattenytan.

F. 46.

49) *Blott motsträfvigt följde hon den grå gumman.*

Mistress Wigtown hade gått ut ensam, ty hon ville vara allena med sina tankar.

— Skall jag gå dit? Skall jag åter upprifva de gamla såren? suckade hon, i det hon plötsligt stannade vid hafsstranden och öfverlade, hvad hon skulle göra. — Jag har redan länge varit här, men har ännu icke varit på den plats, der döden ryckte från mig det käraste jag hade. Men i dag, i dag måste jag dit, ty i dag är det min lille söte engels födelsedag.

— O, hvar dväljes du nu, mitt hjertas skatt? — Har du männe blifvit en engel? Ser du kanske från Guds himmel ned på mig?

En djup, tung suck trängde sig fram ur hennes bröst. Derpå fortsatte hon:

— O, om jag ändock hade visshet härutinnan? Om jag visste, huruvida min enda lycka här på jorden är för alltid förlofad. — Men hur skall jag få denna visshet?

Hon stannade och såg drömmande ut öfver hafvet, vid hvars yttersta synrand ett stort, stolt skepp dök upp samt, såsom det syntes, plötsligt ändrade kurs och styrde mot land.

Mistress Wigtown såg så godt som ingenting af skeppets manöver.

Hennes tankar sysselsatte sig med det flydda.

Dystra bilder dök upp för henne och kommo hennes hjerta att klappa häftigt.

— Jag vill bort, jag måste bort! sade hon.

Hon styrde sina steg mot den husrad, som bildade den första strandgatan.

Här pulserade lifvet raskt.

En vagn kom i riktniing mot den plats, der hon befann sig. Denna anhöll hon, steg upp och tillsade kusken, hvar han skulle köra.

Egendomliga känslor rörde sig i mistress Wigtowns bröst. Det var ju sedan lång tid första gången som hon uppsökte den del af staden, der en gång det käraste tagits från henne.

Då, när mistress Wigtown ännu bodde här, var trakten vid flodstranden en plats, som man ej bekymrade sig om.

Blott några enstaka landthus stodo i närheten af flodens mynning.

Små träd och buskar betäckte då den plats, som nu var helt annorlunda.

Genom stadens utvidgning hade denna trakts vilda utseende alldeles försvunnit.

Små täcka villor hade blifvit uppbygda, och platsen var uppdelad i tomter.

Nu kom mistress Wigtowns vagn till ändan af den till hafvet förande gatan.

Hon betalade kusken och gick till fots, till dess hon kom till nästa tvärgata.

Här stannade hon och sökte orientera sig.

— Der ligger huset, i hvilket jag då framlefde så lyckliga dagar, till dess olyckan kom och omgestaltade mitt lif! hviskade hon.

Mistress Wigtown gick fram till grinden och såg in på gården, der allt var förändradt.

Hon hoppades att få se någon, men ingen visade sig.

Huset med dess omgifning syntes liksom utdödt.

— Jag vet visserligen, hviskade hon, att jag i dag ingenting skall få veta här, som kan förläna mig visshet, men jag ville gerna få kunskap om, hvem som äger huset.

Hon fattade i klocksträngen och ringde.

— Det är ännu samma klocka som då, mumlade hon. Då och nu — hvilken skilnad! När då klockan ljöd, rusade min grå Diana fram och skälde samt vägrade en hvar tillträde, som ej tillhörde huset. Huru tyst, huru lugnt allt nu ligger! Jag tror, att ingen finnes här.

Hon stod ännu några minuter utanför huset, väntande, att någon skulle komma.

Slutligen fick hon se en hvit gestalt komma bland de närmaste buskarna.

Det var en gammal qvinna, klädd i ljusa sommarkläder och med en liten hufva på det tunna håret.

Under hufvan stucko de snöhvita hårstråna fram.

Den gamla måste en gång hafva varit vacker, ty trots den höga åldern, som gaf sig till känna i gång och sätt, visade hennes ansigte ännu dessa sköna drag, som man så ofta träffar på bland befolkningen i de sydliga länderna.

Gumman såg undrande och frågande på mistress Wigtown.

— Hvad önskar ni? frågade hon slutligen på italienska språket.

— Vill ni tillåta en nyfiken dam att komma in här?

— Hvad kan ge er anledning att komma hit till mig?

— Det är mycket, min kära fru. Jag har för många år sedan bott i detta hus, och längtan att återse det har nu drifvit mig hit.

Gumman öfverlade ett ögonblick, hvad hon borde göra.

— Er röst förefaller mig bekant, sade hon derpå. — Hvad heter ni?

— Mitt namn är Wigtown.

— Wigtown, Wigtown, upprepade gumman eftertänksamt. Jag känner ej detta namn. Det har jag aldrig förr hört.

— Det tror jag fullkomligt, ty då, när jag bodde här, bar jag ett annat namn.

— Hvad hette ni då?

— Fru von Eckstein.

Gumman skakades af en nervös darrning. Hon närmade sig grinden några steg.

— Hvad hörde jag? yttrade hon dervid. — Fru von Eckstein! — Känna igen er kan jag ej, ty jag är till hälften blind.

— — Men, men ni är dock hon. — — — Jag hör det på er röst, att ni är hon. — Det är en lång tid, sedan jag såg er sist, men klangen i er röst är densamma nu som då. —

— O, släpp in mig! bad mistress Wigtown.

Gumman öppnade porten.

Sedan hon försigtigtvis åter stängt den efter den inträdande, begafvo sig de båda till den lilla villan, som låg i bakgrunden af trädgården.

De gingo tysta vid hvarandras sida till dess de kommo omedelbart intill byggningen.

Af mistress Wigtowns sinnesrörelse, som oförtydbart gaf sig till känna, förstod den gamla tjenarinnan, att egendomliga känslor måste röra sig inom denne.

Hon respekterade dessa känslor och teg.

Först då man stod omedelbart utanför villan, sade Jeanette:

— Här, nådig fru, var er älsklingsplats, om jag minnes rätt.

— Ja, svarade mistress Wigtown, i det hon betraktade en igenväxt berså bland buskarna.

Hur ofta hade hon icke suttit här och fröjdats sig åt sitt barns klingande skratt!

Hvilka saliga ögonblick hade ej det då varit! — Och nu! —

— Önskar ni att träda in i huset och bese rummen i hvilka ni en gång bott? frågade gumman.

— Om jag ej besvarar er för mycket dermed, så skulle jag gerna vilja det.

— O nej, jag följer er så gerna, om ni vill vara god och följa mig.

— Min kära Janette — ni heter ju så, icke sant?

— Ja.

— Jag har en bön.

— Hvilken?

— Kalla mig icke nådig fru!

— Hvarför icke? Är ni kanske åter gift?

Ett moln af missmod gled öfver mistress Wigtowns ansigte.

— Tala icke om sådana saker! Ni vet, att jag då lofvade mig att aldrig räcka handen åt en man.

— Men ni var ju skild från er man? — Var det icke så?

— Jo, jo, kära Jeanette, så var det!

— Hur får jag då kalla er?

— Mistress Wigtown.

— Det låter ju engelskt. Hur har ni fått detta namn?

— Kära Jeanette, det är en lång historia, som ej kan intressera er. — Men ni är ju god och kallar mig så? — Icke sant?

— Ja, svarade den gamla. Ni har väl edra skäl att icke kalla er fru von Eckstein?

Mistress Wigtown teg. Egendomliga känslor rörde sig inom henne i detta ögonblick.

Jeanette syntes läsa i hennes ögon, hvad hon tänkte på.

— Ni förundrar er visst deröfver, att allt är så förändradt här? yttrade hon.

— Ja, min goda Jeanette! Hur kommer det till?

— Stig in först, mistress Wigtown, så få vi sedan talas vid! Får jag kanske servera er en limonad eller någon annan läskande dryck? Det är en varm dag i dag, och ni synes upphettad.

Jeanette skyndade förut och öppnade dörren samt lät mistress Wigtown stiga in.

— Jag kan nu mera icke lita mycket på mitt minne, menade gumman, men om jag icke misstager mig, så bebadde ni detta hörnrum.

Mistress Wigtown nickade bifallande.

Jeanette gick ut för att hemta limonad.

Efter en stund kom hon tillbaka, och de båda läskade sig med den svalkande drycken.

Derpå forsatte de sin rond genom huset.

Allt påminte mistress Wigtown om förgångna tider. Hon blef rörd och brast i gråt.

Jeanette förstod hennes sorg och sökte trösta henne.

— Hvem eger huset nu? frågade mistress Wigtown, sedan hon återvunnit sitt lugn. Är det till salu?

— Nej, svarade Jeanette. Herr Mallié vill på inga vilkor sälja det, ehuru han blifvit bjuden betydliga summor derför.

— Hvem är herr Mallié? frågade mistress Wigtown. Detta namn har jag ej hört förr.

— Det tror jag väl, svarade Jeanette, ty herr Mallié har egt huset endast i fem år, och när ni bodde här, egdes det af —

— Ja, jag vet, afbröt mistress Wigtown. Hvart har den förra egarinnan tagit vägen.

— Dit vi alla en gång skola.

— Död?

— Ja.

— Hon var en god qvinna.

— Ja, det var hon. Jag har henne att tacka för, att min lefnadsafton får slutas här.

— Hur så?

— Hon efterlemnade ett testamente, och i det var en bestämmelse intagen, att köparen af huset skulle upplåta bostad åt mig här till döddagar.

— Hvad är herr Mallié?

— Han drifver ett stort glasbruk i Frankrike och kommer högst sällan hit.

— Hvarför trifves han ej här?

— Det kan jag ej säga, men jag tror, att något tilldragit sig i familjen, som föranlåter honom att icke återkomma hit. — Han måste ha drabbats af en svår olycka.

— Då vore det bäst, att han droge sig tillbaka i ensamheten.

— O, här är visst icke ensamt nu mera. Trakten här är som ni ser mycket bebyggd. — Vill ni kanske följa mig ut i trädgården för att se på omgifningarna?

Mistress Wigtown samtyckte.

Man steg ut i det fria.

Från baksidan af den parklika trädgården hade man en präktig utsigt öfver den herrliga Rivieran samt öfver stränderna af floden, som skummande göt sina vågor i hafvet.

På mistress Wigtowns önskan öppnade tjenarinnan den lilla trädgårdsporten, och de båda trädde ut.

Här hade naturen ännu behållit sitt forna utseende. Meniskans hand hade ännu ej hunnit vanställa den här.

— Der, der var det, utropade mistress Wigtown plötsligt, i det hon pekade med fingret på en plats vid stranden, hvarest en smal väg slingrade sig ned till hafvet.

Jeanette trodde, att hon icke borde afbryta den talande.

Men hennes matta öga lyste till, då hon skarpare betraktade mistress Wigtowns gestalt.

— Der, min goda Jeanette, fortfor mistress Wigtown, i det hon fattade om tjenarinnan. Der lekte jag en gång med min lilla söta dotter! O, jag kan knapt fatta, att en så lång tidrymd ligger mellan då och nu. Ännu minnes jag lifligt den tiden, och alltid, då jag tänker derpå, tycker jag mig höra min lilla dotters röst.

— Ni kommer mitt hjerta att bäfva, nådig fru, sade Jeanette. Nu förefaller det äfven mig, som om jag hörde ert lilla barns röst. — Ack, det var dock en härlig tid då! — — —

Ack, det var förfärligt, fortfor Jeanette, som nu började blifva språksam, att man skulle bestjåla er, stackars moder, på ett så grymt sätt!

— Ja, min kära Jeanette, det var verkligen grymt! — Om jag blott hade visshet om, huruvida mitt barn är dödt eller om det ännu lever.

Tjenarinnan vågade icke säga ett ord.

En flyktig rodnad färgade hennes kinder, och hennes ängsliga blick hängde vid mistress Wigtowns gestalt.

— I drömmen, fortfor denna senare, ser jag ofta mitt lilla barn. Det närmar då sitt lilla hufvud till mitt öra och hviskar: »min älskade, goda mamma»; och då böjer jag mig ned öfver henne och smeker henne. Men icke blott min lilla dotters bild visar sig för mig i drömmen, nej, äfven hans bild, för hvilken mitt hjerta då slog så varmt.

— Ni ser er make i drömmen?

— Ja, min goda Jeanette.

— Då lever äfven han och tänker på er.

— Jeanette —

— Jo, så är det, nådig fru, så och icke annorlunda. Herrar läkare och annat lärdt folk i allmänhet säga: »drömmar gå som strömmar». Men de lärda herrarne känna ej naturens hemlighet. Huru ofta har jag ej hört berättas, att personer, som älska hvarandra innerligt men måste lefva skilda här på jorden, uppenbara sig för hvarandra i drömmen. Jag påstår därför, att han lever.

— Bästa Jeanette, om jag visste det! — Jag har ingen aning om, huruvida min make lever eller ej.

Gumman tystnade plötsligt.

Hon stirrade mot marken och fortsatte derpå:

— Nådig fru, jag vet ej, hur det är! — Hvad tänker jag på — ert barn var —

Förvåning, fruktan och väntan uttryckte sig i mistress Wigtowns ansigte.

— Hvad tänkte ni säga?

— Edert barn blef ju eder frånöfvadt?

— O, det vet ni ju, Jeanette!

— Ja, men — hur var det igen? — Har man ej funnit det? —

Ett rop af smärta och öfverraskning kom öfver mistress Wigtowns läppar.

— Funnit? sade ni. Funnit? — Hvar då?

— Det är en egendomlig historia, som jag då måste berätta er. — Vill ni höra den, så skall jag berätta?

— O, jag ber er derom!

— Nå, då skall jag säga er allt, hvad jag vet. — Det var ungefär ett år sedan ni lemnat Rivieran, då jag en gång besökte släktingar i Bevento. Der berättades mig då, att man en dag funnit liket af en liten, underbart skön flicka på hafsstranden. Jag frågade då, när det var, och man svarade mig, att det var endast några få dagar efter det ert barn omkommit i floden.

— Man har då funnit mitt barn? utropade mistress Wigtown med stor smärta.

— Jag kan ej påstå det med visshet, nådig fru, men jag tror det.

— Hvar ligger Bevento.

— Ungefär fyra timmars väg härifrån.

— Då måste jag dit redan i dag. Jag måste hafva klarhet derutinnan, huruvida mitt lilla barn är dödt eller ej. Är det förstnämnda fallet och man funnit det såsom ni säger, bör man och hafva begrafvit det. — O, då måste man visa mig dess graf; och på den vill jag kasta mig och ropa: mitt barn, här ofvan knäböjer din moder och fuktar din grafkulle med sina tårar.

Jeanette måste nu noga beskrifva vägen till Bevento.

Derpå lemnade mistress Wigtown med bäfvande hjerta villan samt skyndade hem.

En timme senare satt hon redan på bantåget, som gick mot söder.

På eftermiddagen samma dag ankom hon till Bevento och der skyndade hon genast till byföreståndaren för att få upplysningar.

Herr Forelli var en ytterst villig och förekommande man.

Han erinrade sig genast händelsen och framtog de handlingar, som rörde densamma.

Häraf fick mistress Wigtown veta, att man kort efter hennes lilla dotters försvinnande funnit liket af ett barn på stranden.

Detta barn var iklädt endast en skjorta.

Liket hade strax blifvit jordadt på den plats, der de s. k. »namnlösa liken» pläga begrafvas.

Följd af borgmästaren begaf sig nu mistress Wigtown ut till kyrkogården och fick der anvisning på den graf, i hvilken barnet i fråga hvilade.

Tvifvel och hjertesorg kämpade med hvarandra i hennes inre.

Här slumrade visserligen ett drunknadt barn, om hvilket man ej visste, hvem det tillhört.

Men var det väl hennes?

Det kunde ju vara misstag.

Talade icke den gamle gondoliärens berättelse för motsatsen?

Denne hade ju på det bestämdaste förklarat, att han sett, när en mörkskägig vacker karl röfvade barnet.

— Men kanske denne barnröfvare dock sedermera kastade flickan i vattnet, muhlade mistress Wigtown för sig; och så har dock min lilla engel under alla omständigheter omkommit.

Bristande i tårar kastade sig den förtviflade qvinnan ned på grafkullen och begrät sitt förlorade barn.

Borgmästaren såg med rördt hjerta utbrottet af hennes sorg.

Först sedan en god stund förgått erinade han gråterskan om, att hon borde resa sig.

Liksom en drömmande reste sig mistress Wigtown och bad borgmästaren, att han måtte draga försorg om, att grafven blefve vårdad.

— Med sorg i hjertat lemnade hon slutligen kyrkogården och begaf sig till banstationen, för att återvända hem.

Tvifvel, fruktansvärdt tvifvel marterade hennes hjerta.

— Är mitt barn dödt eller har den gamle gondoliären rätt? muhlade hon. — Jo, han har rätt, återtog hon derpå plötsligt, liksom hade hon kommit på en ny tanke. Han, den haltande med ärret, han har det varit, som mördat mitt barn och kända också min make. — Ty mannen med det mörka helskägget har icke varit någon annan än han, eller handlade kanske de båda i förstånd med hvarandra?

Dessa och liknande tankar qualde hennes stackars betyngda hjerta.

När hon kom till bestämmelseorten, skyndade hon nästan omedvetet till den trakt af staden, der den lumphandlare bodde, af hvilken hon erhållit porträttet af sitt försvunna barn.

En egendomlig, obestämd känsla dref henne dit. Det var som om en osynlig makt ledt henne.

Då hon kom i närheten af lumpboden, stannade hon plötsligt och utstötte ett halft undertryckt rop.

Hon ville rusa framåt, men förblef stående liksom kvarhållen af en hemlighetfull makt. De på gatan gående personerna stannade likaledes och betraktade henne.

Man tycktes anse henne för en sinnesrubbad, och hvar och en, som såg henne, måste ovilkorligen få den tanken, ty liksom en bildstod stod hon orörlig på samma plats och stirrade åt det håll, der boden befann sig.

— Vid den allsmäktige Guden, hviskade hon, mannen, som nu lemnade lumpboden, linkade. Han har varit der och säkerligen bringat mig närmare underrättelser om mitt barn.

Hennes ögon irrade oroligt omkring.

— Hvart tog mannen vägen?

Hon bade trott, att hon skulle kunna följa efter honom bland folkmängden. Men häri såg hon sig besviken.

Hon skyndade framåt för att söka honom, men han var försvunnen.

Då begaf hon sig till lumpboden.

— Ah, signoran! ropade lumphandlaren lifligt, då han fick se henne. — Ni kommer som om ni vore kallad!

Mistress Wigtown inväntade icke den gamle lumphandlaren förklaring, utan föll honom i talet och sade med ett tecken af glad öfverraskning:

— Han är här — han har varit här, icke sant?

— Jo, nådig signora, han var nyss här i min bod.

— Hvart tog han vägen? — Vet ni det?

— Ja.

— Hvaithän?

— Till eder.

— Hvad vill han hos mig?

— Han har mycket att berätta om ert barn.

Ett gladt utrop kom öfver den gamla damens läppar.

— Jag måste träffa honom! Tusen tack, min vän!

Med dessa ord skyndade hon ut.

Hon tog en hyrvagn och åkte hem.

På sin fråga om någon man sökt henne under hennes bortovaro erhöll hon ett nekande svar.

Men länge hade hon ej varit hemma förr än dörrklockan ringde.

Mistress Wigtown skakades af oro och spänning. Hon lät den ankommande föras in.

Denne var en man, som icke var egnad att ingifva förtroende.

Hans utseende förrådde äfventyraren, som i kampen med lifvet stålsatt sitt mod och sin handlingskraft. Djerf, kall beslut-samhet talade ur hans hårda ansigte.

Mistress Wigtowns blick mönstrade mannen, hvars ansigte har ett tydligt rödt ärr.

Full af fruktan och hopp uppmanade mistress Wigtown mannen att sätta sig.

Helst hade hon velat säga till honom: Tala öppet och berättas för mig allt, hvad ni vet om mitt barn!

Hon måste göra våld på sig, för att ej förråda sig.

— Jag har kommit, började mannen, för att tala med er om en angelägenhet, som för eder är af största vikt.

— Var god och tala!

— Ni har hos en lumpsamlare köpt ett porträtt, som jag afyttrat till honom, samt förklaradt, att ni skulle lemna en riklig belöning för erhållande af upplysningar rörande det barn, som porträttet föreställde.

Mistress Wigtown bekräftade denna utsago.

— Jag har nu kommit för att få denna belöning, fortfor mannen.

— Har ni då några upplysningar att lemna?

— Ja, min fru, om allt, hvad ni önskar.

— Hur kom ni öfver porträttet?

— På det enklaste sätt i världen.

— Berätta!

— Innan jag gör det, måste jag omtala, hvad som tilldrog sig med barnet. Det var ju er dotter?

— Hvem har sagt er det?

— Det vet jag.

— Ni var närvarande, då barnet bortfördes?

— Hvem påstår det?

Mannen bleknade, då hon framstötte dessa ord.

— Jag har ett lefvande vittne, som hvarje ögonblick kan intyga detta. — Mins ni, att en fiskare rodde ute på vattnet, då barnet försvann vid stranden?

Främligens panna lade sig i dystra veck. Hans hemska, skygga blick antog ett vidrigt uttryck.

— Om ni vet allt, så behöfver jag icke berätta det för er, förklarade han med dyster min.

O, svarade mistress Wigtown, jag känner visserligen allt, men vill dock höra det af er mun.

Mannen såg tyst mot golfvet. Derpå lyfte han sitt hufvud och sade i låg ton:

— Kände ni honom?

— Hvem?

— Han, som röfvade ert barn.

— Om ni intresserar er för den saken, så måste jag säga ja. — Men berätta nu!

— Hvad jag varit vittne till är mycket litet, förklarade mannen. Jag hade då genom oförvallad olycka råkat i bitter nöd. Polisen spanade efter mig, och jag gömde mig hvar jag kunde. Platsen, der barnarofvet föröfvades, var då föga besökt. Jag hade gömt mig i en buske der. Jag lurade på förbigående för att tigga en almosa af dem. Då hörde jag plötsligt ett barns glada skratt.

Mistress Wigtowns nyfikenhet spändes allt mer med hvart ord.

— Knappt hade jag förnummit skrattet, fortfor mannen, förr än jag reste mig något och såg då barnet skrattande springa öfver vägen. På afstånd varseblef jag en flicka, som tycktes vara barnets sköterska. Att barnet sprang ned mot floden syntes ej bekymra henne. Hon hade en hvit näsduk i handen och gaf, såsom det tycktes, tecken åt någon. Strax derpå såg jag, huru en man kom fram vid krökningen af vägen och skyndade bort till barnet. Äfven jag ville göra detsamma, för att skydda barnet för den hotande faran, men i nästa ögonblick redan hade mannen tagit upp barnet i sina armar samt skyndade bort med det. Strax derpå hörde jag ett ängestskrik, som kom från en qvinlig varelse. Man tycktes hafva saknat den lilla och ropade nu ängsligt efter henne. Då fick jag en tanke: Mannen hade röfvat barnet. Det var tydligt. Jag var vittne till detta dåd, och tystnaden dermed skulle mannen köpa af mig. Jag skyndade efter honom, stälde mig i hans väg och sade: Ni är en barnaröfvare, jag hemtar polis!

Den lilla skrek och grät, då jag närmade mig mannen. Dennes ögon lyste af vrede, och han tycktes hafva för afsigt att springa från mig, ty omkring tjugu steg från platsen stod en resvagn. — Jag förstod nu, att allt var en slugt anlagd plan, och att jag skulle omintetgöra den, om jag gjorde larm. Sedan mannens första vrede gått öfver, sade han plötsligt till mig: kom med mig, min gode vän! Jag skall lemna er förklaring öfver hvad som tilldragit sig samt belöna er! Barnet, som jag tagit, är mitt, och ingen makt i verlden kan taga det från mig. Jag skall rikligt belöna er, om ni tiger.

Jag ville dock göra invändningar, men mannen drog mig med bort till vagnen. Jag måste stiga in i den med honom, och så bar det af derifrån.

— Det var han, hviskade mistress Wigtown. Beskrif mannen något närmare!

— Jag kan säga eder endast så mycket, att mannen bar mörkt helskägg, hade stora vackra ögon samt var af tysk nationalitet.

— Hvad hette han?

Berättaren gjorde en egendomlig blinkning.

— Han bar flere olika namn såsom jag sedermera erfor svarade han.

— Ni trädde i hans tjänst?

— Ja.

— Hvad kallade han sig?

— Då, när han röfvade barnet, kallade han sig Henrik

Harstner.

— Och sedan?

— Herman Eckstein.

En tung suck trängde sig ur mistress Wigtowns bröst.

— Hans verkliga namn har ni då aldrig hört?

— Jag hörde ganska litet om honom. Men jag skall berätta hvad jag vet.

Gör det!

— Jag måste, såsom jag redan sagt er, träda i mannens tjänst och resa med honom till Paris.

Här lefde han en tid alldeles okänd i St. Maurice, en af Paris' förstäder, eglande sig helt och hållet åt barnets vård.

— O, min Gud, min Gud, jublade mistress Wigtown, i det hon knäpte händerna. — Mitt barn, mitt barn lefver!

— Ja, det lefver, nådig fru, och jag tror också, att jag är den ende, som kan lemna någon upplysning om dess vistelseort.

— O, då ber jag er, tala, tala! — Säg, hvar det befinner sig!

— Vistelsen i St. Maurice blef snart afbruten. Nådig herrn tyckte om ensamheten och drog sig snart tillbaka till Vogeserna. Här insjuknade han plötsligt och —

— Och dog! utropade mistress Wigtown.

— Ja!

— Hvaraf dog han?

— Läkarne sade, att det var af hjertlidande. — Så vidt jag vet var nådig herrn skild från sin maka, men han älskade henne till sitt sista andedrag.

Mistress Wigtowns ögon fylles af tårar.

— Är det sant, hvad ni säger?

— Jag har ingen anledning att säga eder osanningar.

— Och barnet, hvad blef af det? frågade mistress Wigtown med synbar rörelse.

— Fadern efterlemnade en liten förmögenhet åt barnet samt förpligtade de andlige der på platsen att sörja för, det lilla Erna måtte få en god bildning. Hon insattes därför i pension i Metz, och då hon såsom en ung skönhet lemnade den, antog hon plats såsom sällskapsdam hos en rik engelska.

— Vet ni hvar hon finnes nu?

— Icke för ögonblicket, men jag kan taga reda derpå.

— Är det också sant?

— Ja, min nådiga.

— O, för mig då till henne!

— Det är icke så lätt, nådig fru, men jag skall försöka allt, för att så snart som möjligt skaffa underrättelser om henne.

— Hur länge kan det dröja?

— Gif mig nödiga medel min fru, så att jag kan resa, så skall jag snart utforska er dotters vistelseort. Fröken Erna är säkerligen ingen annan än er dotter.

— Men förklara nu, huru ni kom i besittning af porträttet och hvarför ni efter tre års förlopp återfordrade det!

Besvarandet af denna fråga syntes bereda mannen svårighet.

— Nådig fru, jag måste då först göra er en bekännelse, som kommer att nedsätta mig i edra ögon.

— Tala! Tala fritt och öppet! bad mistress Wigtown.

— Ni erinrar er helt visst, nådig fru, att ni blef bestulen ungefär ett halft år efter det edert barn bortröfvats.

Mistress Wigtown nickade instämmande.

— Det var blott obetydliga saker, förklarade hon, och dock hade jag velat gifva tusen francs för att återfå en af dem.

— Det var ett porträtt af edert barn?

— Ja, hviskade mistress Wigtown.

— Jag måste stjäla det på hans befallning samt vid detta tillfälle medtaga äfven några andra saker, för att hos eder väcka den tanken, att ni blifvit bestulen af en verklig tjuf. — Emellertid blef jag oense med min husbonde och tog porträttet samt flydde åter hit med det, för att om möjligt återfinna er. — Mina bemödanden kröntes ej af framgång. — Jag afhände mig porträttet till en lumpsamlare med den anhållan, att han måtte under tre år offentligt utställa det. Jag hoppades, att ni derigenom skulle finna det, men förgäfves. — Då jag såg mina förhoppningar gäckade, återvände jag till herr Eckstein och stannade hos honom till hans död.

Mannens ord buro osviklig prägel af sanning, hvadan mistress Wigtown ej tviflade på dem.

Hon samtalade med honom ännu en stund och lät honom sedan gå, efter det han lofvat att uppbjuda allt för att föra fröken Erna till henne, för hvilket ändamål mistress Wigtown försåg honom med nödiga penningmedel.

Under det mistress Wigtown öfverlemnade sig åt den saliga tanken att få återse sin dotter, gick »den halte med äret» triumferande bort.

— Den första akten i komedien är slut, hviskade han, under det han öppnade gårdsporten. Nu gäller det att operera klokt och med skicklighet; — då är min lycka gjord.

Med dessa ord förlorade han sig i människohvimlet på gatan.

NITTIOSJETTE KAPITLET.

Efter domen.

Efter Eisners bekännelse i domssalen i Hochbergen hade Edgar Malchow med hjälp af beredvilliga armar fört den till följd af Eisners ord vanmäktig vordna Margret till en af rättsvaktmästarnes bostad.

Här försökte Edgar allt möjligt för att återkalla henne till medvetande.

Ändtligen slog hon upp ögonen.

Hon såg sig omkring i rummet.

Den ångest och beklämning, som hon nyss utstått, talade ännu ur hennes blick.

— Hvar är jag? hviskade hon, i det hon rigtade sina sköna ögon på Edgar Malchow. — Var det verklighet, hvad jag nyss upplefde? frågade hon. Eller var det en dröm?

— Nej, svarade Edgar. Det var ej någon dröm, det var verklighet.

— Edgar, det är mig nästan ofattligt! Han sade ju, att han var den skyldige? — Edgar, du vet, att —

— Upprör dig icke, Margret! afbröt henne Edgar, i det han ömt fattade hennes hand. Du behöfver lugn!

— Men om han —

— Tyst, Margret! hviskade Edgar. Vi äro ej allena.

Med dessa ord visade han på vaktmästarens hustru, som äfven befann sig i rummet.

Emellertid hade Margret nu blifvit till fullo återställd.

Edgar lät hemta en vagn och i den åkte han och Margret till det hotell, der de tagit in.

Sedan de der inkommit i sina rum, slog sig Margret döds-trött ned i en stol vid fönstret.

Ändtligen voro de båda åter ensamma med hvarandra.

Edgars oroliga blick var alltjemt fäst vid Margret.

Hon förekom honom skönare i dag än eljest.

Den själsångest, som den sista tiden tärt henne, syntes vara i aftagande, och denna omständighet gjorde hennes ansigte mera blidt och lugnt.

Nu vände hon sig till Edgar.

För första gången på länge såg han nu detta vinnande och glada uttryck i hennes ansigte, som förr varit utmärkande för henne.

Hennes blick var icke mer dyster och osäker, utan ren och klar, om äfven en viss ångest ännu afspeglade sig deri.

För Edgar var det klart, att Margret ännu befann sig under inflytandet af en plågsam föreställning. — Hvilken kunde det vara?

— Hur är det med dig? frågade Edgar ömt, i det han fattade hennes hand. Du ser icke riktigt sorgfri ut ännu?

— Kom och sätt dig här, min Edgar, så skall jag berätta något för dig!

Edgar sköt sin stol närmare och såg väntande på henne.

— Nu i detta ögonblick står allt åter tydligt och klart för min blick. — Jag ser mig åter på ditt gods. Jag ser mig på vägen till byn och känner, huru regn och snö piskar mig i ansigtet, huru stormen leker med mitt hår och huru jag skyndar så fort jag kan dit bort till byn. — Allt, allt, står nu lifligt för min själ. — Jag känner, huru min fot stöter mot ett hårdt föremål. Det är en stor sten, som ligger på vägen. — Jag stannar ett ögonblick, och mina ögon söka genomtränga mörkret. — Då, hvad är det? — Icke långt från mig reser sig en gestalt från marken. Det var en man. Jag hör en röst genomskära luften. — Ett ångestrop trängde sig ur min strupe. — Är det han eller är det icke han? Dessa ord kommo öfver mina läppar. I nästa ögonblick ljuder genom natten mitt rop: Erik, är det du? — Intet svar följer. Då gripes jag af ångest och fruktan. Jag springer framåt vägen och vill skynda efter den flyende, ty jag måste, jag måste tala med honom. —

Edgar ville afbryta Margret, som tycktes honom tala liksom i en dröm.

— Då föll jag åter, fortsatte hon, öfver en mjuk kropp på vägen. Stormen hade saktat af något, och från afstånd tränger sig en ljustråle till mig. — Framför mig ligger en död. Jag hade vidrört hans panna med min hand. Han var iskall. — Och hvad var det? — Bredvid honom ligger den dolk, med hvilken han blifvit mördad. — Hvad som skedde vidare, derom hade jag ej någon aning. Blott dunkelt mins jag, att jag träffade dig.

— Ja, min kära Margret, jag träffade dig och fick i samma ögonblick den öfvertygelsen, att något stort och viktigt tilldragit sig; ty du kom emot mig och hade den blodiga knifven i din hand.

— Jag, Edgar, hade jag knifven i min hand?

— Ja, min dyra, jag kan icke säga annat än det som öfverensstämmer med verkligheten.

— Och hvad gjorde du?

— Jag vred knifven ur din hand och ville fasthålla dig. Men du skyndade bort med utropet: Gud har dömt! — Ditt hufvud — jag ser det ännu i detta ögonblick — vände sig till baka, din hand pekade bort mot väntsalen och derpå försvann du. — Det måste hafva händt något förfärligt! Jag skyndade tillbaka och fann den döde. Jag slungade mordvapnet långt bort, ty i detta ögonblick — — —

— Tänkte du, att jag var mörderskan? föll Margret honom i talet.

— Ja.

— Du höll mig för mörderska?

— Margret, jag kan icke svara dig.

— Hvarför icke?

— Emedan jag på det ena eller andra sättet skulle nödgas säga en osanning.

— En osanning! — Hvarför?

— Skulle du tro mina ord, om jag sade dig, att jag icke mera rätt vet, hvad jag tänkte i den der olyckliga stunden?

— O, min Edgar, jag kände det liksom du. Vansinnet, som rasade i min stackars hjerna, förkunnade genom min mun, att något fruktansvärdt skett. Du kom fram till platsen och fann liket. — Hvad tänkte du då?

— Bredvid mig sorlade skogsbäcken och störtade sig med brusande dån ned i flodens vågor. En enda tanke genomfor mig.

— Hvilken?

— Du måste blifva räddad.

— Jag?

— Ja, du, min Margret.

— Ha, utropade hon, i det hon blef allvarsammare, jag förstår dig, Edgar. Du var öfvertygad om, att jag begått det svarta dådet?

— Öfvertygad var jag icke. Blott dunkelt anade jag det.

— Du hade dock en uppfattning af, att jag var mörderskan?

— Ja, min Margret. I första ögonblicket trodde jag, att du fört mordvapnet mot Wildenfels, och jag handlade derefter.

— Hvad gjorde du, min Edgar?

— Jag fattade uti den framför mig liggande kroppen, som jag trodde vara död, och släpade honom till den forsande bäcken. I den kastade jag honom.

— För att utplåna spåren af mitt blodsdåd?

— Ja, om jag skall vara ärlig, så måste jag bekänna, att jag gjorde det för din skull.

— Du trodde, att strömmen skulle föra liket långt bort?

— Ja, Margret.

— Men strömmen var icke så medlidsam?

— Nej, han förde den döda kroppen framåt, endast ett kort stycke, vid närmaste krökning fann man honom.

— O, min Edgar, min Edgar, nu först förstär jag helt och hållet, hvad du gjorde för mig. Ditt kärleksfulla hjerta ville skydda mig för spott och skam och därför tog du mig med och reste till Italien.

— Ja, min Margret, jag gjorde så som du säger. Men aldrig kände jag mig öfvertygad om, att du begått dådet.

Det glada uttryck, som ända tills nu legat öfver Margrets ansigte, försvann plötsligt.

Hon såg på Edgar och sade i halft hviskande ton:

— Jag är ännu icke alldeles öfvertygad, min Edgar, åtminstone icke förr än jag får veta, hvad som förmått Eisner att göra allt detta.

Bedjande knäpte hon händerna och reste sig. Hennes sköna ögon hvilade på Edgar.

Derpå slog hon sina armar om hans hals, lutade sitt hufvud mot hans bröst och sade i gråtande ton:

— Skaffa mig klarhet och sanning, min Edgar!

— Ja, jag skall göra allt, ty jag måste se dig lycklig och tillfreds, min Margret.

— Lycklig? frågade hon i tviflande ton. Begreppet lycklig fins icke mera till för mig. — Hvad är väl egentlig lycka?

— O, bry dig icke om denna fråga, Margret, den endast upprör dig! För mig sjelf ligger stort intresse deri, att den sista skymten af tvifvel blir undanskaffad. Jag lofvar därför i denna stund att jag skall göra allt för att få klarhet och reda i detta kaos.

Ännu länge sutto de båda och samtalande om denna sak.

De öfvervägde alla möjligheter för och emot.

Slutligen kommo de till insigt om, att Eisner verkligen var den skyldige, och att han säkerligen måste hafva haft ett skäl att på detta sätt rödja Wildenfels ur vägen.

Edgar lofjade att nästa dag uppsöka polisdomaren och af honom utverka sig tillåtelse att samtala med Eisner.

En lång natt följde på denna dag, under hvilken Eisner tagit brottet på sig.

Hvarken Edgar eller Margret kunde tillbringa denna natt i lugn. Oroliga drömmar plågade dem.

Nästa morgon begaf sig Edgar Malchow i en ovanligt tidig stund till Margrets rum.

Han frågade uppapperskan, om Margret var klädd, och fick till svar, att hon varit uppe redan öfver en timme samt otåligt väntat honom.

Med klappande hjerta beträdde Edgar Margrets rum.

Det dystra, djupa allvar, som den senare tiden legat öfver Margrets ansigte, var försvunnet.

Muntert och gladt såg hon på den inträdande samt skyndade emot honom och helsade honom på det mest stormande sätt.

— Du går, du går, min Edgar? hviskade hon till honom.

— Ja, min Margret, men än är det för tidigt. Polisdomaren har ännu icke gått upp på sitt embetsrum.

Margret såg med ängslig min på pendylen, som stod på kaminkransen.

— Klockan är ännu icke nio, sade hon. När skall du gå till polisdomaren?

— Före klockan tio får jag ej söka honom. — — Men låt oss nu språka. — Dock under ett vilkor.

— Och hvilket?

— Att du icke nämner ett ord om den olyckliga saken förr än jag kommer tillbaka från polisdomaren.

Obekymrad som ett barn lade Margret sin hand i Edgars och sade i glad ton:

— Edgar, jag lofvar dig allt.

En stund ännu suto de båda vid fönstret i den lilla salongen och språkade om alldagliga saker.

Plötsligt tryckte Margret sin hand mot hjertat.

— Hur är det med dig, min älskling?

— Edgar, vi hafva begått ett stort brott!

Det glada uttrycket i hennes ansigte var borta.

De dunkla antydningar, som Edgar nyss förnummit, kommo honom att bäfva.

Han trodde, att Margret åter hemfallit åt sina dystra drömmar.

Men nästa sekund bragte honom på andra tankar.

Margret skrattade högt.

— Min söte, älskade Edgar, jag läser i ditt ansigte, att du är bekymrad för något, som alls icke finnes till. Du tror helt visst, att jag menar olycksnattens brott, icke sant?

— Jo, svarade Edgar tankspriddt.

— Men lugna dig då, min älskling! Jag tänkte icke på den natten nu, utan på ett mindre brott.

— På hvilket?

— Edgar, betänk, att vi redan sex dagar varit borta från mistress Wigtown men icke hört någonting från henne.

— Min Gud! utropade Edgar. Du har rätt, min vän! — Men mistress Wigtown skall förlåta mig. Jag kunde icke lemna dig ensam i denna svåra stund. Detta hade varit mer orätt än att resa bort från mistress Wigtown. — Men du har rätt. Det är länge sedan vi hörde något från henne. Låt oss telegrafera!

Edgar reste sig för att gå till telegrafstationen.

Stormande föll Margret honom om halsen. Hon tryckte en glödande kyss på hans läppar och följde honom till dörren.

— Mycken lycka på vägen! hviskade hon.

Derpå stängde hon dörren efter Edgar, som skyndade utför trappan.

Nedkommen på gatan, stannade han några ögonblick och blickade upp mot Margrets fönster.

En lätt rörelse på gardinen sade honom, att Margret stod der uppe och följde honom med ögonen.

Han helsade ännu en gång med hatten, derpå skyndade han till telegrafstationen samt underrättade mistress Wigtown om hvad som tilldragit sig.

En half timme senare begaf han sig till polisdomaren.

Han blef genast mottagen af denne.

— Ah, det var ju ni, sade polisdomaren, sedan Edgar presenterat sig, som i går var i sällskap med den sinnesrubbade damen?

— Ja, herr polisdomare, svarade Edgar, det var jag. Dock måste jag nu rätta ett misstag. Damen, om hvilken det är fråga, är alls icke sinnesrubbad.

— Men man påstod ju det, och jag har låtit mig berättas, att hon fördes till en af vaktmästarnes bostad.

— Det är sant, herr polisdomare.

— Hur skall jag då förstå detta?

— Damen i fråga är min fästmö.

— Er fästmö?

— Ja. Och för hennes skull har jag nu kommit hit.

— Ni vill urskulda er hos mig?

— Icke just det, herr polisdomare.

— Hvad önskar ni då?

— Jag kommer med en bön.

— Och den är?

— Så stor och så egendomlig, att jag redan på förhand måste bedja er om ursäkt.

Polisdomaren såg frågande på Edgar.

— Får jag vara kort?

— Desto bättre.

— Jag kommer med en bön att få tala med mördaren Eisner.

Polisdomaren förskräcktes öfver denna framställning.

— Min herre, jag behöfver väl ej säga eder, att ingen får tala med den dömda förr än domen vunnit laga kraft.

— När blir det?

— Inom tio dagar ungefär.

— Herr polisdomare, en människas väl eller ve beror af, om jag i dag får tala med Eisner.

— Mellan fyra ögon?

— Helst det.

— Då nödgas jag afslå er bön. Jag skulle då handla mot mina instruktioner, och det vill ni väl ej begära, min herre?

Edgar sänkte ett ögonblick hufvudet mot bröstet och funderade.

Derpå sade han:

— Herr polisdomare, låt mig aflägga en bekännelse!

Polisdomarens ögon rigtades med ett uttryck af undran på den talande.

— En bekännelse? upprepade han. Jag förstår er ej.

Edgar började nu meddela polisdomaren allt, hvad som tilldragit sig den olycksaliga natten samt huru Margret ännu befann sig i en viss villrådighet om, huruvida hon varit föröfvaren af mordet.

Polisdomaren måste skratta högt.

— Men min käre herr Malchow, sade han, hur kan damen komma på en sådan tanke? Det är ju otänkbart. Det ligger ju i öppen dag, att Eisner är gerningsmannen. Edgar hade skildrat alla scenerna så lifligt, att polisdomaren icke hyste något tvifvel derom, att Margret på ett eller annat sätt var inblandad i saken.

Hans nyfikenhet var väckt. Han tänkte just ställa några ytterligare frågor till Edgar, då han plötsligt for upp.

— Nu förstår jag hans ord, som han rigtade till sin advokat: Hon är der, hon är der! — O, advokaten blef rasande, då Eisner bekände. — Jag har låtit mig berättas, att han kallade honom dumhufvud, dåre och Gud vet hvad allt. — Men nu faller mig något in. Kanhända kan ni bidra till förklarande af en hemlighet.

— Om jag kan, skall jag göra det med nöje, herr polisdomare.

— Eftersom ni kallar damen er fästmö, och då derjemte Eisner genom åsynen af henne förmäddes att bekänna, så tror jag också, att hon känner hans namn.

— Hon känner honom ej, förklarade Edgar. Om Margret någonsin förr sett den anklagade, så skulle hon hafva talat derom, ty mellan henne och mig finnes ej några hemligheter.

— Det var synd, svarade polisdomaren, i det han rynkade pannan samt eftertänksamt sänkte hufvudet. — Jag trodde, att jag från hennes läppar kunde få upplysning om, hvem som döler sig under det uppgifna namnet. — Men må det vara dermed, huru det vill. Er bön att få tala med Eisner kan jag ej uppfylla, åtminstone icke under andra vilkor än att ni talar med honom i min närvaro.

— Nå väl, jag skall göra det.

— Då skall ni snart få tillfälle dertill, ty inom några minuter skall Eisner föras in till mig. Jag hoppas, att han då skall uppgifva sitt rätta namn. — Gå in till dess i nästa rum och blif derifrån vittne till, hvad jag talar med Eisner om! När det synes mig lämpligt, skall jag ropa på er.

Edgar försvann i angränsande rum, till hvilken en tapetdörr ledde.

Knapt hade dörren stängts efter honom, förr än polisdomaren ringde och en tjänare kom in.

Några minuter senare förde tjänaren in fången Eisner.

Den senast förflutna natten hade helt och hållet förändrat Eisners utseende.

Han såg trött och bruten ut, då han trädde fram till skranket.

Hans blick var icke längre så vild och utmanande, som han varit dagen förut.

Man såg på honom, att han redan gjort upp sin räkning med lifvet.

— Eisner, började polisdomaren, jag har låtit kalla er, emedan jag har något att tala med er om. Ni bekände er i går skyldig till det blodiga dådet. På grund deraf fick ni också er dom. Någon anledning finnes alltså ej nu mera för er att förtiga ert namn. Säg mig därför fritt och öppet, hvad ni heter!

I Eisners ögon lyste en egendomlig glöd. Han skakade endast på hufvudet.

— Svara! uppmanade polisdomaren.

— Hvarför icke?

— Ni vet ju, att jag föröfvat mordet. Hvilken roll spelar då mitt namn för er?

— För mig personligen är det af stor betydighet, svarade polisdomaren. — Ni heter Eisner!

— Herr polisdomare, låt det vara nog med min bekännelse. Jag har måst genomleva många svåra och bittra stunder i mitt

lif; men ingen har varit så förfärlig som den sist förflutna natten. Jag befordrade med kallt blod mannen till en annan värld i syfte att få plundra honom.

Återigen skakade Eisner på hufvudet utan att yttra ett ord vidare.

Polisdomaren kunde tydligt märka, att förfärliga själsqval plågade honom.

— Hvarför vill ni ej upplysa mig om ert rätta namn? frågade polisdomaren.

— Derför, att jag anser det vara öfverflödigt. Domen träffar ju alla fall den skyldige; och då kan det ju göra enabanda, hvad denne heter. Heter han Eisner eller Müller, kan komma på ett ut.

— Bakom er person döljer sig alltså en hemlighet?

— Ja, herr polisdomare.

— Och den vill ni till intet pris förråda?

En tung suck trängde sig ur Eisners bröst.

— Jo, ni skall få veta allt, men icke nu.

— Hvarför icke?

— Jag vill icke säga er det muntligt.

— Hur skall jag då få veta det?

— På det enklaste sätt i världen. Gif mig papper, bläck och penna, så skall jag skriva upp allt.

— Men plåga mig icke mera nu, ty all er möda är förgäfvad. — I dag får ni ej veta det, men den dag, då jag på schavotten skall plikta för den förfärliga gerningen, skall jag säga er allt.

— Eisner, svarade polisdomaren. Af ert uppträdande har jag märkt, att ni står på en högre bildningsgrad än en vanlig landstrykare och vagabond. — En sådan är ni visserligen, men hvad ni dessförinnan varit, det är för mig och alla domare insvept i mörker. — Jag vill icke ansätta er.

Eisner, jag vill icke på något sätt tvinga er att säga sanningen. Men jag tror dock, att om ni tills i morgon iugifver till mig en skrifflig bekännelse, ni kan ha att räkna på nåd.

Eisner öfverlade ett ögonblick.

— Hvad ni kallar nåd, svarade han derpå, skulle för mig blifva endast en gräslig förbannelse, ty, herr polisdomare, jag vill icke lefva längre, jag vill skaka af mig lifvets börda derför, att jag har tröttnat på att lefva. — Det hade kunnat ligga i min makt att rädda mig genom forsatt nekande. Min advokat uppmånade mig att hålla inne med min hemlighet, men jag ville ej.

I polisdomarens ögon lyste en glödande eld.

— Jag vet, Eisner, hvad som förmådde er att bekänna.

Eisners blick riktade sig frågande på den talaude.

— Ni blef tvingad till denna bekännelse, Eisner, fortsatte polisdomaren.

— Ja.

— Af hvem?

— Af henne.

— Hvem menar ni?

— Damen i den svarta drägten, hvilken satt på en bänk i åhöraresalen.

— Känner ni henne?

— Ja och nej, herr polisdomare.

— Hur skall jag förstå det?

— Hvem damen är, vet jag ej; jag har sett henne blott två gånger i hela mitt lif.

— Den andra gången var således i går?

— Ja, herr polisdomare.

— När var den första gången?

— Den der stormiga natten, då den olycksaliga gerningen begicks.

— Hvar såg ni henne då?

— Omedelbart bredvid den mördade. — Hon utropade då den mördades namn. Hon kände honom.

Polisdomarens ögon lyste till.

Genom dörrspringan såg Edgar, huru intresserad polisdomaren blef.

— Ni kände honom också?

— Ja, herr polisdomare, men nu icke ett ord vidare, jag skall tala om allt, allt i min skriftliga bekännelse.

Ännu en gång försökte polisdomaren att förmå brottslingen att tala, men alla hans försök misslyckades.

På alla hans frågor svarade Eisner endast med ett tyst skakande på hufvudet.

Polisdomaren insåg, att han ingenting kunde uträtta.

Han afbröt därför förhöret och lät Eisner afträda.

Få sekunder senare stod Edgar inför polisdomaren.

— Ni har hört, min herre, att jag gjort min skyldighet, sade denne senare. Så vidt jag känner menniskorna, har Eisner talat sanning. Han har gjort upp räkningen med lifvet och skall i sin skriftliga bikt meddela allt, hvad ni önskar veta.

Med detta besked måste Edgar vara tillfreds. Han tackade polisdomaren och lemnade denne för att så fort som möjligt återvända till Margret.

NITTIOSTJUNDE KAPITLET.

Brottslingens bikt.

Tre dagar efter Eisners dom hade förgått.

Dagen efter det sista förhöret bad Eisner att få tala med polisdomaren.

Hans anhållan bifölls.

Kl. 10 på f. m. fick han företräde hos polisdomaren. Denne såg väntande på honom. Han kunde icke tänka annat, än att Eisner kom för att aflägga en bekännelse.

— Hvad för er hit, Eisner?

— Herr polisdomare, jag har lofvat er, att jag skall skildra mitt lif från början till slut.

— Ja, gör det, Eisner! Jag vet af erfarenhet, att alla, som gjort sig skyldiga till något svårare brott, finna en lisa i att nedskrifva sina lefnadsöden. Derjemte tror jag, att ni kan ha att räkna på nåd, om — — —

— Jag vill icke höra talas om nåd, svarade Eisner. Jag har redan en gång förut sagt er, herr polisdomare, att jag afslutat min räkning med lifvet. — — — Men nu till min bön!

Polisdomaren såg frågande på honom. Han nickade med hufvudet, och hans ansigte antog ett uttryck af den högsta spänning.

— Herr polisdomare, fortfar Eisner, kan ni säga mig något om baron Ingelfingen.

— Hvarför frågar ni så?

— Herr polisdomare, framdeles skall ni kanske förstå mig. I dag är det ej möjligt. Får jag därför ännu en gång fråga er, hvar Ingelfingen befinner sig?

— Det vet jag lika litet som ni.

Eisner såg förvånad på den talande.

— Hvad säger ni, herr polisdomare, vet ni ej, hvar baron Ingelfingen befinner sig?

— Nej, Eisner, det vet ingen. Han har rymt ur landet.

— Rymt! Hvarför?

— Han har åtskilligt på samvetet, och en pinsam undersökning hotade honom.

Eisners ansigte drogs till en vild grimas.

— Förtjent har han det. — Nu kommer förföljelsen för sent.

— Ni känner honom? frågade polisdomaren.

— Jag vill icke svara någonting, ty ni skall ju få veta allt.

— Om jag gissar rätt, så har ni känt baron von Ingelfingen sedan tidigare år. — Ni har kanske stått i förbindelse med honom, kanhända låtit er brukas såsom hans verktyg? Vill ni nu icke lätta ert hjerta genom en bekännelse?

— Herr polisdomare, ni skall få veta allt. Men så mycket kan jag nu säga er, att jag aldrig stått i beröring med Ingelfingen, ty —

Eisner afbröt sig plötsligt.

— Tala, Eisner! uppmanade honom polisdomaren.

— Nej, jag vill, jag kan icke säga något vidare, svarade denne. Jag är tillfredsstäld, om ni meddelar mig, att Ingelfingen icke längre finnes i Tyskland och att lagens arm utsträcker efter honom för att slutligen förskaffa honom en välförtjent lön. Jag tackar er, herr polisdomare.

Ännu en gång försökte denne att få veta något af Eisner, men den tillfrågade iakttog fortfarande tystnad.

När Eisner kommit till sin cell, försågs han med bläck, penna och papper och efter förloppet af en kvarts timme redan satt han vid bordet och började skriva.

— Det vill icke gå, sade han långsamt för sig sjelf, sedan han börjat tre eller fyra gånger. — Min hand är icke nu mera van vid pennan. — Förr i världen var det annorlunda. — Förr!

Han skakade långsamt på hufvudet, lade derpå pennan från sig och såg ut genom det starkt förgallrade fönstret, som befann sig i taket. En isande kall svett framträdde på hans panna.

— Ha, sade han derpå, i det han började le, minnena från gångna tider komma åter. Viljen I plåga mig? O, ja. — Minnena hafva rätt, de äro till för att straffa hvad man syndat. — O, hvad skulle det ha blifvit af mig, om jag fullföljt samma lefnadsbana, som jag slagit in på. — Men han, han var den skyldige parten. — Jag var ett oerfaret barn, då han drog mig in på brottets bana. — Men hvarför orda mera härom. Jag skall skriva, skriva allt, på det att polisdomaren må få veta, hvem och hvad jag är.

Åter försökte han, i det han fattade pennan, att börja skriva, men ej heller nu kom han längre än fyra och fem rader. — Slutligen sprang han upp och började mäta golvet med stora steg.

— Jag måste först samla mina tankar samt i minnet återkalla allt hvad jag genomlefvat.

Nu syntes ej längre på hans panna den iskalla svetten, utan en brännande rodnad visade sig i stället. Han tryckte de heta tinningarna mot den kalla väggen.

— Var lugnt mitt sjudande blod, sade han sakta för sig. Du skall snart få ro. Snart skall allt vara slut. Oron och ångesten skall försvinna. — Kanhända skall modern jorden skyla mig, och då äro mitt namn och mina gerningar snart glömda.

Ännu en kort stund stod Eisner eftertänksam och grubblande i midten af det lilla rummet, derpå satte han sig åter vid bordet och började skriva.

Nu flöt det raskt ur hans penna. Rad efter rad fylde papperet. Den ovana sysselsättningen vållade visserligen flere gånger, att han måste lägga från sig pennan och fundera, för att välja uttryck.

Denna dag hann han ej sluta sin skrifvelse. Det började redan mörkna, och det lilla fönstret i taket insläppte sparsamt det matta ljuset.

Det måste vara egendomliga tankar, som han fäste på papperet, ty de framkallade en vek stämning hos honom.

Då han trött och matt kastade sig på det hårda lägret, betäckte han sitt ansigt med händerna och han suckade:

— O, om jag kunde återkalla min ungdomstid! Om, om!

Denna och dylika klagande önskningskommo öfver hans läppar, till dess sömnens gud befriade honom från de bittra kvalen.

Han försjönk i drömmar.

Det måste vara underbart sköna bilder, som han såg i drömmen, ty då han vaknade, lekte ännu ett lyckligt leende på hans läppar.

Detta gaf vika för ett uttryck af skräck och ångest så snart han återkom till medvetande om, hvar han befann sig.

Han sprang upp, tryckte venstra handen mot det klappande hjertat, lade pannan i dystra veck och såg tyst och allvarligt till golvet.

— Hvarför äro drömmarne till? Hvarför martera de det stackars människohjertat? — Hvarför? — O, hvilken skön tid jag såg i drömmen! — Och nu verkligheten!

Eisner ryste, då han tänkte på sin närvarande belägenhet, och hans blick föll åter på bordet, der han hade sin skrift.

— Ja, ja, min ungdomstid! började han derpå. Der står den på papperet. — Men är väl denna skildring den rätta? — Nej, det är hon ej. — Det är först drömmen, som visat mig de verkliga bilderna, och dessa vill jag anförtro åt papperet.

Vid dörren hördes ett märkbart buller.

Fångvaktaren kom och gaf Eisner hans morgondryck.

— Hur är det med er, Eisner? frågade fångvaktaren dervid.

— Hur skall det vara med mig? svarade den tillfrågade med bitterhet. Det är med mig så som det måste vara med en lifdömd mördare. — Hör på, fångvaktare, vill ni till domaren framföra en bön från mig?

— Hvari består den?

— Befria mig från mina bojor.

— Det får icke ske, Eisner. Man känner er styrka och man fruktar för den.

— Säg då herr domaren, att, om han icke med godo tager dem af mig, jag blir tvungen att hjälpa mig sjelf.

— Det låter ni vackert bli!

— Åh, det få vi se! Var derför god och framför min bön!

— Om ni så önskar, Eisner, så skall jag göra det, ehuru jag vet, hvilket svaret blir.

De båda männen talade ännu en stund med hvarandra.

Sedan fångvaktaren gått ut, satte Eisner sig vid bordet.

Hans blick flög öfver det som han skrivit den föregående dagen.

Han skakade på hufvudet.

— Det måste blifva annorlunda, hviskade han. Kortare, knapphändigare.

Dessa ord följdes af handling.

Eisner tog det första arket och sönderref det i små stycken.

— Så, sade han derpå. Nu skall jag börja på nytt.

Pennan började åter arbeta.

Den gled raskt öfver papperet.

Eisner skref hela dagen med få afbrott.

Ofta lade sig hans panna i dystra veck, men många gånger visade sig också ett gladt leende i hans ansigte.

Först följande dag blef arbetet färdigt.

— Gud vare tack, nu är det gjordt!

Med dessa ord reste sig Eisner och stirrade på den sista punkten, som han nedskrifvit på papperet.

Ehuru Eisner sagt till polisdomaren, att han skulle lemna denne sin lefnadsbeskrifning först dagen före afrättningen, så afvek han dock från sin föresats.

Sedan han än en gång genomsett sitt arbete samt rättat några fel deri, vek han ihop det och lät säga polisdomaren, att han fått sin skrift färdig.

Polisdomaren borde nu hemta den i cellen.

Polisdomaren blef mycket öfverraskad, då han erfor detta. Han skickade genast en tjenare till Eisner och lät hemta skriften.

Med en viss väntan och med klappande hjerta vecklade han upp densamma och lät sin blick glida öfver dess titel.

»Steg för steg», lydde den.

— Mannen synes vara poetiskt anlagd, mumlade polisdomaren, då han läst de första raderna, ty han har till och med försett sitt arbete med motto.

»Det första steget nedför leder vanligtvis utför hela trappan», läste polisdomaren halfhögt.

— En egendomlig filosofi, mumlade han derpå sakta för sig. Men hon låter naturlig, och det ligger något okonstladt deri. — Måhända skall denna skrift ge mig tillfälle att närmare lära känna den underbart anlagde mannen. Redan dessa få rader gifva mig visshet om, att vi hafva att göra med en man, som sett bättre dagar och som besitter en jemförelsevis god bildning.

Nu började polisdomaren att läsa:

»Hvarje människa, som vill liksom ett testamente till andra öfverlemnna sin lefnadsbeskrifning, börjar med den ort, der hon är född, samt uppgifver äfven den dag, då detta skett. — Om man frågar mig efter min födelsedag och min hemort, så måste jag ty värr säga, att jag icke kan uppgifva hvarken den ena eller den andra. Af min tidigare ungdomstid har jag endast få minnen.

Jag vet blott, att jag växt upp på landet. Der bodde jag hos ett enkelt bondfolk, hvarest jag hölls till allt godt, således också till arbete, men afhölls från allt ondt.

Man kallade mig då Johan. — Något annat namn har jag aldrig hört.

Då jag senare kom till skolan och började inhemta de första grunderna, bar jag bondfolkets namn.

Huruvida presten eller skolmästaren visste, att jag egentligen bar ett annat namn, det känner jag ej än i dag.

Allt nog. Jag växte upp såsom Johan. — Man kallade mig så, och jag bekymrade mig icke om, hvilka min fader och min moder voro.

Bondhustrun, som fostrade upp mig, var god mot mig. Hon behandlade mig så som om jag varit hennes eget barn.

Blott en gång fick jag en egendomlig tanke, och jag tror, att denna stund blef afgörande för mitt lif.

Det var vid jultiden och jag var omkring 9 år gammal, då man hos bondfolket tände en stor, vacker julgran.

Hvarje barn, som stod omkring julbordet, fick sin julklapp.

Bondbarnen fingo dukar, trumpeter och trummor, under det jag fick en bundt vackra böcker med färgade planscher i. För min del skulle jag mycket hellre velat ha en trumma eller något dylikt, och jag uttalade därför mitt missnöje.

Bonden syntes denna afton icke vara vid bästa lynne.

— Hvad säger du, pojke? utropade han. Är du ej nöjd Tycker du, att dig skett orätt, så gå åstad och förebrå din fader.

Detta ögonblick står outplånligt kvar i mitt minne.

Det var som om jag väckts upp ur en dröm. Hittills hade jag betraktat dem, som fostrade mig, såsom mina föräldrar; men nu sade mig bonden helt plötsligt, att jag icke var hans barn, utan att min fader bodde annorstädes.

Hvar fans då min fader?

Denna fråga föresväfvade mig strax; och redan efter några minuter frågade jag bonden trotsigt, hvem som då egentligen var min fader. Jag ville ovilkorligen gå till honom.

— Nu ser du det, hörde jag då bondhustrun säga. Du bråkar så länge med pojken, att han till sist springer från oss.

Då skrattade bonden högt.

— Springer ifrån oss! sade han. Låt honom springa! Han kommer nog tillbaka, när han blir hungrig.

Dessa hjertlösa ord förfelade ej att göra intryck på mig.

Från denna dag kunde jag ej längre tåla bonden, och jag tänkte och grubblade jemt på, huru jag skulle få veta, hvad min fader hette.

De oförvägnaste planer döko upp hos mig, men de ledde ej till något resultat.

Då kom sluppen mig till hjälp.

Examen i skolan nalkades, och läraren gjorde anteckningar i en stor katalog.

Då han kom till mitt namn, läste han blott upp förnamnet Johan och log sedan på ett egendomligt sätt, utan att uttala mitt släktnamn.

Emellertid visste jag nu, att detta fans i boken.

Jag bad magistern att få se i boken, men han svarade, att den ej var för pojkar.

Han slog igen den samt lade in den i ett litet väggskåp.

Ditills hade jag varit en bra och flitig skolgosse. Men från denna dag blef jag tankspridd och drömmande. Jag fun-
derade jemt och ständigt på, huru jag skulle komma öfver boken.

Då hörde jag en dag, att magistern rest bort med några vänner. Det var ferier, och vi skolbarn hade just ingenting vidare att göra i skolan.

Men jag gick i alla fall dit och smög omkring huset.

Fönstren till skolsalen stodo öppna. Jag såg mig omkring, men fann ingen, och då mognade strax den tanken hos mig att med våld sätta mig i besittning af boken.

Jag steg in. En stor, stark fickknif, som jag tagit i bondgården, tjänade mig till verktyg för dörrrens öppnande.

Ett häftigt ryck, och skåpdörren sprang upp. Nästa ögonblick höll jag boken i min hand. Raskt fattade mina darrande fingrar om boken. Jag tog fram den och läste: Johan Martin *Ingen*.

Ett rop af raseri trängde sig ur min strupe. Jag blef vred deröfver, att jag, besvikits i mina förväntningar.

Uppbragt kastade jag boken från mig på bordet och gick åter ut.

Men knapt hade jag satt fötterna på gården, förr än jag kände mig gripas i nacken.

Biträdande läraren, som bodde i skolhuset, hade sett mig och lurat på mig.

Han följde mig till bondgården, der jag bodde, och här måste jag utstå ett pinsamt förhör.

Jag nekade ej till hvad jag gjort utan förklarade helt öppet, hvarför jag gått in.

Öfver bondens ansigte gled då ett hånande leende.

— Jag skall draga försorg om, sade han derpå, att du ej drager någon skam öfver mitt hus och min familj.

Och han höll ord.

Kort derefter kom en främmande man till byn, tog mig med sig och förde mig till en jernvägsstation.

Härifrån reste vi mer än en dag, till dess vi kommo till en stor stad. Utanför denna låg en ensam byggning, på hvilken syntes en skylt med inskrift: »Doktor Berners uppfostringsanstalt.»

Knapt hade vi kommit in i trädgården vid huset förr än ett gladt skratt träffade mina öron, En mängd gossar rusade mot mig och helsade mig på det mest förekommande sätt.

Gossarne syntes alla härstamma från bättre familjer, och jag mins ännu, att den främmande mannen sade till mig:

— Om du här uppför dig väl och är flitig, så kan du blifva en dugtig menniska. Gossarna här äro fransmän, engelsmän och amerikanare. Lär dig deras språk, och världen står öppen för dig!

Då först kom jag till full klarhet öfver min belägenhet.

— Hvem är ni? frågade jag honom. Är ni min fader?

På hans läppar lekte då ett egendomligt leende.

— Jag önskar, att jag vore det, svarade han.

Jag bad honom att få veta min faders namn, men han besvarade mina frågor med en ihärdig tystnad.

— Du skall framdeles få veta din faders namn, sade han, då han tog afsked af mig och öfverlemnade mig åt direktören, sedan han, såsom jag tror, betalat underhållet för mig.

Några dagar var jag föremål för hän och skämt från mina kamraters sida. Alla dessa voro fina, hyfsade pojkar, under det jag var en obehöfvad tölp.

Men så småningom började jag göra bruk af mina krafter, då de ej slutade med att förhåna mig; och då fick jag lugn.

Man fruktade min muskelstyrka, och denna förskaffade mig snart öfvervigt öfver mina kamrater. Under lekarne lärde jag mig engelska och fransyska och kom snart till stor färdighet deri.

Till mitt femtonde år stannade jag på denna anstalt, då kom samme herre, som fört mig hit, och tog mig med till en annan plats.

Under namn af Johan Weiprecht insattes jag på gymnasium i Altenstein.

Här behandlades jag med uppmärksamhet af mina lärare, till dess jag fick en fiende i rektorn.

På min adertonde födelsedag skulle jag hemta en bok i rektorns bostad.

Jag vet icke, huru det kom sig att jag då bad direktören, att han skulle säga mig min faders namn.

Först såg rektorn på mig, derpå sade han med lugn röst:

— Vänta till dess ni blir myndig, så får ni af er förmyndare veta det.

— Hvem är min förmyndare? frågade jag.

— En man vid namn Weiprecht. Under hans namn är ni införd i skolmatrikeln, men mera kan jag ej säga er, svarede han.

Jag blef mera uppretad än jag förut varit. Först bad och besvor jag rektorn, att han skulle låta mig få veta mitt verkliga namn. Men då han åter och åter upprepade, att jag hette Weiprecht, lät jag förleda mig till det obetänksamma uttrycket, att han var en lögnare.

Jag visste väl, att jag derigenom kränkte honom.

Ännu ett år stannade jag på gymnasium. Men mitt uppförande försämrades. Då kom slutligen ett bref från min förmyndare — hvilken då gaf sig till känna såsom advokat —, hvarest han hotade mig med att, om jag icke bättrade mig och visade, att det var mitt allvar att beflita mig om min vidare skolbildning, min fader var betänkt på att undandraga mig alla vidare hjälpmedel.

Vid denna tid lät en man, som dykt upp i Altenstein, mycket tala om sig.

Han syntes afsigtligt vilja närma sig mig. Enligt hans egna uppgifter hette han Watton och förestälde sig för mig såsom farmare från Pensylvanien.

Min vandringslust väcktes genom hans skildringar från Amerika och dess invånare, och jag bad honom i tysthet, att han skulle taga mig med sig.

Jag tänker ännu med rysning på det ögonblicket, då jag sade detta; ty ett dämoniskt grin eller leende kom i detsamma öfver hans ansigte.

— Ja, jag skulle nog på mina resor kunna använda en man med er bildning och språktalanger, sade han.

Han tog mig på orden, och åtta dagar derefter var jag försvunnen med honom.

Jag förmädde honom att följa mig till staden, der min förmyndare bodde. För denne förklarade jag rent ut, att, om jag icke fick veta, hvad min fader hette, jag genast skulle resa bort med en amerikanare.

Jag hade väntat en sträng straffpredikan, men motsatsen inträffade.

Weiprecht syntes liksom befriad från en börda. Han andades lättare och sade:

— Unge man, vill ni det, så står ett kapitel om tusen thaler till ert förfogande. Tag detta och sök er en utkomst i den nya världen!

Ännu en gång bad jag advokaten att få kunskap om, hvem min fader var, men han vägrade envist att meddela någon upplysning derom. Han endast uppmanade mig att taga pennin-garna samt afresa till Amerika.

Jag mottog summan.

Watton blef glad, då han fann, huru lätt allt gick.

Med honom genomreste jag Sydtyskland, Frankrike och England samt kom slutligen till Amerika.

Det lif, som vi båda förde, hörde till det angenämaste, som en ung man kan tänka sig.

I åtskilliga större städer stannade vi för längre eller kortare tid. Öfverallt syntes han vara bekant.

Jag hade ingenting vidare att göra än att mottaga de her-rar, som om aftnarne kommo till mister Watton på besök.

Man spelade mycket.

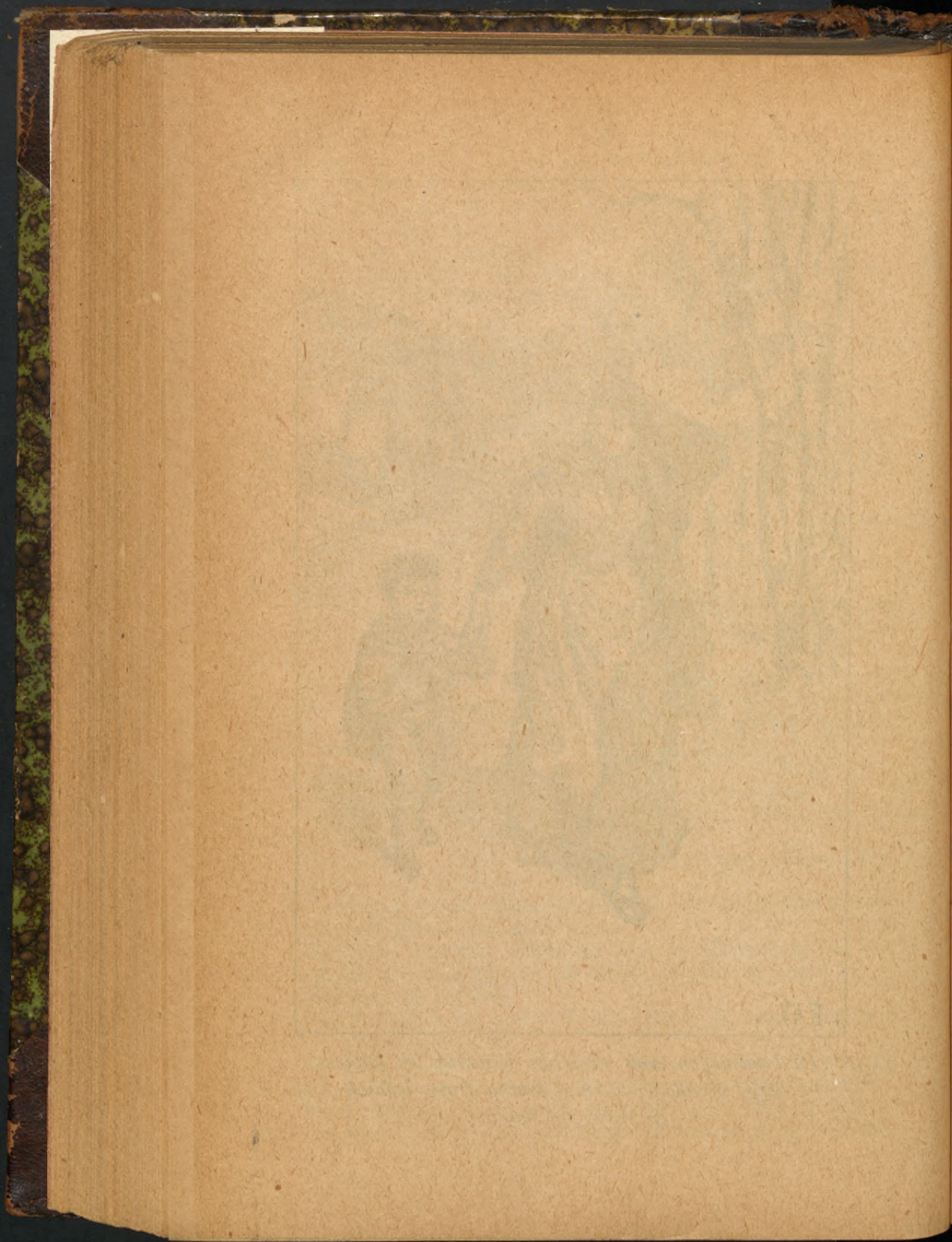
Jag fick smak för spel, och snart hade jag lefvat mig in i mister Wattons egenheter.

Nu gick ett ljus upp för mig. Mister Watton var en passionerad spelare, och han bedrog sina offer på det skamligaste sätt.

Mina penningar voro redan slut, och jag berodde nu af hans nåd. Lattsinnet förde mig allt längre på den en gång beträdda

- 51) På landsvägen, som går från Prittwitz till Falkenberg, skyndade en ung kvinna fram, ledande en gosse vid handen.

vägen. Jag sjönk allt djupare och djupare,² till dess jag blef falskspelare liksom mister Watton.

I England begick han ett brott, hvarom jag aldrig fick någon klarhet. Jag måste dela flykten med honom. Vi afreste till Philadelphia, der vi slog oss ned. Här började mister Watton en affär med de förvärfvade penningarna. Han fick en kompagnion, och denne invaggade han i fullkomlig säkerhet.

Vi båda begåfvos oss till San Franzisco, och här bedrog mister Watton sin kompagnion på det skamligaste sätt. Han förespeglade honom, att han måste göra stora inköp, och sedan han fått sig penningar anvisade per telegraf, rymde vi till Europa.

Mister Watton vände sig till London, och här började åter ett luxuriöst lif på alla sätt. Han lofvade mig att skaffa penningar och lemnade mig kvar i London. Efter hans uppgifter ärnade han sig till norra England, hvarest han, såsom han påstod, hade en nära släkting, som var skyldig honom penningar.

Emellertid kom han tillbaka derifrån med penningar, men rätt snart voro dessa bortspelade. Jag erhöll också samtidigt dermed kunskap om, att han efterspanades af engelska polisen och genast togo vi vårt pick och pack med oss och afreste till Tyskland.

I Hamburg råkade vi i strid. Jag ville hafva penningar, men han endast skrattade och sade, att jag hade att vända mig till min fader, som var en rik och oberoende man.

På min fråga uppgaf han också dennes namn, och jag trodde redan, att jag skulle vara tryggad. Men jag bedrog mig. Då jag skref till den man, hvilkens son jag skulle vara, blef jag icke blott snöpligt afvisad, utan han hotade mig äfven med att anmäla mig för polisen såsom en bedragare, som gjorde försök till utpressning.

Ännu en gång sammanträffade jag med mister Watton. Jag skildrade min nödställda belägenhet för honom, men han kunde icke hjälpa mig. Han sjelf hade uttömt alla medel och befann sig i tryckta omständigheter.

Plötsligt försvann han, och jag kom i ytterlig nöd. Jag hade ingenting lärt för att förtjena mitt bröd, och därför blef landsvägen mitt hem. Jag vill förskona läsaren med en skildring af huru jag sjönk steg för steg.

Af ett mister Wattons yttrande förstod jag, att han spekulerade på ännu en penningkälla. Jag reste efter honom och träffade honom i en kretsstad. Jag var då en utblottad tiggare och han med. Jag gjorde honom förebräelser för mitt förfall. Men i stället för att ingifva mig mod, tog han och hänvisade mig fortfarande till min rike fader, hvars bref och papper han, såsom han sade, hade på sig.

Då kom den der olycksdagen, på hvilken jag blef mördare. Jag träffade mister Watton ännu en gång i kretsstaden och såg, att den förfallne karlen förvandlat sig till en fin herre.

Jag följde efter honom.

Han gick med en dam under armen till jernvägsstationen och löste biljett till Gross-Naundorf.

Samma dag hade jag kommit i besittning af penningar, hvilka — jag tillstår det gerna — jag stulit. Ursprungligen hade jag endast den afsigten att följa efter mister Watton och se, hvad han hade att göra i Gross-Naundorf.

Ankommen till stationen skyndade jag före honom och gömde mig bakom ett träd i parken.

Mister Watton var allena.

Då fick jag en förfärlig tanke. Flere gånger hade han visat mig sin plånbok och sagt, att deri befunno sig de papper, som kunde göra mig rik. De skulle nemligen innehålla upplysning om, att jag verkligen var en rik mans son.

Nu ingaf mig den lede att draga knifven, som jag stulit vid ett inbrott, samt ställa mig i vägen för mister Watton.

Först begärde jag plånboken af honom.

Ett kallt hänleende fick jag till svar.

I nästa ögonblick kände jag hans knytnäfve mot min tinning, och detta försatte mig i raseri.

Jag stötte knifven i hans hjerta.

Nu först insåg jag hvad jag gjort. Liksom förföljd af furier, skyndade jag derifrån, men efter en half timme vände jag åter om till den plats, der den mördade låg.

Jag slet af honom kläderna, sökte med darrande händer efter plånboken och fann den äfven. Jag ville nu beröfva den redan liflöse på hans penningar, men då dök plötsligt en kvinlig gestalt upp för mig. En ljusstråle föll öfver hennes ansigte, och hon ropade: Erik!

Detta ord hade en fruktansvärd verkan på mig. Jag såg mig upptäckt och skyndade bort från den plats, der det förfärliga skett.

Följande dagar genomläste jag alla tidningar, som hade några notiser från denna plats, men ingen meddelade något om det föröfvade mordet.

Jag antog därför, att mannen möjligen återkommit till lifvet eller att eljest någon annan omständighet medverkat till att utplåna spåren efter brottet.

I den mördades plånbok befunno sig mycket riktigt papper rörande min börd, rörande mitt lufs hemlighet.

Jag skyndade till min föregifne fader, men fick höra, att han sedan några månader icke längre befann sig der. Då erfor jag att man efterspanade mig och därför skyndade jag till Syd-

tyskland och Elsass. I Strassburg greps jag och fördes hit. Hvad som sedan skett är bekant.

I domssalen såg jag åter henne, som jag då träffade vid liket. Jag trodde, att hon kommit för att uppträda som vittne mot mig. — — — Jag har bekänt och skall blifva glad, när bödelns bila gör ett slut på mitt lif.

De papper, som innehöllo underrättelser angående min börd och min person, har jag rifvit sönder och strött för vinden.

Vid den eviga salighet, på hvilken jag ännu hoppas, ehuru jag är en förvillad syndare, förklarar jag, att jag är *baron Ingel-
fingens son*.

Polisdomaren bleknade.

— Är det möjligt? hviskade hans läppar. Guds straffdom skulle då vara fruktansvärd.

NITTIOATTONDE KAPITLET.

Oväntadt sammanträffande.

Starkt, strålande solljus upplyste Margret Heimburgs rum. Hon satt vid sitt lilla skrifbord och hade ett antal papper framför sig.

Raskt flög hennes blick öfver de särskilda skrivelserna, och än glänste hennes ögon af salig förtjusning, än uttryckte de djup nedslagenhet, allt eftersom breffven innehöllo någonting gladt eller något af sorglig art.

Jemte papperen stod på bordet den lilla lådan, som hon fått af Edgar. Den mindre lådan stod fortfarande inuti den större.

Nu grepo hennes fingrar efter den samt öppnade den med en lätt tryckning.

Derpå tog hon fram de föremål, som befunno sig deruti.

Förlofningsringen — ty en sådan befann sig i lådan — sköt hon med rysning åt sidan. Hennes ögon afspeglade den ångest och fruktan, som upprörde hennes inre.

Nu lade hon handen på sin brännande panna och hviskade:

— Förlofning, förlofning, du olycksaliga ord! Hvilken kedja af omak och sorg knyter sig icke vid dig! — O, min Gud, min Gud, om jag kunde få denna olycksaliga stund ogjord! — Men det är icke möjligt. Minnet af den samt följderna deraf hänga fast vid mig som galerslafvens bojar. — Aldrig, aldrig kommer jag att blifva qvitt dessa förfärliga minnen. — Ty när jag träder fram för Edgar och säger: Se mig i ögat, Edgar, nu skall jag uppenbara för dig mitt lifs hemlighet, och mina läppar säga honom allt, som jag gjort af barnsligt öfvermod, då vet jag, att hans omätliga hjertegodhet skall öfverse med min dåraktighet och han skall trycka mig till sitt bröst och säga: Du är dock och förblifver min enda, min älskade Margret! Men å andra

sidan vet jag också, att han i stilla stunder frågar sig sjelf: är manne Margret verkligen så oskyldig som hon gör sig? Nej, nej, en skamfläck vidlåder hennes namn. — Dock, jag måste nu handla.

Hon tog nästa ark, som låg framför henne, och sköt guld-ringen, hvilken glänste som om han varit ny, åt sidan.

En lätt rysning lopp öfver henne liksom fruktade hon be-röringen med den gyllene ringen, som på ett så afgörande sätt ingripit i hennes lif.

— Nu måste jag handla, sade hon tyst för sig sjelf, jag måste gifva Edgar ett bevis på, att jag är oskyldig, eller åtminstone sörja för, att ljus faller in i detta virrvarr af hemligheter. Ett enda bref till måste jag skrifva, tillade hon derpå, för att fullgöra det svåraste samt bringa klarhet i det hela.

Snabbt gled pennan öfver det lilla pappersarket samt betäckte det med bokstäfver.

Margret arbetade så fort, att hennes ansigte färgade sig rödt och handen började darra.

Äntligen var brevet färdigt. Ängsligt såg hon sig än en gång omkring i rummet, derpå lade hon in brevet i kuvert samt skref adress.

Först sedan detta var gjordt, tog hon den lilla medaljongen, som låg i skrinet, hvilket innehöll hennes lifs hemlighet.

Hon öppnade medaljongen och såg länge och oafvänt på de båda porträtt, som den innehöll.

Bilder från länge sedan förgångna tider dykte upp för henne och blandade sig långsamt med verkligheten.

Plötsligt spratt hon till.

Hon slöt igen medaljongen och lade ned den i skrinet lika som de båda papperen och ringen. Derpå lät hon igen allt och lade in skrinet i dess fodral. Oroligt såg hon mot dörren, ty hon hade tydligt hört Edgar komma.

I nästa ögonblick öppnades dörren och Edgar skyndade in med glädjestrålände ansigte.

— Margret, min söta Margret, sade han, i det han ilade fram till henne, nu har äfven det sista tviflet hos mig försvunnit, ty jag har af Eisners mun hört allt.

— Och du vet äfven, frågade Margret, så mycket som möjligt kämpande mot sin sinnesrörelse, hvad som förmådde honom att bekänna?

— Ja, Margret.

— Hvad var det?

— Du, förklarade Edgar. Polisdomaren upplyste mig om, att din närvaro förmådde Eisner att bekänna. Han trodde, att du kommit för att vittna mot honom. — Nu är du min rena, min skuldfria Margret.

Stormande slöt han hennes sköna gestalt i sina armar samt betäckte hennes panna med glödande kyssar.

— Men låt oss nu samtala! Mitt hjerta är nu lätt, sedan denna centnerlyngd borttagits från detsamma.

De båda satte sig nu ner vid fönstret och började tala om de senare dagarnes händelser samt hvad de skulle företaga under de kommande dagarne.

Edgar ville taga Margret med till sin egendom, men hon förklarade, att hon icke kunde eller fick följa med dit.

— Hvarför icke, min Margret?

— Om mistress Wigtown vore der, skulle jag ej hysa några betänkligheter att följa dig till Gross-Naundorf, men nu kan och får jag det ej.

— Hvarför icke, Margret? Ett enda ord från dina läppar, och du är inom några dagar min hustru.

Margret sprang ångestfull och förfärad upp.

— För den eviga barmhertighetens skull, hvad säger du?

— Något, som dock förr eller senare måste ske. — Du måste dock blifva min. — Vill du icke träda fram för herrrens altare ock högtidligt lofva att blifva min hustru?

Edgar trodde, att han skulle få höra ett gladt ja från Margrets läppar. Han såg väntande i den sköna kvinnans bleka, ångestfulla ansigte. Hennes ögon irrade oroligt omkring.

— Edgar!

— Hvad vill du, min Margret?

— Det får icke skel!

— Hvilket, min Margret?

— Jag kan icke blifva din hustru.

— Hvarför icke?

— Fråga ej, Edgar!

— Du har nu mera ej något skäl, Margret.

— Jo då, ett som väger tungt.

— Hvilket är det?

— Edgar! För några minuter sedan slutade jag ett bref, som jag redan i dag skall lemna på posten; och när jag får svar derpå, då, min Edgar —

— Då blir du min?

Ett lyckligt ja kom öfver Margrets läppar.

Återigen drog Edgar den sköna gestalten till sitt bröst samt pressade flere kyssar på hennes hvita panna.

Margrets ögon irrade härunder bort mot det lilla skrifbordet, hvarest skrinet med Margrets hemlighet stod.

Ovilkorligt spratt Edgar till.

Länge höllo de båda hvarandra i famn, inuan de upplöste omfamningen och läste i hvarandras ögon.

— Min Margret, började derpå Edgar med låg och förtrolig ton, hänger ditt bref tillsammans med ditt lifs hemlighet?

— Ja, min bästa Edgar! Det sammanhänger icke blott med min hemlighet utan med mitt förflutna lif öfverhufvud. — Får jag svar, då skall jag uppenbara allt för dig.

— När tror du, att du får svar?

— Det kan jag ej säga dig, min bästa Edgar. Jag vet ej, hvar den person nu befinner sig, till hvilken mitt bref är stäldt.

— Vill du ej upplysa mig om, hvem den personen är?

En rädd blick från Margret irrade öfver bordet.

— Edgar, har du förtroende för mig, så gif mig ännu en månads tid! Till dess skall allt vara klart.

— Godt, förklarade Edgar. Jag skall afstå från alla vidare frågor samt lemna dig i fred. — Hade jag emellertid velat tränga in i din hemlighet, hade jag gjort det, innan du kunnat ana det.

Förskräckt såg Margret på honom.

— Ja, min kära! Om du vetat, att jag haft din hemlighet i min hand!

— Ånej, Edgar!

— Jo, det hade ju varit lätt att bryta upp lådan.

Margret for upp.

— Nej, Edgar, det skulle du ej kunnat göra!

På Edgars läppar lekte ett förläget leende.

— Hvem hade kunnat hindra mig?

— Din ärlighet, ditt gifna ord. Jag vet icke, om det är sant, hvad jag sade mig för några timmar sedan; men det kan icke vara annorlunda. Edgar, du har öppnat den yttre lådan och uttagit den mindre, men sedan lagt den tillbaka på dess plats, enär en inre röst sade dig, att du ej skulle —

— Du har rätt, min Margret. Hvad du nu sagt är öfverensstämmande med verkligheten. — Jag ville intränga i din hemlighet, för att lugna dig. Det kunde ju icke vara något dåligt, något som satte en fläck på din karakter, och därför ansåg jag det vara bäst, att den mörka punkten mellan mig och dig röjdes undan.

— Haf tålmod, min älskade, du skall få veta allt, blott att svar på mitt bref kommer. Då skall jag lägga fram allt, allt för dig, och du skall då fråga dig, om du kan förlåta mig.

— Du har min förlåtelse på förhand, förklarade Edgar. Se här min hand!

— Ännu tager jag den ej, ty först måste du veta sanningen; och derefter skall du uttala förlåtelsen.

Sakta klappade det på dörren. På Edgars rop »stig in» inträdde en tjenarinna, som meddelade Edgar den underrättelsen, att en herre kommit, som önskade tala med honom.

Edgar lemnade Margret med en innerligt vänlig blick.
Han gick ut ur rummet.

Till sin icke ringa förvåning fann han föreståndaren för
sina industriella etablissement der utanför.

— Hvad för er hit, min vän? frågade Edgar öfverraskad.

— Mycket, herr Malchow. Men ty värr ingenting angenämt.
De båda männen satte sig ned bredvid hvarandra.

— Jag kommer för att begära förhållningsorder af er.

— Hvad har då händt?

— Det vore godt, om ni så snart som möjligt återvände
till Gross-Naundorf.

— Hvarför? Har någon olycka händt?

— Ännu har ingenting händt. Men ett hotande moln hänger
öfver våra hufvuden.

— Säg ut, hvarom det är fråga!

— Ni känner till de arbetarrörelser, som för närvarande
pågå i Tyskland?

— Jag har läst derom i tidningarna.

— Dessa rörelser hafva äfven gripit våra arbetare.

Edgar skakade på hufvudet.

— Har jag ej gjort allt för att göra deras lott så angenäm
som möjligt? Jag har ju genom inrättande af kassor o. s. v.
sörjt för deras framtid samt genom löneförhöjningar förbättrat
deras närvarande ställning.

— Det är sant, herr Malchow, men de orolige arbetarne
äro dock icke nöjda. Några få bland dem hafva utsatt missnöj-
ets frön, och jag befarar, att inom de närmaste dagarne en all-
män strejk utbryter vid alla edra industriella verk.

— Ni ser kanske i för mörka färger.

— Nej, herr Malchow. Hvad jag vet, gifver mig visshet
om, att det jäser bland arbetarne öfverallt.

— Hvad vilja de då?

— De vilja hafva högre löner och kortare arbetstid.

— Är det möjligt frågade Edgar, att deras lön kan höjas?

— Endast med stora uppoffringar från er sida, herr Malchow.

— Hur skall jag förstå det?

— Höja lönen och förkorta arbetstiden kan man nog, men
huru det då går med vinsten af deras arbete, blir en annan
fråga. — Emellertid vore det godt, om ni sjelf komme till Gross-
Naundorf och talade med dem. Man anser er som en god och
rättvis husbonde. Hvad jag yttrar aktar man ej på.

Edgar kände sig djupt berörd af hvad han hört. Det syn-
tes honom nästan otänkbart, att hans arbetare, för hvilka han
beständigt visat en nästan faderlig omsorg, så plötsligt kunnat
ryckas med i den brusande hvi fveln.

— Stanna här några ögonblick, sade han derpå kort. Jag skall tala med någon som bor här i hotellet, och jag skall strax derpå säga er, hvad som skall göras.

Raskt skyndade Edgar ut ur rummet och begaf sig till Margret.

I korta ordalag upplyste han henne om, hvad som förefallit.

— Hvad skall jag säga dig? min käre Edgar, yttrade Margret, sedan hon hört Edgars berättelse.

— Jag öfverlemnar åt dig att bestämma, hvad som skall göras.

— Jag vet det ej.

— Skall jag resa eller skall jag ej?

Edgar hade trott, att underrättelsen skulle bedröfva Margret. Men i stället visade hon sig glad.

— Jag gläder mig åt, Edgar, att det kommit derhän, sade hon, och jag tror, att himlen sjelf fogat det så. Du måste resa till Gross-Naundorf, men jag stannar här.

— Margret!

— Ja, min vän. Jag stannar här ännu några dagar. Då behöver jag ej skicka mitt bref, utan kan sjelf anställa efterforskningar. Du vet, att jag känner världen och lifvet. Jag är icke rädd för någonting. Utom dess har jag en trogen tjenninna vid min sida. Hvad skulle kunna hända mig?

Edgar försökte än en gång att omstämna Margret. Men hon blef vid sin föresats och förklarade på det bestämdaste, att hon ansåg det bäst, om Edgar begåfve sig till sina gods för att nedtysta det uppvaknande missnöjet.

Med denna förklaring skyndade han tillbaka till sitt rum och meddelade fabriksföreståndaren, att han redan samma afton skulle resa med honom till Gross-Naundorf.

Föreståndaren blef mycket lycklig öfver detta besked.

— Herr Malchow, sade han, ni skall genom ert personliga infinnande afvända en stor olycka.

De båda männen samtalade nu länge om medel och vägar att undertrycka den hotande rörelsen.

Edgar insåg blott allt för väl, att han skulle drabbas af stora förluster, om arbetarne nedlade sitt arbete.

Han var en arbetarevän såsom få, och han önskade samt var besluten att så långt möjligt var tillmötesgå arbetarnes önskingar.

Afskedet mellan Edgar och Margret var det hjertligaste.

— Lycka till, min Edgar, sade hon, och var försäkrad om, att, när du kommer tillbaka, du skall få höra allt.

Stormande tryckte Edgar henne till sitt bröst.

Skilsmessan var nödvändig. På den ena sidan manade pligten, och på den andra fängslade honom Margrets kärlek.

Margret ville följa honom till bangården, men han afböjde det. Ännu en gång tillhviskade hon honom ett vänligt afsked. Derpå skildes de.

På aftonen samma dag som Edgar rest satte sig Margret vid skrifbordet och började ett långt, långt bref till mistress Wigtown.

Hon skildrade i korta drag allt hvad som förefallit, hvad hon upplefvat i Hochbergen.

Sedan brefvet slutats begaf hon sig till hvila.

Sömnen flydde henne.

I sitt stilla sinne följde hon sin käraste på hans väg. Hon darrade vid tanken på den hotande faran.

Men vid närmare eftertanke intogs hon dock af hopp om, att allt skulle vända sig till det bästa.

Följande dag satt Margret försjunken i tankar. Hon tänkte på Gross-Naundorf och det arbete, som der förestod hennes Edgar.

Under det hon så satt, körde en vagn fram till hotellet.

Ur densamma stego två damer.

Den ena af dessa var en äldre qvinna och den andra såsom det tycktes en ung och smärt dam.

Båda voro djupt beslöjade.

De bestälde ett rum med två sängar.

Ett sådant anvisades dem, och några minuter senare stodo de båda i ett rum, som låg i samma våning, i hvilken Margrets rum befann sig.

Sedan de begge damerna aflagt sina reskläder, kallade de medelst en elektrisk ringklocka in värden.

— Hvarmed kan jag stå till tjänst, mina damer? frågade han, sedan han stigit in.

— Vi önska en upplysning af er, sade den äldre af de båda damerna, under det den yngre slog sig ned i närheten af fönstret och såg drömmande framför sig.

— Jag är när som helst beredd att lemna er den, för så vidt det är mig möjligt, svarade han.

— Vi hafva läst om domen, som afkunnades här om dagen här i Hochbergen —.

— Ja, ja, svarade värden med vigtig min, det Eisnerska målet har under den senare tiden varit det allmänna samtalsämnet härstädes.

— Vi ha kommit, började den äldre damen ånyo, för att få veta, hvem den mördade i listiden varit.

— Han hette Wildenfels, svarade värden med tonvigt på orden, Erik Wildenfels. Hvad han egentligen varit är man ännu ej på det klara med, men han synes hafva varit en vagabond eller stråtröfvare.

De sista orden lät värden åtföljas af en föraktfull handrörelse.

Den äldre af de båda damerna såg frågande på värden; och hon stod just i begrepp att rigta en ny fråga till honom, då i detsamma den yngre damen vid fönstret reste sig och hotande vände sig mot den förbluffade värden:

— Hvad säger ni? utropade hon. Kallar ni Erik Wildenfels en stråtröfvare och vagabond?

Värden studsade tillbaka.

Han märkte, att han hade att göra med en person, som känt den mördade. För att godtgöra sitt misstag svarade han därför i undergifven ton:

— Om förlåtelse, mina damer, jag har ju ej påstått, att den mördade varit hvad jag nyss yttrade, utan endast anmärkt, att man haft den uppfattningen om honom. — Det skulle emellertid glädja mig, om man gjort ett misstag. — — — Ni kände således herr Wildenfels, min fröken?

— Ja, Erik Wildenfels var min — —.

Den unga damen, som yttrade dessa ord, tumlade några steg tillbaka, ty den äldre damen hade sprungit fram och lagt sin hand öfver hennes mun.

Dennas lilla gestalt syntes växa under den uppfammande vreden, då hon yttrade:

— Ludmilla, blott ett ord till och —.

Hon hotade henne med den knutna handen och stod som en rasande framför den unga qvinnan.

— Moder! utropade denna senare. Du vet, att jag har rätt att kalla Erik —.

Återigen intog den äldre damen en hotande ställning.

— Jag befaller dig att sätta dig ned! skrek hon i befalande ton.

Värden såg förlägen på den scen, som utspelades inför honom.

Den yngre qvinnan satte sig och den äldre vände sig till värden samt yttrade:

— Var god och berätta vidare om det intressanta målet!

— Har ni då ej läst referaten? sporde värden, i det han försigtigt mönstrade damen.

— Jo, svarade denna, men vi vilja höra närmare detaljer.

— Nå ja, vidtog värden, jag kan icke berätta mera, än att Eisner öfverföll Erik Wildenfels vid Gross-Naundorf, plundrade honom och flydde. Han nekade till brottet ända in i sista ögonblicket, och jag tror med säkerhet, att han skulle blifvit frikänd, om icke i den afgörande stunden en dam visat sig i salen, som tvång honom till bekännelse.

— En dam? frågade de båda kvinnorna nästan i samma ögonblick.

— Ja, mina damer, det var så. Man påstod, att den besynnerliga damen var vansinnig. — Så snart emellertid Eisner fick se henne, bekände han. — Denna dam hade, såsom sedermera blef upplyst, dykt upp vid den mördade Erik Wildenfels' lik, i den stund, då mördaren böjde sig ned öfver detta för att plundra det. Eisner igenkände henne strax i domssalen och trodde, att han var förlorad.

— Hvem var damen? frågade de bägge kvinnorna samtidigt.

— O, hon är en mycket vacker och själfull dam, som likaledes bor här i mitt hotell. Hennes fästman har äfven bott här ända tills i går afton, då han reste. Och i morgon skall fröken Margret Heimbürg ätvenledes lemna hotellet.

Ett skrik af öfverraskning fylde rummet.

Det kom från de bägge damernas strupar. Så väl Ludmilla som den äldre damen störtade sig öfver värden och frågade samtidigt:

— Hvad sade ni? Hvad heter hon?

— Margret Heimbürg, upprepade värden, som kände sig obehagligt berörd af de båda damernas uppförande.

— Margret bor här i detta hus? utropade den äldre kvinnan i gränslös förvåning.

— Ja, svarade värden. Ännu räknar jag henne till mina gäster.

— Ludmilla! Drömmer jag eller är jag vaken? frågade hon vidare, i det hon vände sig till sin yngre kamrat. — Hörde du, hvad han sade?

— Ja, svarade denna i spöklik, hemsk ton. Margret är här, här! — Om Margret är här, då är äfven olyckan nära. Vet du, moder, hvad som förefallit mellan oss båda? — — Margret har varit vid hans lik. Margret har sett mördaren i ansigtet. Det är icke sant. Mördaren är oskyldig, och Margret har stött dolken i Eriks bröst. — Hvar är Margret? — Moder för mig till henne! Moder, jag vill slunga henne i ansigtet, henne, den falska och listiga, hvad hon gjort mig! Hon har vändt hans hjerta från mig, samt af hämd eller svartsjuka dödat honom.

Värden fann de båda damernas samtal högst oangenämt.

Han ursäktade sig och ville gå, men den äldre damen höll honom qvar.

— Min herre, stanna här ett ögonblick ännu och säg mig, hvar Margret Heimbürg befinner sig, uppmanade hon.

— Jag skall genast lemna er besked härom, svarade värden och skyndade ut genom dörren.

Då han kom ned i bottenväningen, kallade han sin öfverkypare till sig i sitt privatkontor.

— Min vän, sade han till denne, nu hafva vi fått det angenämt?

— Hur så?

— De båda damerna, som kommo nyss, äro förryckta.

— Är det möjligt?

— Ja, jag fick strax liksom en aning derom, ty, deras utseenden föreföllo mig misstänkta, då de stego ur vagnen. — Hvad skola vi göra? — Skicka ju förr desto heldre efter polis!

— Är manne detta rätta sättet?

— Ja, hvad skola vi göra?

— Jag vet ju ej, hvad som passerat, svarade öfverkyparen.

— Ah, jag har glömt att meddela er det, återtog värden, och sänkande rösten nästan till hviskning tillade han:

— Den ena af damerna, som känner fröken Margret Heimburg, säger, att Eisner icke är föröfvaren af mordet vid Gross-Naundorf, utan att Margret Heimburg är den skyldige.

Öfverkyparen bleknade.

Han såg stum af förfäran på sin husbonde.

— Påstår hon det, då är hon utan tvifvel förryckt, stammade han derpå.

— Ja, utan tvifvel.

I detta ögonblick klingade den elektriska ringklockan.

— Ah, nu ringa de, yttrade värden, i det han sköt upp klaffen på ringapparaten. — Ni skall gå upp!

— Jag?

— Ja, gå ni och försök lugna dem!

— Hvad kunna de vilja mig?

— De vilja veta, i hvilket rum fröken Heimburg logerar.

— Skall jag upplysa dem derom?

— Ja, men jag skall i förväg underrätta fröken Heimburg derom.

De båda männen reste sig och gingo hvar sin väg.

Värden, en klok och försiktig man, klappade på dörren till nr 19, der fröken Heimburg bodde, samt meddelade henne, att två damer kommit, hvilka frågat efter samt uttalat sig hotfullt mot henne. Derjemte lofvade han att stanna i närheten i händelse af fara.

— Två damer? De uttala sig hotande mot mig? upprepade Margret. — Min Gud, det måste vara Ludmilla! — Hur har hon kommit hit?

Margret Heimburg syntes mycket upprörd af hvad hon hört; men hon fattade sig snart, ty redan hördes de båda damernas röst i korridoren.

I nästa ögonblick öppnades dörren, och den grå gummans lilla, svaga gestalt visade sig i densamma.

Margret studsade ett steg tillbaka. Hon tryckte af oro högra handen mot bröstet.

— Barmhertige Gud! utropade hon. Stå de döda upp ur sina grafvar?

Väntansfullt stirrade hon på de inträdande.

— Nej, Margret. De döda lemna ej grafvarne, men de lefvande dyka under stundom åter upp, äfven sedan dolken träffat deras hjerta. — Margret, Margret, här satt dolken! Här, Margret, satt den! — Men hjertat är åter friskt, och jag står nu inför dig för att fordra räkenskap och för att gifva räkenskap. Hvad har skett med Wildenfels?

Margret sökte efter ord; det var som om en oförklarlig makt sammanknöt hennes strupe.

— Moder, utropade hon plötsligt, moder, haf förbarmande med mig!

Det svartnade för Margrets ögon.

Hon föll på knä.

Då rusade Ludmilla fram.

— Ha, utstötte hon vildt, der ligger ormen på knä! Mörderska, mörderska, bekänn!

Margret förlorade besinningen.

Med ett rop om nåd föll hon ned på golfmattan.

I dörren visade sig nu hotellvärden med öfverkyparen samt några af hotellets öfriga personal.

NITTIONIONDE KAPITLET.

Det hemlighetsfulla paketet.

Efter långa, hårda strider hade våren äntligen vunnit seger öfver sin isige broder, vintern.

Nu var det varmt och soligt. Foglarne sjöngo och ängarne grönskade.

Slottet Falkenberg, hvilket, såsom läsaren torde erinra sig, låg på en liten höjd, tog sig praktfullt ut i den tidiga vårsolens belysning.

Den värliga luften lockade slottets invånare ut i parken och trädgården.

Sedan den vackra väderleken fortfarit åtta dagar, företog kastellanen med den honom anförtrodda patienten en spatsertur i slottets närmaste omgivning.

I den gamle mannen, som gick vid hans sida, stödd på en kryckkäpp, skulle väl ingen kunnat igenkänna den gamle Krischan.

För en typ för manlig kraft och oböjlig vilja var den gamle nu blott en skugga af hvad han varit.

Hans vackra, hvita skägg, hvaröfver han varit så stolt, var försvunnet.

Vid den förfärliga branden i Isenbrunn hade lågorna förstört en del deraf. Återstoden hade fallit för läkarens hand, då den arbetade med de lidande brännsårens botande.

Sedan några veckor tillbaka var Krischan nu befriad från förbanden, men ännu kräfdes den nya huden den största skonksamhet. Och läkaren hade därför först i dag tillåtit, att konvalescenten fick, väl klädd, vistas i fria luften.

Krischan och kastellanen kommo bort till de gamla ruinerna. Då de kommo i närheten af dessa, riktade Krischan omedvetet sin blick upp mot det höga tornet.

— Olyckslockan! mumlade han liksom för sig sjelf.

— Ja, svarade kastellanen. Det är egendomligt, att, så snart denna låtit höra sig, en olycka alltid varit i antågande.

Krischan såg frågande på kastellanen.

— Tror ni icke det, Krischan?

— Jo, jag måste, ehuru det synes otroligt. Men i allmänhet håller jag före, att det icke finnes något onaturligt i världen.

— Men olycksklockan gör ett undantag, Krischan.

— Hvarför skulle Gud med afseende på henne ändra sina lagar?

— Det behöfver han icke göra, Krischan. Kanhända är det endast tillfälligheter, som här gjort sig gällande.

— Kanske! — Gud, jag ser det ännu, huru det stolta slottet stod i lågor. Då tänkte ingen på, hvem som slungat brandfacklan.

— Men ni visste det, Krischan?

— Ja, herr kastellan.

— Och teg.

— Skulle jag tala, skulle jag såsom brandstiftare ange den, som en gång stått mitt hjerta så nära? — Nej, herr kastellan, det gick ej an. — För mig sjelf sade jag, att, om Gud ville det, det skamliga dådet skulle bli upptäckt. Och få dagar senare var det ju, som det blef bekant, att det varit den tokiga Lora, ehuru hon förnekade det, kanske med rätta.

— Krischan!

— Ja, herr kastellan! Jag vet mycket väl, hvad ni tänker säga. Alla betecknade den tokiga Lora såsom den, hvilken kastat brandfacklan i slottet Falkenberg. Men jag tror det ej än i dag.

— Men Lora har ju tillstått det.

— Ah, herrar domare förstå att ställa frågorna så, att ett stackars fruntimmer blir förbrylladt. — Om jag skall säga min mening, herr kastellan, så har ingen annan satt slottet i brand än —

— Än? upprepade kastellanen.

— Än herr von Ingelfingen.

Kastellanen erinrade sig i detta ögonblick den gamle daglönarens bekännelse, som genom Agnes öfverlemnats åt efterverlden. Han visste icke, om han skulle meddela Krischan allt. Han höll det därför rådligast att tiga.

De båda männen hade emellertid kommit i omedelbar närhet af det gamla slottstornet.

Ingen af dem syntes hafva lust att fortsätta samtalet i den rigtningen.

Den smala gångstigen slingrade sig omkring tornet, och man beträdde den.

— Det vore bäst att rifva ned det gamla tornet, yttrade kastellanen. Se hur det lutar der ned mot dalen!

Gubbens ögon vändes mönstrande mot höjden.

— Jag håller med derom och tror, att det är hög tid. Se huru det börjar remna!

Han pekade vid dessa ord med handen på en stor remna i muren.

Genom den uppkomna sprickan hade en liten fönsterglugg rasat och stod nu öppen.

Krischan gick fram och tittade in.

Hans uppmärksamhet fästes på ett föremål, som långsamt och spöklikt rörde sig bakom det lilla fönstret.

— Herr kastellan, hvad kan det vara som rör sig derinne?

Kastellänen blef nyfiken. Han steg fram till fönstret.

Han fattade tag uti fönstret.

Men knapt hade han gripit uti den egendomligt formade träramen, förr än en skarp klang förnams från den uppe i tornet hängande »olycksklockan.»

Vidt omkring ljud denna klang, förskräckande alla, som hörde den.

Krischan så väl som kastellänen blefvo på det högsta förskräckta.

De sågo på hvarandra, och båda hade en fråga på tungan, då de samtidigt förnummo ett buller.

Det skrälde till inuti tornet, och strax derdå föll ett föremål klingande ned.

— Hvad var det, Krischan? frågade kastellänen.

Denne ryckte på axlarna.

— Herr kastellan, jag vet icke. Det måste hafva något sammanhang med »olycksklockan.»

Kastellänen tittade ännu en gång in genom den lilla gluggen, och han stack samtidigt in handen för att få fatt uti det handtag af trä, som syntes fäst vid ändan af ett rep.

— Der ha vi förklaringen, sade han. Repet går upp till klockan; och då jag vidrörde det nyss, gick det af och föll ned.

Krischan skakade på hufvudet.

— Herr kastellan, ett rep klingar ej så. Det måste hafva varit något annat.

— Hvad då?

— Hvem kan veta det?

De afbrötos i sitt samtal, ty från det nya slottet kommo flere personer springande, förskräckta af »olycksklockans» ljud.

— Tyst, Krischan, uppmanade kastellänen. Säg ingenting om hvad som händt!

De båda männen gingo de ankommande till mötes och förklarade såsom svar på de nyfiknes frågor, att de ingenting visste, om orsaken till, att »olycksklockan» klingat.

Med detta besked vände de, på kastellanens uppmaning, åter till slottet.

Kastellänen drog flere gånger upp sitt ur för att förvissa sig om tiden.

Derpå såg han bort mot slottsvägen liksom väntade han något särskildt derifrån.

Han återupptog samtalet och sökte få lif deruti, men förskräckelsen öfver »olycksklockans» ljud förlamade dem båda.

De hade ankommit till det nya slottets inkörsport, då plötsligt bullret af en ankommande vagn hördes.

Hastigt vände de sig om.

Samtidigt utstötte de ett glädjerop. Högst ljud Krischans.

Var det ett under? Deras rop besvarades liksom ett eko af ett glädjerop från en qvinnlig strupe.

På slottsgården höll en lätt, öppen jagtvagn, från hvilken en flicka hoppade ned.

— Ella, min Ella! utropade gubben.

Den plötsliga glädjen kom honom att darra. Öfverraskningen var för stor.

Den döfstumma hade blifvit hemtad af fru Falkner.

Direktören för sjukanstalten hade nemligen meddelat, att Ella var på bättringsvägen. Hon visade tendenser att fullständigt återvinna hörseln likasom hon redan återbekommit förmågan att tala.

Under sådana förhållanden hade man ansett, att hon kunde resa hem till Falkenberg.

— Med ett rop af glädje föll hon nu om halsen på den gamle, som hon betraktade såsom sin fader.

— Är det verkligen du, min Ella? sade Krischan, utan att tänka på, att hon icke kunde höra. Är det verkligen du?

— Ja, käre Krischan, det är verkligen jag, svarade Ella temligen tydligt, under det ett förnöjdt leende krusade hennes läppar.

— Hvad i all världen har skett med dig? utropade Krischan i högsta grad förvånad. Du talar? Du hör?

På den sista frågan svarade Ella med ett skakande på hufvudet.

— Jag talar, käre Krischan, och jag förstår hvarje ditt ord, men här — hon pekade vid dessa ord med fingerspetsarne mot öronen — — — höra kan jag ännu icke. — Men, Krischan, läkaren har sagt mig, att jag äfven skall återfå hörseln.

Kastellänen hade med tillfredsställelse sett det intryck, Ellas ankomst gjort på den gamle.

— Kom, Krischan, sade hon nu! Jag har beredt er denna glädje. Ni skall nu mera få vara tillsammans med Ella, och hon skall besöka er och tala med er.

— Besöka? frågade Krischan dröjande. Hur skall jag förstå det, herr kastellan?

— Jag har tänkt, att Ella skulle bo der uppe tillsammans med Agnes. — Statbyggningen står tom.

— Ånej, herr Falkner, bestäm det ej så, svarade Krischan. Min Ella ligger mig så nära om hjertat, som om hon vore mitt eget barn.

— Är hon då ej det? frågade kastellanen nyfiken.

— Herr kastellan, jag kan icke nu lemna någon upplysning härom, men så mycket kan jag säga, att Ella icke är mitt eget barn, utan endast fosterdotter, svarade gubben.

— Derom måste ni berätta mig!

— En annan gång.

Gubben fattade nu Ella om hufvudet och såg frågande i hennes stora, uttrycksfulla ögon, liksom ville han läsa i dem.

— Herr kastellan, min Ella släpper jag icke från mig. När hon nu genom er godhet återkommit botad, måste ni låta mig behålla henne hos mig, ty jag har så oändligt mycket att tala med henne om.

— Godt, kom nu med mig till slottet! Vederqvick er, ty vi ha ännu mycket, som återstår.

Frågande såg gamle Krischan på kastellanen.

— Har ni ännu en öfverraskning för mig? frågade han.

— Ja, käre Krischan, och en stor sådan.

— Får jag icke veta någonting om den?

— Nej, bäste Krischan, då vore det ju sedan ingen öfverraskning. — Men kom nu! För Ella till min hustru! Hon skall bli glad att se henne.

Emellertid hade Ella nu närmare betraktat sin gamle fosterfader, och hon förskräcktes öfver den förändring, han undergått.

Hans hår var borta, och hans ansigte vanställdt af brandskador.

Gubben såg hennes förundran och sade:

— Förskräcks icke för mig, min kära Ella, därför att jag blifvit förändrad, Det är blott till det yttre. Samma goda hjerta fins ännu kvar.

Ella tryckte hans hand, och i gubbens ögon glänste en tår. Emellertid hade man begifvit sig in i slottet, der fru Falkner mottog dem.

Aterseendets glädje var rörande att åse.

Fru Falkner glädde sig mycket öfver den förbättring, som egt rum med Ella.

Mer än en timme måste Ella och gamle Krischan stanna kvar i kastellanens hem.

Sedan de båda makarne derpå bytt ett tecken med hvarandra, som de allena förstodo, sade kastellanen:

— Nu, min käre Krischan, skola vi företaga en spatsertur.

— Hvarthän, herr kastellan?

— Det skall ni få se, Krischan.

En glad känsla fylde den gamles bröst, då han hörde kastellanens hemlighetsfulla antydningar. Hans ögon lyste af en lidelsefull glöd, och det föreföll honom som om en inre röst sade, att en stor glädje skulle öfverraska honom i dag.

Ehuru den härliga vårsolen sände sina värmande strålar till jorden, så insveptes Krischan dock i varma schalar och placerades i vagnen, som nyss förut kört in på gården.

Ella steg upp i vagnen tillika med honom.

Ej heller hon hade fått upplysning om, hvarthän färden skulle ställas.

Först då vagnen vek in på skogsvägen, blef det klart för båda, att målet var Streitwald.

— Herr kastellan, yttrade då plötsligt Krischan, nu vet jag, hvart vi fara. Ni vill visa mig återstoden af mitt hem. — O, jag är eder mycket tacksam därför! Sedan flere veckor har jag tänkt på att bedja er att föra mig till det förbannade slottet. — Nu har ni förekommit mig, och jag tackar er.

— Det är bra, gamle Krischan, svarade kastellanen. — Jag är glad åt, att ni blifvit återskönt åt lifvet. Det skulle glädja mig, om jag i dag kunde bereda er en liten glädje.

Gamle Krischans ögon hängde vid hvarje sten och buske vid vägen. Det var som om han i hvart och ett af dessa föremål igenkände en gammal bekant.

Ett gladt leende spred sig öfver hans ansigte.

Foglarne sjöngo i dag så lifligt som ville de jubla deröfver, att den gamle förvaltaren i Streitwald återkommit, och nu döko äfven några gestalter upp vid vagnen, hvilka artigt helsade slottet Falkenbergs kastellan.

Gamle Krischan igenkändes ej af någon bland dem.

Plötsligt stannade vagnen.

Man befann sig i omedelbar närhet af Krischans bostad.

— Hvad är detta? utropade plötsligt Krischan, då han hörde röster samt hamrande och bultande.

— Det vet jag ej, svarade kastellanen, i det han med knapp nöd undertryckte ett leende.

Krischan såg än på kastellanen, än på Ella, derpå syntes hans gestalt växa.

Han reste sig och sökte med ögonen genomtränga närmaste buskverk, men dess täthet gjorde detta omöjligt.

Nu satte sig vagnen åter i rörelse och körde fram ända till slottet.

Då kunde ej Krischan längre hysa något tvifvel om, att det arbetades flitigt i hans gamla bostad.

På vägen dit syntes djupa spår. Tunga lass måste hafva körts dit eller derifrån.

— Kom nu, Krischan, sade kastellanen, i det han räckte den darrande gamle sin arm.

Krischan efterkom beredvilligt uppmaningen och nu gingo de båda männen jemte Ella fram till det förbannade slottets ruiner.

Ju närmare de kommo, desto tydligare hördes rösterna derifrån.

Ännu några steg, och Krischan stod på den öppna plats, som låg framför slottet.

Här rådde ett verksamt lif. Murare och arbetare voro sysselsatta med att lasta de sista spillrorna af det förfallna huset på vagnar för att köra bort dem.

— Hvad skall allt detta betyda? frågade Krischan.

— Det ser ni väl, Krischan, man arbetar på att skaffa er ett nytt hem.

— Hvem gör det?

— Behöfver ni fråga det? Hans höghet prinsen af Hochbergen har skickat medel för att åter sätta det förbannade slottet i stånd. Jag har ingenting sagt derom, emedan jag ville bereda er en glad öfverraskning.

Gamle Krischan fick tårar i ögonen, då han såg de få ännu kvarstående väggarna, hvilka skonats af elden.

Hans tankar gingo tillbaka till det flydda.

— Hvad har jag icke upplefvat i detta hus! hviskade han. Glädje var det ej mycket af, men desto mera sorg, bekymmer och smärta. — Ack, hvarför äro dessa till?

Hans hufvud sjönk ned mot bröstet, och han fördjupade sig i tankar.

Derpå reste han plötsligt åter upp hufvudet. En mjuk kvinnoarm hade lindat sig om hans hals.

Han såg upp.

Ella stod med strålände ögon bredvid honom och sade:

— Der var det!

— Hvad menar du, min Ella? frågade Krischan.

Ella pekade mot husets inre.

Ovilkorligt måste den gamles ögon sluta sig. Han visste nu, hvad Ella menade med sin antydning.

Han nickade stum med hufvudet, derpå lade han förtroendefullt sin hand på flickans skuldra och sade:

— Jag förstår dig, min Ella, du menar den olycksaliga hemligheten.

En djup rodnad drog sig öfver den unga flickans ansigte, då Krischan yttrade dessa ord.

Hon erinrade sig det ögonblick, då hon från Doris Friedenaus sekretär framtog det grå paketet med den Falkenbergiska hemligheten samt kastade ut det genom fönstret.

Många gånger hade hon ångrat detta, men aldrig tillföre hade hon känt ångern så djupt som nu.

Utför hennes kinder perlade tårar, då hon såg i Krischans ögon.

— Jag visste ej, hvad jag gjorde, sade hon urskuldande.

Krischan förstod henne och vinkade åt henne med handen liksom ville han dermed antyda, att hon ej skulle röra upp sitt sinne.

Arbetarne, som flyktigt helsat på kastellanen, afbröto sitt arbete.

Deras nyfikna blickar riktade sig på Krischan. Derpå började de hviska sins emellan:

— Han är den vilde jägaren.

Krischan märkte rörelsen bland folket. Ovilkorligt måste han le. Han närmade sig de arbetande några steg och sade leende:

— Ja, det är jag. Sen riktigt på mig! Det har i sanning blifvit en aldrig man af gamle Krischan. Men Gud vill dock unna den gamle den nåden att få sluta sina dagar här.

Arbetarne afbröto nu samtliga sitt arbete; och i nästa ögonblick var Krischan omringad af dem.

— Guds fred! Guds fred! ljöd det rundt omkring. — Er hand måste hvarje ärlig karl skaka, ty ni har förtjent det. Er hjeltebragd i Isenbrunn skall ingen glömma.

Den gamle Krischan kände sig rörd. En sådan vänskapsbetygelse hade han ej hoppats.

Förr, innan olyckan drabbade Isenbrunn, hade han lefvat i fiendskap med menskligheten. Umgänget med människor hade varit motbjudande för honom.

Men nu, då han fann så mycken vänlighet och vänskap, då smälte iskorpan kring hans hjerta. Han längtade åter att sluta sig till människorna. I synnerhet var det välgörande för honom, att arbetarne mottogo honom på detta sätt.

Hundratals frågor framställes.

Krischan måste berätta, och på hans rodnande kinder kunde man se, huru mycket detta tillfälle upprörde honom.

Han skakade ännu en gång allas händer och sade:

— Låt mig nu komma in i mitt hus. Jag måste se, hvad som ännu finnes kvar.

— Mycket är det icke, Krischan, menade en af arbetarne. Edra möbler stå der ute i vedboden. Der är allt insatt.

Krischan kastade en flyktig blick till det antydda stället; derpå gick han in i det lilla huset.

Ella och kastellanen följde honom.

En smärtsam känsla bemäktigade sig honom, då han såg, hvilken förödelse det lössläppta elementet åstadkommit i hans hus.

Plötsligt stannade han midt i rummet, skakande på hufvudet.

— Hvad är det, Krischan, hvaröfver förundrar ni er? frågade kastellanen.

— Någon måste hafva bott här, svarade gubben, i det hans blick sväfvade omkring i rummet.

— Det har varit arbetarne, menade kastellanen.

Återigen skakade gubben på hufvudet.

— Det har icke varit arbetare, svarade han. De ha icke tid att inrätta sig så. — Se här t. ex., herr kastellan! Denna gamla, söndriga soffa stod på en helt annan plats, och vidare — mattorna och fällarne, som ligga på golvet, visa mig, att någon bott här.

Kastellanen skakade tviflande på hufvudet.

— Hvem skulle kunnat bo här på vintern! invände han.

— Det kan jag ej säga, herr kastellan, men att någon bott här och bott här länge, det ser jag med säkerhet.

— Hur kan ni se det?

— Se på eldstaden! Der stå ju kökskaril.

Kastellanen måste säga sig, att Krischan hade rätt.

Blott allt för tydliga syntes spåren af Manfred von Uttenhovens verksamhet i rummet.

Här hade den olycklige Manfred bott en längre tid, för att skydda sig för dem, som förföljde honom såsom en obotlig däre.

Plötsligt ljud ett högljudt skrik genom rummet.

Det var Krischan, som utstötte det, då Ella öppnade det lilla väggskåpet.

— Bort! Bort! ropade Krischan, på det högsta upprörd, i det han skyndade fram till Ellas sida och hastigt stack in sin hand i skåpet.

Kastellan Falkner kunde se, huru gamle Krischan tog ett paket i grått omslag ur skåpet samt rigtade sina lidelsefullt brinnande ögon på detsamma.

Darrande ref gubben upp omslaget, och hans läppar hviskade derpå:

— Ja, detta är det! Gud vare prisad och tackad!

Kastellanen förstod icke den gamle skogvaktaren. Han följde dock med det lifvigaste intresse alla dennes rörelser.

— Ella, Ella, skrek Krischan till den döfstumma, i det han höll upp paketet, hvad är det?

Äfven Ella såg i högsta grad förvånad på Krischan och skakade på hufvudet, liksom förstode hon icke, huru det hemlighetsfulla paketet åter kommit dit.

I detta ögonblick trädde alla tilldragelserna åter för hennes själ, hvilka passerat den aftonen, då hon ur Ernas sekretär stal paketet och slungade ut det genom fönstret.

Äfven Krischan kände ju förloppet härvid till alla dess detaljer.

— Min Gud, sade han, i det han bemödade sig, att bringa sammanhang i händelserna. Hur är det möjligt, att den så sorgfälligt bevarade hemligheten kunnat komma hit!

Först af detta utrop blef det kastellanen klart, hvarom det handlade.

— Krischan, hvad säger ni? Sade ni icke, att ni hade den Falkenbergiska hemligheten?

Den gamle teg ett ögonblick. Han visste ej i början, hvad han skulle svara, men snart fattade han sig och sade:

— Herr kastellan, ännu är icke tiden kommen för att tala, först måste jag öfvertyga mig om, huruvida allt finnes kvar i paketet eller icke. O, Gud, hvilken lycklig dag!

Ella hade oförmärkt gått fram till den gamle. Hon utsträckte handen efter det hemlighetsfulla paketet, men i nästa ögonblick var detta försvunnet i den gamle skogvaktarens ficka.

— Nu kunde gerna för mig mitt slott och hela Streitwald förgås tio gånger, jublade gubben, då han med Ella och kastellanen åter gick ut ur huset. Jag skulle ej fälla några tårar, ty det dyrbaraste, jag hade i huset, ligger i detta paket.

— Krischan, ni har ej något förtroende till mig, sade kastellanen.

— Hvarför icke, herr kastellan?

— Då skulle ni säga mig, hvad som befinner sig i paketet.

— Nej, herr kastellan, tiden är ännu icke kommen. Hemligheten, som nu hvilar vid mitt bröst, skall bringa sanning, den skall skaffa klarhet, men hon skall också framkalla olycka. En fruktansvärd, en namnlös olycka — eller har Lora ljugit.

— Hvad menar ni med detta yttrande? frågade kastellanen.

— Herr kastellan, jag kan icke tala ännu. Jag måste först få Lora till förnuft för att fråga henne och af hennes mun få höra det sista.

— Derpå skall ni då meddela mig hemligheten?

— Ja genast, herr kastellan.

— Men det kommer nog att dröja, ty enligt hvad jag hört från Isenbrunn står det illa till med Lora. Hon har sällan några ljusa ögonblick.

— Låt mig då komma till henne så fort som möjligt, herr kastellan, ty om hon dör, om hennes mun slutes, då är och förblifver hemligheten aldeles oförklarad.

— Ni måste alltså ha upplysningar af Lora?

— Ja, herr kastellan.

— Godt, jag skall göra allt för att åstadkomma detta.

Efter dessa ord sade Krischan farväl åt arbetarne, och snart förde vagnen de tre tillbaka till Falkenberg.

HUNDRADE KAPITLET.

Det återfunna barnet.

Sedan mistress Wigtown hade lemnat den haltande med arret, var hon mycket ängslig.

Att börja med hade hon satt tro till mannen. Hon visste ju ej heller, hvarför hon skulle tvifla på hans uppgifter. Han hade kallat sig Winkler.

Han hade varit delaktig i barnets bortröfvande; därför borde han väl också kunna skaffa det tillrätta.

Alla hennes tvifvel häfdes, när hon från Paris erhöll underrättelse, att han funnit barnets spår.

Han meddelade endast i korthet, att spåren förde till London. Få dagar derefter fick hon ett telegram:

»Funnen! Är på resan, kommer så fort som möjligt med snälltåg!»

Denna depesch anlände samtidigt med ett utförligt bref från Margret Heimburg. Margret förklarade, att hon nu blifvit befriad från sina samvetsqual.

Hon skildrade hvad som passerat i Hochbergen och tillfogade en klar bild af hennes själstillstånd, som glädde mistress Wigtown.

Margrets bref blef läst om igen flera gånger. Äfven i dag hade hon det i handen och genomögnade det.

Det hade redan blifvit afton.

Mistress Wigtown hade räknat ut, när snälltåget skulle kunna vara framme.

Plötsligt ryckte hon till.

Det förekom henne som om en vagn hade stannat framför porten. Hennes hjerta klappade. Var det hennes dotter som kom?

— Det är hon, det är hon! jublade hon, när hon hörde klockan ljuda.

Hennes ögon sökte genomtränga halfmörkret i trädgården. Mistress Wigtown hade träffat alla förberedelser, för att kunna strax låta föra såväl den halte med ärret som den unga damen till deras rum.

Efter förloppet af några minuter kom Winkler och en beslöjad dam in i mistress Wigtowns salong.

— Jag har kommit, begynte han, för att afbörda mig mitt uppdrag. Jag har funnit den, efter hvilken ert modershjerta längtar och så länge förgäfves smäktat!

Det föreföll mistress Wigtown, som om den ton, hvori han sade dessa ord, lät något affärsmessig.

Men hon hörde knapt på orden och innehållet i hans tal. Hennes ögon och hela uppmärksamhet voro rigtade på den beslöjade damen.

Denna slog tillbaka floret från ansigtet.

Mistress Wigtown vågade knapt andas. Lampans sken föll nu på dens ansigte, som skulle vara hennes dotter.

Den goda qvinnan ville ila den återvändande till mötes och sluta henne i sina armar; men i det afgörande ögonblicket förekom det henne som om en hemlighetsfull magt afhöll henne derifrån.

— Kom närmare, sade mistress Wigtown till den inträdande. Sätt er ned här vid min sida och berätta mig om eder barndom!

Den anlända vexlade en blick med Winkler, derpå gick hon fram och fattade den gamla damens framräckta hand. Hon kände, huru mistress Wigtown darrade under denna beröring. Äfven den anlända tycktes darra af glädje öfver att efter så lång skilsmessa hafva återfunnit sin moder.

En egendomlig känsla fattade mistress Wigtown, och hon måste lägga band på sina tankar för att kunna föreställa sig, att det var hennes dotter och icke en vildt främmande person.

— Min bästa, helst skulle jag vilja lägga bort ordet Ni och bedja er kalla mig moder, men först måste ni bevisa, att ni är mitt barn, att ni är min kära Erna.

Detta uttalade tvifvel tycktes göra ett egendomligt intryck på den anlända unga damen.

En ryckning syntes kring hennes mun, men mistress Wigtown kunde icke afgöra, om detta var förlägenhet eller smärta.

Winkler rörde oroligt på foten, som om något var honom oangenämt.

— Bevisen, mistress Wigtown, att ni här har eder dotter Erna framför eder, finnas inneslutna i detta couvert!

Vid dessa ord lade den talande ett temligen stort couvert på bordet framför mistress Wigtown. Hans fingrar öppnade det

hastigt och utbredd några papper för den förvånade gamla damen.

— Allt är förhanden, med undantag af dopattesten, nådig fru.

Mistress Wigtown såg frågande på honom.

— Det är väl helt naturligt, mistress Wigtown, att fröken Erna Eckstein, ty så heter hon nu, icke kan förete någon dopattest. Hon har endast de få papper, som funnos i hennes faders qvarlåtenskap!

Mistress Wigtown ville redan fatta brevet, men hon underlät dock att göra detta.

— Jag skall i morgon pröfva papperen. Mitt barn, förlåt mig om i ögonblickets glädje min mun förstummades! Kom, min dotter, slut din mor i dina armar och låt mig åter känna ditt hjertas slag.

Med ett högt glädjerop låg den unga damen vid mistress Wigtowns bröst och tryckte en kyss på hennes läppar.

— Ja, är du min Erna? utbrast hon, i det öfverläggningen åter vann insteg hos henne.

— Ja, hviskade den anlända, under det hon fast uthöll den gamla damens genomträngande blick. Ja, jag är din Erna, ditt barn.

Få minuter derefter hade den ankomna aflagt öfverkläderna och satt nu bredvid mistress Wigtown, väntande på att denna skulle begynna samtalet.

Den unga flickan var för mistress Wigtown en gåta.

Hon märkte att Erna ofta blef förlägen under samtalet, än åter slog hon öfver till motsatsen och utvecklade den största älskvardhet.

Papperen styrkte att Erna var mistress Wigtowns rätta dotter.

Den gamla damen bragte åter den unga flickans barndomstid på tal och försökte uppfriska minnena från densamma.

Man säger ganska ofta att minnena från ens barndom stanna kvar, och hundratals exempel kunna visa att just enstaka viktiga tillfällen ur barnets lif äro outplånliga.

Mistress Wigtown visste detta och hon sökte därför framkalla dessa minnen hos Erna.

Men denna kunde icke påminna sig den ringaste omständighet; blott det kom hon dunkelt ihåg, att det varit hennes fader, som röfvat bort henne.

— Nå, säg mig, min kära Erna, hvad sade din fader om mig, när han talade om mig?

En förskräcklig förlägenhet målade sig i den unga flickans drag.

Hon tycktes ett ögonblick vara obeslutsam, hvad hon skulle svara på den till henne framställda frågan; men derpå förklarade hon plötsligt:

— Min fader förbjöd mig på det strängaste att tala om min moder!

Plötsligt upphörde flickans skygghet.

Hon fattade mistress Wigtowns hand och tryckte den med känslofulla åtbörder till sitt bröst.

— Mamma, sade hon derpå i en ton som var egnad att tränga till hjertat. Om du visste, hvilka bekymmer och hvilka lidanden jag har måst genomgå, när min far förbjöd mig att nämna dig, så skulle du i dag hafva medlidande med ditt stackars barn! — Så länge pappa var närvarande vågade jag icke uttala ditt namn; men så snart jag var allena, satt jag timalt och suckade ordet »moder». — Jag såg dig i tanken åter, jag blickade i dina trogna, kära, hjertliga ögon och hopknäppte mina fingrar till bön! O, återgif mig min moder! hviskade derpå min barnamun; jag bad innerligt till Gud, men han tycktes icke vilja efterkomma min önskan, ty jag blef allt äldre och äldre, utan att jag fick blicka i min moders ögon!

Nu kunde icke mistress Wigtown längre förblifva lugn.

Hon slöt den talande i sina armar och kysste flickans ansigte.

— Min Erna, — mitt barn! hviskade hennes läppar. Huru lycklig gör du mig icke genom dessa ord!

Den gamla damen kunde icke se sig mätt på sin dotters sköna drag, ehuru dessa icke hade den mjukhet som hon en gång sett hos sitt barn.

Hon gaf uttryck åt dessa tankar.

— O, min ljuftva mor, smickrade Erna, vet du icke hvad som har gjort mina drag hårda?

— O, ja, — jag känner det med dig, mitt barn, gaf denna till svar. Smärtan att sakna din mor fördystrade ditt ungdomliga sinne!

— Det var emellertid icke endast detta, mamma! fortfor Erna. Nöd och sorg, ja jag kan gerna säga förtviflan grep mig, när jag tänkte på att jag, svaga barn måste föra kampen för tillvaron. Hvarken min fars ledande hand eller min mors ansigte var min ledsagare genom lifvet, och så har det kommit derhän, att mina drag blifvit hårdare och det lyckliga leende, som under barndomen sväfvade på mina läppar, försvann!

— Mitt stackars goda barn! kom det medlidsamt öfver mistress Wigtowns läppar. Du hade kunnat njuta af lifvet med alla deras fröjder och det oakadt måste du försaka! — O — hvad ödet hittills har förnekat dig, skall nu i rikligt mått komma

dig till godo. Du skall icke mera skiljas ifrån mig, utan skall nu i fred och ro få stanna hos din moder! — Och huru heter det ställe, der du är uppfostrad?

— Eltville!

En flyktig rodnad spred sig öfver Ernas ansigte, när hon uttalade detta svar.

— Dit skola vi resa! förklarade mistress Wigtown, ty der ligger äfven din fader begrafven, icke sant?

Dessa mistress Wigtowns ord tycktes öka flickans förlägenhet. Hennes ögon irrade oroligt omkring i sina hålor.

Mistress Wigtown måtte hafva märkt det, ty hon sade:

— Har du förstått mig, Erna?

— Ja visst, mamma! svarade denna.

— Du följer väl också gerna med mig dit?

— Hvarför skulle jag icke gerna göra det? invände Erna tankspridd. Jag skall på min faders graf nedlägga den vackraste krans, jag kan få!

Ernas röst darrade och hennes läppar ryckte, som om hon varit uppfylld af den djupaste smärta.

Mistress Wigtown drog den synbart sorgsna intill sig och klappade kärleksfullt flickans små, hvita händer.

— Men du skall icke nedlägga kransen på den enkla grafkullen, utan på en vacker grafvård, hvarmed vi skola pryda hans graf. Redan i dag skall jag skriva till pastorn i Eltville att han på min bekostnad låter resa det vackraste grafmonument på din faders graf!

Erna ryckte till vid dessa ord.

— Nej, mamma, — nej, — det får du icke göra! sade hon hastigt.

— Hvarför icke?

Denna fråga kom betänksamt från mistress Wigtowns läppar.

Erna fann ej strax något passande svar. Först efter några sekunder sade hon hastigt:

— Pappa har redan en grafvård på sin graf!

Ernas ord hade kommit hastigt och afvärjande från hennes läppar, så att mistress Wigtown betänksamt betraktade sin återfunna dotter och skakade på hufvudet.

De sutto ännu länge och talade med hvarandra, sedan mistress Wigtown förklarade, att hon icke skulle skriva till presten i Eltville.

En timma senare lemnade Richard Winkler byggnaden, der mistress Wigtown bodde.

Han hade af henne blifvit tills vidare rikligt belönad, och mistress Wigtown hade förklarade, att hon under de närmaste dagarne skulle till honom utbetala den summa, som blifvit honom lofvad.

Glad skyndade han bort från egendomen.

Först när han stängt trädgårdsgrinden efter sig, stannade han några ögonblick och riktade sin blick på den byggnad, i hvilken de båda återfunna befunno sig.

Ett till hälften undertryckt skratt undslapp hans mun.

— Det är löjligt, att min Fleurette har avancerat till denna dams dotter. Nu gäller det, att hafva ögonen öppna och handla så raskt som möjligt. — Om några dagar får han mycket pengar, som hon sade, och dessa pengar, — dessa många pengar —.

Han avslutade icke satsen, utan knäppte endast förnöjdt med fingrarna och rusade framåt alléen.

Den återfunna dottern var älskvärd och förekommande.

Hon tycktes hafva lefvat med i världen mycket nog för att kunna läsa mistress Wigtowns önskningsar redan på pannan.

Erna visste att härigenom invagga den gamla damen i säkerhet, så att denna snart räknade sig för den lyckligaste bland dödliga.

Mistress Wigtown tillbragte eftermiddagen med sin dotter i trädgården och lät denna för henne upprulla den lefnadsbild, som Erna förstod att skickligt bilda.

Aftonen inbröt långsamt. Från husets balkong kunde mistress Wigtown njuta af solnedgångens majestätiska skönhet.

På mistress Wigtowns anordning var Erna sysselsatt med att inrätta sitt sofrum bredvid hennes.

Den gamla damens blick irrade utåt, tills den stannade på kyrkogården i den lilla elsassiska byn, der en liten jordkulle dolde det jordiska stoftet af den, som en gång hade varit henne så kär.

— Jag skall icke vänta till sommaren, nej snart måste jag bedja vid min makes graf. O, Gud, om jag kunde kalla tillbaka den förfärliga tiden, hvad skulle jag ej vilja gifva därför.

Talarinnan hade icke märkt att hennes tjänarinna hade inträdt i rummet.

Först då denna hostade, vaknade den gamla damen ur sina drömmarier.

— Hvad vill du? sade hon till flickan.

Denna höll den lilla silfverbrickan fram åt henne och sade:

— Det kom just ett bref från Tyskland.

En glad rodnad gled öfver mistress Wigtowns ansigte.

— Ett bref från Tyskland? sade hon och fattade brevet.

Det måtte vara från Edgar eller Margret!

Sedan hon tagit brevet affärdade hon med en rörelse med handen tjänstflickan.

— Hvad kan de goda barnen hafva att meddela mig? Helt visst goda nyheter.

Brevet var skrifvet af Edgars hand och lydde:

»Min kära Tant!

Vi befinna oss så till vida lyckliga och belåtna! Som jag redan i mitt sista bref sade dig, är Margret helt och hållet botad för sina vanföreställningar. Hon har meddelat mig, att hon nu utforskar den öfver hennes lif sväfvande hemligheten, och så snart hon kommit till denna ståndpunkt, skall hon med mig träda framför altaret, för att blifva min ljuftva hustru. Jag har föresatt mig att företaga en bröllopsresa till Italien och stanna några veckor på Rivieran. Jag gläder mig redan nu öfver denna sköna tid. Till min stora förvåning har jag från slottet Falkenberg hört att grefve Horst von Falkenberg för några veckor sedan inträffat på sina fäders gods. Polisen förföljde honom dock, så att han åter måste fly. Hans vistelseort är obekant. Jemte honom uppdök en ung flicka, som af slottets innevägnare blifvit ansedd för grefvens dotter!»

Brevet föll ur mistress Wigtowns hand.

— Barmhertige Gud, drömmer jag, eller är jag vaken? Grefve Horst von Falkenberg skulle lefva? Ännu för några timmar sedan hörde jag ur min dotters mun, att han i flera år hvilat på kyrkogården i Eltville, och nu detta meddelande? — Min Gud, — min Gud, gif mig klarhet, så att jag må veta, hvori sanningen består.

I denna tankegång blef hon afbruten genom Ernas inträdande.

Flickan lät sina blickar oroligt glida öfver den närmaste omgifningen, liksom sökte hon något.

Raskt skyndade hon fram för att taga upp det på golfvet liggande brevet; men mistress Wigtown förekom henne. Hon tog upp papperet och gömde det på sig.

— Du har fått bref från Tyskland, mamma? frågade Erna.

— Ja, min dotter, svarade den tillfrågade, under det hennes blick skarpt gaf akt på Erna.

Mistress Wigtown beslöt att förtiga brevets innehåll till vidare.

— Det var blott ett affärsbref, sade hon. Kom, mitt barn, så gå vi ned!

De båda damerna stodo några minuter derefter i trädgårdsrummet och talade om likgiltiga ting.

Endast med möda kunde mistress Wigtown beherrska sitt inre, upprörda tillstånd.

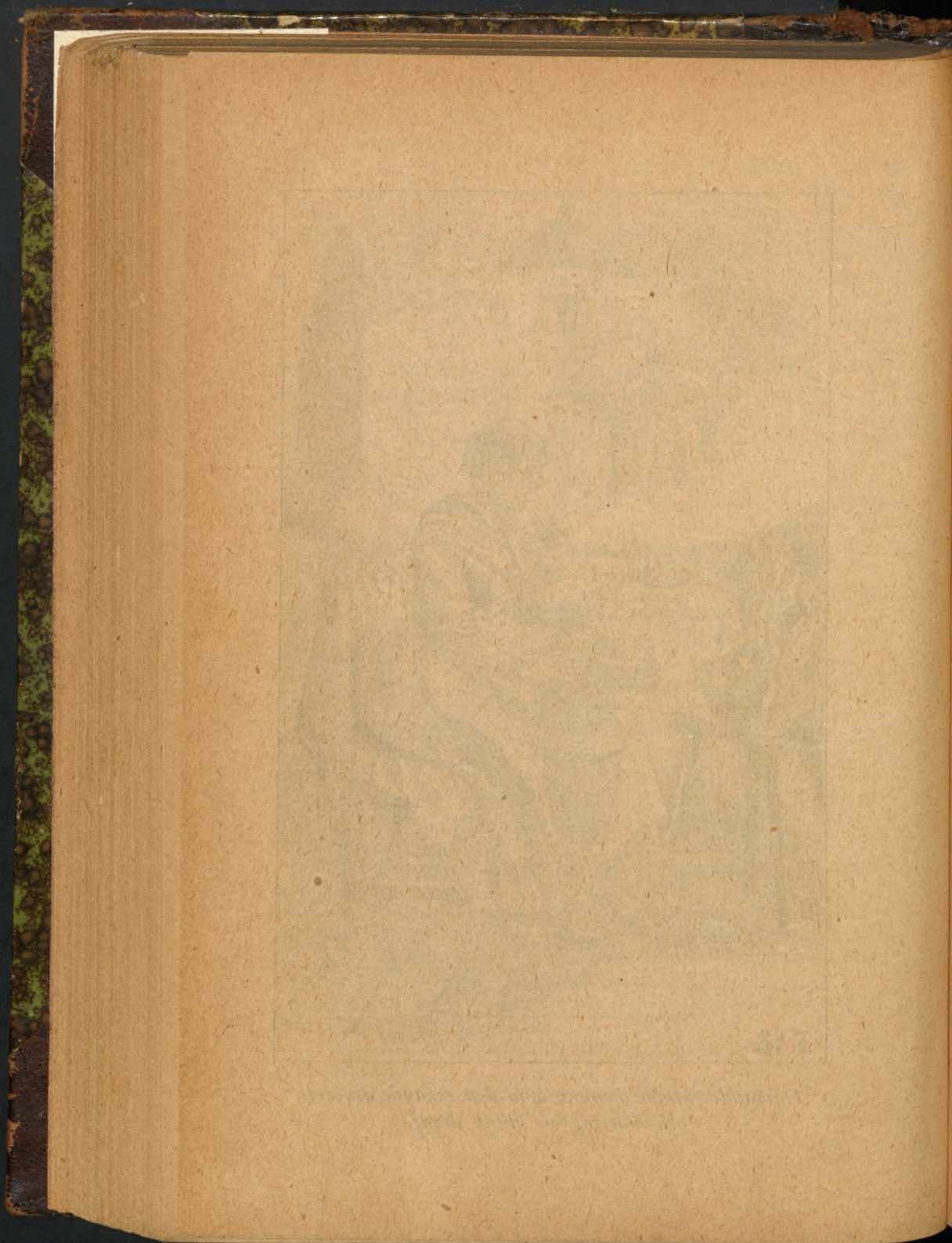
Var den bredvid henne stående hennes dotter, eller var hon en bedragerska?

Denna fråga kom hennes inre att bäfva.

F. 48.

53) Darrande fattade hennes hand den rykande drycken,
och hon tog en klunk deraf.

ETTHUNDRAFÖRSTA KAPITLET.

Hos fader Laberre.

— Ser du, min dotter, att vår agent har haft rätt. Det är inga tvifvel; Ingelfingen är i Paris!

Erna von Falkenberg, som med sin fader satt i ett af de förnämsta caféerna vid gatan S:t Georges i Paris och hittills hade ifrigt åhört sin fader, skakade på hufvudet.

— Det förefaller mig otroligt, fortfor hon, när du säger mig att Ingelfingen skulle hafva vändt sig hit.

— Han är säkrast här, förklarade hennes fader.

— På hvad sätt då?

— Ingelfingen känner sedan gammalt till Paris smygvrår.

— Men polisens ögon, min far!

— Polisens ögon undgå stundom att se en förbrytare, äfven om han löper dem i armarne. Ar icke jag också en förföljd?

— Visserligen, men det är dock stor skilnad mellan ditt förföljande och Ingelfingens.

Grefven såg frågande på sin dotter.

— Du blir bara förföljd inom Tyskland, men han efterspanas äfven utomlands. För öfrigt tror jag icke att någon enda människa önskar se dig fången.

— Ack, jo, min Erna, en sådan finnes dock!

— Hvem skulle det kunna vara?

— Ingelfingen!

Grefvens öga fördystrades. En suck trängde ur hans bröst.

— Jag skulle gifva hälften af min förmögenhet, om den karlen kunde blifva fasttagen!

— Jag darrar vid den tanken, min far. Deraf kunde uppkomma en större olycka för dig, än hvad du kan förskaffa honom!

— Hvad fruktar du, min dotter?

— Ditt eget tillfångatagande, min far!

— Det skulle icke bekymra mig, ty derigenom måste jag blifva frikänd.

— Jag vill hoppas det bästa!

Samtalet hade hittills förts på tyska språket.

Plötsligt märkte Erna, att vid ett bord bredvid sutto ett par herrar, som observerade dem.

Hon gömde ansigtet bakom en tidning och hviskade till fadern:

— Vi observeras från bordet bredvid!

Grefven ryckte till. Han tvang sig dock till en låtsad likgiltighet, fattade en tidning och sade, vänd till sin dotter:

— Jag tror du misstager dig, Erna. De äro främlingar!

— Ah, nej, svarade Erna, det är detektiva poliser!

Dessa ord injade fruktan hos grefven.

Han ångrade nu att han följt sin agents råd och uppsökt Paris.

De stannade emellertid ändå kvar, emedan Erna fruktade att de kunde förråda sig genom ett hastigt aflägsnande.

De fördjupade sig i tidningsläsning. Något som de icke märkt, var att de äfven iaktögs af en annan man, som mycket skarpt betraktade dem. På hans cigarrfodral stod med stora bokstäfver namnet Gerard Manteau.

Bokstäfverna tycktes med afsigt valda stora.

Plötsligt mumlade han en förbannelse; han hade sett sitt namn mycket i tidningarne.

— Dess bättre finnes det ingen i Paris, som känner mig under namnet Bernhard von Ingelfingen, annars skulle man kanske visa tidningen och fråga: Är det verkligen er son, herr baron, som i Tyskland står anklagad för mord? Jag kan icke begripa, hvarför den åsnan har nämnt sitt namn. Emellertid skulle det vara bättre att jag så hastigt som möjligt lemnade Paris. Jag borde i stället farit till England!

Plötsligt upphörde han med sitt samtal med sig sjelf. Han hade observerat grefven.

— För katten, der är ju Horst von Falkenberg, och hvem är med honom? Hvad kan han vilja här? Vill han gömma sig här, eller — — skulle han söka mig?!

Denna öfvertygelse uppskakade honom.

Nu reste sig Horst von Falkenberg och hans dotter samt lemnade lokalen.

Äfven de båda männen vid sidobordet reste sig upp.

— Blixt och dunder, der är ju mina agenter, som jag har engagerat! mumlade Ingelfingen.

I nästa minut stodo de bredvid honom.

- Nå, frågade Ingelfingen. Har ni funnit något?

— Ännu icke! Men den dam, som nyss gick ut, är en tyska.

— Jag har märkt det. Hon intresserar mig; kom med, mina vänner!

Utkomna på boulevarden sågo Ingelfingen och hans ledsagare, huru Erna von Falkenberg och hennes fader bestego en vagn samt att denna sattes i rörelse och rullade derifrån.

— Nu gäller det att handla raskt! sade Ingelfingen i det han skyndade fram till nästa vagn, hvars kusk väntande blickade mot caféets dörr.

— Ledig?

— Ja!

— Ser ni vagnen der? frågade Ingelfingen, i det han pekade på det åkdon som förde grefve Horst von Falkenberg och dennes dotter derifrån.

— Jag känner den mycket väl, min herre. Det är n:o 427! En hyggelig kamrat till mig!

— Lemna vagnen icke ett ögonblick ur sigte. Vi måste följa den och se hvart den begifver sig hän! Vinner jag ändamålet, får ni dubbel afgift.

Omkring en half timma foro de båda vagnarne efter hvarandra, tills man kom till Rue Montmartre.

Denna gata ligger afsides från det rörliga gatbullret och uppsökes gerna af resande för sitt lugna läge.

Grefvens vagn stannade framför ett af de sista husen i Rue Montmartre. Straxt derpå stannade äfven den andra vagnen och en man steg ur densamma.

Horst von Falkenberg anade icke, att han var förföljd. Han begaf sig in i huset, utan att det ringaste gifva akt på vagnen, som höll på andra sidan gatan.

N:r 427 hade för länge sedan lemnat gatan, medan den andra vagnen höll kvar på sin plats, der den stannat.

Framför det hus, i hvilket grefve Falkenberg och hans dotter hade inträdt, stodo två män och förde ett hviskande samtal.

— Vi hafva riktig tur i dag! till på köpet bo vi midt emot dem. Och du, som bor här närmast, bör lätt kunna få veta under hvilket namn gubben uppehåller sig här!

— Det kan ju snart vara gjordt!

— Ah, du menar att fråga portvakten?

— Ja! svarade den af dem, som hette Jacques.

— Godt, gör det då!

Jacques skyndade in i huset och frågade portvakten:

— Var god och säg mig, hvem var den herre med damen, som just steg uppför trappan?

— En tysk, min herrel! Men en af bättre sorten.

— Hur skall jag förstå det? frågade Jacques.

Portvakten svarade icke, utan gjorde blott en betydelsefull rörelse med fingrarna, i det han gned tummen mot pekfingeret.

— Ah, jag förstår, menade Jacques.

Portvakten smålog och nickade.

— Ni tager exempel af den noble tysken, monsieur Jacques!

— Ah, svarade denne. Det är icke hvar och en som är en Cræsus. Säg mig hellre hvem mannen är och hur han heter!

Kanske är jag då ännu frikostigare.

— Namnet är infördt i boken, herr Jacques. Vi behöfver blott se efter!

I boken stod namnet: Hermann Friedenau från Hamburg.

Jacques antecknade namnet. Med denna upplysning ilade han nedför de få trappstegen och stod snart bredvid Gerard Manteau, under hvilket namn Ingelfingen dolde sig i Paris.

— Jag har tagit reda på hans namn! sade han till denne.

— Nå, hvad heter han? frågade Ingelfingen.

— Hermann Friedenau!

— Ingelfingen kunde ej låta bli att skratta.

— Ja, sade han, det är samma namn under hvilket han bodde hos jägmästare Brückner! Nå, min herr Friedenau, ditt spel skall snart blifva förderfvadt för dig, om du korsar mina vägar!

De gingo öfver gatan och bestego åter vagnen som körde åstad, och stannade först vid ändan af Rue Montmartre efter en uppmaning af Ingelfingen.

Vid hörnet fanns ett kinesiskt thehus. Der gingo de in och satte sig.

— Jacques, du måste i morgon taga noga reda på allt!

— Hvad skall jag göra?

— Fråga icke så enfaldigt, svarade Ingelfingen. Du vet ju, hvad jag vill hafva reda på!

— Nej, ännu vet jag det icke!

— Du måste skaffa reda på, hvad denne Hermann Friedenau vill i Paris!

Den tilltalade ref sig bak öronen och sade:

— Det blir ett förbaskadt svårt göra!

— Lika godt, sade Ingelfingen. Du måste; du vet ju, att du blifver bra betald. Dessutom vill jag gerna hafva denne Hermann Friedenau och hans dotter i mitt våld!

— Hvad säger du, utbrast Jacques. Skola ni kanske äfven fånga herr Friedenau och som en sprattlande fisk föra honom till dig?

— Visst skolen i det, men icke honom ensam utan äfven hans vackra dotter måste jag hafva i mitt våld.

— Aha, jag förstår.

Följande afton sutto de tre i en vinstuga vid Rue Montmartre. Jacques hade knappt hunnit sätta sig, förr än Ingelfingen yttrade ett otåligt »nå?»

— Hermann Friedenau har kommit till Paris för att söka upp en gammal bekant!

— Hvem sade dig det?

— Vårdinnan, som herr Friedenau hyrt af. Jag presenterade mig för henne som agent och frågade om hennes hyresgäst hade något han ville hafva ombesörjdt. Vårdinnan är en språkssam person och snart förde hon mig in till herr Friedenau. Af honom erfor jag, att han sökte en viss baron von Ingelfingen!

Ingelfingen stirrade några ögonblick på talarens ansigte, derpå gaf han upp ett vildt skratt och sade:

— Nu är jag nyfiken, hvad du svarade honom!

— Jag sade honom att baron von Ingelfingen var en bekant till mig!

— Är du förryckt, Jacques!

— Visst icke! Det är ju bättre, att jag straxt sade honom det, än att han sedan af en tillfällighet skulle ertappa mig med en osanning.

— Godt, nå, hvad har du gjort vidare?

— Jag har utsatt en fälla för herr Friedenau, för att tillmötesgå din önskan!

— Du talar otydligt, hvad menar du, sade Ingelfingen.

— Du vill ju hafva gubben och hans dotter i ditt våld?

— Naturligtvis!

— Jag beställde herr Friedenau till fader Laberre's i afton.

Han kommer dit och der kan du handla!

— Är vagnen beställd?

— Ja!

— Då är det på tiden, vi fara till fader Laberre, menade Ingelfingen.

— Hvarföre? invände Jacques.

— För att träffa förberedelser. Antingen måste ni bemäktiga oss denne herr Friedenau och hans dotter, innan han beträdder lokalen eller ock när de lemna densamma!

Den tredje af sällskapet som hittills endast hade talat föga, sade nu plötsligt:

— Bäst är det, om Jacques gör gubben och hans dotter bekanta med Laberres tyska öl; vi hafva då ett lättare spell!

— Den tanken låter höra sig, menade Ingelfingen. Det beror emellertid på, om Jacques är hågad att gå in derpå!

— Mycket gerna, svarade denne. Fader Laberres lokal är ju icke stor, men den erbjuder tillräckligt gömställe, och så kunna

vi alla gå till honom och underrätta hvarandra i det lämpliga ögonblicket.

— Under hvilken förväändning bad du herr Fridenau komma dit? frågade Ingelfingen.

— Jag meddelade honom, att jag skulle förmå dig att komma till lokalen! Min plan går ut på att kvarhålla herr Fridenau så länge som möjligt och att praktisera ett litet pulver i hans öl. Ju mindre motstånd, desto säkrare resultat!

Ingelfingen blinkade slugt med ögonen.

En timma senare sutto herr Fridenau och hans dotter i Laberres lokal och voro inbegripna i ett lifligt samtal med Jacques. Denne hade just tydliggjort för grefven, att Ingelfingen i hvarje händelse skulle komma till lokalen. Han hade blott besökt en teater och skulle efter spektaklets slut bestämdt komma.

Erna betraktade med egendomliga blickar fransmannen, som med en världsmans sätt sökte ställa sin karakter i det fördelaktigaste ljus. Outtröttligt pladdrade han om hundratals saker och visste på alla sätt förkorta tiden.

Plötsligen kom en yngling med ett bref. Han gick fram till Jacques och räckte denne skrifvelsen.

Med låtsad ovilja ryckte Jacques upp brevet och ögnade genom detsamma.

— För sjutton, utbrast han, sedan han läst det.

— Hvad är det? frågade grefven. Herr von Ingelfingen kommer kanske icke?

— Ni har gissat det, herr Friedenau!

— Hvad föranleder honom att blifva borta?

— Han undskyller sig med en vänskapstjänst, men lofvar komma hit i morgon afton.

Grefven anade icke det ringaste, att allt detta var aftaladt. Han fogade sig i det oundvikliga och lofvade att komma tillbaka följande afton.

Omkring en kvarts timma senare kände han plötsligt en ovanlig trötthet draga genom kroppen.

Han hade ingen aning om att Jacques hade lagt ett pulver i hans öl, och att det var detta, som nu gjorde sin verkan.

Jacques erbjöd sig att ombesörja en vagn åt honom, och med grefvens bifall skyndade han därför ut på gatan.

Om några minuter kom han tillbaka och anmälde, att vagnen stod redan vid dörren.

Vid denna tid var icke mycken trafik på gatan. Endast framför det huset stodo två män, som tände sina cigarrer, just som grefven och hans dotter trädde ut ur huset.

Horst von Falkenberg märkte dem knappt. Han lät Erna stiga först in i vagnen och följde sjelf efter.

Knappt hade detta skett, så blef en karl synlig på hvardera sidan om vagnen.

— Hvad önskar ni! utropade grefven.

Främlingen svarade icke, utan sprang in i vagnen, under det en annan man steg in genom den på andra sidan öppnade dörren.

Erna gaf upp ett skrik. Men Jacques hade redan gifvit kusken befallning att köra och vagnen rullade åstad.

Ett andra skrik, som Erna ville utstöta, blef hindradt genom en duk, som kastades öfver hennes mun.

Det skymde för Ernas ögon.

— Min far! ropade hon, som en förtviflad, men Horst von Falkenberg svarade icke. Han befann sig redan fullständigt under inverkan af sömndrycken.

Vagnen rullade vidare och stannade framför ett litet trädgårdshus, som låg emellan Montmartre och närmaste förstaden.

ETTHUNDRAANDRA KAPITLET.

Två fångar.

Grefve Horst von Falkenberg eller, som han i Paris kallade sig, Hermann Friedenau låg, morgonen efter det han blifvit förd till trädgårdshuset, ännu under inflytande af sömndrycken.

Ingelfingen kunde genom en dörrspringa igenkänna grefvens gestalt.

Han utbytte en blick af hemligt förstånd med den man, som stod vid hans sida.

— Han sofver! menade Jacques.

— Nej, gaf Ingelfingen till svar. Han sofver icke, han ligger ännu bedöfvad! Jag känner mycket väl mitt medels verkningar om min beräkning är riktig, så måste han hela förmiddagen blifva liggande i halfslummer. Först på eftermiddagen skall han något hemta sig, men utan att komma till full besinning. Kom med, sade han derpå, så skall jag visa dig hans vackra dotter!

— Är hon redan vaken?

— Javisst, svarade Ingelfingen. Den lilla har redan tidigt gifvit sig tillkänna, och det på ett föga älskvärdt sätt!

— Hur skall jag förstå det?

— Hon rasade och väsnades som en vansinnig!

Vid ordet vansinnig ryckte Jacques plötsligt till.

— Bernhard, du har väl icke —?

Han fulländade icke satsen.

— Tror du kanske, att jag förderfvar den, till hvilken jag sätter de största förhoppningar? Nej, min bäste, då tror du fel!

— Hvad! utbrast Jacques. Du sätter några förhoppningar till flickan?

— Låt det blifva min hemlighet tills vidare.

Jacques skakade på hufvudet, som om han icke förstod de dunkla antydningarne.

— Du har invigt mig i enskildheter af din plan; meddela mig nu närmare derom, så att jag får det klart för mig!

Ingelfingen smålog hänfullt.

— Jacques, var icke otålig; när jag anser det lämpligt, skall jag inviga dig i alltsammans. Men stör mig nu icke, ty jag måste handla. Här äro vi vid den lillas rum!

På en jernbeslagen dörr tryckte Ingelfingen på en dold knapp.

Utan buller öppnade sig ett ställe i dörren och ett rundt hål syntes.

Ingelfingen såg in i rummet.

Erna von Falkenberg stod drömmande vid det lilla fönstret, som erbjöd utsigt åt en liten gård.

Grofvja jerngaller såde henne att hon var fången.

Då hon vaknat, hade hon känt smärta i hufvudet och blodet flöt trögt i hennes ådror. Hon förstod att hon varit under inflytande af ett bedöfningsmedel.

Hon påminnte sig nu tydligt det ögonblick, då hon steg in i vagnen.

Men från det ögonblicket kunde hon ej erinra sig mera.

Hon hade rasat, ropat, bedt och skrikit, för att förvissa sig om, hvar hon egentligen befann sig.

Hundrade gånger hade hon ropat sin fars namn, men vägarne hade endast återgifvit ett hänande eko.

Hon kunde icke förklara, huru detta hade tillgått.

Någon måtte hafva något särskildt intresse af henne.

Hvem kunde det vara?

Hon tänkte efter, men kom icke till klarhet.

Kall ångestsvett perlade från hennes panna, när hon tänkte på, att hon måtte hafva fallit i någon skurks händer, som för hennes ungdoms och skönhets skull skiljt henne från öfriga menniskor.

På senare tiden hade flera dylika historier om flickors bortrövande stått att läsa i tidningarne.

Nu trädde dessas enskildheter för hennes själ.

Förtviflad vred hon händerna och blickade än mot himlen än mot golvet.

Plötsligt hörde hon ett buller vid dörren.

Hennes små, spåda fingrar knöto sig tillsammans, och vältansfullt såg hon mot dörren, som just öppnades.

Ett högt ångestskri trängde ur hennes strupe. Hvilken annan person som helst, som i detta ögonblick hade trädt inför

henne, skulle icke hafva gjort ett så djupt intryck på henne, som just den, hvilken nu inträdde i rummet och efter hvilken dörren stängdes som af en osynlig hand.

Erna ryggade några steg tillbaka. Ångest, fruktan och fasa målade sig i hennes drag. Hennes bröst kämpade efter andan.

Ingelfingen närmade sig henne några steg.

— Jag förstår er fullkomligt, min fröken, sade han i denna dofva, halft förebrående ton, som är det säkraste tecknet till, att någon är besluten att våga det yttersta. Jag förstår eder förskräckelse, men ni skall snart blifva af annan mening!

Erna hade för den talande endast en blick af djupaste förakt. Snart återvann hon sitt lugn.

— Det har således varit ni, herr von Ingelfingen, som likt en stråtröfvare öfverfallit min fader och mig samt fört oss hit!

Ett hänfullt leende spred sig kring Ingelfingens mun.

— Ni behagar icke välja edra uttryck!

— Kan jag väl det? Förtjenar ert handlingssätt någon annan benämning?

Ingelfingen kände sig träffad, men han bibehöll sitt lugn. Han fattade en stol, som stod i Ernas närhet, men han satte sig icke ned på densamma, utan lutade sig mot dess ryggstöd, medan han med till hälften triumferande, till hälften ängsligt leende betraktade sitt offer.

— Jag måste skydda mig, min fröken!

— För hvad?

— Hahaha, skrattade han. Tror ni att Ingelfingen icke är noga underrättad om allt, hvad som har tilldragit sig på Falkenberg?

Erna bet sig förlägen i underläppen och betraktade Ingelfingen, som med segervisshet hade slungat henne de sista orden i ansigtet.

— Nå, sade Erna, höjande stolt hufvudet, hvad som har förefallit gifver er helt visst ingen rätt att beröfva oss friheten!

— Ni och er fader hafva kommit till Paris för att söka upp mig och öfverlemnna mig åt rättvisan. Jag måste skydda mig sjelf.

— Hvad vill ni mig?

En hemsk glädje smög sig öfver Ingelfingens ansigte. Han förvred detsamma till en hänfull grimas och sade derpå, utan att blinka:

— Min fröken, stunden är visserligen illa vald, men jag tycker om att strida med öppet vizir, och så säger jag eder nu öppet: Ni skall icke komma ur mitt våld, förr än ni genom äktenskap blifvit förbundna med mig.

Allt blod vek ifrån Ernas ansigte. Hon ville tala, men det förekom henne, som om en hemlighetsfull kraft tillsnörde hennes

strupe. Vål rörde sig hennes läppar, men icke ett ljud kom öfver desamma.

— Ni tiger, fröken Erna? Jag förstår att mitt anbud öfverraskar er, men jag kan icke återtaga detsamma! Jag kämpar för min tillvaro, lika så väl som er fader kämpar för sin!

— Herr von Ingelfingen, ni har varit det odjur som spunnit intrigerna på slottet Falkenberg; ni var den som mördade den olycklige Wolf von Falkenberg. Ni är en mördare! Men icke endast det; utan edra missgerningar hafva hopat sig och snart skall himlens hämnd drabba er!

— Ni talar vackert, fröken Erna, och det är skada, att ni är qvinna, ni skulle mycket väl passa till moralpredikant; jag måste blott anmärka att dylika beskyllningar alldeles icke verka på mig.

Erna drog en djup suck.

— Hvar är min fader, ni eländige, framstötte hon med smärta.

— Han befinner sig i lika god säkerhet som ni. Jag säger er öppet, ni lemna icke detta rum, förr än ni är min hustru.

— Skurk! skrek Erna i högsta smärta.

— Ni förvärrar ert läge, fröken, om ni umgås med mig i den tonen.

— Eländige usling, hur kan ni våga så gäckas med en människas heligaste känslor. Ni vill ingå äktenskap, och dock har ni icke en hustru blott utan två!

— Hvad säger ni? framstötte han undvikande: Är jag gift?

— Ja, jag vet allt, och min fader också. Det olyckliga offret för er lidelse är på därhus. Ni är en eländig giftblandare! Vik ifrån mig, ty satans sällskap i egen person skulle vara mig angenämare än ert!

— Ni är upprörd, fröken Erna, och jag vet att ursäkt det; men jag säger er, att jag afstår icke från min föresats!

— Och jag säger er, att förr skall eld och vatten förenas, än jag gifver efter för ert anbud.

— Det få vi se, om det är ni eller jag som besitter den största makten, svarade Ingelfingen i bestämd ton.

Ernas kropp genomlopps af en nervös darrning. Hon måste krampaktigt hålla sig fast vid stolens ryggstöd för att ej falla omkull.

Ingelfingen begagnade detta ögonblick och tillade:

— Fröken Erna von Falkenberg, det, som ni har slungat mig i ansigtet, är icke sannt! Jag är icke gift!

— Men ni var det?

— Ni säger sannt, jag var det; men den som fjettrade mig är död!

— Och den andra?

— Hon lefver visserligen ännu, men rätten har skiljt oss åt, så att jag är fri! Ni skall därför antaga mitt anbud.

— Aldrig!

— Ni måste!

— Ingen makt på jorden kan tvinga mig dertill!

— Jo en, kärleken till er fader, sade Ingelfingen.

Erna förstod, att det skulle vara en hotelse. Hon skulle få förklaring derpå.

— Er fader är i mina händer, sade Ingelfingen. Er faders lif är beroende af ert svar. Säger ni ja till mitt anbud, så skall er fader lefva, i annat fall —

Erna gaf upp ett skrik som en vänsinnig.

— Herr von Ingelfingen, för den eviga barmhertighetens skull, haf medlidande med mig! min fader är det enda, som jag eger i verlden!

— Ah, ni eger mycket mera! Förutom er fader har ni äfven en förmögenhet, som er fader röfvat ifrån mig!

— Ni ljuger! Det var falkenbergarnes skatt; den tillhör min fader!

— Derom äro vi af skilda meningar, min sköna fröken. Falkenbergarnes slott tillhör mig, jag har förvärfvat den.

— Genom mord!

— Jag är icke den anklagade mördaren, ropade Ingelfingen, utan den som rätten har dömt heter Horst von Falkenberg och icke Bernhard von Ingelfingen!

— Niding; framstötte Erna. Lek icke med sanningen! Ni ljuger! Det var ni som mördade Wolf von Falkenberg, och vittnet är funnet!

Det ryckte till omkring Ingelfingens mun.

— Ni har funnit ett vittne? frågade han.

— Visst är vittnet funnet, utbrast Erna, och det skall tala om, huru ni den olycksmorgonen gick in i min farbrors rum och stötte dolken i hans bröst.

Ingelfingens ögon rullade omkring i sina hålor.

Det var första gången som någon hade sagt honom det, hvilket hittills som en stor hemlighet dolts i hans bröst.

— Hvem har sagt det? framsade Ingelfingen.

— Statkarlen var det, sade Erna och höjde triumferande sitt hufvud. Han hade sett alltsammans, han hade nedskrifvit det, och rätten har hans bekännelse i sina händer.

Kallsvetten perlade på Ingelfingens panna. Hvad han under flera veckor anat, det hade han nu hört från Ernas läppar. Nu visste han, hvarför myndigheterna efterlyste honom.

— Jag tyckes hafva valt en olämplig tid till våra förhandlingar. Jag afbryter dem nu och skall begifva mig bort. Öfverväg under tiden, hvad jag har sagt. Vill ni hafva er frihet åter, så blir ni min, och om ni vill rädda er fars lif, så lägg er först på knä och bed mig, att jag skall blifva eder.

Med dessa ord vände han sig till dörren.

— Odjur i människogestalt, eländige satan! Med detta utrop sjönk Erna förtviflad ned på stolen, som fanns i närheten af fönstret.

Ett djefvulskt, triumferande skratt hördes från Ingelfingen, när han knackade på dörren och denna i samma ögonblick öppnades, för att efter hans försvinnande åter stängas.

Straxt derpå hörde Erna, huru nyckeln vreds om i låset.

— Barmhertige Gud, är då allt förloradt! suckade hon. Vi äro i nidingens våld och han skall icke lemna något medel oförsökt, för att uppnå hvad han föresatt sig.

En välgörande vanmakt föll öfver henne. Den bar Erna långt bort ifrån verkligheten. — —

— Det var en hård lek, sade Jacques, när han i korridoren trädde emot Ingelfingen och lade sin hand på hans skuldra.

— Har du hört alltsammans? frågade denne.

— Javisst, svarade Jacques. Ja, du skall icke få så lätt att uppnå ditt mål. Flickan har en lika beslutsam karakter som gubben.

— Och jag säger dig, svarade Ingelfingen att jag skall lika så beslutsamt handla som få dem båda att tiga. Jag måste åter komma i besittning af falkenbergarnes skatt!

— Jag tänkte, att du ville gifta dig med Erna?

— Däre! Hvad menar du, Jacques? Tror du att jag ännu en gång låter smida fjättrar om benet på mig? Aldrig mera. En komedi bara ville jag uppföra, för att tvinga henne och förhindra all vidare förföljelse från hennes och hennes fars sida. Är det omöjligt, så skall jag veta att handla. De båda vittnena måste göras stumma.

— Ingelfingen, du vill väl icke —

— Lugna dig Jacques! Blod skall icke flyta, jag har ett annat medel för att bringa dem till tystnad.

— Ingelfingen, du är förfärlig!

— Ah! framstötte han, är du ängslig? Har du blifvit en kruka? Förr var du det icke. Men nu icke mera om den saken; kom med till mina rum!

Båda begåfvo sig till andra ändan af korridoren, der Ingelfingens rum voro belägna.

Der satte de sig ned.

— Hvar är Henry? Är han ännu icke tillbaka? frågade Ingelfingen.

— Ännu icke svarade Jacques, men han måste komma nu på ögonblicket!

— Jag darrar af längtan att se honom!

— Jag icke mindre, svarade Jacques. Jag skulle också vilja veta, hvad han har uträttat i hotellet!

Några minuter derefter kom Henry.

— Berätta, berätta! utbrast Ingelfingen nyfiket.

Henry satte sig ned samt tog en cigarett och tände den.

— Nä, hur är det? frågade nu Jacques.

Henry begynte sin berättelse:

— Jag gick till värdinnan, utgaf mig för herr Friedenaus befullmäktigade ombud och begärde att hon skulle utlemna de saker, som hon hade i sin vård. Värdinnan skrattade åt mig. Jag ger eder hvarken sakerna eller för er till herr Friedenaus rum. Gå till närmaste polisbyrå och visa der att ni är berättigad att hemta herr Friedenaus saker. Kan ni icke det, så begär det icke af mig. För öfrigt skall jag underrätta polisen, att herr Friedenau försvunnit sedan i går. Hvar är han?

På ett sådant emottagande var jag icke beredd, fortfor Henry. Värdinnan tycktes märka på min förlägenhet, att något icke var i sin ordning, och jag var glad, när jag obehindradt fick lemna huset. —

— Jag vet, att du är ett nöt, sade Ingelfingen, och jag var derföre straxt emot att vi skulle skicka dig dit; men kanske är dock icke allt förloradt. Gubben är sannolikt icke mera i besittning af sin omätliga rikedom; han har troligen någonstädes nedsett den falkenbergska skatten. Det gäller nu att få veta hvar, och när detta skett, skall jag veta att handla!

— Vi hafva ju noga undersökt honom, invände Jacques, och hafva ingenting funnit!

— Undersökningen var icke noggrann tillräckligt, förklarade Ingelfingen. Vi måste underkasta honom en ny undersökning. Kom med, så skola vi försöka, om vi icke finna papperen hos honom.

Grefven läg ännu bedöfvad. De undersökte honom ånyo, men funno ingenting. Ingen af dem anade att Erna bar alla de vigtiga papperen i en läderväska på sitt bröst.

De hade just slutat sin undersökning, då grefven slog upp ögonen.

Ingelfingen stod med hårdt sammanbitna läppar framför grefven. Han visste ju, att han stod gent emot sin dödsfiende, och att det nu måste komma till en häftig scen.

Grefve Horst von Falkenberg hade fullständigt vaknat ur sin bedöfnings.

Han sprang upp.

Ingelfingen bröt tystnaden:

— Herr grefve, sade han. Vi hafva här sammanträffat på ett egendomligt sätt. Ni är i mitt våld och det vore förgäfvess att söka undkomma det!

— Ha, eländige niding, framstötte grefven, som i detsamma igenkände Jacques ansigte, hvarigenom allt blef klart för honom. Det var ni, sade han, som utgaf er för agent och ville bringa mig på Ingelfingens spår. Ni är en skurk, herre!

— Min herre, svarade denne, jag tjenar den som betalar mig! Jag stod i baron von Ingelfingens tjänst och han ville hafva er i sitt våld. Jag tror mig hafva förtjent baronens tack och måste därför tillbakavisa ordet skurk!

— Hvar är jag? framstötte grefven. Jag begär räkenskap af er! Med dessa ord vände han sig till Ingelfingen.

— Jag har redan sagt er, att ni är i mitt våld. Ni ämnade fånga mig; nu äro rolerna ombytta, genom att jag korsat er plan!

— Skurk! kom det öfver grefvens läppar.

Ingelfingen svarade icke. Endast ett hänfullt leende ryckte kring hans mun.

— Eländige, så säg mig, hvar jag befinner mig!

— Det är en bisak. Ni är i säkerhet; må det vara nog.

— Jag skall göra larm!

— Det skall icke gagna er, ingen hör det! Jag gör er uppmärksam på att jag företagit en undersökning af er person och borttagit revolvern. Den är i säkerhet.

Grefven bet ihop tänderna af raseri, ty han såg sig vanmäktig i sin argaste fiendes våld.

— Hvad skall denna komedi tjena till! skrek han till Ingelfingen. Säg mig utan omsvep, hvad ni har för afsigt och hvad ni vill mig?

— Det är uttryckt i få ord, herr grefve. Jag vill göra er oskadlig, på det ni icke mera må korsa min väg!

— Åh! utbrast denne. Jag förstår dig, skurk, du vill göra min mun stum, på det den icke skall blifva anklagare emot dig!

— Ni gissar mina tankar, herr grefve!

— Och dertill begagnar ni er af sådana medel, som endast stråtröfvare begagna! Hvar är min dotter, min Erna?

— Er dotter är under skarp bevakning likasom ni! Jag har blott följande förslag att göra er: Min säkerhet fordrar, att jag binder ert barns lif vid mitt!

Grefven bleknade.

— Hvad vågar ni säga? röt grefven.

— Jag behöfver väl icke upprepa det, svarade Ingelfingen. Jag har redan meddelat er dotter, att hon måste blifva min!

— Vid den evige, rättvise Guden, utbrast grefven, jag vet icke, om jag är vaken eller jag drömmer. Om detta odjur vill tillintetgöra mig, så måste jag anropa himlen, att den i detta ögonblick låter regna eld och svafvel på nidingen!

Ingelfingen gaf upp ett hänskratt.

— Herr grefve, det skulle vara angenämt för oss båda! Men underverkens tid är förbi! Uppgif derför sådana fromma önskningsar, och svara i stället på min fråga.

— På hvilken?

— Vill ni gifva mig er dotter till hustru?

Endast ett undertryckt skrik af raseri kom öfver grefvens läppar.

— Ingelfingen, är ni vansinnig eller är jag det?

— Jag tror att vi båda tänka fullkomligt klart, svarade denna.

— Nå, då kan jag blott säga er, att jag förr skulle strypa mitt barn, än gifva henne till hustru åt er!

— Jag visste nog det, fast det hade varit bäst, om ni blifvit min svärfar, ty då hade ni icke kunnat framträda och säga: Min svärson här är —

— min broders mördare! skrek Horst uppskakad. Ja, ni är min broders mördare, och jag är det oskyldiga offer, som du då utvalde.

— Nu tror jag verkligen att ni befinner er i ett stadium af vansinne, förklarade Ingelfingen.

— Ja, kom det öfver grefvens läppar, dina offer skrika på hämnd, och himlen kan icke längre lugnt åse, att du hopar det ena nidingsdådet på det andra!

— Må ni hellre tala om affärssaker, herr grefve, sade Ingelfingen plötsligt i en affärsmessig ton. Gif mig hit falkenbergarnes stulna skatt, så afstår jag från anspråken på er dotter!

— Hvem säger, att jag har falkenbergarnes stulna skatt?

— Det säger jag, och jag kan bevisa det!

Ett ögonblick kämpade grefve Horst von Falkenberg med sig sjelf, derpå vände han sig om mot fönstret liksom ville han undertrycka sin vrede.

Ingelfingen utbytte en blick med sina kamrater och ställde sig väntansfullt i midten af rummet.

— Ingelfingen, gif mig mitt barn, ropade grefven.

— Ni får det när ni utlemnat falkenbergarnes skatt!

— Aldrig!

— Herr grefve, ni ser, att ni befiner er inför öfvermakten; det behöfs blott ett rop af mig, och den makt, jag kan ställa gent emot er, förstoras betydligt!

— Jag vill hafva mitt barn! Erna, mitt barn, hvar är du? ropade grefven.

Hans röst hade antagit en hotfull karakter.

— Erna, Erna! skrek han ännu en gång, men intet svar fick han.

— Ni skall återgifva mig mitt barn, annars vid Gud, jag krossar er! ropade grefven.

Han hade hotande höjt armen.

— Jacques!

— Blott detta enda rop kom ur Ingelfingens mun.

Denne tyktes veta, hvad ropet skulle betyda. Han fattade revolvern och i nästa ögonblick såg grefven den rigtad emot sig!

— Bort med vapnet! kom det hotande ur grefvens mun.

Jacques blef stående i sin hotande ställning och sade med darrande röst:

— Ännu ett steg framåt, herr grefve, och jag skjuter.

— Mitt barn, min Erna vill jag hafva! skrek han.

— Ni skall komma till er dotter, när ni blir lugn, förklarade Ingelfingen, under det han med några steg närmade sig dörren.

Knappt hade grefven märkt detta, förr än han som en rasande sprang på Ingelfingen. I nästa ögonblick hade han angripit denne och kastat honom till marken.

Ett förtvifladt brottande uppstod.

— Hjelp! kom det ur Ingelfingens bröst.

Jacques och Henry hade sprungit fram och försökte lösgöra den rasande ifrån Ingelfingen, men de hade fullkomligt misstagit sig på grefvens styrka.

När denne såg, att Ingelfingen hade under hans händer blifvit nästan vanmäktig, sprang grefven upp, anföll den honom närmast stående Henry och kastade honom till golvet.

— Tillbaka, annars skjuter jag, ropade Jacques, som nu insåg, att han måste handla.

Åter rigtade han revolvern mot grefven.

Denne insåg, att han var förlorad, om Jacques kom att skjuta. Han sprang åt sidan.

En blyxt, en knall, och kulan gick in i väggen.

Nu störtade grefven på Jacques, och i nästa ögonblick hade han bemäktigat sig skjutvapnet.

Ingelfingen hade sprungit upp.

— Henry, linan! ropade han.

Denna tycktes nu vakna till medvetande. Han tog fram en kort lina ur fickan.

Alla tre kastade sig öfver grefven och efter några minuter låg denne blödande och öfverväldigad på golfvet.

Endast pustandet från hans bröst afbröt den hemska tystnad, som herskade i rummet.

ETTHUNDRATREDJE KAPITLET.

Margrets hemlighet.

Vid lemnade Margret i det ögonblick, då hon i hotellet hade sammanträffat med månskensgrottans grå gumma.

Läsaren påminner sig nog, att Margret kallade gumman för moder.

Margret och gumman stodo en stund och betraktade hvarandras drag.

— Min mor! framstötte nu Margret, får jag ännu kalla dig så?

— Visst får du det, svarade gumman. O, hvad jag har önskat, att det ordet oftare genljudit i mina öron, och det hade varit mycket bättre, om du då icke tagit det förhastade steget!

— Min mor, inga förebråelser, vi äro icke allena i rummet, du ser ju —

Vid dessa ord visade hon på värden och dennes personal.

Gumman strök med handen öfver pannan och nickade instämmande.

— Herr värd, sade hon, jag ber, lemna oss allena!

Värden tvekade ett ögonblick.

— Men, sade han, skulle det icke vara bättre —

— Jag önskar det! Kom det bestämdt från Margret.

Värden måste, oaktadt sin nyfikenhet, lemna rummet. Äfven hans folk gingo ut.

Ludmilla, som i första ögonblicket hade sprungit upp, hade nu satt sig i ett soffhörn. Vansinnet yttrade sig nu genom ett tyst stirrande på samma punkt, utan att hon rörde en lem.

— Du är mycket allvarsam, min dotter, tog gumman till ordet, vändande sig till Margret, Du har haft sorgsna och svåra dagar, jag läser det i dina drag!

— Ja, min mor, jag har upplefvat förfärliga saker, jag skulle behöfva flera dagar för att berätta dem. Men derom en annan gång. I dag är mitt hjerta för fullt och för tungt, jag kan ingenting säga dig! Hvilken underbar himlens skickelse, att du kom just i det ögonblick, då jag stod i begrepp att skrifva ett bref till Ludmilla!

— Till Ludmilla? frågade gumman.

— Javisst, här ser du början till detsammal

Hon hade tagit fram brefvet ur skrifbordslådan.

Ludmilla bade rest sig upp vid nämmandet af hennes namn.

— Mor! hviskade hon, har du kallat på mig? . . . Är han kommen för att hemta mig till bröllopet? . . . Mor, säg mig det! . . . Icke sannt. Erik är icke död, man har icke mördat Erik! . . . Nej, nej! Han lefver, han hemtar mig! . . . Jag hör klockorna! Man kallar till kyrkan! Låt mig gå till honom! Jag hör hans röst! Han ropar nu åter: det måste vara du, Ludmilla, och icke Margret!

Ludmilla hade sprungit upp och stod midt i rummet med armarne utsträckta, liksom väntade hon någon.

Gumman visste alltför väl att detta betydde ett snart utbrott af vansinne.

— Hjelp mig, hviskade gumman till Margret, vi måste föra Ludmilla till hennes rum.

Hon vände sig till den svagsinta och sade:

— Kom, min Ludmilla, du måste hvila dig!

— Jag hvila? Nej jag får icke hvila, jag måste först veta hvar han är!

Margret var djupt uppskakad.

— Min mor, hviskade hon, för Guds skull, hvad fattas Ludmilla?

— Kom, hjelp mig och för Ludmilla till sitt rum.

Båda togo nu Ludmilla om hand och förde henne ut. Vid dörren stannade åter Ludmilla och skakade på hufvudet.

— Erik är min brudgum! Dessa ord ljödo ännu i Margrets öra, sedan dörren stängts, och gumman drog den vansinniga med sig genom korridoren.

— Barmbertige Gud, skall jag då icke finna ro för mitt marterade hjerta? utbrast Margret.

En nervös darrning lopp genom hennes kropp. Hon måste sätta sig på närmaste stol. Grubblande lutade hon hufvudet mot handen.

Efter en stund återkom gumman.

— Hvar är Ludmilla? frågade Margret.

— Hon har gått till sängs! Hon lyder mig som ett barn. Hon känner att vansinnet kommer öfver henne, och i sådana

ögonblick lyder hon mig nästan viljelöst. Jag har befallt henne att lägga sig, och nu äro vi säkra! Låtom oss nu prata, ty jag måste höra mycket från din mun!

— Våra önsknningar i det fallet äro nog ömsesidiga! svarade Margret. Äfven jag väntar att få höra mycket af dig, men säg mig först, hur kommer du hit?

— Ah, det är en lång historia, sade gumman, och äfven jag behöfde dagar för att berätta huru allt har kommit. Men derom en annan gång. Säg mig framför allt, hur du har kommit hit till Hochbergen!

— Med min fästman!

— Med hvem?

En djup, tung suck kom ur Margrets bröst.

— Ja, min mor, du har rätt. Min fästman heter Edgar Malchow.

Gumman ryckte till vid nämmandet af detta namn.

— Edgar Malchow på Gross-Naundorf? frågade hon i högsta grad förvånad.

— Ja, min mor. Känner du honom?

Gumman skakade på hufvudet.

— Men säg mig, hur kunde du veta namnet på hans egen- dom, om han icke vore dig bekant.

— Fråga mig icke derom, min dotter, berätta mig om honom, jag är nyfiken att höra, hvad du har att säga!

— O, min mor, jag vill vara kort. Edgar gjorde min bekantskap i England och hade med mig och min beskyddarinna rest till Gross-Naundorf. Der skulle jag blifva hans maka. Då skedde det förfärliga. Redan i England, då jag stod framför herrans altare för att räcka Edgar handen till evigt förbund, då kom Erik Wildenfels och trängde sig emellan mig och honom.

Gummans drag antogo uttryck af den högsta spänning.

— Hvad säger du? Var Erik i England? Hörde jag icke att han dött i Amerika?

— Det trodde jag också, min mor. Äfven jag hade fått den underrättelsen, men den hade ej varit sann; Erik lefde och uppträdde emellan mig och honom!

— För Guds skull, sade gumman, jag anar något förfärligt! Har han kanske till och med —

Längre kom gumman icke i sitt yttrande.

— Min mor, om min ära och mitt anseende äro dig kära, så uttala icke det förfärliga, ty Edgar får ej veta något om denna olyckliga hemlighet. Du allena, min mor, kan bekräfta min oskuld, och när I, du och Ludmilla, har uppenbarat allt för mig, vill jag träda fram till Edgar och bikta mig för honom, hvad

som skedde denna förfärliga natten. Men nu måste du berätta för mig. Hvar är min fader? Lefver han ännu?

— Mitt barn, det vet jag icke; jag har sökt honom, men har icke kunnat finna honom. Du vet, att din fader hade egenomliga idéer. Man kallade honom excentrisk. Verlden påstod ännu värre saker om honom!

— Min mor, jag vet det; uttala det icke!

— Ah, ja, min dotter, inför dig kan jag säga det. Din fader var böjd för utomordentliga åtgärder. Du vet, huru han handlade med dig, då jag blef din andra mor. Du måste ut från hemmet; du blef kastad ut i verlden.

— Ah, nej, min mor, invände Margret. Du ser allt i för svart.

— Nej, Margret, jag ser icke för svart; du vet icke hvad som då tilldrog sig emellan mig och din far. Han sade mig utan vidare, att du måste bort ur huset.

— Men jag blef icke utkastad bland främlingar.

— Ja, mitt barn, om du än blef lemnad till en god pension, så saknade du dock din faders ledning och din mors kärleksfulla hand.

Margret svarade endast med en stum nickning.

Minnnet af hennes moder gjorde henne rörd, Hennes bild dök upp för hennes själ, och hon såg de kärleksfulla, vackra dragen af en dam, som hon en gång kallat för sin mor.

— Din faders sjukdom förvärrades, ju äldre du blef. I lugna ögonblick kallade han efter dig, och jag trodde mig då göra väl, när jag kallade dig tillbaka från pensionen. Du kom och visade dig som en ros, upplifvad af den friska morgondagen. Du vet sjelf, att de lyckligaste dagar, du tillbragte i hemmet voro räknade!

— Min fader var icke skuld dertill.

— Hvem annars?

— Margret teg och lät hufvudet sjunka ner mot bröstet.

— Ett elakt inflytande gjorde sig gällande på min fader. Gumman nickade instämmande.

— Ja, du har rätt, mitt barn. Han, som är skuld till all olycka, som kommit öfver vår familj; han lärde i hast känna din far, och från den stunden var din far som förändrad. Då kom du i huset. Du förde lycka och solsken med dig; men storm och oväder blef din lön.

— Min mor, jag var sjelf skuld dertill, du vet att barnsligt trots förmädde mig till det olyckliga steget!

— Ah nej, det var din styfsyster, som utöfvade sitt olyckliga inflytande på din fader.

— Min mor, anklagar du ditt eget barn?

— Margret, jag är ärlig nog för att icke invagga mig i falska föreställningar. Det var din syster Ludmilla, som dref dig till det olyckliga steget, att du satte dig upp emot din faders vilja.

— Min mor, jag var tvungen dertill!

— Jag vet det, min Margret, du led ju under samma tryck, som äfven tyngde på mig. Din fader ville ju till hvarje pris hafva dig ur huset, och därför gaf han dig ditt arf, och du blef ju derigenom fri och oafhängig.

— Min mor, det arf jag fick af honom hade jag icke kunnat lefva på.

— Det vet jag, min dotter. Arfvet efter din mor, ditt vackra gods, som du eger i norra Tyskland, skyddar dig från alla bekymmer!

— Men då, min mor, innan jag for bort ifrån eder, skedde det förfärliga och dertill bär jag allena skulden.

— Nej, det var Wildenfels, som bragte olyckan öfver familjen. Han var den, som utsådde tvedrägtens gift. Nu är du vuxen, min dotter, och jag kan tala med dig om saker, hvilka jag ej förr fick låta komma öfver mina läppar. Jag älskade din fader lidelsefullt, men hans despotiska väsen nedtryckte mig och småningom blef jag lugn. Då medförde han Wildenfels, och det var denne, som hviskade din far i örat, att jag bedrog honom!

— Min mor, för Guds skull!

— Lugna dig, mitt barn, mer än en gång har din fader sagt till mig: Du är en trolös orm, du har bedragit mig, du har trampat mitt hjertas heligaste känslor ned i smutsen. O, min Margret, då hade jag de förskräckligaste stunder i mitt lif. Jag bad honom, jag sjönk ned på knä för honom och svor vid allt heligt, att jag var ren och oskyldig; men han trodde mig icke. Wildenfels onde ande stod bakom honom och hviskade till honom de förfärliga ord, som han ofta upprepade för mig.

— Min mor, det faller nu som fjell från mina ögon. Jag förstår nu mycket, som då var mig obegripligt. Ja, du har rätt, Wildenfels var den djefvul, som trängde sig in i vår familj, och åt dig min mor kan jag äfven säga, hvad som då dref mig till det olyckliga steget!

— Säg det blott, min dotter!

Margret såg sig skyggt omkring i rummet, liksom om hon fraktade att hennes ord kunde höras, derpå lutade hon sig ned till den, som hon kallade mor, och sade:

— Wildenfels gaf mig sjelf det rådet, att jag —

Orden blefvo så hemligt uttalade att gumman måste närma sitt öra intill den talande.

Det måste varit något förfärligt, som nu kom öfver Margrets läppar, ty gumman blickade i högsta grad förundrad på sin dotter.

— Mitt barn, mitt barn, hvarför sade du det icke till mig, så hade det förfärliga icke händt.

— Min mor, jag hade icke anat det, och nu ångrar jag det. Du lofvar mig ju, att du icke för någon skall säga, hvad som då skedde. Tror du mig, min mor, att jag var oskyldig?

— Så oskyldig, som en engel, min Margret!

Knappt hade dessa ord kommit öfver gummans läppar, förr än Margret rörd omfamnade den gamla och betäckte hennes knotiga fingrar med kyssar.

— Min mor, du allena känner min hemlighet, du har från mina läppar nu hört hvad jag aldrig sagt åt någon annan, nu känner jag mig lycklig, ty jag vet, att den, som måste betrakta mig som skuldbelastad, är öfvertydad om min oskuld.

— Ja, min dotter, du är så oskyldig och ren, som den första solstrålen, som efter den långa vinternatten berör den jungfruliga jorden.

— O, tack, tusen tack, min mor! Det är mig, som om en centnertung börda tagits från mitt hjerta. Men berätta mig nu, hvad som skedde i den der olycksnatten, när jag hade tagit det olyckliga steget. Du vet att jag då flydde och att jag dolde mig för alla menniskor; aldrig mera kom jag i eder trakt, aldrig mera frågade jag derefter och blott vid den tanken har jag darrat, att man kunde fråga mig: Margret Heimburg, härstammar du från den familjen, i hvilken dolken kräfver sitt offer?

— Den kräfde icke något offer, min Margret, ty du ser mig vid lifvet, och lät mig nu berätta dig huru allt gick till. — När din far ur Wildenfels mun hade hört, hvad som förefallit, råkade han i raseri. Han ville döda dig och blott min mellankomst hindrade honom från att utföra sitt beslut. Jag kastade mig i den vansinniges armar, innan du visade dig, och då, min Margret, då bannade han mig, ty han trodde ännu alltjemt, att jag bedrog honom, och den dolk, min Margret, som var bestämd för dig, ryckte jag ur hans hand. Och som jag sade dig, han förbannade mig, och icke heller Ludmilla trodde längre mina ord; äfven hon hatade mig, ty hon trödde, att jag var skuld till, att man ryckte Wildenfels från hennes sida. Du vet sjelf bäst, min Margret, att jag icke hade någon skuld dertill!

— Det vet jag, min mor, och jag skulle vilja gifva hälften af mitt lif, om min fader ännu lefde. Jag skulle då träda fram till honom och afslöja för honom allt, hvad jag då måste dölja under en hemlighetsfull slöja!

— Det är för sent! Du vet att Ludmilla hade syndat, din fader visste det, och den lille Egon, din systers barn, lefver ju, och hans fader uppoffrade icke blott sin fästmö, utan äfven dig och mig. — O, jag såg då klart, jag visste, hvem som tog den

förfärliga skulden på sig, men jag hade inga bevis derpå, jag kunde ingenting säga och beslöt så i denna den förfärligaste minut i mitt lif, att offra mig sjelf! För dig, mitt barn, vill jag tillstå allt. När jag ryckte dolken ur hans hand, blef han rasande och kastade sig öfver mig. En kort brottning uppstod. Jag gaf allt förloradt samt fattade det förfärliga beslutet att sjelf stöta dolken i mitt bröst.

— Min mor, min mor, är det sanning?

— Ja, mitt barn, det är den förfärliga sanningen! Det var jag sjelf som stötte dolken i bröstet på mig, jag var trött på lifvet och ville egenmäktigt förkorta det. Då kom du, mitt barn, och Ludmilla samtidigt. Din far trodde icke annat, än att han dödat mig och flydde samma natt, hvarthän vet jag icke, och du lemnade fadershuset förföljd af din faders förbannelse och af din systems, som icke blott anklagade dig, att du förrådt henne, utan äfven tillropade dig: Det är icke min far, utan du, som har dödat min mor. Wildenfels, som väl icke sjelf hade annat en sådan utgång, flydde också! Jag stod nu ensam och öfvergifven i världen. Såret visade sig icke vara farligt och ingen förföljde den man, om hvilken man allmänt sade att han nedstuckit sin hustru. Ingen åklagade honom, och det skrin, hvori du hade förvarat din hemlighet, tog Wildenfels med sig bort; hvar han gjort af det, vet jag icke!

En glad bäfvan genomfor Margret.

— Min mor, jag har skrinet, och äfven min Edgar har haft det i sina händer!

— Hemligheten har du således?

— Ja, min mor, den är i mina händer!

Darrande af rörelse hade Margret sprungit upp och öppnat chiffonieren, i hvilken det lilla skrinet var förvaradt.

Ett skri af glädje och öfverraskning kom ur gummans mun.

— Mitt barn, du är oskyldig, och skrinet kan bevisa sanningen af din oskuld.

Gumman omfamnade Margret, och båda gräto länge tillsammans.

— Har du någonsin hört något vidare från min fader? frågade Margret, sedan hon något lugnat sig.

— Ja, mitt barn.

— Hvar är han, hvar lefver han?

— Ännu en gång måste jag säga dig, att jag icke vet det; jag förmodar, att han lefver! Din far hade tagit alla pengar och värdesaker med sig. Du vet, att han umgicks med tanken att resa till Amerika. De pengar han medförde räckte till för honom att föra ett oberoende lif i Nya världen! I många år trodde jag att han var der, men genom en tillfällighet hörde jag sedan att

han köpt en egendom i mellersta Tyskland och lefde der under ett främmande namn!

— Min mor, är det möjligt!

— Så är det, mitt barn.

— Hvar är han?

— Han var, som du vet, god vän med justitierådet Planitz.

Denne djefvul i människogestalt utöfvade ett förfärligt inflytande på din far. När jag fick veta din fars vistelseort, ville jag först skynda till honom och omtala allt, men då uppreste sig min stolthet deremot. Jag skref till honom och begärde underhåll!

— Han gaf dig det, icke sannt, min mor?

— Riktigt nog, min Margret, men samtidigt befallde han mig, att jag aldrig fick visa mig för honom. Icke heller Ludmilla ville han se. Då beslöt jag en dag, att söka upp honom. Jag kom till Bärenburg och fann honom der under namnet Reinhold Ackermann! Af hans egen mun erfor jag, att han stod fullkomligt under Planitz' våld. Nu skyndade jag till Planitz och gjorde honom förebråelser. Han bemötte mig med ett kallt hänskratt, när jag förklarade honom att jag skulle upptäcka alla hans böfstreck. Han hade inbillat din far, att han mördat mig och att man förföljde honom. Din far har vid Bärenburg inrättat sig ett gömställe, som fullkomligt liknar ett sagoslott. Han hade byggt ett väldigt hvalf, som han kallade mänskensgrottan och använt många år för dess utsmyckning. Då kom jag, och nu fann han icke längre något lugn. Han ville icke se Ludmilla, och det var väl, ty din syster hade blifvit vansinnig den der olyckliga natten. Nu förstod din far i hvems våld han befann sig, han hade genom min ankomst fått ögonen öppnade. Ett uppträde egde rum emellan honom och Planitz!

— Hvarför sökte du icke upp mig, jag skulle hafva kommit och förklarat allt!

— Min Margret, jag reste till ditt gods, men der hörde jag, att du hade i flera år varit borta derifrån. Man sade att du skulle icke komma tillbaka!

— Ja, det är sannt, äfven jag stod under en olyckas förbannelse. Du vet, min mor, hvad som tyngde på mitt hjerta!

— Men, Margret, du var oskyldig!

— Det sade jag mig äfven, men skenet var emot mig, och Ludmilla kunde icke tro annat, än att jag —

Margret tystnade. En förfärlig kamp rasade i hennes bröst.

— Margret, ännu en gång, du var oskyldig och ren, som liljan på marken! Jag har läst i tidningarne att Wildenfels fallit för en främlings hand. Jag kunde knappt tro det och därför skyndade jag hit för att få visshet, ty jag måste säga dig, att jag är vid förtviflans rand.

— På hvad sätt, min mor?

— Mitt barn, om några veckor är jag utfattig!

— Du, min mor!

— Ja, en dag erhöll jag bref från din far, att när jag fick det brefvet i mina händer, låg han begrafven under Bärenburgs ruiner och att han hade tillförsäkrat mig ett kapital, som jag skulle erhålla af justitierådet. Jag trodde hans ord och skyndade till hans gömställe. När jag kom till Bärenburg, fann jag en stor del deraf ligga i ruiner, och när jag gjorde anspråk på besittning af egendomen, förklarade Planitz, att han köpt den af din far, med vilkor att han skulle utbetala ett litet kapital till mig. Jag erhöll det af honom, men han hade bedragit oss på det skamligaste sätt. Din far egde stora summor. Hvart hade de tagit vägen?

Jag tillbragte flera år i ruinerna, i hvilka jag funnit en ingång. Minan hade icke förstört det hela, ty en del af lednings-tråden hade förblifvit oberörd af elden. Jag hoppades att Planitz skulle komma dit, och jag skulle då begrafvit både honom och mig under ruinerna. Han kom också dit, jag tänkte på minan, men för sent, han räddade sig tillika med Inga von Tannenburg!

— Mor, skrek Margret, hvem talar du om?

— Om Inga von Tannenburg, svarade denna.

— Hur kom hon dit?

— Känner du Inga von Tannenburg?

— Ja, hon är min bästa väninna, jag var hos henne på slottet Falkenberg och for med henne bort derifrån. Hon ville besöka mig på mitt gods; men då uppträdde Wildenfels! Han sökte upp mig på Gross-Naundorf, och hvad som då skedde, vet jag blott som ur en dröm.

Nu berättade Margret alla enskildheter om mordet vid Gross-Naundorf samt allt hvad hon upplefvat och hvad som drifvit henne till vansinne.

— Så, nu vet du allt, min mor. Nu skall du för andra gången vara min mor. Jag skall draga försorg om dig och Ludmilla!

Gummans ögon glänste af tårar.

— Tack, mitt barn!

— Men svär mig, min mor, att du aldrig talar något om den olyckliga vigseln. Svär det vid den allsmäktige Guden! gör det, det är nödvändigt för Edgars skull!

Gumman skakade på hufvudet, såg på Margret och hviskade derpå den begärda eden i Margrets öra.

ETTHUNDRAFJERDE KAPITLET

I Dvergeklyftan.

I dårhuset vid Treville, på belgisk-franska gränsen hade sedan några veckor redan inträdt lugn, sedan först en mängd upprörande scener hade försvårat läkarens lif derstädes.

Doktor Strackman ångrade, att han emottagit Inga von Tannenburg hos sig.

Hon var en af dessa sjuka, som nästan icke låta läkaren få något lugn och än bedja honom om råd i en ringa angelägenhet, än ställa sig som svårt sjuka.

Flera gånger hade doktor Strackman vägrat sin hjälp nattetid. Det oaktadt visste han att Ingas tillstånd dag för dag förvärrades. Visserligen gafs ett medel att göra Inga fogligare, men läkaren trodde sig icke våga använda det, emedan han ansåg det farligt.

Det bestod i att sammanföra Inga med en annan vansinnig, som fanns hos honom under namn af Gertrud Mallié.

Ingas tillstånd kräfde lugn. Kunde hon erhålla det genom att lefva samman med den andra vansinniga?

Läkaren måste bejaka denna fråga. Likartade qvinnosinnen utöfva ett välgörande inflytande på hvarandra.

Men voro dessa båda fruntimmer liksinnade?

Gertrud Mallié hade hittills visat sig upprörd, medan Inga von Tannenburg tints kunde sitta tyst och blicka på samma ställe. Endast emellanåt gick hon öfver till motsatsen.

Då var det likväl förskräckligt att se, huru hon rasade och skrek.

Var det förtviflan som grep henne och föranlät henne till dylika utbrott? Eller fattades verkligen hennes själ af vansinnets förfärliga makt?

Oaktadt läkaren i tiotal af år hade haft tillfälle att bedöma de förunderligaste former af vansinne, hade dock ett sådant fall som med Inga von Tannenburg ännu icke förekommit.

Men man måste hafva klarhet. Han fattade därför beslutet att föra dem tillsammans.

Han begaf sig till Ingas rum och helsade henne på sitt vanliga sätt.

Han ville just underrätta sig om hennes tillstånd, då hon föll honom i talet och samtidigt fattade tag i hans arm.

— Herr doktor, har ni någon underrättelse?

— Från hvem?

— Från honom.

— Om hvem talar ni, fru von Prittwitz?

— Om min make.

Den så omedelbart framställda frågan beredde läkaren temligen stor svårighet.

Han visste ej, hvad han skulle svara.

— Fru von Prittwitz, det vore bra, om ni jagade bort dylika tankar ur ert hufvud. Så som förhållandena nu gestaltat sig kan ni icke tänka på att vidare sammanträffa med herr Eckbert von Prittwitz.

— Ha, skrattade Inga, hör ni då till dem, som tro på den sagan, att min man är död? — Nej, och tusen gånger nej säger jag. Han är icke död. Han lefver och har skrivit till mig, att han skall älska mig till sitt sista andedrag. — Hans sista ord skola vara: Inga, Inga!

Den vansinniga hade stannat midt i rummet och såg genom jerngallret ut öfver det i vårgrönska prunkande landskapet.

— Herr doktor, började hon derpå plötsligt, i det hon liksom syntes vakna upp ur en dröm, jag har i natt i drömmen sett min Eckbert. — Jag såg honom i aftonrodnaden, omstrålad af solens glans. Rundt omkring honom syntes ett härligt landskap, och jublande människoskaror dansade omkring honom. — Det föreföll mig som om en gyllene krona smyckade hans hufvud och han vore konung öfver alla de människor, som omgäfvö honom.

Läkaren skakade på hufvudet. Han visste icke, hvad han skulle säga.

Inga fortsatte i samma ton:

— O, han var skönare och härligare än någonsin. Hans ansigte var omslutet af ett mörkt helskäg, och han blickade tyst ut öfver mängden. — Derpå öppnade han långsamt sina läppar, och från hans mun klingade i den stilla aftonluften orden: Inga, min Inga!

Jag ville svara. Jag ville ropa och säga, att jag befann mig i närheten, men det var, som om en osynlig makt hopsnört min strupe. — Jag kunde icke ropa. Jag måste äse, hvad som vidare skedde.

Doktor Strackman försökte att afbryta dåren. Men hon utsträckte afvärjande händerna och fortfor:

— O, det var en förfärlig scen, som nu utspelades!

-- Upprör er icke, fru von Prittwitz!

Inga lät sig icke störas af läkarens varning.

Hon fortfor:

— Ah, hvad var det? — I buskarna såg jag plötsligt ett par stora, eldiga ögon lysa. — Ångesten sammanpressade mitt hjerta, ty jag såg, huru ögonen rigtade sig på Eckbert och huru den fruktansvärda tigers hufvud vände sig till honom.

Eckbert, Eckbert! ville jag ropa, men tungan var liksom förlamad. — Då sprang det förfärliga djuret upp. — Ett oerhördt gnisslande och rytande nådde mina öron. — Derpå såg jag, huru det förfärliga odjuret störtade sig öfver sitt byte och huru det slog sina fruktansvärda klor i Eckberts bröst. — Mitt medvetande försvann. — Jag föll med ett anskri till marken för att åter i nästa ögonblick vakna upp och se, att allt blott varit en dröm.

— Ni eger en starkt utvecklade fantasi, nådig fru, och denna upprör er mycket uuder nätterna, om ni längre fortfar med eder isolering.

Inga von Prittwitz såg frågande på läkaren.

— Det är min fulla öfvertygelse, att ni måste ändra ert lefnadssätt.

— Hvad skall jag göra?

— Ni måste söka förströelse.

Ett leende lekte på Ingas läppar.

— Förströelse, herr doktor? upprepade hon frågande. Hvar skall jag finna förströelse? — Är jag icke en fånge, som måste tillbringa sitt lif bakom förgallrade fönster. — O, denna sysslöshet! — Vore jag fri, så skulle jag ila bort öfver berg och dal, öfver flod och sjö och öfver haf för att komma till Afrika. — Ty der, der är Eckert. — Han längtar efter mig och ropar mitt namn och vill hafva mig hos sig. — O, gif mig friheten, herr doktor, på det jag må skynda till honom och göra honom lycklig!

— Hvem har sagt er, att herr Eckert von Prittwitz befinner sig i Afrika? frågade läkaren högeligen förvånad.

— Han har skrivit till mig derom.

— Skrivit? utropade doktor Strackman förundrad.

— Ja, herr doktor, han har meddelat mig, att han rest till Afrika, och i andanom har jag också sett honom der, — O, herr doktor, skänk mig friheten, på det jag må få resa till honom!

— För ögonblicket går det ej för sig, svarade doktorn i lugn och bestämd ton, men, fortfar han derpå, i det han skenbart gick in på Ingas idé, så snart regntiden är öfver, skall jag hjälpa er att resa till Afrika.

Doktor Strackman hade yttrat dessa ord i en så öfvertygande ton, att Inga trodde derpå.

En sinnesrubbad persons tankegång kastas lätt om liksom morgonvinden.

Så var nu äfven förhållandet med Inga.

Än misstrodde hon läkarens ord, än trodde hon derpå såsom ett litet, oerfaret barn.

— Ni vill föra mig till honom? frågade hon till hälften förvånadt, till hälften bestört.

— Ja, nådig fru, hvad jag säger, verkställer jag också. Men till den tiden måste ni lefva i umgänge, och jag har nu kommit hit för att säga er det.

— Med hvem skall jag då umgås?

— Med henne, som ni så ofta längtat efter.

— Gertrud Mallié? — O, hon är bra, hon är präktig! utropade Inga glad.

Ännu för en kort stund sedan hade Inga varit djupt sorgsen. Nu lade sig liksom ett solsken öfver hennes ansigte.

Glad räckte hon fram händerna mot doktorn, och frågade:

— Är det också sant, hvad ni sagt, herr doktor?

— Min bästa fru von Prittwitz, hur kan ni tvifla derpå?

— Nej, nej, jag tviflar ej! — Det är sant! — För mig då strax till henne!

— Om några timmar skall ni få nöjet att träffa henne.

Nu måste ni hafva tålmod!

Inga brann af längtan att sammanträffa med Gertrud Mallié.

Hon bad därför läkaren på det enträgnaste, att han skulle träffa förberedelser för att hon så snart som möjligt måtte få träffa henne.

Doktor Strackman lofvade att göra det, och gick ut.

I korridoren mötte han sin fru.

— Hur mottog hon underrättelsen? frågade denna.

— Med glädje. Hon syntes knappt kunna invänta tiden för sitt sammanförande med Gertrud Mallié.

Doktorinnans panna lade sig i djupa veck.

— Hyser du några betänkligheter? frågade läkaren.

— Ja, svarade doktorinnan tyst, så att ingen af tjänarne skulle höra orden, jag fruktar det värsta, om de båda bli fästa vid hvarandra och derpå måste skiljas.

Doktorn ryckte på axlarne.

— Jag vet, hvad du menar, sade hon. Gertrud Mallié kommer ju att stanna här endast sex veckor.

— Och då, hvad skall det då bli af henne?

— Det vete gudarne. Du vet ju, att pensionen fått betaldt endast för ett kvartal, och den, som skulle betala för den olyckliga derefter, har försvunnit. Ingen vet, hvar han finnes. — Men äfven om man visste, hvar han är, skulle det ej mycket gagna oss.

— Hvarför icke?

— Emedan han då skulle häktas.

— Men hvad skall det blifva af den olyckliga, om ingen betalar för henne?

— Lugna dig, min vän! Kanhända skola vi af Gertrud Mallié få reda på, hvilka hennes anförvandter äro och hvar de bo. De båda makarne gingo in till fru Mallié.

Om icke en osäkerhet i blicken förrådtt sinnesrubbnings, skulle man kunnat tro denna vara fullkomligt frisk.

Hon gick emot de inträdande och frågade, hvad de önskade.

— Jag kommer för att meddela er en glad nyhet, sade läkaren, i det han jemte sin hustru tog plats.

— En glad nyhet? eftersade Gertrud Mallié.

— Ja.

— Jag är nyfiken att veta, hvad det är.

— Ni kommer från och med i dag att icke längre vara allena.

— Hvad? Skall ni efterkomma min önskan, herr doktor?

— Ja, ni skall komma tillsammans med fru von Prittwitz.

— Med hvem?

Läkaren upprepade namnet.

En glädjestråle upplyste Gertrud Mallié's ansigte.

— Hur skall jag kunna tacka er! Mitt hjerta slår af fröjd.

Jag kan knappt invänta den tid, då jag får sammanträffa med henne.

— Det kommer snart att ske.

— Hvar?

— Här i ert rum.

Läkaren hade vid dessa ord rest sig, men Gertrud Mallié stälde sig i vägen för honom och sade:

— Herr doktor, här är min hand och mottag mitt löfte, att jag aldrig skall gifva anledning till någon klagan, men lät mig sammanträffa med fru von Prittwitz, eljest återfaller jag i andligt mörker.

— Ni är frisk, förklarade läkarens fru, i det hon lugnande lade sin hand på fru Mallié's arm.

— Är jag fullkomligt frisk? frågade fru Mallié.

Hon strök vid denna fråga med venstra handen öfver pannan liksom ville hon drifva bort de tankar, som sade henne motsatsen.

— O ja, yttrade hon derpå, jag är frisk; men jag har ej heller någonsin varit sjuk, ty jag har alltid haft mitt förstånd och min tankeförmåga i behåll. — O, se icke så skarpt på mig! Jag vet, hvad ni vill säga. Jag vet också mycket väl, att jag många gånger rasat och varit högljudd, men det var endast när det förfärliga giftet, som Ingelfingen gaf mig, brände i mina ådror. — Och medicinalrådet, den eländige, Ingelfingens medbrottsling, han räckte mig åter giftbägaren, och jag drack på nytt, enär jag trodde, att jag skulle bli frisk.

— Ni talar sant, förklarade läkaren. Det anfall, som ni fick då fru Prittwitz kom in hit, var den sista yttringen af giftet. — Men låt oss nu gå! Vi glädja oss mycket åt, att vi omsider kunna uppfylla er käraste önskan.

Glad öfverraskning visade sig i Gertrud Malliés ansigte, då de båda lemnat rummet.

— Store Gud, sade hon, i det hon stannade vid fönstret, är det sant, hvad jag nyss hörde, eller har jag drömt?

Hon spratt till.

Vändande sig mot dörren lyssnade hon, om doktorn skulle regla dörren. Detta gjorde han ej.

— Man håller mig för frisk. Man stänger ej in mig längre. Det betyder ett nytt lifsskede för mig.

Fördjupad i tankar stod Gertrud Mallié vid fönstret och blickade ut öfver det härliga landskapet.

Plötsligt hörde hon röster i korridoren och bland dem urskilde hon en, som ropade:

— Hvar, hvar är hon?

Gertrud skyndade till dörren och öppnade den.

Med ett glädjerop sprang Inga von Prittwitz in i rummet.

De omfamnade hvarandra hjertligt.

Ehuru de båda sett hvarandra blott en gång förut, föreföll det dem som om en årslång vänskap bunde dem vid hvarandra.

Läkaren visste af erfarenhet, att man ej får störa sinnessvaga personer vid dylika utbrott af glädje. Han gick för den skull ut ur rummet och stängde lungt dörren efter sig, öfverlemnande dem båda åt sig sjelfva.

Sedan han dock placerat en väktare utanför dörren, aflägsnade han sig och uppsökte sin hustru.

De båda sinnessjuka blefvo snart förtroliga och berättade hvarandra sina lefnadsöden.

Var det en följd af sinnesrörelse eller härrörde det af ett plötsligt återfall? — Allt nog, Gertrud Mallié fattade helt hastigt fru Prittwitz i armen och utropade:

— Inga, vi måste fly?

Ordet fly verkade såsom ett trolldomsord på Inga.

— Ja, min söta väninna, svarade hon, det skola vi. Jag har länge tänkt derpå.

De båda slöto hvarandra i famnen och så tyst som möjligt öfverlade de om planens utförande.

Inga åtog sig att vis à vis läkaren vidtaga nödiga mått och steg.

Denne hade ingen aning om, hvad Gertrud och Inga hade i sinnet, då de på eftermiddagen kommo in till honom och bådo honom att få åka ut. De ville tillbringa den vackra dagen i det fria, i skogen.

Läkaren ville ej gerna samtycka, men slutligen gaf han efter, men som han ej sjelf kunde medfölja, gaf han sin hustru i uppdrag att göra detta.

Hon fick sina ordres och till och med kusken blef invigd i alla enskildheter, på det att ingenting måtte hända.

Som bekant är sinnessjuka personers förställningskonst mycket stor.

Med hårdnackethet fullfölja de sina planer, som vanligen gå ut på flykt.

Hvarje dårhusläkare vet detta mycket väl, och derfor vidtog doktor Strackman sina säkerhetsåtgärder.

Gertrud Mallié hade redan en gång förut framställt en önskan att få åka ut, och man hade också efterkommit densamma.

Redan då hade hon fattat planen att fly.

Den plats, till hvilken hon då ville komma, var skogs-
huset.

Detta låg mer än en timmes väg från Treville och befann sig midt i den gröna, vackra, doftande skogen. Trevilles invånare valde det merändels till mål för sina utflykter.

Skogsbuset sjelft låg vid en klyfta, som sträckte sig temligen långt bort.

Tillträdet till denna var svår att finna. Blott på ett enda ställe fanns det en möjlighet att stiga ned i den.

Gertrud Mallié hade vid sitt förra besök noga studerat detta förhållande.

Läkarens hustru hade ingen aning om hvad som var af-
taladt mellan Gertrud och Inga.

Hon såg väl då och då på de båda med misstroagna blickar, men de samspråkade så ogeneradt, att hon blef fullkomligt invagad i säkerhet.

Då man kom till skogen, började de båda ett oskyldigt samtal; och sedan man vederqvickt sig med mat och dryck, ville Gertrud Mallié gå ut på en spatsertur i skogen.

Läkarens fru hyste ej några betänkligheter att bevilja denna anhållan och utan att ana något slöt hon sig till dem.

De begåfvo sig till den trakt, der nedgången till klyftan befann sig.

Vid aflägsnandet från skogshuset hade Gertrud hviskat till Inga:

— Nu gäller det, min dyra väninna. Antingen skola vi i dag nå friheten eller äro vi ohjelpigt förlorade.

Afven hos Inga fans blott en tanke: att ernå friheten, för att återvända till sin make, till Eckbert.

Solen stod redan lågt på himlen.

Aftonrodnaden förgylde bergens toppar och träden kastade långa skuggor.

Läkarens fru gjorde de båda uppmärksamma på detta skådespel.

Gertrud Mallié låtsade beundra detsamma, ty hon försjönk en stund i betraktande deraf.

Emellertid gick man vidare, och snart befann man sig vid nedgången.

De tre voro alldeles ensamma.

Aftonens stillhet hade inträdt i skogen. Blott här och der sjöng ännu en fågel i den svalkande qvällsluften.

— Kommen, mina damer, sade plötsligt doktorinnan, och låt oss återvända till skogshuset. Det är så svalt här!

— Här är så skönt, svarade Gertrud. Jag har lust att stiga ned i klyftan.

Hon yttrade dessa ord i en sådan underbar ton, att fru Strackman förskräckt såg på henne.

Hade hon väl fått ett återfall? Det kunde ej vara annat, ty det gränsade nästan till vansinne att tänka stiga ned i klyftans djup.

— Nej, vi återvända! yttrade doktorinnan bestämdt.

I Gertrud Mallié's ansigte visade sig ett uttryck af kall beslutsamhet.

— Inga, kom med mig ned! — Der nere vinkar oss friheten! — Der nere går vägen vidare till Afrika, till din brudgum.

Inga utstötte ett glädjerop.

Ångest, förskräckelse och fruktan afspeglade sig i doktorinnans ansigte. Hon ångrade nu, att hon efterkommit deras önskan.

— Kom! befalde Gertrud Mallié.

— Vi skola först henta våra parasoller, invände fru Strackman.

— Parasoller? — Hvad skola vi med dem? frågade Gertrud, i det hon med mörk min gick fram till doktorinnan och betraktade henne med upprörd blick.

— Vi störta ned i djupet, om vi ej hafva våra parasollkappar att stödja oss på, genmålde fru Strackman.

Kall ångestsvett trädde i detta ögonblick fram på hennes panna.

Kunde hon icke bringa dårarne på andra tankar, så skulle utan tvifvel en förfärlig olycka ske.

Gertrud Mallié lät sig ej bringas från sin föresats.

— Kom! befalde hon.

— Jag vill icke. Jag befaller er att genast med mig återvända till skogshuset, svarade doktorinnan.

— Ni måste! förklarade fru Mallié.

Hon fattade doktorinnan i armen och drog henne med till randen af klyftan.

Ett steg till, och hon skulle ovilkorligen störta ned.

— Ned! skrek Gertrud.

— Hjelp mig, fru von Prittwitz! Er väninna vill döda mig.

Inga stod visserligen under inflytande af Gertruds betvängande blick, men hon var obesluten hvad hon skulle göra.

— Gertrud, hviskade hon. Icke nu!

— Inga, vägen till Afrika, till din Eckbert ligger öppen för dig der nere! Kom, innan det blir för sent!

Inga ville ytterligare göra en invändning, men innan hon kom sig till dermed, skar ett starkt ångestskrik genom luften.

Denna omständighet väckte Inga upp ur hennes funderingar. Hon såg sig omkring.

I detsamma märkte hon, huru läkarens hustru försvann utför branten till afgrunden, och samtidigt kände hon sig fattas vid armen af Gertrud, som drog henne fram till kanten.

— Framåt, till Afrika!

Hon hörde dessa Gertruds ord, derpå fattade hon om näraste träd och började, alltjémt dragen framåt af Gertrud, att stiga utför branten.

I skogshuset hade man hört fru Strackmøns nöd- och hjälprop.

Från detta förnummos nu attmalkande steg.

På aftonen berättade en skogslärling för skogvaktaren, att fru Strackman på eftermiddagen störtat ned i afgrunden samt att

man visserligen fått upp henne levande, men att hon i medvet-
lost tillstånd blifvit förd till Treville.

»Det underligaste i hela historien är», berättade han vidare,
»att två hvitklädda kvinnogestalter sågos springa på bottnen af
klyftan. Måhända voro de de förrymda dårarna.»

ETTHUNDRAFEMTE KAPITLET.

Striden i trädgårdshuset.

Kort innan den blodiga scenen mellan Horst von Falkenberg och hans motståndare utkämpats i trädgårdshuset vid Montmartre i Paris, gingo två detektivpoliser oroligt af och an på den gata, vid hvilket det lilla huset befann sig.

Frågande och forskande gled de deras blickar öfver de på gatan trafikerande.

— Tror du verkligen, att vi kunna få fatt i lindansaren här? frågade den ene den andre.

— Utan tvifvel, svarade den tillfrågade. Han bor visserligen ej här, men så vidt spaningarna gifva vid handen, har han något gömställe här i trakten. Det gäller nu att utforska detta.

— Mellier, jag tror, att vi äro på falska spår. Denna gata är visserligen bebodd af hvarjehanda misstänkta gynnare, men jag kan dock icke tänka mig, att Jacques och hans stallbröder uppsöka ett så illa känt kvartér för att utföra sina bragder.

— Man kan höra, att du, Robout, icke länge varit i hufvudstaden.

— Hur så?

— Då skulle du veta, att de farligaste brottslingarne uppehålla sig just i de trakter, der man minst förmodar att finna dem.

— Tror du då verkligen, att lindansaren finnes någonstädes här?

— Ja, med visshet.

— Då måste vi vara vaksamma!

— Ja men! Du känner ju hans signalement?

— Mycket väl. Jag skulle ej kunna taga fel. Jag föreslår därför, att vi gå åt skilda håll, för att kunna bevaka en större del af gatan.

— Jag för min del anser, att det bästa vore att uppsöka ett hus, hvarest vi kunde hålla utkik på gatan.

Mellier log.

— Hvar skulle vi då sätta oss?

— Det har jag ju redan antydtt. Trädgårdshuset der, som står så allena, vore särdeles lämpligt.

Den äldre af polismännen öfverlade ett ögonblick.

— Hm! brummade han derpå, låtom oss då! — — Men se der kommer vår löjtnant. Han skall bestämma i denna fråga.

Den yngre af männen blickade in i den angifna riktningen och fann en fin herre komma långsamt promenerande på trottoaren.

— Han ser ut som en gentleman i dag, yttrade polismannen, i det han betraktade den kommande. I honom skulle ingen nu kunna ana en polisman.

Båda gingo sin förman till mötes.

— Nå, han I funnit något? frågade löjtnanten.

— Icke ännu.

— Jag medför viktiga underrättelser.

De bägge karlarne sågo väntande på löjtnanten.

— Han I bemärkt trädgårdshuset vid Montmartre?

Den äldre af polismännen rynkade pannan, under det han och hans kamrat vexlade blickar.

— I dag på morgonen har till byrån ingått underrättelse, att Henry uppehåller sig i trädgårdshuset. I veten, att Henry och vår gamle vän Jacques äro baron Ingelfingens eller, såsom han kallar sig här i Paris, Gerard Monteaus förtrogne.

Ingelfingen bor vid Rue Bergère, men bostaden är ej hyrd af honom sjelf; han har begagnat ombud för att vända uppmärksamheten från sig sjelf. Han har på fjorton dagar endast två gånger besökt denna bostad och det har skett nattetid.

— Hvar är han då den återstående tiden?

— Ja, svara på den frågan den som kan! — Jag tror, att vi invänta den andra patrullen och sedan ge gemensamt akt på trädgårdshuset.

Robout och Millier sågo på hvarandra med betydelsefulla blickar.

— Hur är det? frågade löjtnanten, som märkte detta.

— Robout gjorde mig just för en liten stund sedan uppmärksam på trädgårdshuset, och vi hafva båda den åsigten, att det är temligen misstänkt.

Löjtnanten framtog en liten notisbok, bläddrade deri samt nickade derpå menande på hufvudet.

— Ni kan med säkerhet förlita er derpå, mine herrar, att vi finna »lindansaren» der och ingen annanstädes. Få vi blott

honom i våra händer, då blir det oss en lätt sak att leta fram herr Gerard Monteau ur hans gömställe. — Ni veten väl, hvilket högt pris, som är satt på Ingelfingens gripande?

Ett belåtet leende upplyste de bägge polismännens ansigten.

— Robout har länge drömt om belöningen, sade Mellier leende.

— Herr löjtnant, sade Robout för att afvända uppmärksamheten från sig, jag har i dag kommit under fund med, att det ej står så rätt till med trädgårdshuset.

— På hvad sätt då?

— Huset bebos af en qvinna, som har sitt uppehälle af att hyra ut enskilda rum.

— Hvad heter hon?

— Matrikeln kallar henne madame Boutout. Dessutom bor en agent Boutout i huset.

— Boutout, Boutout! upprepade löjtnanten eftertänksamt. Det förefaller mig som om jag hört det namnet förr. — Men låtom oss nu skrida till handling!

De tre männen gingo långsamt fram mot den trakt, der trädgårdshuset låg. Detta var beläget ungefär hundra fot från gatan inuti en trädgård.

Tomterna bredvid trädgårdshuset voro ännu obebygda; och en af dessa var belamrad med byggnadsmaterial af alla slag.

Några arbetare voro sysselsatta med att föra fram en del af detta materiel till den vestliga delen af tomten.

Under det de tre polismännen uppgjorde en plan för att utforska trädgårdshuset, kommo från andra sidan af gatan några män, af hvars hållning och gång man såg, att de voro militärer eller eljest personer, som genomgått någon militärisk skola.

— Der kommer den andra patrullen, hviskade Mellier till löjtnanten.

— Godt, gån då, mine herrar, hvar till sin post. Jag skall ombesörja det öfriga.

Mellier och Robout begåfvo sig till de intill trädgårdshuset gränsande tomterna.

Medlemmarne af den andra patrullen stego fram och helsade löjtnanten.

— Två man skola nu följa mig, befalde denne. De öfriga böra tills vidare stanna här samt hålla vakt.

Sedan löjtnanten sagt detta, delade sig patrullen, och löjtnanten gick med två poliser in på trädgårdshusets område. Porten till detsamma var ej stängd. Obehindradt kommo de till det lilla huset. Här stannade de några ögonblick och lyssnade, ty det föreföll dem som om ett egendomligt larm trängde ut från huset.

— Hvad är det? sade löjtnanten. Hör!

I samma ögonblick skall ett skott inné i huset.

— För tusan! brummade löjtnanten. Vi komma i grefvens tid! Passen på! Nu gäller det!

Med dessa ord fattade han uti portklappen och slog den några gånger mot porten.

Det var i samma ögonblick som Jacques lossade ett skott mot Horst von Falkenberg.

I huset blef det genast lif.

Man hörde tydligt steg derinne.

Löjtnanten tog fram ur fickan en liten hvisselpipa, hvarmed han gaf signal åt Robout och Mellier, att de nu skulle vara beredda samt vaksamma.

Genast dök de upp helt nära det lilla trädgårdshuset.

Skottet följdes af rop om hjälp.

Återigen fattade löjtnanten uti portklappen och slog den mot dörren.

Jacques och Henry voro för mycket sysselsatta för att ge akt på bultandet. De hade i detta ögonblick kastat sig öfver grefven och bundo repet om hans armar.

Grefve Horst von Falkenberg kände, att han blef fångslad; och han visste, hvad som förestod honom, om han hjälplös råkade i Ingelfingens händer.

Tanken härpå ingaf honom styrka och mod. Han kände plötsligt ungdomskraft genomströmma sin kropp.

I nästa ögonblick fattade han uti Jaques' fot och drog honom till golfvet.

Ingelfingen syntes icke hafva väntat denna utgång af striden.

Han stod några ögonblick stum.

Horst von Falkenberg, som blödde ur ett sår i pannan, begagnade detta ögonblick för att med all kraft kasta sig öfver Henrik och slå omkull honom.

Ett kraftigt knytnäfsslag under »lindansarens» haka gjorde denne tills vidare oduglig till strid.

Nu ljödo hjälprop från Erna, hvars uppmärksamhet väckts af skottet.

Jacques reste sig darrande och slog upp dörren, i hvilken i detsamma mutter Boutouts gestalt dök upp.

— Hvad är å färde? ropade Jacques emot henne.

— Fly, fly! svarade hon med den största ångest. Tre män hafva kommit hit, och på granngårdarna stå poster uppställda.

Ett skrik af raseri trängde sig ur Jacques' strupe.

— Gerard kom! Lemna gubben åt hans öde och för mig och dig i säkerhet!

Jacques tillrop syntes gifva Ingelfingen nytt lif. Ett ögonblick dröjde han dock ännu att skynda.

I detsamma dånade portklappen för tredje gången mot dörren.

Samtidigt hörde man battongen, hvarmed den parisiska polisen är utrustad, bearbetande dörren.

Likaledes trängde ropen: »Öppna i lagens namn!» till de innevarandes öron.

Ingelfingen och grefve Horst von Falkenberg mätte hvarandra med vreda blickar.

Jacques skyndade utför trappan, och på golfvet i rummet låg det afskjutna vapnet.

Gerna skulle grefven villa bocka sig ned för att upptaga detta, men han sade sig, att detta kunde blifva i högsta grad farligt för honom.

Böjde han sig ned, kunde Ingelfingen få makt öfver honom, och då vore han kanske förlorad.

— Pappa, pappa, hjälp, hjälp! ropade Erna så att det genljöd i hela huset.

— Ingelfingen, hvar är mitt barn? frågade grefven med vredgad röst. Ve dig, eländige, om ett enda hår krökes på mitt barns hufvud!

— Fly, fly! uppmanade gumman, i det hon skyndade fram till den liksom död på golfvet liggande Henry samt skakade honom.

Henry reste sig.

— Hvad står på? Hvad är det för bultande på dörren, moder Boutout?

— Upp, upp! svarade hon blott. Polisen kommer!

Med möda reste Henry sig upp från golfvet.

Grefve Horst von Falkenberg, som stod der på det högsta upprörd, ville störta sig på Ingelfingen, men denne gick ett steg åt sidan och, innan grefven hann hindra det, rusade han ut genom dörren.

— Jacques, Jacques, jag kommer, ropade han. Låt upp dörren.

Henry hade vaknat upp ur sin bedöfnig. Med hjälp af gumman hade han rest sig upp från golfvet och stödde sig nu stönande och qvidande mot väggen.

— Henry, hör du ej? — De komma der nere!

I detta ögonblick ljöd polislöjtnantens hvisselpipa genom luften. Han tillkallade de på gatan posterande karlarne.

Slagen mot dörren blefvo häftigare.

Männen, som stodo utanför, hörde tydligt de flyendes steg. Då stötte de med förenad kraft mot dörren för att spränga den.

— Hjelp, hjälp! ropade Erna.

Grefve Horst von Falkenberg, som nu var ensam med Henry, skyndade ut ur rummet.

— Erna, hvar är du? ropade han med hög röst.

— Här, här! svarades ur det rum, i hvilket Erna blifvit instängd.

Horst von Falkenberg följde den riktning, hvarifrån svaret kom, och ropade:

— Här är jag!

Med hans rop blandade sig brakandet af den sönderspringande dörren.

Poliserna trängde in i huset och sökte leta sig fram genom det halfmörker, som rådde i förstugan.

Hvar och en af dem hade en revolver i hand.

Nu slogs dörren, som ledde till husets källare, med en stark smäll i lås.

Tydligt kunde de inträngande polismännen höra, huru en regel sköts för dörren på andra sidan.

Redan ville löjtnanten vända sig åt detta håll, då han hörde grefvens röst ropa:

— Här är jag!

Poliserna skyndade uppför trappan.

— Fly, fly! ropade gumman Boutout till den mot väggen sig lutande Henry.

Denne skakade motvilligt på hufvudet, och hans bröst häfde sig häftigt. Slaget, som han fått af grefven, var så starkt, att han knapt kunde andas.

— Ah, min gosse, här är du! ropade löjtnanten, som nu kom in i rummet. Gripen honom!

De båda poliserna, som tillika med löjtnanterna trängt in i huset, fattade uti Henry, som icke kunde göra något motstånd.

I nästa sekund voro hans händer bundna.

Gumman, som stått gömd i mörkret, smög sig nu ut i korridoren.

Löjtnanten och hans följeslagare aktade ej härpå, ty just i detsamma hördes å nyo en mans röst, som ropade på hjälp.

Våldsamma slag mot en dörr samt hjälprop af en qvinlig stämna fylde i nästa minut rummet.

Löjtnanten skyndade ut i korridoren och ropade:

— Hvem är der? Hvem behöfver hjälp?

— Hitåt, mine herrar! Rädda henne! Rädda mitt barn!

Grefvens röst lät bevekande.

Löjtnantens ögon voro nu vanda vid halfdagern i rummet och han såg för sig en blödande man stå, som med sin knutna hand slog mot en dörr, innanför hvilken en qvinlig röst ropade:

— Hit, godt folk, öppnen dörren!

De båda poliserna, som fångslat Henry, skyndade på sin befälhafvares befallning ut genom korridoren och stodo i nästa ögonblick bredvid löjtnanten.

Till sin icke ringa förvåning sågo de den främmande mannen, från hvars panna blod rann.

— Hvem är ni, min herre? frågade löjtnanten.

— Mitt namn är Herman Fridenau.

— Tysk?

— Ja.

— Hur har ni kommit hit?

— Det skall jag sedan förklara för er, min herre, svarade grefven. Först af allt ber jag er, att ni måtte rädda min dotter!

— Ernas röst blef allt högre och högre. Hon bad i för-tviflad ton, att man skulle öppna dörren, men detta lät sig ej göra, enär den var jernbeslagen.

— Hvar är gumman? frågade löjtnanten. Skaffa reda på henne, så att vi få upp dörren!

Emellertid hade nu de öfriga poliserna och bland dem äfven Mellier och Rabout kommit till.

De inträdde i huset just i det ögonblick, då mutter Boutout ville lemna detsamma. Af hennes skygga, ängsliga blick förstodo de, att hon tänkte fly.

Raskt togo de därför fatt uti henne och drogo henne åter med in i huset; och snart hörde de, huru löjtnanten frågade efter henne,

— Nåd, nåd! bad gumman, då hon såg sig öfvermannad af karlarne.

— Är gumman här? hördes löjtnanten fråga der uppe.

— Ja, här är hon, svarade poliserna från husets förstuga.

— Hit då med henne!

Gumman blef nästan mera buren än ledd dit upp.

— Hvar är nyckeln till dörren? skrek löjtnanten, då han fick se henne.

— Jag vet det ej, svarade hon undvikande.

— Inga undanflykter! brummade löjtnanten. Ni vet, att vi ej låta skämta med oss. Öppna genast dörren eller vi skola visa er, att vi kunna öppna den utan er. Men ve er då!

— Min Gud, min Gud, hvad har då händt? ropade gumman, i det hon lät sin förundrade blick glida genom korridoren.

— Öppna dörren i lagens namn? befalde löjtnanten, eller ni skall få se på annat!

— Hvilken dörr?

Fortfarande trodde gumman, att det skulle lyckas henne att komma undan. Och hon ville därför fördröja tiden.

— Denna dörr, innanför hvilken den unga damen sitter inspärriad.

— Ja, ja, det skall strax ske.

Gumman gick fram till dörren.

Hon stack derpå handen i fickan och framtog en stor, konstmessigt arbetad nyckel.

Löjtnanten var mycket ifrig. Han ryckte nyckeln ur hennes hand och stack in den i nyckelhålet.

I nästa ögonblick öppnade sig dörren.

Ett glädjerop ljöd mot dem. Erna hade igenkänt sin fader.

Blodet på hans panna förskräckte henne visserligen, men hon skyndade fram och sökte läsa i hans ögon.

— Vi äro räddade, mitt barn! — Dessa herrar äro poliser, yttrade grefven.

Polismännen lemnade nu grefven och började spaningen efter flyktingarne.

De hade hört, att dessa begifvit sig ned i källaren och därför styrde de sina steg dit.

Dörren var som vi redan hört reglad inifrån. Att öppna den var därför icke möjligt. Den måste sprängas.

Gumman Boutout tvangs att anskaffa en yxa samt några andra verktyg.

Härmed började man bearbeta dörren med all kraft. Resultatet blef lyckligt. Dörren gaf snart efter.

Några minuter innan den sprang i spillror, utspelades en upprörande scen i den underjordiska delen af huset. Jacques hade skyndat före Ingelfingen och gömt sig i ett af källarens små rum.

— Jacques, hvar är du? hviskade Ingelfingen, då han ej längre såg sin kamrat.

— Här är jag! Hvad vill du?

— Hvar är utgången ur detta hus?

— Jag vet det ej! Jag söker honom sjelf.

— Henry, har ingen visat dig den?

— Jo, men jag finner honom ej ändock. Jag tror, att vi kommit in i en orätt del af källaren.

— Vi måste ut, kosta hvad det vill. Jacques var ej dum!

— Tyst! svarade denne. Jag är lika angelägen om att bli räddad som du.

Båda skyndade nu genom de trånga gångar, som befunno sig under trädgårdshuset, och sökte efter den lilla dörr, hvilken, enligt Henrys uppgift, förde till en gång, som mynnade ut i en af granntomterna.

— Vi äro i fällan! ropade Ingelfingen.

— Icke ännu, svarade Jacques. Källardörren är stark, och jag har skjutit för regeln.

Der uppe dånade nu polismännens slag mot dörren och faran växte för de båda flyktingarne.

Plötsligt började Jacques ögon att stråla. Han hade på den motsatta väggen i det halvmörka rummet bemärkt den dörr, som efter Henrys beskrifning ledde ut i det fria.

I detta ögonblick syntes en satanisk plan födas i Jacques hjerna.

Ingelfingen kom just i detsamma in i rummet, och hans blick irrade ångestfullt omkring.

— Nu har jag det, utropade plötsligt Jacques. Der borta i ribbväggen!

Ingelfingen såg i den angifna riktningen och fann der ett slags dörr.

— Ryck upp den, Ingelfingen, på det vi må komma in der! Hör du, huru de bulta der uppe! Dörren springer snart sönder!

Ingelfingen visste, hvad som stod på spel. Med all kraft fattade han uti spjåldörren, och genast lossnade den.

I sin ifver märkte han ej, huru Jacques åter drog sig till baka till det första rummet och långsamt öppnade den dörr, som ledde ut i det fria.

Raskt smög sig Jacques ut genom densamma, och i nästa ögonblick slogs hon i lås.

Ingelfingen hörde ej, huru hans kamrat lemnade honom i ögonblicket af den största fara, och i detsamma som låset slogs igen, brast dörren der uppe sönder.

Ett skrik af raseri undslapp då Ingelfingen, ty först nu märkte han, att den dörr, som han angripit förde endast till ett slags nisch i dörren.

— Jacques, Jacques, hvar är du? ropade han. För Guds skull rädda mig!

Han fick ej något svar. Han hörde endast polismännens röst.

Hans bröst drog efter andan.

— Jacques, Jacques, skrek han nästan i ursinne. Du har förrådt mig! Jag är förlorad!

Hans ögon rullade som en vansinnigs i sina hålor.

Derpå rusade han fram och fann då den dörr, genom hvilken Jacques försvunnit.

— Här är dörren! För Guds skull, Jacques är borta!

Med darrande hand fattade han uti dörren för att söka öppna den.

Men hon var låst.

Han skakade henne af alla krafter, men hon trotsade hans ansträngningar.

Skärande tänderna stod Ingelfingen der en stund obeslutsam hvad han skulle göra. Derpå trängde sig ett till hälften undertryckt glädjerop ur hans strupe.

Dörrens ena gångjärn var starkt rostadt.

Då dörren ej kunde öppnas på vanligt sätt, beslöt han att försöka lyfta henne af bakarne.

Han stack en spak under henne och började lyfta.

Ifvern gaf honom styrka, och den förtviflade ansträngningen kröntes af framgång.

Det ena af gångjärnen lossnade ur muren och att lyfta dörren af det andra var derefter en lätt sak.

Med andan i halsen rusade nu Ingelfingen derpå ut i den mörka gången, samt trefvade sig försigtigt fram genom densamma.

— Gudskelof! hviskade han. Men hvart leder väl gången?

Som en vansinnig rusade han framåt.

I detta ögonblick träffades hans öra af flere röster.

— Halt, halt! ropade man bakom honom.

Af ljudet kunde Ingelfingen nu tydligt höra, att poliserna inträngt i den mörka gången.

Ångesten bevingade hans steg.

Ännu en stund rusade han framåt, derpå kände han, huru ett friskt luftdrag kom emot honom.

Utan att besinna sig ilade han framåt till dess han nådde utgången.

Efter några ögonblick stod han i det fria. Hans ögon irrade sökande omkring.

Hvarest var Jacques? Hade han bragt sig i säkerhet?

Dessa frågor trängde sig på hans läppar.

Ropa kunde han ej, då skulle han förråda sig.

Men hvart skulle han vända sig? Hans ögon föllo på en liten bod, som tjenade till upplag för hvarjehanda skräp.

Dit kröp han in och gömde sig i en tom tunna.

Knapt hade han hunnit dit in, förr än poliserna kommo efter.

Troende, att han sprungit vidare, skyndade de in på nästa tomt.

ETTHUNDRADESJETTE KAPITLET.

Två skurkar på flykt.

Ingelfingens förtrogna vän hade valt en annan väg än Ingelfingen själf.

Han hoppade öfver ett plank in på en angränsande tomt.

I sitt sinne gladde han sig åt, att Ingelfingen skulle bli fast.

Ett förnöjdt leende spred sig öfver hans ansigte vid tanken härfpå.

Lyckan stod honom också bi.

Utkommen på gatan fann han genast en droska. Denna anhöll han och åkte deri till Ingelfingens bostad.

Att komma in i baronens rum var lätt nog.

Han brukade ofta besöka baronen och var därför väl känd i huset.

Så snart han emellertid nu blifvit ensam i rummet, gick han fram till Ingelfingens sekretär.

Med en spetsbofs färdighet förstod han att öppna den.

En mörk rodnad bredde sig öfver hans ansigte, när han slog upp klaffen. Hans bröst häfde sig häftigt, men det var icke af ångest utan af glad öfverraskning.

Väl ordnade lågo framför honom flere guldrullar samt derbredvid en bundt franska banknoter.

Med nervös brådska stoppade Jacques dessa skatter i sin ficka och derpå aflägsnade han sig, yttrande till värden att han icke kunde vänta längre.

Under det detta tilldrog sig i Ingelfingens bostad, utkämpade baronen en fruktansvärd kamp i sin bostad. Genom en springa väggen kunde han se hvad som tilldrog sig omkring honom.

Ingen syntes hafva någon aning om, att han gömt sig så nära.

Poliserna trodde fast mera, att Jacques såväl som Ingelfingen tagit sin tillflykt in på angränsande tomt.

De genomsökte därför denna och frågade alla personer, de träffade på, men ingen hade sett vare sig Jacques eller Ingelfingen.

Den lilla polisskaran skar tänderna af vrede deröfver, att den slipade brottslingen undkommit.

Nu stannade man och öfverlade om, hvad som var att göra.

Plötsligt lyste det till i löjtnantens ögon.

— För tusan, utropade han, skulle de möjligen hafva gömt sig i denna bod? — Hitåt Mellier och Rabout, vi måste undersöka boden!

Dessa ord hörde Ingelfingen från sitt gömställe.

Hans hjerta började slå häftigt och i stillhet ångrade han sin vinningslystnad, som drifvit honom till att locka greve Horst von Falkenberg och dennes dotter i fällan.

Men han fick ej tid att fundera länge härpå. Poliserna styrde redan sina steg fram mot boden.

Ingelfingen vred om sin tunna, så att dess mynning blef vänd mot väggen och afvaktade derpå polismännen.

Dessa kommo och undersökte boden alltigenom, men tunnan underlätto de att vända om.

De voro öfvertygade, att de båda flyktingarne gömt sig tillsammans och ansågo tunnan för liten.

Utan att därför vidröra den aflägsnade de sig, sedan boden i öfrigt blifvit undersökt.

— Gud vare tack! hviskade Ingelfingen, när de gått.

Långsamt kröp han derefter fram ur sitt obeqväma gömställe, men vågade naturligtvis icke ännu lemna boden.

Han stannade der, till dess solen gått ned och qvällen började breda sina skuggor öfver jorden.

Tankfull stod han då stödd mot väggen och blickade ut genom den öppna dörren.

Hans ansigte antog ett dystert drag.

— Hvad skall jag göra? Jag måste tillbaka till min bostad! Der har jag hela min förmögenhet, och den måste jag taga med, om jag skall fly! — Jacques, Jacques! Hvarför kan jag ej låta bli att tänka på Jacques? — Hvad skall det betyda? Skulle kanske Jacques hafva begifvit sig till min bostad?

Längre kom han ej i sin monolog. Han knäppte igen sin rock, drog ned hatten i pannan och smög sig ut.

Han mötte några arbetare, men ingen brydde sig om honom, och snart nog lyckades det honom att komma ut på gatan.

I likhet med Jacques tog han en droska och åkte hem.

På förstugutrappan mötte han herr Latour.

— Ah, se mästern Latour, sade han, då han fick se denne. Har någon varit här och frågat efter mig?

— Ja, herr Monteau, — så hade Ingelfingen för sin husvärd uppgifvit sig heta, — herr Jacques satt en stund der inne och väntade på er.

Ingelfingen spratt till.

Hvad kunde hafva föranlett Jacques att vänta på honom? Den tanke, som redan förut uppstigit inom honom, trängde sig nu i förgrunden.

— För pocker, mumlade han, om den skurken skulle ha vågat!

Raskt skyndade han in i sitt rum.

En enda blick var nog för att visa honom, hvad som tilldragit sig under hans frånvaro.

Han började vackla, och hans panna betäcktes af kallsvett. Han stod ett ögonblick liksom förstenad.

Derpå skyndade han fram till sin sekretär och drog ut lådorna.

— Borta! Stulet! Förloradt! framstötte han i den högsta ångest.

Hans knän nekade att göra tjänst. Han betraktade ännu en gång de tomma lådorna, derpå grep hans hand efter den mellersta delen af pulpeten, der ett litet paket måste befinna sig.

Var äfven det stulet?

Darrande plockade hans fingrar undan de böcker, som gömde det grå paketet.

— Det är qvar! hviskade han med lättnad. — Men nu efter skurken!

I korridoren träffade han åter värden.

— Mästern Latour, jag är bestulen, ropade baronen till denne. Jacques har brutit sig in i min pulpet.

— Jag kunde nästan tro det, svarade värden, ty hans uppträdande föreföll mig märkvärdigt.

Ingelfingen gaf sig ej tid att höra på världens förklaring, utan han rusade bort för att uppsöka Jacques.

Han var redan utom dörren, då han kom att tänka på, att han sannolikt skulle blifva förföljd. För den skull borde han förkläda sig.

Utan vidare besinning vände han derför om och skyndade tillbaka till sitt rum.

— Hvad står på? frågade mästern Latour.

— Ingenting! Jag måste endast kläda om mig, för att kunna förfölja Jacques.

— Gör det! uppmanade Latour. Jacques är en slipad skålm.
Ingelfingen skyndade in i sitt rum, och några minuter der-
efter kom han tillbaka, ej längre såsom en gentil karl, utan så-
som en man af folket.

I denna drägt skyndade han bort.

Han var i början oviss, hvart han skulle vända sig; men
snart trodde han sig hafva funnit lösningen på frågan.

— Utan tvifvel, mumlade han, har Jacques begifvit sig till
sin käreasta. Dit alltså måste jag.

Efter att hafva fattat detta beslut, tog han en droska och
åkte till Charlotte Dafour, Jacques' älskarinnas bostad.

Dit anländ skyndade han uppför trapporna.

På hans ringning kom en kvinna och öppnade.

— Jag söker fröken Charlotte Dafour, sade Ingelfingen, i
det han tog af sin bredskyggiga hatt.

— Ah, herr Montean, sade kvinnan. Är det ni! Jag hade
så när' ej känt igen er. — Jag är emellertid ledsen öfver att
nödgas säga er, att fröken ej är hemma.

— Hvar är hon då?

— Hon har rest bort.

— När?

— För omkring två timmar sedan.

— Hvart?

Värden ryckte på axlarne och svarade:

— Hon tycktes hafva mycket brådtom och hon upplyste
ej om, hvart hon ärnade sig.

— Anar ni ej, hvart hon begifvit sig?

— Nej. — Herr Jacques syntes likaledes hafva mycket
brådt, ty fröken Charlotte fick ej tid att medtaga mera än det
allra nödvändigaste. Det öfriga skulle efterskickas.

— Hvart?

— Till London.

— Får jag adressen!

— Jag känner den ej sjelf.

— Hur skall ni kunna skicka hennes effekter, om ni ej
känner hennes adress?

— Herr Jacques nämnde blott namnet på den speditör, till
hvilken jag skulle lemna dem.

— Hvad heter han?

Värden hade knappt nämnt namnet på denne person, förr
än Ingelfingen rusade bort för att uppsöka honom.

Här fick han veta bestämmelseorten för sakernas efter-
sändning.

Glad häröfver lemnade Ingelfingen speditörens kontor och
begaf sig till en i närheten belägen vinlokal.

Här satte han sig i en mörk vrå och lät servera sig en flaska vin.

Så snart han tömt den, aflägsnade han sig för att ännu en gång återvända till sin bostad.

Med skärpt uppmärksamhet vandrade han framåt, noga pröfvande alla, som han mötte, om han möjligen i någon af dem kunde spåra en polis.

Men ingen misstänkt person syntes till.

Han var nu endast några meter från sin bostad, då han plötsligt studsade.

På trappan stod nemligen mästern Latour och framför denne polislöjtnanten.

Polisen hade alltså begifvit sig till hans logis.

Någon möjlighet att besöka detta fans således ej mera.

Nu var bäst att tänka på flykt.

Utan att besinna sig slog Ingelfingen därför in på en sidogata och aflägsnade sig från platsen så fort han förmådde.

Hvart det bar tänkte han ej närmare på. Men under det han ilade framåt, uppgjorde han en plan.

Vid bron, som sammanbinder Asnières med Montmartre, låg en ångbåt färdig att afgå till Asnière.

— Räddad! mumlade Ingelfingen, då han fick se denne. Jag reser till Asnière och derifrån far jag på jernväg till Calais.

Så fort fötterna buro honom skyndade han framåt för att komma med på båten.

Det lyckades, men han kom i sista stunden. Ty just som han stigit om bord, lade båten ut.

Kommen till Asnière skyndade han direkt till bangården och löste biljett till Calais.

Utan att bekymra sig om sin omgivning tog han plats på tåget, som kort derefter rullade bort.

Tidigt på morgonen kom man till Calais. Och resan derifrån till London räckte längre än vanligt, enär en storm uppstod.

Först nästa natt kom man till bestämmelseorten.

Som det var temligen sent, ansåg sig Ingelfingen icke då kunna uppsöka Jacques, utan han tog in på ett boarding-house för att invänta morgonen.

Någon sömn kom dock ej i hans ögon och tidigt följande dag gick han ut för att söka Jacques enligt den erhållna adressen.

Jacques' bostad befann sig vid Queenstreet. Med klappande hjerta skyndade Ingelfingen uppför trappan till densamma.

Då han träffade värdinnan hos, hvilken Jacques och Charlotte Dafour skulle bo, var han nära att förtvifla, ty på sin fråga efter de båda fick han till svar, att de dagen förut inskeppat sig till Kongo.

Bruten och nästan tillintetgjord vände Ingelfingen tillbaka till sitt boardinghouse.

ETTHUNDRASJUNDE KAPITLET.

En bekännelse af tokiga Lora i Isenbrunn.

Tack vare sin kärnkraftiga natur tillfrisknade Krischan förvånausvärdt fort.

Så ofta han kunde gick han med Ella till Streitwald för att iakttaga restaurationsarbetets fortskridande.

De voro i dag stadda på en dylik vandring och slogo in på vägen förbi statstugan, som Agnes fått sig upplåten till bostad.

Agnes såg de båda ankommande och hon skyndade utför trappan för att möta dem.

Sin lille gosse tog hon med sig.

Gamle Krischan tycktes intressera sig mycket för den lille och han började jollra med honom.

— Det är i dag en lyckodag för honom, upplyste Agnes.

— Hur så? frågade Krischan.

— Han fyller i dag fem år, och kan ni tänka er, att han med anledning deraf i dag fått en present af sin morfar.

— Hans morfar? frågade Krischan förundrad.

— Ja, hans morfar, — Se här är brefvet från Isenbrunn!

— Reste ej er far till Amerika? invände Krischan fortfarande tvifvelsam.

— Nej, icke till Amerika, utan till — Afrika. — Men läs nu brefvet!

— Läs det för mig, svarade gubben. Mina ögon äro svaga, så att jag kan det ej sjelf. — Det skall bli roligt att höra, hvad er fader skrifer. — —

— Min fader skrifer ingenting.

— Är då ej brefvet från honom?

— Nej, det är från ett bankhus i Isenbrunn, men hör nu! —

»Från ett bankhus i San Paulo Loanda ha vi fått oss till-
sändt ett belopp om 200 mark med anhållan att öfversända det-

samma till er den 5 april d. å. Summan är från er fader och den är bestämd för er lille sons uppfostran.»

Krischan skakade undrande på hufvudet.

— Jag förstår det ej, sade han, men är det sant, så är det ju mycket vackert, att han kommer ihåg sin lille dotterson.

De båda samtalade ännu en stund om hvarjehanda saker, derpå sade Krischan Agnes farväl och gick vidare.

Plötsligt stannade gubben mycket hastigt och lyssnade.

Det gick som en darning genom honom.

Med förvåning och undran såg Ella på honom.

— Min Ella, sade gubben derpå med darrande röst, olycks-klockan i Falkenberg hördes.

Knapt hade han yttrat detta, förr än ytterligare två slag träffade hans öra.

Gubben mumlade några ord för sig sjelf, derpå fattade han Ellas hand.

— Kom, sade han, liksom ville han med våld kämpa sig till lugn, låt oss gå vidare och se, huru långt arbetarne har kommit!

De fortsatte sin väg, och snart kommo de i närheten af nybyggnaden.

Men i stället för ljudet af hammare och såg o. d. hörde de i dag glada skratt och hurrarop derifrån.

Krischan undrade, hvad detta hade att betyda. Men så snart han kom fram ur skogen och såg det nya huset, förstod han anledningen dertill.

Man hade nemligen med arbetet nu kommit så långt, att taket blifvit rest, och man firade med anledning deraf taklagsöl.

Krischan gick vidare och blef vid sin framkomst inbjuden att taga del i festen.

Alla glädde sig åt att i denna stund se gubben bland sig.

Man åt och drack af hjertans lust.

Plötsligt rigtades allas ögon mot ingången till den lilla gårdsplanen. Der dök nemligen jägmästar Brückner upp.

Då denne såg Krischan vid bordet, förmörkades hans ansigte, och han stannade.

Ofta nog hade Krischan förbjudit honom att beträda Streitwald. Nu kom han oanmäld. Jägmästaren visste ej — det såg man på honom —, om han skulle gå fram till bordet eller om han skulle vända om.

Men Krischan gick honom vänligt till mötes, och de båda fördjupade sig snart i lifligt samtal, låtande allt groll vara glömdt.

Samtalet rörde sig i början omkring allmänna ämnen, men det tog så småningom en annan vändning.

— Herr jägmästare, vet ni, hur det är med henne? frågade Krischan.

Ehuru Brückner mycket väl visste, hvem gubben menade, frågade han dock, hvilken han åsyftade.

— Hvem kunde jag mena om icke —.

Krischan afbröt meningen och såg förlägen på jägmästaren.

— Tala ut, Krischan! Ni vill icke nämna namnet på den, som afgörande ingripit i bägges vårt lif. Ni menar Lora i Isenbrunn!

— Ja, herr jägmästare, svarade Krischan. Henne menar jag.

— Mycket är då icke att säga, genmälte jägmästaren. Hon blir, enligt hvad sjukhusdirektören meddelat mig, svagare och eländigare med hvar dag. Hon ångrar sitt förflutna lif och yttrar ofta, att hon gerna skulle vilja bli försonad med alla dem, med hvilka hon lefvat i fiendskap.

— Då hade vi båda i sanning skäl att anmäla oss, menade Krischan.

— Ja, mot mig har hon svårligen försyndat sig, men som en god kristen förlåter jag henne.

— Äfven jag, herr jägmästare. — Hon lider kanske mera af sitt vansinne, än någon af oss tror. — Men dock önskar jag, att hon godtgjorde en sak, hvarom utom mig blott en person på slottet Falkenberg känner något.

— Hvad är det?

— En hemlighet.

— Som rör?

— Vår gemensamma vän, herr grefve Horst von Falkenberg och hans dotter.

I detta ögonblick visade sig i grinden en af skogseleverne. Han syntes hafva något att säga jägmästaren.

Denne vinkade honom till sig, och han upptog då ur fickan ett bref, som han lemnade Brückner.

— Krischan, sade jägmästaren, sedan han kastat en blick på kuvertet, detta bref är från direktionen för sjukhuset i Isenbrunn.

Krischan blef på det högsta intresserad. Han darrade af nyfikenhet att erfara, hvad brefvet innehöll.

Jägmästaren ref upp konvolutet och började läsa:

»Med ilbud' meddelar jag er, att patienten, som stått er nära, ligger hopplöst sjuk. Hennes sinnestillstånd är temligen godt, men det synes, som om hon hade något på hjertat, som hon vill meddela er.

Derjemte talar hon ofta om gamle Krischan, som nu åter lär befinna sig på Falkenberg. Hon har bedt mig meddela er, att hon önskar, det ni så snart som möjligt må komma till Isen-

brunn samt, om det låter sig göra, då äfven medtaga gamle Krischan.

Jag hoppas därför att få se er här i morgon eller i öfvermorgon.»

— Reser ni? frågade Krischan, sedan Brückner slutat läsningen.

— Ja, svarade denne. Följer ni med?

— Ja, om det är nödvändigt.

De voro sålunda öfverens, och Brückner föreslog, att de genast, på stående fot, skulle begifva sig på väg.

Härtill samtyckte Krischan.

Jägmästaren bestälde då vagn, och skogseleven fick i uppdrag att föra Ella tillbaka till slottet.

Några minuter derefter suto de i vagnen, och få timmar senare anlände de till Isenbrunn.

Brückner och Krischan fördes in i direktörens mottagningsrum, och der erforo de, att Loras tillstånd gaf anledning till de allvarsammaste farhågor.

— Hvem skall gå till henne först? frågade Brückner Krischan.

— Gå ni, svarade den tillfrågade, ty ni står henne närmare än jag, herr jägmästare.

— Ni har rätt, Krischan, genmälte Brückner; jag skall gå.

Med dessa ord lemnade han gubben och begaf sig till den afdelning, der Lora var att träffa.

Några minuter senare stod han inför den, som han en gång kallat sin maka

Vid sitt sista sammanträffande med Lora hade han funnit hennes ansigte vanständt af galenskapen; men nu var allt borta, som då förstörde hennes utseende. Hennes hårda drag hade veknat och kring hennes mun lekte ett lyckligt leende, då Brückner trädde fram och räckte henne sin hand.

Det föreföll jägmästaren som såge han Lora åter i den förförande skönhet, som en gång tjusat honom; och glömdt var allt hjertegroll.

— Du vill tala med mig, Lora, sade Brückner, och jag har nu kommit hit för att höra, hvad du vill.

En bedjande blick träffade jägmästarens ögon.

— Jag har mycket att säga dig, men innan jag gör det, måste jag från dina läppar höra, att du förlåter mig.

Vid dessa ord fattade hon hans hand.

Brückner kände, huru handen darrade.

— Jag har för länge sedan förlåtit dig, svarade han.

— Tack! Sätt dig nu, Brückner. Nu har jag mod och kraft.

Jägmästaren tog en stol och satte sig bredvid bädden.

— Brückner, började Lora, jag har försyndat mig svårt mot dig, men jag var offer för en nidings ränker.

— Hvem var det, som drog ditt hjerta från mig?

— Ingen annan än Ingelfingen.

— Ingelfingen?

— Ja, Ingelfingen var den ärelöse. Han öfverhopade mig med gåfvor af alla slag och firade mig såsom den skönaste qvinna i verlden. Längre motstod jag hans lockelser, men slutligen föll jag för dem. Han fick mig då helt och hållet i sin makt. — Men för sent märkte jag, att jag blott var ett verktyg för hans planer.

— Ett verktyg?

— Ja, Brückner, jag skall säga dig, hvilka planer han hade.

— Hvilka voro de?

— Hela hans diktan och traktan gick ut på att sätta sig i besittning af den falckenbergska familjeskatten. — Du vet, att den mördade grefve Wolf von Falkenberg hade den i sin ego.

— Men huru skulle du komma åt den?

En lindrig rodnad flög öfver hennes ansigte.

— Medlet var lågt och uselt, Brückner. Jag skulle blifva grefvens älskarinna. Om jag lyckades att sätta Ingelfingen i besittning af skatten, så lofvade han att taga mig med till utlandet samt der göra mig till sin maka. — — — Allt nog, jag lydde, och hvad som vidare skedde, det vet du.

— Jag vet allt, min kära Lora, men hvad som skett kan icke göras ogjort. — Men berätta vidare!

— Jag blef grefvens älskarinna och försökte att locka ur honom, hvar han gömt skatten; men han var misstrogen och då kom det derhän, att Ingelfingen en dag förklarade, att han skulle handla på egen hand. — Äfven grefven hade ledsnat på mig och så fann jag mig stå der ensam och vanärad.

Då grep mig förtviflan. Jag funderade på hämd, och tusen planer uppstego i min hjerna.

Men innan jag hann utföra någon af dem, kom den förfärliga olycksnatten. — Ingelfingen handlade.

— Hvad gjorde han?

— O, fråga ej det, Brückner! Du vet det. — Grefve Wolf hade en annan älskarinna på slottet, och hon skulle blifva hans maka. — Då tändes brandfacklan i det gamla slottet, och i samma ögonblick stötte Ingelfingen dolken i grefve Wolfs bröst. — Grefve Horst flydde med sin lilla dotter till ditt hus. — Du vet det ju?

— Jag mins det tydligt, som om det händt i går.

— Ingelfingen var en skurk. — Han vände misstanken på greve Horst, och äfven jag sade, att det var han, som mördat greve Wolf.

— Hvarför?

— Jag hatade greve Horst.

— Af hvilken anledning?

— Hör på, Brückner! Det hände en dag, att jag temligen tidigt kom från greve Wolfs rum. — Då mötte jag greve Horst. — Han mönstrade mig under ett föraktfullt leende från hufvud till fot, kom derpå fram till mig och sade: Eländiga slyna, om du icke genast aflägsnar dig från slottet Falkenberg, så skall jag jaga bort dig med hundarne!

Jag kände mig förolämpad, blef ursinnigt ond och svarade antagligen något näsvist — detta minnes jag dock ej — ty plötsligt kände jag mig träffad af hans hand.

Jägmästaren spratt till.

— Så var det, Brückner, och nu skall du få veta, hvad jag ytterligare har att säga dig. — När jag kände den brännande smärtan på min kind, då svor jag honom hämd, och jag höll eden.

Brückner hade ännu ingen aning om, hvilken fruktansvärd hemlighet gömde sig i tokiga Loras bröst.

— Det, som jag nyss berättat dig, tilldrog sig före olycks natten. Då denna natt bröt in, och greve Horst med sin maka och sin lilla dotter tog sin tillflykt till dig, då kände jag genast blodet sjuda i mina ådror.

Jag visste ej, huru det kom sig. I dag vet jag det. — Dagen förut hade jag varit hos Ingelfingen, och han hade förgiftat mig — med detta förfärliga gift, som icke dödar en meniska, utan endast beröfvar henne förståndet. — O, jag kände, att vansinnet härjade i min hjerna, men jag kunde icke värja mig mot detsamma. — Jag handlade liksom i en dröm. — Till skogshuset kände jag ju vägen. — Det var redan sent på qvällen, då jag steg in till dig. Ljudlöst steg jag uppför trappan och kom till tjensteflickans sofrum, der greve Horsts lilla dotter låg och sof.

Jägmästarens ögon antogo ett uttryck af den största förvåning.

Han insåg, att han nu skulle få inblick i något, hvarom han icke haft aning.

Lora fortfor:

— När jag kom in i tjensteflickans rum, gick jag fram till grefvedotterns lilla bädd, lyfte upp barnet derur och tog det med mig. Det vaknade icke. — Jag visste ännu icke, hvad jag gjorde, ty mina tankar voro liksom förvirrade, men allt som nu

följde står ännu tydligt för min själ. — Jag bar den lilla flickan till oväderseken. Der afklädde jag henne och påtog henne mitt eget barns kläder samt skyndade derpå tillbaka till skogshuset. I buskarna der hade jag nemligen gömt mitt eget barn. Detta sof lugnt, men jag väckte upp det ur dess ljuftva slummer och iförde det grefvedotterns kläder.

— Lora, hvad säger du? Det är omöjligt, att du kunde göra så!

Lora skakade på hufvudet.

— Det förhåller sig så som jag sagt.

— Och du lemnade grefvens dotter åt dess öde?

— Nej, Brückner, det gjorde jag icke; men hör, hvad som skedde vidare! En del deraf är dig bekant.

Jägmästaren var stum af förvåning öfver det, som han nyss hört. Det syntes honom nästan otänkbart, att Lora verkligen kunnat handla så.

Han teg, för att ej förhindra berättelsens fortsättning.

— Nu kommer det förskräckligastel återtog Lora. Min egen lilla dotter bar jag upp och lade i grefvedotterns säng. — Ingen störde mig. — Tjensteflickan sof, och lika ljudlöst som jag kommit, lika tyst smög jag mig åter bort till oväderseken, ty jag ville se, hvad som blifvit af det greffiga barnet. — Brückner, jag ryser, när jag tänker derpå, ty här hade under tiden något förfärligt inträffat.

— Hvad då?

— Då jag kom i närheten af oväderseken, såg jag på afstånd konturerna af en man och en qvinna.

— Nå, hvad hände?

— Jag rusade framåt efter de båda, som skyndsamt flydde undan. Med klappande hjerta kom jag till oväderseken. — — Ett förfärligt skrik trängde sig ur min strupe.

Grefvebarnet var borta och i dess ställe låg en främmande flicka der, som var alldeles höljd i trasor.

Jag lyfte upp henne från marken och ville betrakta henne närmare, men då kände jag, att jag höll endast liket af ett barn i mina armar.

I min förtviflan skyndade jag med den döda flickan till min bostad. — Hvad som skedde vidare det vet du.

Jägmästaren tryckte båda händerna mot sin brännande panna.

— Lora, Lora, hvad har du gjort? utropade han utom sig af vrede och smärta. — Jag mins ännu i dag, som om det händt i går, huru mitt folk berättade, att ditt barn dött.

— Ja, man antog, Brückner, att den lilla verkligen var mitt barn, och jag lät dem tro det. — Jag ångrade emellertid

djupt, att jag bortbytt grefvedottern, ty nu var min hämd utan ändamål.

Jag hade föresatt mig att uppfostra grefvens dotter såsom mitt — och mitt barn, min lilla dotter skulle växa upp i den greffliga familjen. Nu var allt gjordt om intet.

— Vet du då ej, hvem det var, som utbytte grefvens dotter mot ett annat barn?

— Nej, Brückner, jag har aldrig fått kunskap derom. Men dock —.

Lora försjönk i grubblerier. Jägmästaren försökte att åter få henne att tala, men förgäfvos. Hon föll i en lindrig vanmakt, uttröttad af ansträngning.

ETTHUNDRAATTONDE KAPITLET.

Ar Erna min dotter?

Mistress Wigtowns häftigt upplågande glädje efterföljdes snart af en djup nedslagenhet.

Brefvet, som hon fått från Tyskland, hade tyngande lagt sig på hennes glada sinne.

Ännu i går trodde hon på, att hon skulle få återse sin dotter, men i dag sade henne brefvet, att hon råkat ut för en svindlare och bedragare.

Var hon, som kallade sig Erna, verkligen en förbryterska, eller hvilade brefvet på felaktiga förutsättningar?

Ovissheten härom upprörde mistress Wigtown på det högsta.

Hvem känner modershjertats hemlighet? Och i synnerhet, då det är fråga om ett modershjerta som lidit mycket.

Hvilken penna kan beskrifva, huru glädje och smärta kämpade med hvarandra i mistress Wigtowns bröst.

Det oaktadt måste hon säga sig, att hon, hvad Erna beträffar, icke behöfde prisgifva sina känslor. — Hon ville, hon måste hafva klarhet, men huru skulle hon få sådan?

Denna tanke upprörde henne häftigt.

Hon hade slagit sig ned på en stol i sitt rum och tänkte öfver den egendomliga belägenhet, hvori hon befann sig.

Hon ville, hon måste lösa gåtan.

Erna och den man, som förestält sig för henne såsom Richard Winkler, voro öfverensstämmande i sina uppgifter.

Enligt desamma skulle Horst von Falkenberg hafva med sin lilla dotter bott i Eltville i Elsass samt dött der.

Mistress Wigtown sprang hastigt upp.

— Jag har trådarna i min hand, sade hon sakta för sig. För telegrafens fins intet afstånd. Han måste bringa mig klarhet i gåtan.

Brådiskande klädde hon sig i promenaddrägt ock skyndade derpå bort för att begifva sig till närmaste telegrafstation. Här afsände hon en förfrågan med betaldt svar till kyrkoherden i Eltville.

I telegrammet frågade hon, under hvilka år en viss Herman Friedenau bott i Eltville samt när han dött.

Efter ungefär två timmar — hvilka syntes mistress Wigtown som en evighet — kom svar.

Det lydde:

»En tysk vid namn Herman Friedenau har för lång tid sedan varit här i Eltville. Han kom hit i sällskap med en ung flicka och bodde här i flere år. Derpå lemnade han vår trakt och begaf sig till Belgien. Dött har han ej här. Kyrkboken vet åtminstone ingenting derom.»

Mistress Wigtown drog ett djupt andedrag sedan hon läst dessa rader. Hon fick af dem visshet om, att hon varit offer för en bedragare.

Men var väl denna upplysning af afgörande betydelse?

Denna fråga gjorde mistress Wigtown sig, innan hon gömde telegrammet i fickan.

Oroligt började hon gå af och an i rummet. Det var pinsamt för henne att tala med Erna om denna sak. Men det måste ske.

Efter en stund kom Erna in. Hon hade sett telegrambudet, och det föreföll som om hon haft vissa aningar, ty frågande och litet skyggt riktade hon sin blick på mistress Wigtown, då hon trädde in.

Det var svårt för mistress Wigtown att spela en moders roll, men det var nödvändigt. Hon tvang sig till ett gladt leende och bad Erna att sätta sig hos henne.

Väl en timmes tid samtalade de om lkgiltiga saker, men derpå tog samtalet plötsligt en annan vändning.

— Du fick ett telegram, mamma, sade Erna. — Var det glada underrättelser?

— Ånej, man lemna mig i sticket. Du vet, att jag lofvat Richard Winkler att i dag eller i morgon få betalt för sina bemödanden. Men nu telegraferar bankiren, att jag ej kan få penningar förr än om en eller två veckor.

Vid dessa ord betraktade mistress Wigtown flickan med pröfvande blick.

Erna bleknade något men tvang sig till ett leende.

— Bekymra dig ej därför, mamma! yttrade hon. Herr Winkler är helt visst villig att vänta.

En paus inträdde.

Slutligen tog mistress Wigtown åter till ordet.

— Berätta mig något om din fader, min Erna! bad hon. När jag ser dig, ila mina tankar alltid till baka till honom.

— En annan gång, mamma! Du är för upprörd nu, svarade Erna.

Plötsligt reste sig mistress Wigtown. Hon skulle resa bort, och hon hade nu hört vagnen köra fram till porten.

Erna bad att få följa med, men härtill samtyckte ej mistress Wigtown. Hon ville resa ensam.

Med tungt hjerta skildes Erna från sin moder, då denna lemnade villan.

När trädgårdsgrinden stängts och mistress Wigtown stigit i vagnen, skyndade Erna tillbaka till villan.

Hennes läppar darrade, hennes kropp genomlopps af en nervös skakning, och derpå hviskade hennes läppar, under det händerna krampaktigt knäpte sig:

— Barmhertige Gud, jag tror, att mistress Wigtown hyser misstankar mot mig och Winkler.

Knapt hade hon uttalat dessa tankar, förr än tjensteflickan anmälde honom, som fört henne hit såsom mistress Wigtowns dotter.

Det blef ett långt samtal mellan de båda, hvilket fördes i hviskande ton, på det att ingen skulle höra det.

Hvad detta samtal innehöll kan läsaren lätt tänka sig.

Det gälde för Winkler att få kännedom om, när mistress Wigtown komme i besittning af en större summa penningar.

I hviskande ton sade han därför vid afskedet:

— Förstå mig rätt! Så snart du bestämdt vet, att mistress Wigtown fått sina penningar, så sänder du genast bud till mig!

De båda skildes åt, och lika tyst som Richard Winkler kommit, lika tyst aflägsnade han sig.

Mistress Wigtown hade under tiden skyndat till polisbyrån och lät här anmäla sig hos chefen.

Denne var för henne icke obekant. Det var samme person, som för kort tid sedan varit hos henne och samtalat med henne om Margret Heimburgs sak.

Nu önskade hon få upplysningar om Richard Winkler.

För den skull berättade hon hela förloppet vid sin dotters bortröfvande samt huru hon nu återfunnit henne genom denne man.

Polischefen började forska i sina böcker och papper. Snart slog han upp en liten röd bok, i hvilken han studerade en stund med mycken uppmärksamhet.

Derefter meddelade han, att Richard Winkler var en man, som länge syntts polisen misstänkt. Han hade visserligen icke

ännu blifvit anklagad för något brott, men man hade länge haft sina ögon på honom.

— Var därför försigtig, slöt han. Utan tvifvel lurar denne man på något tillfälle att få bestjåla er. Han har helt visst satt in flickan — under förevändning, att hon är er dotter — i ert hus för att spionera ut, när ni kommer i besittning af någon större penningssumma.

Mistress Wigtown glädde sig mycket åt dessa upplysningar samt rådgjorde ännu länge med chefen angående bästa sättet att skydda sig för mannen.

Den första åtgärden borde vara, menade polischefen, att hon skulle hålla Erna i okunnighet rörande sina penningförhållanden, och derjemte lofvade han att låta bevaka hennes villa.

Med många tacksägelser för de upplysningar och råd hon fått, aflägsnade sig mistress Wigtown och återvände hem.

Erna kom vänligt emot henne och försökte läsa i hennes ansigte.

Mistress Wigtown hade mycket svårt att föreställa sig, men hon tvang sig nu att se glad ut för att ej förråda sig.

På frågan hvar hon varit, svarade hon, att hon varit hos sin bankir för att underhandla med denne om penningaffärerna.

Hon hade lyckats drifva det derhän, sade hon, att hon redan i dag af bankiren bekommit den äskade summan.

En glädjestråle upplyste vid denna underrättelse Ernas ansigte.

Mistress Wigtown såg detta och förstod, hvad det betydde.

Efter en stunds samtal med sin föregifna dotter om likgiltiga ting, begaf hon sig till sitt rum.

Hon satte sig der vid sitt skrifbord, och Erna trodde, att hon sysselsatte sig med att gömma de erhållna pengarna.

Omsider kom aftonen.

Erna bad att få gå ut för att besöka en teater.

Beredvilligt lemnade mistress Wigtown härtill sitt samtycke.

Hon förstod mycket väl, att Erna icke skulle besöka teatern, utan att hon hade andra afsigter.

Men det oaktadt var hon lugn, ty hon visste, att polisen nu höll hennes villa bevakad.

Sjelf begaf hon sig, sedan Erna gått till sitt sofrum och stängde in sig der. För att skydda sig mot all fara tog hon en revolver med sig.

Så småningom sänkte sig nattens skuggor ned öfver staden, och dagens buller började aftaga.

Men mistress Wigtown gick ej till sängs. Hon satt fortfarande uppe.

Sent omsider hörde hon Erna komma hem, och kort derpå blef allt tyst och stilla i huset.

Enhvar begaf sig till hvila.

När det blifvit fullkomligt mörkt, öppnade mistress Wigtown sitt fönster och lyssnade ut i natten, ty det föreföll henne, som om hon hört steg, i sanden.

Rummet, i hvilket hon nu befann sig, låg ej långt från det, som hon hittills användt till sofrum.

— Sofver hon? Sofver hon?

Detta utrop, ehuru hviskadt ganska tyst, trängde plötsligt till hennes öron.

— Icke så högt! hördes en annan röst hviska, och denna röst liknade mycket Ernas.

— Hvarför icke? frågade åter den manliga stämman.

— Jag tror, att hon icke sofver ännu.

Genom mistress Wigtowns kropp lopp en nervös darrning.

Hon visste, att det nattliga besöket gälde henne. Med det oaktadt var hon lugn, ty hon hade ju af polisen fått den försäkran, att de skulle strängt bevaka hennes villa.

Ljudlöst öppnades nu porten, och strax derpå smög sig mannen in genom densamma.

Ehuru den nattlige gästen så mycket som möjligt sökte undvika buller, kunde dock mistress Wigtown med sin spända uppmärksamhet höra, huru han närmade sig det rum, der hon hade sitt skrifbord.

Med polisen hade hon aftalat, att hon genom en sakta handklappning skulle ge till känna, när rätta stunden var inne.

Hon trodde, att den nu var kommen.

Genom den stilla nattluften hördes ett lindrigt klappande med händerna, och ögonblicket derpå blef detta besvaradt.

Gud vare tack, de äro här! hviskade mistress Wigtown. Derpå aflägsnade hon sig från fönstret.

ETTHUNDRANIONDE KAPITLET.

Hvem är Ella?

Sedan Lora fallit i vanmakt, begaf jägmästaren sig åter ut till Krischan samt meddelade honom i korthet, hvad som förefallit medan han varit derinne.

— Nu är turen hos er, tillade han derpå. Gå in och tag vara på tiden, ty jag tror, att Lora ej har långt kvar!

Krischan begaf sig in.

Då han trädde in i rummet, hade Lora ännu ej vaknat upp ur sin vanmakt.

Krischan gick fram till bädden och betraktade den olyckliga kvinnan.

Vemodiga tankar uppstego dervid inom honom. Han tänkte till baka på ungdomstiden.

Slutligen slog Lora upp ögonen och såg sig förundrad omkring.

— Hvar är Brückner? frågade hon. Han var ju nyss härinne.

I detsamma märkte hon Krischan, och ett undertyckt skri trängde sig dervid ur hennes strupe.

— Är det du, Krischan? yttrade hon. Hur har du kommit hit? — Det är emellertid bra, att du kommit, ty tunga sorger trycka mitt bröst, och jag vill icke ingå i evigheten, innan jag lättat mitt hjerta.

Loras röst var nu betydligt mattare än den varit under hennes samtal med Brückner.

— Jag har syndat mycket i världen, men mest mot dig, Krischan, tog Lora åter till ordet.

— Låt allt vara glömdt, Lora! svarade gubben rörd.

— Räck mig då din hand till tecken, att du förlåter mig

Krischan fattade hennes matta hand.

— Du har genom jägmästaren låtit meddela mig, att du hade något viktigt att säga mig. Hvad är det?

— Sätt dig här, Krischan och känn, huru mitt hjertas slag aftaga. Dödsengeln står redan vid mitt läger. — Kom, Krischan! Gubben satte sig bredvid bädden och väntade med spänning att få höra, hvad hon hade att säga.

— Krischan, mins du ännu Johannisdagen?

— När du gaf mig det grå paketet?

— Ja. — Har du öppnat det?

Krischan skakade på hufvudet.

— Känner du icke Krischan bättre? — Hvad han lofvar, det håller han. — jag har aktat det som min ögonsten.

— Hvar är det?

— I min ego.

Lora tycktes lugnad af Krischans ord.

— Gif det icke från dig förr än du känner, att döden börjar lägga sin hand på ditt hjerta! uppmanade hon.

— Hvarför?

— O, den hemligheten skulle stifta mycken olycka.

— Olycka! — Hvarför?

— Emedan någonting ännu icke är helt och hållet förklaradt.

— Hvad är det, Lora?

— Det kan jag ej säga dig.

— Hvarför icke?

— Det vet jag ej sjelf.

Hon drog efter dessa ord Krischan intill sig och berättade honom med knapt hörbara ord, hvad hon nyss sagt till Brückner.

Sedan hon slutat detta förtroende, frågade han henne:

— Hvad blef af det döda barnet?

— Jag lät begrafva det såsom mitt.

Krischan var stum af häpnad. Han förmådde knapt fatta, hvad Lora uppdagat för honom.

— Men, Krischan, återtog Lora, något måste hafva hänt, hvarom jag ej har kännedom.

— Hur så?

— Mitt eget barn hade ett kännemärke på det ena örat. På detta trodde jag mig skola känna igen det, då jag, drifven af oro, senare besökte Falkenberg, för att se mitt barn.

Hon tystnade och drog en djup suck.

— Det var i parken, återtog hon derpå. — Jag träffade barnets sköterska. — Jag smekte och kysste det. — Jag tryckte det till mitt bröst. — Så såg jag efter kännemärket, men Krischan,

— det fanns ej! —

— Det hade kanske växt bort.

— Nej, Krischan, det var blott några veckor efter olycksdagen. — Mitt barn var ej längre i grefvefamiljens händer. — Hvar fans det då?

— Är detta sanning, Lora?

— Fullkomlig sanning, Krischan. — — Men nu — förmår jag ej mer. — Jag känner — döden i mitt hjerta --.

Stammande detta sjönk Lora tillbaka i sängen från sin halvesittande ställning. Hon blef om möjligt än blekare än hon varit och hennes kropp genomfors af en skakning.

Krischan blef bestört. Han insåg, hvad som förestod. Men trots det, sökte han ännu en gång att få klarhet i den dunkla gåtan. Lutande sig ned öfver den döende och tryckande en kyss på hennes bleka läppar frågade han:

— Lora, Lora, vet du någon annan, som känner till hemligheten?

— Gamle Jacob i slottet — herr Mallié, hviskade Lora.

Krischan ville fråga mera, men det var för sent. Med ett par stilla rosslingar drog den stackars Lora sin sista suck.

Krischan höll ännu hennes hand i sin, och lidelsefullt pressade han sina läppar mot den kallnande pannan.

Hans läppar rörde sig sakta. Från dem steg en bön upp till himlen, bedjande Gud, att den afsomnades synder måtte varda henne förlätne.

Han hade ej hört, att sjuksköterskan kommit in i rummet och närmat sig sängen.

Först då denna såg, hvad som förefallit, hvarvid hon framstötte ett svagt rop, märkte Krischan hennes närvaro.

Han släppte då den dödas hand och reste sig upp, under det tårar perlade utför hans kinder.

Utan att besinna sig skyndade sköterskan ut efter en läkare. Efter ett par ögonblick kom hon tillbaka med en sådan.

Men denne kunde endast konstatera, att döden inträdt.

Efter ytterligare en kyss på den dödes panna lemnade Krischan rummet och återvände till Brückner.

Af gubbens sorgsna utseende förstod jägmästaren, hvad som förefallit.

— Hur är det, min vän? frågade han.

— Hon är död. Hennes mun är stum, och Gud har tagit henne bort. Må han förbarma sig öfver hennes själ!

De båda männen begäfvö sig nu till direktionen för att ordna om Loras begrafning, och derpå återvände de hem.

Qvällens skuggor sänkte sig redan ned öfver jorden då de ankommo till Falkenberg.

Morgonen derpå träffade jägmästaren den skogselev, som, då Brückner och Krischan reste till Isenbrunn, tog hand om Ella.

Brückner frågade nu efter henne.

— Jag förde henne till kastellanens bostad, svarade eleven.
Men under vår promenad fick jag en besynnerlig tanke om Ella.

— Hvilken då?

— Jag tror icke, att hon är alldeles döfstum.

— Hvaraf slutar ni till detta, Fischer?

— Jag försökte så godt sig göra lät att samtala med henne, och då märkte jag, att hon förstod att fatta ett och annat ord.
— Men då jag en stund derefter åter sökte tala med henne, förstod hon ingenting.

— Ni tror alltså, att hennes hörselörmåga återkommer tidtals endast?

— Ja, det är min tanke.

De båda samtalade länge om den döfstumma flickan. Plötsligt frågade derpå skogseleven:

— Hvem är Ella egentligen, herr jägmästare? — Är hon verkligen den gamle Krischans dotter?

Jägmästaren höjde på axlarna.

— Min käre Fischer, svarade han, det kan jag ej säga er. Fråga Krischan själf! Men jag tror knappt, att han ger er något nöjaktigt svar.

— Hvarför icke?

— Det vet jag ej.

— Det hvilar alltså en hemlighet öfver Ellas härkomst?

— Ja, jag tror det.

Skogseleven måste nöja sig med detta svar. Han gick till sitt rum för att arbeta. Men han kunde ej slita sina tankar från Ella. En storm rasade inom honom. Han kunde ej förklara, hvaraf denna oro kom.

På tredje dagen efter den, under hvilken detta tilldrog sig, stannade en vagn utanför jägmästarebostället.

Gamle Krischan med Ella i djup sorgdrägt stego ur densamma.

Slumpen fogade det så, att Fischer stod i dörren, då vagnen kom.

En djup rodnad spred sig öfver hans ansigte, då han såg Ella lemna vagnen.

— Är jägmästaren hemma? frågade Krischan.

— Ja, svarade Fischer.

I detsamma öppnades dörren och Brückner visade sig i uniform.

På hans ansigte liksom på Krischans låg ett drag af djupt allvar. Han gick fram till Krischan och räckte honom sin hand.

Ej ett ord kom öfver hans läppar.

Skogseleven märkte blott en krampaktig ryckning kring hans mun.

Ella samt Krischan stego åter upp i vagnen följda af Brückner, och i nästa minut rullade vagnen bort.

Fischer stod länge qvar och såg efter dem.

— Hvad går åt mig? hviskade han sakta. Hvarför blir jag så upprörd, när jag ser denna flicka?

Men något svar på denna fråga kunde han ej gifva sig, hvarken nu eller efteråt.

Der borta i Isenbrunn ringde emellertid klockorna i S:t Salvatorskyrkan.

Deras toner skulle erinra människohjertat derom, att en hädangångens stoft vigdes åt den eviga hvilan.

Gamla Lora hade vid sin lefnadsafton stått temligen ensam, men det oäktadt var liktåget, som följde hennes bår, ganska talrikt.

Det var ett stort antal nyfikna åskådare, som slutit sig till detsamma.

Lora var nemligen känd i hela Isenbrunn, och enhvar hade nu reda på, att hon var död samt skulle begravas.

Begravningsakten var högtidlig. Mången tår föll på den stackars kvinnans sista hviloplats.

Äfven Brückner och Krischan kände sig djupt rörda, och den allvarsamma stämning, som här af framkallats, följde dem på återvägen.

Tysta och slutna sutto de vid hvarandras sida. Ingen tycktes vilja störa det fridfulla allvaret genom ett samtal.

Slutligen återkom man till jägmästarens boställe.

Ella blickade ut genom vagnsfönstret som om hennes öga sökt någon.

Plötsligt blef hon blodröd på kinderna.

Skogseleven Fischer syntes i dörren.

Han skyndade fram till vagnen, och innan ännu Ella hunnit öppna dess dörr, ryckte han upp den.

De båda blickade en stund i hvarandras ögon, men de afbrötos snart, ty jägmästarens resliga gestalt lemnade strax vagnen.

Och då Krischan ej kunde förmås att stanna någon stund hos Brückner, utan önskade att genast fortsätta vägen till sitt hem, så måste de båda unga genast skiljas.

Ehuru Ella icke kunde uppfatta gamle Krischans smärta, så sade henne dock en dunkel aning, att kärleken — den kärlek, som räcker ut öfver grafven — här firade en skön triumf.

Ella lutade sig tillbaka mot det andra hörnet af vagnen och försjönk i tankar.

Dessa irrade tillbaka till jägmästarebostället i Prittwitz, och för hennes andes ögon framträdde bilden af den, med hvilken hon visserligen blott helt flyktigt varit i beröring, men i hvars ögon hon läste utan att förstå hans ord.

Kärleken dör aldrig, säger man. Och det är sant.

Der borta i Isenbrunn hade nyligen två vid sin lefnads afton stående män burit sin kärlek till grafven, och här, i Ellas så väl som i den unge skogselevens hjerta höll just en ny, vaknande kärlek på att spira upp.

ETTHUNDRATIONDE KAPITLET.

En underbar räddning.

Dagen efter gamla Loras begrafning gick den döfstumma Ella med en af slottets tjenare genom Streitwald för att härifrån begifva sig till jägmästaren Brückner.

Den henne följande tjenaren liksom öfver hufvud alla, som kommo i beröring med henne, vande sig snart vid hennes tal, och Ella läste på hans läppar hvad han sade.

De båda underhöllo sig på så sätt med hvarandra, till dess de kommo till Prittwitz.

Ej långt derifrån träffade de jägmästaren, som, såsom det syntes, hade väntat på Ella.

Då han fick se henne, glänste hans ögon, och man kunde tydligt se på honom, att han blef glad.

Han gick fram till Ella, skakade kraftigt hennes hand och helsade henne välkommen, under det hans blick var med spänd uppmärksamhet riktad på henne.

Ella läste från hans läppar alla de frågor, som han stälde till henne, och hon svarade med en sådan säkerhet, att den uppmärksamme betraktaren knappt kunde afgöra, om han här hade att göra med en döfstum eller med en frisk.

Tjenaren öfverlemnade ett bref till jägmästaren och derpå återvände han till slottet.

Ella och jägmästaren begåfvo sig till bostället.

Genom en tjenarinna lät jägmästaren här anvisa Ella samma rum, i hvilket grefve Horst von Falkenberg hade bott en tid med sin dotter.

Ella tycktes mycket lätt finna sig i de nya förhållandena och hon satte stort förtroende till Brückner, om hvilken man sagt henne, att han skulle återgifva henne hennes hörsselförmåga.

Brevet, som tjenaren lemnat jägmästaren, härrörde från fru Falkner och var ett slags rekommendationsbref för Ella.

Sedan flickan begifvit sig till sitt rum, satte jägmästaren sig vid sitt skrifbord och funderade, med hufvudet stödt mot handen.

— Underbart! — Högst underbart!

Blott dessa ord kommo då och då öfver hans läppar.

Plötsligt sprang han upp.

— Jag vet icke, hvad det är, som gör mig så orolig, yttrade han. — Ju längre jag ser på flickan, desto vemodigare blir jag till sinnes. — Hvarför? — Hvarför?

Han gick genom rummet med långa steg och funderade oupphörligt öfver orsaken till, att han kände sig så upprörd, så snart han såg Ella.

Nu kom Ella in till honom.

Han bad henne sätta sig bredvid sig vid fönstret, så skulle han undersöka hennes öron.

Så skedde. Men allt befans i god ordning.

Något fel i hennes hörselorganer kunde han ej uppspara.

— Mins ni, frågade han plötsligt, om ni talat förr?

Ella bejakade frågan.

— När?

— Det vet jag ej så noga.

— Men ni mins det?

— Ja.

— Hvar var det?

Ella funderade ett ögonblick, derpå svarade hon med en axelryckning:

— Det vet jag ej.

— Men ni måste dock veta, hvar ni befann er, då ni var herre öfver er tunga. Var det hos gamle Krischan?

— O, nej, nej, svarade Ella hastigt. Då kunde jag ej längre tala.

— Hvar var ni då förut?

— Det vet jag ej.

— Men ni var ju, så vidt jag kan erinra mig, ett rätt stort barn, då ni kom till Krischan?

— Jag var sex år.

— Nå väl, då bör något minne finnas kvar af hvar ni vistades, innan ni kom till honom.

— Jag kan blott säga så mycket, svarade Ella, att jag befann mig i ett stort, vackert hus, hvarest man egnade mig mycken kärlek. Jag erinrar mig en ung, vacker qvinna, som ofta lutade sig ned öfver mig och kysste mig.

— Hyad hette hon?

— Det förefaller mig, som om jag kallat henne mamma; men ibland tycker jag mig minnas, att jag sade tant till henne.

Jägmästaren skakade på hufvudet. Han insåg, att han skulle få veta högst litet af Ella.

Trots det sökte han ännu en gång att framlocka hemligheten.

— Hörde ni aldrig namnet på den ort eller stad, i hvilken det vackra huset befann sig?

— Det var ej någon stad.

— Hvad var det då?

— Det var ett ensamt stående hus, som såg ut som en villa. Detta sväfvat ännu i dag dunkelt för mig. — På tre sidor var huset omgifvet af en mur och på den fjerde fans ett stort jerngaller.

Långt derifrån vid floden befann sig en mängd små, tätt stående hus, i hvilka flere arbetare voro sysselsatta.

— Hvad arbetade de?

Ella skakade på hufvudet.

— Det vet jag ej.

— Talade man ingenting i eder närvaro om dessa arbetare?

— Det kan nog hända, svarade Ella, men jag måste bekäuna, att jag då redan hörde ganska dåligt. Jag kunde, såsom jag tror, tala intill mitt fjerde år, men då först förlorade jag talförmågan.

— Hur kom det till?

— O, herr jägmästare, det är en förfärlig historia, som jag måste berätta.

— Berätta den, jag ber!

— Nå väl, började hon. Jag hade en vacker somnardag gått ut i trädgården. Jag tror, att jag då var fyra år eller något äldre.

Ingen gaf akt på mig, och jag sprang omkring litet hvarstädes. Då såg jag en brokig fjäril fladdra framför mig bland blommorna. Jag sprang efter honom ända till trädgårdsporten. Den stod öppen.

Jag hade ingen aning om, att densamma plägade vara stängd.

Emellertid kom jag ut i det fria och följde fjärilen ända till floden.

Jag såg vattnet framför mig, men jag kände ej faran, och i min ifver föll jag i floden.

Jag skrek till, men i detsamma slog vattnet igen öfver mitt hufvud.

Mitt medvetande försvann.

En arbetare hade märkt mitt fall. Han alarmerade de andra karlarne för att rädda mig.

— Detta har man sedan berättat er?

— Ja, många gånger.

— Vidare! Vidare!

— Jag blef dragen ur vattnet, men det hade varit bättre, om jag fått omkomma der.

— Ella! utropade jägmästaren förebrående.

— Ja, herr jägmästare, det är så som jag säger, ty då jag återkom till medvetandet, kände jag, att jag hvarken kunde tala eller höra.

Då var jag ännu ett litet barn och hade ej något rätt begrepp om, hvad förlusten af talförmågan innebar. Ej heller sedermera har jag känt min olycka så svår, ty jag stannade blott omkring ett år i villan, som jag talat om.

Derpå kom jag hit till Streitwald och blef älskad och vårdad af gamle Krischan som om jag varit hans eget barn.

— Krischan har då kanske reda på eder härkomst och er börd?

— Det vet jag ej.

Jägmästaren måste nu afbryta sitt samtal med Ella, ty han fann, att han ej kunde få någon klarhet.

Han började därför att behandla henne och använda de medel, som han dertill fann lämpliga.

Någon ögonblicklig följd deraf kunde han ej vänta. Han visste blott allt för väl, att flera dagar måste åtgå, innan bote-medlet kunde göra verkan.

Följande dagar gingo för Ella temligen fort.

Med pinsam sorgfällighet följde hon alla de föreskrifter, som jägmästaren gjorde henne.

Hon kunde timme från timme märka följderna af de använda botemedlen.

På tredje dagen efter hennes ankomst till jägmästaren blef hon en morgon väckt mycket tidigt.

Hon for upp och såg sig förvirradt och undrande omkring.

Det föreföll henne som om hon hört ett starkt brusande och buller.

— Hvad var det? utropade hon ängsligt. Hvad var det som skrämde mig?

Knappt hade dessa ord kommit öfver hennes läppar, förrän hon åter spratt till och utstötte ett undertryckt skrik.

— Min Gud, min Gud, hvad är det? Det susar och bultar i mina öron!

Gripen af den största ångest kastade hon på sig sina kläder och sprang ned till jägmästaren.

— O, herr jägmästare, det susar och brusar i mina öron som om de hölle på att sprängas! ropade hon till honom.

Jägmästaren bad henne sätta sig.

Han undersökte hennes öron och bad henne sedan resa sig upp.

Han tog henne vid handen och drog henne fram till fönstret.

— Min Gud, herr jägmästare, utropade plötsligt flickan, jag hör tydligt allt hvad ni säger!

Jägmästarens mun drogs till ett förnöjdt leende.

— Jag visste, att det skulle komma att inträffa, sade han. Alla tecken tydde på, att ni icke varit döf från födelsen, utan att någon särskild händelse beröfvat er hörseln.

Ella tryckte händerna mot öronen, ty det föreföll henne besynnerligt att nu höra allt så tydligt.

— Tack, tusen gånger tack! utropade hon derpå, i det hon fattade jägmästarens händer.

— Tacka icke mig! svarade han. Se upp till Honom, om råder öfver människornas öden! Han allena är det, som gjort er frisk.

Ella blickade upp mot himlen, och hennes läppar rörde sig till en bön, men plötsligt studsade hon dervid med ett anskri tillbaka från fönstret.

Hon hade sett två män komma utanför.

Hennes skrik var ett glädjerop.

Leende såg jägmästaren på de ankommande.

De voro gamle Krischan och skogseleven Fischer.

Ella skyndade mot dem och kastade sig snyftande af glädje om gubbens hals.

— Ella, Ella, hur är det med dig? utropade Krischan.

— O, käre fader, jag hör, jag hör! svarade hon.

— Hvad? ropade gubben förvånad.

— Jo, det är så. Jägmästarens behandlingssätt har botat mig, och vår herre Gud har gjort mig frisk.

Krischan tryckte Ella till sitt bröst och hviskade ett smeknamn i hennes öra.

Lika glad som gubben, blef äfven unge Fischer.

Han kunde ej slita sina ögon från den härliga bild, som tedde sig för honom.

Ellas barnakärlek kom till fullt utbrott. Hennes rena, djupa sinne lät henne helt och hållet hängifva sig åt glädjen.

Redan ville Bruno Fischer, så hette skogseleven, draga sig tillbaka, då Ella plötsligt slet sig lös från Krischan och såg på den unge mannen.

En djup purpur bredde sig dervid öfver hennes kinder.

Blott allt för väl kände Fischer, hvad denna rodnad betydde.

Slog hennes hjerta för honom?

Denna fråga trängde sig på hans läppar, och det föreföll honom, som om en osynlig röst hviskat till honom: Ella älskar dig med hela glöden af hennes unga själ.

Fischer tog nu några steg framåt, räckte Ella sin hand och sade:

— Tillåt mig att lyckönska er till er återvunna hörsel- förmåga, min fröken!

Med rodnande kinder räckte Ella honom sin hand och tackade honom.

Nu kom äfven jägmästaren ut och helsade med hjertlighet på gamle Krischan.

— Herr jägmästare, började denne senare, jag har nyss af Ellas egen mun hört, hvad som vederfarits henne. Ni är det, som återgifvit henne hörseln. — På hvad sätt skall jag tacka er därför? — Det är omöjligt för mig att kläda mina tankar i ord, men så mycket vill jag dock säga er, att jag så länge jag lefver skall tacka himlen för hvad han genom eder gjort.

— Krischan, jag har vändt er dotters blick till Gud, ty han är det endast, som helat henne.

Krischan tog nu Ella vid handen och förde henne på jägmästarens önskan in i huset.

— Här sade jägmästaren till om frukost.

Under det den serverades företogo Ella och Fischer en promenad i den omgivande skogen.

Detta tillfälle begagnade jägmästaren för ett samtal med Krischan,

Han gick rakt på sak och sade:

— Krischan, nu måste ni visa mig en vänskap!

— Hvad skall jag då göra?

— Upphör med ert hemlighetsmakeri!

Krischan spratt till. Han bleknade.

— Inga undanflykter! Inga svepskäll! — Säg mig, hvem Ella är!

— Jag förstår icke frågan, herr jägmästare!

— Krischan, förställ er icke! Jag vill veta, vilkens dotter Ella är!

Den tillfrågade vred sig oroligt på sin plats.

— Jägmästaren såg, att gubben befann sig i en svår belägenhet, och detta retade hans nyfikenhet på det högsta.

— Nå, Krischan, ni svarar ej!

— Herr jägmästare, jag kan icke!

— Krischan! Detta ord kom strängt och förebrående öfver jägmästarens läppar.

— Vid Gud i himlen, herr jägmästare, jag kan icke säga, hvems dotter Ella är.

Brückner skakade ogillande på hufvudet.

— Då kan ni åtminstone säga mig, huru ni fått flickan.

— Ja!

— Nå!

Det inträdde en sekunds paus.

— Jag fick barnet, då det endast var sex år, svarade slutligen Krischan.

— Af hvem?

— Af en fransman.

— Kände han er, Krischan?

— Ja.

— Hvarifrån?

— Från slottet Falkenberg.

— Från Falkenberg? upprepade jägmästaren på det högsta förvånad.

— Ja, herr jägmästare.

— Hvad hette mannen?

— Mallié.

— Mallié! Mallié! — Hm! — Det namnet har jag hört förr. Men när och hvar?

— Jag kan komma ert minne till hjälp. Mallié var på slottet Falkenberg, innan detta blef ett rof för lågorna. Han uppehöll sig då en längre tid hos Ingelfingen. Samtidigt kom då äfven, som ni torde erinra er, en syster till Mallié dit.

— Ah, jag minnes! svarade jägmästaren. Talade man icke om ett förhållande mellan fransyskan och Ingelfingen? Jag vill erinra mig någonting sådant.

— Ja, det eger sin riktighet, genmälte Krischan. Jag såg dem båda flere gånger tillsammans i skogen under förtroligt samtal. Och dessutom berättade gamle Jakob ett och annat för mig.

Krischan afbröt sig.

— Vidare! Vidare! uppmanade jägmästaren.

— Det är bättre att jag tiger, ty jag kan ingenting bevisa, svarade Krischan.

— Hvad var det som ni hörde af Jakob? sporde jägmästaren envist.

— Jakob påstod, att Ingelfingen gift sig med fransmannens syster, men att han icke erkänt henne såsom sin legitima hustru.

— Omöjligt utropade Brückner.

— Krischan ryckte på axlarna.

— Det måste helt visst dock vara så, svarade han, ty jag har sjelf hört något, som kommer mig att tro det Jakob hade rätt.

— Hvad har ni då hört?

— Malliés syster var inspärrad på dårhuset i Isenbrunn. Det syntes mig som om medicinalrådet Eisenschmidt och Ingelfingen spelade under samma täcke.

— Hur så?

— Dären, som jag räddade vid branden, var ingen annan än Malliés syster. Hon hade, såsom jag senare af en tjänare hörde, varit länge i dårhuset samt derstädes hållits i ensam cell. Ingen annan än Eisenschmidt fick besöka henne.

— Min Gud, nu får jag klarhet. Dären blef kort före medicinalrådets död på ett gätligt sätt, bortförd.

— Gätligt kan man just icke säga. Tjenarne sade öppet, att det icke var någon annan än Ingelfingen som förde bort henne.

— Men hvarför gjorde väl Ingenfingen det?

— Derför att något förhållande funnits dem emellan.

— Igenkände ni i dären samma person, som förut varit på slottet Falkenberg?

— Ja, jag vet, att hon var Gertrud Mallié.

Jägmästaren försjönk för ett ögonblick i tankar. Därpå sade han:

— Ni har nu berättat mig många underliga saker, Krischan, men ännu vet jag dock ej, hvarför därens broder, herr Mallié, lemnade er ett döfstunt barn.

— Han kände mig från en föregående tid och trodde, att den olyckliga flickan skulle bli bra uppfostrad hos mig.

— Men visste han då, att ni bodde ensam i slottet?

Krischan log.

— Det kan jag ej nu svara på, herr jägmästare. Men kanhända en annan gång. Jag fick emellertid penningar, och någonting annat bekymrade jag mig ej om.

— Af hvem fick ni penningar?

— Det vet jag ej. De tillsändes mig anonymt.

— Under hvilket namn öfverlemnades Ella till er?

— Under namnet Ella Janze.

— Mera kan ni ej meddela mig?

— Nej, vid Gud!

De båda reste sig och talade ej ett ord mer om Ella och nennes härkomst, ty i detsamma kommo flickan och hennes följeslagare tillbaka från promenaden.

Sedan man nu frukosterat, aflägsnade sig Krischan och tog dervid Ella med sig.

På aftonen samma dag stod Brückner i sitt rum och funderade.

— Hvem är Ella? hviskade han. Janze kallade Krischan henne. Janze är ett fransyskt ord och betyder »ek». Skulle Ellas föregående sammanhånga med tilldragelserna vid »Oväderseken»? Skulle Ella kanske rent af —

Han tänkte icke ut tanken.

ETTHUNDRAELFTE KAPITLET.

En oväntad bekännelse.

På morgonen efter den förfärliga scenen i trädgårdshuset vid Montmartre i Paris satt Erna hos sin fader och vårdade honom på det ömmaste.

Såret i hans panna var visserligen icke farligt, men läkaren hade förordnat, att det fortfarande måste kylas af medelst kalla omslag.

Nästan halfva natten hade Erna suttit vid sin faders bädd och punktligt utfört allt som läkaren föreskrifvit.

Nu hade hon den tillfredsställelsen, att fadern kände sig rätt väl och att alla hans smärtor voro förbi.

Läkaren kom och undersökte den sjuke. Med ängslig blick följde Erna alla hans rörelser till dess undersökningen var slut.

— Jag kan endast försäkra er hvad jag redan i går afton sade. Er faders sår skall icke hafva några farliga följder. Jag kan nu ge honom tillåtelse att gå upp samt hemta frisk luft.

Grefven följde läkarens råd.

Sedan denna gått, steg han upp från sin bädd, klädde sig och gick några hvarf af och an i rummet. Slutligen stannade han vid det öppna fönstret för att låta den friska luften kyla sin panna.

Erna riktade oupphörligt sina blickar mot dörren liksom väntade hon någon.

Äfven grefven tycktes göra detsamma, ty han spanade ifrigt ut genom fönstret.

Efter en stund satte han sig på en stol och sade:

— Jag önskar, att polisen nu snart måtte komma och aflägga sin berättelse såsom han lofvat.

— Detta är äfven min önskan, svarade Erna.

— De parisiska gendarmerna äro möuster af punktlighet, genmälte grefven. Jag tror därför, att han kommer snart.

Knapt hade grefven yttrat dessa ord, förr än en tjänare anmälde, att den väntade polisen var kommen.

På grefvens anmodan förde man in honom, och han satte sig på en stol.

— Förlåt, att jag kommer något sent, började han, men det är ej mitt fel, att dröjsmål uppstått.

— Betyder ingenting, svarade grefven.

— Godt, ni vet, herr Friedenau — gendarmerne kände grefven endast under detta namn — att vi förföljde Ingelfingen och Jacques.

Vi genomsökte hela graunskapet utan att finna dem. Sedan vi vändt om med oförrättadt ärende, måste »lindansaren», såsom Henry kallas, bikta.

— Gjorde han det?

— Han måste.

— Förrådde han då Ingelfingens gömställe?

— Ja.

— Han var i sin bostad?

Polisen log.

— Åh, Ingelfingen är en slipad skärm, svarade han, han har icke mindre än två hem i Paris. I det ena bodde han under namnet Gerhard Manteau.

Emellertid kommo vi till hans bostad och erforo af värden, Latour, att han redan varit der, men åter aflägsnat sig, sedan han sett, att Jacques varit der förut och bestulit honom.

Efter denna underrättelse uppsökte vi Jacques' bostad, men äfven han var borta.

— Hvart hade han tagit vägen?

— Spåren tyda på England. Jag har till och med hans adress der.

Vid dessa ord tog polisen upp ett papper, vecklade upp det och räckte det till grefven.

Denne läste den derpå angifna adressen.

Äfven Erna kastade en blick på den samma.

— Vi resa efter honom till England, pappa! utropade hon derpå lifligt.

Innan grefven hann svara, föll polisen in:

— Det får ej ske, mitt herrskap. I ären tills vidare bundna vid Paris för att nöras i den undersökning som kommer att företagas med anledning af hvad som passerat.

Grefven svarade ingenting; och polisen, som slutat sin rapport, aflägsnade sig.

— Vi resa ändock! sade Erna till sin fader, sedan gendar-
men gått.

— Ja, det är nödvändigt, mitt barn, ty kommer det till
en undersökning, kan det ej längre hemlighållas, att jag är den
förföljde greve Horst von Falkenberg.

— Alltså resa vi!

— Ja, min dotter, så fort som möjligt.

De båda började nu ordna och packa in sina effekter, som
de förde med på resan.

För värden uppgaf grefven, att han på en eller två dagar
ämnade besöka Arnières, hvarest han hade en bekant.

Oförtöfvadt stego de nu upp i en anskaffad hyrvagn och
reste till Arnières.

Häriifrån begagnade de järnvägen till Calais.

* * *

Två dagar senare stannade en hyrvagn utanför det boarding-
house vid Queenstreet i London, i hvilket Ingelfingen sökt den
förrymde Jacques.

Ur vagnen steg blott grefven tillika med en manlig följe-
slagare.

På denne sistnämnde kunde ingen se, att han var en a
Londons skickligaste detektiver, som grefven medtagit för att nå
sitt mål.

Erna hade emellertid stannat ensam kvar i hotellet. Hon
hade bedt att få följa med, men grefven hade envist vägrat att
gifva sitt samtycke härtill.

De båda männen skyndade nu uppför trappan i akt och
mening att finna antingen Jacques eller den honom förföljande
Ingelfingen eller också, om ingendera af dem stod att finna, åt
minstone få någon kunskap om, hvar den ene eller den andre af
dem befann sig.

Till sin stora förvåning hörde de, att Jacques redan för två
dagar sedan följt en expedition till Kongo.

Vidare meddelades dem, att den innevarande dagen en
man, på hvilken Ingelfingens signalement mycket noga passade
in, varit der, samt förklarat såsom sin afsigt att följa Jacques.

Missräknade lemnade de båda lokalen och återvände till
hotellet, i hvilket Erna väntade.

Hon blef högeligen bestört, då hon hörde, att förföljelsen
misslyckats.

Detektiven uppgaf dock ännu icke allt hopp att fånga Ingelfin-
gen, så mycket mer som grefven utsatt ett högt pris på hans gripande.

Den största svårigheten för londonerpolisen var den omständigheten, att herr Fridenau icke kunde uppge någon speciell förbrytelse, som den förföljde begått.

Det oaktadt fortsattes spaningarne, men de kröntes ej af framgång.

Det var som om jorden uppslukat Ingelfingen.

Följande dag sutto Erna och grefve Horst von Falkenberg tillsammans och studerade hvar sin tidning.

Plötsligt släppte Erna sin tidning och utstötte ett rop af öfverraskning.

— Hur är det med dig, mitt barn? frågade grefven.

Erna pekade på en notis i tidningen.

Grefven reste sig, lutade sig öfver tidningsbladet och läste:

— Emanuel Cellini! Emanuel Cellini! yttrade han. Det namnet har jag hört förr. Hvem är han?

— Mins du ej min väninna Hoffman, pappa?

— Jo, den glada flickan, som vi träffade i Scheveningen.

— Marietta, ja.

— Mycket rätt! Men hvad har hon att göra med Emanuel Cellini?

— Hon är syster till honom. Han heter egentligen Hoffman. Cellini är hans konstnärnamn.

— Nå än mer! Hvarför upprör denna notis dig så mycket?

— Vi måste gå på Cellinis konsert.

Grefvens panna lade sig i djupa veck.

— Du vet att jag ej kan visa mig ute på offentliga lokaler, svarade han.

— Jo, pappa, vi måste. Du vet, att jag alltid rättar mig efter dina önsknigar, men nu måste du göra mig till viljes.

Den ton, hvori Erna talade, var så allvarsam, att grefven ej ville motsätta sig hennes önskan.

Han ringde på en tjenare och gaf denne i uppdrag att skaffa biljetter till konserten.

Derpå vände han sig till Erna och sade:

— Hvad som nu förefallit gifver mig anledning att framställa en fråga till dig, min Erna.

— Fråga, pappa!

— I Scheveningen passerade något, som du hemlighällit för mig. Hvad var det?

— Om du lofvar att ej förebrå mig, skall jag berätta det.

Erna drog sin stol närmare faderns och började:

— Då vi vistades vid badorten Scheveningen, lärde du, som du kanske erinrar dig, känna fröken Marietta Hoffman. Hennes broder Claudius, som först en tid arbetat i sin faders affär —

— Fadern är ju bankir, icke sant? afbröt grefven.

— Jo, bekräftade Erna. Han hade från den tidigaste ungdom med förkärlek egnat sig åt musiken. Slutligen vände han sig från affären och uppgick helt och hållet i sin musik, såsom Marietta berättade mig.

Han studerade för de största mästare och har under konstnärsnamnet Cellini nått en viss ryktbarhet. I Scheveningen blef jag bekant med honom.

Grefven nickade med hufvudet. Han visste, att något besynnerligt då förefallit mellan de båda, men han ville icke vidröra detta nu och derigenom afbryta dotterns berättelse.

— Du vet, min far, att jag älskar musik mycket, fortsatte Erna. — Vid den der tiden spelade jag ofta tillsammans med Claudius.

Han var redan då en konstnär af första rangen och jag var glad att få spela med honom. Vi skämtade och resonnerade rätt lifligt med hvarandra. Understundom gnabbades vi också ganska tappert. En dag talade Marietta om sin broders fästmö, och jag var oförsigtig att deltaga i detta skämt.

Han höll god min och beskref sin fästmö såsom en högst märkvärdig företeelse.

Vi sökte förmå honom att nämna hennes namn. Först gaf han undvikande svar, men derpå upplyste han om, att hans fästmö var hans instrument och att han satte detta högre än alla skatter i världen. Och det var sant pappa. Den viol, han eger, är ett mästerverk, sådant som fins endast i få exemplar.

En dag reste du bort, pappa, och stannade borta en hel vecka.

Jag bodde, såsom du vet, hos Marietta i badhotellet; och i detta bröt en natt elden ut.

Claudius bodde i samma hus. Han hade tidigt på aftonen lemnat vårt sällskap, emedan han icke mätte bra.

Då elden bröt ut, kastade vi skyndsamt på oss kläderna och rafsade samman vårt pick och pack.

I detta ögonblick kom Claudius inspringande, men då hände det, att han snafvade och vrickade sin ena fot.

Man lyfte upp honom och bar honom till chinesiskska paviljongen i trädgården.

Här lade man honom, och Marietta uppbjöd allt för att lindra hans smärter.

Då skrek han plötsligt till:

— Mitt instrument! För Guds skull, det går förloradt!

Han brydde sig ej om den vrickade foten utan ville rusa ut ur paviljongen, men han förmådde taga endast ett steg framåt förr än han med en klagan föll ned.

Jag visste, att instrumentet var oersättligt för honom. Blott ett ögonblick öfverlade jag därför, hvad som var att göra, och derpå rusade jag tillbaka in i huset till det rum, der Claudius bott.

Det lyckades mig att rädda violen, och med triumferande min kom jag åter till paviljongen med den.

Ett rop af glädje kom öfver Claudii' läppar, då han åter såg sitt instrument. Och då, när han öfvertygat sig om, att det verkligen var hans eget, då —

Erna afbröt sig. Hon sänkte blicken, under det en purpurnad bredde sig öfver hennes kinder.

— Hvad hände då? sporde grefven.

— Pappa, jag kan ej säga det.

— Då skall jag säga det, Erna. — Han reste sig upp, tryckte dig lidelsefullt till sitt bröst och pressade en kyss på din panna.

— Pappa, utropade Erna förskräckt, hvem har sagt dig det?

— Är det sant eller icke, min dotter?

— Det är sant, pappa.

ETTHUNDRATOLFTE KAPITLET.

Speldosan.

Grefve Horst von Falkenberg blef tankfull.

Han visste, hur det stod till med hans dotters hjerta, och denna tanke upprörde honom på det högsta.

Han visste ju, att i följd häraf en del af den kärlek, Erna hyst för honom, skulle beröfvas honom.

Men efter en stunds eftertänkande sade han sig, att sådan är verdens gång samt att han ej kunde hindra den.

Dessutom hörde ju Claudius Hoffman eller, som han såsom konstnär kallade sig, Emanuel Cellini till en särdeles god familj, om den också icke var adlig.

På aftonen foro grefven och hans dotter till konserten.

Erna hade valt en enkel visitdrägt, men just denna anspråkslösa toalett höjde hennes skönhet; och de glada känslor, som fylde hennes bröst, bragte fagra rosor på hennes kinder.

Med innerlig kärlek, men också med en viss bäfvan förde grefven in sin dotter i konsertsalongen.

Han glädde sig, då han erfor, att deras platser befunno sig långt från scenen.

Här kunde han, såsom han hoppades, sitta ostörd med sin dotter samt undgå konstnärens uppmärksamhet.

Konserten började.

Den inleddes med en symfoni af Beethoven, och då detta nummer slutats, ljödo bifallsstormarna genom salen.

Efter tredje numret steg bifallet till hänförelse.

Man aplåderade ej mer, man stampade med fötterna, reste sig och ropade på konstnären samt begärde att stycket skulle tagas om.

Men Cellini tycktes vara obeslutsam. Han stod en stund orörlig, med blicken fäst på en plats i salen.

Det var den plats der Erna satt.

En underbart skön rodnad drogs öfver hans ansigte, och hans ögon irrade åter och åter bort till Erna.

Hastigt satte han nu instrumentet till örat liksom för att öfvertyga sig om, att det ännu stod stämning.

Åhörarne bröto ut i jubel, ty af konstnärens rörelser slöto de, att han var villig att föredraga ännu ett nummer.

Efter ett tecken till kapellmästaren satte Cellini sin viol under hakan.

En ljudlös tystnad inträdde bland åhörarne, då violens toner åter började höras.

Nu följde ett nummer, som gick till hjertat.

Ingen af åhörarne fattade betydelsen af detta improviserade stycke så som Erna. Hon allena förstod, hvad dessa, än klagande, än jublande toner betydde.

Hon blef hänförd af Cellinis spel.

Det var som om hon kärt hans hjerta tala till sig.

Den färdighet, hvarmed Cellini behandlade sitt instrument, väckte allas förvåning, och från allas läppar hördes blott det enda ordet:

— En speldosa.

Erna måste ovilkorligen sluta ögonen.

För hennes själ steg minnet upp af det som hon genomlevvat med Cellini.

Hon såg åter hans sköna ögon riktade på sig, och hon hörde åter hans kärleksfulla ord, som så djupt hade rört hennes hjerta.

Hon hade för honom uppträdt såsom Doris Friedenau.

»Speldosan» hänförde åhörarne på det högsta.

Alla kände, att föredraget började lida mot slutet.

Efterhärmingen af en speldosa var så fullkomlig, att man icke kunde tro annat, än att man hörde en verklig speldosa.

Nu ljödo de sista tonerna, och konstnären sänkte derpå sitt instrument.

En sekund ännu stod publiken under inflytande af de mästerliga tonerna, derpå bröt en bifallsstorm lös, som var så häftig, att man blef nästan bedöfvad.

Konstnärens allvarliga ansigte antog ett uttryck af glad öfverraskning.

Han tackade publiken upprepade gånger, men Erna föreföll det som om dessa tacksägelser gält henne ensam.

Ännu utfördes två nummer, och konserten var slut.

Erna lefde som i en dröm. Hon hörde knapt faderns uppmaning till uppbrott.

Omsider måste hon lyssna dertill.

De reste sig för att lemna salongen.

Erna märkte dervid, att vid hennes sida stod en ung, vacker man, som följde henne med lidelsefulla blickar.

Då hon skulle påtaga sin kappa, kände hon, att denna fattades af en främmande hand, under det en röst sade:

— Tillåt mig, fröken Doris, att hjälpa er!

Ett gladt anskri kom öfver Ernas läppar. Hon vände på hufvudet och mötte Cellinis blickar.

Samtidigt dök hennes fader upp bredvid dem.

De båda männen mätte hvarandra ett ögonblick med förlägna blickar.

Derpå tog Cellini af sin hatt och nämnde sitt namn.

För grefven var det ej angenämt, att konstnären i sista ögonblicket trädde emellan honom och hans dotter.

Han kände i detta ögonblick, att, om Cellini skulle låta sina känslor komma till uttryck, planerna till Ingelfingens förföljande måste uppgifvas.

Dessa tankar trängde sig på honom, men han undertryckte dem och sade:

— Det gläder mig att i er få helsa den fulländade konstnären!

— Intet smicker, herr Friedenaul!

Ernas ögon voro lidelsefullt fästa på konstnären.

Grefve Horst von Falkenberg märkte, hvad som försiggick inom hans dotter.

Han vågade icke störa dessa flickans känslor, och dock måste han handla.

— Jag har af min dotter hört, att hon haft den äran och det nöjet att förr sammanträffa med er.

— För att bevisa mig den ädlaste tjänst, som någonsin kunnat göras mig, tillade Cellini.

— Tala ej derom, herr Cellini! genmälte grefven. — Tiden är dessutom nu för knapp för att tillåta ett samtal. — Får jag kanske äran mottaga ert besök?

En djup rodnad bredde sig öfver Cellinis ansigte. Han mottog inbjudningen med tacksamhet.

Han följde de båda till vagnen, och kunde endast med svårighet skiljas från dem.

Erna var så upprörd, att hon ej kunde sofva denna natt.

Först fram mot morgonen sänkte sig drömmens gud ned öfver hennes sinne, och hon drömde om sitt hjertas ideal.

Några timmar senare sutto fader och dotter tillsammans vid teet.

De talade om likgiltiga ting, ty grefven undvek afsigtligt att vidröra det som tilldragit sig föregående afton.

Plötsligt körde då en vagn fram till porten.

Ur densamma steg Cellini.

Grefven mottog honom med tvungen artighet och bad honom taga del i frukosten.

Måltiden intogs under muntert samtal, och när den slutats, aflägsnade sig grefven för att uppsöka värden.

Knapt hade dörren stängts efter honom, förr än Erna och Cellini utbytte betydelsefulla blickar med hvarandra.

— Doris, hviskade den sistnämnde, mins ni, hvad jag sade i Scheveningen?

Den tilltalade visste mycket väl, hvarpå konstnären syftade, men hon svarade ej.

— Jag sade, tog då Cellini åter till ordet, att mitt instrument var mitt dyrbaraste på jorden. — Men nu säger jag ej så. Nu står er bild outplånlig för mitt sinne, och jag får ingen ro, förr än jag från edra läppar hört —

Erna sprang upp.

Cellini fattade uti henne och tryckte henne med mildt våld åter ned på stolen.

— Tiden är knapp, fröken Doris, sade han. Er fader vill resa härifrån samt öfverlemnna er åt ett obestämdt öde. — Det kan jag ej tillåta, ty — Doris, förklara dig, vill du blifva min? Jag gifver dig ett hjerta fullt af kärlek.

Han bredde ut sina armar.

Doris såg tyst till golvet. Derpå lyfte hon sin blick till Cellini, men sänkte den strax åter.

Cellini fattade då hennes hand och hviskade ännu en gång:

— Doris, Doris, vill du blifva min?

En stråle af utesäglig lycka lyste i Ernas ögon.

— Säg, svara! uppmanade Cellini med ifver, ty han hörde redan grefvens steg i nästa rum.

Erns lyfte sina ögon och svarade med knapt hörbar röst:

— Ja, Claudius!

ETTHUNDRATRETTONDE KAPITLET.

Strejken i Gross-Naundorf.

Den stora danssalen i värdshuset vid Gross-Naundorf var i dag besatt af en folkmängd, uppgående till flere hundra hufvuden.

Men det var icke nu såsom eljest musikens toner, som ljödo genom salen, det var tal af flere olika personer, som efter hvarandra än i dystra, än i ljusare färger skildrade arbetarnes ställning.

Edgar Malchows arbetare hörde merändels till den sortens folk, som med aktning och beundran se upp till sin husbonde.

Under tidens lopp hade Edgar förstått att fullständigt tillvinna sig sina arbetares kärlek och tillgifvenhet.

Men det oaktadt fans dock bland dem ett jäsande element. Detta bestod af yngre, nykomna arbetare.

Detta missnöjda antal växte så småningom, och det hade redan kommit derhän, att man höll möten.

Det i dag samlade mötet skulle afhandla samt besluta i en viktig fråga: om man skulle strejka eller icke vid fabriken.

Flere talare hade redan uppträdt.

En främmande ung man, som endast några dagar varit i Gross-Naundorf, talade just nu.

Han förklarade, att arbetarne voro starka, om de blott höllo tillsammans och icke gäfve efter i sina fordringar.

Mannen talade med värme, och hans ord eldade. En väldig bifallsstorm brusade genom salen, sedan denne slutat.

Efter honom uppträdde en äldre man.

Äfven han talade med lif och glöd, men han uppmanade till lugn och påvisade Malchows goda egenskaper såsom husbonde.

Detta tal mottogs af de sausade med stormande bifall, men de yngre ogillade detsamma.

I följd häraf delade sig mötet i två från hvarandra skarpt skilda partier, som började kritisera hvarandras ståndpunkt.

Striden härom blef het och urartade derhän, att man befarade handgripligheter.

I det ögonblick, då oron nått, såsom det tycktes, sin höjdpunkt, syntes en ryttare på vägen.

Han svängde upp på värdshusgården och mottogs der af värden, som betedde sig som en vansinnig med anledning af de stormiga uppträderna der inne.

— Nådig herre, ropade värden, sedan den anlände stigit af sin häst, gå icke in! Jag tror, att det skulle komma till våldsambeter.

— Det göra ej mina arbetare! svarade Malchow — ty ryttaren var han. Mina arbetare hafva förstånd och låta ej uppvigla sig.

— Jo, då, herr Malchow! De äldre arbetarne stå på er sida, men de yngre äro upphetsade och veta ej, hvad de göra.

Edgar skakade på hufvudet. Han ville ej tro, att värden talade sanning.

Raskt sprang han uppför trappan och stod strax derpå i förrummet till salen.

Han ryckte upp dörren och steg in, men under den allmänna upphetsningen gaf man ej akt på hans inträdande.

De yngre arbetarne voro nu mycket upprörda, och för Edgar behöfdes det blott ett ögonblick för att öfvertyga sig om, att det nu var hög tid att gripa in.

Icke ens de honom närmast stående arbetarne hade märkt honom, ty /allas ögon voro oafåtligt riktade på en liten skara, som just stod i begrepp att öppna en strid med hvarandra.

Edgar trängde sig fram för att komma till talarestolen. Men dit lyckades det honom ej att komma.

Snabbt tog han då en stol och steg från denna upp på ett bord.

Nu blef man honom varse.

Från de äldre arbetarne ljöd ett ihållande jubel, under det de yngre betraktade Edgar med hatfulla blickar.

Knappt hade stormen något lagt sig, förr än de äldre arbetarne slöto sig omkring sin husbonde liksom ett lifgarde.

Uppträdet hade nu öfvergått till en egendomlig tystnad.

Man hviskade blott då och då några ord till hvarandra.

— Godt folk, började Malchow med sin stentorsröst; jag har med djup smärta och beklagande hört, hvad I förehafven. Jag har kommit hit för att, såsom vi förr gjort, rådgöra och öfverlägga med er. Viljen I det icke, så sägen blott: gå, och jag skall genast aflägsna mig.

— Nej, nej, stanna! Vi vilja vara förståndiga. Vi vilja ej ha någon strejk! ropade de fleste af arbetarne.

Men från ett hörn af salen, der de yngre samlats omkring den främmande uppviglaren, trängde sig ett mummel af ovilja.

Edgar hade under tiden beträdd den rätta talarestolen, och härifrån bad han, att man skulle framlägga för honom de besvär och önskningsar, man hade.

Främlingen, anföraren för de yngre arbetarne, trängde sig fram och bad om ordet.

Ur Edgars ögon kom en mörk blick, då han närmare betraktade mannen.

Han såg på honom, att han ej var någon arbetare, utan att han hörde till den sortens människor, som gjort till sin affär att hetsa upp lugna arbetaremassor och derigenom göra dem olyckliga.

— Hvem är ni, min herre? frågade Malchow honom.

Mannen legitimerade sig såsom ett ombud för arbetarne i Hamburg.

— Arbetare, sade Edgar, jag vet icke, om det är öfvereus-stämmande med edra åsikter, att främlingar, som ej tillhöra mitt verk, insläppas här.

Ett ögonblick tego de församlade arbetarne.

Slutligen reste sig en af de äldre och svarade:

— Nej, vi behöfva inga främmande rådgifvare.

Från de yngres led hördes ett doft mummel, men ingen djerfdes taga uppviglaren i försvar.

Några minuter derefter var denne försvunnen ur salen.

Nu tog Malchow åter till ordet:

— Det skulle vara mig kärt, sade han, om ni hade förtroende till mig och vände er till mig i första hand med edra klagomål och edra önskningsar. Jag försäkrar er, att jag så långt det är möjligt skall gå dem till mötes. Jag förmår visserligen ej skapa om världen, och det kan ingen människa, ty så länge världen står, skall det finnas kapitalister och egendomslöse, men jag skall såsom jag hittills gjort vinlägga mig om att bereda er en så sorgfri tillvaro som möjligt är. Gerna skulle jag för min del vilja fördubbla edra aflöningar, men då skulle min affär gå öfver ända. Ty jag skulle då äfven nödgas sätta upp priset på mina produktionsartiklar, och följderna deraf blefve, att afsättningen stannade af.

Det vill jag ej och icke ni heller, tror jag. Jag har emellertid beslutit att höja edra dagspenningar. Ni ha fordrat 25 %, men, efter noggrann beräkning, har jag funnit att jag kan bevilja er endast hälften häraf.

Viljen I gå in på detta?

Ett ögonblick rådde en högtidlig tystnad i salen.

Männen öfverlade, om de skulle acceptera förslaget eller icke.

Omsider tycktes de hafva fattat sitt beslut.

Några af dem trädde fram till talarestolen och förklarade, att de gingo in på förslaget.

— Vidare han I fordrat, fortsatte Edgar, att arbetstiden må inskränkas, men denna fordran kan jag ej bifalla. Det skulle förorsaka mig stor förlust. Men i dess ställe erbjuder jag er en viss andel af vinsten af min affär. Denna andel skall jag utdela vid jultiden.

Ären I nöjde härmed?

— Ja, ja! ljöd det genom salen.

Det var icke blott de äldre arbetarne, utan äfven flertalet af de yngre, som instämde i detta svar.

Stämningen hade synbart vändt sig till Malchows fördel.

Sedan Edgar talat ännu en stund, steg han ned och ville lemna salen.

Då inträffade något, som han ej väntat.

En af arbetarne, en äldre man, som var aktad och ärad af alla vid etablissemnet, steg upp på ett bord och begärde ordet.

Han talade för herr Malchow, som han lofordade såsom en redbar, kärleksfull och omtänksam människa samt en välvillig husbonde.

Talet var enkelt, men redigt och klart. Det kom från hjertat och gick därför till hjertat.

Verkningarna deraf sträckte sig också vida.

Då det slutats, höjdes ett, såsom det föreföll, samfaldt »leffe» för den humane husbonden Edgar Malchow.

Edgar tackade, och glad öfver den oväntade utgången lemnade han salen samt lät framföra sin häst.

Några minuter derefter sprängde han bort.

Den hotande strejken var förekommen.

När Edgar återkommit hem, begaf han sig till sitt arbetsrum.

Knappt hade han slagit sig ned der, förr än en tjenare inträdde och lemnade honom ett bref.

Edgars ansigte klarnade vid åsynen af detta.

— Ett bref från Margret! utropade han glad.

Med nervös brådska slet han upp kuvertet, och hans blickar flögo öfver brefvets innehåll.

»Min käre, bäste Edgar, läste han med halfhög röst. Du förundrar dig helt visst öfver, att jag ej skrivit till dig på två dagar, men när du läst det som följer, skall du förstå, att jag ingen skuld har i dröjsmålet.

Min innerligt ärade Edgar, en del af mitt lifs gåta är löst och detta af ingen annan än min moder och min styfsyster.

I andanom ser jag dig blekna och förskräckas, när du läser dessa rader, ty ännu aldrig har jag talat med dig om min slägt.

Tillåt mig därför att här meddela dig hvad du dock en gång måste veta.

Förr har jag sagt, att min moder är död och det har ej varit någon osanning. Min verkliga moder är död, men jag har en andra moder, en styfmoder, hvilken äfven skänkt min far ett barn i äktenskapet. Detta barn är min styfsyster Ludmilla.

Om henne kunde jag säga dig något, men tiden dertill är ännu icke kommen. Nu måste jag tåga tills vidare.

Min styfmoder och min styfsyster, till hvilka jag tänkte afsända ett bref, öfverraskade mig med sitt plötsliga uppträdande i Hochburg. Jag kan ej säga, att det var en glad känsla, som då fattade mig, ty deras inträffande der väckte en del minnen, som jag länge ansett begrafna.

Jag begifver mig i morgon med min moder och min syster till mitt gods. Derifrån kan jag, då jag vid min sida har henne, som kan lemna mig de önskade upplysningarna om mitt lifs gåta, fortsätta mina bemödanden för att afslöja mitt lifs hemlighet.

Från mitt gods skall jag dagligen skriva till dig om också blott några ord för gången.

Oron för och längtan efter dig förtär mitt hjerta, men jag måste finna mig i det oundvikliga. En dag skall kanske en lugnare tid gry.

Till dess farväl!

Din Margret.»

Edgar tryckte brefvet mot sina läppar, sedan han läst det. Derpå sprang han upp och mätte en stund golfvet med hastiga steg.

Plötsligt stannade han och blickade med korslagda armar mot golfvet.

— Hemligheten! Den olycksaliga hemligheten! hviskade han.

Ännu några minuter förblef han stående på sin plats. Han kunde ej upphöra att tänka på Margret.

En egendomlig tröstlöshet bemäktigade sig honom.

Ur sina funderingar väcktes han plötsligt af ankomsten af en vagn på gården.

Det var ej någon ovanlig tilldragelse, att vagnar med besökande kommo till det Malchowska godset. Edgar var också allt för mycket sysselsatt med sig sjelf för att fästa sig vid den dam, som lemnade vagnen.

Han satt ännu fördjupad i tankar, då han genom en anmälning af en af tjänarne sattes i den gladaste sinnesstämning.

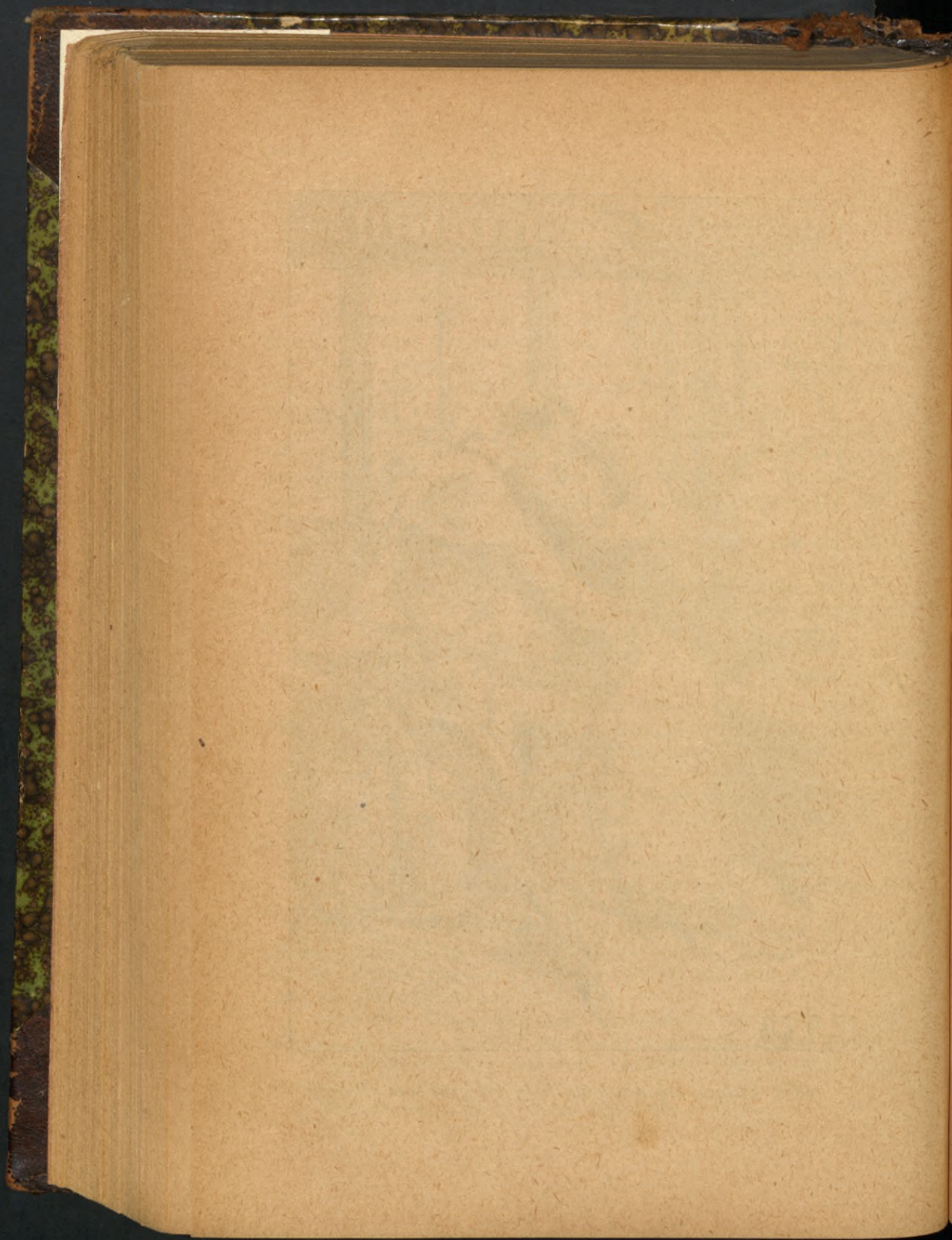
Tjänaren anmälde nemligen »mistress Wigtown från Roxborough!»

Nämmandet af detta namn elektriserade Edgar.

F. 60.

59) *Hon kastade sig om hans hals och grät som ett barn.*

Han reste sig upp för att mottaga den anlända, men innan han hunnit till dörren, kom mistress Wigtown med ett glädjerop inrusande i rummet.

— Min kära, älskade tant! utropade Edgar. Är det verkligen eller är det en dröm att du är här? — Men jag får väl använda det förtroliga »Du», min bästa tant?

— Edgar, ej ett ord derom! Du kallar mig du såsom jag kallar dig. — Dock gif mig nu din hand och helsa mig välkommen, min käre Edgar!

— Ja, vare du hjertligt välkommen! svarade Edgar. Men lägg nu från dig dina effekter och sätt dig, så få vi språka!

— Icke ännu, min bäste Edgar. Visa mig först mitt rum! Sedan skall jag komma tillbaka och berätta mycket för dig.

— O, jag gläder mig på förhand! Det måste hafva händt märkvärdiga saker, efter som du så hastigt kommer tillbaka till Tyskland.

— Så är verkligen fallet! svarade mistress Wigtown. Egenomliga och märkvärdiga ting hafva händt mig. Jag har vändt det soliga Italien ryggen och kommit hit till Tyskland för att lugn få bedrifva mina efterforskningar.

— Hvilka efterforskningar?

— Du skall sedan få veta det!

Följd af en tjenarinna begaf sig mistress Wigtown nu till sitt rum.

Sedan hon der ordnat sin toalett, vände hon åter till Edgar.

— Ditt bref, min käre Edgar, som du skref till mig, började hon, sedan hon slagit sig ned i en stol, är den direkta orsaken till det som händt.

Edgar såg förundrad på henne. Han kunde ej fatta sammanhanget af hennes ord.

— Min dotter har varit hos mig! yttrade mistress Wigtown vidare.

— Tant!

— Jo, Edgar. Erna dök plötsligt upp i Genua.

— Med sin fader?

Ett hänfullt leende lekte på mistress Wigtowns läppar.

— Nej, icke med sin fader, utan med en tysk vid namn Richard Winkler.

Edgar runkade på hufvudet.

— Jag förstår din förvåning, min käre Edgar, sade mistress Wigtown. Men hör nu!

Nu berättade hon hela förloppet af Ernas och Richard Winklers uppträdande hos henne.

Detta känner läsaren redan.

Hon hade i sin berättelse kommit till den poängen, då hon genom fönstret gaf signal åt de i trädgården posterande poliserna.

— Knappt hade detta skett, berättade mistress Wigtown vidare, förr än jag hörde, att karlar skyndade fram från olika delar af trädgården.

Från de undre rummen hördes samtidigt dermed ett anskri från en qvinlig strupe. Jag visste, hvem det var, som utstötte detta skrik. Det kunde icke vara någon annan än min s. k. dotter.

Med detta rop blandade sig brakets af någonting, som bröts sönder. Jag förstod, att det var min sekretär, som bröts upp af Richard Winkler.

I tysthet glädde jag mig åt hans missräkning, ty jag hade välvisligen tagit bort alla kontanta penningar och öfriga värdesaker.

Ögonblicket efteråt blef det uppståndelse i huset. Poliserna hade redan inträngt i detsamma.

Winkler måste hafva hört till dessa beslutsamma karakterer, som icke förlora hufvudet i farans ögonblick. Sannolikt hade han af min föregifna dotter erfarit, att jag befann mig i första våningen.

Jag hörde tydligt, huru i parterrvåningen stolar och bord kastades omkull. Virriga röster träffade mitt öra. Kommandoröpet ljödo genom huset, och strax derpå föllo två skott.

Derpå hörde jag snabba steg uppför trappan. Jag hade inneslutit mig i sofrummet, men glömt att stänga dörren till det rum, som gränsade intill detta.

I nästa ögonblick hörde jag, huru dörren rycktes upp samt strax derpå åter stängdes.

Äfven jag hör till de naturer, som behålla sinnesnärvaron, då fara är för handen.

I sofrummet kunde Winkler icke intränga, ty detta hade jag stängt väl. Jag visste för ögonblicket ej, hvad som kunnat föranleda Winkler att taga sin tillflykt upp i första våningen. Men snart nog skulle jag få veta det.

Liksom en ursinnig dundrade han på dörren, då han fann, att hon var stängd.

— Öppna! skrek han. Jag vet, att ni befinner er här inne i sängkammaren.

— Hvarför? frågade jag tillbaka, i det jag grep fastare om den lilla revolvern, som de senaste dagarne varit min trogne följeslagare.

— Mistress Wigtown, ropade han i nästan bedjande ton, från er sängkammare leder en tapetdörr till en trappa, som slutar i källaren! Låt mig fly genom denna dörr, och jag skall, så sant Gud lefver, ej göra er något ondt.

Jag förklarade, att jag ej under några vilkor skulle öppna dörren.

Han skar då tänderna af raseri samt försökte att slå in dörren.

Då detta ej lyckades, sprang han derifrån, antagligen skrämmd af poliserna, som utan tvifvel hört hans rop och nu skyndat dit.

Strax derpå hörde jag två skott.

Samtidigt dermed ljöd från en manlig strupe ett ångestskrik genom rummet.

Den eländige hade skjutit genom dörren till det yttre rummet samt träffat en af polismännen, som till följd deraf föll till golvet.

På denna tilldragelse följde några minuters tystnad.

— Vill ni nu med godo öppna samt låta mig fly! ropade Winkler till mig på nytt.

Jag svarade med ett nej.

Knappt hade jag yttrat detta ord, förr än åter ett skott smäll och hvinande för en kula förbi mitt hufvud samt inträngde i den motsatta väggen.

Nästan omedvetet lyfte jag nu min revolver och fyrade af mot dörren.

Min kula tycktes finna sitt mål, ty strax derpå hörde jag, huru Winkler föll ned.

Ögonblicket derefter hörde jag, att dörren till det yttre rummet rycktes upp och poliserna rusade in.

Nu följde en kort brottning, men snart hörde jag, att man öfvervåldigat brottslingen.

Ända till aflossandet af mitt skott hade jag bibehållit sans och lugn, men när jag hörde, att kulan träffade målet, då svartnade det för mina ögon och jag föll ned.

En krampaktig darrning genomför min kropp. Jag visste, att min kula utgjutit människoblod. Hade jag sårat honom lifsfarligt, så var jag ju en mörderska.

Denna tanke med all dess fasa trängde sig på mig.

— Mistress Wigtown, mistress Wigtown, hörde jag i detta ögonblick en af poliserna ropa. Öppna!

I första ögonblicket hade jag ej kraft att släpa mig till dörrlåset och öppna detta. Karlarna måste först ropa två gånger till mig, innan jag blef i stånd att resa mig upp.

Med klappande hjerta och darrande hand gick jag nu till låset och öppnade dörren.

En förfärlig anblick tedde sig nu för mig. Men till min glädje fann jag snart, att mannen blott blifvit sårad. — Min

kula hade träffat honom i den ena axeln utan att skada några ädlare delar.

Jag andades lättare, då jag erfarit detta och så småningom återvann jag mitt fulla medvetande.

Den sårade bars nu ut ur rummet och fördes ned i parterr-våningen.

Jag följde poliserna till mitt rum, der inbrottet föröfvats. Till min glädje fick jag se, att sekretären endast var uppbruten, men att alla der förvarade papper lågo kvar på sina platser.

Min första fråga rörde henne, som utgifvit sig såsom min dotter.

Det blef konstaterat, att hon begagnat sig af den rådande villervallan och flytt. Ingen visste, hvart hon tagit vägen.

Mistress Wigtown slutade sin berättelse.

— Du betedde dig modigare än mången man skulle ha gjort i ett dylikt fall! utropade Edgar.

— Kalla det ej mod, min Edgar, då man söker att skydda sig på ett sätt, som nödvändigheten kräfver. — Jag måste försvara mig och räddade kanske genom mitt olyckliga skott en dugtig tjänstemans lif. Ty den af Winklers kula träffade polisen var svårt sårad. Skottet hade träffat pulsådern, och han hade varit prisgifven åt en säker död, om icke snar läkarehjelp kunnat anskaffas.

Som jag förklarar för myndigheterna, att jag inom några dagar skulle afresa, påskyndades förhöret med Winkler så mycket som möjligt var. Han dömdes för inbrott och försök att stjäla till fem års tukthus.

— Och din föregifna dotter? framkastade Edgar.

Mistress Wigtown skrattade högt.

— Hon befanns vara en äfventyrerska af första rang, som af Winkler gjorts förtrogen med alla förhållanden, svarade hon.

— Winkler kände då dem?

— Ja, han hade varit i tjänst en längre eller kortare tid hos grefve Horst von Falkenberg, sedan denna föröfvat rofvet vid Rivieran. Gud vet, af hvilka skäl han afskedat mannen.

— Du kan emellertid vara glad, min kära tant, att det gått som det gått.

— Ja, och hvad är orsaken dertill? Endast och allenast ditt bref. Turen är därför nu hos mig att tacka dig.

— Men tant? yttrade Malchow afböjande.

— Inga undanflykter, min bästa Edgar. Det är så som jag sagt. Hade jag ej fått ditt bref, så hade jag utan tvifvel fallit ett offer för denne bedragare; och kanhända hade det då ej blifvit mig möjligt att återse dig.

Mistress Wigtown strök med handen öfver ögonen.

— För mig betyder det mycket, fortfar hon, i det hennes röst antog en viss veckhet, ty sedan jag nu af dig hört, att mitt barn lever, så måste jag uppbjuda allt för att få återse det. Och du, min käre Edgar, måste åtaga dig den uppgiften att vara mig behjelpig vid detta sökande.

— Jag väntade denna bön af dig och har därför också redan träffat anstalter för att kunna lemna dig vidare meddelanden.

— Hvad säger du, min käre Edgar? utropade mistress Wigtown glad. Du har fullföljt saken?

Edgar Malchow grep utan att säga ett ord i sin rockficka, drog upp en plånbok derur och framtog ur denna ett af qvinnohand skrivvit bref.

Triumferande höll han det i höjden.

— Ser du, min bästa tant, här har jag de vidare meddelandena om greve Horst von Falkenberg och hans barn!

En nervös darrning lopp genom mistress Wigtowns kropp, då hon fattade brevet och vecklade upp det.

Hennes blick flög öfver innehållet, och derpå utstötte hon ett jubelrop.

— Han lever men — han är död för mig.

— Men, tant, hvar står det?

— Här i brevet.

— Hur då?

— Jo, fru Falkner skrifer helt oförbehållsamt, att greve Horst von Falkenberg visserligen varit på slottet, men fått den fixa idén, att han skulle söka den skurken baron von Ingelfingen. O Gud, jag ser, hur det kommer att gå. Han skall vid första sammanträffandet blifva ett offer för skurken, och då, mitt barn, mitt stackars barn, det skall komma i hans våld. O, min Gud!

Förtviflad slog hon händerna för ansigtet och såg sorgset nedåt.

— Du ser för svart, bästa tant! Detta kan vår Herre Gud icke vilja; nej, nej, du skall säkert nå ditt mål.

Mistress Wigtown svarade ej.

Hennes tårfyllda ögon genomögnade ännu en gång brevet, derpå gick hon fram till Edgar, som äfven rest sig från sin stol, och sade:

— Edgar, redan i denna stund måste jag handla.

— Hvad vill du då göra?

— Jag vill ingenting göra, svarade hon, men du skal handla för mig. Du måste skriva till fru Falkner och fråga, om hon är villig att på en öfverenskommen plats sammanträffa

med en dam, som hyser det lifligaste intresse för grefven och hans barn. — Vill du göra det, Edgar?

— Det skall strax ske!

Mistress Wigtown försjönk i tankar.

— Edgar, utropade hon derpå plötsligt, bry dig ej om att skriva! Jag begifver mig sjelf till Falkenberg. En inre röst säger mig, att jag måste göra det.

ETTHUNDRAFJORTONDE KAPITLET.

Jublande — djupt bedröfvad.

Vet du, hur kärleken kommer i det unga människohjertat?

Denna fråga, som vi rigta till dig, vackra läsarinna, har kommit från tusende läppar, och ingen har någonsin haft ett svar derpå, — och alltjemt kommer samma fråga åter, men ingen förmår besvara den.

När den gudomliga gnistan berör människohjertat, så gripes människan af en makt, hvarom hon förut icke hade någon aning.

Det unga hjertat klappar starkare och starkare samt längtar efter att få sluta sig intill den andres bröst och blicka upp till honom.

Under detta intryck stod Erna sedan det ögonblick, då Claudius hade tillhviskat henne, att han älskade henne och att hon måste blifva hans hustru.

Erna hade icke kunnat dölja sin rörelse för sin far. Denne anade hvad som försiggick i hennes hjerta, men han var finkänslig nog att icke uttala det inför sin dotter.

Denna åter betraktade konstnärens bekännelse som en hemlighet, den hon borde bevara sorgfälligt.

Dagen efter satt hon i sitt rum och lutade hufvudet mot båda händerna, som om hon vore djupt bedröfvad.

Hon visste ju, att hon denna dag stod inför ett afgörande, som med alla sina följder skulle hafva inflytande på hela hennes framtida lif.

Det, som förut hade förekommit henne som en herrlig dröm, hade nu blifvit till visshet.

Claudius älskade henne och hon besvarade hans kärlek.

Blott en tanke kom henne att bäfva.

Fasthöll hennes fader, — och derom fans väl inga tvifvel, — vid utförandet af sin plan, så voro alla hennes drömmar tillintetgjorda.

— Vet min far af det, — anar han det? frågade Erna sig just, när hennes fuktiga blick irrade genom fönstret och sökte en hållpunkt i de långsamt bortdragande molnen.

— O, när jag tänker på det ögonblicket i går middags, så klappar mitt hjerta, som ville det sprängas. Knappt hade jag hört de ljufvä orden, förr än min far trädde in. — O Gud, jag kan icke förstå mig. En pröfvande blick från hans öga skulle förrådt mig. Det var väl jag begaf mig in i sidorummet för att här lemna fritt lopp åt min ångest. När jag åter trädde ut i salongen, der min far samtalade med Claudius, var det som om mitt hjerta ville sprängas. Jag läste i Claudius' ögon, och det var som om hans stämman hade tillhviskat mig: Min Erna, min innerligt älskade Erna! O, jag hade i det ögonblicket gerna velat falla honom om halsen och kyssa honom, men alla mina tankar och känslor måste jag undertrycka, för att ej förråda hemligheten för min fader. När Claudius vid afskedet utbad sig af min far, att nästa dag få komma igen för att meddela honom något viktigt, då genombäfvades jag af en glad skräck. Jag vet, hvad han vill säga min far. Han vill för honom uppenbara hemligheten och bedja om att få göra mig till sin maka. Jag darrar, när jag tänker på att Claudius kan komma nu, hvilket ögonblick som helst. — Hur skall min far svara honom?

Erna sammanknäpte händerna och bad till Gud. Snart blef hon dock störd genom ankomsten af ett bref. Hon hörde tydligt, huru brefbäraren lemnade ett bref åt hennes far.

Hvem annan än Claudius kunde väl här i London skrifva till honom?!

Hon måste trycka handen mot den brännheta pannan, liksom kunde hon dermed lugna det krampaktigt klappande hjertat. Dörren stängdes efter brefbäraren, och i andanom såg Erna, huru fadern öppnade brefvet och lät sina blickar glida öfver papperet.

En djup, tung suck trängde ur Ernas bröst.

Afgörandet närmade sig. För Erna var det en evighet innan ordet »Erna» ropades från sidorummet.

Liksom i en dröm ilade hon på faderns rop fram till denne, och hennes blick häftades frågande på dennes drag.

— Du ropade på mig, min far, sade Erna.

— Ja, min dotter, jag ropade på dig, för att tala med dig om en allvarlig sak! Kom, sätt dig hos mig!

Hon förstod nu, hvad Claudius hade skrifvit. Grefven begynte:

— Jag visste, att den stund skulle komma, då mitt barns kärlek skulle dela sig! Herr Claudius Hoffmann har skrivit till mig och meddelat mig något som skall hafva förefallit i går. Är det sant?

Erna förmädde ännu icke svara.

Hennes kropp genomförs af en lätt darrning, och hon tryckte pannan hårdare intill faderns bröst.

— Erna, tala, sade grefven. Jag måste hafva din förklaring, ty han skall komma för att mottaga mitt svar!

— O, se icke så på mig, min kära pappa, bad Erna, jag skall säga dig allt!

— Nä, så tala, mitt barn, har han verkligen sagt dig, att han vill göra dig till sin maka?

— Ja, hviskade hon.

— Och hvad svarade du honom?

En krampaktig snyftning gaf grefven svar på den hemställda frågan.

— Jag sade ja, ty jag älskar Claudius icke blott sedan i går, nej, hans bild lefde redan hos mig vid den tiden, då jag såg honom i Scheveningen.

— Men du har aldrig sagt något om den saken?

— Jag har fruktat, att du skulle afslå min bön; jag har varit rädd, att du skulle hänvisa till det afstånd, som finnes emellan en gammal adelsslägt och den borgerlige mannen!

— Min bästa Erna, om du hade sagt dessa ord för tjugu år sedan, skulle jag verkligen hafva tänkt så som du säger; men sedan den forne Horst von Falkenberg blifvit förföljd som en gemen förbrytare och sedan han måst dölja sig under ett simpelt borgerligt namn, sedan den tiden ha mina åsichter förändrats angående adeln och dess ställning. Den adel, som häftar vid blotta namnet, är ingenting, den blir först en sådan, när själen har förblifvit ren och när ett lif fullt af möda och arbete har tryckt sin stämpel derpå, det är min mening, mitt barn!

Far och dotter omfamnade hvarandra.

— Mitt barn, jag har från dina läppar hört din bekännelse! Claudius Hoffmann skall komma under dagens lopp för att an hålla om din hand. Hvad skall jag göra, Erna?

Talaren träffades af Ernas tårdränkta blick.

— Du frågar mig, min far, hvad du skall göra. Jag kan icke gifva dig något svar derpå. Du vet, hvad ditt barn önskar!

— Hvad du vill, det anar mitt hjerta.

— Och du går in derpå, icke sant, min älskade far?

Grefvens drag hade antagit ett allvarsamt uttryck.

Hans bröst höjde och sänkte sig häftigt.

— Min Erna, under andra förhållanden skulle jag icke hafva besinnat mig ett ögonblick, men som sakerna stå för närvarande, så vet jag icke hvad jag skall säga. Jag skulle gerna vilja efterkomma din önskan, men du vet, hvilket mål jag har för mig och att jag måste uppnå det. Den eländige, som på ett så förfärligt sätt har stört min lefnadslycka, han måste först dragas fram och tuktas för sina gerningar, och mitt namn måste tvättas rent från den fläck, som hvilar derpå.

— Min far, ingen tror, att du är din brors mördare. Kalla folket till vittnen! Alla, som känna dig, skola bekräfta, att du icke är i stånd till en sådan gerning. Låt förhöra slottsfolket, som fans der vid den tiden, och af allas mun skall bedyras din oskuld!

— Min Erna, du känner icke världen och dess förhållanden. Hvad du nu har sagt, må nog vara så, och jag tror äfven, att de män, som måste sitta till doms öfver min skuld eller oskuld, helt visst skulle vara öfvertygade om min skuldfrihet! Men de få icke fråga sina hjertan. Det är icke hjertat som uttalar sitt skyldig eller icke skyldig, utan det är lagens stela bokstaf, som intet hjerta har. O, tro mig, min dotter, jag har talat med många jurister, som alla enstämmigt hafva sagt mig, att deras hjerta mången gång måste blöda, när de afkunna en dom öfver någon, om hvilken de äro öfvertygade, att han antingen är oskyldig eller har blifvit en skurks offer. Hvad var det väl som gjorde, att jag blef anklagad för mordet på min broder? Det som påbördades mig var en utsago af fria vittnen. Herr baron von Ingelfingen, på hvars antecedentia icke fans någonting att anmärka, trädde med djerf panna fram till vittnesbordet och aflade sin ed på, att han hade sett mig komma ut ur min broders rum! Domarne voro af skilda åsigter. En enda röst mera till min fördel, och domen skulle frikännt mig. Domaren är lagens tjenare. Han får icke låta hjertat tala, utan därför uttalade de sitt skyldig. Det är bevisadt. Släpen honom till schavotten! Och om tusenden i dag skulle träda inför rätten och ropa: Grefve Horst är oskyldig! så skulle man helt enkelt skratta ut dem, ty domareordet lydde: Grefve Horst är skyldig, — och den domen kan ej rubbas. Slå därför dylika tankar ur ditt hufvud! Jag vet, hvad jag har att göra, och mitt lefnadsmål måste följas.

Ernas hjerta bäfvade vid dessa ord, ty hennes känsla sade henne, att hennes fader hade rätt. Hon svarade icke, utan blickade blott allvarsamt framför sig.

En glädjeblick lyste i grefvens öga.

En lycklig tanke genomfor honom. Han ville ställa sitt barn på prof.

— Min dotter, du har hört, att jag är höjd öfver människors fördomar; jag vill i korthet säga dig, att jag går in på, att du blir denne Claudius Hoffmans maka!

Grefve Horst von Falkenberg ville tala vidare, men hans mun tillslöts af en lidelsefull kyss, som Erna tryckte på densamma.

Allt fastare omslöt hon sin fars hals, och hon skulle velat jubla högt, för att uttrycka, hvad hennes unga, kärleksfulla hjerta kände.

— Mitt barn, jag förstår den lyckliga känsla, som intager dig, ty äfven jag har en gång varit ung och äfven i mitt bröst lefde en gång hoppet om en lycklig tillvaro!

Grefve Horst måste för inre rörelse afbryta sina ord.

Det förekom honom, som om en osynlig gestalt tillsnört hans strupe. Han afbröt därför äfven den tankegång, som sysselsatte hans hjerna.

— Jag har ännu något viktigt att meddela dig, — besluta dig derföre raskt!

— Min far, hvad skall jag göra?

— Du skall och måste lemna mig! kom det öfver grefvens läppar.

— Jag? svarade Erna nästan smärtsamt.

— Ja, mitt barn, det måste så vara! Jag har gifvit efter för din önskan; nu måste du gifva efter för min och säga: Ja! Förvånad såg Erna på sin far. Hon förstod icke de dunkla antydningar, som hon nyss hört af grefven.

— Hvad skall det betyda? utbrast hon förundrad.

— Jag vill vara kort, min Erna. Ditt hjerta drager dig till Claudius Hoffman. För mig finnes det blott ett mål, och det är upptäckandet af den nedrige som förstört mitt namn och min heder. Redan om några minuter skall din fästman komma, och jag skall säga till honom: Här, tag min dotter, men ännu får hon icke blifva eder maka! Jag skall föra dig till en af mina vänner, och derpå skall jag ensam, min Erna — resa till Afrika, för att gripa den nedrige, som förbrutit så mycket emot mig.

Erna lät sin arm sjunka ned.

Blott ett ögonblick såg hon obeslutsam mot golfvet, derpå höjde hon stolt sitt hufvud, och hennes mun sade:

— Aldrig och ingalunda medgifver jag det! Jag reser med dig, min far, om det så bär till världens ända, så mycket mera som du är beredvillig att lägga en grundsten till min lycka.

Glädjetårar kommo grefven i ögonen.

— Blott så kunde min dotter tala! sade han långsamt och högtidligt. Nu känner jag först rätt, hvilken värdefull perla jag har i dig!

En lätt knackning hördes på dörren. Erna visste, hvad det var fråga om.

Hon sprang in i sidorummet, och hennes hjerta klappade hörbart, när hon stängde dörren efter sig.

Den inträdande betjenten anmälde, att en herre önskade tala med grefven.

På det kort, som han framlemnade, stod »Claudius Hoffmann».

Efter några minuter stod den firade konstnären, som publiken kände under namnet »Emanuel Cellini», framför grefve Horst von Falkenberg, som likväl icke trädde honom tillmötes under detta namn utan som Herman Fridenau.

De båda männen utbytte en förbindlig helsning och skakade hvarandras händer samt sökte ömsesidigt läsa i hvarandras ögon.

— Herr Friedenau, sade nu den inträdde, ni har, som jag ser, fått mitt bref! Jag tillhör icke de menniskor, som använda många ord. Ni vet, hvarföre jag har kommit, och jag ber om ert svar.

— Jag tackar för eder öppenhet. Jag är äfven beredd att gifva eder ett medgifvande svar, men innan jag gör detta, måste jag rikta en fråga till eder, en fråga af stor betydelse.

— Jag ber, tala, herr Fridenau!

— Vill ni taga en namnlös mans dotter till hustru?

— Namnlös, — namnlös, hur skall jag förstå det? utbrast Emanuel Cellini förvånad.

— Herr Hoffmann, i en så vigtig angelägenhet måste klarhet råda. Jag heter icke Herman Fridenau, det är endast ett lånadt namn.

Grefven hade blifvit blek och hans röst darrade.

— Namnets klang, sade Hoffmann, är mig i sjelfva verket likgiltig. Försäkra mig blott, herr Fridenau, att ert andra namn är ett ärligt, ett obefläckadt namn, och ni skall stå lika högt i min aktning.

För grefvens ögon drogs en dyster slöja.

Han måste sänka blicken.

— Herr Hoffmann, det namn, som jag i verkligheten har, är icke obefläckadt, nej, på detsamma hvilat till och med miss-tanken för en svår förbrytelse, men så sant det finnes en Gud i himlen, är jag ren och oskyldig samt står just i begrepp att förfölja skurken och öfverbevisa honom om det, för hvilket miss-tanken hvilat på mig!

De båda männen hade under en minut sett hvarandra skarpt i ögonen.

Claudius var den förste, som bröt tystnaden.

— Här är min hand, herr Fridenau, att jag i er blott ser en ädelsinnad människa. Fadern till en så ädel varelse kan icke vara någon ärelös. Gif mig er dotter till maka!

Grefven gaf nu glad sitt bifall Få minuter derefter höllo de båda lyckliga hvarandra omfamnade.

En lyckans och glädjens dag hade inbrutit.

De båda förlofvade hängåfvo sig fullkomligt åt njutandet af ögonblickets lycka; de visste ju dock, att denna lycka endast skulle vara några timmar, ty grefven hade bestämdt förklarat, att han följande dag skulle bryta upp för att resa till Afrika.

Och så skedde äfven.

Följande dag tillbringade de båda unga ännu några timmars ogrumlad glädje; men derpå kom afskedet.

Konstnären ledsagade dem ned till fartyget.

Ännu en gång vaxlade de båda männen en handtryckniog, men derpå måste de skiljas, ty skeppsklockan gaf sista signalen.

Erna slingrade ännu en gång sin arm om sin fästmans hals och hviskade honom i örat:

— Mitt hjerta vill sprängas af smärta, min älskade Claudius, men lika så innerligt som jag älskar dig, älskar jag också min far, och att öfvergifva honom i hans lifs svåraste stunder skulle vara gudlöst, det vore synd! Lef väl, min Claudius! Tanken på dig skall göra de svåraste stunder lätta för mig.

ETTHUNDRAFEMTONDE KAPITLET.

I Dvergklyftan.

Ett blekt månsken utbreddes sig öfver Dvergklyftan vid Treville.

På de ställen, dit icke månskenet tränger, är ett mörker, så att det mest vana öga icke vid nattetid kan se någonting.

Den hemlighetsfulla tystnaden afbröts då och då af någon flädermus, som jagade genom klyftan.

Om icke bullret från ett vattenfall ljöd genom den tysta natten, skulle man varit frestad att tro, att naturen här hade fallit i dödssömn.

Så såg Dvergklyftan ut två dagar efter de båda vansinniges rymning från doktor Strackmans hus.

Der, hvad är det! Knakandet af en torr gren ljöd genom luften och strax derpå ser man vid det smalaste stället af den mörka klippväggen två mensklige gestalter dyka upp.

— Jag är rädd, Gertrud, lemna mig icke kvar här! För mig tillbaka till Treville, jag vill ingenting veta af din plan, sade just den ena af de qvinlige gestalterna till den andra.

— Du måste följa med mig, Inga, du har lofvat mig det, och du skall få se, att vårt förehafvande lyckas.

— Jag tror icke på det som du har sagt mig, Gertrud. Jag fryser. Hu! Hvad kölden skakar mig, och här i klyftan är iskallt och fuktigt, och der? Ah, hvad ser jag? — Lysande ögon — ett spöke!

Gertrud hade vid Ingas sista ord fastare fattat hennes arm. Hon drog den motsträfviga Inga några steg med sig framåt och blef derpå stående framför henne.

— Du måste gå ned till slutet af klyftan, ty der ligger fransmännens krigsskatt.

Inga skakade åter på hufvudet och ville icke gå in på Getruds fordringar.

— Det är icke sant, Gertrud, du har bara inbillat dig allt det der.

— Nej, nej, Inga, jag försäkrar dig; jag har både sjelf läst och alla invånare i Treville tala derom, att vid det stora slaget med fransmännen kastade de flyende soldaterna krigsskatten ned i klyftan, emedan de icke kunde taga den med sig.

— Sådana fabler berättar man på många ställen, och de hafva städse visat sig bedrägliga. Om så verkligen vore fallet, så skulle helt säkert Trevilles invånare hafva anställt efterforskningar och skatten vore för länge sedan dold!

— Nej, Inga! Folket vågar icke stiga ned i klyftan. De berättat alla, att skatten bevakas af en stor hund med glödande ögon och het andedrägt.

Inga skrattade, oaktadt ögonblicket var så allvarsamt.

— Nej, Gertrud, kom låtom oss fly ifrån detta rysliga ställe och skynda tillbaka till det hus, der vi blefvo så väl emottagna!

— Aldrig, svarade Gertrud! Jag stannar här och du måste följa med till vattenfallet, der ligger skatten!

Det svartnade för Ingas ögon. Hon kunde knapt röra sig framåt.

— Vet du icke, hvad du lofvade mig, när vi gömde oss för karlarne, som sökte oss?

Inga nickade och svarade:

— Det vet jag nog, Gertrud, men jag gjorde det endast för det du var så envis, jag kan nu icke gå längre.

— Och dock måste du följa mig, annars bär jag dig dit!

Inga såg i Gertruds ögon. En rysning for genom hennes kropp. Hon visste, att om hon icke följde Gertrud, så skulle denna sätta sin hotelse i verkställighet.

Vansinnet lyste ur Gertruds ögon.

— Inga, betänk, att om vi finna pengar, så kunna vi fly vidare, in i det sköna Frankrike och der, der, Inga, skall jag — — —

Hon avslutade icke meningen, ty en läderlapp kom just susande förbi dem. Den nära nog berörde med sina vingar Gertruds panna.

Gertrud tog ett steg tillbaka och slog med handen efter djuret.

— Kom nu, Inga, du måste framåt! För din skull har jag vågat den farliga vägen.

— Hvar skall skatten finnas?

— Der borta vid vattenfallet.

— Gertrud, gå du ensam och lemna mig här, jag kan icke gå längre. Mina fötter vilja icke bära mig. Gå, Gertrud, jag stannar här!

— Håll ut ännu en stund, Inga, sedan är det gjort, och vi kunna fly med pengarne.

Inga skakade åter på hufvudet.

— Jag vill icke! Min panna bränner het, och i mina ådror rasar det som en glödande eld, oakadt det förefaller mig, som vore jag i en isgraf!

— Allt det der går öfver, invände Gertrud, bara du följer mig. Om din panna är het, så afkyl den!

Vid dessa ord lutade Gertrud sig ned och ryckte af litet af det fuktiga gräset och gned dermed Ingas panna. Och verkligen tycktes detta hafva inflytande på Inga. Hon reste sig upp och blickade åt det håll, hvarifrån bullret af vattenfallet hördes.

Nu fattade Gertrud Ingas arm och drog henne med sig bort.

Inga följde sin ledsagerska som i en dröm. Hon märkte icke, huru törnet ref sönder hennes kläder och att skarpa tornar stungo hennes händer.

Sedan de gått igenom buskaget, uppstod ännu ett hinder. Marken hade af fuktigheten blifvit slipprig och glatt. Gertrud måste stanna flera gånger för att hemta andan.

— Låt mig blifva kvar här! Jag kan icke längre, sade Inga.

— Du måste! framstötte Gertrud, som åter fattade Ingas hand och ryckte henne med sig.

Väldiga bergväggar funnos på båda sidor om dem.

Inga utstötte ett utrop af öfverraskning.

De klippväggar, från hvilket vattnet nedstörtade voro mer än tornhöga.

Månskenet bildade i dimmassorna spöklika figurer af alla slag, och dessa tycktes röra sig. Inga såg detta och förskräcktes.

— Hvad är det, Inga? frågade Gertrud.

— Se dit!

— Jag ser ingenting annat än vatten.

— Se på de spöklika formerna! Hvad är det?

Ett vildt skratt kom från Gertruds mun.

— Nu ser du väl de spöken, som du förut har hänat. Dunstmassorna röra sig och skuggorna af de der uppe stående träden afspegla sig i desamma.

Inga såg nu skarpare derpå och måste medgifva, att Gertrud hade rätt.

Vattenfallet hade bildat en klyfta i bergväggen, och vattnet sökte sig väg derigenom samt kom först längre ned åter fram i dagen.

De båda fruntimmerna hade kommit fram till randen af denna vattenklyfta.

Gertruds ögon irrade oroligt omkring, emedan hon ingenstädes såg någon öfvergång öfver klyftan. Att hoppa öfver den var omöjligt.

Inga märkte sin väninnas förlägenhet och sade:

— Hur skola vi komma öfver? Du inser väl, att vi måste vända om.

— Nej, nej, vi måste öfver, kosta hvad det vill.

Plötsligt utstötte Gertrud ett glädjerop. Hon hade vid det smalaste stället sett flera unga träd.

— Här har jag funnit medlet, som skall hjälpa oss öfver. Grip uti, Inga!

— Hvad skall jag göra? Vi kunna icke bringa dessa tunga trädstammar öfver klyftan?

— Hvem säger det? Kom bara, använd dina krafter, vi måste!

Inga förmådde icke motsäga henne. Båda grepo nu tag, och snart hade de lagt den ena af de unga trädstammarna öfver klyftan; en andra och tredje följde snart efter, och så var bron bildad, på hvilken Inga och Gertrud kunde komma öfver till andra sidan.

Det var en vacklande spång, som Gertrud beträdde, ty på andra sidan trycktes stammarna ned i den luckra marken, och enstaka stenar rullade ned i djupet.

Inga följde efter henne.

Knapt hade denna tagit ett par steg på andra sidan klyftan, förr än en af trädstammarna långsamt gled ned och strax derpå försvann i djupet.

Gertrud aktade icke derpå.

Det svartnade för Ingas ögon. Innan hon visste af det försvann medvetandet och hon sjönk vanmäktig ned på stället.

Gertrud försökte återkalla henne till medvetande genom att fukta hennes panna; men dessa försök blefvo länge förgäfvade. Slutligen lyckades det dock.

— Gertrud, sade Inga, har jag icke varit afsvimmad?

— Jo, Inga; men låtom oss nu icke spilla bort tiden. Alldeles bakom vattenfallet ligger skatten.

Med möda arbetade de sig igenom det täta buskaget.

Slutligen kommo de till en liten kulle, som var klädd med löf och mossor, så att man i första ögonblicket skulle kunnat föreställa sig att man såg en grafkulle framför sig.

— Der är skatten, sade Gertrud och begynte strax med händerna rifva bort kullens gröna beklädnad.

— Arbeta med, Inga, stå icke sysslöös, allt sker ju för din skull.

Plötsligt utstötte Inga ett förfärligt skrik.

En dödskalle låg der i stället för skatten. Månen belyste den, och det föreföll Inga som om den fick lif och dess klapprande mun ropade: »Hvarför stören I mig i min hvila?

Gertrud sparkade undan dödskallen och började aflägsna mossan på ett annat ställe af kullen.

— Der, der! skrek Gertrud. Inga, bär är skatten! Här är en kista med glänsande guld!

Gertrud hade snart brutit sönder den ruttna kistan och ropade:

— Guld, verkligt guld!

— Det är väl icke möjligt! Är det sant? sade Inga.

— Här är det!

Nu kunde Inga icke tvifla längre, ty hon såg i Gertruds händer en stor mängd guld- och silfvermynt.

— Tror du det nu, Inga? Kom och fyll fickorna, så att vi hafva nog för att kunna fly, och om vi icke hafva tillräckligt med oss i dag, så återvända vi i morgon för att henta mera!

Inga hade blifvit så upprörd af denna oväntade händelse, att hon glömde sin svaghet. Hon lydde nu Gertrud som ett lydigt barn.

Sedan båda hade fyllt sina fickor med guldmünt, tog Gertrud duken af sitt hufvud, bredde ut den, och båda öste nu upp ett litet berg af guld på duken.

— Nu hafva vi nog, kom, låtom oss skynda oss, ty jag känner en sjukdom i mina ådror.

— Icke förr än vi hafva utplänat spåren. Man skall komma ända hit och söka oss, därför måste vi dölja skatten:

Hastigt togo de den undanrifna mossan och kastade den på den blottade kistan, derpå tog Gertrud i den med guld fyllda duken samt uppmanade Inga att hjälpa till att bära den. Båda burö den nu några steg bort.

— Hvart vill du hän? frågade Inga. Vägen till vattenfallet går ju på andra sidan.

— Visserligen, men klyftan måste hafva ännu en utgång. Kom bara!

De gingo ett tämligen långt stycke väg, innan de kommo till ändan af Dvergklyftan.

Plötsligt utstötte Gertrud ett ångestskrik.

— Inga, här komma vi icke ut, vi måste gå tillbaka till vattenfallet.

Inga lät sin trötta blick glida öfver klippmassorna, som här afslutade Dvergklyftan.

— Tornshöga klippväggar stego nästan lodrätt i höjden och ingenstädes syntes någon stig, som ledde uppåt.

Inga ryste, när hon tänkte på, att hon åter måste gå den farliga vägen öfver vattenfallet, men hon sade icke ett ord.

De gingo nu tillbaka.

— Barmhertige Gud, ropade Gertrud plötsligt, hvar är bron, som vi hade byggt?

Det svartnade för hennes ögon. Hon satte knytet med guldet ned på marken och skyndade fram till det ställe, der trädstammarne hade legat.

Till sin fasa såg hon att både träden och en del af stenarne, som funnits vid kanten, voro borta. Månkenet var starkt nog, så att hon kunde se dem, der de lågo nere i djupet.

— Inga, hvad skola vi nu göra?

Från Ingas mun kom icke något svar.

Gertrud störtade fram till henne, men innan hon hann fram, såg hon Inga vackla och sjuuka till marken.

Som en förtviflad gjorde Gertrud allt möjligt för att återkalla henne till lifvet, men hennes vanmakt var nu mera långvarig än första gången.

— Ah, nu vet jag hvad som framkallat vanmakten. Inga är för matt. Hon har icke njutit någon föda på två dagar, och det tål icke hennes kropp. Om jag vågat, skulle jag skynda mig till det lilla skogshuset och hemta mat och dryck, men jag kan icke lemna henne, och hur skall jag för resten komma öfver klyftan?

Gertrud ryste.

— Det måste ske en rask handling, sade hon, men hur?

Plötsligt tycktes hon hafva funnit någon utväg, åtminstone utstötte hon ett rop:

— Här måste jag öfver! Hon tog skatten och slungade den öfver till andra sidan af klyftan; derpå gick hon några steg tillbaka, tog ansats och befann sig i nästa ögonblick sväfvande i luften.

Hon hade påräknat att uppnå andra sidan af klyftan men hon hade missräknat sig i detta antagande.

Hennes fötter nådde endast kanten af det yttersta, lösa stenlagret. Detta gaf vika och störtade ned i djupet.

Ett vansinnigt skrik genomskar luften.

Gertrud gled allt djupare ned. Hon måste tillsluta ögonen.

Omkring en kvarts timme efter det Gertrud försvunnit i djupet, vaknade Inga ur sin vanmakt.

Hon trodde sig drömma.

Först när hon strukit undan håret från pannan och sett sig omkring, återkom hon till verkligheten.

— Ja, ja, nu vet jag det; jag är i Dvergeklyftan, hviskade hon. Men hvar är Gertrud?

Hon hade vid dessa ord gått fram till kanten och blickade ned i djupet.

— Ah, der nere ligger hon, jag ser henne. Gertrud, Gertrud! Hon är visst död!

Plötsligt vek marken undan Inga och föll ned i djupet. Krampaktigt sökte Inga hålla sig fast i stammen af en björk, men äfven denna tycktes gifva efter.

— Barmhertige Gud, haf nåd med mig! framstötte hon. Eckbert, min Eckbert, hvar är du? Rädda mig?

Vattnets buller borttog de följande orden. Långsamt gled hennes kropp ned i djupet.

ETTHUNDRASEXTONDE KAPITLET.

Främlingarna på Falkenberg.

Det var vår. Ett herrligt solsken belyste skogarne kring Prittwitz och Falkenberg.

På landsvägen, som förde från Isenbrunn till Prittwitz, rullade en lätt vagn. I denna sutto en äldre och en yngre dam.

Den äldre damens ansigte bar tydliga spår af att en gång hafva varit vackert. Betraktade man henne närmare, skulle man finna, att hon i sjelfva verket var yngre än hon såg ut.

Hvilken gåta låg bakom denna gamla dam? Någon gåtfull hemlighet måste det vara, ty hennes blick irrade ängsligt öfver hvarje menniska, som de kommo förbi på vägen.

Vagnen närmade sig nu Prittwitz. Den stannade framför gästgifvaregården.

— Jag skall företaga en spatsertur i skogen, sade hon till kusken, som öppnade vagnsdörren.

— Är ni icke rädd att gå vilse?

— Var lugn, sade hon leende, jag finner nog vägen.

Värden kom nu ut på trappan.

— Vill nådig frun icke stiga in? sade han.

— Nej, jag har ingen lust att nu uppehålla mig här, jag vill först gå en liten tur i skogen, men ni kan få servera oss två glas lemonad!

— Vill ni stiga ut i trädgården eller gå in i gästrummet?

Den främmande såg sig omkring.

Trädgården stötte omödelbart intill byggnaden, och man kunde derifrån se allt, som försiggick ute på landsvägen. Hon begaf sig dit, och snart stodo två glas med den uppfriskande drycken på ett trädgårdsbord, vid hvilket främlingarna hade tagit plats.

Sedan damerna druckit lemonaden samt betalt densamma, lemnade de gästgifvargården och gingo den väg som förde till jägmästarebostället.

Värden stod och såg efter dem samt mumlade:

— Besynnerligt! Hvem kunde det vara? Hon tyckes känna till trakten!

De båda fruntimmerna kommo snart fram till jägmästarebostället.

— Ett nytt hus? yttrade frågande den äldre damen. Tiderna förändras!

En ung man syntes på trappan. Främlingarne stodo snart bredvid honom och frågade om jägmästaren var hemma.

— Tyvärr icke, gaf den unge mannen till svar. Herr jägmästaren är i dag bjuden till Falkenberg. Han har något att tala med herr Falkner om!

— Hur snart kommer han tillbaka?

— Det kan jag icke säga, ty när han gick bestämde han icke tiden för sin återkomst!

— Tack, sade den främmande. Men kanske jag får bedja er om upplysning angående en annan sak?

— Gerna, jag står till tjänst!

— Är bostället nybyggt?

— Nej, det är endast reparerad efter branden. Tokiga Lora satte nämligen eld på huset en dag, då hon besökte jägmästaren.

Höfligt tackande tog hon afsked och, utan att fråga om vägen, anträdde hon densamma i riktning åt Streitwald. De båda damerna gingo raskt framåt, tills de kommo i närheten af det förbannade slottet.

Här arbetades flitigt, ty enligt prinsens af Hochberg bestämmelse skulle byggnaden icke blott vara färdig till pingstdagen, utan på den dagen skulle också den gamle Krischan kunna draga in der.

Främlingarne gingo inom första och andra ombägnaderna samt betraktade huset, som tycktes blifva färdigt under de närmaste dagarne.

Arbetarne sågo på de anlända, och fortsatte sitt arbete, när dessa åter aflägsnat sig.

De hade kommit i närheten af oväderseken, när de mötte en arbetare, som tycktes vara på vägen till bygget.

— God dag, sade den äldre damen, är detta vägen, som för till Falkenberg?

— Jarvisët, svarade arbetaren, ni kan komma dit den vägen, annars är der egentligen en annan väg från landsvägen och upp till slottet.

— Ni är bekant i trakten? frågade damen vidare.

— Javisst, nådig fru, jag har varit här allt sedan min barndom.

— Kan ni säga mig, hur länge slottet Falkenberg har stått?

— Menar ni det gamla eller det nya?

— Jag menar det nya! svarade damen.

— Det nya slottet har väl stått omkring femton år.

— Hvem tillhör det?

Gubben såg skygt och misstroget på den frågande.

— Hvem det tillhör, det kan man nu egentligen icke säga, naturligtvis tillhör det hela släkten Falkenberg, men om det gick rätt, så — skulle det väl egentligen tillhöra nådig grefven. Men slottet är ju ett olycksslott, allt sedan nådig grefven hemförde sin unga fru.

— Om hvilken grefve talar ni då?

— Ah, naturligtvis om den gode grefve Horst von Falkenberg. Skada att den käre, snälle grefven skall som ett hetsadt rådjur nödgas gömma sig i främmande land.

— Hvad har då händt? Vill ni berätta mig det?

— Ja, nådig fru; jag vet icke om ni tycker om den historien, men olycksklockan ljöd icke för intet.

— Var den unga grefvinnan icke omtyckt?

— Det kan jag just icke påstå. Under den första tiden var hon ganska omtyckt, men sedan, sedan —.

— Ja, hvad skedde då sedan? frågade frun.

— Ja, då ni icke är härifrån trakten, så måste man ju först berätta, att man gjorde process mot grefve Horst von Falkenberg, när man funnit hans bror mördad i sin säng. Rätten och äfven herr baron von Ingelfingen försäkrade, att han hade mördat sin bror. — Herre Gud i himlen! Om icke den historien vore så sorglig, så kunde man gerna skratta deråt! — Den gode, käre grefven skulle hafva mördat sin broder! Det är så man kan bli rasande, när man tänker på det!

— Då tilltror man honom icke gerningen? frågade främlingen med rörd stämma.

— Ingen menniska tilltror honom det, och jag tror, att det hade gått annorlunda om nådig frun icke hade varit? När man hade fört grefven i fängelse, tröstade han sig vid den taaken, att han hemma hade en snäll hustru, som trodde på hans oskuld. Men deri hade han misstagit sig. Hon skref ett bref till grefven och meddelade honom, att hon ansåg honom för skyldig!

— Det är icke sant! utbrast den främmande damen lidelsefullt rörd.

Gubben såg på den talande.

— Jåså? Vet ni det så bestämdt; var ni kanske närvarande? Nej, nej icke så! Folket vet nog, att grefvinnan skref ett bref till sin man. Och sedan det var gjordt, utbrast grefven: Nu är allt förloradt, de må nu döma mig som mördare eller icke! — Ja, se på mig, så mycket ni vill. Så gick det till. Grefven grät som ett barn öfver sin elaka hustru. Men han blef räddad, och vi veta nog, genom hvem, men den dugtige mannen blir icke förrädd. Kort och godt, vår gode grefve Horst von Falkenberg lefver ännu i dag och har nyligen varit här.

Ett gladt utrop kom öfver damens läppar.

— Hvad säger ni, har grefven varit här?

— Ja, icke blott en gång, utan två gånger.

— Hvad ville han här?

Gubben ryckte på axlarna.

— Hvem kan veta det. Sannolikt har han sökt den skurken Ingelfingen, för att hålla räkning med honom. Men den sluge rackaren tyckes hafva luktat brändt och hade välvist packat sig i väg. Det, som jag nu berättade, var andra gången. Första gången träffade grefven Ingelfingen, och denne förrådde honom vid rätten. Hela gendarmeriet var uppådadt för att fånga grefve Horst von Falkenberg, och bönderna fingo löften af alla slag för att förråda honom, men folket höllo gendarmerna för narrar och grefven blef räddad!

— Hvem räddade honom?

— Man påstår att jägmästaren och Krischan känna till den saken.

— Hvar är grefvinnan?

— När vår nådige grefve hade flytt, for hon, enligt hvad man berättar, till Nordtyskland, till prinsen af Hochberg, för att öfverlemna sitt barn åt honom. Derpå skall hon hafva farit till Frankrike eller Italien, och der stal man hennes barn.

— Hvem gjorde det? — Vet ni det?

Gubben skrattade högljudt.

— Naturligtvis vet jag det, och hela världen vet det. Grefven stal sjelf sitt barn och flydde dermed till sitt gömställe. Det har varit den sol, som belyst hans mulna dagar. Han bevarade den lilla som sin ögonsten. Det påstås vara en underbart vacker flicka. Grefvinnan har aldrig återkommit till Falkenberg; — hon vet nog hvarföre.

Samtalet med arbetaren hade hos mistress Wigtown väckt stridiga känslor. Hon afskedade mannen med tacksamhet.

Det förflutna dök åter upp för henne.

Tystlåten fortsatte hon vägen, som förde till slottet. Vägen slingrade sig och erbjöd för de promenerande en vidsträckt utsigt öfver de dalar, som lågo vid sidan om slottet Falkenberg.

Mistress Wigtowns ledsagerska var förtjust öfver de praktiga bilder, som landskapet erbjöd henne.

Hon uttalade sin glädje och förvåning deröfver, ty hon hade ännu ingen aning om att mistress Wigtown en gång haft ett annat namn och varit herskarinna öfver detta gods.

Plötsligt kommo de fram till en krökning af vägen, der slottet syntes. Ett utrop af öfverraskning kom öfver mistress Wigtowns läppar.

— Hvad är det? hviskade hon, i det hon nästan skygt blickade på det vackra slottet, som bländande hvitt räckte med sina tinnar och torn upp i den klara, blå luften. Är det verkligen slottet Falkenberg eller drömmer jag?

Mistress Wigtowns följeslagerska såg förvånad på sin herskarinna, när hon hörde denna tala på ett så besynnerligt sätt.

Hon förstod icke ordens sammanhang, och vågade heller icke göra några frågor eller invändningar.

— Herrligt, — pråktigt, — underbart! kom det från mistress Wigtowns strupe.

Liksom drömmande blickade hon alltjemt på den praktfulla byggnad, som nu utgjorde Falkenbergs slott.

— Och allt detta skulle icke hafva varit, hviskade hennes läppar, om icke Ingelfingen hade lyft sin förrådiska hand emot oss alla. — Dock, hvarför nu grubbla och fundera längre! Framåt vill jag, ty en inre röst säger mig, att jag på Falkenberg skall finna många anhaltspunkter för nåendet af mitt mål.

Hon gick med sin följeslagerska långsamt upp mot slottsvägen och vände sig derpå åt porten.

Innan hon kom upp på den egentliga körvägen, hämmade hon dock än en gång sina steg.

Der på andra sidan låg det forna slottet Falkenberg.

Blott några enstaka grundstenar samt det kvarstående tornet vittnade ännu om den tid, då detta slott, i hvilket mistress Wigtown lefvt lycklig vid en älskad makes sida, stod i sin glans.

Hvart hade nu denna tid tagit vägen? Den hade försvunnit. Den hörde nu till det förgångna, som aldrig kommer åter.

Huru förfärliga voro ej de bilder, som i detta ögonblick framstod för mistress Wigtowns öga!

För hennes själ tedde sig åter bilden af den der förskräckliga natten, då lågorna slog upp ur slottet, då olycksklockan i Falkenberg lät sina toner ljuda genom luften och då grefve Wolf von Falkenberg mördades samt bars död ut ur den brinnande byggnaden.

Allt detta framträdde fullt naturtroget för hennes fantasi.

Så erinrade hon sig, huru hon fördes till jägmästarebostället i Prittwitz, samt hvad som tilldrog sig följande dag.

Man hade nemligen då ryckt hennes älskade make från hennes sida samt släpat honom till fängelset.

Den svarta misstanken för mord hade fallit på honom, och om än icke hon trodde på hans brottslighet, så trodde dock domrarna derpå, de som skulle afkunna domen öfver honom.

Minnena af denna fruktansvärda tid upprörde henne i högsta grad. Hon måste hålla handen öfver ögonen för att dölja sina tårar.

— Kom, så gå vi in i slottet! sade hon plötsligt till sin följeslagerska.

Tysta gingo de vid hvarandras sida, till dess de kommo till det nya slottets portal.

Det präktiga slottet, der en gång ett så rörligt lif pulserat, låg nu liksom utdödt.

Det kom sig deraf, att den egentlige egaren vistades på obekant ort i utlandet.

Och den förnämsta arvingen, Inga von Tannenburg, hade blifvit beröfvad sin andliga kraft.

De flesta fönstren i slottet voro förhängda och stängda; blott i en sidoflygel visade sig något lif.

Det var den del af slottet, der kastellanen bodde med sitt hushåll och sin familj.

Den gamle portvakten kom nu ut ur sin vaktkoja och helsade de ankommande.

— Jag önskar tala med fru Falkner, yttrade mistress Wigtown, i det hon skarpt betraktade gubben.

Gubben tyckte sig hafva hört denna röst samt sett detta ansigte förr, men hvem den besökande var tillborde ju icke honom att utforska.

Han tryckte på knappen till en ringledning, och kort der-efter kom en tjensteflicka från kastellanens våning och för henne omtalade gubben, hvad de besökande önskade.

Några ögonblick senare stod mistress Wigtown inför fru Falkner.

Denna senare blef öfverraskad, då hon hörde den besökandes engelska uttal. Hon gick emot henne för att helsa henne, men plötsligt stannade hon, och orden liksom dogo bort på hennes tunga.

Mistress Wigtowns blick kom henne att bäfva.

Inom få sekunder trängde sig det ena minnet efter det andra fram i fru Falkners hjerna.

Hvem var den gråhåriga qvinnan, som stod framför henne? Hade hon ej sett henne förr?

Missress Wigtown bad nu att få bese slottet, och samtidigt med att hon yttrade denna önskan öfverlemnade hon till fru Falkner ett bref från en hög person i Isenbrunn:

Fru Falkner genomögnade brefvet.

— Ah, sade hon derpå, denna rekommendationsskrifvelse hade ej varit af nöden. Ert utseende är borgen nog. Jag skall med största nöje visa er slottet.

— Jag tackar er förbindligast, ty jag önskar mycket att lära känna detta slott. I Isenbrunn hörde jag dess prakt lofordas samt dess historia omtalas.

— O, slottets historia är sorglig, föll fru Falkner in, och det vore bättre att man ej mera talade om slottet Falkenberg och dess en gång lyckliga invånare; ty allt från det att olycks-klockan i det gamla tornet ljöd, bröt ett förfärligt öde in öfver de dittills lyckliga människorna, som bodde här. — Ni, mistress Wigtown, önskar bese slottet, och jag skall visa er det.

Med dessa ord ringde fru Falkner i en klocka. Och då på denna kallelse en tjensteflicka infann sig, befalde hon denna att uppsöka gamle Jakob, hvilken skulle vara de gamla damerna följaktig på rondan genom slottet.

När allt var besedt, återvände man till kastellanens våning.

Fru Falkner bad sin gäst att stiga in i balkongrummet.

Missress Wigtown lät här liksom allestädes i slottet sin blick mönstrande sväfva omkring i rummet.

Blott på en taffla, öfver hvilken ett förhänge af blått siden hängde ned, stannade hennes forskande blick några sekunder.

Fru Falkner tycktes märka detta.

— Ni önskar kanske veta, sade hon, hvarför porträttet der på väggen är öfvertäckt?

— Ja, jag måste bekänna, att jag just hade den frågan på läpparne.

— Porträttet tillhör ej mig, förklarade fru Falkner, utan det tillhör vår nådige husbonde, men jag tillåter mig att ha det hängande här i mitt älsklingsrum, och när min blick vänder sig tillbaka till det förfutna och jag har mina stilla stunder här i rummet, då drager jag bort förhänget och blickar in i min forna matmoders kära, trogna, härliga ögon.

— Får jag se porträttet? bad mistress Wigtown.

Fru Falkner skyndade fram till tafflan och drog med där rande hand undan det blå förhänget.

Ett högt anskri kom i detta ögonblick ur missress Wigtowns strupe.

Hon tumlade några steg tillbaka och fattade krampaktigt om karmen på en stol. Hon, slottet Falkenbergs forna herskarinna,

såg bilden af sig sjelf sådan hon varit i sin strålande ungdomskönhet.

— För Guds skull, hur är det med er? utropade fru Falkner på det högsta förskräckt,

Mistress Wigtown svarade ej ett ord. En fruktansvärd storm af känslor rasade i hennes hjerta.

Fru Falkner stirrade ett ögonblick på henne, derpå skyndade hon fram till henne, fattade hennes hand och sade:

— O, min Gud, är det verklighet eller drömmer jag? — Nej, nej, det är verklighet! — Nädig fru, det är ni! — Glädje och smärta qväfde hennes röst.

Hon sjönk till herskarinnans på slottet Falkenberg fötter.

ETTHUNDRASJUTTONDE KAPITLET.

I strid med vildmarkens herskare.

Vi måste nu bedja läsaren att med oro i tanken förflytta sig till Centralafrika.

Redan sedan mer än tre årtionden tillbaka hafva forskarne bemödat sig att bringa oss kunskap om detta land och dess folk.

Många af dessa djerfva resande hafva funnit sin död vid lösningen af den uppgift, de föresatt sig, men andra hafva lyckats att göra värdefulla upptäckter. De hafva funnit, att på trakter, som å våra kartor hittills betecknats med hvita fläckar, d. v. s. varit alldeles okända, finnas mäktiga negerriken.

Så t. ex. bor vid Lulua, en af de största bifloderna till Zaire, en stam, som kallar sig Baschilang.

Ett stort stycke af deras område kallas Lubuku, d. v. s. vänskapens land, emedan de hvita der rönt gynnsamt mottagande.

Många hvita ha också slagit sig ned der.

En af dessa kallades af infödingarne Lulu-scheri, hvilket, öfversatt på vårt språk, skulle betyda: En som satt sig ned vid Lulua.

Han egnade sig åt jagt och umgicks mycket i Mukenges, d. v. s. höfdingens residensstad, likasom också i en engelsk missionstation, som låg ett par timmars väg norr om Lulua-floden.

Lulua-Scheri var en imponant personlighet, som beundrades till och med af infödingarne.

Solen stod redan lågt i vester och göt sitt guld darrande öfver Luluas väntnyta.

Stödd på sin bössa stod Lulua-Scheri och betraktade solnedgången.

I hans ögon lyste en fuktig glans.

Plötsligt vände han sig mot norr och följde, såsom det syntes, med blicken, flodens lopp.

Då ryckte han helt hastigt till.

Hans blick lyfte sig uppåt och stannade på ett litet hvitt hus, som med sina bländande hvita väggar skarpt stack af mot den omgifvande urskogens grönska.

Han lade venstra handen bakom örat, liksom försökte han att höra bättre.

— Jag hör det tydligt, hviskade hans läppar. Den lilla klockan i missionsstationen ringer till aftonbön. Hvem ringer henne?

Öfver mannens solbrynta ansigte spred sig en lätt purpur.

— Hvem kan det vara, om icke Lilly? — En präktig flicka, ett modigt barn, som följt sin fader hit till vildmarken. — Vildmarken? upprepade han. Kan man kalla detta land en vildmark? Kanske enligt europeiska begrepp, men sannerligen icke enligt afrikanska. — O, Lubuku är skönt, skönare än jag trodde!

Hans drömmande öga förblef fortfarande fäst vid missionsstationen.

Plötsligt fattade han uti ett vid sin sida hängande läderetui och tog fram en stor fältkikare derur. Han stälde in den och såg med densamma upp till missionsstationen.

Genom mannens kropp lopp en glad bäfvan.

— Det är hon! — Jag ser henne tydligt! — Hon går nu öfver den öppna platsen och begifver sig till sin fader, för att förrätta aftonbönen med honom. — Lilly Wigtown är en skönhet af första rang. Hvilken uppmärksamhet skulle hon ej väckt i de engelska sällskapskretsarna, om hon stannat kvar i London. Här uppskattar ingen denna perla.

Mannens fingrar darrade.

— Ingen? upprepade han. Lilly Wigtown skall få se, att hon är beaktad, ärad och beundrad.

Han stoppade åter ned kikaren i fodralet, derpå lyfte han bössan, och strax derefter smälde två skott.

Mot de omgifvande bergens väggar återljödo skotten likt en rullande åska och buro Lulua-Scheris egendomliga helsning mot norr.

Raskt sattes kikaren åter till ögonen.

— Hon har förstätt mig, hviskade han. Hon viftar med sin näsduk.

En tung suck trängde sig ur hans bröst.

— O, hvilken sällhet fyller mitt stackars hjerta i denna stund! fortfor han. O, om jag finge skynda dit och blicka in i dessa stora, sköna ögon! — Men, Eckbert von Prittwitz, du får ej. Du har qvarlemnadt en ung, vacker qvinna der hemma.

Han stannade och stödde handen mot bössan.

En fuktig glans visade sig i hans ögon, då han vände sig om, och den aftagande aftonrodnaden göt sitt sken öfver hans ansigte.

— Inga, Inga! — — — *Du* skall vara min sista tanke!

Liksom en drömmande bredde han ut sina armar i luften, och sakta hviskade hans läppar:

— O, min Inga, min tillbedda hustru, hvar är du? — Smärtan rasar i mitt bröst och ångern — men det är för sent!

Hans armar föllo slappa ned utefter sidorna, och hans glödande ögon voro rigtade mot marken.

Hans tankar irrade tillbaka till det tyska hemmet, till godset Prittwitz och — till slottet Falkenberg.

I dörren till huset syntes en ung negergosse klädd i en blå och hvit duk omkring lifvet.

Denne skakade på hufvudet, då han såg sin herre så djupt bedröfvad, och han närmade sig honom ljudlöst.

Ännu dröjde tjänaren att störa sin husbonde, men då han såg, att denne förblef i samma ställning, vidrörde han sakta hans arm.

Husbonden spratt till och såg sig förvirradt omkring.

— Uakendela! (Husbonde!) sade negern.

— Hvad vill du, Pitti? frågade Lulua-Scheri, såsom Eckbert von Prittwitz lät kalla sig af sitt folk.

— Vill du äta der — Pitti pekade med handen på ett stort, ensamt stående skuggrikt träd — eller inne? — Maten är färdig.

— Bär ut den dit! svarade Eckbert.

Gossen försvann, men kom snart tillbaka med de af honom tillagade maträtterna.

Eckbert satte sig till bords i trädets skugga och började sin måltid.

Nattens första skuggor började sänka sig ned, och inom kortare tid än en half timme var det alldeles mörkt.

Blott i vester visade sig ännu en mörkgul och en blodröd strimma på himlen, der solen gått ned.

Eckbert satt fortfarande tankfull på sin plats.

Det flydda med alla dess ljufva, men dock så sorgliga minnen drog förbi hans andes ögon och kom hans hjerta att klappa häftigt.

Det var ganska mörkt, när han reste sig och stoppade en pipa.

— Uakendela, Pitti har något att säga dig! sade negergossen, i det han sprang upp från marken, på hvilken han suttit, och gick fram till sin husbonde.

— Hvad har du att berätta? frågade Eckbert.

— Min släkting Mnata Gomma har varit här.

— Lejondödaren?

— Ja.

— Gosse, hvarför har du ej omtalat detta förr?

— Herre, du har ju sagt mig, att jag icke skall meddela dig något, innan du ätit.

Eckbert nickade med hufvudet. Han erinrade sig, att han inplantat dessa ord hos sin unge tjänare.

— Kom med in i hyddan och berättal Men tänd ljus först!

Gossen skyndade till förrådsrummet och kom genast åter med ett stearinljus samt en metallstake i handen.

— Berätta nu! uppmanade Eckbert, sedan gossen ställt ljuset på ett bord.

— Gomma kommer vid midnattstid. Han har funnit spåren af ett lejon.

— Hvar gå spåren?

— Icke långt från den hvite mannen med långa håret; han, som har sin hydda vid gränsen till Tschingenge.

Edgars panna lade sig i dystra veck.

— Det är mig icke kärt, Pitti. Du vet, att jag ej vill sammanträffa med den hvite mannen.

— Är han din fiende?

— Det kan jag ej säga, Pitti, ty jag har ännu aldrig sett mannen. Men du vet ju, att jag ej vill träffa honom.

Den lille negern förstod ej, hvarför en hvit man ej ville träffa en annan dylik.

— Är han icke din broder? frågade Pitti.

— Nej, Pitti, han är af en annan stam. — Men tala ej vidare derom, Pitti! Du förstår det ej. — Gör i ordning allt, som är nödvändigt för jagt! jag går till hvila. Gomma kommer redan om ett par timmar, och då måste jag vara färdig.

Gossen började framtaga de effekter, som Lulua-Scheri behöfde för jagten, och när allt var klart, lade han sig att hvila liksom husbonden.

Det var inemot midnatt, då en handklappning hördes utanför hyddan.

Pitti vaknade först. Han visste, att det var Gomma, som på detta sätt gaf sig till känna.

Han sprang upp från sin bädd och skyndade till dörren.

Det härvid åstadkomna bullret väckte äfven husbonden.

Denne reste sig upp och frågade:

— Är han här?

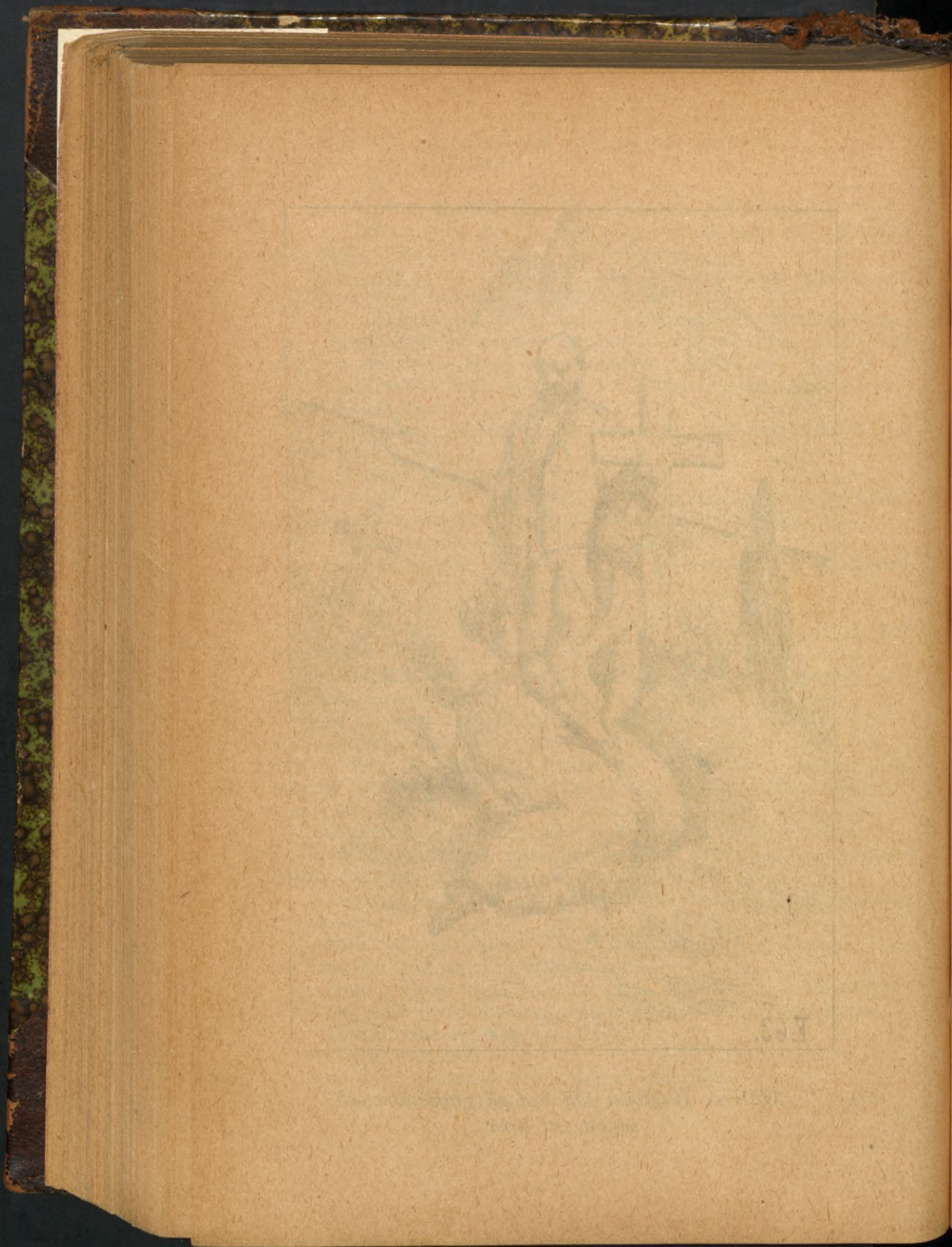
— Ja, husbonde! Gomma har kommit.

Vid dessa ord öppnade gossen dörren.

E63.

- 61) *Mistress Wigtown föll ned på grafkullen och
begrät sitt barn.*

Lulua-Scheri stod redan på fötter och tände ett ljus. Detta kastade sitt sken öfver den inträdande negergestalten. Den svartes ögon lyste till, då han såg Lulua-Scheri redan färdig.

Han helsade honom på negermanér och svarade derpå på Lulua-Scheris fråga, om han var säker att hafva funnit lejonets spår:

— Ja, herre, jag är van vid lejonjagt från min tidigaste barndom och misstager mig ej.

Följda af Pitti samt två andra negrer begåfvo de sig nu af.

De styrde sina steg mot floden.

Det var en svår väg, de hade att tillryggalägga. Den gick genom den vildaste urskog, som här och der var så tät och igenväxt, att de endast krypande kunde komma framåt.

Ungefär en timmes tid vandrade de på detta sätt. Derefter började skogen glesna, och så småningom kommo de ut på en öppen plats.

Plötsligt stannade då Gomma. Med spänd uppmärksamhet lyssnade han åt alla håll.

— Hvad är det? frågade Lulua-Scheri, i det han gick fram till honom och lade sin hand på hans axel.

Gomma svarade ej. Han kastade sig ned på marken och tryckte det ena örat mot densamma.

Lulua-Scheri visste allt för väl, att vildarne på detta sätt försöka att höra bättre.

Det blef tyst rundt omkring.

Efter några minuter reste sig Gomma.

— Det kommer en hjord rusande, sade han. Vi måste söka oss ett gömställe.

Negern utsåg derpå ett sådant. Några klippor, som reste sig på slätten på något afstånd derifrån, syntes erbjuda en lämplig tillflyktsort. Dit styrde de därför sina steg.

— Hvad betyder hjordens hastiga framrusande? frågade Lulua-Scheri sin erfarne följeslagare under vägen till klipporna.

— Att den blifvit skrämmd af ett lejon, svarade Gomma kort.

Tysta fortsatte de sin väg.

Plötsligt grepos de alla af en häftig skräck. De stannade och lyssnade.

Ett lejons rytande mullrade genom morgonluften.

Förskräckta påskyndade de fem männen sina steg, och snart uppnådde de de skyddande klipporna.

Knapt hade de hunnit fram till dessa, förr än en skara skrämmda antiloper visade sig i skogens bryn samt i vild fart rusade ut på slätten.

Kort derefter hördes lejonets hemska bölande betydligt närmare än nyss.

Tysta kröpo de tre männen ned bland klipporna för att ej bli upptäckta, men lagade dock så, att de hade fri utsigt.

Länge dröjde det ej, förr än skogens konung blef synlig.

På knapt ett gevärshålls afstånd visade han sig på ett lågt klippusprång.

Stolt stod han der och vände hufvudet åt alla håll för att söka ett byte.

Lulua-Scheri grep om sin bössa och tänkte skjuta.

— Icke ännu! hviskade Gomma. Afståndet är för stort.

Ehuru Lulua-Scheri brann af lust att öppna den farliga striden, lydde han dock den erfarne negern.

Han lade sig åter ned för att afvakta lämpligare tillfälle.

Några ögonblick derefter kommo ytterligare några antiloper fram ur skogen och rusade förbi den klippan, på hvilken lejonet stod.

Knapt hade detta blifvit varse de flyende djuren, förr än det hukade sig ned, tog en sats och kastade sig ned efter dem.

Antiloperna hade dock märkt faran och räddade sig genom några hastiga språng åt sidan.

Skakande sin väldiga man samt rytande af raseri öfver det misslyckade försöket gick lejonet nu i sakta mak ut åt slätten.

Det kom allt närmare de klippor, bland hvilka våra jägare gömt sig.

Plötsligt stannade det liksom för att rekognosera.

— Nu, hviskade Gomma, är tiden inne! Nu måste vi handla!

— Hvem skall skjuta första skottet? frågade Lulua-Scheri i hviskande ton.

— Gör det ni, herre, men var lugn och säker!

Lulua-Scheri satte bössan till kinden och rättade.

— Lugn, lugn! hviskade Gomma. Skjut icke förr än du ser lejonets öga!

Den tilltalade sökte detta förgäfvos i det dunkla morgonljuset.

Plötsligt vände det stolta djuret sitt hufvud åt det håll, der männen voro.

Nu kunde Lulua-Scheri se dess ögon.

Ett ögonblick ännu väntade han, till dess han trodde sig hafva rättat rätt. Derpå smäll ett skott genom den svala morgonluften.

— Ned, ned! ropade Gomma ifrigt till Lulua-Scheri.

— Hvarför?

— Du träffade ej. — Han gör sig i ordning till språng. — Var lugn!

Lejonet gjorde sig verkligen för andra gången färdig till språng. Men denna gång gälde det ej något djur, utan menniskor. Vildt gnistrade hans ögon, ty der var ett byte, som ej kunde undgå honom.

Lulua-Scheris hjerta slog häftigt.

Han visste, att nästa minut skulle blifva afgörande.

Gomma hade under de sista sekunderna stått som en i sten uthuggen figur. Han vågade icke blinka med ögonen, på det att ej det lämpliga tillfället skulle gå förloradt.

Nu lade lejonet ned sitt hufvud mot marken, så att morgonljuset träffade dess gnistrande öga.

Målet var säkert. Gomma tryckte af.

Men geväret klickade. Man börde endast en knäpp från hanen.

Gomma visste nu, att antingen han eller Lulua Scheri skulle blifva lejonets offer. Äfven Lulua-Scheri var af samma mening.

Han hade hört nog om den lejonets egendomlighet, att det hämnas fruktansvärdt på den, som sårar det.

Och såradt var tvifvelsutän det vackra djuret, ty dess klagolika rytande tillkännagaf, att det kände smärta.

Lulua-Scheri greps af djup ångest. Han såg en säker och grym död för sig.

Nu syntes lejonet färdigt att taga språnget. Man hörde dess ursinniga tjut samt såg, att det reste sig upp.

Men i detta ögonblick small ett nytt skott i djurets omedelbara närhet.

Med ett fruktansvärdt rytande stöp lejonet ned.

De båda kulorna, som utgått från en dubbelbössa, hade ej valt ögat såsom ett osäkert mål, utan sökt sin väg till djurets hjerta samt äfven funnit den.

I sina dödsqval röt lejonet förfärligt samt bearbetade marken med klor och svans.

Lulua-Scheri kände sig så öfverraskad af hvad som händt, att han knapt kunde andas.

Hvem hade lossat detta sista skott? Hvem var deras lifs räddare?

Dessa frågor trängde sig på dem, och de fingo snart svar, ty nu reste sig vid foten af klipporne en manlig gestalt upp från marken.

Med ett par språng var han i omedelbar närhet af lejonet.

Det vackra, stolta djuret lyfte ännu en gång hufvudet. Ett sista, matt rosslande trängde sig ur dess strupe, derpå sjönk dess hufvud åter ned, och några ryckningar i kroppen visade, att dess sista minut var kommen.

Nu kunde Lulua-Scheri icke längre stanna i sitt gömställe.

Tillika med Gomma sprang han fram till den, som räddat deras lif.

Solen hade under tiden stigit upp öfver bergens toppar, och då öfvergången från natt till dag och tvärt om vid denna breddgrad är hastig, dröjde det ej länge, förr än klart dagsljus rädde.

Lulua-Scheri studsade, då han på närmare håll såg den man, som med säker hand jagat kulorna i djurets hjerta.

Framför honom stod den hvite man, som infödingarne kallade »Kakabu».

Lulua-Scheri gick fram till mannen och sade:

— Vän, du är en hvit. Du har räddat mitt lif. — Jag tackar dig!

Det var en egendomlig företeelse denne djerfve jägare.

De mörka, i sina hålor oupphörligt irrande ögonen rigtades ett ögonblick på Lulua-Scheri, derpå vände han sig åt sidan och sade i lugn, bestämd ton:

— Jag behöfver ej någon tack, allra minst af en hvit. — Jag är sjelf en hvit, men jag hatar de hvite som pesten. — Goda människor fins det ej bland dem. — Hade jag vetat, att du var en hvit, så hade jag ej rört ett finger.

Ännu en gång trädde Lulua-Scheri fram till den obekante, som vändt sig från honom, och ville räcka honom sin hand, men Kakabu skakade på hufvudet och sade med ovilja:

— Gå bort ur min åsyn! Jag vill icke hafva någonting att göra med en hvit! Alla hvita äro odjur.

Utan att säga ett ord vidare, utan att fatta den framräckta handen, gick Kakabu med sänkt hufvud bort från platsen, till dess han nådde buskarna, bland hvilka han försvann.

ETTHUNDRAADERTONDE KAPITLET.

Räddning och flykt.

Ännu medan månskenet belyste Dvergklyftan vid Treville, började morgonhimlen färga sig röd, och strax derpå visade en gyllene strimma öfver bergen, att den strålande morgonstjerna skulle begynna sitt dagslopp.

Blott en kort stund ännu kämpade månens sken med det vaknande dagsljuset, derpå spred sig en klar dag öfver skog och mark.

Den gryende dagens ljus trängde ända ned i Dvergklyftan, och här belyste det en förfärlig scen.

I klyftan lågo två qvinliga gestalter. En lycklig omständighet var det, att de båda förolyckade fallit på utsprånget af en klippa.

Till följd af förskräckelse hade de båda efter fallet ned i klyftan råkat i vanmakt.

Ur denna vaknade Gertrud först.

Knapt hade hon slagit upp ögonen, förr än hon skrek till. Den scen, som tedde sig för henne, slog henne med fasa.

Några få steg från henne låg Inga von Prittwitz på den sluttande, fuktiga berghällen.

Om hon vaknade och rörde sig, måste hon ovilkorligen falla ned i djupet.

— Barmhertige Gud, hur skall jag kunna rädda henne? Det är omöjligt! hviskade Gertrud.

Hon såg sig rädd och förvirrad omkring, om ingenting skulle kunna upptäckas, som kunde begagnas för Ingas räddning.

— En enda rörelse med kroppen, och hon ligger sönderslagen der nere i djupet! O, min Gud, min Gud!

Vid dessa sista ord satte sig Gertrud upp samt försökte resa sig. Det lyckades henne.

Med hjelp af från berget nedhängande trädrötter lyckades det henne att komma upp ur klyftans djup.

Hon var besluten att gå till skogshuset för att få hjelp att rädda Inga.

Med otroliga ansträngningar samt ett berömvärdt mod praktiserade hon sig upp på fast mark.

Från en närbelägen by slog klockan nu fyra. Det var visserligen tidigt på morgonen, men någon fanns utan tvifvel uppe äfven vid denna tid.

Så fort sig göra lät skyndade nu Gertrud fram på vägen till skogshuset.

Snart kom detsamma i sigte, och, hvad bättre var, man syntes redan vara uppe.

Muntert gal en tupp på gården och från ladugården hördes de vaknande husdjurens råmande.

Nu öppnades gårdsgrinden och genom densamma körde en vagn ut. I vagnen sutto en dräng och en piga, hvilka skulle åka ut på fältet för att hemta morgonfoder åt kreaturen.

Gertrud kastade en blick på sin nedsmutsade och sönderrifna dräkt, och hon sade sig, att hon ej kunde visa sig för folket.

Rädd smög hon sig undan och stälde sig bakom en trädstam för att dölja sig, medan vagnen for förbi.

Men i samma ögonblick vek vagnen åt sidan och for in på en annan väg.

Gertrud andades lättare. Men hennes hjerta klappade ännu häftigt, och hennes kropp skakades liksom af en frossrysning.

Nu kom en ensam man ut från gården. Han drog en liten dragkärra efter sig, och han tycktes begifva sig i riktning mot Dvergeklyftan.

Gertrud fick åter stark hjertklappning. Denne man måste ovilkorligen upptäcka henne. Men kanhända kunde han af guldets glans — Gertrud hade medtagit en del af de funna guldmynten — förmås att hjelpa henne.

Då han befann sig i omedelbar närhet, trädde hon fram från sitt gömställe och närmade sig mannen.

Af dennes öfverraskade utseende kunde hon tydligt se, att han i början blef förskräckt.

— Räddning! Räddning för Inga! hviskade hon. Jag måste handla. Jag måste söka att vinna mannen för mig.

Hon gick emot den ankommande och helsade honom god morgon.

Mannen besvarade helsningen och kastade dervid en pröfvande blick på Gertrud.

— Min vän, fortfor hon, ni tycker, att jag är egendomligt klädd, icke sant?

— Jo, min fröken, svarade den tilltalade.

— Jag har råkat ut för en olycka och måste nu bedja er att bistå mig.

— En olycka? upprepade mannen förvånad.

— Ja, förklarade Gertrud. Jag har fallit ned i ett djup och förstörde dervid mina kläder. — Men detta är dock icke så farligt. Hvad som värre är, det är att en annan person råkat ut för samma öde, och henne måste vi rädda.

— Hvar är hon? frågade arbetaren.

Gertrud visste, att folket i trakten hade en viss fruktan för Dvergklyftan. Hon gaf för den skull ett undvikande svar.

— Innan vi gå åstad, yttrade hon, så måste jag hafva något att äta och dricka. Var derför god och gå till värdshuset der och köp litet mat samt en flaska vin. Ni skall bli rikligt belönad.

Vid dessa sista ord tog Gertrud fram ett par guldmynt.

Arbetaren förvånades högeligen, då han såg penningarna, och om han förut varit mindre benägen för uppdraget, blef han nu villig.

I värdshuset berättade han naturligtvis, hvad som hänt honom, och tilldragelsen väckte der stor undran.

När arbetaren kom tillbaka och man skulle begifva sig åstad till olycksplatsen, kunde Gertrud ej längre dölja målet.

— Till Dvergklyftan! utropade mannen förskräckt. Ne dit går jag ej.

Gertrud måste uppbjuda all sin förmåga för att få mannen med sig. Hon skildrade den nödstäldas belägenhet samt lofvade en riklig ersättning.

Till slut lät då mannen beveka sig.

— Må ske då, sade han. Om det gäller att rädda någon, bjuder ens kristliga pligt att hjälpa.

De gingo. Men ju närmare de kommo Dvergklyftan, desto ängsligare blef mannen.

Plötsligt stannade han.

— Nu går jag ej längre, förklarade han med bestämdhet. Det är så många människor, som förolyckats i Dvergklyftan.

— Förolyckats? frågade Gertrud, liksom för att lugna honom. Hur kan man förolyckas der? Det går ju en väg dit ned.

— Nej, nej, menade arbetaren. Denna väg känner jag. Man måste vara en god klättrare för att kunna gå ned der. — I förrgår senast störtade den stackars doktorinnan ned och bröt ett ben.

Gertrud förskräcktes häftigt, då hon hörde mannen tala om denna händelse. Det var ju hon, som störtat ned doktorinnan i klyftan.

För att beveka mannen att följa med vidare, erbjöd Gertrud honom ännu ett par guldmynt.

— Betänk äfven, tillade hon, att det gäller att rädda en människas lif!

— Der nere? frågade Wisgaud.

— Ja.

Arbetaren öfverlade en stund med sig sjelf, derpå beslöt han sig för att följa.

I dragkärran hade han några linor. På Gertruds uppmaning tog han dem med, och så stego de ned i klyftan.

Nedstigandet lyckades väl, och snart stod man på bottnen.

Med otrolig möda lyckades det de båda att rädda Inga. Hon låg fortfarande i vanmakt, men vaknade upp derur genom lämplig behandling.

När räddningsarbetet, som kräft en tid af omkring två timmar, var fullbordadt, aflägsnade sig Wisgaud, glad öfver den rikliga belöningen.

Han erbjöd sig att följa Gertrud tillbaka till skogshuset, ett anbud, som hon dock afböjde.

Sedan Gertrud sett mannen försvinna i fjerran, gick hon till den plats, der hon gömt skatten.

I gräset låg det lilla paketet med lifsmedel, som han köpt i skogshuset. Hon skyndade fram till detta och räckte största delen deraf åt sin väninna.

Denna åt med begärlighet, derpå gingo båda mot ingången till klyftan.

Duken med guldmynten utgjorde en temligen tung börda. Turvis buro de den, till dess de kommo till den smala väg, som förde ned till Dvergeklyftan.

Ändtligen var den sista svårigheten öfverstånden, och de båda stodo der uppe på skogsmon, öfver hvilken den allt högre och högre stigande solen göt sina värmande strålar.

Inga hade genom fallet samt till följd af försakelserna under de senaste dagarna blifvit betydligt svag, men den allt lifgivande solvärmens gaf äfven henne nytt lif.

— Hvarthän skola vi nu vända oss? sade hon plötsligt, i det hon kastade en blick på sina smutsiga och sönderrifna kläder. Skola vi gå till skogshuset eller återvända till doktor Strackman?

— Inga, du är vansinnig! utropade Gertrud. Till Treville vända vi ej åter för något pris.

— Men hvart skola vi då begifva oss? Vi kunna sannernligen ej visa oss för någon i denna toalett.

— Lika godt hvart det bär! utropade Gertrud häftigt. Men till skogshuset begifva vi oss ej, ty der känna de oss; ej heller till Treville. — Kom, kom!

Inga skakade otåligt på hufvudet. Hon ville göra invändningar, men Gertrud gaf henne ej tid dertill.

— Då jag sist var här i skogen med doktor Strackman, sade Gertrud, visade han mig vägen till Ormaus. Dit bege vi oss nu! — Ormaus är en liten stad med idog befolkning, och der kunna vi skaffa oss nya kläder. Kom!

Inga var ej med om detta förslag, men Gertrud drog henne med sig.

Knapt hade de gått tio steg, förr än de hörde hästramp samt rullandet af en vagn bakom sig.

De blefvo högeligen förskräckta. Deras samveten sade dem, att det sannolikt var någon, som förföljde dem.

Hastigt drog Gertrud sin följeslagerska med sig inåt skogen och försvann snart bland träden.

Vagnen rullade förbi på vägen.

I vagnen satt en ensam man, som, såsom det tycktes, hade stor brådska att komma till Ormaus.

Gertrud och Inga hade med klappande hjertan sett vagnens förbifart.

Först sedan ekipaget försvunnit i fjerran, vågade de sig fram på vägen, men genast döko andra människor upp på vägen och skrämde dem tillbaka in i skogen.

Nu stannade de der till aftonens inbrott, men drogo sig dock derunder långsamt fram mot Ormaus.

I Treville hade emellertid blifvit stor uppståndelse.

Man hade hört talas om de båda qvinnornas rymning, och doktor Strackman gjorde allt för att åter få dem i sina händer.

Dvergeklyftan blef genomsökt, men ingenting funnet.

Man trodde, att flyktingarna bortförts i en vagn, som hållits i beredskap för dem.

Men hvart hade de tagit vägen?

Polisen och gendarmeriet trodde ej på något romantiskt afvikande eller försvinnande.

I synnerhet var det en af gendarmerne, som höll före, att de båda uppehöll sig i Trevilles omedelbara närhet. Han visste, att skogen mellan Treville och Ormaus var rik på gömställen.

För honom stod det fast, att Inga och Gertrud befunno sig der.

När de båda flyktingarna stigit upp ur klyftan och arbetaren tog vägen mot Ormaus, träffade denne den gendarm, som sökte att i skogen finna ett spår af de båda qvinnorna.

Några minuter derefter visste gendarmen, hvad arbetaren varit med om i klyftan.

Han fick då bekräftelse på sin mening, att de bågge damerna vistades i skogen.

Han begaf sig nu till jägmästarebostället för att få en vägvisare. Jägmästaren blef icke litet förundrad, då han förnam, att, trots alla efterforskningar, de bägge kvinnorna icke blifvit upptäckta, ehuru det var uppenbart, att de befunno sig i närheten af Dvergklyftan.

Han anordnade nu en formlig skallgång. Men i stället för att genomströfva den mera åt sidan belägna delen af skogen, valde man den, som sträckte sig till Ormaus.

Ej heller doktor Strackman underlät att taga del i denna skallgång. Han befann sig till häst och rigtade äfven sina efterforskningar till Ormaus.

Fram mot aftonen ankom han till denna ort.

På en sidoväg hade det lyckats äfven för Gertrud och Inga att komma in i staden.

Deras syfte var att skaffa sig nya kläder, för att göra sig oigenkänliga.

Det lyckades dem att få andra hufvudbonader och nya kappor.

Klädda i dessa begåfvo de sig ut på gatorna.

Om doktor Strackman nu ridit förbi dem, skulle han ej hafva känt igen dem, ty så förändradt hade deras utseende blifvit genom denna omklädnad.

Inga hade skaffat sig anvisning på ett hotell, och dit begåfvo de sig nu.

Anlända till hotellet intogo de en stärkande måltid, och sedan de af hotellvärden erhållit upplysning om, när snälltåget till Paris afgick, beslöto de att medelst detta aflägsna sig så fort som möjligt från Ormaus.

Under det doktor Strackman och hans beordrade gendarmer trodde, att de båda därarne uppehöll sig i skogen mellan Treville och Ormaus, sutto dessa på tåget till Paris.

ETTHUNDRANITTONDE KAPITLET.

Grefvinnan von Falkenberg.

Gamle Jakob, det falkenbergska husets gamle trotjenare, höll sig städs i närheten af fru Falkner samt herskarinnan på Falkenberg, för att vara till hands, om de båda damerna önskade något.

Hvem var den främmande damen?

Denna fråga hade Jakob gjort sig väl hundrade gånger. Men, ehuru han väl hyste vissa aningar, visste han dock ingenting bestämdt.

Grefvinnan von Falkenberg — under detta namn hade mistress Wigtown föreställt sig för fru Falkner — satt nu vid fönstret i balkongrummet. Tankfullt såg hon ut öfver det vackra landskapet.

Fru Falkner vågade ej störa henne, utan satt tyst och stilla på sin stol.

Plötsligt vaknade grefvinnan upp ur sina drömmar. Hon vände sig till fru Falkner.

Denna, som fördjupat sig i tankar på gångna tider, hade vid minnet af allt som passerat fått tårar i ögonen.

Grefvinnan reste sig från sin plats.

— Ni gråter, min bästa fru Falkner, sade hon. Hvarför?

— O, nådig grefvinna, svarade fru Falkner, kan ni ej gissa, hvarför mina ögon tåras? — Det är icke af smärta, tillade hon, utan af glädje öfver den oanade lycka, som i dag vederfarits mig.

— Kallar ni mitt inträffande här en lycka? frågade grefvinnan med ett vemodigt leende. — Nej, nej, fru Falkner, någon lycka förbinder sig ej med min person. Jag är ett olyckans barn. Den gamle arbetaren, som jag talade med på vägen hit, hade rätt

— Hvad sade han?

— Att olyckan bröt in öfver slottet Falkenberg från den dagen, då jag kom dit.

— Den oförskämde!

— Äh, kalla honom ej så! Mannen hade rätt. Det var den allmänna meningen han uttryckte.

— Visst icke, skulden till olyckorna var icke ni, utan baron von Ingelfingen. — Men nu kommer en ny tid. Jag ser i andanom, att glädjen än en gång kommer att flytta in i slottet Falkenbergs salar. O, fru grefvinna, om jag kunde säga er allt som jag ser i drömmen!

— Hvad ser ni då?

— Jag ser en härlig sommardag breda sig öfver slottet Falkenberg. På landsvägen från Prittwitz till slottet står en oöfverskädlig människosamling, hufvud vid hufvud, liksom väntande någon.

Då dånar plötsligt ett kanonskott, klockorna i Prittwitz börja ljuda och ett mångstämmigt jubelrop fyller luften.

»De komma, de komma!» ropar man om hvarandra; och strax derpå begynner ett ihållande hurrande, som utgår från Prittwitz och derifrån sprider sig som en löpeld genom hela mängden. En hvar känner, att det är en stor högtidsdag.

Uppmärksamt lyssnade grefvinnan till fru Falkners ord.

— Slutligen, fortfor den senare, kör då en vagn fram. I den sitter vår nådige husbonde och bredvid honom ni, fru grefvinna. — Men ni sitta ej ensamma i vagnen. Vid er sida sitter äfven en underbart skön flicka, till hvilken ni då och då lutar er ned, betäcker hennes kinder med kyssar och hviskar: Erna, Erna!

— En vacker dröm, fru Falkner, sade grefvinnan, då borgfrun tystnade.

— Jag tror, att den drömmen en gång skall bli verklighet, svarade fru Falkner.

Grefvinnan fattade fru Falkners hand, tryckte den varmt och sade:

— Gud gifve, att den blefve det! — Men nu måste jag bryta upp och återvända till Prittwitz.

— Nej, fru grefvinna, ni måste stanna här. Och ni skall bo i balkongrummet, der grefven och er dotter tillbragte julhögtiden med oss.

— Julhögtiden? upprepade grefvinnan. Var han här då, min make?

— Ja, min nådiga grefvinna, han har varit här.

— Var han sig lik?

— Han hade åldrats rätt mycket, men var för öfrigt densamme. Samma milda blick och samma varma hjerta.

— Vet ni, hvar han nu befinner sig?

— Jag vet ej med bestämmdhet, men jag vet, att min man tills vidare sänder hans bref till Hamburg.

— Till hvem der?

— Till hans bankir. Denne vet antagligen, hvar grefven befinner sig och förmedlar korrespondensen.

— Ni har ingen aning om, hvar han vistas.

— Af hans sista bref synes framgå, att han då var stadd på spaningsresa efter Ingelfingen, som han vill ha i sitt våld. — Han har nu de nödiga medlen i sin hand för att våga det afgörande.

— Hvad menar ni, fru Falkner?

— Ni vet, fru grefvinna, att skatten i Falkenberg blef bortröfvad och gömd?

— Af Ingelfingen, ja.

— Det vet jag ej bestämdt, men jag tror det.

— Nå hur är det då med skatten?

— Den var gömd i närheten af familjegraven.

— Hade Ingelfingen fört dit den?

— Det vet man ej, fru grefvinna. Öfver skattens undanskaffande sväfvade ett mörker, som ännu icke kunnat skingras.

— Och denna skatt har min man funnit?

— Ja, fru grefvinna, och han tog den med sig. Värdet deraf uppgår till flere millioner.

— Min Gud, min Gud! utropade grefvinnan, jag trodde mig så nära målet, men nu får jag höra, att jag är längre från det än förut.

Nu öppnades dörren och kastellanen kom in.

Af mistress Wigtowns reskamrat hade han hört, att mistress Wigtown var en rik engelska, som för sitt nöjes skull reste i Tyskland.

Han hade ingen aning om, hvem hon verkligen var.

Grefvinnan besvarade nu hans helsning på det artigaste.

Plötsligt stannade kastellanen och lät sin blick pröfvande hvilade på den främmandes ansigte. Han bleknade och fick färg om hvartannat.

— Hvad ser jag! utropade han, i det han förundrad blickade i mistress Wigtowns ögon. — Ni är ingen engelska, fru grefvinna! Ni är — — O, min gud, är det möjligt? — Drömmer jag?

Grefvinnan gick emot honom och räckte honom sin hand.

— Min käre Falkner, sade hon, ni drömmer icke. Det är verkligen jag, och jag har kommit hit för att af er få kännedom om min mans öde.

Kastellanen blef utom sig af glädje. Han kunde icke i första ögonblicket yttra ett ord.

Grefvinnan måste först bryta tystnaden.

— Er fru har berättat mig, att ni är i besittning af min mans adress. Vill ni ge mig den?

— Omöjligt!

— Hur så?

— Om jag kände adressen, så skulle den stå till ert förfogande, men det gör jag ej. Jag har endast fått order att sända grefvens bref till Hamburg.

— Hvad heter då den hamburgske bankiren?

— Hammer & Bergman.

Kastellanden måste nu berätta allt som tilldragit sig vid grefvens senaste återkomst till samt vistelse på slottet.

Detta känner läsaren redan.

Det intressantaste var för grefvinnan hemligheten med den röda boken, som den gamle statkarlens dotter hade med sig.

— Hvar befinner de sig nu? frågade grefvinnan.

— I grefvens ego.

— Känner ni innehållet?

— Ja, ord för ord.

— Då kan ni kanske skriftligen återgifva det?

Kastellanden eftersinnade en stund, derpå svarade han:

— Ja, hufvudinnehållet i boken kan jag nedskrifva och lemna er.

På grefvinnans begäran efterskickades nu stat-Agnes.

En kvarts timme senare infann sig denna i balkongrummet.

— Jag har låtit kalla er, sade fru Falkner till henne, för att föreställa eder för en dam, som intresserar sig mycket för att få klarhet i frågan om grefve Horst von Falkenbergs skuld eller oskuld.

Agnes lät en mönstrande blick glida öfver den främmande damen, derpå började hon på grefvinnans uppmaning att berätta alla enskildheter, som hon af sin faders mun hört om grefven.

Under samtalet med stat-Agnes blef grefvinnan orolig och tankfull.

Af Agnes' berättelse framgick, att man ansett henne kall och hjertlös mot sin make, och dock slog hennes hjerta så varmt för grefve Horst von Falkenberg.

Det var detta missförstånd som smärtade henne.

På en vink af fru Falkner, aflägsnade sig stat-Agnes åter.

Plötsligt vaknade grefvinnan upp ur sina tankar. Hon vände sig till kastellanden.

— Kan ni skaffa mig ett ridande bud, herr Falkner? frågade hon.

— Det låter sig lätt göra svarade kastellanen. Dock beror det på hvarhän budet skall skickas.

— Till telegrafstationen i Prittwitz. Jag önskar telegraferas till bankiren i Hamburg för att fråga hvar min man befinner sig.

Kastellanen åtog sig att ombesörja denna telegrafiska förfrågan och aflägnade sig genast för att uppsätta telegrammet.

Utkommen i korridoren mötte han gamle Jakob och Krischan. De hade fått kännedom om grefvinnans ankomst till slottet och önskade att få se samt helsa på henne.

Kastellanen återvände till balkongrummet och framförde till grefvinnan denna de gamles önskan.

Hon samtyckte dertill, och strax derpå fördes de begge in i rummet.

Grefvinnan mottog dem vänligt och samtalade länge med dem.

De båda männen å sin sida gladdes åt att återse den forna herskarinnan, och många gamla, dels glada dels smärtsamma minnen väcktes till lif.

Sept omsider affärdade hon dem med en vänlig helsning till slottets öfriga underhåfvande, som möjligen kunde vara kvar från gångna tider.

En timme senare sprängde en ryttare in på gården. Det var budet, som kastellanen hade afsändt till Prittwitz och som nu kom tillbaka med svar.

Kastellanen skyndade ut att mottaga detta. Med febril ifver bröt han telegrammet och läste det.

Derpå skyndade han in.

— Här, här, fru grefvinna, sade han, i det han räckte henne meddelandet.

Grefvinnan mottog telegrammet och läste det halfhögt:

»Senaste underrättelsen om Edward kom från London. Den meddelade att han inskeppat sig till Afrika till Boma.»

— Boma, Boma, upprepade grefvinnan. Känner ni den orten?

— Ja, svarade Kastellanen. Det är den nyaste staden vid utloppet af Kongo. Der är sätet för Kongo-staternas regering och härifrån gå expeditioner in till det inre Afrika.

Grefvinnan sänkte för ett ögonblick hufvudet, der på lyfte hon åter stolt upp det som om en lycklig tanke hade födts i hennes hjerna.

— Herr Falkner, sade hon derpå bestämdt, jag reser till Afrika.

Kastellanen blef allvarsam.

ETTHUNDRATJUGONDE KAPITLET.

Under strejken.

Arbetarne vid det malchowska etablissementet hade efter mötet i värdshuset vid Gross-Naundorf delat sig i två läger.

De yngre arbetarne hade slutit sig tillsammans och ville kvarstå vid sina fordringar.

Doktor Fredrik — så kallade sig den unge man, som inverkat på de yngre krafterna — höll åter ett tal och förstod genom sin öfverlägsenhet att fullständigt vinna massorna.

Deputationer sändes till Edgar för att framföra de olika partiernas önsknningar.

Edgar var mycket bekymrad öfver dessa förhållanden. Oroligt gick han af och an i sitt rum och öfverlade med sig sjelf, om han skulle, för att befria sig från dessa bekymmer, antaga prinsens af Hochburg anbud att köpa det område, på hvilket Edgars etablissement låg.

Ur dessa funderingar väcktes han af ankomsten af en depesch.

Den kom från mistress Wigtown. Hon hade slutat sitt besök på slottet Falkenberg och var nu kommen till Prittwitz för att härifrån underrätta Edgar, att hon nästa afton åter skulle inträffa på hans gods.

Så angenämt hennes besök än var för honom, var det vid detta tillfälle föga välkommet.

Följande morgon kom en af Edgars trogna arbetare till honom och meddelade, att det missnöjda partiet aftonen förut hållit ett ytterligare möte, hvarunder man beslutat, att oryggligt vidhålla de en gång framställda fordringarna. Detta beslut hade kungjorts genom ett anslag, som uppsatts vid gårdsporten.

— Hvad innehåller anslaget? frågade Edgar.

— Förfärliga saker, herre! — Kom sjelf och läs! — Det är upprörande, ohyggligt!

Med bleknande kinder följde Edgar tjenaren.

På ett hvitt anslag var med dålig handstil skrifven en hotelse att, derest Edgar Malchow icke ginge in på arbetarnes rättmätiga fordringar, godset skulle antändas och läggas i aska.

— Detta är en dåres verk, yttrade Edgar, i det han ref ned anslaget och slet det i stycken. — Om arbetarne icke åtnöjas med de tillmötesgåenden, jag gjort, så måste jag vidhålla hvad jag yttrat till dem.

I upprörd sinnesstämning återvände Edgar till sitt arbetsrum. Här hade morgonkaffet redan blifvit serveradt, men Edgar märkte det knapt.

Tankfull och drömmande stod han vid fönstret och såg ut åt landsvägen, som i vanliga fall var så godt som öde och folktom.

I dag var det annorlunda. Öfverallt såg man gestalter dyka upp, som vandrade framåt i mindre eller större grupper. Äfven från byarna midt emot, der arbetarne hade sina hem, kommo karlar, af hvilkas utseende man kunde sluta, att de voro arbetare.

— Man har nu »firat» i tre dagar. Mina verk stå stilla, och jag måste vanmäktig åse, huru en handfull missnöjda söker förderfva hela arbetarepersonalen, mumlade Edgar. — — Hvad vill detta betyda? afbröt han sig plötsligt. Jag ser en beriden gendarm komma galopperande på vägen till mitt gods. — Har oroligheter redan förekommit?

Med mörk, rynkad panna såg han på den ankommande.

Några minuter senare sprängde gendarmen in på gården, lemnade hästen åt en dräng och skyndade derpå uppför trappan, sedan han underrättat sig om, att Edgar var hemma.

Edgar gick emot honom och förde honom till sitt arbetsrum.

— Hvad är å färde? frågade han. Jag ser på er, att ni icke har någon glad nyhet att meddela mig, utan fast mera en Jobspest.

— Ni har rätt, herr Malchow, svarade gendarmen. Det är oroligt här vid edert verk. I dag på morgonen ville ett antal äldre arbetare återupptaga arbetet, men hindrades derifrån af de yngre, och dessutom har man, enligt hvad som meddelats mig, fattat beslut, som kunna blifva ödesdigra nog för er.

— Hvad vill man då göra mig? frågade Edgar förundrad. Gendarmen ryckte på axlarna.

— Herr Malchow ni gjorde bäst uti att så fort som möjligt telegrafera till länsmannen och meddela honom, att här råder stor oro. Han skall då sända hjälp.

— Jag har förtroende till mina arbetare, svarade Edgar.

— Lita ej för mycket derpå! De äldre tvingas af de yngre.

— Tror ni då, att länsmannen kan bringa lugn?

— Det tror jag ej, men han kan på er begäran requirera militär.

— Hvad säger ni? — Tror ni, att jag skulle vilja hota mina arbetare med soldater? — Nej aldrig!

Återigen ryckte gendarmen på axlarna.

— Jag menar väl, herr Malchow, och om icke ni gör det, så måste jag hos mina öfverordnade anmäla förhållandet samt requirera militär.

— Gör icke det, sade Edgar i bedjande ton. Om militär visar sig här, skall trotset växa och slå ut i lågor.

— Jag tror, att det redan stigit till sin spets, svarade gendarmen. Herr Malchow följ mitt råd!

Huru mycket än gendarmen sökte öfvertyga Edgar om nödvändigheten af att anskaffa soldater, kunde han dock ej förmå honom att taga detta steg.

— Jag skall ännu en gång försöka att personligen lugna mina arbetare, svarade han, och om detta försök misslyckas, då vet jag, hvad jag har att göra.

— Då måste jag göra den anmälan, hvarom jag talat, sade gendarmen bestämdt.

— Afstå från detta beslut!

— Jag kan ej.

— Hvarför icke?

— Jag skulle derigenom göra mig skyldig till oförstånd i tjensten samt få förebräelser af mina förmän.

Gendarmen red sin väg.

Emellertid hade i en skogsbacke ej långt från gården en skara arbetare samlat sig under ledning af doktor Fredrik från Hamburg.

Denne höll åter tal. Han framstälde arbetarne såsom förtryckta slafvar och uppmanade öppet att skrida till våld för att såmedelst tvinga sig till bättre vilkor.

Han talade med eld och entusiasm; och hans ord felade ej heller att göra verkan. De framkallade en oerhörd förbittring.

Under det doktorn talade stötte en äldre arbetare en kamrat i sidan och sade:

— Straffe mig Gud, om jag ej sett denne doktor Fredrik förr!

— Verkligen! — Hvar då?

— I Bärenburg. — Jag bodde förr i närheten af detta ställe och blef då en natt legd att gräfva en väg in till mångrottan derstädes.

Förundrad hörde den andre arbetaren nu sin kamrat berättas om tilldragelserna i mångrottan vid Bärenburg, som vi redan känna.

— Jag är viss om, slöt berättaren, att doktor Fredrik icke är någon annan än den unge man, som då kallade sig Bruno Wilzeck. — Om jag minnes rätt, var han då efterlyst af polisen och ett pris utfäst för hans gripande. — Detta skulle vi kanske kunna förtjena nu.

— Kanske, sade den andre. Men låt oss gå härifrån, på det ej någon förrädare må höra oss. Och så skola vi söka få visshet om, huruvida doktorn verkligen är samme man eller ej.

De aflägsnade sig från den upphetsade mängden och vände sig mot Gross-Naundorf.

Knapt hade de gått hundra steg, förr än de mötte en yngre kamrat, som kom springande från Gross-Naundorf.

— Hvad är på färde? ropade de till denne.

— Militär kommer! svarade han. Ett helt kompani har anländt till Gross-Naundorf och väntar der på vidare order. — Äfven väntar man, att herr Malchow skall komma denna väg på återresa från jernvägsstationen.

De tre arbetarne skildes, och de två äldre fortsatte sin väg till Gross-Naundorf.

Länge dröjde det ej förr än en vagn kom rullande på vägen.

Knapt hade den uppretade arbetarskaran fått vagnen i sigte, förr än högljudda rop af ovilja höjdes.

— För Guds skull, sade den ene af de bägge äldre arbetarne till den andre, nu kommer säkert en olycka att inträffa. — Se der redan!

Den andre vände sig om och såg, huru ett antal arbetare rusade fram mot vagnen och bombarderade den med stenar, och samtidigt trängde sig rop om hjälp till deras öron.

Militärpatrullen hade sannolikt förutsett detta öfverfall, ty den kom redan i nästa ögonblick i ilmarsch fram till platsen.

Då arbetarne sågo soldaterna komma, sprungo de åt alla håll.

Edgar lemnade då vagnen och stod der blek och darrande med en revolver i handen.

— Hvad har händt? frågade befälhafvaren för militärpatrullen.

— Se hit in i vagnen, och ni skall finna hvad som händt!

Officeren tittade in och såg en äldre dam ligga afsvimmad i ett hörn af vagnen, blödande ur ett sår i pannan.

— Är hon svårt sårad? frågade befälhafvaren.

— Det vet jag ej ännu. — Nu är ej heller tid att undersöka det

Sedan Edgar anhållit, att militärpatrullen måtte eskortera honom hem, steg han åter upp i vagnen.

Under hemfärden vaknade mistress Wigtown upp ur sin medvetlöshet. Det visade sig, att såret var af ganska lindrig natur. Afsvimmandet hade framkallats af skrämset.

Något senare på aftonen samma dag sutto Edgar och mistress Wigtown tillsammans i den förres arbetsrum och samtalade.

Mistress Wigtown meddelade hvad hon erfarit på slottet Falkenberg samt att hon beslutat att resa efter till Afrika, ett förslag, som Edgar ifrigt afrådde.

Då hördes plötsligt en ryttare spränga in på gården. Edgar skyndade fram till fönstret, öppnade det och blickade ned på gården; men som mörkret redan inträdt, kunde han ej se, hvem den ankommande var.

— Hallå! ropade då någon der nere.

— Hvem är det? frågade Edgar.

— Jag är förvaltaren Lohman.

— Hvad är då å färde?

— En stor fara är förhanden, herr Malchow. Arbetarne hota att rivra ned fabrikerna.

— Hvar äro soldaterna? sporde Edgar.

— De äro under marsch dit.

Edgar ryste till, ty på afstånd hörde han nu ett begynnande tumult. Skrän och rop blandades med smällarna af gevärsskott. Han var ännu obesluten, hvad han skulle göra, då en röst från ett vindsfönster ropade:

— Herr Malchow, herr Malchow, se dit bort! Fabrikerna brinna!

Krampaktigt grep Edgar med händerna uti fönsterkarmen och stirrade bort åt det håll, der hans fabriker lågo.

Lågorna slogo redan upp högt mot skyn.

ETTHUNDRATJUGUFÖRSTA KAPITLET.

En afslöjad.

Vi måste föra våra läsare några timmar tillbaka i gången af vår berättelse.

Efter soldaternas ingripande vid öfverfallet af Edgars vagn, hade arbetarne spridt sig åt alla håll.

Dessförinnan hade de dock kommit öfverens om, att de skulle samlas på »Hexornas dansplan» — så kallades en liten öppen, jemn plats inne i skogen.

Dit skyndade alltså de yngre arbetarne med sin ledare. De äldre deremot samlades vid värdshuset i Gross-Naundorf och rådgjorde om, huru de skulle kunna ställa sakerna till rätta.

De ville under alla omständigheter visa sin husbonde, att de ogillade hvad som skett. Äfven yttrade man sitt missnöje med ledaren, doktor Fredrik.

— Först af allt, sade, på tal om denne, Mainau — det var den arbetare, som trodde sig känna igen doktorn från Bärenburg — måste denne uppviglare göras oskadlig. Jag skall om-tala för den här stationerade gendarmen, hvem mannen i verk-ligheten är.

De öfriga arbetarne afrådde honom derifrån, då han ej var säker på sin sak, men Mainau var orygglig i sitt beslut.

Han aflägsnade sig och uppsökte gendarmen. Underrät-telsen mottogs af denne med begärlighet.

Han framtog ur sin plånbok ett honom tilldeladt exemplar af Bruno Wilzecks signalement och genomläste det.

Detsamma passade fullkomligt in på doktor Fredrik.

Utan dröjsmål spände därför gendarmen sin värja vid sidan och skyndade ut för att i nästa minut på sin häst spränga bort till »Hexornas dansplan», der han hoppades att finna doktorn.

På vägen genom skogen mötte han flere arbetare. I deras ansigten afspeglade sig ovilja och trots.

Gendarmen aktade ej derpå. Han visste med sig, att han befann sig i utöfningen af sin pligt och trodde sig göra rätt uti att ingripa ännu, innan det blef försent.

På Hexornas dansplan rådde sedan ungefär en halftimme tillbaka ett rörligt lif. Massor af de yngre arbetarne lågo eller sutto i gräset och hörde på doktor Fredriks ljungande och upphetsande tal.

Flera af arbetarne hade sjelfva talat, och hela skaran hade på så sätt kommit i en ytterligt upprörd sinnesstämning.

Nu började doktor Fredrik åter att tala. Men plötsligt afbröt han sitt anförande, ty en deputation, som sändts till herr Malchow, kom i detta ögonblick till baka.

En hemsk tystnad inträdde. Deputationens ordförande förklarade med ljudlig röst, att herr Malchow ej ens mottagit dem utan låtit förklara, att, han ej ginge in på deras fordringar.

Knappt hade deputationens ordförande slutat sitt meddelande, förr än doktor Fredrik åter sprang upp på den sten, som tjänade till talarestol, och utfor i hätskhet mot herr Malchow, som »ej ens nedlåtit sig att tala med sina arbetare», samt uppmående att skrida till handling.

— I sen, yttrade han, att I ingenting kunnen uträtta med godo. Skriden till våld?

Under det doktorn yttrade detta, som af den förbittrade hopen mottogs med jubel, kom en karl andfädd framspringande till talaren.

— Hvad står på? frågade doktorn, missnöjd öfver att blifva störd.

— En gendarm kommer ridande, och soldaterna rycka fram för att skingra oss.

Arbetarehopen blef vild. Man skrek, svor och hojtade. Den som såg dem i detta ögonblick, kunde ej tvifla på, att de nu vore i stånd att begå hvilken handling som helst.

Ett ögonblick öfverlade doktor Fredrik, hvad han skulle göra. Plötsligt bleknade han.

— Om gendarmen kommer hit, så gäller det mig, hviskade han. — Kamrater, ropade han derpå högt, gendarmen tänker häkta mig! Tillåten I det?

— Nej! Aldrig! ropade arbetarne i korus.

Knappt hade detta yttrats, förr än gendarmen var på platsen.

Han skulle ha ridit fram till doktorn, om icke denne skyddats af arbetarne, som i en ring slutit sig omkring honom

Han måste alltså stanna utanför ringen.

— Var god och kom hit till mig ett ögonblick, herr doktor Fredrik! ropade gendarmen. Jag har något att tala med er om.

Ett hänskratt från samtliga arbetarne blef svaret på denna uppmaning.

— Skingren er! ropade då gendarmen till arbetarne. Jag befaller er det i lagens namn. — Tron ej på denne förledare! Han är en efterlyst brottsling vid namn Hugo Wilzeck, och jag har kommit hit för att häkta honom. Släppen mig fram!

Så snart gendarmen yttrat detta, hördes en sten susa genom luften. Den träffade hästens hufvud.

Gendarmen bleknade. Han insåg, att han ingenting skulle kunna uträtta mot den uppretade mängden.

Han svängde därför om sin häst och sprände derifrån.

— Nu skingren er, så fort som möjligt! uppmanade doktor Fredrik, när gendarmen var ur sigte. Ty helt visst kommer nu soldaterna hit, och mot dem kunna vi ej hålla stängen. Men låtom oss vid mörkrets inbrott samlas utanför kontorsbyggningen!

Några minuter derefter var »Hexornas dansplan» tom. När soldaterna kommo dit, funno de ej en människa utan måste återvända till Gross-Naundorf med oförrättadt ärende.

Emellertid började nattens skuggor att falla på.

Då blef det så småningom rörelse utanför kontorshuset till till det Malchowska etablissementet.

Såsom spöklika skuggor kommo arbetare smygande från omgifvande ängar, fält och skogsbackar och samlade sig utanför muren till etablissementets område.

Der infann sig äfven doktor Fredrik.

För att vidmakthålla sinnesförbittringen höll han ännu ett kort tal.

Derpå samlade han några af de tillförlitligaste omkring sig och gaf dem sina ordress.

Ett doft bifallssorl följde hans ord, derpå började cirka 40 å 50 man att klättra öfver den låga muren.

När denna skara kommit in på verkstadsgården, klättrade äfven doktor Fredrik öfver.

Under hans ledning började nu ett systematiskt förstörelsearbete.

Maskiner och verktyg slogos sönder. På några minuter förstördes dylika inventarier till värde af hundratusentals kronor.

När den dyrbaraste af denna egendom blifvit sönderslagen, befalde doktorn, att eld skulle anläggas. Först af allt tändes förrådshuset, der upplag fans af virke och andra lätt brännbara ämnen.

Elden tog hastig fart, och lågorna slogo snart upp mot skyn. Under detta sista nidingsdåd saknades plötsligt doktorn. Man frågade hvarandra efter honom, men ingen visste, hvar han befann sig.

När denne illistige förförare såg sitt sataniska verk fullbordadt, sökte han draga sig ur spelet samt lemna arbetarne i sticket.

Han klättrade öfver muren för att aflägsna sig från platsen, men till sin förskräckelse fann han, att han försent tagit till reträtten.

Muren var rundt omkring omgifven med soldater.

Ett ögonblick stod doktorn och skar tänderna af raseri, derpå klättrade han tillbaka öfver muren.

— Kamrater hjälpen! ropade han till sina trogna. Man kommer för att gripa mig. Återvägen är stängd. Kunnen I hjälpa mig? Kunnen I visa mig en annan utgång?

De arbetare, till hvilka han ropade detta, förstodo genast situationen och väl lokaliserade som de voro funno de strax råd.

— Ja, kom hit, herr doktor, sade en af dem. Här uppe finnes en väg, som går ut till vattenverken!

Doktor Fredrik och hans följeslagare rusade upp för en trappa.

De märkte ej att de följdes af en man, som noga gaf akt på dem.

Denne man var den äldre arbetare, som vi lärt känna under namnet Mainau. Han släppte ej arbetareledaren ur sigte, och sade till sina kamrater:

— Låt ej den skälmen undkomma! Han tänker fly upp till vattenverken. Vi måste genskjuta honom.

Sex man jemte gamle Mainau skyndade nu snedt öfver den klart belysta fabriksgården, till dess de kommo fram till yttermuren omkring fabrikerna. Här stod ett litet hus, i hvilket en öfverbyggd vattenledning gick utifrån in i en fabrik. Dörren stod öppen. Mainau och hans kamrater rusade uppför trappan och skyndade förut i den af elden klart belysta gången, till dess de kommo i närheten af hufvudbyggnaden.

Gången vidgade sig bär till en halfrund utbyggnad. Raskt fördelade Mainau sina kamrater så, att de bildade två led.

— Han kommer, han kommer! hviskade han. Nu gäller det att passa på!

Knappt hade dessa ord kommit öfver hans läppar, förr än den flyende hördes komma.

Mainau stod i ett hörn, med handen hårt gripande om sin kapp. Han såg tydligt, huru den föregifne doktorn likblek skyndade före arbetarne.

— Vänta du, mumlade Mainau, dig skola vi nog taga fatt!
Nu dök arbetareledarens likbleka ansigte upp bredvid honom.

— Halt! befalde då Mainau. Ej ett steg längre, ty då slå vi ihjel dig!

I doktorsn:s sällskap befunno sig endast två arbetare af hans parti.

De försökte visserligen att rädda doktor Fredrik ur Mainaus händer, men denne ropade till dem:

— Uppgifven försöket! I ären blott tre, men vi sju! Gån till baka!

Den strängt uttalade befallningen gjorde verkan.

De begge arbetarne studsade förskräckta till baka, ty de sågo, att de ingenting skulle kunna uträtta mot öfvermakten.

En af de äldre arbetarne hade fattat doktor Fredrik för bröstet och höll honom fast.

Raseri och förtviflan talade ur hvarje drag af doktorsn:s ansigte. Han såg att han var förlorad, om han förblefve i arbetarens våld. I En sekund såg han denne i ansigtet, derpå såde han:

— Släpp mig!

— Nej! svarade den andre.

Men knapt hade detta ord kommit öfver hans läppar, förr än han med ett högt anskri stöp omkull.

Doktor Fredrik hade tilldelat honom ett starkt slag under hakan, så att blodet började forsa ur näsa och mun.

Allt detta hade gått så fort, att de andra männen ej märkte det.

De sågo nu sin kamrat störta omkull och skyndade då fram till honom. Detta ögonblick begagnade doktor Fredrik för att springa till baka den väg han kommit.

Redan trodde han sig vara räddad, då han återkom till de bägge arbetare, som förhjelpt honom att fly.

— Rädda mig! Rädda mig! ropade han i förtviflan. Det är er pligt att föra mig i säkerhet!

Från stora gården hördes nu militärtruppens kommandorop. Denna hade i mindre afdelningar plaserat sig mellan de olika fabriksbyggnaderna och ryckte nu fram i sluten kolonn.

För arbetarne blef ställningen kritisk. De som sprungo fram till yttermuren sågo der soldaternas gevär blixtra emot sig och midt inpå gården bland de brinnande husen stötte man också på soldater.

På en punkt kom det till en häftig strid mellan militären och arbetarne. Den förra bombarderades med stenar.

Den kommenderande officeren sprang med dragen sabel fram mot de anstormande arbetarne och befalde dem att gifva sig.

I nästa ögonblick träffades han af en sten i hufvudet, så att han föll till marken.

Förbittrade häröfver gifvo soldaterna eld. De ville hämnas sin befälhafvares fall.

Ett vildt tjut hördes från närmaste sidoflygel, der mängden af arbetarne befann sig.

Doktor Fredrik visade sig nu i ett fönster till en brinnande byggnad. Han hade räddat sig dit, men gamle Mainau hade följt honom äfven dit.

Doktorn ärnade just ropa något till de nedanför stående arbetarne, då han hastigt kände sig gripas i naken och dragas bakåt.

Mainau var en gammal man visserligen, men hans muskler voro stålsatta, och mot honom förmådde doktor Fredrik ingenting.

— Skurk! Usling! Eländige förledare! dundrade Mainau. Du har gjort oss olycklige allesamman. Jag skulle rättvisligen kasta dig i den flammande elden, men denna död vore för god för dig — —

Hans ord afbrötos af en ny gevärssallva, som aflossades mot de sammanpackade arbetarne och som gjorde en fruktansvärd effekt.

Jemmerrop och skrik af raseri fylde luften.

I den fallne officerens ställe tog närmaste underbefälhafvare nu kommandot öfver soldaterna.

Han förbjöd vidare skjutning och riktade i stället sin uppmärksamhet på eldens släckning.

Sedan han fördelat militärkompaniet i två afdelningar beordrade han den ena att omringa och bevaka arbetarne samt kommenderade den andra till arbete med eldens släckning.

En inom fabrikerna befintlig ångspruta uppeldades och sattes i verksamhet. Med den fart elden hunnit taga fans föga utsigter till eldens dämpande, men mycket var redan gjort, om den kunde begränsas.

Under det detta arbete pågick hade ingen aning om, att Mainau och Fredrik kämpade en fruktansvärd kamp med hvarandra i det brinnande huset.

Ung och vig som denne senare var lyckades det honom slutligen att undkomma den i styrka eljest öfverlägsne Mainau, och i vild fart skyndade han derpå framåt gången.

Han hörde Mainaus steg bakom sig och ilade därför framåt så fort sig göra lät.

Men då brast plötsligt golvet under hans fötter. Ett förfärligt, genomskärande ångestskrik fylde luften, och den storordige mannen störtade ned i det brinnande djupet.

Högt slogo lågorna upp öfver honom, som frambesvurit så mycken olycka, och belyste hans ömkliga slut.

Ännu i flera timmar arbetade sprutorna, och derigenom hindrades det fruktansvärda elementets vidare framfart.

Omsider började dagen gry. Solen steg upp öfver bergen och belyste det gräsliga skådespel, som tedde sig på platsen för det Malchowska fabriks-etablissemnet.

Edgar Malchow hade strax vid eldens utbrott skyndat till och hade derigenom blifvit vittne till de dyrbara anläggningarnas undergång.

En tår af vemod och smärta trängde sig fram i hans ögon.

— Allt, allt är förloradt! hviskade han, i det han lät hufvudet sjunka ned mot bröstet.

Ett ohyggligt skrän hördes i detta ögonblick från arbetarehopen. Man hade funnit och drog nu fram doktor Fredriks halft förkolnade kropp ur det sammanstörtade fabriks-huset.

ETTHUNDRATJUGUANDRA KAPITLET.

Systemens hämd.

Dagen efter fabrikenas brand spred sig underrättelsen härom genom alla tidningar.

Telegrafén meddelade till och med de minsta detaljer af förloppet, så att Margret Heimburg redan på eftermiddagen fick kännedom om den förfärliga händelsen.

Hon visste ej, hvad hon skulle göra. Hon var obesluten, om hon skulle stanna der hon var.

Hennes bekymmer och smärta stego till sin höjd, då hon på en telegrafisk förfrågan ej fick något svar inom den tid, som hon ansåg dertill vara behöflig.

Hvarför telegraferade ej Edgar?

Denna tanke sysselsatte henne beständigt. Det kunde, enligt hennes uppfattning, icke bero på något annat, än att han vid branden äfven själf råkat ut för någon olycka.

Hon skulle hafva afrest för länge sedan, om hennes syster och hennes moder ej varit.

Ludmilla hade efter inträffandet på Margrets egendom blifvit ännu mera dyster och sluten, än hon förut varit.

Ofta kommo anfall af vansinne öfver henne, och i sådana ögonblick måste allt göras för att hindra henne från någon oöfverlagd handling. Äfven i dag hade Ludmilla rasat och skrikit.

För Margrets andliga öga trädde åter alla de bilder fram, som hon innevarande dag upplefvat med sin syster.

Hon ryste, då hon tänkte derpå, att Ludmillas tillstånd kunde försämrast.

Hon funderade just på, hvilka medel, som skulle kunna användas för att lugna henne, då ett postbud kom med ett expressbref.

Med darrande händer tog hon brefvet och bröt det hastigt. En flyktig blick sade henne, att brefvet var från Edgar.

Öfver hennes ansigte spred sig en djup purpur, och hennes ögon antogo ett uttryck af varm kärlek, då hon satte sig i en stol och började läsa:

»Min dyra, älskade Margret!

Såsom du kanske redan sett af tidningarna, ha mina fabriker brunnit ned. Ända till sista ögonblicket trodde jag, att det skulle lyckas mina bemödanden att stilla rörelsen bland mina arbetare, men jag fann mig besviken.

Jag kämpade förgäfvets. Arbetarne upphetsades af en så kallad ledare, och olyckan kom snabbare än jag anade.

Af mina fabriker finnes nu ej mycket kvar, endast det, som var af minsta värde.

Jag har nu beslutat mig för att antaga prinsens af Hochberg anbud om köp af mitt etablissement.

Så mycket om min närvarande ställning.

Mistress Wigtown har kommit tillbaka, och som du kanske också sett af tidningarne blef hon träffad af en sten, som kastades af de vilda arbetarne. Hennes tillstånd är visserligen icke oroande, men hon behöfver dock ännu läkarevård derför.

Om det är dig möjligt, så kom så fort som möjligt till Gross-Naundorf! Vi vänta dig båda med otålighet.

Din Edgar.»

Bekymrad lät Margret handen med det lästa brefvet sjunka ned i knäet.

— Hvad skall jag göra? — Skall jag resa?

Hon skakade sakt på hufvudet.

— Det är omöjligt, fortfor hon, ty Ludmillas tillstånd låter en befara det värsta. Skall jag lemna henne ensam med min styfmoder?

Länge kämpade Margret med sig sjelf, men slutligen segrade hennes önskan att återse Edgar samt att vårda mistress Wigtown.

Hon gick till det rum, i hvilket hennes moder och Ludmilla befunno sig. Här meddelade hon dessa hvad brefvet innehöll.

Hennes moder gillade hennes plan att resa.

Blott Ludmilla ogillade den. Hon reste sig, lät sin blick några ögonblick hvila på Margret, derpå sade hon med ett hånande leende:

— Margret, hvad du nu sagt oss är icke sant! Du tänker ej resa till din fästman, utan till Wildenfels. — Erik lefver. — Han är icke död, och den, som man fann i Gross-Naundorf, var en annan.

Margret suckade djupt.

Af dessa Ludmillas ord hörde hon, att systemen ännu var omtöcknad af vansinnets natt.

— Ludmilla, sade hon i bevekande ton: Erik är för länge sedan död. — Han skall aldrig mer återkomma.

Hon ville tillägga ännu några ord, men Ludmilla lät henne icke tala.

Liksom en furie sprang hon upp, fattade henne i axeln och lät sina af lidelsefull eld glödande ögon hvila på Margret.

— Se, hur du narras! Du kan icke se mig i ansigtet! Du har stält dig i hemligt förstånd med Erik, på det du skulle kunna få träffa honom! Men ve dig, Margret! Jag kan hämnas, hämnas fruktansvärdt!

— Kära Ludmilla, hör då på ett ord! — Här har du brevet. Du känner nog Eriks handstil. Se sjelf, om brevet är från honom eller icke!

Blott ett hänfullt leende var Ludmillas första svar. Derpå yttrade hon:

— Jag behöfver ej läsa ditt bref. Du är falsk, du har stulit min älskade från mig, min lycka och min ära!

Hennes röst antog vid dessa ord ett uttryck af hårdhet.

Ända tills nu hade Ludmillas moder suttit lugn. Men då hon hörde hotelserna från sin dotters läppar, sprang hon upp. Hon trängde sig emellan de båda systrarna och rigtade sina genomträngande blickar på den vansinniga.

— Hitintill, men icke vidare! tillropade hon Ludmilla. Du har hittills jemt och ständigt kränkt din syster, nu kommer du till och med med hotelser. — Kom, Ludmilla, du följer med mig!

Den tilltalade skrek till, som om hon träffats af en häftig smärta, men modern drog henne med sig ut ur rummet.

Margret blef stående midt i rummet. Hon blickade tyst och dystert mot golvet.

Hvad hon nyss hört af sin syster upprörde henne på det djupaste.

— Att vara oskyldig och dock utsättas för beskyllningar till och med af sin egen syster, det är smärtsamt! — Hvad har jag då gjort? — Förtjenar jag förebräelser? — Men på visst sätt har jag ingenting att säga. — Så länge icke allt är klart och uppenbart har Ludmilla rätt att beskylla mig för att ha röfvat hennes lycka. — O, den förfärliga hemligheten! — —

I detta ögonblick kom Margrets styfmoder åter tillbaka. Hon skyndade fram till Margret, slog sina armar om henne och blickade in i hennes tårfyllda ögon.

— Förlåt henne, Margret! Du vet ju, att det stackars barnet icke är tillräkneligt. — Glöm hvad som nu förefallit och res till Gross-Naundorf!

— Mamma, jag längtar efter Edgar, men oroar mig också för ett sammanträffande med honom.

— Hvarför?

— Fråga ej hvarför! mamma! — Den olycksaliga hemligheten, som ännu icke är uppenbarad, står som ett hemskt spöke mellan mig och Edgar.

— Nå, så säg honom då det, och om han ej tror det, skall han få höra det ur min mun.

— Nej, aldrig i tiden! skrek Margret. Ur din mun får han ingenting yeta. Jag allena måste säga honom det, och det skall ske så snart det blir ljus i allt det dunkla och oklara.

De båda talade ännu en stund med hvarandra och kommo slutligen till det beslutet, att Margret nästa morgon skulle resa till Gross-Naundorf.

Derpå återvände de till Ludmilla. Hon tycktes emellertid hafva lugnat sig, men om man noga gaf akt på henne, märkte man, att hon rufvade på någonting.

Hvad kunde det vara? Denna fråga gjorde sig Margret mer än en gång.

Omsider reste sig Ludmilla för att gå till ett angränsande rum, och Margret trodde att hon lugnat sig, då hon plötsligt vände sig om.

Hon höjde hufvudet och ropade till sin syster, i det vansinnet lyste ur hennes ögon:

— Triumfera ej för tidigt! Du bedrager mig icke ännu en gång.

Med dessa ord försvann hon.

— Hvad skola dessa Ludmillas ord betyda? frågade sig Margret, när hon blef ensam i rummet. — Hon hotar mig.

Margret begaf sig nu till sitt arbetsrum och skref der ett bref till Edgar för att underrätta honom om sin resa.

Derpå begaf hon sig till hvila; husets öfriga invånare gjorde detsamma och ett par timmar derefter var det tyst och stilla på Margrets gods.

Då tändes plötsligt ljus i Ludmillas rum; och strax derpå såg man den vansinnigas gestalt afteckna sig mot rullgardinen.

Hon hade nemligen stigit upp, sedan hon öfvertygat sig om, att alla gått till hvila.

Ur hennes ögon sprutade ett lidelsefullt hat. Hennes läppar rörde sig, men ännu kom intet ord öfver hennes läppar.

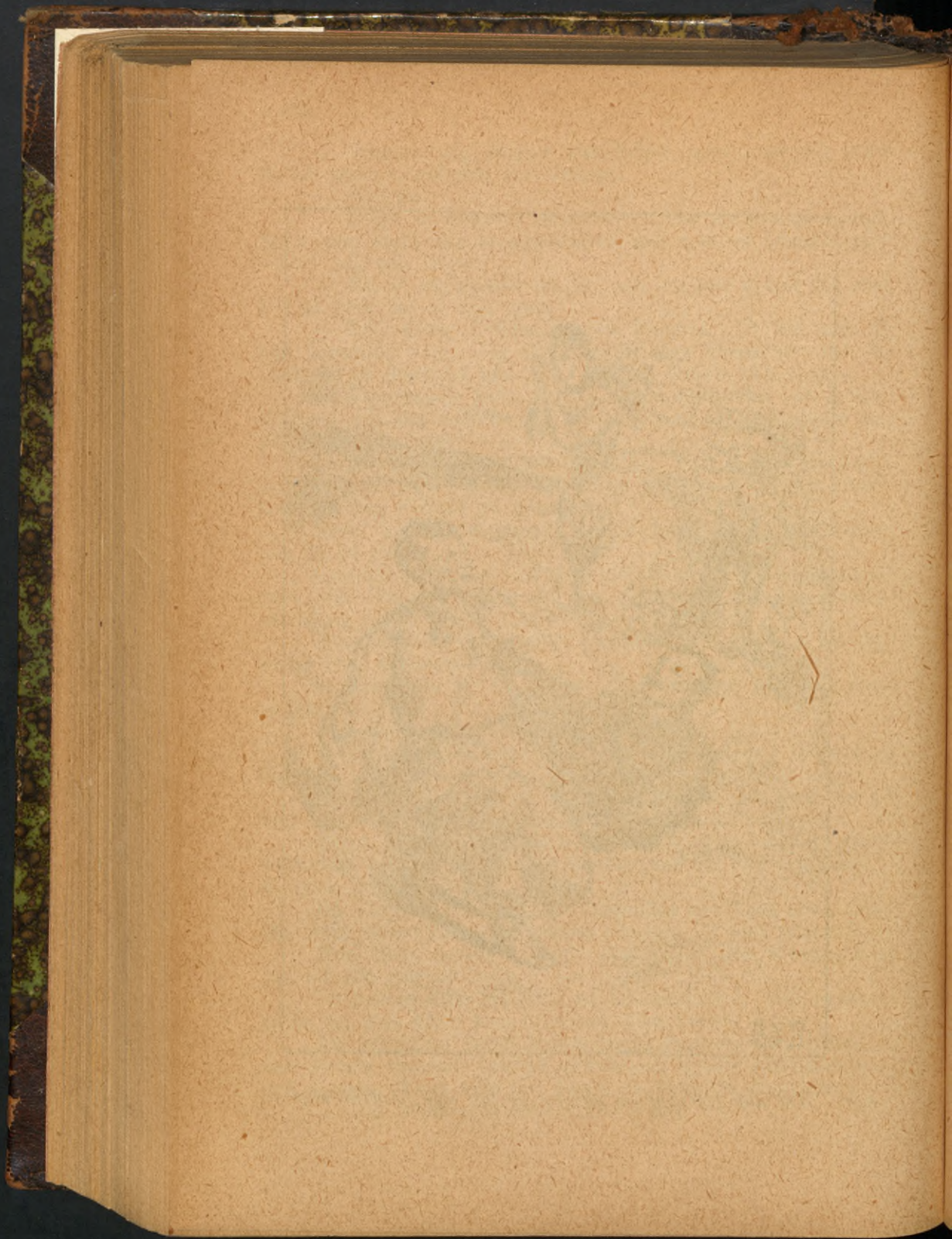
Ett ohyggligt beslut syntes hafva uppstått inom henne, ty flere gånger stannade hon på golfvet och tryckte händerna hårdt mot pannan liksom ville hon lugna de bultande tinningarna.

— Jag måste göra det! hviskade hon.

F. 65.

63) »Då dök plötsligt en kvinlig gestalt upp bredvid mig.»

Hon kastade på sig några nödvändiga klädesplagg samt drog ut den öfre lådan i en kommod.

Ifrigt sökte hennes fingrar bland der förvarade föremål. Plötsligt lyste det till i hennes ögon.

— Här är han! mumlade hon.

Knapt hade hon yttrat dessa ord, förr än hon tog upp ett litet läderetu i ur lådan och gick med detsamma fram till bordet.

Hennes ögon lyste af en hemsk eld, då blicken föll på en blixtrande dolk, som befann sig i etuiet.

— Ah, mumlade hon, under det ett vederstyggligt leende krusade hennes läppar, han blänker vackrare än din förlofningsring, Margret. — Dock skall du ej länge få behålla den ringen, ty han är min. — För mig är den bestämd, ej för dig.

Hon stötte dolken mot bordets skifva för att pröfva dess bett.

— Ab, fortfor hon derpå, du är skarp! Du har en gång funnit vägen till min moders hjerta, nu, Margret, skall han äfven finna vägen till ditt! Du skall få lönen för ditt nidingsdåd!

Nu slog klockan tolf. När dess slag förklingat, tog Ludmilla dolken i handen och smög sig långsamt mot dörren.

Här lyssnade hon med spänd uppmärksamhet. Men ej ett ljud förnams, som tydde på, att någon vakade.

— Alla sofval hviskade hon.

Hon öppnade dörren och begaf sig ut i korridoren. Sakta smög hon sig fram här till dess hon kom till sin moders dörr.

Då stannade hon ett ögonblick.

Det föreföll henne som om hon hört sin moders varnande röst i sina öron.

Hon spratt till och såg sig oroligt omkring.

Derpå drog hon en djup suck och lemnade så samvetets sista varning obeaktad.

Ännu några steg, och hon stod vid Margrets dörr.

Margret anade ej, hvad som förestod henne. Hon sof den rättfärdigas sömn.

Sakta och tyst öppnade Ludmilla dörren till sin systems rum. På Margrets bord brann en liten nattlampa.

Denna kastade ett matt, rödaktigt sken omkring i rummet.

— Der, der! hviskade Ludmilla.

Hennes hatfulla ögon rigtades bort till Margrets bädd. Hon låg der försänkt i djup sömn.

Ludmilla smög sig fram till bädden och betraktade ett ögonblick Margret med ondskefull blick.

Derpå lyfte hon dolken och sänkte den med kraft i den sofvandes bröst.

En mörk blodström sjöd fram ur såret och göt sig öfver bädden.

Margret vaknade med ett rop af smärta.

Och då hon såg Ludmilla bredvid sig samt kände, hvad som passerat, började hon skrika på hjälp.

— Ludmilla, hvad har du gjort? ropade hon, i det hon drog dolken ur såret.

Den vansinniga stormade ut ur rummet, följd af systemns hjelprop.

Det blef snart uppståndelse i huset.

ETTHUNDRATJUGUTREDJE KAPITLET.

Herskarinnan på Falkenberg.

Kastellanden Falkner gick med en depesch i handen in i sin makas rum. För hans fru behöfdes det blott en enda blick för att finna, att något särskildt inträffat.

— Hvad nytt? frågade hon.

— Du vet, svarade kastellanden, att brefvet från doktor Strackman meddelade, att Inga rymt tillsammans med en annan dåre?

— Ja, men ett telegram från doktorn underrättade oss ju sedermera om, att hon blifvit återfunnen.

— Nej, det telegrammet var ej från doktor Strackman, utan från Inga sjelf.

— Hvad säger du? Det är omöjligt!

— Läs sjelf, om du ej tror mina ord!

Kastellanden räckte sin hustru den depesch, som han höll i handen.

Fru Falkner tog den, och hennes blickar flögo hastigt öfver innehållet, som lydde:

»Jag kommer inom en eller två dagar till Falkenberg. Var god och håll mina rum i ordning! Inga von Prittwitz.»

— Jag förstår ej detta, sade fru Falkner. Doktorn uttalade såsom sin öfvertygelse, att Inga råkat ut för någon olycka, men nu meddelar hon oss sjelf, att hon snart skall komma hit till Falkenberg.

— Och enligt hvad telegrammet anger, befinner hon sig i Paris.

— Mycket rätt. Det är afsändt derifrån i dag på morgonen.

— Hur oförklarligt det än synes, ha vi intet annat att göra än att efterkomma befallningen.

Kastellanen gick ut för att se till rummen i den flygel, der Inga förr en gång bott.

Allt befann sig der i god ordning, så att Inga kunnat mottagas när som helst.

Ännu i två dagar fingo Falkner och hans hustru afbida vidare meddelande från den väntade herskarinnan.

På tredje dagen kom ett telegram, deri hon begärde vagn mot sig vid Isenbrunn.

Vid utsatt tid afreste Falkner sjelf för att möta henne.

Han infann sig i god tid vid jernvägsstationen.

Hans hjerta klappade allt hastigare ju närmare stunden kom för tågets ankomst.

Ändtligen kom det.

Kastellanen var högst nyfiken att se, i hvilken sinnesförfattning Inga befann sig.

Tåget körde in på banhallen, och snart stod Falkner ansigte mot ansigte med fru Inga von Prittwitz.

Denna slog tillbaka slöjan och såg djupsinnigt på kastellanen. Hennes ansigtsuttryck såg dystert och något lidande ut. Huru olika var hon ej nu mot när hon lefde sin lyckliga tid på Falkenberg!

Kastellanen skakades af en rysning, då han såg sin unga herskarinna.

Han helsade henne välkommen och bjöd henne sin arm för att föra ut henne till vagnen.

Inga mottog armen, och de gingo in genom väntsalen.

Plötsligt drog Inga slöjan för ansigtet och utstötte ett undertryckt skri.

Ovilkorligt såg kastellanen i samma rigtning, i hvilken Inga blickade, och strax fann han anledningen till hennes utrop.

Hon såg nemligen en lång, smärt dam, klädd i svart dräkt försvinna genom portalen.

Hon var Ingelfingens väninna och bundsförvandt, Charlotte Königsdörfer.

Var det en händelse, att hon uppenbarade sig här nu?

Utan att säga ett ord förde kastellanen sin unga herskarinna ut till den väntande vagnen; och snart rullade denna bort på väg till slottet Falkenberg.

Färden gick raskt, och man var snart framme vid målet.

Fru Falkner mottog den unga slottsfrun med den älskvärdhet, som var henne egen. Hon hade ordnat allt på det bästa sätt för hennes mottagande, och hon hoppades, att Inga skulle finna sig väl på slottet.

De sista dagarnes ansträngningar hade gjort Inga trött. Hon önskade därför att snart gå till hvila.

Fru Falkner gaf henne anvisning på det för henne iordningställda sofrummet.

Der vorden allena satte sig Inga vid ett öppet fönster och försjönk i tankar.

Huru många minnen stormade ej i denna stund på henne? Lifligt, som om verkligheten ånyo upprullat sig för henne, tyckte hon sig se gångna dagars händelser, och hennes älskade Eckberts röst ljud alltjemt i hennes öron.

Omsider stängde hon fönstret och begaf sig till sängs.

Men äfven i drömmen framträdde samma bilder för hennes andes öga.

Hon tyckte sig höra de ord, som Eckbert tillropat henne den der olyckliga bröllopsnatten: »Inga, jag älskar dig ända till galenskap, men så sant som Gud lefver, skall jag straffa dig såsom du förtjenar, om du icke genast bekänner allt för mig. Du har handlat ärelöst och fegt mot mig, trampat mina heligaste känslor i stoftet och bedragit mig. — Ned på knä och bekänn! — Ned, säger jag dig!»

Och hon såg honom åter i hans upprörda tillstånd sådan som han då var, när han på ett så fruktansvärdt sätt förgrep sig mot henne.

Knapt började morgonen gry, förr än hon lemnade sin bädd.

Hon satte sig åter vid fönstret, stödde hufvudet mot handen och lät sina blickar sväfv ut öfver nejden.

— Der borta var det, hviskade hon, der vid det enstaka trädet var det som vi funno den lille blonde gossen, den lille Egon.

O, det var en härlig och lycklig dag! Jag ser den lille gossen för mina ögon ännu i dag. — Manfred von Uttenhoven stod på samma plats vid min sida och talade med stolthet och glädje om vår framtid.

Plötsligt hörde vi ett barns gråtande. Förskräckta sprutto vi till och vände oss åt det håll, hvarifrån ljudet hördes.

Sedan vi förgäfves uttömt oss i gissningar, hur den lille kommit dit, föreslog Manfred, att vi skulle taga oss an honom och uppfostra honom.

Manfreds tanke hänförde mig. Jag samtyckte, och vi togo gossen.

Egon — Egon kallade sig gossen sjelf, när vi sedermera frågade honom, hvad han hette; och detta namn fick han äfven behålla, när vi i Breitenbach lemnade honom till en qvinna att uppfostras.

O, huru ofta vandrade vi ej sedan till den vackra byn och gladdo oss åt gossens ovanliga själsgåfvor.

Då nalkades det olyckliga ödet. Manfred blef bekant med Ingelfingen, och han blandade giftdrycken i bägaren åt honom för att göra honom oskadlig. Det skulle ju icke få vara någon annan herre på slottet än han. Han och han allena ville hafva slottet och dess rikedomar i sina händer.

För att nå detta mål skydde han inga medel. Men icke blott Manfred von Uttenhoven, utan äfven Eckbert drefs af honom till att fruktansvärdt straffa mig och vända sig från mig.

Nu ser jag allt tydligt framför mig. — Brevet, det olycksaliga brevet, som Manfred föregafs hafva skrifvit, det grep in och förstörde hans förhoppningar, hans lycka, hans allt, men icke blott hans lycka tillintetgjorde det, utan äfven min.

Och hvarför hände allt detta? Emedan jag icke berättade Eckbert, hvad man i trakten omkring Falkenberg och särskildt i Breitenbach sade om barnet.

Inga kunde ej längre stanna inne. Hon kastade på sig en kappa och gick ut.

Ovillkorligt rigtade hon sina steg till den väg, som gick till venster förbi Oväderseken.

Denna väg förde till en ensam plats i skogen, som af folkets mun kallades Boklunden.

Boklunden bestod af ett antal ståtliga träd, hvars ålder man endast närmelsevis kunde bestämma. Deras kronor voro ihopväxta och bildade ett högt grönt hvalf.

Här inne under träden stodo bänkar och bord. Det hela liknade en stor sal.

Hit kom Inga och satte sig ned på en bänk, samt återupptog det afbrutna samtalet med sig sjelf.

— Här i den tysta skogen, yttrade hon, kan jag tala ut. Här kan jag säga, hvad man i Breitenbach hviskade om. — Barnet, som vi funno och lemnade att uppfostras i Breitenbach, skulle vara Eckbert von Prittwitz' barn.

Eckbert, denne rene, ädle natur och denne hedersman med en så ädel karakter, han skulle ha gjort sig skyldig till något sådant? — Nej, det var ett nedrigt förtal. Eckbert kunde ej hafva begått en sådan synd.

Eckbert skulle ha gjort en af dessa kringstrykande konstnärinnor, som uppträda och sjunga på torgen, till sin älskade, och hon skulle ha utsatt barnet i skogen, sedan hon förgäfves sökt att få bidrag af Eckbert till dess uppfostran.

Om jag då gått fram till Eckbert och sagt honom allt detta, som man hviskade om honom bakom hans rygg, så skulle han ha blifvit ond och dragit dem till ansvar, som på ett så förrädiskt sätt förgripit sig på hans goda namn och rykte.

Detta ville jag förhindra och därför teg jag. Men då Ingelfingen bragt sin förfärliga plan till fullbordan, då Manfred var på dårhus och jag för andra gången räckt en man min hand, då satte Ingelfingen kronan på sitt nedriga verk — han skref ett bref till min make i Uttenhovens namn, och detta bref fick min man några timmar innan vi skulle företaga vår bröllopsresa.

Den sataniska planen lyckades.

Den om sin ära så försigtige Eckbert trodde på brevets innehåll och ville tvinga mig att bekänna något, som för evigt måste vara bannlyst från min tunga. — Jag ser ännu, huru jag låg på knä framför honom, men jag vet ej sjelf, hvarför jag då icke talade, hvarför jag icke sade honom allt, allt. — O, om han blott lugnat sig några minuter, så skulle jag hafva afslöjat hela hemligheten för honom, men i hans upprörda sinnestillstånd qväfde vreden den lugna besinningen i hans hjerta.

Han kastade mig till sina fötter och kallade mig en orm, han kallade mig en — — —

Ordet ville ej öfver Ingas läpper.

Men slutligen framstötte hon det med en suck. — Han kallade mig en — en sköka. — O, Gud, när jag tänker på detta ögonblick, så känner jag mitt hjerta sammanpressas — — —

Inga afbröt sin monolog. Hon tyckte sig höra annalkande steg prassla bland löfven.

Hon lyssnade med återhållen andedrägt. Tydligt hörde hon då rösterna af två personer, som nalkades platsen.

— För Guds skull, det är Charlotte Königsdörfer! hviskade hon ifrigt. Henne vill jag ej träffa. Hon är falsk som en orm, och hon har varit Ingelfingens älskarinna.

Inga såg sig om efter ett gömställe. Hon fann ett sådant bakom en stor bok, som nedtill var omvuxen af buskar.

Dit smög hon sig.

Några ögonblick senare trädde Charlotte Königsdörfer och hennes följeslagerska in i Boklunden.

Äfven denna sistnämnda var af Inga väl känd. Hon var nemligen en gammal örtplockerska, som sedan långliga tider tillbaka bott i Breitenbach och som under vår- och sommarmånaderna nästan beständigt uppehöll sig i skogen.

De gingo fram till en af bokarne. Det var den, vid hvilken Inga och Manfred von Uttenhoven funno den lille gossen.

Inga hörde nu gumman säga:

— Det är inte vackert af er, fröken, att inte ge mig min betalning. — Är det tacken därför, att jag tegat i så många år? — Vet ni, att herskarinnan på slottet Falkenberg nu åter är hem-

kommen? Om jag går till henne och omtalar sanningen, så skall hon uppväga den med guld åt mig — —.

— Eller köra er på dörren! afbröt Charlotte Königsdörfer i likgiltig ton.

— Visst inte! Alla säga, att hon är god och snäll. Och jag skall omtala allt för henne, om ni ej ger mig hvad jag skall ha.

Charlotte ryckte på axlarna.

— Jag har ju redan sagt er, Fredrika, att jag ej har några penningar.

— Det har ni visserligen sagt, men dermed nöjer jag mig ej. Ni måste skaffa! Eljest skall det snart vara slut med Charlottes Königsdörfers härlighet. Ty jag skall omtala allt på slottet. — Hör ni det!

Charlotte Königsdörfer blef het. Hon knöt krampaktigt handen, lyfte upp den mot gumman och sade:

— Inga hotelser, ty då vid Gud — — —.

— Nå, hvad skall ni göra mig? Slå ihjel mig? Nå väl, gör det! Ni har ju mycket annat på samvetet. — Men akta er, ty det finnes en, som sett och ser allt hvad ni gör. Straffet skall nog komma!

Charlotte Königsdörfer svarade ej. Hon vände gumman ryggen.

En paus uppstod härigenom.

Inga var förvånad öfver hvad hon hört. Hon förstod icke sammanhanget, men hon anade, att den gamla örtplockerskan kände en hemlighet, som sannolikt rörde lille Egon. Inga hade blifvit högst nyfiken.

Gerna hade hon velat springa fram för att aflocka gumman hemligheten, men detta skulle varit en obetänksam handling, som kunde ha svåra följder. Hon bekämpade därför sin nyfikenhet.

De båda kvinnorna fortsatte ännu länge sitt samtal, till dess Charlotte försäkrat, att hon nästa dag skulle lemna gumman hundra thaler.

Efter detta löfte skyndade Charlotte derifrån utan att se sig om.

Gumman följde henne.

Inga stod ännu under intrycket af hvad hon hört.

— Hvad var det som de båda talat om? Innebar det nyckeln till hemligheten angående lille Egon?

Ingas hjerta klappade häftigt.

Klarhet — klarhet ville hon hafva, och dertill måste hon komma.

Med snabba steg skyndade hon bort i den rigtning, i hvilken gumman försvunnit.

Vid ändan af vägen såg hon denna, och Inga bevingade därför sina steg för att hinna henne.

— Fredrika! Fredrika! ropade hon.

Men gumman hörde ej. Hon skyndade bort i rigtning mot stenbrottet till.

Inga följde henne.

ETTHUNDRETVÅNDE KAPITEL

Hvem har gjort det?

Den tjänare, som står vid de Malapowla vägen, såg en
kvinnan bakom ett träd. Inga hade varit där en stund
och gått.

Plöjde af dem som kommit ut ur den staden, såg
ingen rörelse och såg snart åter i stället för den staden.

Medan den tjänaren stannade där, såg han en
ett körtjänare komma ut ur staden. De andra som såg
såg sig genom träderna efter honom. Det var en kvinna, och de

såg af körtjänare jagade till höger, hade man sett honom
och bort.

Alla underkända väste emellanåt ett följde från och
med den öfversta delen skilde sig till ett annat ställe.

Följde sig till ett annat ställe. Men på den tiden
här till genom sina arbeten, såg de en lösning och

välkomna.

Det var i stannade med de följande arbetarna. De
här såg ett godt resultat. Här hade de varit och på
den med väntande på en öfvergång.

De kan på något sätt ha varit från en annan del
här och varit där med sin egen tjänare.

Hon arbetade med att hon skulle komma till Gården.
När den för en öfvergång, såg den tjänaren på vägen

här och gick.

Så snart följde här på ett annat ställe. De
tjänare som såg ett resultat, såg de en öfvergång, som såg

här och gick.

Här tog man en lösning för den tjänaren.

ETTHUNDRATJUGUFJERDE KAPITLET.

Hvem har gjort det?

Den rörelse, som rådt vid de Malchowska verken, lade sig redan dagen efter branden. Ingen visade mera samma trots och hätskhet.

Flertalet af dem, som genom branden blifvit brödlösa, gingo modfälda och slagna samt ångrade i stillhet hvad de gjort.

Modlösheten ökades derigenom, att dagen efter våldsbragden ett polisförhör anställdes bland arbetarne. De arbetare som sökt rädda sig genom flykten, eftersöktes ifrigt af gendarmer; och de, som af soldaterna tagits till fånga, hade man satt inom lås och bom.

Alla underhafvande visste emellertid, att Edgar från och med den olycksdiga dagen skulle upphöra att vara fabriksegare.

Edgar sjelf var djupt nedslagen. Men trots den förlust, han lidit genom sina arbetare, visade han sig försonlig och välvillig.

Det var i synnerhet mot de häktade arbetarnes familjer, han visade sitt goda hjertelag. Han besökte dessa och bisprang dem med välkomna penningförsträckningar.

Då han på tredje dagen kom tillbaka från en sådan välgörande exkursion, erhöll han ett bref från Margret.

Hon meddelade deri, att hon skulle komma till Gross-Naundorf. Dagen för ankomsten var just densamma, på hvilken brefvet ingick.

Så snart Edgar läst brefvet, ville han begifva sig till mistress Wigtown för att underrätta henne om Margrets ankomst; men i samma ögonblick infann sig ett telegrafbud, som bragte honom ett telegram.

Edgar tog detta och började läsa dess innehåll:

Det lydde:

»Margret kan icke komma, hon har plötsligt insjuknat mycket häftigt. Kom hit så fort som möjligt!»

— Hvad skall detta betyda? mumlade Edgar, sedan han läst telegrammet. — Margret sjuk! — Man ber mig komma så fort som möjligt. — Telegrammet saknar underskrift. — Är det allvar eller skämt?

Länge sökte han få klarhet i frågan, men den var och förblef dunkel.

Margrets bref af gårdagen var gladt och förrådde ej någonting ledsamt. — Hvad kunde nu hafva inträffat så hastigt?

Ovissheten härom pinade honom mer än sjelfva telegrammet.

Han sprang upp och begaf sig till mistress Wigtown, för att meddela henne hvad som telegraferats angående Margret.

Hon blef likaledes högeligen förvånad och undrade hvad som händt.

— Hvad skall jag göra? frågade Edgar.

— Frågar du det? svarade mistress Wigtown. Margret är ju din fästnö. Du har fått oroande underrättelser beträffande henne. Hvad är då naturligare, än att du reser till henne. — Ja, det är en oeftergiflig pligt.

— Men, tant, betänk hvad jag har att göra här! Min närvaro är äfven här nödvändig. Du måste därför medgifva, att jag står mellan två pligter, som draga åt hvar sitt håll.

— Visserligen! Men om nu Margret önskar, att du skall komma, så måste du efterkomma denna önskan. Det står helt visst illa till med henne. — Om så ej vore fallet, skulle man säkeligen ej telegraferat till dig såsom skett.

Edgar svarade ingenting härpå, men han begaf sig till sitt rum, för att ordna om ett och annat, som skulle uträttas under hans frånvaro.

Inom tre timmar ungefär afgick ett tåg, som kunde föra honom till närheten af Margrets gods. Denna tid begagnade Edgar för att ordna sina angelägenheter. Derpå tog han afsked af mistress Wigtown och besteg en vagn för att fara till jernvägsstationen i Gross-Naundorf.

Helt nära stationen kom en gendarm fram till hans vagn och lät förstå, att han hade något att säga.

Edgar lät vagnen stanna och frågade gendarmen, hvad han önskade.

— Jag har redan anmält för er, herr Malchow, sade han, att man i doktor Fredrik anade en annan person, än den han utgaf sig för att vara.

— Ja, hvem var han då?

Han hette i verkligheten Bruno Wilzeck.

— Hvad var han?

— En äfventyrare. En svindlare af första rang, en tjuf, en bedragare. Han hade uppträdt under olika namn på åtskilliga orter här i Tyskland och i utlandet. Långe reste han såsom professor i magi, derpå uppträdde han som underdoktor och hypnotisör. Han hade äfven en gång förut varit anhållen af polisen samt dömd för bedrägeri. Men hvad som mest intresserar er, herr Malchow, torde vara, att han utgifvit sig såsom son af justitierådet Planitz.

Edgar skakade på hufvudet vid denna underrättelse.

Plötsligt började kyrkklockorna i Gross-Naundorf att ringa. Edgar såg sig om och fann i detsamma ett enkelt liktåg sätta sig i rörelse från församlingens sockenstuga.

Gendarmen tycktes kunna läsa i Edgars ansitsuttryck.

— Det är de förkolnade kvarlevorna af uppvigglaren doktor Fredrik, som skola invigas åt den sista hvilans sode han.

— Frid vare öfver hans stoft! svarade Edgar i allvarlig ton. — Karlen har visserligen gjort mycket ondt, men döden försonar det. — Må domen öfver honom varda så mild som möjligt.

Efter dessa ord tog Edgar afsked af gendarmen och reste vidare fram till bangården.

Några minuter senare satt han på det tåg, som skulle föra honom till trakten af Margrets gods.

Under det detta tilldrog sig i Gross-Naundorf, satt Margrets moder bredvid sin dotters bädd och lyssnade med ångslan och oro till dennas rosslande andning.

Då och då föll en varm tår utför hennes kind, och under det hennes sorgsna blick hvilade på den sjuka, knäpte hon undergifvet händerna samt bad till Gud, att han måtte bespara henne den pröfningen att mista den älskade dottern.

I timmar satt hon så vid Margrets bädd. Margret var visserligen endast hennes styfdotter, men hon hyste dock en moders känslor för henne. — Hvadan kom sig detta?

Denna fråga låg nu på hennes läppar. Med en tung suck tänkte hon på, hvar Ludmilla kunde befinna sig. Hon allena kunde lemna upplysning om hvad som förefallit, men hon var försvunnen. Man hade sökt öfver allt efter henne, men ingenstades hade man kunnat finna ett spår, som antydde, hvart hon begifvit sig.

Margrets moder hade ej heller något klart begrepp om hvad som skett, ty då hon kommit till sin styf dotters rum hade hon funnit denna ligga blodig i medvetlöst tillstånd.

En läkare, som genast efterskickats, hade endast kunnat konstatera, att Margret fått ett stygn i bröstet. Men om detta tillfogats henne af främmande hand eller om hon sjelf gifvit sig den olycksbringande stöten kunde ej afgöras.

Margret slog just nu upp ögonen. En känsla af fröjd fylde moderns hjerta.

Hon fattade dotterns hand, såg på henne med ett uttryck af djup smärta och sade:

— Vill du något, min Margret?

Den tillfrågade svarade ej, utan såg sig oroligt omkring i rummet.

Modern upprepade sin fråga. Men Margret svarade ändå ej. Hon tycktes antingen icke hafva förstått frågan eller ej hört den.

— Vatten, vatten! hviskade hon derpå med halfhög röst.

Modern reste sig och gick till bordet, på hvilket flere glas stodo. Hon hælde vatten i ett af dessa, lade en bit citron deri och räckte så drycken åt Margret.

Denna tog den och drack begärligt

— Kära Margret, tad nu modern, säg mig, huru detta tillgått? — Hven har tillfogat dig såret?

Margret slöt ögonen. Hon tycktes ej vilja svara. Först sedan modern flere gånger förnyat sin fråga, yttrade hon!

Jag sjelf, mammal!

Gumman sprang upp och såg förskräckt på sin styfdotter.

— Margret, du talar icke sanning! sade son, Det är icke du, som gjort det utan Ludmilla. Är det ej så?

Margret gjorde ett försök att skaka på hufvudet, derpå yttrade hon!

— Mamma, Ludmilla är oskyldig!

I Margrets ansigtsuttryck kunde man tydligt se, att hon kämpade en fruktansvärd inre kamp. Hon tycktes vilja fritaga Ludmilla från det förfärliga blodsådet samt taga detta på sig sjelf. Modern tviflade på, att Margret var den skyldige, men huru skulle hon få visshet? — Hon vågade ej ställa flere frågor till den sjuka, ty hon såg, att dessa tröttade henne.

Plötsligt spratt gumman till.

På gården syntes en lätt vagn, ur hvilken en man steg. Det var Edgar, som med klappande hjerta kommit dit för att få visshet om det, hvarom depeschen innehöll endast antydningar.

Hans ögon irrade forskande omkring, och då han såg Margrets moder sitta dyster vid fönstret, helsade han flyktigt på henne samt skyndade derpå med snabba steg uppför trappan till det rum, i hvilket Margret befann sig.

Modern mötte honom i dörren. Af hennes bekymrade utseende kunde han tydligt se, att något fruktansvärdt, något förfärligt inträffat.

Margrets moder förde honom till ett rum, som var beläget temligen aflägsset från det, i hvilket Margret låg.

— Ni har kommit, hviskade hon, för att få kännedom om Margrets tillstånd. Men innan ni får upplysning härom, måste jag berätta er ett och annat.

— Men säg då hvad som händt! uppmanade Edgar med synbar ifver.

— Margret har blifvit svårt sårad af ett dolkstyng.

Edgar tog ett steg tillbaka.

— Hvem har gjort det? frågade han förtviflad.

— Fråga Margret sjelf!

— Ni vet det då ej?

— Nej.

— Hon lefver dock än?

— Ja, men hennes lif hänger på en tråd.

— För mig då till henne!

— Jag skall göra det, men var försigtig, att ni ej oroar henne. Det kunde blifva farligt.

— Det lofvar jag.

Gumman förde nu Edgar till sjukrummet. Hastigt, men dock tyst och varsamt skyndade han fram till bädden,

— Margret, min Margret, hviskade han, hur är det med dig? — Hvad har händt?

— Det är må hända Guds vijla som skett, min käre Edgar. — Tack, emellertid för att du kom, så att jag kan få säga dig farväl.

Edgar hade svårt att återhålla tårarne, men han ansträngde sig för Margrets skull att visa sig lugn.

— Margret, säg mig, huru detta tillgått, ty din moders mun är stum! — Hon vill ingenting säga.

— Deri gör hon rätt.

— Men tala då du, Margret! — Hvem har utfört denna förfärliga handling?

— Låt mig slippa att svara härpå, Edgar. — Det är bättre så.

— Nej, Margret, du måste. — Hvem har burit hand på dig, Margret?

— Ingen, min käre Edgar. — Vi måste alla en gång dö, och nu är turen hos mig. Mitt qvalda hjerta skall få ro, och äfven du, min Edgar, skall finna lugn.

— Tala ej så Margret! — Men säg mig, hvem som förfvat dådet! — Har någon främling varit här?

Margret teg en stund. Derpå svarade hon!

— Nej, Edgar, jag sjelf har gjort det.

Margret var besjälad af en oändlig kärlek till sin vansinniga syster. Hon kunde, hon ville ej förråda henne.

Innan Edgar kom hade blott en enda tanke beherskat Margret.

Den på hennes hemlighet.

Hon sade sig, att hon varit den skyldige, att hon en gång i öfvermod svårt försyndat sig mot sin syster och att hon nu i det som den vansinniga utfört fått ett rättvist straff.

Om hon förrådade sin syster så komme denna antingen att åtalas såsom mörderska eller att inspärras på dårhus.

Båda dessa eventualiteter ville Margret undvika. Och af detta skäl hade hon beslutat att taga brottet på sig sjelf.

För Edgar utgjorde dessa ögonblick förfärliga själsqual.

Förhöll det sig verkligen så, att Margret sjelf stött dolken i sitt bröst, hur skulle då detta förklaras?

Vittnade det ej om, att hon var — skyldig?

Hon, denna rena, sköna, obefläckade varelse skulle i ett nu stå fram för honom såsom en, den der bedragit honom och ljugit för honom samt nu tillgripit det sista medlet för att lugna sitt oroliga hjerta.

Denna tanke var förfärlig för honom.

— Nej, Margret, sade han, det är ej sant, hvad du säger. Jag vill ej tro det!

Margret svarade ej, men en tår perlade utför hennes kind.

— Farväl Edgar! hviskade hon. Förlåt din Margret!

Efter dessa ord blef det tyst i rummet. Det var som om en dödens stillhet inträdt.

Margrets moder vinkade åt Edgar, att han skulle aflägsna sig.

Ehuru ogerna efterkom han uppmaningen. Han kastade ännu en kärlekens blick på sin älskade och drog sig derpå till baka,

Der ute i koridoren hördes nu ankommande steg. Det var läkaren som kom.

Sedan denne senare presenterat sig för Edgar, begaf han sig till sjukrummet.

Margrets tillstånd oroade honom på det högsta. Så snart undersökningen var slutad, sammanträffade han åter med Edgar.

— Hur är det? frågade denne.

— Det fins mycket litet hopp.

Edgars panna fördystrades.

— Det kan vara möjligt, fortfor läkaren liksom för att trösta Edgar, att lifvet kan räddas, men hon kommer alltid att få men af såret.

Edgar var på det högsta upprörd. Han fattade doktors hand och sade:

— Herr doktor, uppjud hela er förmåga för att rädda henne!

— Derom behöfver ni ej be mig, herr Malchow.

Edgar teg ett par ögonblick, derpå vände han sig åter till läkaren och yttrade:

— Ännu en fråga vill jag ställa till er, herr doktor.

— Var så god!

— Kan ni säga, om såret härrör från främmande hand eller om Margret sjelf gifvit sig det?

— Derom kan jag ge er bestämdt besked, herr Malchow.— Såret går så, att fröken Margret omöjligen kunnat göra det sjelf. En annan person har stött dolken i hennes bröst.

Edgar och Margrets moder sågo på hvarandra.

— Hvem kan hafva gjort det? frågade Edgar.

Modern svarade ingenting, men en bedjande blick på Edgar tycktes önska, att han ej skulle forska härefter.

Edgar var för upprörd för att taga hänsyn till denna stumma önskan. Med en viss häftighet utropade han:

— Hvem har gjort det? — Ni måste säga mig det!

Moderns läppar darrade.

Hon kämpade efter ord, då i detsamma dörren rycktes upp och den tjenarinna, som qvarlemnats vid Margrets bädd, rusade in i rummet.

— Barmhertige Gud, ropade hon, fröken Margret dör!

Alla sprutto till.

De reste sig och skyndade till sjukrummet, der Margret såsom det syntes kämpade med döden.

En blodström hade trängt fram ur hennes mun och utgjutit sig öfver bädden. Hennes ansigte var blekt och hufvudet var något böjdt åt sidan.

Alla grepos af ett djupt allvar och en högtidlig tystnad inträdde i rummet.

Läkaren fattade den döendes hand för att känna på pulsen.

HUNDRATJUGUFEMTE KAPITLET.

Förberedelser.

Vi lemnade Eckbert von Prittwitz eller, såsom han i Afrika kallades, Lulua-Scheri i det ögonblick, då han sammanträffade med den andre européén, som vildarne kallade Kakabu.

Kakabus afvisande var så energiskt, att Eckbert ej vågade att ännu en gång tilltala honom.

Trotsig och missnöjd gick Kakabu sin väg.

Äfven Lulua-Scheri ville med Gomma, Pitti och de andra följeslagarne återvända till stationen, men Gomma höll honom kvar, i det han pekade på det dödade lejonet.

— Tänker du låta det vackra djuret ligga? frågade han.

— Det är icke brukligt, att den ene jägaren tager med sig den andres byte, svarade Lulua-Scheri.

— Herre, du misstager dig. Bytet tillhör dig, ty du lossade det första skottet.

— Du har rätt, Gomma, så plägar man också döma i tvistiga fall. — Kom!

De gingo fram till det skjutna lejonet. Gomma tog upp sin dolk och började med van hand att få af djuret dess hud.

När detta var gjort, befalde han de andra medföljande negererna att medtaga det dödade lejonets kropp.

Dessa gjorde en bår, lade kroppen derpå samt följde Gomma och Lulua-Scheri, som gingo förut med huden.

Långsamt närmade de sig stationen.

Då de kommo i närheten af denna, upphann dem ett ilbud, som meddelade, att negerfursten Mukenge på eftermiddagen skulle helsa på honom.

Lulua-Scheri glädde sig ej åt detta budskap, men han bad dock budet framföra det svaret, att Mukenge vore välkommen.

Derefter lade de sig samtliga att hvila efter jagtens strapasser.

På eftermiddagen sutto Gomma och Lulua-Scheri utanför hyddan och samtalade.

Då fingo de plötsligt på afstånd höra ljudet af en stor krigstrummet.

Lulua-Scheri såg åt det håll, hvarifrån ljudet kom.

— Det är Mukenge, sade han. Derom är intet tvifvel.

I detsamma hördes skottet af en flintbösssa.

Lulua-Scheri gick nu upp på en kulle, hvarifrån han hade fri utsigt.

— Det är han, sade han, pekande på den på afstånd synlige Makenge.

Ögonblicket derpå dök en neger upp bland buskarne i kullens närhet. Det var ett bud, som skickats i förväg för att meddela att Mukenge var i antågande.

Lulua-Scheri lät genom detta bud helsa negerfursten välkommen; och såsom ytterligare välkomsthelsing aflossade han två skott i luften.

En half timme senare inträffade Makenge vid stationen i sällskap med sin syster Sauguta-Meta.

Sedan de omfattande helsningsceremonierna voro slutade sade Mukenge:

— Låt mig sätta mig här, hvite man. Jag har något viktigt att tala med dig om.

Ehuru Lulua-Scheri visste, att negererna göra stor affär af småsaker, så blef han dock nyfiken af negerfurstens högtidliga ton.

Hvad kunde väl Makenge ha för viktigt att tala om.

Ingen af tjenarne fick stanna i närheten. Ingen skulle få höra, hvarom de båda talade.

— Hvite man du berättade mig en gång, att du i Uleia hade krigare.

— Ja, Mukenge, jag har komenderat ryttare och fotfolk samt förstår mig väl på denna konst.

— Godt, svarade Mukenge. Jag vill göra dig ett förslag.

— Hur lyder det?

— Vill du lära mitt folk att kriga?

— Hvad, tänker du på krig, ehuru du förklarar för mig, att, sedan du blef furste i Mukengo, krig skulle vara bannlyst från detta land?

Mukenge nickade.

— Visserligen, hvite man, men jag måste vara beredd på att försvara mig mot mina grannar.

— Är det då någon, som hotar dig med krig?

— Ja.

— Hvem?

— Kiokerna. De rusta sig för krig och ärna öfverfalla mig.

— Hvarför?

— Det ville jag ej gerna säga, med det är bäst, att du får veta allt.

— Jag är mycket nyfiken.

— Nå väl, jag skall säga dig det. Sedan jag tillät er att bosätta er i mitt land, skickade Kiokerna ett sändebud till mig och fordrade, att jag skulle förjaga de hvita eller frantaga dem deras egendom och döda dem sjelfva. Om jag ej ville göra detta, så skulle jag utlemna er åt dem.

— Hvarför fordra Kiokerna detta?

— De tro att ni hvita skada deras handel.

— Då flyttar jag till ett annat land, svarade Lulua-Scheri.

— Nej, hvite man, återtog negerfursten med ifver, du får ej lemna mitt område, du måste stanna här samt lära mitt folk att kriga.

Mukenges framställning var så enkel och naturlig, att Lulua-Scheri bevektes deraf.

Han lofvade att han skulle taga sig an truppen och öfva den samt särskildt lära den bruket af eldrör.

Mukenge blef öfver måttan glad.

Hans trogna rådgifverska och syster Sanguta-Meta måste komma fram och sätta sig hos Lulua-Scheri.

Han underrättade henne i korthet om, hvad han förhandlat med Lulua-Scheri.

Sanguta-Meta, en negress af omkring femtio år, såg några sekunder Lulua-Scheri i ögonen, derpå sade hon i låg ton.

— Hvite man, jag har blickat in i dina ögon, och jag tror ej, att det bor någon falskhet i dem. Jag gläder mig åt, att du vill hjälpa min broder, ty vet, att Kiokerna ha länge varit öfvade i eldrörets bruk. Min broder besitter visserligen omkring 180 gevär, men han och hans folk äro ej nog vana att handtera dem.

Det blef nu bestämdt, att Lulua-Scheri skulle följande dag komma till Mukenges residens och först undersöka gevären.

Mukenge hade icke kommit med tomma händer. Han medhade de skänker, som voro bestämda för den hvite mannen.

De lägo på en på marken utbredd matta.

Lulua-Scheri mottog dem med glädje, ty hvarje vägran skulle ha alstrat fiendskap.

— Jag kan i dag icke gifva dig någonting, Mukenge, sade Lulua-Scheri, ty jag har ingenting i beredskap.

— Jag gör ej heller anspråk på några skänker af dig hvite man, svarade negerfursten, men jag vill draga nytta af ditt förstånd.

Mukenge stannade hos Lulua-Scheri ända till dagens slut. Först sedan solen gått ned bakom bergen bröt han upp med sitt följe.

Dagen derpå begaf sig Lulua-Scheri till sin svarte väns residens.

Här fann han krigarne uppställda för att mottaga honom. Jubel och glädje rådde i hela byn.

Mukenge hade underrättat sina undersåtar om, att en hvit man skulle komma för att visa dem ett alldeles nytt sätt att döda en fiende.

Så snart Lulua-Scheri anländt, förde negerfursten honom till vapenhuset.

Gevären voro väl skötta och i godt stånd. Af genomresande araber hade Mukenge lärt, huru de skulle hållas fria från rost.

Lulua-Scheri undersökte dem alla. Några visade mindre bristfälligheter, som Lulua-Scheri dock sjelf kunde laga.

När samtliga gevären blifvit försatta i brukbart skick, börjades öfningen.

Lulua-Scheri uppställde krigarne, hvilka alla voro unga och starka, i en trupp samt öfvade dem i excersis efter europeiskt sätt.

Mukenge var förtjust, då han såg dessa öfningar, och han skulle gerna velat, att Lulua-Scheri stannat hos honom för beständigt, men dertill var Lulua-Scheri ej benägen.

Han ville återvända till sin station.

Lillys födelsedag närmade sig, och han var besluten, att den dagen resa till den engelska missionsstationen i Lulua samt åt dottern der förära lejonhuden.

Dagen förut träffade han sina förberedelser för resan; utom lejonhuden hade han åtskilliga andra varor att medtaga.

När han betraktade dessa föremål, började hans hjerta att klappa häftigare, ty genast trädde bilden af den sköna flickan fram för hans ögon. Huru ofta hade han ej rest till stationen blott för att få byta en blick med henne.

Solen stod redan lågt i vester, då Lulua-Scheri gick upp på kullen och lät sin blick glida öfver den väldiga vattenmassa, som strömmade utför i Lulua.

Med sin kikare för ögonen följde han allt som tilldrog sig der uppe vid stationen.

Plötsligt intogs han af glad skräck.

Knappast hörbart trängde till honom ljudet af en liten klocka.

— Det ringer till aftonbön! hviskade Lulua-Scheri. — Hvar kan hon vara? — Hvarför kommer hon ej som vanligt och helsar med duken! — Kanske är hon sysselsatt med förberedelser till födelsedagsfesten? — Väntar hon mig kanske? — Ja. — Slår hennes hjerta för mig?

Han tystnade för några minuter och såg tankfullt ut i rymden.

Qvällens första skuggor började falla öfver skog och mark.

Ån en gång satte Lulua-Scheri kikaren till ögonen och riktade den mot stationen. Det var för sent. Mörkret bredde en dunkel slöja öfver landskapet.

— I morgon — i morgon! hviskade han tyst för sig sjelf.

Lulua-Scheri återvände nu till sin hydda för att öfverlämna sig i sömngudens armar.

Han somnade snart och sof djupt.

Plötsligt vaknade han upp.

Allt var tyst och stilla omkring honom.

— Huru märkvärdigt, sade han till sig sjelf. Jag hörde hennes röst och såg henne med bedjande, upplyfta händer. — Och hvad sade hon?

— Ja, nu hör jag åter hennes ord tydligt i öronen.

— Eckbert, Eckbert, vet du ej, att du har en ung, vacker fru i Europa?

Sömmen flydde hans läger.

ETTHUNDRATJUGUSJETTE KAPITLET.

Lillys födelsedag.

Vid Lulua-Scheris station rådde följande dag lif och rörelse. Solen hade knapt höjt sig öfver skogen i öster, förr än Lulua-Scheri befallande och ordnande gick framför sin hydda.

Hans tjenare, den lille Pitti och de öfriga negrerne voro dagen till ära klädda i hvarjehanda smycken.

Öfver Lulua-Scheris ansigte spred sig ett förnöjdt leende, då han såg Pitti med lejonhuden öfver axeln komma i dörren.

Huru ofta hade ej dottern der uppe på den engelska missionsstationen uttalat den önskan att ega en sådan hud. I dag skulle hennes önskan gå i uppfyllelse, och tanken härpå framkallade hos Lulua Scheri en glad sinnesstämning.

Några minuter senare förgylde solen bergens toppar samt gjöt sitt ljus öfver skog och mark.

En af dessa härliga dagar, hvarpå den heta zonen är så rik, bröt in.

Äfven de hvita husen vid den engelska stationen belystes af solens strålar.

Raskt tog Lulua-Scheri fram kikaren, satte den till ögonen och rigtade den mot stationen,

— Om en timme skall jag vara der, sade han halfhögt för sig sjelf. — Om en timme skall jag blicka in i dina härliga, sköna ögon och höra din välljudande stämma klinga i mina öron. O, Gud, om jag dock — ! —.

Lulua-Scheri kunde ej fullborda meningen.

Ett gladt A — la — o ljöd plötsligt från foten af kullen. Den ene negern, som haft att föra båten till floden, kom tillbaka och kungjorde genom detta rop, att allt var klart för affärd.

Negrerne togo nu sina gevär samt den packning, som skulle medtagas, och följde Lulua-Scheri till den plats vid floden, der den lilla kanoten låg.

Snart sutto de i denna och rodde uppför floden.

Då de kommo i närheten af den engelska stationen, tog Lulua-Scheri sin bössa och aflossade ett skott i luften, ty der uppe på verandan visade sig Lilly redan.

Hon hade, såsom det tycktes, väntat dem och vinkade nu med näsduken sin vanliga välkomsthälsning.

Omsider var man framme. Med otålighet skyndade Lulua-Scheri, följd af sina negrer, upp till stationen.

I dörren till hyddan stod doktor Baxter-Wigtown, eller, såsom han vanligtvis kallades, pater Wigtown.

Han helsade de ankommande på sitt vanliga hjertliga sätt och förde dem till husets veranda. Denna var i dag klädd med löf.

På trappan till verandan stod Lilly, missionärens dotter. Öfver hennes ansigte bredde sig en djup purpur, då hon såg Lulua-Scheri.

Denne fattade hennes hand och sade:

— Min kära lilla vän, låt mig i dag vara den förste, näst eder far, som bringar er en lyckönskan! O, om jag hade makt att frammana all tänkbar lycka öfver er, men jag är en svag menniska, som endast med några obetydliga gåfvor kan glädja den, som han älskar. — Jag medför i dag en sådan. Här är den! — Pitti, kom hit!

Den lille negergossen skyndade på sin husbondes befallning fram, föll på knä för miss Wigtown och räckte lejonhuden emot henne.

Lilly kunde i det första ögonblickets öfverraskning ej säga ett ord. Men derpå tackade hon Lulua-Scheri för hans uppmärksamhet.

Missionären hade under tidens lopp fattat tillgifvenhet för Lulua-Scheri. Han värderade honom för hans flere gånger visade mod samt hans rika vetande. Blott en sak gjorde honom sorg. Lulua-Scheris föregående lif omgafs af en hemlighet. Ännu aldrig hade missionären fått blicka in i denna hemlighet. Han hade ej ens fått veta Lulua-Scheris verkliga namn. Eckbert var och förblef för honom Lulua-Scheri.

Dagen till ära dukades nu fram en festlig måltid. Man kunde på det rika bordet ej se, att man befann sig midt inne i Afrika, utan man skulle kunnat tro, att man satt i en europeisk restaurant.

Förmiddagen tillbragte Lulua-Scheri i familjens sköte. Man skämtade och skrattade, berättade ömsesidigt händelser ur sitt lif samt uppgjorde framtidsplaner.

Lulua-Scheri uttryckte sin mening, att han ej vidare längtade åter till Europa, utan att han önskade att här i Afrika framlefva sitt återstående lif.

På allt sätt och vis antydde han, huru kär Lillys vistelse der var för honom, och mer än en gång rodnade flickan, då Lulua-Scheri lät förstå, att han kände behofvet af en qvinlig hjälp vid sin station.

Qvällens första skuggor började falla öfver jorden.

Snart derpå blef det mörkt, och blott i fjerran lyste på himmelen en brandgul strimma, hvilken härrörde af någon skogsbrand, som vid denna tid är ganska vanlig och som bränner af det torra gräset.

— Ett präktigt skådespel! sade Lulua-Scheri till Lilly, som stod bredvid honom på verandan. — Afrika är ett härligt land. Det är rikare på naturskönheter och underbara naturskådespel än jag före min hitkomst hade någon aning.

— Ja, det är sant, svarade Lilly, men vårt Europa är också skönt. — Jag kan aldrig glömma mitt hemland.

— Ni är ju från Skottland, icke sant?

— Ja, jag är född der. Min fader var en längre tid predikant vid en kyrka derstädes. Sedan jag slutat skolan, reste vi hit till det vilda Afrika.

— Begåfvo ni er då genast hit?

— Nej, vi bodde en tid i Kongo. Der dog min moder, och min far och jag blefvo allena. — Nu är jag för min far hans allt i världen. Jag är icke blott hans hjälp i hushållet, utan äfven hans tröst i modlöshetens stunder.

— Men det kommer kanske en tid, då ni måste lemna fadershemmet.

— Nej, aldrig! Tror ni, att jag kan skiljas från min far.

— Lilly, tror ni då ej, att en man någonsin kan komma och begära er hand?

— Mätte det ej ske, ty jag vill ej öfvergifva min far! Det har jag en gång lofvat.

— Hvem har ni gifvit det löftet?

— Min mor, då hon låg på dödsbädden.

En kort paus inträdde. Derpå återtog Lulua-Scheri, under det en djup suck trängde sig ur hans bröst.

— Ni är lycklig, som känt ett älskande modershjerta!

— Har då ej ni det, min herre?

— Nej, min moder dog, då hon skänkte mig lifvet.

— Men dock har ni en qvinna, som ni älskar?

— Ja... ag?

— Ja, det är kanske er systers bild, som ni bär på bröstet.

Lulua-Scheri studsade. Han grep hastigt mot sitt bröst. Ett rop af öfverraskning undslapp honom, ty medaljongen, som han plägade bära i en fin guldkedja omkring halsen, var för-

svunnen. Han måste hafva tappat den, hvarpå den upphittats af Lilly.

— Fröken Lilly, sade Lulua-Scheri, ni har hittat min medaljong? Icke sant?

— Ja, det har jag. Här är den!

Hon räckte honom den lilla kapseln, i hvilken Ingas porträtt befann sig.

— Jag skall säga er, hvem denna qvinna är, yttrade Lulua-Scheri. Jag är skyldig er en förklaring.

— Mig? Hvarför mig?

Han tänkte svara, men i detsamma träffades hans öra af ett hjelprop från Pitti.

* * *

Redan tidigt på eftermiddagen hade Pitti, som ströfvade omkring litet hvarstades i stationens omgifningar, träffat på en neger, som han ej kände, ligga nedhukad i det långa gräset helt nära stationen.

Den omständigheten, att mannen ej tillhörde samma stam som Pitti och hans kamrater såsom ock att han, så snart han såg sig bemärkt af den lille negergossen, reste sig och skyndade bort, kom Pitti att ana oråd.

Han tog honom genast för att vara en af Kiokerne utsänd spion, och han meddelade sin husbonde strax denna förmodan.

Lulua-Scheri afvisade honom nästan med hån. Han trodde ej sjelf på Kiokernes fiendtliga afsigter.

Pitti bibehöll dock sin tro, och han beslöt att hålla utkik. Han stälde sig på post på lämplig plats i stationens närhet.

Qvällen hade emellertid börjat falla på, och i stationens hydda satt man i lugn och ro.

Ingen anade nemligen, hvad som försiggick i granskapet af stationen.

Skyddade af qvällens skuggor smögo sig svarta gestalter fram genom gräset och närmade sig långsamt stationen.

De voro krigare af Kiokerstammen. Två anförare kröpo vid sidan af hvarandra långsamt framåt. Samtalande med hvarandra närmade de sig så småningom den plats, der Pitti stod.

När gossen hört nog af deras samtal för att vara säker på sin sak, skyndade han till hyddan för att meddela husbonden sin upptäckt.

Det var det hjelprop, som han då framstötte, som afbröt Lulua-Scheri och Lilly i deras förtroliga samtal.

— Hvad står på? ropade Lulua-Scheri, i det han rusade fram till trappan, der Pitti befann sig.

— O, herre, skämta ej med mig! — Jag har sett och hört Kiokerne. — Försvara ditt hus, ty de skola snart storma det!

I första ögonblicket ville man ej tro gossens ord, men snart blef man öfvertygad om, att Pitti talat sanning, ty plötsligt ljud ett förfärligt stridsrop rundt omkring hyddan.

Det blef för alla klart, att Kiokerne riktade ett anfall mot missionsstationen.

— Nu ställa sig alla under mitt befäl! ropade missionären; äfven ni, min herre, tillade han, vänd till Lulua-Scheri.

Med en kallblodighet, som är egen för engelsmännen, gaf han sina befallningar. Hvar och en fick sin plats; och med klappande hjerta väntade Lulua-Scheri anfallet.

I ett nu började en mängd pilar susa ned vid verandan, der pater Wigtown befann sig med sin gäst och sin dotter.

Lulua-Scheri stod omedelbart bredvid missionären. Han lutade sig intill denne och sade:

— Jag har händelsevis några fyrverkeripjeser med mig och deribland s. k. romerska ljus. Skall jag antända och hissa upp en sådan på flaggstängen, så att den belyser omgifningen?

— En prägtig idé, min vän! Gör det!

Lulua-Scheri skyndade att utföra sin plan, och snart strömmade ett klart ljus ut öfver den närmaste omgifningen.

Kiokerna, som hittills tjutit i vild krigsyra, tystnade, då de sågo det egendomliga ljuset.

Deras undran växte, då plötsligt ljuset gick öfver i grönt, derpå i rödt o. s. v. De började frukta för trolleri.

Emellertid kunde man från missionshyddan under den klara belysningen urskilja fienden; och snart dånade en gevärssalva ut från hyddans omedelbara grannskap.

Kulorna måste hafva funnit sitt mål, ty ett förfärligt tjut följde från den fiendtliga sidan.

Den första salvan efterföljdes af en andra. Men ehuru förödelsen bland Kiokerna synbarligen var stor, läto dessa dock ej afskräcka sig. De sände nya skurar af pilar ned öfver stationen, samtidigt med att de sökte tränga fram allt längre.

Missionsstationens försvarare voro dock vaksamma. Så snart någon af fienden visade sig i närheten af hyddan eller syntes hafva för afsigt att på någon dold väg smyga sig dit fram, rigtades genast ett skott mot honom, så att han stupade.

Uppmuntrad af det lyckliga resultatet med de romerska ljusen, beslöt Lulua-Scheri att göra bruk af äfven de andra fyrverkeripjeserna. Han skyndade in efter raketer.

Dessa tände han och skickade upp i luften. Susande och fräsande slogo dessa ned bland de fiendtliga negrerna.

När raketförrådet var slut, grep Lulua-Scheri till de andra pjeserna. Deribland befunno sig svärmare, roterande solar och en mindre raketkista.

Lulua-Scheri tände äfven dessa, och då Kiokerne sågo den ofantliga eldkastning, som här af följde, under det att ett hemskt fräsande fylde luften, kunde de ej längre hålla ut. Förskräckta togo de till flykten.

Snart fans ej en enda fiende mera kvar, och man fick i lugn och ro tillbringa den återstående delen af natten vid missionsstationen.

Följande morgon gick man ut för att bese krigsskådeplatsen. Man väntade att finna dödade och sårade kvar, men upptäckte, att fienderna vid flykten medtagit dessa.

Plötsligt hördes krigstrumpeter från en by på afstånd.

Missionären lyssnade en stund uppmärksamt, derpå sade han:

— Hör, käre vän, Mukenges krigstrumpeter från byn der!
— Nu är ej heller han långt borta.

Solen steg nu upp öfver bergen samt spred sitt ljus öfver skog och dal. Då såg man, att Kiokerne döko upp vid floden.

De hade satt sina lätta kanoter i vattnet och rodde till den motsatta stranden.

Hvad förorsakade denna brådska?

Invånarne vid missionsstationen skulle ej länge behöfva förblifva i okunnighet härom, ty några ögonblick senare funno de Mukenges skaror under skrik och tjut storma fram nedanför kullen.

Mukenge hade under natten fått underrättelse om, att Lulua-Scheri och missionären belägrades af Kiokerne.

Så snart han fått denna underrättelse, bröt han upp till de belägrades bistånd.

De hvite männen måste blifva befriade, och derfor sände han en afdelning af sina krigare dit.

En annan del satte efter Kiokerne. Man såg, att det snart skulle komma till en sammanstötning mellan de båda partierna.

Plötsligt stod en trupp af Mukenges folk utanför missionshyddan.

De jublade, då de sågo honom, som beredvilligt förklarar sig vilja vara deras anförare.

Lilly stod i dörren och såg drönmmande på Lulua-Scheri.

Denne skyndade fram till henne och sade:

— Lilly, tanken på er skall gifva mig lycka, och kommer jag åter, då —

— Blott Guds välsignelse kan hjälpa er, svarade Lilly, i det hon blygsamt sänkte blicken.

Lulua-Scheri tryckte ömt hennes hand, derpå skyndade han bort i spetsen för krigarne.

ETTHUNDRATJUGUSJUNDE KAPITLET.

Mord och olycka.

Dagen efter sammanträffandet med Charlotte Königsdörfer satt Inga von Prittwitz i sitt älsklingsrum och blickade genom fönstret ut öfver det präktiga landskapet, som låg i sin leende sommarskrud.

Hennes tankar voro dock icke riktade på naturen, utan de sysselsatte sig med hvad hon hört och sett i Boklunden.

— O, när jag tänker på lille Egon och erinrar mig, huru munter han var samt huru näpen han såg ut, när han sträckte sina armar mot mig — — —

Hon spratt hastigt till, liksom fruktade hon, att någon kunde höra hennes ord.

Sedan hon öfvertygat sig om, att ingen var i rummet, fortsatte hon sin monolog:

— Ja, du min lille, käre Egon, när jag tryckte dig till mitt bröst samt kysste och smekte dig, huru lycklig målade jag ej då framtiden för mig vid tanken på, att jag möjligen en dag skulle på samma sätt få trycka ett eget barn till mitt hjerta! — Hvarför skänkte jag en annans barn så mycken kärlek? — Hvarför?

Hon försjönk i tankar och blickade sorgset framför sig. Vaknade kanske hos henne minnet af, huru hon fritog Eckbert från de lögnaktiga beskyllningar man utspridt om honom.

— Och Manfred? Var icke också han lycklig, när han blickade in i det lilla barnets ögon? — O, hvilken lycklig tid det ändock då var! — Men den har förgått, och hvad står kvar deraf? — Endast sorg och bekymmer i mitt hjerta. — O, denna vändning började när jag med Manfred skyndade från slottet till Breitenbach för att gifva lille Egon en present. Då var det som olycksklockan i Falkenberg började ljuda. Jag visste, att hon

ropade till oss, men Manfred log, och jag gjorde detsamma, emedan jag sade mig, att olyckan här i världen icke kan bero af en klockas ljud. — Men om jag ändock aktat på klockans maning! — Om jag ej följt med Manfred till Breitenbach! — O, det var förfärligt, då vi kommo dit och hörde, att gossen var försvunnen. — Hvem kunde hafva röfvat barnet? Alla efterforskningar blefvo fåfänga. — Huru mycket vi än ansträngde oss, var och förblef dess försvinnade en gåta. — Men i dag — hennes ögon antogo vid dessa ord en lidelsefull glans — har jag fått veta, hvem som då tog lille Egon. Fredrika sade henne det midt i ansigtet, och hon hotade att säga ännu mera om henne, som hon visste.

Förskräckliga tankar uppstego hos Inga. Hon slog sig ned vid fönstret, stödde sitt hufvud mot handen och blickade åter ut öfver landskapet.

— Nej, nej, sade hon plötsligt, den tanken är för gräslig. — Jag han ej tro derpå. — Charlotte är en simpel och hämdlysten natur, det vet jag, men att hon bortröfvat barnet och dödat det, är dock omöjligt att tro. — O, om jag fått tala med gamla Fredrika, men hon försvann, och jag såg ej, hvart hon tog vägen. — Men jag skall gå till gamle Krischan och bedja honom, att han uppsöker örtplöckerskan åt mig. — Han känner alla människor vidt och bredt här omkring, och jag tror derför, att han känner den gamla gumman samt vet, var hon bor. — Sedan skall jag gå till henne, och hon måste berätta mig, hvad hon vet om lilla Egon samt hvad hon har sig bekant om hans härkomst; och kanske har hon också reda på, hvem som hade sin hand med i spelet, då han försvann.

Denna plan lifvade henne så, att hon genast reste sig för att kläda sig och gå.

Men i detsamma fick hon se ett stort antal människor på vägen till slottet.

Dessa voro inbegripna i ett så lifligt samtal med hvarandra, att det måste vara högst viktiga saker, de talade om. De gestikulerade lifligt och pekade i riktning mot Streitwald.

Flere tjenare från slottet stannade vid den lifligt diskutrande gruppen samt begåfvo dig derefter åter tillbaka till slottet.

Inga visste ej, hvaraf det kom sig, att hon så plötsligt kände sig häftigt upprörd. Egendomliga tankar uppstodo hos henne. Man pekade tydligen mot Streitwald. Hvad hade väl hänt?

För att skaffa sig svar på denna fråga, kallade hon in en tjenarinna och gaf henne i uppdrag att skynda bort till den samlade gruppen samt fråga, hvad som var å färde.

Tjensteflickan skyndade bort men kom snart till baka.

— O, Gud, nådig fru, sade hon, någonting förfärligt har händt!

— Hvad då? Tala! ropade Inga ifrigt.

— En gammal gumma, som var känd under namnet »Örtplockerskan», har fallit ned i en afgrund vid stenbrottet och onkommit. Hon har, såsom man tror, passerat en smal stig, som går fram längs randen af den djupa klyftan, samt förlorat fotfästet och störtat ned.

Det svartnade för Ingas ögon. Hon stirrade en stund på den talande, derpå utstötte hon ett skrik.

— Men, min Gud, nådig fru, hur är det med er? ropade flickan förskräckt.

Inga gaf ej något lifstecken från sig. Hon föll i vanmakt och störtade omkull på golvet.

Förskräckt ropade flickan på hjälp. Flere af slottets tjenare skyndade in och började arbeta på att återkalla Inga till lif.

Först efter förloppet af en half timme vaknade hon åter till medvetande.

Hon slog upp ögonen och såg sig förundrad omkring. Tjenarne hade lemnat rummet, men i deras ställe satt fru Falkner vid Ingas sida.

Hennes blickar hvilade sorgset på den vanmäktigas ansigte, men då hon såg henne åter slå upp ögonen ljusnade hennes uppsyn och hon hviskade sakta:

— Gud vare tack och lof?

— Är det sant, fru Falkner? frågade Inga, i det hon reste sig upp. Har gamla Fredrika fallit ned i stenbrottet?

— Ja, det lär, ty värr, vara sanning, svarade fru Falkner.

— Ah, hvarför fick jag ej tala med henne? — Harför stannade hon ej, då jag ropade på henne? — Då skulle det ha blifvit annat; jag skulle ha tagit henne med hit till slottet, men hon hörde ej på mitt rop.

Fru Falkner såg undrande på Inga. Hvad menade hon med detta yttrande?

Dessutom visade den virriga blicken samt den häftiga ton, hvari Inga talade, att hennes sinneslugn nu var försvunnet. Van-sinnets förfärliga dämon syntes åter på väg att bemäktiga sig henne.

Tjensteflickan kände delvis lösningen af gåtan. Hon hade nemligen af Ingas egen mun hört, att denna dagen förut sammanträffat med örtplockerskan i skogen. Flickan meddelade fru Falkner detta, och egendomliga tankar uppstodo därför hos denna senare.

Hvilket förhållande kunde väl ha funnits mellan Inga och den gamla, egendomliga gumman?

Hon funderade hit och dit, sökande i minnet, om hon från det förflutna kunde erinra sig något, som kunde lemna förklaring. Men förgäfvades.

Länge fick hon emellertid ej heller rigta sin uppmärksamhet på denna fråga, ty hastigt reste Inga sig upp och befalde flickan att framtaga hatt och kappa.

— Jag måste resa till Streitwald, sade hon. Jag måste se gumman!

Fru Falkner försökte göra invändningar mot denna ide, men hon kunde ingenting uträtta.

Inga stod fast vid sitt beslut.

Blott med stor möda lyckades det fru Falkner att utverka sig tillstånd att få medfölja.

En half timme senare rullade en öppen vagn ut genom slottsporten. I den samma suto fru Falkner och Inga von Prittwitz. Under det fru Falkner lät sin blick sväfvva omkring åt alla håll, satt Inga tyst och dyster i vagnen. Hennes händer voro knäpta, och i hennes ögon lyste denna egendomliga eld, som man så ofta ser hos vansinniga personer.

Blott då och då suckade hon:

— Min Gud, hvarför skulle detta hända?

* * *

I jägmästarebostället stod en ung man framför jägmästaren Brückner. Han bragte just nu den senare underrättelse om, att man funnit Fredrikas lik i stenbrottet vid Breitenbach.

Jägmästaren beklagade gummas öde.

— Herr jägmästare, sade derpå den unge mannen. Jag har ännu en underrättelse att meddela er.

Jägmästarens panna lade sig i djupa veck.

— Ännu en, sade han, och sorglig likasom denna första?

— Å nej, det är just ej någon olycka, men jag har observerat något, som ger mig anledning till eftertanke.

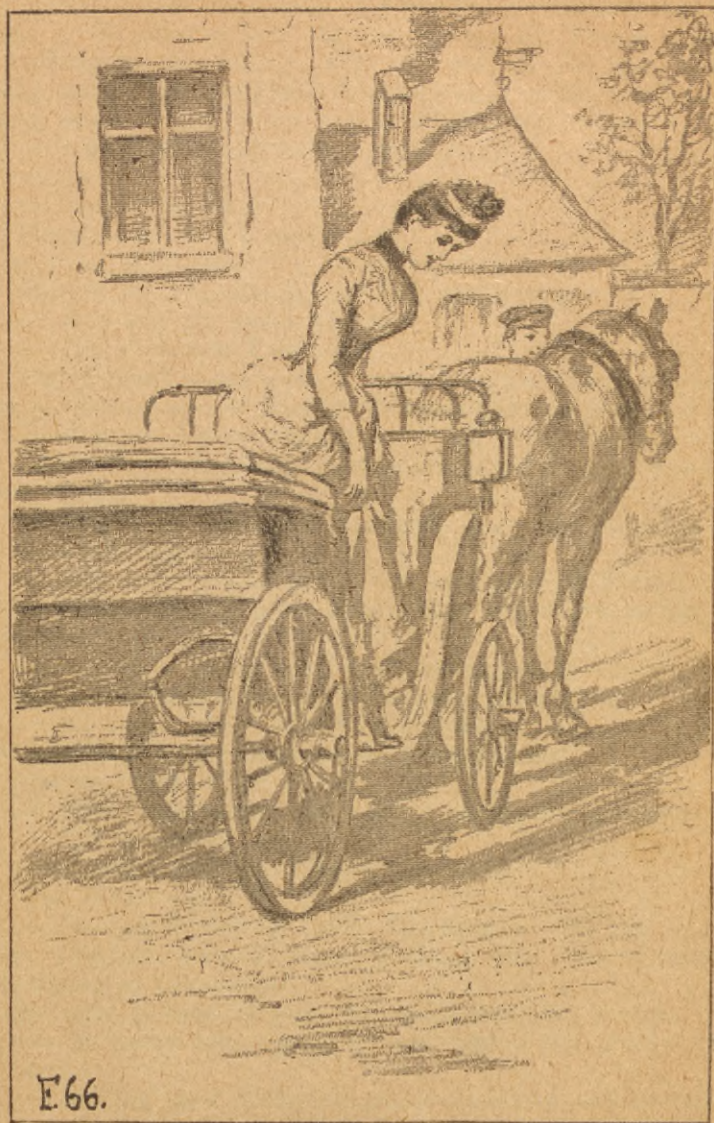
— Hvad är det, Fischer? Säg ut!

— Jag vet ej, herr jägmästare, om jag bör säga mina tankar, då jag ingenting vet med bestämdhet, men jag tror, att den gamla gummans nedstörtande i stenbrottet ej varit en slump utan fast mera —

Jägmästarens ögon vidgade sig. Han såg undrande på sitt biträde.

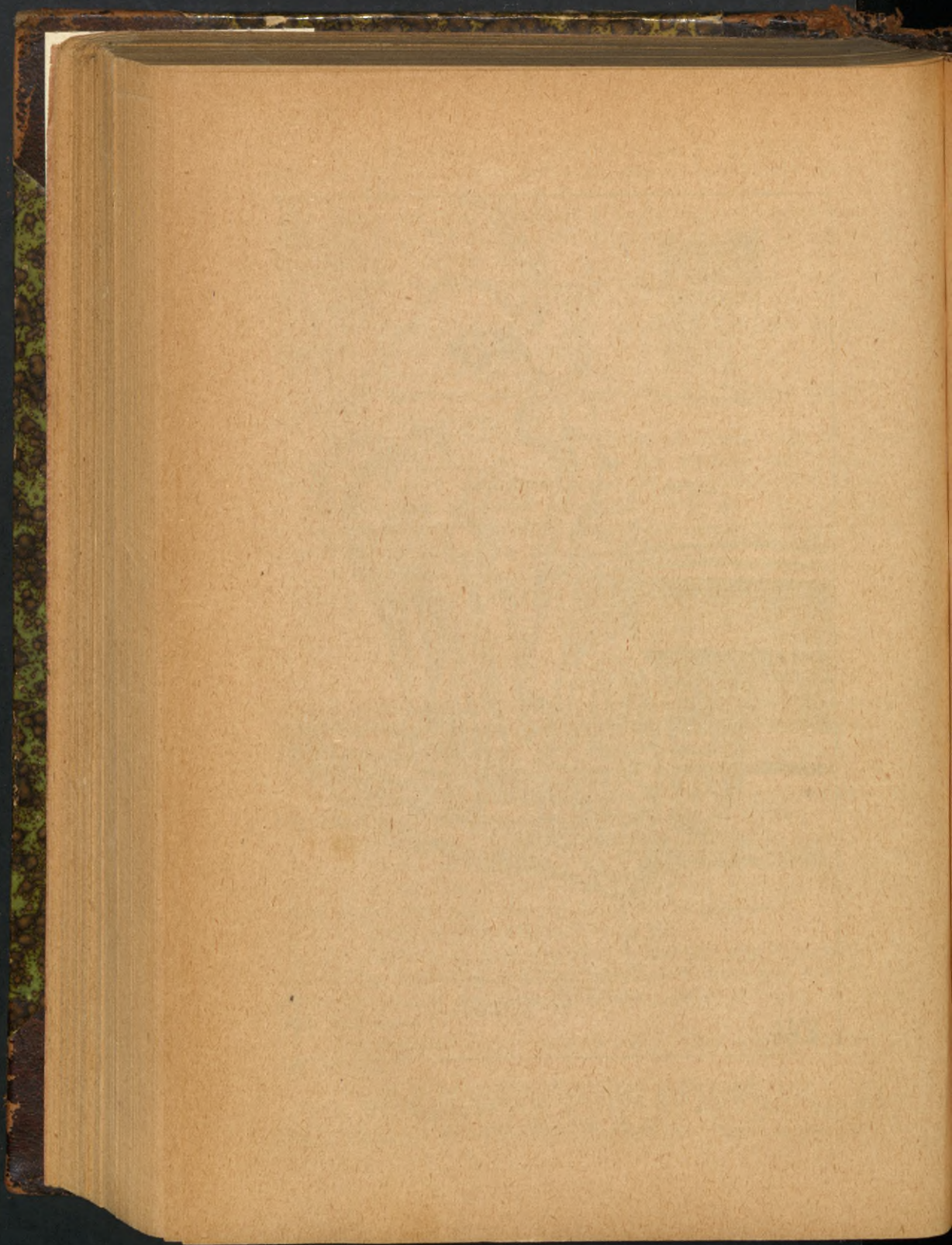
— Vet ni någonting så berättal uppmanade han.

— Ja, jag skall säga er, hvad jag såg i går. Jag befann mig i närheten af stenbrottet, der hvarest skogen slutar och den

E66.

- 65) På slottsgården stannade en vagn, ur hvilken en flicka hoppade ned.

lilla träbänken står. Jag hade suttit några minuter på bänken, och tänkte just gå vidare, då jag plötslgt hörde Fredrikas namn ropas samt såg en dam komma med stor brådska springande i skogen. — Ni känner, herr jägmästare, den der trånga passagen vid krökningen af vägen. Der försvuuo de för mina blickar. Jag såg endast, att den gamla örtplockerskan sprang genom denna passage, samt att den andra damen följde efter henne.

— Kände ni denna andra person?

— Ja.

— Hvem var hon?

Skogseleven dröjde med svaret.

— Säg ut, Fischer! — Hvem var hon?

Fischer var obeslutsam, om han skulle svara.

— Men säg då, hvem hon var!

— Fru Inga von Prittwitz!

Jägmästaren stirrade på den unge mannen, liksom kunde han ej tro på dennes ord. — Hvad hade dessa båda att göra med hvarandra i skogen? Denna fråga trängde sig ovilkorligt på honom.

Han sökte efter någon förklaringsgrund, men kunde ej uppleta någon.

— Följde ni efter dem? frågade han, för att gifva samtalet en annan vändning.

— Nej, herr jägmästare. Jag satt qvar på bänken några minuter. Men då jag icke hörde eller såg något vidare, gick jag derifrån.

Jägmästaren insåg emellertid, att den unge mannen hyste sina misstankar, ehuru han ej ville öppet uttala dem.

— Ni tror alltså, frågade jägmästaren, att fru Inga von Prittwitz störtat örtplockerskan ned i stenbrottet?

Fischer ryckte till.

— Herr jägmästare, det har jag aldrig sagt, svarade han.

— Det låter dock så!

— Kanske, men jag ville endast säga —

Han afbröt sig.

— Ja, jag förstår er, inföll jägmästaren. Ni tror, att hon är den skyldige, men ni vågar ej uttala det. Har ni meddelat någon annan er misstanke?

En lätt purpur färgade den unge mannens ansigte. Han kämpade en stund med sig sjelf, hvad han skulle svara. Derpå sade han:

— Ja, jag gick förbi hos gamle Krischan och träffade då dennes fosterdotter Ella. Till henne sade jag, hvad jag tänkte.

— O, Gud, utropade jägmästaren, ryktet är alltså utspridt! Om Ella sprider det vidare, då är allt förlorat.

— Jag skall gå till Krischan samt anmoda Ella att icke meddela någon, hvad jag sagt, inföll den unge mannen.

Jägmästaren funderade ett ögonblick, derpå skakade han på hufvudet och sade:

— Nej, nej! Fischer, det duger ej! Jag skall sjelf begifva mig till Krischan samt tala med honom. Derpå skall jag resa till slottet och resonera med grefvinnan.

Skogsseleven svarade ingenting. Han syntes något brydd.

— Bekänn, Fischer! yttrade jägmästaren, sedan han betraktat honom en stund. Ni älskar Ella!

— Herr jägmästare!

— Inga undanflykter! Om så är förhållandet, är det ju ganska naturligt; jag har sjelf varit ung och kan fatta de ungas känslor.

Några minuter senare lemnade Brückner bostället och begaf sig till det förbannade slottet i Streitwald.

Här träffade han Krischan och Ella hemma. De båda sågo med undran på den ankommande.

— Ni har, yttrade jägmästaren, sedan han först talat om likgiltiga ting, hört, hvad som tilldragit sig vid stenbrottet?

— Ja, Fischer har varit här och berättat det, svarade gubben. Det är ju förfärligt! Tror ni att Inga von Prittwitz kunnat göra något dylikt?

Jägmästaren vände sig till Ella:

— Var god och hemta mig ett glas friskt vatten.

Knappt hade Ella lemnat rummet, förr än jägmästaren sade:

— Bäste Krischan, jag tror att hon gjort det i ett anfall af vansinnel

Krischan skakade på hufvudet.

— Nej, herr jägmästare, sade han derpå med lugn, bestämd ton. Jag tror det icke, om så hela världen påstår det.

— Hvarför icke?

— Af den enkla orsak att fru Inga von Prittwitz icke känner den gamla örtplockerskan.

— Jo, hon känner henne, Fischer har berättat mig att hon sprungit efter gumman och kallat på henne.

— Det är icke något bevis; äfven om grefvinnan skulle fått ett anfall af vansinne, så betvivlar jag ändå att hon begått denna olyckliga gerning.

— Men hvarför?

Svaret tycktes bereda gubben förlägenhet.

— Jag har mina egna tankar, herr jägmästare.

— Säg mig dem, Krischan.

— Det kan jag icke.

— Men hvarför icke? Jag har ju uppträrdt upprigtigt inför er. Säg hvad ni har på hjertat!

— Begär det icke i dag! Kanske en annan gång!

Krischans ord hade en så bestämd ton att jägmästaren ej vågade vara enträgen.

— Ni tror alltså, att grefvinnan icke har gjort det?

— Nej, herr jägmästare.

— Låt ingen få veta, att grefvinnan var i närheten af stenbrottet, när den gamla Fredrika gick igenom detsamma; lofva mig det.

— Herr jägmästare jag är ingen gammal kärring, och om Krischan har sagt, att han tiger, så tiger han som grafven.

— Men Ella kan pladdra.

— Ni känner mitt barn illa, herr jägmästare! Om jag säger till Ella: Du tiger angående något, så öfverträder hon icke min befallning.

Ella kom just nu in och räckte jägmästaren det önskade glaset med vatten, som denne hastigt drack. Derpå vände han sig till Ella och sade:

— Ni har i dag på morgonen talat med Fischer.

— Ja, svarade Ella djupt rodnande.

— Ni har hört, hvad Fischer har sett?

Den tillfrågade bekräftade detta.

— Jag ville bedja er om en sak, Ella.

— Hvilken?

— Vill ni lofva mig att icke för någon förråda, hvad Fischer har sagt?

— Gerna, herr jägmästare.

— Godt, mitt barn, sade Brückner, i det han skakade flickans hand. Jag väntar, att ni håller det strängt.

— Men hvarför? invände Ella.

— Mitt barn, vi hafva icke tid i dag, att tala derom, kanske i morgon eller i öfvermorgon.

Jägmästaren tog nu afsked och aflägsnade sig.

Han gick på väg till Falkenberg och närmade sig långsamt slottet, samt inträdde der genom sidporten.

Han begaf sig först till kastellanens bostad och frågade, om han kunde få tala med grefvinnan.

— Det är omöjligt, herr jägmästare.

— Hvarför?

— Fru grefvinnan har med min hustru farit till Breitenbach!

— Till Breitenbach?

— Ja visst! Ni har väl hört, hvad som inträffat?

Först efter en liten stund sade jägmästaren:

— När komma de båda damerna tillbaka?

Kastellanden ryckte på axlarna.

— Det beror naturligtvis på förhållandena der borta.

För att gifva samtalet en annan vändning, fortsatte han:

— Hur dags kom grefvinnan tillbaka från skogen i går?

— Det var nog vid middagstiden. Min hustru var orolig öfver hennes långa uteblifvande.

— Märkte ni någon särdeles förändring hos henne?

— Ja!

— Hvilken?

— Hon var i högsta grad upprörd!

— Omtalade hon, att det hade händt något ovanligt?

— Åt mig sade hon ingenting, men min hustru berättade sedan, att grefvinnan hade lyssnat till en besynnerlig underhandling i skogen!

— En underhandling?

— Ja, mellan den gamla Fredrika och Charlotte Königsdörfer!

— Vet ni något närmare derom?

— Nej!

— Meddelade fru Inga von Prittwitz er hustru något närmare derom?

— Jag tror, att hon vet allt!

Och ni frågade henne icke efter enskildheterna?

— Hvad angick det mig! Det var naturligtvis ingenting af vikt.

Jägmästaren var icke tillfreds med att han hade uträttat så litet på slottet. Han ville aflägsna sig, men kastellanden bad honom att stanna kvar.

Han inbjöd honom på ett glas vin och derunder kommo de i lifligt samtal, som ej slutade, förr än Ingas vagn for in på gården och denna återvände till sina rum.

Jägmästaren upprepade sin begäran att få tala med grefvinnan och denna mottog honom på ett förekommande sätt.

Det föreföll jägmästaren svårt att börja samtalet, men han måste hafva visshet, om Inga var skyldig eller icke.

— Fru grefvinna, jag har kommit för att fråga er om något. Förlåt om jag härvid berör saker, som kanske icke äro er angenäma.

Förundrad såg grefvinnan på den talande.

— Hvad önskar ni veta af mig?

— Jag vet egentligen redan allt, svarade Brückner, men jag är i en egendomlig belägenhet. Ni var i går i Streitwald?

— Javisst, svarade grefvinnan, utan förlägenhet.

— Ni sammanträffade med den gamla Fredrika?

— Det är riktigt, herr jägmästare.

— Derpå begaf ni er med gumman till stenbrottet?

Grefvinnans drag antogo uttryck af förvåning.

— Jag har icke gått men gumman till stenbrottet, hvem påstår det?

— En af mina medhjelpare, fru grefvinnal

— Då har man berättat er falskt! Jag följde visserligen gumman, emedan hon skulle stå mig till svars för något, men när jag kommit ut ur skogen, var hon försvunnen. Jag förmodade att hon gått till stenbrottet och följde henne ett stycke, men när jag icke träffade henne, vände jag om! Men af hvad anledning gör ni denna fråga, herr jägmästare?

— Af ängslan för er, nådig fru!

— Af ängslan för mig, säger ni? Jag förstår er icke, herr Brückner.

— Nåväl, fru grefvinna, då vill jag säga er, hvad man förmodar!

Inga förmodade icke tala, hon stirrade endast på jägmästaren och framhvisade derpå:

— Tala!

— Man tror, att den gamla örtplockerskan har af någon blifvit störtad ned i stenbrottet!

— Det tror jag också, sade grefvinnan i bestämd ton. Och vet ni hvem som har gjort det; ingen annan än Charlotte Königsdörfer! — —

ETTHUNDRATJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Misstänkta spår.

Från Breitenbachs lilla kyrka ljödo klockorna.

Den klagande tonen kom hjertan att bäfva, som i dag hade infunnit sig för att åse den gamla Fredrikas likbegängelse, emedan hon hade i hela orten varit aktad och värderad.

Liktåget kom från gamla Fredrikas hus och rörde sig mot kyrkogården.

Enligt en vacker sed der på orten gingo ett antal skolbarn i spetsen för tåget. Vemodigt hördes det, när gossarne sjöngo den herrliga sången: »Jesus är min tillförsigt».

Den gamla gumman hade lefvat ensam i världen, och ingen släkting följde henne till grafven.

De, som följde närmast efter kistan, voro hennes grannar.

Äfven hade jägmästare Brückner beordrat sitt folk att visa gumman den sista hederstjensten.

På alla åskådarne gjorde det ett djupt intryck, när samtliga arbetarne i stenbrottet, klädda i sina arbetsdrägter, deltog i den gamlas begrafning.

Hon hade så ofta hjälpt dem med sina örter och aldrig tagit betalt därför.

Presten höll ett gripande tal öfver gumman.

Han skildrade huru hon under hela sitt lif varit i en oafbruten verksamhet, och att hon, oaktadt hon mången gång led den bittraste nöd, aldrig hade tagit kommunens understöd i anspråk. Allas tacksamhet följde henne.

»Och vi beklaga blott, fortfor predikanten, att hon på sin lefnads afton, kort före den tid då hon kunnat draga sig tillbaka och vårda sin gamla kropp, måste sluta på ett så förskräckligt sätt! — Ännu är det icke upplyst, om gumman endast har förolyckats, eller om här föreligger en svår missgerning, som kommer

att sysselsätta rättvisan. Men huru som helst, så har det varit min pligt att vid den stackars gummans graf uttala mångas tack. Hon skall nu stå inför Guds thron och emottaga lönen för de välgärningar, som hon visat sina medmenniskor. Men hon skall också nämna den person, som kanske med brottslig hand skickat den arma i döden!»

Ljudlös tystnad följde på predikantens ord.

Man såg frågande på hvarandra och när presten hade uttalat välsignelsen, sväfvade en fråga på allas läppar:

— Hvem har gjort det?

Och denna fråga gick från mun till mun, tills man hade nedbäddat den gamla i grafven.

Breitenbachs innevånare begåfvo sig till sina bostäder, och de nyfikna från kringliggande orter gingo hvar och en till sitt hem, stenbrytarne återgingo till sitt arbete.

Vid vägen mellan Breitenbach och stenbrottet låg värds-
huset »Gyllene stjernan».

De flesta af de hemvändande arbetarne gingo in der, för att intaga förfriskningar.

Blott två af de äldre karlarne fortsatte vägen och talade med hvarandra.

— Heineman, sade den ene. Jag tror bestämt att saken icke är riktig med den gamla Fredrika. Du vet säkert något derom.

— Hvad angår den saken mig? Om något är oriktigt så tar väl rättvisan hand om den saken!

— Heineman, se mig i ansigtet!

Den tilltalade lät blicken glida nedåt marken.

— Ser du, Heineman, du kan icke se mig rakt i ögonen, du vet något, men du vill förtiga det.

— Du har rätt, och jag är dig ju skyldig min tacksamhet, ty det var du som hjälpte mig med pengar och det var du som drog upp min lille gosse.

— Nå, ser du, Heineman, det vore derföre vackert af dig om du sade mig, hvad du sett!

Den gamle stenbrytaren såg sig ängsligt omkring, som om han fruktade att någon kunde höra hans ord, derpå fattade han kamraten i armen, lutade sig intill Müllers öra och sade:

— Müller, kan du lofva, att icke för någon menniska säga ett ord af det som jag nu vill anförtro dig?

— Men Heineman, du känner mig väl, att jag kan tiga med en hemlighet!

— Hm, det är verkligen en hemlighet, och jag säger dig, att jag kan icke svära på hvad jag nu säger, ty jag är icke alldeles säker på min sak!

— Nå, så tala!

— Ser du, begynte Heineman, när jag arbetade der borta på andra sidan, hade jag blifvit trött och hade lagt mig i skuggan. Jag sof likväl icke, och plötsligt hörde jag rop på afstånd. Jag slog upp ögonen och, — barmhertige Gud! — hjertat klappar i mig, när jag tänker derpå. — Borta vid klippkanten smög en fruntimmersgestalt. Det var den gamla Fredrika. Jag blef förskräckt. Jag såg bort till det ställe, der den arma störtade ned och der såg jag ett fruntimmer stå, — det var dottern till förre riddargodsegaren Königsdörfer!

— Charlotte Königsdörfer? utbrast Müller förvånad. Såg du verkligen rätt, Heineman?

— Jag vet ej så bestämdt, men jag tyckte det var Charlotte Königsdörfer. — När jag åter såg dit, hade hon försvunnit. Men nu kommer det besynnerligaste af hela historien!

— Nå?

— Knappt hade Charlotte Königsdörfer försvunnit, förr än jag såg en annan qvinnogestalt der uppe!

— Hvem såg du då?

— Jag såg den unga grefvinnan von Prittwitz! Men blott ett ögonblick, derpå hade äfven hon försvunnit!

— Du har alltså en svår misstanke?

— Det beror på hur man tager det, svarade Heineman. En af dem båda har det varit, som störtat ner den gamla!

— Kan hon då icke hafva fått svindel?

— Ah, svindel! När hon plockade örter, har jag sett henne på ställen, dit jag icke skulle vågat mig! Det har icke varit någon olyckshändelse, utan det har varit en hämdlysten person med i spelet. Mitt inre säger mig, att ingen annan har gjort det än Charlotte Königsdörfer.

Müller var förvånad öfver hvad han hört.

— Vet du, sade han plötsligt. Du kan hafva rätt; men det är något, som talar deremot.

— Nå, och det skulle vara?

— Jag såg Charlotte Königsdörfer i kyrkan i dag!

— Jag också!

— Samtidigt såg jag äfven den unga grefvinnan af Prittwitz.

— Det stämmer, äfven jag såg henne.

— Nå, tror du, att om en af dem hade begått den olyckliga gerningen, denna då skulle visat sig vid begrafningen!

— Fruntimmerna äro oberäkneliga, om man kunde blicka i deras hjertan, skulle man få se underliga saker!

De fortsatte sin väg till stenbrottet och berörde icke vidare det begynte samtalsämnet.

På eftermiddagen trodde man allmänt att fru von Prittwitz var mörderskan. Man slog samman händerna af förvåning och pratade mycket derom.

Ingen hade en aning om, att Charlotte Königsdörfer hade varit den, som utspridt detta rykte.

Detta rykte kom äfven fram till jägmästaren.

Hvem hade pladdrat? tänkte han.

Han kunde lita på sitt biträde. Denne var ju det enda vittnet till gerningen. Ella och Krischan voro slottet Falkenbergs invånare alltför tillgifna, för att någon af dessa båda skulle kunnat sprida ut sladdret.

Han gick ut i skogen och visste icke sjelf, hvart han ville ställa sina steg.

På vinst och förlust slog han in på närmaste väg, blott för att blifva qvitt sina plågsamma tankar.

Orolig gick han framåt, tills han kom i närheten af stenbrottet. Några arbetare, som der voro sysselsatta, visade jägmästaren det ställe, der gumman störtat ned.

Jägmästaren betraktade stället noggrannt och sade för sig sjelf:

— Der, hvarest gumman har störtat ned, svänger vägen omkring ett klippblock! Bakom detta har mördaren stått. Personen har noga vetat, att gumman skulle gå i den riktningen och har med öfverläggning utfört sin plan! Men det har icke varit Inga von Prittwitz, hon har icke haft kännedom om ört-plockerskans vanor, hvarken förr eller nu! — Och om Fischer tio gånger påstår, att han har sett henne, så är det en tillfällighet och ingenting annat!

Plötsligt blef jägmästaren uppmärksam på en vagns rullande.

Han såg upp och varseblef en stadsvagn med en betjent på kuskbocken.

Lugnt blef han stående på sin plats och såg väntansfullt på det ankommande åkdonet.

— Ah, — se der, herr jägmästarn! ropade plöteligen en röst från vagnen.

Brückner gick närmare vagnen, helsade på militäriskt sätt samt blickade in i densamma.

— Herr häradshöfdingen! sade han förbluffad och förundrad öfver domarens i orten ankomst. Hvad för er hit?

— Det skall ni snart få höra, herr jägmästare! Det gläder mig att träffa er på detta ställe; ni kan möjligen vara mig nyttig!

Äfven de andra i vagnen sittande herrarne helsade på jägmästaren, sedan de stigit ur vagnen.

Domaren sade till jägmästaren, att han kommit för att närmare betrakta olycksstället och dess egendomligheter.

— Undersökningskommissionen var ju här i går!

— Visserligen, men det har ingått nya anmälningar, som hafva föranlätit oss att ännu en gång komma hit och derpå anställa förhör!

Jägmästaren bleknade.

— Ni vill anställa förhör? frågade jägmästaren.

— Ja, med en person, som sedan någon tid åter är allmänt omtalad!

— Barmhertige Gud, ni menar väl icke fru von Prittwitz?

— Tyvärr måste jag jakande besvara denna fråga; och jag frågar er: har ni hört ryktet, att det skulle vara fru Inga von Prittwitz.

— O, — herr häradshöfding, jag fäster mig alls icke vid det ryktet! — När något sker, så uppstår ju alltid en mängd rykten, som bakefter visa sig falska.

— Så tänkte jag också i första ögonblicket; men man berättade mig att grefvinnan på olycksdagen blifvit sedd tillsammans med den gamla örtplockerskan.

— Hvem försäkrar det? utbrast jägmästaren upprörd.

— Åtskilliga personer, som sett grefvinnan i skogen kort före gerningen begicks!

— Men det är icke något bevis!

— Visserligen icke, men vi söka ett sådant; vi söka en hållpunkt.

Jägmästare Brückner kände en kall ångestsveit på sin panna, när domaren aflägsnat sig med vagnen.

— Har det varit hon? frågade han sig.

ETTHUNDRATJUGUNIONDE KAPITLET.

Hotande moln.

Från stembrottet for domarens vagn till slottet Falkenberg. Med klappande hjerta såg jägmästare Brückner efter åkdonet, under det hans läppar hviskade:

— Min Gud, nu slår olyckan åter ned på Falkenberg och dess invånarinnal!

Nedslagen och öfvervägande alla möjligheter, begaf sig jägmästaren tillbaka till sin bostad och öfverlemnade sig åt sina tankar.

Domaren begaf sig först till kastellan Falkners bostad och meddelade denne, att han ville förhöra fru Inga von Prittwitz.

Kastellanden trodde sig i första ögonblicket icke höra rätt, men derefter fogade han sig ängsligt i embetsmannens vilja och anmälde de ankomna. Han hade väntat, att Inga med bedrövelse skulle höra detta, men deri hade han misstagit sig, ty Inga von Prittwitz upptog denna anmälan så lugnt, som om det gällt den ligkiltigaste sak.

Det föreföll äfven domaren tungt att fullgöra sin uppgift. Sedan han helsat, meddelade han henne i korthet, att han som embetsman icke kunde göra annat än fastställa allt, som rörde det förskräckliga olycksfallet.

Äfven han försökte läsa i hennes ögon. Han hade förmodat, att Inga genom hans anblick skulle blifvit förskräckt; men ingen ovanlig förändring visade sig hos henne.

— Som jag har hört, fortfor domaren, har ni varit i omedelbar närhet af stembrottet, när den gamla Fredrika blef nedstörtad från höjden.

— Derom kan jag icke gifva er någon upplysning, svarade Inga von Prittwitz. Jag gick och promenerade i skogen och fann

der den gamla Fredrika i samtal och gräl med Charlotte Königsdörfer!

— Hvad säger ni? fru grefvinna. Ni träffade icke ört-plockerskan allena?

— Som jag sagt, hon grälade med dottern till förre riddar-godsarrendatorn Königsdörfer!

— Hvad grälade de om?

— Om en belöning, som, enligt hvad det tycktes, Char-lotte Königsdörfer hade lofvat gumman, men som denna hittills icke hade fått!

— Hörde ni något närmare, hvarför fröken Königsdörfer hade utfäst denna belöning?

En mörk blodvåg jagade öfver Ingas ansigte. Hennes panna lade sig i dystra veck, och man kunde tydligt se, att en svår kamp rasade i hennes bröst.

— Herr lagman, det är saker, som jag kanske förmodar och anar, men som jag ej får uttala!

— Men jag ber er, fru grefvinna, att ni må meddela mig allt, som kan hafva någon betydelse för undersökningens gång.

Eit trött leende lekte kring Ingas mun.

— Jag tror knappt, att min utsago kan vara af någon be-tydelse, ty jag har endast hört, att de båda grälade och derpå aflägsnade sig, sedan Charlotte Königsdörfer lofvat gumman två-hundrafemtio kronor följande dag.

— Gingo de bort med hvarandra?

— Nej!

— De begåfvo sig alltså åt skiljda håll?

— Visserligen, förklarade Inga. Jag tror till och med, att de skiljdes först sedan Charlottes mun uttalat ännu en hotelse.

— Hvad gjorde ni, sedan de båda hade aflägsnat sig?

— Jag stannade ännu några minuter i mitt gömställe, men derpå fick jag lust att utforska den hemlighet, hvarom de talat.

— Om hvilken hemlighet talar ni? frågade domaren.

Inga insåg, att hon hade lätit sin angivelse hänföra sig för långt. Hon skulle gerna trädt tillbaka och förklarat, att hon icke visste något vidare, men nu hade det skett och hon måste därför åtminstone meddela domaren så mycket, att denne erfor en del af hemligheten.

— Ni följde väl således efter gumman?

— Ja visst!

— Hur långt?

— Jag känner trakten alltför litet, svarade Inga. När jag gick skogsvägen bakom bokalléen, såg jag den gamla Fredrika vid slutet af vägen. Jag kallade på henne, men hon tycktes icke hafva hört mitt rop. Jag skyndade efter och, när jag kom

till slutet af vägen, gick jag ett stycke in i stenbrottet och ropade åter på Fredrika. Jag hörde inget svar och gick derpå missmodig bort.

Domaren bemödade sig att få veta mera af Inga; men det lyckades honom icke. Äfven kronofogden, som var i domarens sällskap, rättade några frågor till Inga, men icke heller han förmodade utforska något.

Förhöret var slutadt.

Rättskommissionen hade lemnat slottet, och Inga hade sett embetsmännens vagn försvinna på afstånd, men fortfarande stod hon grubblande vid fönstret och såg utåt landskapet. Egendommiga tankar drogo fram bakom hennes i dystra veck lagda panna.

— Min Gud, sade hon plötsligt bleknande. Hvarföre blef jag förhörd? Tror man kanske, att jag var skuld till Fredrikas död? Huh!

Kall ångestsvett trädde fram på hennes panna.

— Jag skulle nästan vara frestad att tro, att denna misstanke blifvit från något håll underblåst, att jag skulle hafva dödat den gamla gumman.

Inga sjönk ned i närmaste länstol och genomgick i tankarne alla enskildheter, som stått i samband med händelsen. Hon öfvervägde vidare, hvad som kunde inträffa följande dag, för den händelse den misstanke, man hyste mot henne, kanske skulle ökas.

— Men, fortfor hon i sitt samtal med sig sjelf, man vet ju, hvem som har varit i träta med gumman. Jag har ju noga sagt allt, att Charlotte råkat i gräl med Fredrika! Nu har jag det! När jag förlorade vagnen ur sigte, for den till Prittwitz och kanske förhör man nu Charlotte Königsdörfer!

Ingas ögon antogo uttryck af den största spänning.

— Jag misstager mig icke, sade hon derpå tyst för sig sjelf. Så och icke annorlunda måste det vara.

Inga gick oroligt fram och åter i rummet. Derpå satte hon sig ned vid fönstret och sade tyst:

— Hvar jag än sätter mina fötter, öfver allt uppspirar olycka! När jag gick till Streitwald, hade ju sorgsna tankar upptagit mig, men jag tänkte icke på, att något så styggt skulle sluta sig till min utgång. Nu har det skett, och vid Gud i himlen, jag tror, man förmodar att jag skulle hafva mördat den gamla Fredrika! — Nej, nej; saken är ju klar, man kan väl icke ett ögonblick betvifla, att det endast har varit hon, som utfört den olyckliga gerningen?

— Men nu bestämmer jag mig för att lemna Falkenberg! — Olyckslockan der borta i det gamla tornet har ringt och har tillropat mig: Beträd icke åter slottets tröskel, ty olycka skall hämna sig på ditt intåg! — Menniskor skratta åt dylika tankar,

men de äro sanna! — Har icke olyckan åter med mig dragit in på Falkenberg? — Bort, bort måste jag härifrån. Jag går dit, der det enda hjerta slår, som jag en gång tillhört! — Jag går till Eckbert, hvars namn jag ännu bär som hans maka! Jag maka? O, min Gud, min Gud, hvilken härlig tanke det är, som rör sig hos den unga flickan, när hon säger till sig sjelf: Du blir brud, du blir en ädel mans maka! Huru förfärligt har jag icke blifvit ryckt ur mina drömmar? Jag är olycklig, djupt olycklig! — Endast han skulle kunna trösta mig; ett enda ord från hans mun skulle göra mig till den lyckligaste bland dödliga! Jag måste tala med honom, sedan vill jag gerna dö!

I dessa dystra tankar blef hon afbruten af en tjenstflickas inträdande. Hon vände hufvudet åt sidan och frågade denna, hvad hon önskade.

— Herr kastellanen ber om tillåtelse att få komma in.

— Må han komma.

Af mannens bekymrade och alvarsamma miner kunde Inga förstå, att denne hade något tungt på hjertat.

— Hvad har ni att meddela, min käre herr Falkner? frågade hon honom.

— Ingenting godt, nådig grefvinna! Det har en herre anländt hit, som enträget önskar få tala med er. Han låter enträget bedja er lemna honom inträde, och han har på förhand lofvat mig, att han skall uppträda så skonsamt som möjligt.

Denna egendomliga inledning förvånade Inga.

— Hvem talar ni då om; hvem är det som vill tala med mig?

— Doktor Strackman från Treville!

Inga ryckte till. Öfver hennes ansigte for en likblekhet, och hennes kropp darrade, som i frossan.

— Hvad vill mannen? frågade Inga i beslutsam ton.

En dyster eld brann i hennes ögon.

Inga sade sig sjelf att hon icke kunde afvisa läkaren. Hon lät denne träda in och stod snart gent emot mannen, som en kort tid hade hållit henne fången som vansinnig i sin anstalt.

— Fru grefvinna, jag har icke kommit hit för att göra eder några förebråelser, — vare det långt ifrån mig. En helt annan tanke har drifvit mig hit och jag skulle vilja bedja er upplysa mig om en sak.

— Hvarom?

— Angående eder väninna Gertrud Mallié!

— Jag kan icke gifva er någon upplysning!

— Åh jo, fru grefvinna! Ni flydde i hennes sällskap till Paris och der skildes ni ifrån henne!

— Visserligen, herr doktor, det är sannt!

— Hvarthän vände hon sig derefter?

— Det kan jag icke bestämdt säga. När vi ankommo till Paris och gått igenom tullkammaren, hade Gertrud plötsligt försvunnit. Jag stod ensam i den främmande, stora staden. Det var en lycka för mig, att jag hade tillräckligt med pengar för de närmaste dagarne och för min återresa. Jag forskade efter Gertrud, men hon var och blef försvunnen. Jag lät insätta en annons i de mest lästa tidningarne och trodde mig på detta sätt finna Gertrud. Men allt var förgäfvets. Derpå skyndade jag hit. Här, herr doktor Strackman, är er magt slut! Här på mitt slott förmår icke en läkares magt något. Här är jag min egen herre, och jag tror icke heller, att ni kan finna något skäl att åter förklara mig för sinnesrubbad!

Slutligen lyckades det läkaren att bibringa henne den öfvertygelsen, att han endast kommit för att lyfta den för ett år upplupna betingade summan samt ersättning för sveda och verk åt hans hustru, som ännu låg i Treville med ett brutet ben.

Inga gaf kastellanen anvisning att utbetala pengarne åt doktor Strackman, och denne lemnade med delade känslor Ingas rum samt begaf sig till kastellanen.

Under det Inga och kastellanen förhandlade med hvarandra, hade till den gamle Jakob kommit en man, som denne allt för väl kände.

— Är det ni, eller ser jag en ande! utbrast den gamle Jakob, när mannen kommit in till honom.

Denne försökte att gifva sina alvarliga ansigtsdrag ett vänligt utsende.

— Ni ser ingen ande, min bäste. Ni ser en menniska af kött och blod, som blifvit nedtryckt af sorger och bekymmer samt blifvit grå! Se på mig, Jakob! Lefvande står jag framför er såsom den, för hvilken ni en gång beredvilligt gjorde allt; jag är Mallié!

Gubben var mållös af förvåning.

— Jag hade kunnat drömma om allt annat, än att få se er åter uppsöka slottet Falkenberg; det är mig alldeles en gåta!

— Hvarje gåta måste hafva sin upplösning, sade den anlande, och jag skall under vårt samtal meddela er, hvad som fört mig hit. Först måste jag säga er hvad jag redan hört: Ingelfingen är icke mera här!

— Nej, sade Jakob, han har måst lemna skådeplatsen för sina brott, såsom det höfves en sådan skurk!

— Jakob, ni har dock så länge varit i slottet Falkenbergs tjänst, hur kan ni låta hänföra er till ett sådant uttryck?

— O, herr Mallié, jag var icke någon tjenare åt Ingelfingen! Jag har städse endast varit hos familjen Falkenberg

Baron von Ingelfingen hade icke kunnat använda en sådan gammal, trogen själ, som jag är; han måste hafva bedrägliga spetsbofnaturer omkring sig, för hvilka allt var möjligt!

— Säg mig, hvar är Ingelfingen nu?

— Om jag det kunde säga, så skulle min tunga icke tåla länge, ty man söker baronen ifrigt!

— Jag hörde det, men ville icke tro det!

— Ah, tro det blott, ty allt hvad folk berättar är icke blott sanning, utan en mängd andra saker finnes också som folk icke ännu fått reda på!

— Ni vet på hvad sätt Ingelfingen handlat mot min syster.

— Det vet jag herr Mallié, och vi båda veta också saker, om hvilka ingen annan i slottet Falkenberg eller dess omgivning har en aning. Ni förstår mig, herr Mallié!

— Blott för väl, svarade denne.

— Hvad har drifvit er hit, herr Mallié? Förlåt min fråga, men den är väl rättfärdigad?

— Min ankomst kan väl säga er det. Sorger och bekymmer hafva afskiljt mig från världen.

— Hvad säger ni, herr Mallié? Är det möjligt?

— Ja, ni tror väl att jag har mitt glasbruk i behåll. Nej, min gode Jakob, det är såldt för många år sedan, ty man bedrog mig på det skamligaste sätt, så att jag slutligen förlorade förtroendet till människor och sålde allt hvad jag egde. En lång tid störtade jag mig in i sällskapslifvet, men slutligen ledsnade jag äfven vid detta.

— Men ni var ju gift och hade barn?

— Visserligen, Jakob! Jag hade en älsklig, god och snäll hustru samt två kära barn, men de äro döda. Vet ni hvad, Jakob, jag skulle icke lemnat ifrån mig det dåvarande barnet, den lilla Ella. Det har förefallit mig, som om med hennes afresa olyckan hade dragit in i min familj. Mina barn äro döda, min broder är död, min maka är död, — jag står allena med ett kallt hjerta i kroppen. Det dröjer kanske icke länge, förr än jag följer efter dem. Derfor har jag kommit hit, för att möjligen ännu godtgöra något af hvad jag förbrutit.

Den gamle Jakob hade suttit tiggande och åhört Mallié's förklaringar. Han visste, hvad som låg honom om hjertat, och därför öfverraskades han icke af frågan:

— Hvar är min syster, vet ni det?

— Så vidt mig är bekant, sade Jakob, så är er syster i Frankrike!

— Hvad säger ni?

— Jo visst! Men hur hon kommit dit, det vet jag icke, det vet endast grefvinnan von Prittwitz.

— Hur har hon fått veta det?

— Låt mig berätta för er. När ni efter den der förfärliga natten hade afrest, sedan ni i skogen —

— Det är bra, Jakob, nämn icke det nu, utan berätta om min syster.

— Godt, herr Mallié! Några veckor derefter kom er syster åter till Falkenberg. Jag var vittne till, huru hon kastade sig på knä för Ingelfingen och bad honom åtminstone säga henne var barnet fans. Men han skrattade hänfullt och sade, att han icke visste det. Derpå förmådde han henne att dricka med honom, och den nedrige giftblandaren gaf er syster af detta förfärliga kinesiska giftet, som gör människor vansinniga. Det blef äfven hon efter få dagar och hans bundsförvandt medicinalrådet Eisenschmidt från Isenbrunn kom och förklarade henne för svagsint. Två dagar derefter var hon inspärrad i hospitalet i Isenbrunn. Der var hon ända till elden utbröt i anstalten och den stackars Krischan så nära hade satt lifvet till vid er systers räddning!

— Det måste ni berätta mig, Jakob.

Jakob gjorde detta och Mallié åhörde med växande förvåning allt hvad Jakob berättade.

— Gertrud har blifvit förfärligt straffad, värre kanske än hvad hennes felsteg förtjenade!

Den gamle Jakob lade handen på Malliés skuldra och sade:

— Herr Mallié, ett ord i förtroende.

— Hvad vill ni, Jakob?

— Ni sade, att er syster hade förtjent ett stort straff.

— Ja visst, Jakob!

— Och jag säger nej, herr Mallié; tro mig gamle man, som känner lifvet. Er fröken dotter har icke syndat så svårt, att hon hade förtjent detta stora straff, och sedan, herr Mallié, besinna hur er syster kom hit, det var ni sjelf som föranlät er syster att komma på Falkenberg. Och hvem bragte henne i förbindelse med Ingelfingen, — Vi män döna öfver fruntimmernas felsteg på ett annat sätt än de förtjena! Ni, herr Mallié, bär skulden till att er syster föll offer för den nedrige Ingelfingen!

— Jakob, om en annan sade mig det, så —

— Ja, det är just det, herr Mallié, en annan säger er det icke, blott jag tager mig den friheten, och jag tror, att ni skall icke vredgas på mig, och ännu en gång säger jag, att om ni säger det er syster förtjenar det sorgliga ödet, så handlar ni orätt!

— Hvad kunde jag göra vidare, än förskjuta henne? frågade Mallié med dyster panna. Var det icke olycka nog, att hon blef förförd af den eländige skurken Ingelfingen?

— Visserligen medgaf Jakob, men det var ju en lycka i olyckan, ty om er systers barn hade lefvat, så hade ert läge blifvit ännu tröstlösare! Ingelfingen var en genomdrifven skurk, som endast hade hån och förakt för sitt offer!

— Och det dref henne till vansinne!

— Nej, ni känner icke Falkenbergs hemlighet. Eder syster hade alls icke blifvit vansinnig, om icke den nedrige Ingelfingen hade räckt henne giftdrycken.

I Malliés inre striddes en fruktansvärd kamp.

I tanken försatte han sig tillbaka till den tid, då han första gången kom till Falkenberg.

Han hade sökt ett passande parti för sin syster och hade låtit kalla henne till Falkenberg, hvarest sedan olyckan hade utbrutit öfver henne.

Plötsligt ryckte han till och vände sig till Jakob:

— Ni vet hvar min syster finnes?

— Det vet jag icke, kanske kan ni dock få veta det, ty doktor Strackman är nu på slottet och har ett samtal med kastellanen.

— Hvem är doktor Strackman?

— Doktor Strackman är egare af ett därhus i Treville, vid belgiska gränsen!

— Hos honom är väl min syster?

— Nej, så vidt jag vet, voro fru Inga von Prittwitz och er syster inakorderade hos den herrn, men de flydde till Paris. Vår unga grefvinna har hommit tillbaka och lefver här, men hvar er fröken syster är, det kan jag icke säga.

— Men grefvinnan måste veta det!

— Jal svarade Jakob.

— Då skall jag bedja henne säga mig det.

Mallié lemnade den gamle Jakob och begaf sig till kastellanens bostad, för att förmå denne att förmedla en underhanling med Inga åt honom.

Tornuret i Prittwitz förkunnade att klockan var nio på aftonen. Charlotte Königsdörfer gick orolig af och an i sitt rum samt stannade derpå och gned förnöjd händerna.

— Ja, utbrast hon, allt har lyckats mig. Jag trodde att all vidare glädje i lifvet var mig förnekad, men min innerligaste

önskan har gått i fullbordan! Denna Inga von Tannenburg, som den gången trängde sig emellan mig och honom, hon skall duka under för de rykten, som jag satt i omlopp! O, om jag redan för många år sedan hade utfört denna plan, så hade mycket varit annorlunda. Alla de, som stodo mig nära, äro nu borta och blott jag drömmer här som en enstöring i Prittwitz min bästa tid.

Hon gick fram till spegeln.

— Jag vet nog att här och der ser jag spår af veck i ansigtet, de påminna mig om, att jag icke längre är den yngsta, men hvad gör det? Kärleken skall inläras, och jag — jag har haft en god skola! — Skulle jag icke vara istånd att locka en rik, oberoende man i mina nät? — Jo, det skall gå, — men framför allt bort, — bort härifrån!

Hon blef afbruten i sin monolog. En betjent väntades och Charlotte trodde sig höra steg.

En af rättens vaktmästare öppnade dörren.

Charlotte for med ett ångestskri tillbaka.

Vaktmästaren frågade.

— Hvar finner jag Charlotte Königsdörfer.

— Det är jag, sade denna.

— Så mycket bättre, då kan jag få lemna denna inbjudning!

Charlotte hade blifvit orolig. Hennes hjerta klappade med våldsamma slag, och Guds finger tycktes knacka på hennes samvete och tillropa henne: »Hvad har du gjort?»

Rättstjenaren framtog ett sammanviket papper och lemnade det åt Charlotte,

— Hvad betyder denna inbjudning?

— Det kan jag icke säga, — men jag tror dock —!

— Hvad tror ni? sade Charlotte.

— Jag tror det gäller ett samtal!

— Så, — med hvem.

Vaktmästaren blinkade med högra ögat, som om en egenomlig tanke farit genom hans hufvud.

— Nå, jag får egentligen icke säga det, men —!

— Jag förstår!

Hon framtog en thaler ur sin portmonä och räckte den åt den leende tjänstemannen.

— Här, — drick ett glas öl därför! Nå, vet ni hvarföre jag blifvit kallad?

— Jag vet blott, att en mängd miestankar finnas, att den gamla Fredrika blifvit störtad ned i stenbrottet, och så har jag hört att man sett grefvinnan Inga von Prittwitz i skogen.

— Det vet jag, det kan jag också bevittna!

— Nå, ser ni, fröken Königsdörfer, då ni har sett det, så vet man naturligtvis detta vid rätten och har därför låtit kalla er! Skadeglädje syntes i Charlottes ansigte.

Hon grep ännu en gång ned i portmonäen och räckte vaktmästaren åter ett mynt samt lät honom sedan gå.

När han kommit ned på landsvägen, vände han sig ännu en gång om till huset, der Charlotte Königsdörfer befann sig, gned gladt händerna och sade:

— Nej, lilla Charlotte, i morgon skall du kanske tala i en annan ton; jag vet, hvad jag vet!

Med dessa ord skyndade han vägen framåt, tills han kom till gästgifvargården, hvarest hans häst stod.

På kallelsen stod icke det ringaste antydt, som kunde gifva Charlotte någon hållpunkt.

Oaktadt vaktmästaren hade sagt att det gällde vittnesmål mot Inga von Prittwitz, var hon dock i högsta grad orolig.

Slutligen kom hennes förtrogna bud.

— Nå, Henrik, hvad medför du för underrättelser?

— Goda, — goda, fröken Charlotte!

— Hvad menar du med goda? — Tala!

— Jo, rättsherrarne hafva förhört grefvinnan von Prittwitz!

— Vidare!

— Grefvinnan är bedröfvad, hon stänger sig inne i sina rum och låter ingen komma in!

En djefvulsk glädje målade sig i Charlottes drag.

— Så är det rätt; så skall hon hafva det! sade hon. Men berätta!

— I Falkenbergs slott går man med sänkta hufvuden! Man hviskar hvarandra de förskräckligaste saker i örat och det förekommer mig, som om man verkligen förmodar att grefvinnan Inga von Prittwitz är den gamla Fredrikas mörderska!

— Henrik, då torde du väl försäkt för mycket, ty om rättsherrarne hade funnit en bestämd hållpunkt, så skulle man hafva häktat henne, trots hennes höga adelsstånd!

— Nå, nå, menade betjenten. Rättsherrarne hafva stundom helt egna meningar! — Kanske hafva de icke gjort det, för att invagga henne i säkerhet!

— Det kunde visserligen vara fallet, men jag tviflar ännu!

— Hys inga tvifvel, fröken Charlotte, jag vet ännu mera!

— Hvad vet du?

— Grefvinnan har telegraferat!

— Hvad, — hvad telegraferade hon?

— Hon vill hafva 20,000 mark, för att genast kunna resa!

— Aha, — aha, utbrast Charlotte, och på hennes ansigte syntes det der fula draget af skadeglädje.

Charlotte ville säga något mera, men hon lade band på sig i budets närvaro och teg. Sedan hon belönat karlen för hans tjänst, lät hon honom gå.

Knappt hade dörren stängts bakom honom, så sprang hon lik en vansinnig omkring i rummet och gaf uttryck åt sin glädje öfver hvad hon hört.

— Hon vill alltså hafva pengar, för att kunna fly. O, hvad tillfället spelar mig i händerna! Nu skall du få umgälla, att du trängde dig emellan mig och Eckbert. O, hvad jag skall glädja mig, när du sitter på de anklagades bänk och man slungar dig i ansigtet: Du stolta, vackra Inga von Tannenburg, du är en simpel mörderska! Den dagen, då detta sker, skall jag jubla af glädje och skall göra allt för att göra den dagen till den skönaste i mitt lif!

Ännu en stund gick hon fram och åter i rummet; derpå klädde hon af sig och lade sig till sängs.

Hon hade hoppats, att sömnen skulle lugna hennes uppörda inre, men motsatsen var fallet.

Orolig vände hon sig på bädden, ända tills morgonsolen sände sina första strålar till nejden.

Först mot morgonen somnade hon.

När hon vaknat och klädt sig, blickade hon ut på landskapet.

Några timmar derefter körde vagnen fram, som skulle föra henne till Isenbrunn.

Hon kastade en flyktig blick i spegeln och utbrast derpå, höjande den knutna handen:

— I dag, Inga, i dag skall jag hålla afräkning med dig! Och vid allt hvad heligt är, svär jag, att du har störtat Fredrika ned i stenbrottet! — Du blir genom mig tillintetgjord!

ETTHUNDRATRETTIONDE KAPITLET.

Grafven i skogen.

Genom den hundraåriga ekskogen med sina knotiga, förvuxna grenar smög sig det bleka månskenet spökaktigt fram och tecknade besynnerliga gestalter på den ojemna vägen.

Bredvid denna förde en smal stig rakt fram till skogskanten.

På denna stig, som bevuxen med mossor, så att fotgängarnes steg icke hördes, närmade sig två män, hvilka kommo från slottet Falkenberg.

När de lemnade Falkenberg hade de ännu varit språksamma, men ju närmare de kommo oväderseken, desto mera fåordigt blef samtalet. Der borta syntes trädet med sina vidt ut i luften sträckta grenar.

De båda männen ryckte till, när de sågo trädet. Förundrade sågo de på hvarandra, men hvarderas mun förblef tyst. Egenomliga tankar sysselsatte dem och försatte dem tillbaka i länge sedan förflutna tider.

Snart stodo de något vid sidan om den gamla eken och blickade med dystra blickar på ett ställe som befann sig icke långt ifrån oväderseken.

— Här var det, tog den äldre af dem till ordet. Minnes ni ännu, herr Mallié, att det var här?

Mallié fattade tag om den gamle Jakobs handled och drog denne närmare sig samt hviskade till Jakob:

— Jag vet icke, hur det är med mig, men mitt hjerta har ännu aldrig klappat så starkt. Om jag hade varit medveten om någon orätt, så skulle jag i detta ögonblick varit beredd till be-kännelse, men har jag verkligen begått något orätt?

— Nej, herr Mallié, inför Gud kunna vi ansvara att det ingenting orätt skedde. Visserligen kunna människor komma och förehålla oss sin lagbok, och då voro vi till och med straffbara.

Malliés miner blefvo dystrare än de redan voro.

— Jakob, hvad angår oss lagboken? Den är till för dem, som måste dömas efter den. För mig är en juridisk rätt rakt ingenting! Jag frågar blott efter, hvad som är rätt inför Gud.

— Alldeles riktigt! sade den gamle Jakob. Jag tänker på samma sätt som ni, herr Mallié, och jag tror, att vi båda, äfven nu, sedan vi blifvit mognade män, skulle handla på samma sätt som då!

— Det gläder mig, att ni tänker alldeles som jag!

De båda männen gingo några steg närmare det ställe, som de under sitt samtal betecknat.

— Alldeles riktigt, Jakob, jag igenkänner enskildheterna. Träden hafva visserligen blifvit större och starkare sedan den tiden, och småskogen, som stod der borta, har redan blifvit ståtliga träd!

— Ja, ja, sade Jakob suckande. Det påminner en om att man icke är ung längre!

— Vi måste alla blifva gamla, invände Mallié.

— Det är tyvärr alla dödligas lott, svarade Jakob.

Det inträdde en paus i samtalet. De båda männen sågo åter med stumma blickar på hvarandra; derpå tog ånyo den gamle Jakob till ordet:

— Det var då icke månsken som i natt. Vi kunde då icke se allt så tydligt, som vi hade velat!

— Och dock, invände Mallié, kunde vi mycket väl igenkänna Lora!

— Ja, ja, jag kan ännu se henne, hur hon kom fram der borta från stigen, som för hit från Prittwitz. Minnes ni hur det ryckte till i oss båda, när vi hörde ett barns jämmer?

— Jakob, jag har sjelf bedt er gå med hit, men jag får säga, att jag har en förkänsla af, som om något oväntadt skulle ske äfven nu!

— Herr Mallié, ni har alltjemt dystra tankar, det var redan fallet då, och ännu i dag är detta fallet!

— Nej, nej, svarade Mallié, om jag har dystra tankar, så äro de äfven berättigade! Men minnes ni ännu, Jakob, huru jag bar den lilla, min systers barn, på mina armar, och hur ni emottog det af mig? Der vid hvitboken ville ni gräfva ned det döda barnet och dermed skulle märket af skammen vara utplånadt, som min syster bragt öfver familjen!

— Jag minnes det ännu allt, som om det hade skett för några dagar sedan. Ni bar det lilla, döda barnet på edra armar, och jag var beväpnad med hacka och spade, för att bereda den lilla varelsen den sista hviloplatsen i jorden.

— Då blefvo vi stördal! Lora kom fram ur buskaget, o, hvad hon såg sig skyggt omkring, hon måtte haft ett ondt samvete, ty så blickar endast den, som är rädd. Jag kan ännu se henne, som då, huru hon kom rusande fram till henne, och vi dolde oss bakom träden. Der, der lade hon ned barnet!

— Nej, herr Mallié, det var omedelbart framför den stora hvitboken!

— Det kan nog vara, Jakob, att det var der borta. Jag minnes äfven hur den lilla varelsen jämrade sig. Vi ville springa fram från vårt gömställe och hålla fast qvinnan, då hade hon redan lagt barnet på marken och sprungit derifrån!

— Det var en lycka för oss, herr Mallié!

Den tilltalades panna lade sig i dystra veck.

— En lycka kallar ni det, Jakob? Jag skulle snarare hafva ansett det för en olycka; ty jag skulle icke fått så mycken olycka i lifvet, om icke den der olyckliga natten hade varit!

— Men jag anser det icke för en olycka, att Loras utsatta barn kom i edra händer!

— Ja, skrattade Mallié vildt. Hur kom det då i mina händer? Jag följde ert råd, Jakob! Jag lade den lilla döda kroppen på det ställe, hvarest det lefvande barnet låg, och det lefvande barnet tog jag med bort, jag tog det med till Frankrike och der lät jag uppfostra det, tills jag —

— Säg ingenting vidare, herr Mallié, jag vet ju hvad som skedde! Ni sade mig ju då, hvad ni ämnade, och ni har ett ädelt hjerta i bröstet. Ni försköt eder syster och för att åtminstone i någon mån försona denna gerning, antog ni er det stackars öfvergifna barnet.

— Nej, Jakob, det skedde icke på min föranledning blott, utan ni hade äfven skuld dertill; minnes ni, hvad ni sade?

— Ja, jag sade, Lora har utfört en djefvulsk plan! — Jag vet, hvad hon har gjort! Den stackars varelse, som vi funno vid eken, skulle kanske dö här, och den måste räddas. Jag visste hvem barnet tillhörde och jag handlade!

— Ja, Jakob, det gjorde ni; ni skyndade bort med barnet, sedan vi lagt det döda barnet vid trädet och klädt det utsatta barnets kläder på detsamma. Hvarthän bar ni barnet? Det blef mig då en gåta och ni måste säga mig det!

Den gamle betjenten skakade på hufvudet.

— Herr Mallié, låt det vara, var icke enträgen. Hvad jag då gjorde, har skaffat mig mången sömnlös natt och mången orolig dag. Jag skulle gerna anförtro det åt envar, men jag kan och får icke; hemligheten måste bevaras, ty om den blefve förrädd, skulle olycksklockan på Falkenberg icke blott ljuda, den skulle då stormringa. Med höjd stämma skulle den ropa ut den

olyckliga hemligheten, och olyckan skulle blifva ännu större än den redan är!

— Ni talar i gåtor, Jakob. Jag anar nästan hvad som skett den natten, och ni, Jakob, har i er hand slottet Falkenbergs hemlighet.

— Visserligen, herr Mallié, men min mun tiger!

— Hvarför det?

— Ni har ju hört mitt skäl. Om min mun pladdrar, blir olyckan på Falkenberg ännu större än den redan är. Jag korsade då den gamla Loras plan och omintetgjorde kanske den olycka, som hon i sitt vansinne hade frambesvurit. Jag sade kanske, ty jag vet icke bestämdt, jag blott förmodar det och jag —

Jakob gjorde med handen en rörelse af ovilja.

— Hvad pladdrar jag nu! Herr Mallié, låt olyckan på Falkenberg vara, jag vill icke mera beröra den!

Fransmannen betraktade gubben och skakade på hufvudet.

— Jag inser, att ni icke vill förråda hvad som då skedde!

— Nej, jag kan det icke, herr Mallié. Jag måste tåga. Jag är en trogen tjenare åt slottet Falkenberg, och jag vet icke blott detta ena, utan äfven annat!

Mallié såg gubben i ögonen, lade derpå händerna på hans skuldror och sade:

— Tack! Jakob, för det ni fört mig hit, ty jag genomskådar hvad som skett och ångrar ej, att jag tog den lilla med mig till Frankrike och lät uppfostra henne. Jag vet nu, Jakob, hvem Ella är, jag anar det och det är kanske bäst att jag förtiger hvad jag anar. Omkring Ella rör sig hemligheten, Ella är —

Malliés utrop elektriserade gubben. Han glömde att han befann sig inför en främling. Han sprang fram till denne och tryckte handen för hans mun.

— Icke ett ord vidare, herr Mallié. Gör icke olyckan större än den är!

Denne trädde några steg tillbaka, suckade djupt och räckte gubben handen.

— Här är min hand och mitt löfte, Jakob, jag skall bevara hemligheten i mitt bröst!

— Tack, tusen tack! svarade Jakob, nästan hviskande. Ah, det var nästan som om jag redan hört olycksklockan på Falkenberg åter ljuda, men Gud vare lof, det var misstag!

Nu tego båda och sågo hvarandra frågande i ögonen. Plötsligt blefvo de båda förskräckta. Det förekom dem, som om steg hördes på afstånd.

— Herr Mallié, sade Jakob, det kommer någon. Hvem manne det kan vara?

Båda blickade till det ställe, som Jakob med en handrörelse antydde.

— För Guds skull, hviskade denne, det är icke någon karl, det är ett fruntimmer, hvem kan det vara?

Jakob gömde sig i skuggan bakom närmaste träd, för att icke blifva sedd af den ankommande.

— Göm er, herr Mallié, sade han. Fruntimret kommer sannerligen hit!

Den qvinliga gestalten kom verkligen till oväderseken.

De båda männen gömde sig.

— Vet ni, hvem det är? frågade Mallié, så tyst som möjligt, den icke långt ifrån honom stående gamle betjenten.

— Nej, svarade denne, jag kan icke känna igen henne, ty hon bär resdräkt. Tyst nu!

Damen lyssnade åt alla håll, i fall något buller kunde märkas.

Sedan hon öfvertygat sig om, att allt var lugnt och tyst, gick hon med långsamma steg öfver vägen förbi oväderseken och stod snart derefter vid hvitboken, vid hvilken de båda männen några minuter förut stått, och omedelbart framför det stora trädet stannade den ankomna. Hon slog slöjan tillbaka och de få månstrålar, som trängde fram mellan löfverket, belyste ansigtet af en qvinna, som Jakob blott alltför väl kände igen.

Han hade nära nog velat skrika till af förskräckelse, men han beherskade sig och förhöll sig lugn.

Den anlända hade sjunkit ned på knä och kastade sig snyftande ned på marken.

— Min Gud, min Gud, framstötte hon förtviflad, hvad det dock är en förfärlig tanke, när man måste säga till sig sjelf, att man måste lemna det hem, vid hvilket man är fästad med tusende band! O, jag måste lemna hemmet!

Den talandes röst ljöd ihålig och spöklik.

— Lemna, lemna för alltid! Från den resa, jag i dag gör, skall jag aldrig återkomma, ty om jag kom tillbaka, så skulle de der borta i Isenbrunn sträcka ut händerna efter mig och säga: Kom hit, du stolta Charlotte Königsdörfer, kom till oss, vi hafva smidt kedjorna åt dig, ty du är en mörderska!

Hennes andedrag blefvo djupa och hörbara.

— Du har störtat den gamla Fredrika ned i stenbrottet, skulle de säga till mig, och om jag ville neka till det, skulle de framföra vittnen och säga: Vill du neka inför dessa män?

— Ja, jag var det, jag har stött den gamla Fredrika ned från klippväggen, ty hennes mun måste vara stum. Hon fick icke träda fram och säga: Jag var den som nedlade den af sin moders hand mördade lille Egon här vid hvitboken bredvid ovä-

derseken. Det var jag, som tog skammen från Charlotte Königsdörfer och begravde hennes barn här. — Ingen vet det, att här under detta gröna mosstäcke slumrar mitt stackars barn och att i dag dess moder, hans mörderska ligger vid grafven och tillropar honom sin afskedshelsning! Här slumrar du, min gode Egon! Då älskade jag dig, och det oakadt måste du sluta, ty det fick icke finnas någonting, som påminde mig om honom och om mitt felsteg! Här ligger din moder som hade hjerta att höja handen emot dig. O, min Egon, förlåt mig!

Den förtviflades händer gräfdes sig ner i den mjuka mossan. Månskenet lekte bland träden och belyste en förtviflad moder, som en gång bragt sitt barn om lifvet.

Plötsligt reste Charlotte Königsdörfer upp hufvudet och såg åt det håll, der gångstigen mynnar ut vid landsvägen.

Hon såg i dag tio år äldre ut. Skarpa, af lidelse ristade linier i hennes ansigte, framträdde starkare i månskenet.

— Hvad var det? hviskade hon. Det föreföll mig, som om jag hörde ett buller, som om någon talade.

Tystnad inträdde.

— O, nej, här är ju icke någon annan än du, min Egon. Du kan icke tillropa din moder det förskräckliga ord, som hon förtjent! O, det vore förfärligt, om du kunde höja din röst och säga: Moder, du är min mörderska!

Åter blef det tyst.

— Ja, det var jag, sade hon, i det hon reste sig upp. Det var jag, jag kunde icke annorlunda och jag lyssnade till hvad han hviskade till mig. O, den förbannade, som tvingade mig till detta steg. — Ingelfingen, hör du, hvad jag ropar till dig? Du är den evigt förbannade, som tvingat mig att mörda mitt och ditt barn samt låta den gamla Fredrika begravas det här. Och den förbannelse, som följer med denna gerning, har förföljt mig på hela min lefnadsväg!

— Den har förgiftat mitt lif! Mitt hjerta var förstenadt, men ändå klappade det. Det klappade så förfärligt, som om Guds finger hade berört detsamma.

— Alla mina betänkligheter hade försvunnit, jag blef barnamörderska, — och i dag, — hvad är jag nu?

— Lef väl, min Egon, lef väl för evigt och förlåt din moder! O, min Egon, i detta ögonblick känner jag, att mitt hjerta en gång slagit af moderskärlek för dig, och att jag ännu i dag älskar dig, liksom då!

— Men jag måste fly, polisen är efter mig, jag hör den rassla med mina kedjor! Efter några timmar är jag i säkerhet. Vagnen bör hvart ögonblick kunna vara här; den skall föra mig

öfver gränsen, och när jag är öfver densamma, och har bestigit bantåget är jag räddad.

Kall ångestsvelt stod på hennes panna.

Allt omkring henne var tyst, och dock framsteg bakom närmaste träd en man, i hvars blanka knappar månen glänste.

Han tryckte hjelmen något fastare på hufvudet, och derpå sträckte han ut högra armen samt grep tag i Charlotte Königsdörfer.

— I lagens namn, fröken Charlotte Königsdörfer, förklarar jag er för arresterad!

Denna vände sig om, ett förfärligt skrik kom ur hennes strupe, hon visste, hvad som nu försiggick. Gendarmen från Prittwitz stod framför henne.

Knappt hade de sista orden glidit öfver gendarmens läppar, förr än han vände sig till de båda männen, som försökt gömma sig bakom närmaste träd.

— Äfven ni, Jakob, och den andre herrn äro i lagens namn arresterade!

ETTHUNDRATRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Dagen efter häktningen.

Det var ännu tidigt på morgonen och egentligen icke någon mottagningstid hos kastellanen Falkner, men ändå begärde betjenten att få komma in.

Han var icke litet förvånad, när han såg betjenten inträda. Knappt hade han sett honom, förr än han förstod att något besynnerligt förefallit.

Hvad hade händt? Innan kastellanen han fråga, sade betjenten:

— Jag har något särdeles egendomligt att meddela, herr kastellan!

— Hvad är det? Tala!

— Den gamle Jakob och herr Mallié hafva icke kommit tillbaka från sin utflykt i går!

Kastellanen förskräcktes.

— Hvad säger ni? Saknas de? Det är ju omöjligt

— Det är som jag säger! Jag har varit i Mallié's rum för att väcka denne, men jag fann sängen orörd. Jag visste icke, hvad det skulle betyda och skyndade till den gamle Jakobs bostad för att få veta, om kanske herr Mallié hade afrest, utan att säga något! Tänk er, herr kastellan, äfven hans säng fann jag tom!

Falkner skakade på hufvudet och sade:

— Hvem han förstå det! Någon olycka må väl icke hafva händt dem?

— Det är nästan otänkbart! De ville ju på sin höjd gå till cväderseken eller till den gamle Krischan! På den vägen kan ju icke ske något! För öfrigt skulle det i så fall blifvit sändt oss bud, ty vägen är ju lifligt trafikerad.

— Ni har rätt, men huru skola vi förklara de båda männens försvinnande?

— Jag tänker att Krischan kan kanske lemna någon upplysning derom; om herr kastellanen befäller, så skall jag så fort som möjligt rida dit, för att se, hvad som hänt.

Kastellanen gick in på betjentens framställning och denne skyndade bort för att uträtta sitt uppdrag.

Men knappt hade denne stängt dörren efter sig, förr än han vände tillbaka och anmälde att ett telegrafbud ankommit från Prittwitz.

Kanske medför budet förklaring, menade betjenten och blef stående i dörren, medan kastellanen läste telegrammet.

Falkner bleknade. Han lät telegrafbudet gå och sade derpå till betjenten:

— Hvad skall detta betyda? Här står att Jakob och herr Mallié i natt blifvit häktade i Streitwald!

— Häktade? sade betjenten och tog ett steg tillbaka. Den gamle Jakob häktad, men min Gud, — hvarför?

— I telegrammet står icke ett ord om orsaken.

Falkner befalde att en ridhäst skulle sadlas så raskt som möjligt.

— Jag skall rida till gubben Krischan; jag måste hafva klarhet! Han vet helt visst hvad som förefallit! sade han sedan betjenten skyndat bort.

En kvarts timma senare sprängde Falkner åstad i riktning mot gubben Krischans hus.

Denne blef icke litet förundrad, när han fick så tidigt besök af kastellanen.

Han gick emot denne, helsade honom och förde honom derpå in i en liten löfsal, som han inrättat framför huset.

— Kan ni gissa hvarför jag kommer?

— Nej, herr kastellan! svarade Krischan.

— Ni vet då ännu ingenting?

— Om hvad?

— Om häktningen!

— Hvem är häktad?

— Den gamle Jakob?

— Barmhertige Gud, herr kastellan, det är icke sannt!

— Krischan, jag skämtar icke, det är tyvärr sanning, och jag har kommit för att af eder få veta något derom; som det tycks vet ni ingenting!

— Icke ett ord! Hvar blef han häktad?

— Här i Streitwald! Båda blefvo häktade der!

— Båda, herr kastellan? Hvem har mera blifvit häktad?

— Herr Mallié!

Detta ord utöfvade en öfverraskande verkan på den gamla Krischan. Han bleknade. Än såg han på kastellanen, än på Ella, derpå strök han med handen öfver ansigtet, som om han ville torka bort ett dystert minne, som vaknade bakom pannan.

— Herr Mallié, hvad skulle han hafva gjort?

— Det kan jag icke säga er, Krischan, det är mig en gåta.

Åter ringde portklockan.

— Kanske få vi nu förklaring, sade Krischan. Der ute står jägmästarens biträde.

Ella rodnade vid namnets nämnande.

Hon såg sig i spegeln. Det förekom kastellanen, som om hon blef förlägen vid anblicken af mannen.

Krischan hade skyndat ut, för att öppna. Få minuter derefter stod Bruno Fischer i Krischans rum.

— Jag har förmodat rätt, sade Krischan. Herr Fischer medför underrättelser om hvad som förefallit!

Ella hade skyndat in i ett sidorum. Kastellanen bad Fischer säga, hvad han visste om häktningen.

— Det är något egendomligt. Är det er bekant, att Charlotte Königsdörfer blifvit förhörd i Isenbrunn?

— Ja, men hvad har det gemensamt med de båda människans häktande?

— Det skall ni strax få höra. Vid förhöret i Isenbrunn tvetalade sig Charlotte Königsdörfer, och undersökningsdomaren lade märke dertill. Redan vid middagstiden fick jägmästaren ett telegram från domaren, som bad honom hafva ögonen på Charlotte Königsdörfer, emedan man misstänkte, att hon ville gripa till flykten. Några timmar derefter kom en gendarm, som hade ett samtal med jägmästaren. Undersökningsdommarens förmodan var riktig, ty Charlotte Königsdörfer träffade alla förberedelser till flykt.

— Hur visste man det?

Den unge mannen skrottade.

— Tillfället ville att allt blef förrådt! Charlotte Königsdörfer hade vidtalat krogbonden att skjutsa henne till gränsen. Ni känner den mannen. Han hade fått pengar af Charlotte och drack sig full som vanligt. Jägmästaren kom tillstädes och hörde honom berätta att klockan elfva i natt skulle han infinna sig vid oväderseken, för att skjutsa henne öfver gränsen. Härigenom blef hennes plan omintetgjord. Den gamle Jakob och herr Mallié hade äfven varit vid eken och der samtalat om något, som skett för länge sedan.

— Hvad talade de om?

— Det vet jägmästaren icke. Men gendarmen, som hört det, måste skrida till häktning af dem båda, samtidigt som han häktade Charlotte Königsdörfer.

— Då hafva vi alltså klarhet och ändå ingen klarhet! — Krischan, hvad säger ni, om vi skulle fara till Isenbrunn och der taga närmare reda på historien?

— Det är jag med om, herr kastellan, men man lär väl der icke säga oss mycket! Den stackars Jakob!

— Det gör er ondt om honom, icke sant?

— Ja, mer än om det vore min egen bror! Jag kan tänka mig, hvad de båda talat om, men så sant en Gud lefver i himlen, så har gubben Jakob ingentiug ondt gjort!

— Men man måste hafva någon orsak, hvarföre man anhöll dem båda!

— Jag förstår icke allt detta. Låtom oss fara till Isenbrunn, herr kastellan!

Tysta tillryggalade de vägen till Isenbrunn. I rådhuset försökte de att af vaktmästarne få veta något, men allt hade hållits så hemligt, att de ingenting fingo veta.

De fingo lätt företräde hos polisdomaren, men denne förklarade rent ut, att något förhör med de häktade ännu icke egt rum och att han ingenting visste.

Det återstod för dem endast att uppsöka ett litet värdshus och der vänta, tills förhöret hade egt rum.

— Krischan och kastellanden hade suttit mera än en timma i ett litet hotell. De utbytte meningar och gjorde gissningar af alla slag.

Plötsligt kom ett gladt utrop från Krischan.

Omedelbart framför värdshusets fönster uppdök den gamle Jakobs gestalt.

Falkner och Krischan hade åt vaktmästarne i rådhuset sagt, hvart de gingo hän och bedt blifva underrättade, när de kunde få tala med de båda fångna.

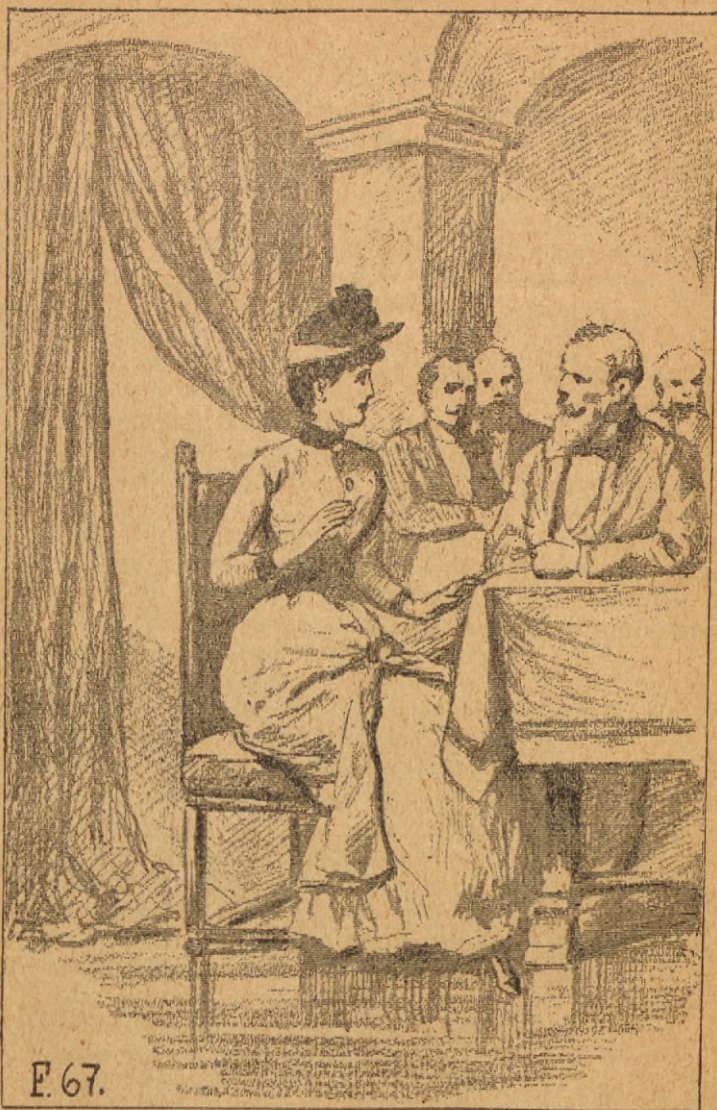
Nu dykte de emellertid upp i all frihet för de båda vändande. Äfven kastellanden hade igenkänt dem och sprang glad upp. I nästa minut kommo Mallié och den gamle Jakob in i gästrummet.

— Fri, — fri! jublade Jakob. O, — det var förfärligt, herr kastellan att tillbringa några timmar bakom fängelsemurarne, men blotta tanken på, att vi voro oskyldiga, styrkte oss!

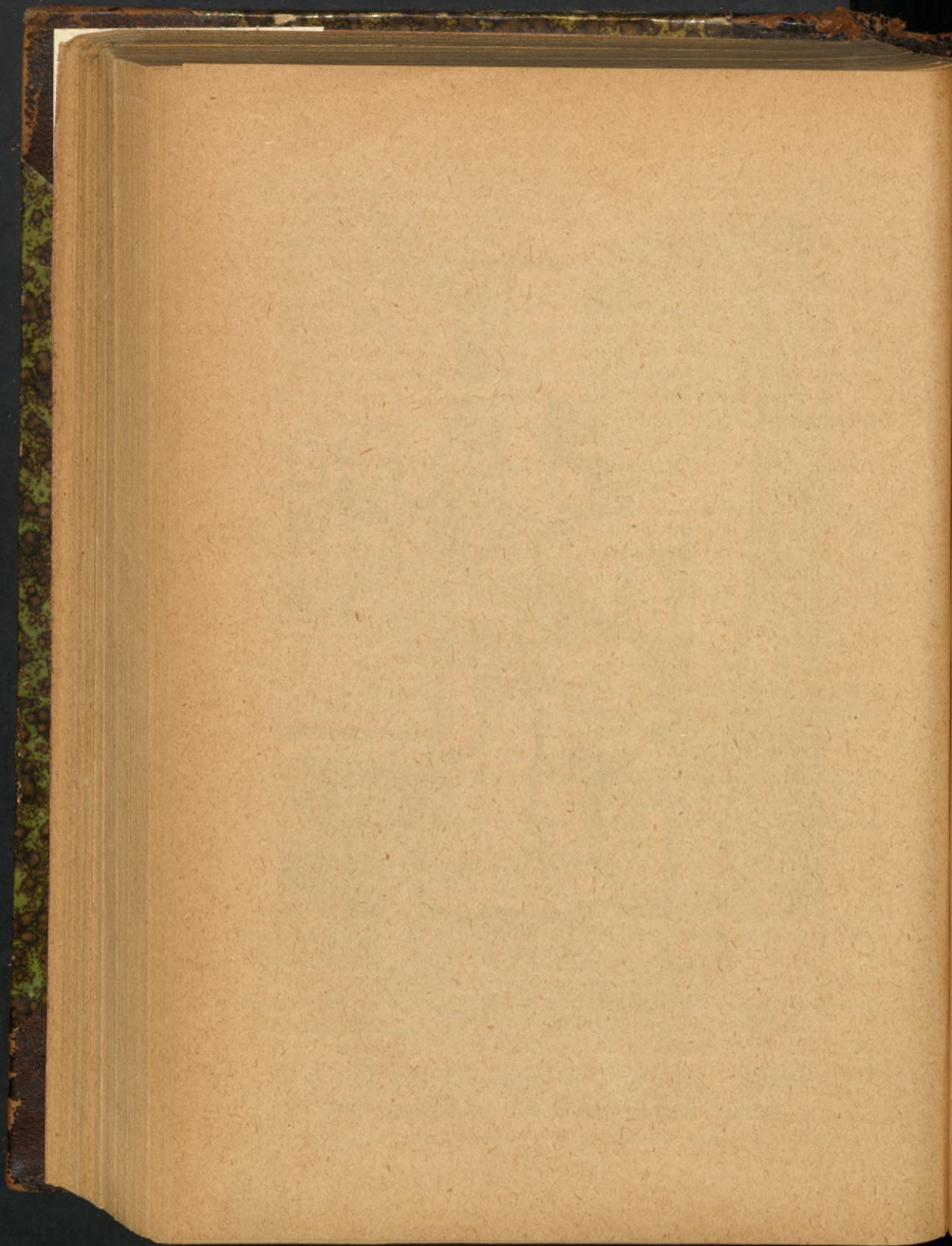
— Men hvad har skett, — hur kunde man häkta er?

De fyra männen satte sig i ett hörn af rummet, hvarest deras samtal icke kunde höras af någon annan.

Mallié förklarade nu hvad som förefallit. Oaktadt kastellanden med spänd uppmäksamhet åhört honom sade han dock:

67) Plötsligt märkte Erna två herrar vid nästa bord, hvilka
uppmärksamt betraktade henne och hennes fader.

— Jag har visserligen förstått allt, herr Mallié, men åtskilligt är mig ännu oklart! — Ni sade att ni till oväderseken medfört ett dödt barn; hvar kom det ifrån?

— Ni uppväcker egendomliga bilder hos mig; barnet var min systers. Min syster lät på sitt sjukläger kalla mig till sig. Gertrud, så hette min syster, trodde att hennes dödostund var kommen och ville bedja om förlåtelse för sitt felsteg. Ingen visste hvad som förefallit, endast läkaren, sade mig att Gertruds lif hängde på ett hår. Han bekräftade skriftligen att barnet var dödt, då det kom till världen. Denna attest har jag burit hos mig och bevarat som en helgedom. Hvarför? det vet jag icke; men väl var det, ty jag kunde nu vid förhöret visa dödsattesten. Det oaktadt är jag efter edra lagar straffbar, och endast genom att deponera en större penningesumma, blef jag frigifven.

— Är Jakob också anklagad?

— Herr kastellan, han var ju med, då vi ville begrafva det lilla barnet vid oväderseken!

— Och hvart tog det vägen?

Nu tog Jakob till ordet och sade:

— Herr kastellan, det är en del af Falkenbergs hemlighet!

— Jakob!

Ordet ljöd förvånadt och förebrående.

— Ja, herr kastellan, det är så, endast en känsla den förfärliga hemligheten och det var den tokiga Lora. Hon har för Krischan och herr jägmästaren tillstått allt; jag vet det! — Skaka icke på hufvudet, herr kastellan!

— Hvarför icke, Jakob!

— Gör det icke herr Falkner; jag ber er, ty om det blir uppenbart, skall olyckan bryta lös öfver Falkenberg!

— Skall då Falkenbergs hemlighet förblifva förborgad?

Jakob rykte åter på axlarna.

— Det är bättre så, om ingen menniska erfar något af hvad som tilldrog sig den olycksnatten!

Krischan hade skälvande blickat mot marken, medan den gamle Jakob talade.

— Hemligheten finnes! föll han berättaren i talet. Och den, som har den skriftligen, är här ibland oss!

— Hvem är det?

— Det är jag sjelf!

— Ni besitter Falkenbergs hemlighet?

— Ja, herr kastellan! svarade Krischan stolt. Jag har den; men öfver mina läppar skall icke komma ett ord, af hvad den innehåller, då måste nådig grefven komma tillbaka och säga: Nu befaller jag dig det!

Kastellanens ögon strålade.

— Krischan, Krischan, ni skall nödgas utlemna hemligheten, ty grefven kommer tillbaka, han skall åter draga in i slottet Falkenberg, och den dagen måste olycksklockan ned från tornet; den får icke åter kalla olyckan öfver Falkenbergs invånare!

— Hvad säger ni, herr kastellan? utbrast Krischan. Vet ni bestämdt att grefven kommer tillbaka?

— Ja, jag vet det, jag fick för några dagar sedan ett bref från honom.

— Hvar är han?

— I Afrika, ni har af hans egen mun hört att han söker Ingelfingen; så snart han gripit denne, återkommer han till Falkenberg!

— Då är således Ingelfingen också i Afrika!

— Ja visst han reste dit med en engelsk Afrika-expedition, men det skall icke dölja honom; grefven är utrustad med stora penningmedel, och han skall finna skurken samt öfverlemna honom åt rättvisan.

— Gud gifve det! sade Krischan, i det han sammanknäpte händerna och riktade blicken mot himlen.

— Sedan män talat åtskilligt om Charlotte Königsdörfer, bröt sällskapet upp, och de fyra männen bestego Krischans vagn, för att med denna fara till det förbannade slottet.

Ju närmare man kom Krischans hus, desto mera färdig blef Mallié. Var väl der den, hvilken han då som litet barn hade antagit sig och fört med sig till Frankrike?

Af kastellanens berättelse visste han, att Ella hade en lång tid lefvat här som döfstum, och att hon under denna sjukdom hade utfört åtskilligt som visserligen icke var rätt gjort af henne.

Det oakadt intresserade sig Mallié på det högsta för barnets öde. Till detsamma knöt sig ju så mången olöst gåta.

— Prrr, utbröt Krischan och höll in hästarne.

Djuren stannade och stampade otåligt.

— Hvad är det? utbrast kastellanen.

— Se dit, herr kastellan, der kommer ju hela stenbrottet.

Kastellanen riktade blicken åt det håll, som Krischan hade betecknat.

Vid korsväggen kommo en hel mängd arbetare fram.

De voro alla i arbetsdrägt, och det måste vara något särskildt, som dref folket att gå genom Streitwald.

Krischan kallade på en af dem och frågade, hvad det hade att betyda.

— Det vet jag icke ännu, svarade den tillfrågade. Stenbrottsegaren har genom ett särskildt bud låtit inbjuda oss alla till gästgifvaregården i Prittwitz!

— Då har han väl äfven sagt hvarför?

— Det veta vi ännu icke!

— Kanske har han ställt till en fest för eder?

Arbetaren skrattade.

— Så frikostig är han väl icke!

Med dessa ord vände den tillfrågade sig bort och gick derifrån för att följa med kamraterna.

Krischan körde hem till sitt, och der stego de fyra männen af och gingo in i huset.

Malliés hjerta klappade fortare än vanligt. Ella hade ingen aning om, hvem den man var som inträdde och med förvånad blick betraktade henne.

Några ögonblick korsades deras blickar, derpå for en tanke genom Ellas hjerna.

Den man, som stod framför henne, hade hon mött förr, hon hade ofta sett i dessa ögon. Hvem var det? Ur dessa tankar rycktes hon plöstligt.

Krischan bad gästerna sitta och Ella måste betjena dem.

Det var endast en enkel måltid, som sattes för männen, men den friska skogsluften hade styrkt aptiten, och man gjorde derföre skäl för sig.

Samtalet vände sig alltjemt om dagens händelser.

Endast Mallié hade blifvit tyst. Alltjemt irrade hans blick bort till Ella. Slutligen förmådde han icke längre undertrycka sina känslor.

Han sprang upp, gick rakt fram till Ella, såg heune djupt i ögonen och sade derpå plöstligt till henne:

— Ella, känner du igen mig?

Ett ögonblick stirrade den tilltalade på talaren som på ett spöke, derpå utropade hon högt:

— Min far!

ETTHUNDRATRETTIOANDRA KAPITLET.

I förhörets kors-eld.

Ehuru läsaren redan vet, att Charlotte Königsdörfer satt i fängelse i Isenbrunu, måste vi dock meddela något, som omedelbart slöt sig till hennes häktande.

Knäppt hade gendarmens hand fattat tag om hennes handled, då hon skrek som en vansinnig och kastade sig som det tycktes lifös på marken. Detta ögonblick begagnade gendarmen att gifva signal med sin visselpipa.

Så snart denna ljudit, hörde man galoppen af två hästar — Hitåt, kamrater! kommenderade gendarmen.

Strax derpå framsprängde de tillkallade, för att bistå sin kamrat. De blefvo icke litet förvånade, att redan finna Charlotte Königsdörfer i sin kamrats våld och ännu mera när de sågo att gendarmen dessutom häktat två män.

— Dessa herrar äro äfven häktade, förklarade mannen.

Mallié och den gamle Jakob stodo ännu under intrycket af det skedda. De fogade sig i sitt öde.

Nu reste Charlotte Königsdörfer sig upp. Hon såg sig omkring liksom en vansinnig.

— Ni trodde er kunna undandraga er rättvisans händer! Ni hade planlagt det slugt nog, det måste man medgifva! Det är kändt, att ni gjort allt för att skaffa penningar. Jag ber er höfligt lemna mig desamma!

— Pengar, — jag? utbrast Charlotte hänfullt. Jag har inga pengar hos mig, mera än några få thaler, som jag alltid brukar vara försedd med!

— Det hjälper er icke att neka, fröken. Ni ville fly, och utan pengar är en flykt omöjlig. Ni har beställt krogbonden att skjutsa er till gränsen!

Charlotte förskräcktes, När hon hörde dessa ord. Hon hade trott, att hon hade ordnat allt mycket fint, och nu måste hon säga sig sjelf, att hvad som hon bevarat som en hemlighet, hade blifvit förrådt. Ännu ett ögonblick kämpade hon med ett beslut, men derpå skrattade hon hänfullt och sade:

— Ja, det är sant, att jag hade beställt skjuts, men när blef det förbjudet att resa om natten?

— Det är icke förbjudet, svarade gendarmen. Men när en dam, som står under misstankar för mord, gör förberedelser till flykt, så har staten rätt att hindra denna. För öfrigt hör det icke mig till, att afgöra den saken. Jag ber er endast följa med mig.

I Charlottes inre rörde sig en häftig storm. Hon visste, att om hon nu blef afförd såsom fånge, så skulle hvarje medel till flykt vara afskuret.

— Godt, sade hon, jag skall gå med er, men så mycket säger jag er, att ni snart skall få föra mig tillbaka till Prittwitz.

— Det är icke vår sak, svarade gendarmen. Det skall rätten afgöra. Tills vidare följer ni med mig! Afven om ni icke vore misstänkt för att vilja fly, skulle ni ändå blifva häktad, ty ni har bekänt den förfärliga gerningen, och dessa båda herrar, som här hafva åhört allt, äro vittnen,

Charlotte bet sig i läppen, hennes hand knöt sig och hennes bröst drog djupt efter andan. Blott en enda tanke upptog henne: flykten!

Hon gick ett steg åt sidan, derpå utstötte hon plötsligen ett rysligt skrik och innan gendarmerna kunde hindra det, hade gestalten redan försvunnit bakom de närmaste träden.

Gendarmerna voro så förbluffade genom den oväntade handlingen, att de ett ögonblick endast stirrade efter den flyende, utan att röra ett finger.

— Efter henne! skrek gendarmen, som hade företagit häktningen.

Tillropet verkade uppmuntrande på de öfverraskade.

— Jag stannar här hos dessa båda! Skynda bara efter henne och tag fast henne!

En vild jagt begynte. Om det hade varit mörkt, så skulle det blifvit svårt att fånga den flyende, ty denna var väl bekant med Streitwalds alla vägar och stigar, och helt visst skulle hon då lyckats undkomma.

Derpå byggde Charlotte Königsdörfer också sitt hopp om flykt, men de torniga buskar, som med sina rankor och grenar spärrade vägen, höllo fast i hennes kläder och hindrade henne mycket.

Det oaktadt rusade hon framåt, för att uppnå den täta småskogen. Om detta lyckades henne, så vore hon åtminstone säker för de närmaste timmarne och ännu i frihet.

Detta sade sig äfven gendarmerna. Raskt rusade de därför framåt, och det skrik, som ljöd genom luften, förkunnade att den främste af förföljarne hade gripit henne.

Ännu värjde hon sig som en förtviflad, men länge varade ej hennes motstånd emot den starke mannens krafter.

Redan under förföljandet hade gendarmen dragit handbojorna upp ur fickan, och innan Charlotte visste ordet af det, voro de anbragta på henne.

Nu visste hon att hvarje försök till flykt var förgäfvets.

Äfven den andre gendarmen kom fram till platsen. Båda förde de nu henne tillbaka till oväderseken.

Man hörde att en vagn närmade sig.

En djup, tung suck framträngde ur Charlottes bröst. Hon sade sig, att om vagnen hade varit framme en half timma förr, så hade hon varit i säkerhet. Hon visste ingenting om de mått och steg som på eftermiddagen blifvit vidtagna för att hindra hennes flykt.

När vagnen stannade icke långt från oväderseken, kommo gendarmerna med Charlotte fram till trädet.

Utan att säga ett ord, fogade sig Charlotte i alla anordningar, och så blefvo de alla tre förflyttade upp i vagnen. De båda ridande gendarmerna följde efter densamma.

De i vagnen sittande blickade tigande ned framför sig. Samma vagn som hade skolat förhjelpa Charlotte till flykt, förde henne nu till fångelset i Isenbrunn.

Icke ens i Isenbrunn kunde någon ana, att man så raskt hade försäkrat sig om den brottsliga. Gendarmerna väckte fångelsets vaktmästare ur hans sömn och denne förde Charlotte till en säker cell, som till yttermera säkerhet särskildt bevakades.

Likaså måste Jakob och Mallié skiljda från hvarandra, tillbringa natten i Isenbrunns fängelse.

Redan under natten anmälde man för polisdomaren att Charlotte Königsdörfer hade anländt.

Äfven aflades för honom berättelse om, hvad som tilldragit sig vid vädereken.

Polisdomaren kunde icke sofva mera den natten.

Han öfvervägde alla möjligheter och byggde sig ett system enligt, hvilket han ville öfverbevisa Charlotte Königsdörfer om mordet.

Redan flere timmar före den egentliga embetstiden på polisbyrån begynte, infann sig polisdomaren i sitt rum i rådstun.

Hans protokollsförare eftersändes genom särskildt bud och ankom en half timma derefter. Några minuter senare framfördes Charlotte Königsdörfer.

Hennes ansigte afspeglade tydligt den sorg och uppskakning, för hvilken hon under natten hade varit ett rof. Det hade endast varit några timmar, som hon måste tillbringa i dessa förfärliga själsqval, men de hade varit tillräckliga att fullständigt förändra Charlottes ansigte.

De skarpa linier, som den otyglade lidelsen hade inristat i detsamma, visade sig äfven i dag åter på hennes ansigte. I dessa drag blandade sig dock denna kalla beslutsamhet, som icke bafvar tillbaka för någon handling.

Hennes dystra ögon hade hon rigtade på den vid bordet sittande polisdomaren, under det hennes smala, hårdt sammanknipna läppar bemödade sig att dölja den kamp som rasade inom henne.

Denna förändring undgick icke polisdomarens öga. Han hade i sällskapslifvet ofta haft tillfälle att träffa Charlotte Königsdörfer; han visste, att denna var vid den ålder, då årens framskridande gifver sig tydligare tillkänna, än under hvilken annan lefnadsålder som helst.

Icke såsom annars begynte han förhöret med allebanda frågor, som rörde Charlottes person, utan han gick strax öfver till enskildheterna, som han ville erfara af Charlotte.

Fröken Königsdörfer, sade han. Ni vet, hvarför ni befinna er här.

— Nej, svarade denna, det vet jag icke!

Polisdomaren blef nästan bringad ur fattningen af detta bestämda »nej».

— Ni vill väl icke neka, fröken Königsdörfer, att ni vet, hvarföre ni blifvit arresterad.

Charlotte ryckte på axlarna. Ett hänfullt, kallt men beslutsamt leende lekte kring hennes mun. Hon tycktes njuta af polisdomarens förlägenhet.

— Nå, så skall jag säga er det!

— Jag är verkligen nyfiken, herr polisdomare!

— Nåväl, ni är misstänkt för att hafva störtat den gamla örtplockerskan Fredrika ned i stenbrottet och derigenom mördat henne.

Åter syntes på Charlottes läppar detta kalla, vidriga leende, som verkade fränstötande på den frågande.

— Det hade ni kunnat säga mig redan i går, herr polisdomare, när ni förhörde mig. Jag har ju sagt er allt hvad jag vet om den historien.

— Ni har visserligen meddelat mig åtskilligt, men just det, som jag vill veta, har ni icke gjort några antydningar om.

— Hvad vill ni veta, herr polisdomare? afbröt Charlotte den frågande.

— Det skall ni straxt få höra. Ni har tillstått för mig, att ni träffat den gamla örtplockerskan i bokalléen.

— Visserligen!

— Hvad afhandlade ni der med henne?

— Likgiltiga saker.

— Jag tror ingalunda, att det var likgiltiga saker, snarare tror jag, att det handlade om högst viktiga frågor; jag kan till och med säga er, hvad som blef afhandladt mellan er och Fredrika.

Charlottes ögon lyste till med vild, lidelsefull eld.

— Alas, sade hon, jag märker, att Inga von Prittwitz har spunnit en mycket fin intrig emot mig. I går sade ni mig icke fulla sanningen, herr polisdomare. I dag måste ni göra det. Tala alltså ut, hvad Inga har anförtrott er, så att lögnerskan kan blifva afslöjad.

— Jag ber, fröken Königsdörfer, att ni icke glömmet, hvar ni befinner er. Ni var visserligen den som sade er misstänka grefvinnan Inga von Prittwitz, men just dessa misstankar hafva visat att ni icke talade sanning. Ni har lofvat den gamla Fredrika hundra thaler! Hvarför gjorde ni det?

Charlotte bleknade. Hon förstod, att om hon medgaf det, skulle hon vara förlorad.

— Om Inga von Prittwitz sagt något sådant, så har det varit lögn; jag har icke lofvat gumman hundra thaler.

— Hur mycket annars?

Charlotte blef allt mera förlägen.

— Gumman bad mig visserligen om pengar, och jag sade äfven att jag ville gifva henne något.

— Hvarför? Hade hon något att fordra af er?

Charlotte vaggade hänfullt med hufvudet.

— Jag vet icke, hvad den gamla örtplockerskan skulle kunna hafva för fordran hos mig!

— Af hvad orsak lofvade ni henne pengar?

— Af medlidandel!

— Hvarför hade ni medlidande med gumman?

— Emedan hon var fattig!

— Det är ingalunda fallet, fröken Königsdörfer! Jag kan till och med af handlingar visa er, att gumman egde en liten förmögenhet och att hon dessutom hade betalt en ganska vacker summa till hemmet för ålderstigna, der hon ämnade tillbringa sina återstående dagar.

Charlottes ögon irrade oroligt omkring i rummet, hennes hjerta slog nästan hörbart och hennes händer hopkramade den fina spetsnäsduken, som man hade låtit henne behålla, till en liten boll.

— Ni förnekar således bestämdt att hafva lofvat Fredrika hundra thaler?

— Naturligtvis, herr polisdomare.

— Jaså! Vi komma nu till en annan angelägenhet, som kommit från er egen mun. Ni uppsökte i går afton platsen vid oväderseken. Är det sannt?

— Ja!

— Af hvad orsak?

— Jag väntade på den af mig beställda vagnen.

— Hvarför hade ni beställt vagnen dit vid en så ovanlig tid?

— Det står i samband med omständigheter, som jag icke vill tala om.

Omkring polisdomarens mun spelade nu äfven ett hånfullt leende.

— Ni vill väl icke dermed antyda, att ni ämnade hafva ett galant äfventyr?

— Herr polisdomare, jag får bedja er blifva inom de gränser som lagen har bestämt för er vid förhör med anklagade!

— Ah, dem känner jag mycket väl, svarade denne, och jag vet mig icke hafva på något sätt öfverträdt dem! Vi låta väl den saken vara då, ty jag lär väl icke få någon förklaring af eder!

— Nej visst icke, herr polisdomare!

— Ni vill icke medgifva, att ni hade beställt skjutsen, för att komma öfver gränsen?

Ett ögonblick teg Charlotte, derpå utbrast hon:

— Jag har ännu icke nekat till det, det är sannt!

— Men hvarför, min fröken?

— Jag har redan sagt er det, herr polisdomare, att jag vägrar att uppgifva bevekelsegrunden.

— Nå, så skall jag komma ert minne till hjälp. Ni har under gårdagens lopp sålt en hel mängd föremål. Ni hade en penningsumma stående på godset Prittwitz, den har ni lyftat, och med ett ord, ni har gjort allt till pengar, som kunde göras. Hvarför gjorde ni det?

— Emedan jag ämnade resa till utlandet!

— Den tanken fattade ni först i går?

— Ah, visst icke, svarade Charlotte. Den tanken har jag haft i flera månader!

— Hvarför bragte ni den icke förr till utförande?

— Emedan jag först ville invänta sommaren.

— Hm, mumlade polisdomaren missbelåtet för sig sjelf. Derpå fortsatte han:

— Ni förnekar väl också, att ni vid oväderseken aflagt en bekännelse af hvad ni förut gjort der?

— Jag har icke sagt någonting vid oväderseken!

— Derom skola vi snart få klarhet, ty mått och steg äro redan vidtagna, som skola bekräfta hvad ni i er förtviflan pratade om.

— Jag har icke varit förtviflad, svarade Charlotte med detta lugn som är en följd af kall beslutsamhet.

— Då medgifver ni icke heller, att ni kastat er ned på marken och berättat, att den gamla Fredrika nedgräft ert barn framför boken.

— Jag har icke sagt något sådant! Allt, hvad ni nu har förehållit mig, är dikt och lögn. Fru Inga von Prittwitz är gummans mörderska! Inga är den som har störtat henne ned i stenbrottet, och nu skall jag säga er, herr polismästare, jag har med egna ögon sett det!

— Hvarför sade ni icke det i går?

— Jag ville skona fru Inga von Prittwitz!

— Ett besynnerligt medlidande!

— Det är en sak mellan mig och mitt samvete! Kort och godt, jag förklarar, att jag hvarken har lofvat gumman hundra thaler, eller vid oväderseken gjort någon bekännelse, ej heller har jag rört den gamla Fredrika. Det var Inga von Prittwitz och icke jag!

Polisdomaren hade blifvit lugn. Han hade trott att Charlotte Königsdörfer skulle känna sig nedtryckt under de anförda bevisen, och nu måste han tillstå för sig sjelf, att hon med all kraft sökte slingra sig ur lagens händer.

— Vi äro nu färdiga, min fröken! sade han.

Derpå berörde han knappen till en elektrisk ringledning och lät föra Charlotte Königsdörfer tillbaka till cellen.

Arbetarne i stenbrottet vid Breitenbach hade blifvit befallda att gå till Prittwitz, utan att man hade sagt dem hvarföre. De frågade sig sjelfva: »Hvarföre?»

Ingen af dem kunde besvara den frågan.

Under tiden stod stenbrottsegaren i ett af gästgifvargårdens rum och var inbegripen i ett samtal med polisdomaren.

Stenbrottsegaren hade just frågat polisdomaren, om undersökningen verkligen behöfde så utomordentliga mått och steg.

— Ja, vi måste uppbjuda alla medel, för att så fort som möjligt få bevis i händerna. Jag ansåg det därför lämpligt, att genom telegram låta er veta min önskan och tackar er för det ni kommenderat arbetarne hit. Den skada, ni härigenom lider, skall blifva eder ersatt af staten!

Detta samtal afbröts nu genom arbetarskarans ankomst.

— Hvad önskar ni nu jag skall göra? frågade stenbrottssegaren.

— Jag anser det vara bäst, att ni ställer upp arbetarne i trädgården, så skall jag der förhöra dem.

— Tror ni verkligen, herr polisdomare att någon af mitt folk vet något af vigt?

— Hvem kan veta det! gaf han till svar.

— Om någonting af betydelse hade förefallit, så skulle jag helt säkert veta det, man skulle bestämt hafva omtalat det för mig!

— Besinna dock, min herre, invände polisdomaren, att jag hittills ännu icke har utfäst någon belöning för mördarens upptäckande. Jag kommer nu och kan nämna för dem den af staten utfästa belöningen; kanske blir härigenom den ene eller den andre förmädd att meddela något, som kan hafva väsendtligt inflytande på undersökningens gång!

Stenbrottsegaren gick nu ut till arbetarne och ställde upp dem i en halfcirkel i trädgården.

När detta skett, kom polisdomaren och, sedan han höfligt helsat på arbetarne, sade han:

— Mina herrar! Jag får presentera mig för eder som polismästare Meisner från Isenbrunn. I kunnen lätt tänka er, hvarför jag kommit hit! Oaktadt redan två gånger företagits besigtning af stenbrottet, har det dock hittills blifvit underlåtet att förhöra eder. Innan jag skrider till detta förhör, vill jag bekantgöra följande för eder: Regeringen har i dag på förmiddagen meddelat mig sitt beslut, att den som bidrager till gripande af den gamla Fredrikas mördare, eller betecknar den person, som har utfört mordet, erhåller tvåtusen mark i belöning!

Ett belåtet mummel gick genom arbetarskaran.

Den i utsigt ställda belöningen var så lätt att förtjena. Nu försökte hvar och en draga sig något till minnes, som kunde stå i samband med gerningen.

— Hvad menar du, Müller, hviskade Heineman. Skall jag?

— Hvarför icke! Om du icke gör det, så gör jag det.

Heineman teg några sekunder och blickade tyst ned framför sig. Han ville just säga något åt sin kamrat, men denne var redan några steg utom kretsen och tog just af mössan infört polisdomaren.

En hemsk, väntansfull tystnad inträdde. Allas blickar voro fästade vid den stenbrottsarbetare, som just tycktes hafva något att meddela polisdomaren.

Polisdomarens ögon lifvades. Han nickade vänligt åt den framträdande och sade till honom:

— Hvad har ni att säga mig, min vän?

— Jag har icke något att meddela.

— Hvarför har ni då stigit fram.

— Herr polisdomare, jag har en kamrat, som var närvarande, då brottet begicks.

Ett utrop af förvåning kom från de omkringstående. Polisdomaren vinkade med handen, att de skulle vara tysta.

— Hvem är den kamraten?

— Heineman, der borta, herr polisdomare! Fråga honom, och han skall berätta er allt, som han har berättat för mig.

Heineman hade vid Müllers ord blifvit kritblek och begynte darra i hela kroppen. Han gick några steg fram till polisdomaren.

— Nå, tala, herr Heineman.

Denne hade aftagit mössan och vände den med handen, för att dölja sin förlägenhet.

— Herr polisdomare, jag har bemärkt åtskilligt.

— När var det?

— Vid middagstiden!

— Hvad har ni sett?

— Mina kamrater voro på andra sidan om stenbrottet och jag hade under förmiddagen varit sysselsatt med att rymma upp i det gamla stenbrottet.

— Det var omkring middagstiden, då jag kände mig trött och lade mig ned en stund. Solen sken så varmt, och oaktadt der alltid är kallt nere i stenbrottet, frös jag icke. Plötsligt föreföll det mig, som om jag börde ett rop. Jag vaknade och såg upp åt höjden, ty derifrån hade jag hört skriket.

— Hvad såg ni? afbröt polismästaren.

— Jag såg, huru den gamla Fredrika kom susande ned genom luften och föll ned i stenbrottet.

Ett utrop af fasa kom från arbetarne.

Polismästaren såg tviflande på berättaren.

Som lagens handhafvare ålåg det honom mindre att höra huru nedstörtandet hade gått till, än att få den person betecknad, som begått brottet.

— Om ni har sett den gamla Fredrika störta ned, så har ni väl också sett den person, som utförde gerningen.

Öfver gubbens läppar gled ett tviflande hm.

Han tog med högra handen tag i sitt gråa skägg och strök förlägen detsamma.

— Tala, tala! sade polisdomaren.

— Ja, herr polisdomare, jag måste säga det, men om det nu icke stämmer.

— Ni måste säga mig, hvad ni vet! Alltså, hvad såg ni?

— Uppe vid klippblocket såg jag en qvinsperson!

— Hvem var det?

En djup suck kom ur arbetarens bröst. Hans kamrater sågo, huru han stred om ett beslut.

— Tala! uppmanade polisdomaren ännu en gång.

— Jag såg fröken Charlotte Königsdörfer.

Ett doft mummel gled genom mängden. Arbetarne visste ju redan af dennas häktning, att hon var misstänkt att hafva begått mordet. Nu blef det dem till visshet, att hon var mörderskan, ty nu hade de hört det från en af deras kamraters mun.

— Hvart gick fröken Charlotte Königsdörfer hän?

— Det vet jag icke, herr polismästare, jag såg henne endast uppe vid klippblocket, derpå försvann hon och sedan — — —.

Mannen stannade i meningen. I högsta grad upprörd, såg polisdomaren på honom, ty han märkte, att den framför honom stående hade mera att meddela.

— Hvad sedan? frågade han.

— Sedan såg jag ännu ett fruntimmer! Det var fru von Prittwitz!

— Hvar såg ni henne?

— Vid början af klippvägen!

— Alltså icke vid det ställe, der nedstörtandet skedde?

Gubben teg några ögonblick och rigtade blicken mot marken, som om han ville ordna sina tankar.

— Nu har jag det, herr polisdomare!

— Nå?

— Det kan icke hafva varit fru von Prittwitz, ty den gamla Fredrika låg just under det klippblock, der jag hade sett Charlotte Königsdörfer!

— Jag tackar er, min vän, sade polisdomaren, som nu andades lättare. Har ni nu något mera att tillfoga till er berättelse, som har samband med mordet?

— Nej, det är allt, hvad jag sett?

— Om edra uppgifter besannas, min käre Heineman, så skall belöningen blifva utbetalt till eder. Men ni har att infinna er i Isenbrunn i morgon förmiddag, då jag skall vidare förhöra eder!

Polisdomaren tog derpå afsked af stenbrottsegaren och helsade arbetarne.

Arbetarne samlade sig gruppvis och talade om det de hört. Solen stod redan temligen lågt och det hade varit för sent att återvända till stenbrottet den dagen.

När de därför hörde att de skulle få betalt för den försummade tiden, fördelade de sig i trädgården och talade om den förskräckliga olycka, som tilldragit sig vid deras arbetsställe.

Det var redan mörkt, när de på hemvägen gingo förbi oväderseken. De blefvo ej litet förvånade, när de bland träden varseblefvo ljus, som rörde sig. De stannade först på vägen, men närmade sig sedan och sågo polismän i uniform samt dödgärfvaren från Isenbrunn.

Jägmästaren stod bredvid gruppen och ledde arbetet.

På arbetarnes frågor fingo de veta, att man just var sysselsatt med att företaga en gräfning vid den stora hvitboken.

De ankomna männen bemärktes af polismännen.

Sedan de senare gifvit befallning åt de förra att aflägsna sig, åtlydde de och gingo hvar och en till sitt.

Men redan följande morgon visste man i Breitenbach, att man vid den stora hvitboken hade funnit skelettet af ett barn.

Hvem barn det hade varit visste man likväl icke.

Endast polisdomaren i Isenbrunn samt de båda männen, som hade blifvit häktade samtidigt med Charlotte Königsdörfer, kände hemligheten.

ETTHUNDRATRETTIOTREDJE KAPITLET.

Vid den franska skatten.

Inga lefde ett halft drömlif. Verkningarne efter det förförliga, hon hade måst tåla i Bärenburg, gjorde sig emellanåt märkbara.

Hennes omgifning märkte det dock icke, emedan man nästan alla dagar märkte det hos henne.

Endast fru Falkner iakttog med farhåga Ingas tillstånd.

Hon fruktade för att vansinnet ännu en gång skulle komma till utbrott hos Inga.

Men i sjelfva verket hade Ingas dystra tystlåtenhet framkallats icke genom hennes sjukdomstillstånd, utan genom tanken på Eckbert.

Den hemlighet, som hon förteगत för honom, trädde ånyo fram för hennes själ, hon ångrade nästan hvarje dag, att hon icke öppet hade för Eckbert omtalat allt, hvad som hade tilldragit sig med den lille gossen.

Nu skulle det hafva varit lätt för henne, att öfvertyga Eckbert om hennes oskuld, men hon kände blott allt för väl, att det nu var för sent. Ordet »försent» hade ofta kommit öfver hennes läppar, när hon försänkt i drömmar satt vid fönsetrt och blickade ut på landskapet.

Äfven i dag hade hon länge suttit så och hade låtit det förflutnas bilder draga fram för hennes minne.

Dessa bilder blandade sig med, hvad hon under de senaste dagarne upplefvat. En köldrysning lopp genom henne, ty hon tänkte på, huru hon hade stått inför polisdomaren och af denna blifvit förelagd de mest egendomliga frågor.

Hon skulle i dag åter infinna sig i Isenbrunn, för att ånyo blifva förhörd angående Charlottes angelägenhet.

— Jag kan icke förstå, sade hon misslynt, hvarföre man alltjemt kallar mig dit. Jag har ju redan berättat allt, hvad jag vet.

Hon ringde på sin kammarjungfru och lät kläda sig, ty hon skulle klockan elfva vara i Isenbrunn.

En timma derefter rullade vagnen med Inga von Prittwitz på vägen till Isenbrunn.

Inga hade afböjt sällskap och satt ensam med sina tankar.

Jag vet, hvad jag skall göra och redan i dag skall jag verkställa det! sade hon för sig sjelf.

En half timma derefter stod hon inför polisdomaren. Detta var dagen efter den, då Charlotte Königsdörfer hade blifvit förhörd.

— Jag förstår allt för väl, att det är i högsta grad obehagligt att inför mig aflägga räkenskap för ett eller annat, men jag gör min pligt och ni kan väl icke göra mig några förebräelser därför.

— Gör er skyldighet, herr polismästare, sade Inga i en ton, som stod i skarp motsats till Charlottes. Jag vet att ni på detta ställe representerar staten, och om ni gör mig obehagligheter, så gör ni endast er plikt, och den måste ni uppfylla! — Men jag ber, säg mig nu, hvarför jag i dag är kallad hit.

— Fru von Prittwitz, ni har sagt, att ni funnit Charlotte Königsdörfer träfande med den gamla Fredrika i bokalléen.

Inga nickade.

— Ni har vidare sagt att Charlotte Königsdörfer dervid lofvat gumman hundra thaler! Misstar ni er icke i det hänseendet?

— Det kan icke vara tal om något misstag! Jag vet, att jag icke befinner mig i en salon, utan inför polisdomaren! Jag vet också hvad jag har sagt och kan icke taga tillbaka något ord.

Ni måste aflägga ed på ert vittnesmål.

— Det kan jag inför Gud och med godt samvete! svarade Inga.

— Jag tror nog det, men mitt embete ålägger mig att bedja er om ännu andra förklaringar. Fröken Königsdörfer har försäkrat, att ni varit i stenbrottet.

— Då har hon ljugit.

— Erinrar ni er, hur långt ni varit i stenbrottets närhet?

Inga tänkte efter.

— Från skogskanten gick jag tvåhundra à trehundra steg; så långt gick jag till stenbrottet; der jag stannade ligger två högar oförbrukadt material, samt affall från åkerfälten.

Polisdomaren kastade en blick på den färglagda teckning öfver stenbrottet, som han hade framför sig. Han ville öfvertyga sig, om Heineman kunde hafva sett henne der.

— Ni påminner er väl platsen mycket väl?

— Alldeles bestämdt.

— Kunde ni se ned i stenbrottet?

— Ja!

— Kunde ni se ned på botten af detsamma?

— Ja, och jag påminner mig ännu tydligt, att jag nere på djupet såg en arbetare, som reste sig upp från marken.

Polisdomaren ryckte till. Han hade velat jubla högt, om icke föreskrifterna förbjudit honom det, ty nu var sammanhanget visadt mellan Heinemans och grefvinnans vittnesmål.

— Påminner ni er icke, om ni då hörde något ovanligt, något rop eller något dylikt?

Inga svarade nekande på denna fråga. Det föreföll polisdomaren, som om han kommit ur ett mörkt rum ut i dagsljuset.

— Jag tackar er, fru grefvinna, för de upplysningar, som ni gifvit mig.

— Kunna de vare eder af någon nytta?

— Ja visst, de äro betydelsefulla punkter för mig i undersökningen; men ännu mera gläder det mig, att genom eder ut-sago de sista tviflen försvunnit i en angelägenhet, i hvilken jag själf icke kunde se riktigt klart.

Inga ville just rigta en nyfiken fråga till polisdomaren, men denne afbröt samtalet och förklarade för Inga, att hon kunde fara hem.

Denna begaf sig till sin vagn och åkte derifrån.

Hon hade nu fast beslutat att lemna Falkenberg och resa till utlandet. Allt berodde på att förmyndarestyrelsen tillät henne att få de önskade 20,000 mark till en utrikes resa. Skedde detta, så ville Inga bryta upp redan under de närmaste dagarne.

När vagnen anlände med Inga till slottet Falkenberg, emottogs hon af fru Falkner, som samtidigt meddelade henne att till kastellanen hade hommit en skrifvelse från förmyndarestyrelsen, i hvilken voro meddelanden åt henne.

Glad skyndade Inga till kastellanens arbetsrum, för att efter få minuter känna sig gäckad.

Nedslagen gick hon till sina rum och stängde sig inne för hela dagen. Ingen fick komma in till henne. Flera timmar låg hon på en soffa och grubblade öfver medel till uppfyllandet af sin önskan.

Hon förstod att hon icke af egna medel kunde skaffa så mycket, som fordrades för en utrikes resa.

Plötsligen utbrast hon:

— Jag har det, jag har det, jag förstår icke, hvarför jag icke genast kom på den tanken. Besitter jag icke en omätlig förborgad skatt? Kan jag icke förfoga öfver summor, emot

hvilka 20,000 mark äro ett intet? — Ja, fortfor hon, jag går till Treville och hemtar den franska skatten; pengarne skola hjälpa mig att utföra min plan. Men hur skall jag kunna hemta dem? Är jag i stånd dertill? Ensam kan jag icke gå ned i klyftan, jag måste hafva med mig någon förtrogen; men hvem, — hvem skall hjälpa mig?

Inga gick fram till närmaste bord. Mekaniskt fattade hon en der liggande blyerts och tecknade oregelbundna figurer på ett papper.

Hon försjök i djupt eftersinnande. Derpå reste hon upp hufvudet och sade:

— Jakob vore den rätte dertill, men han är för gammal, men han kan kanske råda mig.

Inga ringde på kammarjungfrun.

— Bed den gamle Jakob komma hit, jag har något att att tala med honom om! befalde hon.

Efter några minuter stod Jakob inför henne.

Han var nyfiken, hvad hannu skulle få höra.

— Ni måste sätta er ned, Jakob, jag har en viktig angelägenhet att tala med er om.

— Jag är nyfiken, fru grefvinna, att höra hvad ni har att säga mig.

— Hör på, hvad jag säger.

Den tilltalade lade ansigtet i allvarsamma veck och blickade väntansfullt på sin herskarinna.

— Jakob, jag behöfver en förtrogen man, som är oförskräckt och stark, för att kunna motstå faror! — Kan ni kanske nämna en sådan för mig?

— Ah, det skulle väl icke vara svårt, om jag visste, hvad det handlade om.

— Det skall ni få veta, det gäller ingenting mindre än att hemta en förborgad skatt.

— För Guds skull, fru grefvinna! utbrast Jakob.

— Han trodde att fru von Prittwitz åter fick ett anfall af vansinne. Inga förstod hans tankar och kunde icke låta bli att skratta.

— Det låter nästan otroligt, min käre Jakob, men det är dock så; jag vet var en förborgad skatt finnes och jag vill hemta den; en oförskräckt person måste bistå mig, säg mig en sådan.

— Ni måste gifva denne person ett stort förtroende och det är svårt att finna en sådan. På slottet vet jag ingen!

— Ingen? invände Inga.

Jakob eftersinnade ånyo. Plötsligen utbrast han:

— Fru grefvinna, jag vet en person.

— Nå och det skulle vara?

— Statstug-Agnes.

Inga öfverlade. Ett gladt leende spridde sig öfver hennes ansigte.

— Ni har rätt; hon allena är i stånd att hjälpa mig; hon är en beslutsam person! Tack, Jakob!

Det gladdde gubben, att han hade kunnat hjälpa sin unga herskarinna med ett råd.

— Skaffa mig hit Statstug-Agnes; men innan ni går, måste ni lofva mig en sak.

— Det vet jag nog, fru grefviinna, ni menar att jag skall tiga med hvad ni har sagt mig.

— Så är det!

— Jag lofvar att icke säga ett ord derom för någon.

— Jag litar på er, Jakob; och skynda nu att kalla hit Statstug-Agnes.

Gubben gick och lemnade Inga åt sina tankar.

Efter en half timma stod den önskadé i Ingas rum.

— Ni har lätit kalla mig, sade denna, och den gamle Jakob har sagt mig att det handlar om något viktigt.

— Inga nickade medgifvande och sade:

— Sätt er ned, Agnes, jag vill tala med er; men först: kan ni tiga?

— Om det så skall vara, kan jag tiga som grafven.

— Lofva mig det och svär det vid Gud den allsmäktige, att ni icke för någon menniska skall förråda något! Vill ni det?

Inga hade talat i en så upprörd ton, att Agnes lät en forskande blick glida öfver Inga.

— Ja, Agnes det är så! Ni måste svära vid Gud, att ni skall förtiga hvad jag anförtror er.

Agnes aflade den begärda eden.

Glad fattade Inga derpå hennes hand och tryckte den vänligt.

— Nå säg mig, är ni beredd att företaga en resa med mig?

— Hvarthän?

— Till franska gränsen.

En djup suck kom ur Agnes bröst.

— Om jag vore ensam, så mycket gerna; jag skulle då följa er till verdens ände; men betänk, jag har en liten gosse, som behöfver min vård. Han är sjuklig, och hvad skulle det blifva af honom, om jag begifver mig ut på resa?

— Ni tager honom med!

Agnes ögon lifvades vid dessa ord, så att Inga deraf förstod, att detta förslag blef af henne antaget.

— Om det förhåller sig på det viset, att jag får taga min gosse med, så säger jag ja till allt! Men hvad handlar det egentligen om?

— Om något egendomligt; om hemtandet af en skatt! Agnes ryckte till.

— Hvad, utbrast hon förvånad, om hemtandet af en skatt?

Åter försökte hennes blick förvissa sig, om Inga var fullständig vid sina sinnen.

— Tvifla icke, Agnes! Det som jag säger är sannt! Jag har redan en gång varit vid skatten, och den har gifvit mig medel att resa till Paris. Ni skall få en del af densamma, om ni följer med mig och hjälper mig!

— Jag har redan sagt er, fru grefviinna, att jag skall göra allt, hvad ni befäller!

— Hör då på mig! Skatten ligger i en hemsk klyfta, som traktens invånare undvika som elden. Man har pådiktat denna så kallade dvergklyfta en mängd varelser, som skulle finnas i densamma: hundar med glödande ögon, andar, varulvvar o. s. v.!

— Allt det der bryr jag mig icke om! förklarade Agnes. Jag är icke rädd; jag vet att allt går naturligt till, och att dylika gestalter icke finnas!

— Så mycket bättre för er, Agnes, om ni icke är rädd! Det egendomligaste kommer dock nu. Sedan vi kommit in i klyftan hafva vi äfven ett vattenfall att öfverstiga! För att komma öfver detsamma måste vi föra bräder och stänger med oss!

— Det blir visserligen svårt, ty om man ser två fruntimmer försedda med bräder, skall man fatta misstankar!

— Den saken har också bekymrat mig, men jag tror, Agnes, att vi nog skola finna medel att åstadkomma denna bro! Res bara med mig och tag er lille med er samt ställ om att ni blir försedd med en bastant, liten vagn, allt öfrigt blir det nog råd för!

Inga talade ännu en stund med Agnes. Hon gaf henne pengar och bad henne göra sig beredd att nästa dags afton anträda resan.

Agnes lofvade detta och skyndade bort för att sätta det i verkställighet.

Ännu sade hon ingenting åt sin lille son, af fruktan att han skulle pladdra om det.

Följande dag sade Inga åt kastellanen, att hon ämnade på några dagar resa bort i sällskap med Agnes.

Falkner anade ingenting ovanligt och drog försorg om att vagnen på bestämd tid stod beredd, för att föra de båda fruntimmerna till Isenbrunn.

Solen gick redan ned, när Inga och Agnes aflägsnade sig från slottet Falkenberg. När vagnen kommit till det ställe der

vägen stöter till stora landsvägen, vände Inga sig om och såg på slottets tinnar och torn, som just belystes af aftonsolen.

— Lef väl, du sköna slott! hviskade hon. Lef väl, kanske för evigt, ty jag går en oviss framtid till mötes; antingen vänder jag tillbaka med honom och drager åter in som herskarinna på slottet Falkenberg, eller återser jag dig aldrig, du sköna slott med din olycksklocka!

Inga satt sedan försjunken i tankar, tills vagnen ankom till Isenbrunn. Här begaf hon sig med Agnes och dennas barn till bangården, för att afresa med första snälltåg.

Gästgifvargården »Gyllene Lejonet» vid Treville ligger emellan den egentliga staden och den stora skog der den omtalda bergsklyftan är belägen.

För två dagar sedan hade en dam stigit af der och gjort sig underrättad, om hon och hennes kammarjungfru kunde få stanna der några dagar.

Värden, en enkel, rättfram man, hade glad gått in derpå, sedan den främmande förklarade, att hon var belåten med det enkla rummet. Damen hade icke stora anspråk och förklarade att hon för sitt nöjes skull kommit hit med sin kammarjungfru och barnet samt ämnade företaga promenader i skogen.

Redan följande morgon hade båda brutit upp för att först i Treville förse sig med en stark barnvagn.

Säljaren förundrade sig icke litet, att man för den temligen vuxne gossen behöfde en vagn, men han trodde kammarjungfruns försäkran att barnet var sjukligt och icke kunde företaga längre promenader till fots i skogen.

Kammarjungfrun, Statstug-Agnes från slottet Falkenberg, hade blifvit lifligt intresserad för planen. Hon inköpte ännu åtskilligt i Treville och begaf sig sedan jemte Inga till skogen, för att låta denna visa sig Dvergeklyftan.

Inga hade följt sin ledsagerska till vattenfallet. Ingas hjerta klappade, när hon tänkte på att skatten kunde möjligen redan vara bortförd, men sedan hon öfvertygat sig, att det ej blifvit lagd någon bro öfver vattenfallet, trodde hon, att allt ännu var i ordning, som när hon lemnade det.

Agnes hade en praktisk blick. Hon lät Inga beskrifva alla enskildheter, huru hon första gången kom öfver vattenfallet. Derpå sade hon:

— Tillfallet gynnar oss; se dit bort! Vi behöfva bräder och bjelkar, — der finnas de!

En glädjens rodnad spridde sig öfver Ingas ansigte.

— Ni har rätt, Agnes, tack! men en sak gör mig ängslig

— Hvad är det, nådig fru?

— Hur skola vi få bräderna och bjelkarne ned?

Agnes smålog.

— På det enklaste sätt i världen; ni är stark, jag likaså!

Vi släpa helt enkelt två af de kortaste bjelkarne fram till kanten och kasta ned dem; några bräder följa efter och vi hafva på så sätt material?

— Så låtom oss begynna!

Agnes skakade på hufvudet.

— Det duger icke!

— Hvarför icke?

— Om allt förhåller sig så, som ni säger, så kunna vi e företaga det vid ljusan dag!

— Ni tror, att vi böra afvakta natten!

— Ovilkorligen! Se för öfrigt dit bort; der äro menniskor på andra sidan klyftan!

Först nu märkte Inga, att på andra sidan om klyftan funnos några menniskor, som voro sysselsatta med något arbete.

— Och der, fortfor Agnes, komma jägare och skogstjensmän!

Inga öfvertygade sig, att Agnes hade rätt.

— Det får ingen ana, hvad vi förehafva! Kom, låtom oss skynda oss till Treville!

— Skola vi icke gå bort till skogshuset der borta? Det förefaller mig som om min lille Bernhard vore törstig!

— Nej, för inget pris! förklarade Inga.

— Hvarför icke?

— Fråga mig icke om orsaken, utan foga er i mina anordningar. Vi kunna icke gå dit!

Utan vidare invändning följde Agnes med till gästgifvargården, skjutande vagnen med den lille Bernhard framför sig.

Den öfriga delen af dagen tillbragte de med att rådslå. De talade om alla enskildheter och beslöto att man sent på aftonen skulle bryta upp, för att begifva sig till Dvergeklyftan.

Klockan hade just slagit nio, när Inga och Agnes lemnade värdshuset.

Den lille gossen hade Agnes anförtrott åt värdinnans vård. De främmande betalade bra och värdinnan vågade därför ej visa sig alltför påträngande nyfiken och skakade blott på hufvudet efter de bortilande.

Dessa skyndade till skogen och till Dvergeklyftan.

Efter en half timmas förlopp hade de kommit i närheten af skogshuset.

— Nu gäller det att icke väcka uppmärksamhet.

— Hvad skall jag göra.

— Vi måste släcka lyktorna, tills vi komma in i klyftan.

Agnes följde straxt uppmaningen.

De gingo tyst fram på den mossklädda marken, tills Inga sade:

— Halt, Agnes, nu äro vi frammel! Göm vagnen här, ty vi kunna icke taga den med in i klyftan.

— Men, nådig fru, hvad skola vi nu i klyftan, vi måste ju först hafva bjelkar och bräder dit ned.

— Ack, det är rätt; låtom oss skynda oss, Agnes!

Snart hade de släpat fram bjelkar och bräder samt kastat dem ned i klyftan. Dånnet från vattenfallet förtog det buller de förorsakade vid nedfallandet.

Nu begaf man sig ned i klyftan och lyktorna tändes åter. Några spår syntes icke till.

Snart hade man uppnått vattenfallet och byggt den provisoriska bron.

Raskt gick Inga öfver densamma. Agnes följde efter med korgar och påsar, som de köpt i Treville.

— Der, der är det, utbrast Inga full af fasa, ty ljusskenet hade just fallit på döds-kallen, som hon och Gertrud blottat vid deras besök vid skatten.

De hade försett sig med små skyffelartade instrument och undanröjde nu jord och mossa samt de murkna trästyckena af den gamla kistan.

Agnes utstötte ett glädjerop, när hon plötsligt såg guldets glänsa.

För Inga var guldets ingen öfverraskning, men det oakadt jublade hon högt i detta ögonblick.

Genom detta fynd bragtes hon ju närmare uppfyllandet af sin lifligaste önskan.

— Eckbert, — Eckbert! hviskade hon.

Derpå vände hon sig till Agnes, såg henne i ögonen och utbrast:

— Nu, Agnes, har det kommit derhän, som jag ville hafva det! — Lycka till!

— Hvad skola vi nu göra? frågade Agnes.

— Vi måste bort! Allt hvad som ligger här, måste vi taga med oss, ty jag har en aning om att någon kunde komma och röfva bort skatten!

Agnes smålog öfver Ingas öfverdrifna ängest. Hvem skulle väl våga sig ned i Dvergeklyftan?

Agnes började genast fylla påsarne med guld.

Skatten tycktes vara outtömlig, ty redan stodo åtta påsar fyllda med guldmünt, och ännu fanns det dock kvar en stor mängd blanka, glänsande guldstycken.

Inga stod overksam, medan Agnes i ifrig hast samlade upp alla guldmynten som funnos i den murkna lådans inre.

Då påsarne ej voro tillräckliga, så tog Agnes en stor duk, hvori hon haft påsarne, samt öste upp resten af skatten i denna.

Derpå buro de hvardera en påse åt gången fram till vagnen, som Agnes ställt i buskaget vid klyftans mynning.

De ilade tillbaka till vattenfallet tills de der hade hemtat den sista delen af den franska skatten.

Inga kastade ännu en vemodig blick öfver vattenfallet och dess omgifning samt beredde sig slutligen att gå derifrån.

Agnes hade skyndat henne i förväg och bar den sista resten af guldets till den lilla vagnen.

Inga ville knappt tro verkligheten, att detta svåra vägstycke kunde vara lyckligt öfverståndet.

— Var det öfverståndet? Den frågan trängde sig plötsligt på henne.

Ängest och fruktan kämpade inom henne.

Plötsligt blef hon uppskrämd ur sina drömmier.

Uppen vid klyftan blefvo röster hörbara.

Hvar var Agnes? — Hade denna förrådt henne? — Hade denna kanske flytt, eller hade man öfverfallit henne?

Alla dessa tankar stormade på henne, när hon märkte ljus vid kanten af klyftan.

— Hitåt! ropade en qvinlig röst. Här är ingången!

En rysning genomfor Inga, ty på rösten hade hon igenkänt Gertrud.

Hon visste, hvarföre denna hade kommit hit. Äfven hon hade blifvit förledd dertill af guldets glans. Nu närmades afgörandet.

Några ögonblick stod Inga obeslutsam, hvad hon skulle göra. Skulle hon träda fram till Gertrud och säga, att skatten redan var borta och att den var i säkerhet? Ovilkorligen skakade hon på hufvudet.

— Nej, nej, jag vet, att Gertrud skulle begära sin andel, och den kan jag icke lemna henne! Jag behöfver pengarne! Jag måste hafva dem, för att utföra min plan! Men hur, — hur skall jag undkomma henne? Något gömställe finnes icke, och sedan vet ju också Agnes, hvad hon skall göra!

Om Inga icke hade dröjt så länge, skulle hon hunnit fram till klyftans ingång, innan Gertrud kom dit, men nu hade återvägen blifvit henne afskuren. Hon gömde sig, så godt hon kunde bakom en hasselbuske.

Med hastiga rörelser klättrade Gertrud nedför den branta, smala fotsligen och hade snart kommit ned på bottnen af klyftan. Förskräckt tog hon flera steg tillbaka vid anblicken af Inga.

Gertrud hade först trott, att hon befann sig inför ett spöke eller en öfvernaturlig företeelse, men derpå utstötte hon ett skrik och utbrast:

— Hvad? Du här, Inga? Hvad vill du? — Hvad söker du här? — Ah! Du har varit vid skatten? — Du har bestulit mig! — Ah, jag ser det på din min, Inga!

Vid dessa ord höll hon den lilla lyktan, som hon hade med sig, framför Ingas ansigte.

— Ja, du har bestulit mig! — Du falska orm! — Lemna mig guldets! — Har du hört det? — Tjuf! Lemna mig guldets!

I Gertruds utbrott inträdde en paus. Båda mätte de hvarandra med hatfulla blickar, men derpå flög ett gladt drag öfver Ingas ansigte. Hon tycktes hafva fått en räddande tanke.

— Här, ser du mina fickor, de äro tomma! utbrast hon med darrande röst. Känn på mig och se efter, om jag har skatten hos mig! Hvar skulle jag hafva den?

Denna lyckliga tanke verkade på ett förunderligt sätt på Gertrud.

— Ja, jag ser, du har rätt! Men säg mig då, hvad du egentligen vill här? fortfor hon.

— Jag vill detsamma som du vill!

— Dertill har du ingen rätt, vet du hvem som upptäckte skatten? — Jag, och ingen annan!

— Jag vet det, Gertrud, att det var du som fann den, men då jag icke längre visste, hvar du fanns, så ville jag ensam hemta den!

En dyster, vredgad blick ur Gertruds ögon var det enda svaret.

— Bort från mina ögon! säger jag dig. Du får ingenting! Du har öfvergifvit mig, när vi kommo till Paris. Nu vet jag hvarför du gjorde det!

— Gertrud, du ljuger, jag öfvergaf dig ju icke! utbrast Inga.

— Gå från mina ögon, Inga, jag vill icke mera se dig! Du har förrådt mig och ville nu bestjåla mig, men jag förekom dig.

Gertruds ledsagare, några karlar, som hon hade tagit med, hade äfven kommit ned på den smala stigen. De sågo med största förvåning på de båda fruntimmerna, af hvilka den ena var deras förrerska.

Inga blickade med klappande hjerta på de hemska gestalterna. Hvar var Agnes.

— Kom, kom fort hit! ropades det uppifrån.

Det var Agnes' röst.

Inga ville just skynda till henne, men vände sig först om till Gertrud:

— Gertrud! På slottet Falkenberg är någon, som söker dig

— Hvem är på Falkenberg? frågade Gertrud.

— Din broder.

— Hvad vill han?

— Han söker efter dig.

Inga hade gerna velat veta, hvad Gertrud skulle svara derpå, men Agnes fattade henne i armen och förde henne till det ställe, der vagnen var gömd.

— Framåt, fly! Annars förlora vi skatten! Kom, vi måste bort!

Vagnen rullade ljudlöst på den mjuka mossan tills de hade nått landsvägen; derefter körde de raskt med densamma ända till värdshuset.

Solen började redan sända sina första strålar öfver trakten.

I samma ögonblick, som Inga hade bragt skatten till gästgifvargården, sjönk Gertrud vanmäktig ned på den plats der skatten hade legat. Den var försvunnen; Inga hade således likväl röfvat bort den.

Hon sansade sig dock snart och lofvade karlarne belöning, om de kunde finna Ingas spår.

Karlarne funno snart Ingas och Agnes spår samt spåren af vagnshjulen.

— Här, här är spåret; här löper det ut till vägen! utbrast en af karlarne.

ETTHUNDRATRETTIOFJERDE KAPITLET.

Bergningen af skatten.

Morgonvinden blåste temligen starkt på den väg, som förde till Treville och virflade upp väldiga moln af dam.

Annu hade det ej blifvit så ljust, att man kunde tydligt urskilja de föremål som befunno sig på landsvägen, men dock kunde man se att två fruntimmer sköto en barnvagn framför sig och skyndade framåt.

Emellanåt sågo de sig om, för att öfvertyga sig om någon följde dem.

Nu krökte vägen sig. De skyndade vidare ännu en sträcka, derpå stannade Inga, fattade Agnes i armen och sade:

— Hör ni något, Agnes? Jag tror man förföljer oss!

— Ja, jag hör, men det är icke våra förföljare, ty de hafva en vagn, och hade de haft en sådan, så hade de fört den med sig till klyftan. Der stod jag, när de kommo, och jag lyssnade till deras samtal. Hade jag då ropat eller skrikit, så hade de helt visst blifvit uppmärksamma på vagnen och vår skatt.

— Ni har handlat mycket klokt och jag skall särskildt belöna er därför!

— Tala icke om belöning, svarade Agnes.

Man fortsatte vägen fram till gästgifvaregården.

Här låg allt ännu i djupaste sömn, ty nu först började solen sin uppgång.

— Man sofver ännu, sade Inga. Jag trodde att vi redan skulle träffa värdfolket vakna. Hvad skola vi nu göra?

— Drängen lär väl vara uppe nu. Låt mig handla!

Vid dessa ord sprang Agnes bort och såg genom springorna på porten in i gården.

Inga följde uppmärksamt alla sin ledsagarinnas rörelser.

— Hej, man, ropade nu Agnes, i det hon starkt bultade på porten. Kom hit!

Snart kunde man höra karlens steg. Äfven han tittade genom portens springor; derpå utbrast han glad:

— Ah, är det damerna, som komma tillbaka från sin promenad! Nå, ni har minsann gjort värdfolket riktigt ängsliga för er skull!

— Hvarföre?

— Derföre att ni icke kom tillbaka. De trodde att någon olycka hade händt er. Vi skulle snart begifvit oss ut för att söka efter er!

— En olycka! Nej skrattade Agnes, snarare motsatsen! Men öppna porten för oss.

— Hvarför det? Jag skall öppna dörren till boningshuset; svarade drängen.

— Nej, jag vill hafva min vagn in!

— Ah, jäså, sade drängen och gick till sidan af porten.

Strax derpå öppnades porten. Agnes drog vagnen in på gården och ville draga den fram till stentrappan; men Inga kom plötsligen likblek springande fram och fattade Agnes i skuldran.

— Agnes, Agnes, vi äro förlorade! De komma! Jag har sett dem! Hvad är att göra?

Agnes sprang bort och öfvertygade sig, att det verkligen förhöll sig så. Hon skyndade tillbaka in i gården.

— Nådig fru, framför allt måste vi försöka vinna drängen! Han får icke förråda att vi finnas här!

— På den tanken komma de väl icke! invände Inga.

— Jo, vagnspåren förråda oss! — Ni måste nu visa oss en tjänst, sade hon der på till drängen!

— Och det skulle vara?

— Hemta hit en qvast!

Drängen sprang in i stallbyggnaden och kom derpå tillbaka. Inga hade använt tiden att bära två af guldpåsarne upp i sin bostad.

Agnes hade äfven burit upp två af påsarne.

Båda kommo tillbaka, när drängen återkom med qvasten.

— Raskt nu! Töm vagnen! Jag skall nu visa drängen att sopa bort vagnspåret! sade Agnes till Inga.

— Och hvad ämnar ni vidare göra?

— Det skall ni strax få se! Bär ut min lille gosse!

— Men hvarföre?

— Fråga icke, jag måste nu handla!

Agnes gick med drängen ut genom porten. Der hvarest vagnspåret vände, fick drängen begynna att sopa bort vagnspåret, som förde till porten.

— Ni förundrar er väl, min vän, hvarför vi göra allt detta! Det ser nästan ut, som om vi begått något orätt, men ni kan vara viss på att allt har gått till på ärligt sätt! Vår nådiga fru har emellertid en fruktansvärd fiende, som förföljer henne!

— Hvarför då?

— Ni förstår väl, hvad det vill säga, att vara ung och vacker! Då förgapar sig en hvar i en!

— Aha, menade drängen, är det på så vis! Nå, vet ni, jag har också varit ute för sådana historier.

Han tycktes vilja börja en berättelse, men Agnes afbröt honom.

— Jag tror er nog; här har ni en thaler! Men nu måste ni bli stående vid porten och när fruns fiende kommer och frågar, om hon kanske finnes här i gästgivaregården, så skall ni förneka det. Det beror på er att afvärja en förfärlig olycka! När jag kommer tillbaka, skall jag omtala alltsammans utförligt för er!

— Ah, fröken, när det gäller att afvärja en olycka, så är den gamle Görän gerna beredd! Lita på det!

Förnöjd stoppade han myntet på sig. Nu kom Inga med den lille Bernhard ned på gården. Gossen hade blifvit väckt och gned otåligt ögonen.

Raskt lade Agnes den lille i vagnen och sade derpå till drängen:

— Fatta nu ett litet tag i vagnen!

— Hvad ämnar ni göra? invände Inga. Hvart vill ni hän med gossen?

— Låt mig handla, nådig fru! Hvad jag nu gör är för vår räddning! Vi måste missleda våra förföljare!

Agnes och drängen buro vagnen ut på landsvägen. Här blefvo vagnens bakhjul satta vid ändan af spåret, och der på började Agnes skyndsamt ila derifrån med vagnen.

Inga blickade efter henne och skakade på hufvudet.

— Agnes vet städse hvad hon gör, och så är det nog äfven nu.

Ängsligt såg hon bort till höjden på vägen; der kunde man nu tydligt se de ankommandes figurer.

— Har Agnes redan gifvit eder något uppdrag? frågade hon drängen.

— Ja, jag skall för intet pris förråda, att ni och er ledsagarinna äro här i gästgivaregården. Jag har också redan fått en blank thaler därför, tillade han förnöjd.

— Jag gifver eder dubbelt, förklarade Inga, om ni står fast vid, att ni icke har sett oss.

Drängen var så gladt öfverraskad, att han knappt kunde svara. Slutligen sansade han sig.

— Godt, nådig fru, jag skall ombesörja allt på det bästa sätt!

— Då kan jag nu tryggt gå upp?

— Naturligtvis!

— Det dröjde icke länge förr än en af Gertruds ledsagare anlände till gästgifvaregården. Ett ögonblick blef han stående på landsvägen och såg på det fortlöpande vagnspåret.

— För alla väder! utbrast han till en som framkom strax efter honom. Se! dit! Der nere är vagnen, och der nere är ett fruntimmer vid densamma!

Den andre karlen såg nedåt landsvägen och iakttog tydligt den vagn, som tillhörde Agnes.

Denna hade skyndat sig så långt som möjligt från gästgifvaregårdens närhet, för att föra förföljarne på villospår.

— Se, der är ju en karl, som kan gifva oss upplysning!

Med dessa ord vände han sig till drängen vid gästgifvaregården, som nyfiken stod vid porten och förundrad såg på de ankomna.

Drängen tog höfligt af sig mössan och frågade efter mennens önskan.

— Har ni sett två damer komma här förbi? frågade den ene.

— Två?! — Nej, jag tycker en kan vara nog!

— Hvar kom den ifrån?

— Der uppe ifrån — ifrån skogen.

— Har ni sett, hvad hon hade i vagnen?

Gubben vaggade hufvudet hit och dit.

— Jag kan icke bestämdt säga det, men det måtte hafva varit något tungt; det föreföll mig som om hon kunde haft ett barn i vagnen.

— Hm, hm, brummade Gertruds båda ledsagare. Der hafva vi det.

I detta ögonblick kom äfven Gertrud Mallié tillstädes.

— Nå, hvad hafven I fått veta? frågade hon.

— Hon är icke här; hon är der nere på vägen.

Gertrud såg åt det håll, der Agnes höll med sin lilla vagn.

— Här, utbrast den ene ledsagaren, här löper spåret vidare och går dit ned!

— Då vilja vi springa efter henne, men nej, — stanna!

Hon hade varseblifvit drängen och frågade denne på samma sätt som hennes följeslagare, om han hade sett två damer komma förbi gästgifvaregården, eller om kanske de hade gått in i sjelfva gästgifvaregården.

— Nej, svarade denne, hos oss kommer aldrig någon meniska om dagen, mycket mindre om natten.

— Men det ovanliga kunde ju händt! Man har kanske öppnat dörren tidigare än vanligt.

— Nå, om ni icke vill tro mig, så behöfver ni ju bara gå till dörren! Den är stängd och värdfolket ligger ännu i sängen.

Gertrud andades lättare. Hon trodde nu gubbens försäkningar, att de båda fruntimren icke voro i gästgifvaregården. Med sina följeslagare ilade hon efter Agnes och stannade icke förr än hon hade upphunnit henne.

Gertrud Mallié kände icke Agnes. Med dyster panna trädde hon fram till denna.

— Hvar kommer ni ifrån? sade hon.

— Har någon rätt att fråga derefter? svarade Agnes.

— Ja visst, skrek Gertrud. Det var ni som ropade der borta i Dvergklyftan. Ni var i sällskap med fru Inga von Prittwitz! Neka icke! Jag ser det på eder!

— Hvad vill ni? sade Agnes, i det hon gaf sig min af att icke förstå, hvad den ankomna menade.

— Ni har varit i Dverklyftan.

— Jag känner icke till någon Dvergklyfta.

— Lögnerska!

— Min dam! skrek Agnes förargad. Hur kan ni våga på detta sätt antasta en moder, som med sitt barn befinner sig på landsvägen? Om jag hade någon till hands, som kunde skydda mig, så skulle jag ropa på hjälp.

Gertrud insåg att hon hade gått för långt.

— Jag hade icke velat förnärma er; men jag skulle kunna svära på, att det var ni, som i Dvergklyftan tillropade fru von Prittwitz: Kom, kom fort.

Jag känner hvarken Inga von Prittwitz eller annars någon, som jag haft sällskap med. Låt mig vara i fred!

— Hvar kommer ni ifrån?

— Der uppe ifrån.

Vid dessa ord pekade Agnes på vägens backe.

Gertruds genomträngande blick hvilade på Agnes, som ville hon läsa i dennas hjerta om hon hade talat sanning eller icke.

— Är det sannt, som ni säger?

— Ja.

— Då måste ni hafva mött två fruntimmer, som också hade en vagn med sig.

— Icke två, svarade Agnes. Jag såg för omkring en timma sedan en dam, som der borta till venster kom från skogen,

och i hennes sällskap var en karl, som drog en liten vagn, hvilken tycktes vara mycket tung.

Ett fasansfullt skrik kom öfver Gertruds läppar. Blek rigtade hon sin blick på de karlar som följt med henne och sade derpå:

— På falskt spår! Jag anade det ju strax, att Inga skulle undgå oss. Men vi måste finna henne! Vi måste efter henne!

Den ene af Gertruds ledsagare tycktes dock ej vara öfvertygad af Agnes uppgifter.

— Hvad har ni i vagnen?

— Ni ser ju, att det är mitt barn?

— Ni måste äfven visa oss, hvad ni för öfrigt har i vagnen.

— Jag måste? utbrast Agnes i vredesmod. Är ni polis? Eller hvad rätt har ni för att fråga derefter?

Karlen brydde sig icke om Agnes invändningar, utan sade i så bestämd ton att Agnes blef afväpnad:

— Jag måste veta det, och först derefter gå vi vidare. Visa oss godvilligt vagnens innehåll, så skall intet ondt hända er, i annat fall bruka vi våld.

Med skenbar motvilja efterkom Agnes karlens begäran och lyftade kuddarna ur vagnen. Såväl Gertrud som hennes ledsagare måste nu förstå, att den anträffade icke var den, som hade hjälpit Inga von Prittwitz att hemta skatten, ty då skulle hon säkert haft en del af skatten i vagnen.

Ännu några få minuter rådslogo Gertrud och hennes följeslagare; derefter begäfvos de sig åt det håll som Agnes hade be-tecknat för dem.

Så snart de kommit ur synhåll, återvände Agnes till gäst-gifvaregården. Inga hade från fönstret iakttagit allt.

— Hur skall jag kunna tacka er, Agnes, för allt hvad ni nu har gjort för mig?

— Tala icke derom, nådig fru. Ni har redan gjort så mycket för mitt barn, och jag är slottet Falkenberg och dess invånare så mycken tack skyldig, att jag icke på långt när har afbördat mig min skuld.

— Min kära, goda Agnes nu gäller det att öfverlägga, hvad vi skola göra. Vi kunna icke stanna kvar längre här i gästgifvaregården. Jag tror nog att den gamla drängen är tyst-låten, men han har dock sett, att vi buru små, tunga påsar upp i vår bostad; det måste väcka misstroende. Må vi helst resa så fort som möjligt.

— Hvart vill ni hän?

— Till Treville; der måste vi vexla ut pengarne!

— Det skall väcka misstanke! Man skall kanske tillkalla polis, och man kunde taga ifrån eder det med mycket besvär förvärfvade guldet!

Inga bleknade.

— Ja, Agnes, ni har en mera praktisk blick än jag! Men hvart skola vi begifva oss?

— Låt gifva er en vagn. I denna föra vi ned våra små reskoffertor och den lilla packning, som vi föra med oss, — eller ännu riktigare skulle det vara, om vi tömde våra koffertar och packade guldet i dessa!

— Men det får icke på långt när plats i dessa! invände Inga.

— Det blifver nog råd för, nådig fru! Om vi bara hafva största delen förvarad, så skola vi nog finna plats för det öfriga! När allt är förberedt, kunna vi resa till Treville. Der köpa vi ännu två koffertar för att der packa ned alla våra effekter!

— Ni har rätt, Agnes; men nu måste ni hafva eder del af guldet!

— Nådig fru, jag behöfver ingenting!

— Nej, tag ni emot, så mycket jag önskar! — Här!

— Vid dessa ord sköt hon en betydlig summa åt Agnes, och denna måste emottaga pengarne, oaktadt alla invändningar.

— Agnes begaf sig till värdfolket och förklarade, att de skulle strax resa.

På frågan, hvar de hade varit under natten, gaf Agnes endast undvikande svar, och värdfolket måste gifva sig tillfreds med detta.

De fingo allting bra betalt, och Agnes gaf dessutom värdinnan en vacker guldring, som hon drog af sitt finger och räckte henne.

Resan till Treville gick ganska raskt. Likaså hade man der snart skaffat sig de nödiga, starka reskoffertarne. I dessa packades nu guldet.

Bärarne, som vid jernvägsstationen skulle bära dem in i kupéen, förvånade sig öfver deras tyngd, emedan Agnes hade valt dem små, för att de skulle kunna medtagas in i kupéen.

Slutligen satte tåget sig i rörelse och färden gick till Diedenhöfen, utan att något af vikt inträffade.

Då man hade valt Metz-snälltåget, så stannade detta endast på få mellanstationer, och till Ingas glädje närmade man sig nu Lothringens hufvudstad.

Redan före solnedgången anlände tåget till Metz. Vid stationen böljade ett brokigt människovimmel. Inga och Agnes hade endast ett bekymmer.

— Hur skola vi transportera vår skatt?

Men det lyckades dem att få den buren till vagnen, som skulle föra dem till stadens inre, utan att någon af bärarne yttrade några misstankar.

Plötsligt utstötte Agnes ett till hälften undertryckt utrop.

— Hvad är det, Agnes?

— Se der! utbrast Agnes förskräckt.

Inga följde Agnes rörelser och såg en egendomlig grupp människor, som just också ville bestiga en vagn. Inga kände hvarken herrn eller den äldre damen, som ville stiga upp i vagnen.

Men den unga damen, som först blifvit af herrn upplyftad i vagnen, igenkände hon.

— Barmhertige Gud, det är Margret! — Margret! — Margret! ljöd det genom luften. Derpå sprang Inga fram till vagnen.

ETTHUNDRATRETTIOFEMTE KAPITLET.

Framtidsplaner.

I den vagn, vid hvilken Inga stod vid stationen i Metz satt Margret Heimbürg.

Hennes ögon strålade af glädje, när hon såg Inga. Matt lyftade hon upp handen och räckte väninnan.

Bredvid henne satt en äldre dam, som lät sin blick glida än öfver den sjuka, än öfver Inga von Prittwitz. Äfven hennes ögon häftades med intresse vid den unga grefvinnans gestalt, men framför allt tycktes Margrets väl ligga henne om hjertat.

Edgar Malchow, som ännu stod vid vagnen, rigtade sin blick på Margret, liksom fruktade han att öfverraskningen skulle verka ofördelaktigt på den i vagnen sittande.

— Om förlåtelse, min kära, bästa, Margret! utbrast Inga i högsta grad upprörd. Du kan icke tro, hvad det gläder mig, att hafva funnit en mensklig själ, som kan bistå mig i min nöd. Hvad vill du här i Metz?

Margret pekade med handen på munnen och skakade med hufvudet, liksom ville hon dermed antyda, att hon icke nu torde tala.

Edgar trodde sig böra handla. Han kände icke Inga von Prittwitz, men af Margrets glädje förstod Edgar att det icke kunde vara någon annan.

— Förlåt, nådig fru, sade Edgar, i det han höfligt tog af sig hatten. Om jag ej är origtigt underrättad, så har jag äran se fru von Prittwitz?!

Inga bekräftade frågan genom en nickning och ett knappt hörbart ja!

— Då vet jag också, att ni är Margrets bästa väninna; jag måste nu meddela eder, att Margret knappt har lemnat sjukbädden och ännu befinner sig i ett svaghetsstillstånd. Hon skall

knappast kunna svara er. Önskar ni veta något, så står jag gerna beredd med hvarje upplysning.

Från sitt förra sammanträffande med Margret visste Inga, att Edgar Malchow var Margrets vän och att han i tysthet var förlofvad med henne.

— Förlåt, herr Malchow, sade Inga, om jag låtit hänföra mig af glädjen. Jag vill öfverlemna det åt er att afgöra, om ni vill tillåta mig att umgås med min väninna, eller icke!

I detta ögonblick lutade sig den äldre damen på en vink af Margret ned till denna.

Margret hviskade några ord i hennes öra.

— Det är Margrets innerliga önskan, sade mistress Wigtown, att få umgås med er; jag skall säga er, nådig fru, att Margret längtar efter att få helsa er på hotellet.

— O, utbrast Inga, det är präktigt! Jag är alldeles främmande här i Metz och behöfver en beskyddare och rådgifvare. Kanske har jag icke blott funnit min väninna, utan äfven någon, som kan bistå mig med råd.

Edgar smålog.

— Jag står eder gerna till tjänst, nådig fru, sade Edgar, sedan han utbytt en blick med Margret. Som jag redan sett, har ni äfven tagit en vagn, och kanske det är er angenämt att höra i hvilket hotell vi ämna taga in. Ni kan låta eder vagn fara dit!

Öfver Ingas ansigte spred sig ett gladt drag.

— Ja visst, herr Malchow, nämn hotellet! Jag skall då fara dit, och der kunna vi utbyta våra meningar och hjertans hemligheter!

Inga erfor nu, att Margret och de båda andra personerna ville stiga af i »Brüsseler Hof». Hon hade skyndat tillbaka till sin vagn och hade gifvit kusken ordres att fara till nämnda hotell.

En half timma senare befunno sig såväl Inga som Margret i hotellet »Brüsseler Hof».

De tunga reskoffertarna hade blifvit burna upp på Ingas rum.

Agnas höll vakt öfver skatten.

Redan samma dags afton ilade Inga till sin väninna Margret, men hon aflägsnade sig snart åter för att öfverlemna den af resan öfveransträngda åt hvilan.

Följande morgon begaf hon sig åter till henne.

— Jag har så mycket att berätta dig, min bästa Inga! sade Margret, när hon förtroendefullt hade blickat i dennas vackra ögon och dessa frågande sågo på henne. Men nu är jag för svag att säga dig allt som händt mig, sedan jag sist såg dig.

— Du är sjuk, Margret?

— Jag har varit sjuk! svarade denna.

— Hvad har fattats dig? Du ser icke sjuk ut, utan endast mycket blek och medtagen.

Margret nickade. Hennes sorgsna blick irrade öfver sängens mjuka täcken, derpå fattade hon Ingas hand och tryckte den.

— Min käraste, bästa väninna! Du vet att en svår olycka kastar skugga på mitt lif. Du har en dunkel aning derom, men den, som känner den närmare och vet allt, hon ville i ett anfall af vansinne döda mig!

— Hvem var det?

— Låt det vara, Inga; sedan skall jag nämna hennes namn, men icke nu!

— Hvarför icke?

— Jag har mina skäl dertill! Det var en lycka, att dolken stötte mot ett rebben och på så sätt ej träffade hjertat.

— Hvad vill du här i Metz, min bästa Margret? Ämnar du stanna här och afvakta ditt tillfrisknande?

Ett trött leende lekte kring Margrets mun.

— Nej, min bästa Inga, jag vill icke stanna i Metz! Vi skola på resan från Tyskland till Frankrike göra åtskilliga hvilodagar, emedan resan på jernvägen anstränger mig så mycket. Två sådana hvilodagar äro nu bestämda för Metz!

— Ah, — hvad det gläder mig, kära Margret! ty jag kan då få stanna hos dig dessa två dagar, och af din mun kan jag då få höra dina öden!

— Men jag vill också veta hvad som har händt dig! inföll Margret. Berätta derför nu, hur du kommit till Metz, sedan skall jag omtala mina öden!

Inga hade helst sett, att hon först hade fått veta, hvad som händt Margret, men hon måste foga sig i den sjukas vilja, och så började hon omtala hvad hon genomlevvat på Bärenburg och i Isenbrunn samt derefter i doktor Strackmans hus i Treville vid belgisk-franska gränsen.

Margret, mistress Wigtown och Edgar hade med det största intresse följt Ingas skildringar.

Dessutom meddelade Inga sin väninna, hvad hon på senaste tiden genomlevvat med Charlotte Königsdörfer samt hvad hon uträttat i Dvergklyftan.

— Det är nu af vigt för mig, fortfor Inga, vänd till Edgar, att jag får vexlat bort de gamla franska guldmynnten mot gällande mynt, som jag kan använda.

— Men för hvad ändamål, bästa Inga! Du är ju rik och oberoende!

— Kära Margret, jag har en gång varit det, men sedan man förklarade mig för icke tillräknelig kan jag icke längre få förfoga öfver större summor, och derföre har jag varit tvungen

att företaga den äfventyrliga resan till Treville och till Dvergklyftan!

— Det är en lätt sak för mig, svarade Edgar. Jag skall vexla bort de gamla guldmynten. Hvar finnes skatten?

Inga berättade derpå, att Agnes var anförtrord att bevaka densamma, men att hon var beredd att straxt öfverlemnna den åt Edgar.

— Jag kan icke heller behålla den hos mig, förklarade Edgar, men jag har här i Metz en vän, som är bankir, och denne skall jag förmå att vexla till sig guld. Du har väl ingenting att invända deremot, min Margret? frågade Edgar, i det han vände sig till Margret.

— Det gläder mig, om du kan visa Inga denna tjänst, men —

Plötsligt afbröt hon meningen.

— Inga, har du också betänkt, att den halft vansinniga Gertrud förföljer dig?

Inga ryckte till.

— Hon skall icke finna mitt spår!

— Tillfället spelar ofta en stor rol, och du skulle kanske för sent ångra, om du icke handlade nu!

— Hvad skall jag göra?

— Det vet jag icke, men vi skola öfverlägga, kanske finna vi medel och utvägar att afvända faran!

Plötsligt lifvades Ingas ögon.

— Jag har det, jag har det, huru vi bäst kunna blifva henne qvitt! utbrast Inga.

— Nå? frågade Margret, som blifvit nyfiken.

— På det enklaste sätt i världen. Gertruds broder söker sin syster sedan lång tid tillbaka!

— Hvar, — hvar är han?

— På slottet Falkenberg!

Margret ryckte till.

— Hvad ämnar du göra?

— Jag skall helt enkelt telegraferera till Gertruds bror och underrätta honom, hvar hans syster befinner sig samt meddela honom att han skall hemta henne så fort som möjligt!

— Då förråder du ju din vistelseort! invände Margret.

— Jag behöfver icke hemlighålla den, tvärtom, man skall veta, hvar jag är!

— Hvarföre?

— Ännu har jag ej berättat dig, hvad jag slutligen måste genomgå på slottet Falkenberg!

Margrets frågande blick träffade Inga.

Inga meddelade nu sin väninna alla enskildheter, som hon i Streitwald genomgått med Charlotte Königsdörfer.

— Då är du ju ett hufvudvittne emot Charlotte.

— Det är just, hvad som föranleder mig, att icke dölja min vistelseort!

— Du vill då tillbaka till slottet Falkenberg?

Ingas panna lade sig i dystra veck.

— Jag? — Till slottet Falkenberg? — Hu, jag fryser när jag tänker på denna möjlighet, och dock lär det väl icke kunna undvikas!

Inga blef tyst några sekunder; derpå sade hon:

— Nu vet du allt om mig, min Margret; nu gäller det att endast hoppas och att göra mig oafhängig af Falkenberg!

— Hur skall jag förstå det?

— Du vet det icke, men herr Malchow skall hafva godheten!

Edgar sprang upp och förklarade sig beredd att följa Inga för att se på den funna skatten och derefter vidtaga vidare anordning.

Han begaf sig med Inga till dennas rum och med kännarblick såg han på guldets.

Han lofvade den lyckliga finnarinnan att genast begifva sig till bankiren och föranleda honom att vexla till sig guldets.

Inga tackade honom för denna vänlighet, men bad honom samtidigt att medtaga hennes depesch för slottet Falkenberg.

Äfven detta åtog Edgar sig, sedan Inga satt upp telegrammets innehåll på ett pappersblad och deri äfven uppgifvit, hvar hon befann sig. Sedan Edgar aflägsnat sig, skyndade Inga åter till Margret, och nu måste denna berätta sina lefnadsöden.

Slutligen berättade hon äfven, att Erik Wildenfels mördare blifvit upptäckt och straffad.

— Hvad blef det af honom? frågade Inga.

— Han blef dömd till döden, men storhertigen benådade honom till lifstids tukthusstraff!

— Hur blef han upptäckt?

Margret smålog trött och berättade för sin väninna alla enskildheter i tilldragelsen.

Efter två timmars tid återkom Edgar till hotellet och medförde bankir Metzger.

Angelägenheten med skatten blef snart ordnad och pengarne vexlade i tyska banksedlar. Inga fick den i sig sjelf oerhörda summan till sig utbetald, och hon var i högsta grad glad deröfver. Hon tänkte just behålla den hos sig, då Edgar gjorde denne uppmärksam på, att det var ganska farligt, att föra med sig så stora summor.

— Men hvad skall jag göra? Råd mig, herr Malchow, hvad jag skall göra!

— Jag kan icke gifva er något råd, förr än ni har meddelat mig, hvad ni ämnar företaga med penningarna.

— Jag ämnar dermed resa till Afrika!

Edgar trodde sig icke hafva hört rätt.

— Till Afrika? eftersade han förvånad.

— Ja visst! svarade Inga. Jag har bestämdt föresatt mig att uppsöka Eckbert von Prittwitz!

Edgar skakade ännu en gång på hufvudet.

— Har ni redan omtalat det för Margret? frågade han.

— Nej! sade Inga.

— Då skall jag säga er något glädjande!

— Hvad? framstötte Inga.

— Då kan ni sluta er till oss!

— Till eder?

— Ja visst, förklarade Edgar. Vi äro på väg till Afrika. Läkaren har för Margret ordinerat en längre vistelse i varmare länder. Vi hafva ännu icke riktigt beslutat, hvart vi skola resa. Vi vilja först inhemta den berömde Charpentier's i Paris utlåtande. Han skall bestämma, om vi skola fara till Algier eller till Madeira.

Inga hade velat jubla, när hon hörde dessa ord.

De öfverenskommo nu, att Edgar skulle förvara Ingas betydliga penningesumma hos sig, åtminstone så länge, tills ett bestämdt beslut blifvit fattadt.

De begäfvos sig nu tillbaka till Margrets rum.

På Edgars glada min kunde Margret förstå, att något särskildt måste hafva förefallit. Äfven hon smålog.

— Ni medför goda nyheter! sade hon.

— Ja, bekräftade Edgar. Icke blott goda nyheter, utan fakta, som i högsta grad skola glädja dig, min Margret!

Edgar satte sig ned vid Margrets sjukbädd, fattade ömt hennes hand och blickade henne i ögonen.

— Min Margret, vi få resällskap! sade han till henne.

— Hvad? svarade hon förundrad.

— Ja, och dertill ett för dig högst angenämt!

Margret förstod af Edgars ord, att det var frågan om Inga, men hon vågade knappt hängifva sig åt detta hopp.

Förvirrad och dock gladt rörd såg hon än på henne, än på mistress Wigtown, än på Edgar.

— Ja, drömmer jag, eller vakar jag? Är det sannt, hvad mitt hjerta hviskar till mig: Inga, skulle det kunna vara du?

— Ja, det är jag, min Margret! Jag följer med till Afrika! Jag måste återse honom, måste åter höra hans röst, ty jag skall aldrig upphöra att älska honom!

— Tycker du, min Margret, att jag skulle sluta mig till eder vid eder afresa.

— Ja, ja, fråga icke, Inga; jag har så mycket långtat efter ditt sällskap. Jag sade dig det också i mina bref, men de hafva ju icke kommit dig tillhanda. De blefvo, som jag nu bestämdt vet, undansnappade och förstörda. Nu behöfver jag icke mera skriva bref, nu har jag dig lifs lefvande framför mig och kan säga dig, huru kär, huru dyrbar din närvaro är för mig.

Och nu begynte ett långt samtal öfver allt hvad som händt, sedan de hade skiljts från hvarandra.

Edgar deltog äfven i samtalet, och på Ingas uppmaning omtalade han de tilldragelser, som inträffat på Gross-Naundorf.

— Hvad skulle jag göra. En kort tid var jag obeslutsam. Margrets tillstånd ingaf mig de största farhågor. Mina trogna arbetare kommo till mig och besvuro mig att jag icke skulle göra dem och deras familjer olycklige. Alla hade befunnit sig väl under mig och min ledning, De hyggliga människornas olycka gjorde mig ondt, men jag insåg att jag icke längre hade kunnat utstå med de upphetsade massorna, dertill var jag allt för hjerte-god. Jag gaf därför efter för mina grannar och sålde all min egendom till prinsen af Hochberg.

Mistress Wigtown ryckte till. Nämmandet af den mannens namn återkallade i hennes minne alla de sorgliga tilldragelserna från den olyckligaste tiden af hennes lif.

Prinsen af Hochberg var hennes närmaste slägting. Han hade då blifvit medlet till att hennes makes flykt kunde genom Krischan verkställas. Men det hade också varit han som skiljt henne från honom. Prinsens stolta natur hade icke kunnat fördraga, att man skulle kunnat säga till honom: En af dina slägtingar har dött på schavotten! Af denna orsak hade han uppjudit allt för att underlätta grefvens af Falkenberg flykt; men samtidigt hade han äfven bemödat sig att för alltid skilja sin slägting från den för mordet misstänkte. Detta hade lyckats honom ty en menniskoålder hade nästan förflutit och den, som han då ryckte från sin makes sida, lefde ännu i dag skiljd ifrån denne. Oaktadt hon hade lefvat i sin slägtings omedelbara närhet, hade hon icke kunnat förmå sig att aflägga ett besök hos honom.

Edgar fortfor vidare:

— Prinsen af Hochberg betalte mig mera, än jag hade väntat, samt köpte äfven min andra egendom. Jag har plaserat mina pengar säkert och vill nu använda en del deraf till återställandet af Margrets hälsa!

— Hvad har blifvit af de arbetare som förgingo sig mot er och lagen?

Edgar skakade sorgset på hufvudet och blickade dystert ned framför sig.

— Mina hyggliga, trogna arbetare gjorde det mig mycket ondt om, när jag tog afsked af dem; jag har hjulpit, så långt jag kunde och så vidt lagen och förnuftet bjödo. Det smärtade mig djupt, men likväl ej så mycket som den omständigheten, att de flesta af de upproriske arbetarne hade blifvit dömda till flerårigt tukthusstraff och endast några få till enkelt fängelse. De buro ju icke skulden, de hade trots denne förförars ord och hade låtit sätta idéer i sitt hufvud, hvilka aldrig kunna utföras, och i sin förblindning hade de gått så långt att de till och med hotade och förstörde min egendom. Jag har gråtit som ett barn, nådig fru, när jag hört närmare uppgifter öfver karlarnes förhandlingar. Några af dem voro gifta och i deras hus herskade den bittraste nöd. Hustrurna och barnen hade icke tilltrött sig att vända sig till mig, ty de visste ju alla, att deras män och fäder hade tillfogat mig mycken orätt; men jag skyndade och gaf, så mycket som stod i mina krafter, för att åtminstone under den närmaste tiden hustru och barn icke skola vara prisgifna åt nöd och brist.

En paus hade uppstått i samtalet.

Plötsligt ryckte alla till, ty Agnes kom med sin lille gosse vid handen, blek och upprörd in i rummet samt utropade:

— För Guds skull, nådig fru, man vill arresteras er!

Inga sprand upp och såg bestört på Agnes samt sade derpå:

— Omöjligt!

— Nej, nej, nådig fru, det är sanning, gaf denna till svar.

Knappast hade dessa ord kommit öfver Agnes läppar, då en polis i uniform uppdök i korridoren och visade sig i dörren.

Fru Inga von Prittwitz, jag förklarar eder härmed arresterad i lagens namn!

Denna utstötte ett utrop af förskräckelse och dolde sitt ansigte i båda händerna; derpå reste hon sig upp och vacklade till dörren. —

ETTHUNDRATRETTIOSJETTE KAPITLET.

På de anklagades bänk.

Inga von Prittwitz hade icke haft någon aning om, att hon genom sin afresa hade fördröjt rättegången mot Charlotte Königsdörfer. Hon hade antagit, att med hennes förhörande hos polisdomaren vore saken tills vidare slutad.

Hennes tankar vände sig endast kring ett föremål, Eckbert von Prittwitz. Kärleken till honom hade kommit henne att glömma allt annat.

Den devesch, som Inga hade från Metz afsändt till Gertrud Malliés broder, gaf visshet hvar denna befann sig, då Inga hade i telegrammet sagt, hvar hon uppehöll sig.

Det var förenadt med mycket besvär för polisdomaren att få utfört arresteringsordern å Inga von Prittwitz. Telegrafens arbetade blixtnabbt mellan Isenbrunn och Metz.

Slutligen hade det kommit så vidt, att Inga blef arresterad.

Oaktadt Edgar Malchow uppljöd allt, för att befria Inga ur fångenskapen lyckades det dock icke.

Inga hade nu anländt till Isenbrunn, och undersökningen mot Charlotte kunde nu på grund af hennes utsago förklaras afslutad.

Emot hög borgen hade det lyckats för Inga att blifva försatt på fri fot, men oaktadt detta hade polisdomaren låtit träffa försigtighetsmått för att afskåra denna möjligheten att fly ifrån slottet Falkenberg.

Ändtligen kom afgörandets dag.

Vid ingången till rådhuset stod på anslagstaflan endast de få orden: »Charlotte Königsdörfer. Barnmord och mord.»

En stor mängd människor hade samlats i salen.

Slutligen begynte förhandlingen mot Charlotte Königsdörfer. I dag såg hon annorlunda ut, än den dag då hon hade sammanträffat med gamla Fredrika.

Hennes drägt var vårdad. Liksom hos en kokett flicka omslöt ett eldrödt sidenband hennes hals och ett likadant var anbragt i det sorgfälligt friserade håret.

Charlotte satte sig på de anklages bänk och blef sittande der tills ordföranden började förhandlingen och riktade de inledande orden till henne. Stående åhörde hon den vidare utvecklingen.

Efter några inledande anmärkningar, vände sig ordföranden med följande ord till den anklagade:

— Var ni moder till en liten varelse, som hade namnet Egon?

En pinsam tystnad herskade i salen. Med otålighet och högsta spänning väntade man svaret ur Charlottes mun.

— Ja! kom det kort från hennes läppar.

— Enligt hvad anställda efterforskningar visa, var barnet ej anmält hos någon kyrklig myndighet!

— Det behöfde jag icke! Jag lemnade dessa formaliteter i andra händer!

— I hvems händer?

— I herr baron von Ingelfingens händer! Fråga honom hvad han då gjorde?

Ordföranden bet sig förargad i läppen.

— Det vet ni lika väl som jag, fröken Königsdörfer, att vi icke kunna fråga baron von Ingelfingen. För er är det lätt att kasta skulden på en annan!

— Jag talar sanning! sade Charlotte.

— Det tror jag icke, fröken Königsdörfer, och jag frågar er ännu en gång: hvar blef den lilles födelse anmäld?

Charlotte ryckte på axlarna.

— Jag vet det icke! svarade hon.

— Detta nekande skall icke hjälpa er, ty vi skola snart säga er, hvar barnet fanns!

Charlotte svarade icke.

— Sedan barnet åter kommit i ert våld gick ni med det ut i skogen.

— Nej.

— Men det är bevisadt, att ni med barnet begaf er till Streitwald!

— Det är förtal, herr domare! För öfrigt är det nu så länge sedan, att jag skulle vilja se de vittnen, som kunna intyga det!

— De vittnen, som hafva sett det, äro döda, och ni vet äfven, att det ena vittnet, som visste allt, icke mera kan tala, men denna ena person har åt en annan meddelat allt, som låg henne tungt på hjertat.

— Förtal!

Detta ord uttalades i så bestämd ton, att de närvarandes meningar blefvo vilseledda, ty man antog allmänt, att Charlotte möjligtvis hade sagt sannt.

— Ni vet alltså icke, huru den lille Egon kom till Streitwald, när han ännu lefde.

— Nej!

— Känner ni barnets vidare öden?

— Visserligen!

— Ni vet alltså, att det då af baron Manfred von Uttenhoven och hans dåvarande fästmö Inga von Tannenburg blef funnet i skogen.

— Jag känner den historien; den utgjorde då allmänna samtalsämnet!

— Ni vet då äfven, att den lille Egon blef lemnad till vård i Breitenbach?

— Äfven det vet jag!

— Ni var då ofta hos fosterföräldrarne?

— Det är också sannt.

— Hvad föranlät er att gå dit?

— Det vet jag icke själf! jag kan alltså icke gifva någon upplysning!

— Då skall jag säga er det; ni var då ännu baron von Ingelfingens älskarinna, men ni kastade sedan ut edra nät för en annan, och då hade det ju varit oangenämt, att ni hade en liten son i lifvet!

Raseri och förtviflan kämpade inom Charlotte. Hennes fingrar kramade hårdt om kanten på barrieren och hennes bröst kämpade efter andan.

— Vittnet till detta felsteg på er lefnadsbana måste dödas och ni fann medel och utvägar dertill!

— Hvem påstår det? skrek Charlotte.

— Tillsvidare säger jag det! sade ordföranden med största lugn. Kanhända skall det ännu blifva bevisadt! — Medgifver ni, att ni mördat ert barn?

— Nej! ljöd det högt genom salen.

— Kanske skall ni tala annorlunda, när vittnena blifvit ställda gent emot er! Men nu vidare!

Ordföranden såg i det framför honom på bordet liggande protokollet och sade derpå till Charlotte:

— Har ni heller icke varit tillsammans med den gamla örtplockerskan vid hvitboken i Streitwald!

— Ah, ja, sade Charlotte. Jag påminner mig till och med att jag varit flera gånger med den gamla Fredrika i den trakten och att jag talat med henne!

— Nå, fröken Königsdörfer, på vår begäran hafva gräfningar företagits vid hvitboken, och man har där funnit benstommen såväl som hufvudet af ett litet barn. Det skall enligt anklagelsen vara de jordiska lemningarne af ert lilla oskyldiga barn!

— Det är en lögn! utbrast Charlotte, och hennes hand arbetade i luften, som ville hon dermed bekräfta förnekandet.

— Ni har sjelf sagt det, fröken Königsdörfer, att under nämnda träd befann sig liket af ert barn!

— Det är icke sannt!

— Tre vittnen hafva varit tillstädes. Den ena har anmält det, och först på de tres utsago hafva gräfningarne blifvit verkställda.

Charlotte tycktes några ögonblick kämpa med sig själf, om hon skulle medgifva eller bestrida beskyllningarne. Derpå rättade hon på sig och sade:

— Min herre, jag är endast en stackars svag qvinna, som icke kan så lägga mina ord, som ni. Ni har beskyllt mig för det mest förfärliga och vill till och med bevisa det med vittnen, men jag säger eder, att jag är oskyldig, att jag icke har mördat mitt barn och att jag icke har grävt ned det vid hvitboken!

— Visserligen icke ni sjelf, fröken Charlotte Königsdörfer, men väl den gamla Fredrika, som ni hade invigt i er hemlighet och som nedgräfd barnet på det der stället, och det var äfven ni, som sammanträffade med henne i bokallén. Hvarför fordrade hon annars 100 thaler, om icke för den gerningen?

— Jag har redan vid den förberedande undersökningen sagt herrarne, att en hel väfnad af lögnen hafva blifvit spunna emot mig. Om jag än är en svag qvinna, så har jag dock mod och kraft nog att försvara mitt lif.

— Ni gör det verkligen ganska skickligt, men jag måste göra er uppmärksam på, att det icke skall gagna eder, ty vi hafva ett vittne, som har sett och hört, när ni lofvade den gamla Fredrika 100 thaler!

— Jag känner det vittnet, utbrast Charlotte. Just hon är den gamla Fredrikas mörderska! Vill ni ställa henne gent emot mig, så skall jag slunga denna försäkran i ansigtet på henne. Hon är min dödsfiende, — jag vet äfven hvarför!

— Ni skall finna tillfälle dertill! — Jag har mera att fråga eder om!

Det uppstod en kort paus. Derpå fortfor ordföranden:

— Sedan den gamla Fredrika hade lemnat trakten vid bokallén, hade ni skyndat henne i förväg, ty ni visste, att gumman regelbundet tog vägen till stenbrottet. Der gömde ni eder bakom det framskjutande klippblocket och inväntade ert offer.

Ingenting anande, kom gumman fram och ni rusade bakifrån på henne och störtade henne ned i djupet. Vittnet till eder ger-ning ville ni göra stumt!

— Det är icke sannt! utbrast Charlotte och sjönk ned på de anlagades bänk.

— Ni bekänner alltså icke, att ni är skyldig?

Charlotte svarade icke, utan skakade häftigt med hufvudet.

Nu började vittnesförhöret.

Först lät domaren ett qvinligt vittne inträda, som, att döma af hennes drägt, måste härstamma från Thüringen. Denna skil- drade, att till henne i Herchenbach i Thüringerskogen en dag kommit en förnäm dam, ledsagad af en herre samt lemnat henne en liten gosse till vård. Barnet hade stannat hos henne i tre år. Då kom plötsligt ett bref, hvare det meddelades, att barnet skulle blifva afhemtadt.

— Skedde detta också? frågade domaren.

— Ja! svarade bondgumman. Der kom en karl, som skulle taga barnet med bort, men den lille Egon ville icke på några vilkor låta mannen taga sig med. Främlingen gick derpå till närmaste station och telegraferade derifrån, att barnet ville icke skiljas från sin vårderska! På detta fick han det besked, att jag skulle resa med!

— Skedde detta äfven?

— Ja, jag följde med den lille dit, der jag skulle aflemna honom!

— Hvar var det?

— I Prittwitz!

— Åt hvem lemnade ni barnet?

Besvarandet af denna fråga tycktes sätta gumman i förlä- genhet.

— Men ni måste väl veta, åt hvem ni lemnade barnet?

— Nej! svarade denna. I rummet, der jag befann mig, voro en dam, en flicka och en herre samt dessutom den karl, som hade ledsagat mig till Prittwitz. Jag måste lägga barnet på en säng, då det hade insunnat, och derpå fick jag aflägsna mig. Jag fick en vacker godtgörelse för gossens vård samt tillsägelse, att jag så fort som möjligt skulle lemna trakten. Jag afreste och hörde först senare, att barnet hade på oförklarligt sätt för- svunnit.

Hade ni då någon misstanke, hvem som kunde hafva undan- skaffat barnet?

Den tillfrågade nekade.

— Herr domare, sade hon derpå med darrande röst. Jag har sett den lille rare Egon, så ofta i mina drömmar, huru han

räckte ut de små händerna efter mig och därpå ljödo i mitt öra orden:

— Hemta mig tillbaka, snälla tant, ty min mor vill döda mig!

Dessa den enkla bondgummans ord verkade på ett öfverraskande sätt på åhörarne. Ett doft mummel gled genom mängden, och allas ögon riktades på den anklagade, som dock måste vara det mördade barnets mor. Var hon mörderskan?

— Då vet ni ingenting om på hvad sätt barnet blifvit dödad? Ni har ingenting hört?

— Nej, herr domare, derom kan jag ingenting säga, ty då jag måste resa, trodde jag att modern ville taga sitt barn tillbaka.

— Hvem ansåg ni för barnets mor?

— Fröken Charlotte Königsdörfer.

— Hvaraf drager ni den slutsatsen?

— Af det emottagande, hon beredde barnet, och af ett yttrande, som hon hviskade till den närvarande herrn!

— Minnes ni ordalydelsen i detta yttrande?

— Ja! Fröken Königsdörfer sade: Ser du Bernhard, har icke vårt barn blifvit en vacker pojke?

Charlotte som med den största uppmärksamhet hade följt bondhustruns yttranden, riktade sina blixtrande ögon på domaren, när denne frågade hvad hon hade att svara på dessa uppgifter.

En svår kamp rasade inom Charlotte. Hon tryckte näsduken hårdare mot munnen och endast enstaka, gurglande ljud kommo öfver hennes läppar.

— Jag frågar er ännu en gång, fröken Charlotte Königsdörfer, om ni medgifver, hvad fruntimret har sagt?

— Ja, sade hon derpå. Det är sanning!

— Hvarför sade ni oss, att ni icke visste hvar barnet befann sig?

— Derom vägrar jag att lemna upplysning; jag har medgifvit sannheten af denna kvinnas utsago, och dermed måste ni vara nöjd.

Med detta affärdande lät domaren sig tillsvidare nöja. Han dolde harmen och vände sig i en något strängare ton ännu en gång till Charlotte:

— Jag rigtar ännu en gång till er frågan: Har ni mördat ert barn och derpå begravt det i närheten af hvitboken vid vädereken!

— Nej, — nej och ännu en gång nej!

— Vittnet Böhmer skall komma in! sade domaren

Den unge man, som nu inkom, hade varit den gamla Fredrikas fosterson. Han hade vid tiden för den olyckliga gerringen varit en gosse om 11—12 år.

Domaren förmanade honom att blifva vid sanningen och ingenting förtiga.

— Ni har redan inför undersökningsdomaren aflagt en utförlig berättelse, om hvad ni vet beträffande den förskräckliga gerning, i hvilken er döda fostermoder är invecklad! Upprepa den nu!

Den unge mannen var i början något ängslig, men derpå började han berätta:

— När fröken Charlotte Königsdörfer så ofta kom på besök hos min fostermor, var jag 11 år gammal. En dag sade gumman till mig, att jag skulle gå med till Breitenbach och om jag der uträttade allt som hon önskade, så skulle jag få en ny drägt och ett silfverur. Jag kom till Breitenbach och der måste jag smyga mig omkring bondgården, i hvilken Egon hade blifvit lemnad af baron von Uttenhoven. Jag hade af fröken Charlotte Königsdörfer fått en stor karamell för att dermed locka den lille till mig. Det lyckades. Den lille följde mig och efter några minuter hade jag lockat honom upp på landsvägen. Der stod vagnen med min fostermor och fröken Königsdörfer. Den lille blef raskt lyftad upp i vagnen och derpå bar det raskt åstad till min fostermors bostad.

— Vid hvilken tid skedde det?

— Det var strax efter solnedgången, omkring klockan 6 eller 7 på aftonen.

— Hvad vet ni vidare om denna sak?

— Jag vet blott så mycket, att jag ifrågavarande afton blef skickad till mitt sofrum och måste blifva der. Jag hörde plötsligt ett barns skrik och strax derpå hörde jag min mors röst: Fröken Charlotte! För Guds skull, hvad har ni gjort? Under mig hörde jag derpå ett häftigt buller och kullsläendet af möbler. Jag var redan ur sängen, för att begifva mig ned, då det åter blef lugnt och tyst. Min mor hviskade med fröken Königsdörfer, och derpå begåfvo sig båda ut på gården och gingo bort. Från mitt fönster kunde jag se, att min mor bar sin örtkorg på ryggen och samtidigt tog en liten spade med sig, som hon begagnade vid örtplockningen.

— Vet ni, hvad de båda hafva gjort?

— Jag vet det icke, herr domare.

— Men ni anar det?

Vittnet svarade icke.

— Tala! Anade ni att något ovanligt förefallit?

— Ja, svarade denné efter kort öfverläggning. Jag såg följande morgon en blodig yxa i köket samt en stor blodfläck. Jag frågade min fostermor derom, men hon sade att hon slagat

en höna. Dermed måste jag gifva mig tillfreds. Jag var ju ännu ett barn och glömde det snart. Jag frågade efter lille Egon, och min fostermor svarade att han var i god vård i Prittwitz. Vid tolf års ålder kom jag till släktingar på landet och stannade der samt bekymrade mig icke vidare om barnet.

— Hvad har ni att säga om denne mans utsago? frågade rättens ordförande den anklagade.

— Jag har, sade Charlotte, visserligen den dagen varit i den gamla Fredrikas bostad, men jag har ingen del i mordet; jag är oskyldig.

Nu kom turen till Inga att aflägga sitt vittnesmål.

Hon upprepade allt det hon hört af samtalet mellan Charlotte Königsdörfer och den gamla Fredrika.

När hon berättade, att hon, då Charlotte Königsdörfer skiljts från den gamla Fredrika, hade sprungit efter örtplockerskan, afbröt ordföranden henne med frågan:

— Hvarföre?

— Jag tror att jag följde henne af nyfikenhet! Jag ville veta, för hvad ändamål gumman skulle få 100 thaler.

— Träffade ni örtplockerskan?

— Nej! När jag kom vid slutet af vägen var hon försvunnen! Förut hade jag sett Charlotte Königsdörfer!

— Det är lögn! utbrast Charlotte.

Ordföranden tillrättavisade Charlotte Königsdörfer och bad Inga fortsätta.

Denna berättade nu, huru hon gått fram till stenbrottet och der flera gånger ropat på gumman.

— När ingen lät se sig och jag icke fick svar på mina rop, gick jag tillbaka och begaf mig hem!

— Hvad har ni att svara på fru von Prittwitz utsago? frågade presidenten den anklagade.

Hatfulla, giftiga blickar sprutade ur Charlottes ögon bort till Inga. Hon måste lägga band på sig för att icke komma till ett vredesutbrott.

— Allt, hvad hon har sagt, är uppdiktadt!

— Ni medgifver alltså icke, att ni den dagen varit i bokalléen och haft en sammankomst med den gamla Fredrika!

— Nej, jag medgifver alls ingenting! utbrast Charlotte.

Ordföranden lät ett annat vittne träda fram.

Det var stenbrotsarbetaren Heineman. Han upprepade sin utsago, som han redan afgifvit i Prittwitz gästgifvaregård.

Äfven nu nekade Charlotte Königsdörfer lika fräckt som förut.

Rättens ledamöter följde förhandlingen med intresse. De flesta gjorde anteckningar öfver hvad de hörde.

Ordföranden lät de öfriga vittnena träda in i rättssalen. Det var bonden, som varit lejd att skjutsa Charlotte till gränsen. Derefter kom polismannen som vid hvitboken åhört Charlottes bekännelse. Derpå inkommo den gamle Jakob från slottet Falkenberg samt Mallié. Likaså var äfven Bruno Fischer kallad som vittne.

Dessa män stodo just i begrepp att träda fram till vittnesbordet, då plötsligen salsdörren öppnades och två män syntes i densamma. Man blef orolig; alla sågo efter orsaken till störandet.

Vittnena från Prittwitz och omnejden förskräcktes, och öfver deras läppar gled utropet:

— För Guds skull, det är gubben Krischan! Hvad vill han?

Krischan var icke inkallad som vittne, utan kom i detta ögonblick oanmäld och satte sig öfver hvarje hänsyn, som man måste iakttaga vid dylika rättsförhandlingar.

Han hade icke kommit ensam. Hans kraftfulla hand omslöt handleden på en karl, som, enligt hvad det tycktes, endast med motvilja kom in i salen.

— Framåt, här måste ni tala, — annars vid Gud. —

Domaren hade blifvit uppmärksam på det störande, som de inträdande förorsakade. Han reste sig för att nedtysta bullret och begärde att den inträdande och hans följeslagare skulle komma fram.

På domarens fråga, hvem han var, svarade Krischan i all korthet samt tillade:

— Och denne här är skogsarbetaren Zimmer. Dervid kastade han en egendomlig och högst komisk sidoblick på den bredvid stående.

— Ni har förorsakat störande af rättens förhandlingar. Hvarför? frågade ordföranden.

— Herr domare, begynte Krischan sitt meddelande. Jag vet mycket väl, att min ankomst förorsakade störande, men jag tänker ändå, att rätt måste vara rätt. Jag har hört nog af processen, för att veta att fröken Charlotte Königsdörfer der borta endast nekar. Nu hände mig i går något egendomligt.

Ordföranden, som af Krischans antydningar hade förstätt, att det var frågan om något viktigt, beträffande Charlotte Königsdörfer, afbröt den gamle Krischans anförande.

— Ni måste vänta några ögonblick, min bäste! Rätten måste draga sig tillbaka för att fatta beslut, om ni kan blifva förhörd eller icke.

Rättsherrarne gingo in i rådplägningsrummet. Efter några minuter kommo de tillbaka, och nu bad domaren att Krischan skulle fortsätta sitt meddelande.

Gubben Krischan begynte derföre:

— Jag var i går på slottet Falkenberg och nedåt Streitwald. Det var varmt, herr domare, och jag blef törstig. Då beslöt jag gå in i ölstugan och dricka ett glas öl! Det gjorde jag också, och i rummet satt dennè skogsarbetare. Jag känner igen gubben sedan många år tillbaka och vet att han icke räknar glasens antal så noga. I går var detta fallet. Han väsnades och pratade hvarjehanda. Värden bad mig försöka lugna honom, och det lyckades småningom. Under sitt förvirrade prat hade han emellertid sagt, att han mycket väl visste, hvem som störtat den gamla örtplockerskan ned i stenbrottet. Jag förde därför den gamle Zimmer med mig hem, och stod upp i dag på morgonen tidigt samt väckte Zimmer. Han sof hårdt och jag hade mycket besvär för att väcka honom. Derpå sade jag till honom, att han skulle för mig upprepa, hvad han föregående dag sagt i ölstugan!

Skogsarbetaren ryckte Krischan i armen.

— Stilla, sade denne med värdighet samt fortsatte:

— Zimmer hade sofvit ruset af sig. Han omtalade ännu en gång, att han hade sett, huru Charlotte Königsdörfer hade stött den gamla örtplockerskan ned i stenbrottet och nu företog jag mig att föra Zimmer hit i dag. Jag vet icke, om jag har handlat riktigt.

— Ni har handlat mycket rätt! gaf domaren till svar, i det han samtidigt kastade en blick på Charlotte, som blek och uppskakad såg på de båda inkomna vittnena.

Ordföranden vände sig nu till skogsarbetaren och denne sade, att han varit vid andra kanten af stenbrottet, när han såg Charlotte Königsdörfer på den smala klippstigen, och huru hon hade gömt sig bakom det framskjutande klippblocket.

Han beskref allt så noga och omständigt, att intet tvifvel kunde uppstå, att han talade sanning.

Charlotte Königsdörfer kände sig slagen, men dock förklarade hon alltsamman för lögn och bedrägeri samt betecknade Inga von Prittwitz som mörderskan. Hon skulle hafva spunnit alla dessa ränker, för att förgöra Charlotte.

Hennes försvar fann dock intet gehör. Alla voro öfvertygade att Charlotte var den som begått gerningen.

Rättsherrarne drogo sig nu tillbaka för att rådslå, för att derpå uttala sitt »skyldig» öfver Charlotte.

Domaren förkunnade Charlotte Königsdörfer såsom skyldig till barnamord och mordet på örtplockerskan Fredrika dömd till döden.

Charlotte Königsdörfer visade nästan ingen förändring i sitt väsende. Hon endast stirrade som en vansinnig än ned på råd-

husgården, än på rättens medlemmar och lät viljelöst föra sig ut ur salen.

Rådhusbyggnaden var genom en öfverbygd trägång förenad med fängelsebyggnaden.

Genom denna gång fördes Charlotte.

Den varma sommarluften inströmmade genom de öppnade fönsterna.

Charlotte blef plötsligt stående, när hon kom till det första fönstret. Hon såg blek ut, men ändå brann en dyster eld i hennes ögon.

— Har ni icke ett glas vatten? sade hon till den ene vaktmästaren, som skulle transportera henne tillbaka till cellen.

— Nej, men gå ett stycke till! Vid slutet af gången kan jag gifva er vatten!

— Hemta mig ändå ett glas vatten!

Vaktmästaren såg medlidsamt på henne, ty han såg, huru hon blef än kritblek, än purpurröd i ansigtet samt huru hennes kropp skälfdde.

Han skyndade några steg fram i gången och lemnade Charlotte qvar i gendarmens sällskap.

Knappt hade detta skett, förr än ett förfärligt skrik kom från Charlottes strupe, och innan gendarmen hann förhindra det, hade hon under ett andra skrik hoppat ut genom fönstret.

Gendarmen skyndade förskräckt fram och såg ned på gården.

Der låg Charlottes kropp. En blodström rann öfver hennes ansigte.

ETTHUNDRATRETTIOSJUNDE KAPITLET.

Lejonklo och Jernhård.

Den djerfve kiokhöfdingen Lejonklo hade efter det tillbakaslagna angreppet på engelska missionens hus begifvit sig till andra stranden af floden Lulua och slog här läger bland urskogens träd och buskar.

Genom framryckandet af Mukenges manskap hade han nu förstått att denne var på alla håll rustad. Förargad gick Lejonklo omkring i sitt läger.

Visserligen hade Mukenges lilla flottilj gjort ett försök att närma sig hans läger, men dess landstigning hade blifvit förhindrad.

Mukenge tvekade att angripa kiokhöfdingen, ty han visste icke, om denne hade brutit upp med hela sin styrka, eller om endast några stammar af kiokerna hade deltagit i anfallet.

Af sina kunskapare kunde han ingenting få veta, ty Lejonklo hade ställt upp vaktposter bakom sig, som icke tillåto att öfverse mängden.

Missionären hade ursprungligen varit fast besluten att utvärda på sin station.

Han hade trott att hans ställning som missionär skulle skydda honom, emedan sådana anses af afrikanska folken liktydiga med trollkarlar.

Nu insåg han, att han misstagit sig, och han lät därför öfvertala sig af Lulua-Scheri, att lemna byggnaden och draga till Mukenges residens.

Denna stad hade visserligen icke heller några fasta hus, som kunde bjuda kiokerna motstånd, men bakom grenförhuggningarne och de omkring staden dragna pallisaderna kunde man dock bättre försvara sig, än på fria fältet.

Lulua-Scheri hade af negerfurstarne erhållit tillåtelse att få disponera en bra hydda för missionären och hans dotter, under det hyddans folk voro i krigshären.

Kiokernas krigstrummor slås icke med pinnar, utan med fingerknogarne. Genom afbrutna enstaka slag eller kortare och hastigare på hvarandra följande trumslag kunna kommandon uttryckas, hvarigenom uppstått ett så kalladt trumspråk.

En af Mukenges folk kände detta trumspråk hos kiokerna. Han förklarade för Lulua-Scheri, att Lejonklo tillropade sina underbefälhafvare och höfdingar att så snabbt som möjligt skaffa fram trupper, för att kunna skrida till angrepp.

— Då måste vi handla! sade Lulua-Scheri och begaf sig med mannen, som gifvit honom denna underrättelse, till Mukenge.

— Hvad gagnar dig alla dina kunskapare, sade han till denne, om du icke utsänder någon, som förstår Lejonklo's trumspråk! — Se, här är en man, som på afstånd hör kiokhöfdingens rop och kan säga dig, hvad som försiggår der borta. Din motståndare behöfver folk till angrepp. Han har trott, att du ännu icke var rustad och att han lätt skulle kunna öfverrumpla dig. Grip nu till handling, Mukenge! Nu är han ännu svag! Kasta din motståndare till marken och du skall vara den störste höfding kring Lulua. Hvem vill väl neka dig tribut, om man säger: Mukenge har besegrat Lejonklo?

— Besinna, min vän, att äfven Jernhård, den andre kiokhöfdingen är förbunden med Lejonklo!

— Så mycket bättre! Har du slagit dem båda, så skall du blifva berömd från Lulua till Kongol!

— Ja, om jag hade kanoter tillräckligt, så skulle jag fara dit öfver och angripa honom, men nu går det icke an!

— Hvarför icke? frågade Lulua.

— Emedan jag icke kan medföra mera än högst åttio man i mina kanoter!

— Det är tillräckligt!

— Till hvad?

— Till angrepp!

Mukenge skrattade. Han ville just säga Lulua-Scheri att det var omöjligt, då denne sade:

— Behåll dina ord för dig sjelf, Mukenge. Jag vet, hvad du vill säga. Hör först på mig, hvad jag har att säga dig! Du besätter dina kanoter med så mycket folk som få rum i dem. De fara nedåt floden och öppna en fäktning med fienden.

— De skola duka under och blifva dödade af mina fiender.

— Det skall icke ske, om ni är klok. Ni har endast att missleda Lejonklo och afvända hans uppmärksamhet från något annat.

Mukenges ansigte klarnade. Af dessa den hvite mannens ord förstod han, att denne ville använda en krigslist.

— Tala, tala, hvite man, hvad skall ske, medan mitt folk kämpar der borta?

— Ni skall anfalla Lejonklo från sidan.

— Hur skall det gå till?

— Hör på! Lejonklo kan icke hafva sina krigare samlade förr än om två eller tre dagar. I natt måste ditt folk, det vill säga största delen af detsamma, medelst kanoter föras öfver till andra stranden af Lulua och stå i marschordning, när solen stiger upp öfver bergen.

— Och du, — hvar skall du vara? invände Mukenge.

— Jag skall vara med ditt folk der borta och anförä dem!

Ett glädjeskri från Mukenge tillkännagaf för Lulua, att Mukenges hjerta blifvit lättadt från hans svåraste bekymmer.

— Du får hälften af bytet, utbrast han glad. Vill du hafva slafvar, så säg, hvite man! Vid min faders och min broders minne, jag gifver dig allt, hvad du vill hafva, om du hjälper mig att besegra min fiende!

— Jag tackar dig, Mukenge! gaf denne till svar. Du skall icke gifva mig någonting. Allt hvad jag gör, gör jag af vänskap för dig! Alltså! — Vill du gå in på mitt förslag?

— Ja visst! sade denne glad. Men säg mig blott, hvad som skall ske, när mitt folk är uppstaldt marschfärdigt der borta?

I Mukenges fråga märktes en tydlig otålighet.

— Solen gifver tecknet, fortfor Lulua-Scheri. Så snart du ser solbollen dyka upp der borta vid bergen, stöter din flottilj med åttio man ut härifrån. De äro inom kort hos Lejonklo. Denne skall då icke tro annat, än att dessa åttio man vilja angripa honom. Han skall rigta hela sin uppmärksamhet på de ankommande och dervid icke gifva akt på, att jag kommer från sidan. Vi smyga oss på honom, som leoparden gör, och då, när vi äro nära nog, skola vi öfverraska och nedgöra honom, innan han hinner sansa sig.

Så enkel denna krigsplan än var, imponerade den dock på Mukenge, ty för honom var ett flankangrepp eller ens ett kringgående af fienden något fullkomligt obekant.

Sedan de ytterligare samtalat derom, började Mukenge samla sina underbefälhafvare omkring sig och höll ett stort krigsråd med dem.

Alla voro belättna med Lulua-Scheris anstalter, och till mörkrets inbrott gjordes alla förberedelser till att öfverföra Mukenges krigare, så snart mörkret hade inträdt.

Man kände sig betydligt gäckade, när Lulua-Scheri på det bestämdaste förklarade, att han endast skulle låta öfverföra krigare, men inga hvarken qvinnor eller barn.

En äkta afrikansk natt låg öfver Luluaflo den och dess omgifning. Den tryckande hettan under dagen hade efterföljts af en svalka, som nästan gränsade till köld.

Krigarne ville därför uppgöra eld vid andra stranden, så snart de hunnit dit, men Lulua-Scheri tillät det icke.

— Viljen I förråda er för edra dödsfiender? Viljen I göra dem uppmärksamma på hvad här försiggår? Viljen I, att vår plan skall misslyckas? Då vänder jag helt enkelt om och går till Mukenge, för att säga honom, att hans krigare äro krukor och barn, som icke en gång kunna tillbringa en natt i det fria!

Dessa Lulua-Scheris ord gjorde verkan. Nu ville ingen mer upptända eld, och ingen ville vara feg. Alla samlade sig omkring honom och följde hans råd.

Vid flodens strand fanns en gångstig på hvilken tre man kunde beqvämt marschera bredvid hvarandra. På denna gångstig slogo krigarne läger.

Efter Lulua-Scheris ur hade Mukenges hufvudstyrka blifvit förd öfver floden vid midnattstiden. Om tre eller fyra timmar skulle striden börja.

Lulua-Scheri svepte in sig i en varm filt, som han medfört, samt afvaktade dagens inbrott.

Han hade försjunkit i drömmeri, ur hvilket plötsligen hans lille betjent väckte upp honom.

— Herre, nu är det tid, att du vaknar, sade denne. Se der borta kommer ljuset.

Lulua sprang upp och såg sig omkring.

Svarta moln syntes i öster. Endast en lysande, gul strimma antydde dagens ankomst. Derpå kom plötsligt ett blekgult sken ofvan molnväggen, de vid horisonten varande molnen fingo gulfärgade kanter, och straxt derefter utbredde sig fullkomligt dagsljus.

Lulua-Scheri hade förbjudit att göra något buller vid upp-brytandet.

Det föreföll Mukenges krigare besynnerligt, att fienden skulle uppsökas utan något öronslitande tumult, men de gåfvo sig tillfreds, sedan deras befälhafvare, Mukenges underhövdingar förklarade, att det vore ovilkorligen nödvändigt och att Mukenge ville hafva det så.

Mukenges krigare reste sig upp, förnöjda öfver att med ljuset kom äfven värmen, och deras missmod hade nu flytt.

Plötsligt uppgåfvo alla ett högt utrop.

Der borta vid andra stranden stötte just den lilla med andra afdelningen bemannade flottiljen ut.

De små båtarna drefvo långsamt ut, tills de hade uppnått strömmen. Derpå kommo de i hastigare fart, och påsnabt sköto de framåt.

Lulua-Scheri samlade sitt folk och gaf dem ännu några förhållningsregler. Derpå började marschen.

Omedelbart bredvid sig hade han negrerna från sin egen station samt en utvald skara af Mukenges skyttar.

Sedan truppen en stund marscherat längs efter den smala gångstigen, begynte en bredare skogsväg, på hvilken krigarskaran bättre kunde utveckla sig.

Lulua-Scheri hade af en bland Mukenges krigare hört, att från denna väg gick en smal stig fram bakom Lejonklo's intagna ställning. Han lät plötsligt göra halt och sammankallade ett slags krigsråd.

— Mukenges män! började han. Redan när jag var vid Kassai, hörde jag talas om Mukenges tappra krigare, att de visserligen hata kriget, men att när de blifva angripna skola de också vara öfvervinnerliga! Är det så?

Ett jubel följde som svar.

— Det gäller nu att välja ut trettio man, som skola falla Lejonklo i ryggen, när slaget börjar.

Några ögonblick sågo krigarne förläget på hvarandra, men derpå anmälde sig raskt ett stort antal beslutsamma män, som alla ville vara med att utföra öfverrumplingen på Lejonklo.

Snart hade Lulua-Scheri gjort sitt val och på bivägen skickat dem bort.

Knappt hade man marscherat en qvarts timma vidare, när man plötsligt hörde bösskott från skogen. Striden hade börjat.

Tonerna från kiokernas stridslurar trängde ända hit och förkunnade för Mukenges framryckande manskap, att kampen var upptagen. Man var ännu på en timmas vägs afstånd.

Fäktningen tycktes blifva mera häftig, ty gevärsskotten följde tätt på hvarandra, tills slutligen ett oupphörligt smällande iaktogs.

Lulua-Scheri kom slutligen fram till en punkt der han kunde se att negerfurstens kanoter höllo sig på temligt afstånd från stranden och således följde hans råd. Den af Lejonklo öppnade elden blef allt häftigare.

— Nu är det tid att rycka fram, sade han till sitt folk. Ännu en gång förmanar jag eder, att icke angripa på ett sådant sätt att I samlen eder i en hög, utan fördela eder först till en lång linie och sök skydd bakom träden samt skjut icke förr än ni tagit säkert korn på er man. Det är icke knallen af gevärsskottet och icke heller mängden af skott som försätta fienden i

oro och ängest, utan det är krigarnes störtande, som försäkrar eder om segern! Nu framåt!

De svarta gestalterna ryckte nu fram, tills de kommit i fiendens omedelbara närhet.

Denne hade icke väntat något angrepp från den sidan och därför icke heller utställt några förposter.

Raskt gaf Lulua-Scheri ännu några befallningar. Derpå smögo negrerna sig in bland buskarne och det nästan manshöga skogsgräset samt sökte skydd bakom de särskilda träden.

Den långsamt nalkande hufvudafdelningen blef uppställd i två kompanier, hvilka först uppgäfvo sitt krigstjut och rusade fram när Lulua-Scheri gaf signal.

Den i kanoterna kämpande delen af Mukenges folk tycktes hafva bemärkt Lulua-Scheris framryckande, ty i det ögonblick, då Mukenges utvalda skyttar och hans eget folk bredde ut sig till en skyttelinie, blef elden från båtarne betydligt häftigare och kanoterna började närma sig stranden.

En gäll hvissling på Lulua's signalpipa genomskar luften. Detta var det öfverenskomna tecknet, och Mukenges krigare följde noga de anvisningar, som Lulua-Scheri gifvit dem. De hade redan tagit hvar sin man på kornet och med otålighet afväktat tecknet.

Nu, när det ljud, blandade sig smattrandet af gevärsskotten med detsamma, och de kunde tydligt från sina platser iakttaga skottens verkan.

Kiokerna blefvo förundrade och upphörde med elden. De voro förskräckta öfver att blifva anfallna från ett håll, som de icke väntat.

Äfven Mukenges krigare förhöllo sig lugnt efter den första salvvan.

Då ljud en dubbelt upprepad, kort hvissling.

Kiokerna blickade förskräckta åt det håll hvarifrån den hördes.

Det blixtrade nu för dem ur Mukenges folks bössor. Men nu är det icke längre de enstaka skotten, som förskräcker kiokerna, utan den oafbrutna elden från den fördolda, men dock så nära varande fienden.

Än till höger, än till venster falla de träffade om hvarandra till marken.

Ännu hafva de öfverraskade icke hunnit hemta sig från sin första förskräckelse; då stormar Mukenges krigare fram under vildt krigstjut.

De hafva lärt tillräckligt af Lulua-Scheri, för att öfverraska motståndarne. Sådant hafva kiokerna ännu aldrig sett.

En salfva brakar genom luften, derpå äro Mukenges krigare försvunna. Hafva de uppfunnit något slags trolleri, så att de kunna göra sig osynliga?

Denna tanke uppstod hos dem, men straxt försvann den åter, ty de med gul jord målade negrerna döko åter upp framför dem.

Mukenges krigare göra icke som de annars brukat, att försöka skrämja fienden med krigstjut, utau i ett nu är bössan vid kinden, målet sökt och det dödsbringande blyet hviner genom luften.

Lejonklo ser, att hans folk börjar fly. Som en rasande kastar han sig emot dem. Äfven Jernhård, hans vän och bundsförvandt har också låtit rädslan fara och försatts i raseri vid anblicken af kiokernas nödstälda belägenhet.

Nu närmar sig kanoterna stranden, och skarp eld från flottiljen möter nu kiokerna.

Ännu en gång lyckas Lejonklo och Jernhård att förmå den darrande hopen att stanna. Han lofvar sitt folk allt möjligt och afstår till och med åt dem all rätt till bytet, om de kasta sig emot fienden, men ingen af krigarne rörde sig.

Då ljud ett vildt krigstjut bakom kiokerna. Lejonklo hemtar andan; han tror att de till hjälp kallade höfdingarna nu komma med sina skaror.

Han vill just jubla af glädje, men den efterlängtade hjälpen förvandlas till motsatsen.

De ur gräset uppdykande krigarne böja nu äfven sina gevär för att, samtidigt med de från sidan kommande Mukengekrigarne och ur vassen sig framarbetande, öppna en mördande eld.

Lulua-Scheri tror sig se det ögonblick kommet, då han med förenad styrka bör storma fram mot kiokerna.

Dessa kämpade som förtviflade ännu några ögonblick, men derpå grepo de till flykten. Lejonklo och Jernhård äro äfven bland de flyende, men flykten hjälper dem icke längre. De blefvo trängda ned mot floden.

Eld både här och der. Tyå timmar efter det striden hade börjat voro de Mukenges fångar.

Med trotsiga blickar marschera de i det tåg, som om aftonen rör sig från stridsplatsen till det ställe der Mukenges krigare landstego under natten.

Nu erforo Lejonklo och Jernhård, huru deras förderf blifvit beredt genom den hvite mannen, som kallade sig Lulua-Scheri.

När natten inbröt, voro kiokhöfdingarna förda som fångar till Mukenges residens och så väl fångslade att det ej kunde vara någon tanke på flykt.

Oaktadt Mukenges krigare icke sofvit förra natten, visade de ingen trötthet, ty Mukenge ville visa dem, att han visste att belöna dem.

Pemba och palmvin framskaffades i öfverflöd och af det gjorda bytet slagtades flera nötkreatur, hvars kött fördelades bland folket.

Slutligen började under de egendomliga trummelodierna den så kallade Riambadansen. Allt var lif och rörelse. Krigarne hade lagt ifrån sig sina vapen och väntade på tecknet, då dansen skulle begynna.

Nu kom det. En af Mukenges förtrogna kastade en röd duk högt upp i luften och klappade flera gånger med händerna.

Först började några af Mukenges krigare vaggva öfre delen af kroppen hit och dit samt springa omkring i kretsen. Deras rörelser blevo allt raskare och lifligare, deras ögon lyste ju mera larmet blef bedöfvande, och slutligen begynte hela hopen att efterhärma fördansarnes rörelser. Nu uppstod ett brokigt virrvarr. Äfven kvinnor blandade sig bland hopen och dansade lika passioneradt som männen.

Endast musikanterna och de kring elden sittande äldre männen deltog icke i dansen. De samtalade deremot lifligt, och Lejonklos samt Jernhårds namn nämndes allt mera högljudt och besvarades af de dansande med krigstjut.

Mister Wigtown och hans dotter visste, när de hörde Lejonklos och Jernhårds namn ropas, alltför väl hvad det betydde. De förstodo att dessa skulle offras.

Lilly sade till sin far:

— Min far, kan du medgifva att menniskor på detta sätt mörda hvarandra?

Den gamle missionären skakade på hufvudet.

— Mitt barn, man kan ingenting göra emot dessa varelsers seder och bruk, allra minst nu, när de äro upphettade af palmvin. Vi kunna endast sända en bön till himlen, att den så hastigt som möjligt ändar de båda offrens plågor.

— Nej, — nej, min far, det får icke ske; de måste befrias!

— Hur skall det gå till?

— På det enklaste sätt i världen!

— Du talar, som du förstår! Nej, mitt barn, det skulle blifva vår död att försöka befria dem.

Slutligen lät dock missionären öfvertala sig och efter omkring en kvarts timma gingo de båda bort till Mukenges läger.

Man fann snart Lulua-Scheri och denne var icke litet förvånad, när han såg missionären och Lilly komma. Ännu mera förvånades han dock, när Lilly vände sig till honom och bad honom skona de båda negerhöfdingarna.

Efter ett kort motstånd medgaf han det och begaf sig till Mukenge, som satt i kretsen bland sina rådgifvare och nästan alls icke deltagit i sitt folks vilda tumult.

Han blef nästan förskräckt, när han hörde Lulua-Scheris önskan, och afslog hans begäran.

Men Lulua-Scheri påminde honom att han erbjudit honom hälften af bytet, och att Lulua nu därför endast begärde två slafvar.

— Ja, förklarade Mukenge. Jag är skyldig att gifva dig del af bytet och skall också göra det; men begär icke Lejonklo och Jernhård, ty dem kan jag icke gifva dig. Om jag gjorde det, så skulle man säga: Den store, tappre Mukenge var rädd för kiokerna och har därför icke straffat deras höfdingar! Och besinna dessutom, att kiokerna äro falska och listiga. Om jag gifver dem åt dig, så frigifver du dem, och de skola komma tillbaka och säga: Mukenge har gevär, men han har ingen krigsmakt.

Lulua-Scheri uppbjöd emellertid allt för att öfvertala honom.

Mukenge tillkallade sina rådgifvare, men dessa afböjde mannens anhållan.

Lulua-Scheri tänkte dock på Lilly, och hennes bön gaf honom nytt mod.

Slutligen lyckades det honom att få tillåtelse att föra de båda kiokhöfdingarna till den bostad, der missionären befann sig.

Lulua-Scheri måste emellertid lofva att följande morgon utlemna dem, på det att de måtte kasta sig på knä och bedja honom om förlåtelse.

De båda kiokhöfdingarna blefvo nu under stark bevakning förda till missionärens bostad.

Här förklarade Lulua-Scheri för dem, att han tillsvidare hade räddat dem från en säker död. Lejonklo och Jernhård hade redan beredt sig på sitt öde och upptogo denna underrättelse med tvifvel, men derpå lyste deras ögon af glädje, och de omfamnade Lulua-Scheris knän samt tackade honom för denna välgerning.

En af krigarne hade sagt åt kiokhöfdingarna, att de visserligen för i afton stodo under de hvita männens skydd, men att de nästa morgon skulle få sitt straff.

— Låt oss fly, hvite man; om du ledsagar oss till floden, kunna vi taga en kanot och undkomma på floden! Gör det, — gör det! bådo de.

Pater Wigtown stridde en stund med sig sjelf och rådfrågade Lulua-Scheri om hans mening. Denne visste att de båda höfdingarne helt visst skulle blifva dödade följande morgon, och därför öfverlät han allt åt missionärens godtfinnande.

Der borta i Mukenges läger hade det blifvit lugnt, när krigarne hade erfarit att Mukenge icke gick in på att den aftonen utlemna de båda höfdingarna.

Det i öfvermått njutna palmvinet bidrog till att framkalla tröttheten, och åtskilliga af dem hade redan gått till sina hyddor för att der sofva bort ruset och tröttheten.

Månen belyste vattenytan. Lejonklo och Jernhård smögo fram öfver det matt belysta fältet.

Stundom hviskade de några ord till hvarandra, dem mister Wigtown och Lilly icke förstodo.

Man hade nu närmast sig floden. Jernhård hade bemäktigat sig en liten kanot och sköt denna ut i vattnet. Jernhård stod upprätt i kanoten, under det Lejonklo gick fram till missionären, liksom ville han ännu en gång skaka dennes hand.

I detta ögonblick ljöd ett fasans skrik genom luften och den gamle mannens gestalt tumlade baklänges.

Innan Lilly hade hemtat sig från sin öfverraskning, kände hon sig omfamnad af Lejonklos starka armar och buren ned till kanoten.

— Min far; för Guds skull hjälp mig! Lulua-Scheri!

Hennes rop förklingade dock utan verkan.

I nästa minut sköt den lilla kanoten ut från stranden.

Ett mörkt moln undanskymde månen, liksom om den ville dölja den förskräckliga gerning, som skedde i kanoten.

ETTHUNDRATRETTIOATTONDE KAPITLET.

Resan till Afrika.

Margret, mistress Wigtown och Edgar hade efter Ingas häktande afrest från Metz samt hade begifvit sig till Paris, för att der inhemta den berömde läkaren Charpentier's råd.

Denne underkastade Margaret en noggrann undersökning samt förordnade, att Margaret skulle förflyttas till ett sydligt klimat.

När han af Edgar erfor, att man ännu var tveksam, om man skulle fara till Norra Afrika eller man skulle välja Madeira, förklarade han sig för det senare, och Edgar var beredd att uppsöka denna ö.

De hade gerna afrest straxt, men Inga hade ju fått löfte om deras sällskap till Afrika.

Dessutom fängslades Edgar äfven deraf vid Paris, att han hade den stora summan för franska skatten hos sig, och hvarken kunde lemna den tillbaka åt Inga eller kunde på något sätt placera den säkert.

Den tillhörde ingen annan än Inga, och denna hade några dagar förut telegraferat, att processen mot Charlotte Königsdörfer var slutad, och att denna hade sjelf gifvit sig döden.

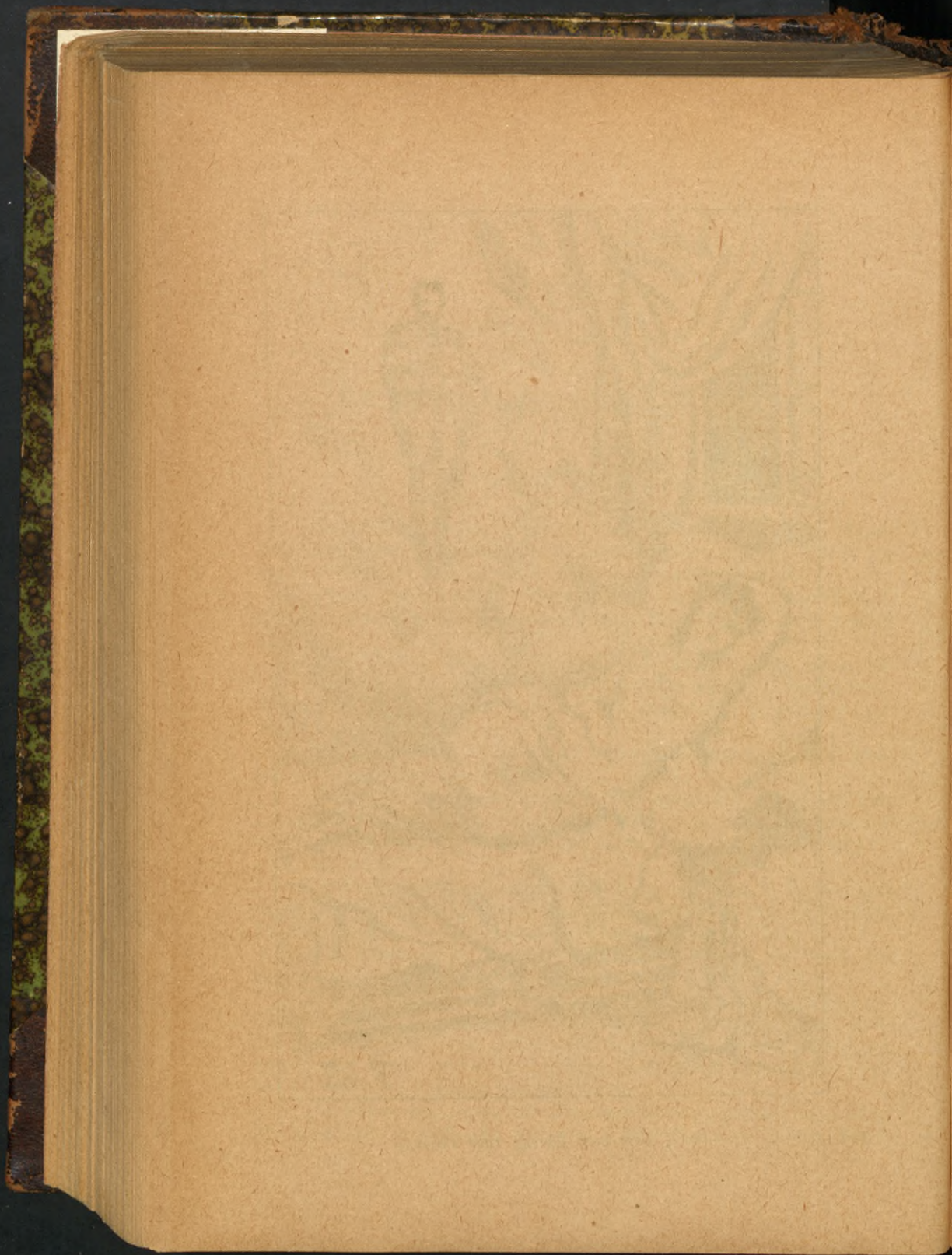
Till telegrammet fogades den anmärkningen att Inga om några dagar skulle komma till Paris.

Ett par dagar derefter kom änyo ett telegram, som förkunnade Ingas ankomst. Edgar begaf sig till det snälltåg, med hvilket hon väntades, och snart suto Inga och Edgar i en elegant vagn, som förde dem till det lilla landsställe, som Edgar hyrt, för att vara från storstadslifvets buller.

På vägen talade de om likgiltiga saker, emedan Inga hade förklarat, att beträffande det som rörde Charlotte Königsdörfer

F. 69.

ville hon vid framkomsten berätta allt för Margret och landsställets invånare.

Efter en rask färd var man snart i alléen vid hvilken landsstället låg.

Ett glädjerop kom från Margrets mun.

Hon hade på afstånd igenkänt Inga.

Nu blef det snart ett berättande och meddelande. Inga skildrade lifligt, hvad hon hade upplefvat med Charlotte Königsdörfer, och tillade, att man hade upptagit Charlotte halfdöd från stenläggningen samt att Charlotte samma afton hade erkänt att hon mördat den gamla Fredrika.

— Om detta icke hade varit fallet, så hade jag icke idag varit här!

— Hvarför icke? frågade Margret.

Inga ryckte på axlarna.

— Om Charlotte icke hade aflagt bekännelse, så hade kanske ännu tvifvel kunnat uppstå hos försvararen, och jag hade då måst stanna så länge på Falkenberg, tills domen vunnit laga kraft. Men nu är jag fri och kan egna mig åt dig, samt begifva mig dit mitt hjerta längtar!

Edgar gjorde allt i ordning, för att resan skulle kunna företagas följande dagen.

Morgondagen kom och Edgar måste göra ännu några inköp för resan, hvarefter packningen fördes ombord på fartyget.

Dagen derpå lättade »Svalan» ankare och snart voro de resande ute på öppna sjön.

Färden förlopp behagligt. Ingen storm eller annan störande händelse inträffade, och efter tjugutvå dagars resa lopp fartyget in i hamnen vid Funchal, Madeiras hufvudstad.

Madeira, med sin herliga luft, bildar för lungsjuka en räddningsstation. Hundratals hemta sig der från den hemska sjukdomen och återvända botade till Europa.

Det har blifvit konstaterat, att en stor del af de sjuka efter ett längre uppehåll på Madeira återgifvas åt lifvet. Edgar hörde detta af öns läkare och fick derigenom nytt hopp för Margrets lif.

Ännu gladare blef han, när läkaren förklarade, att endast en del af lungan var skadad samt att denna redan befann sig i bättringstillstånd.

Edgar hade hyrt en villaartad byggnad för sig och sitt sällskap. Inga von Prittwitz hade fått en del af våningen en trappa upp sig anvisad.

Madeiras sällskapslif börjar först sent om aftonen och slutar först vid midnatt. När man en af de första aftnarne sent hade skildts från hvarandra kunde Inga icke sofva.

Hon steg fram till fönstret och blickade drömmande ut i nattluften, för att finna lugn för sina upprörda tankar.

Dessa voro fortfarande hos den, som visserligen var långt borta, men som hon dock trodde sig nu hafva kommit så mycket närmare. Plötsligt väcktes Ingas uppmärksamhet af Margrets röst.

Äfven hon njöt af nattluften och hade med misstress Wigtown och Edgar begifvit sig ut i trädgården.

Inga ville redan gå tillbaka, för att icke vara åhörarinna af samtalet, men hon förmåddes plötsligt att stanna qvar, ty Margret sade just till de båda bredvid henne sittande:

— Det skulle icke så mycket göra mig ondt för min skull, utan i synnerhet för Margrets!

Ingas hjerta klappade häftigt, ty hon visste nu, att man talade om henne.

Hvad kunde det vara?

— Ser du, min käre Edgar, fortfar Margret, jag har icke återsett henne sedan dess, och jag trodde icke heller, att hon skulle komma till Madeira. Det vore förfärligt, om jag skulle nödgas presentera Ludmilla och min mor för min väninna Inga. Besinna, Edgar, att jag måste säga till Inga: Se, denna Ludmilla är —

Inga förde handen till pannan. Hon måste sansa sig, ty hon visste knappt om hon var vaken eller om hon drömde. Om hvem talade Margret? Om Ludmilla och sin egen mor? Inga skakade på hufvudet.

— Jag måtte icke hafva hört rätt, sade hon sakt för sig själf. Margret har ju sagt mig, att hennes mor för länge sedan var död samt att hennes mor ej hade vetat hennes lifs hemlighet, och nu talar hon om sin mors närvaro? Hvem är denna Ludmilla? Hvem är hennes mor?

Inga eftersinnade länge, derpå gick hon fram till bordet och hviskade sakt för sig själf:

— Nu faller det som fjell från mina ögon. Denna Ludmilla och denna Margrets mor utgöra den hemlighet, som hon så omsorgsfullt söker dölja för mig. Men jag skall utforska den.

Nere i jasminlöfsalen hade det blifvit tyst.

Margret och mistress Wigtown hade gått in och lagt sig; äfven Edgar hade gått till hvila. Endast Inga sof icke. Än var det Eckberts bild, än åter Margrets ord som höll henne vaken.

Följande morgon intogs frukosten i trädgården.

Den bestod enligt läkarens förordnande för Margret af varm mjölk och ägg, medan villans öfriga invånare vederqvickte sig med ett utmärkt the.

Margret kände sig redan något stärkt af vistelsen på Madeira och hon bad derföre att man skulle taga henne med på en promenad.

Edgar skakade sorgset på hufvudet.

Det är ännu för mycket för dig, min bästa Margret, sade han. Ansträngningen vid gåendet kan du icke blottställa dig för, ehuru jag medgifver att du har blifvit bättre. Men jag har dragit omsorg för att du icke behöfver försaka promenaden.

Han skyndade bort några steg och sköt fram en af rör flätad och med hjul försedd stol.

Margret tackade Edgar för hans omtänksamhet och gladdes öfver att hon fick deltaga i promenaden.

I skuggan af den herliga promenadallé, som är belägen längs efter kusten af Funchal, gingo de särskilda grupperna af öns invånare och gladdes sig dels åt den praktfulla utsigten, dels åt den friska sjöwind, som från hafvet blåste mot land.

Margrets vagn sköts fram af Edgar. Han hade icke velat afstå ifrån att visa Margret denna kärlekstjenst.

Öfverallt, der de kommo fram, väckte hon uppseende för sin skönhet.

Misstress Wigtown kände sig lycklig deröfver, att Margret i dag var så pratsam och gaf uttryck åt glädjen öfver sin vistelse på ön.

Än talade hon med Inga, än med mistress Wigtown och samtalet fortsattes tills man hunnit fram till en af de stora trädgårdarne, som äro afsedda för sjuka och tillfrisknande.

Dessa erbjuda åt de sjuka en skyddad vistelseort och fröjda ögat genom praktfulla anläggningar och utsigter öfver hafvet.

Edgar och Margret hade redan ofta hört talas om dessa trädgårdar.

På Edgars fråga, om de skulle besöka denna trädgård, gaf Margret ett jakande svar. Få minuter derefter körde Edgar Margret fram i trädgården. Hvert man såg voro bord och bänkar upptagna. Först efter en temligen lång stund fann han en ledig plats, och dit begåfvo sig de fyra personerna för att hvila ut.

Margret gladdes sig åt det herliga vädret. Men plötsligt fördystrades hennes blick, ty tre män kommo just och sökte äfven efter en ledig plats.

De buro de engelska missionärernas drägt. Medan Margrets ansigte fördystrades, klarnade mistress Wigtowns, och då herrarne helsande trädde närmare och frågade, om de kunde sätta sig på

en tom plats, blef äfven Edgar meddelsam och inbjöd dem att taga plats.

Margret förde handen öfver ögonen, ty egendomliga bilder rörde sig i hennes inre.

Vid anblicken af de engelska presterna påminde hon sig den tid, då hon vistades på Roxborough och då hon i Kirkpatrick hade sammanträffat med Erik Wildenfels.

Hon tvang sig dock till ett vänligt leende.

Man erfor af missionärerna, att dessa endast en kort tid skulle vistas på Madeira och sedan resa till Afrika.

Då Inga hörde dessa ord, lifvades hennes ögon, och miss-tress Wigtowns drag antogo uttrycket af den högsta spänning.

— Har ni redan förut varit i Afrika? frågade mistress Wigtown.

— Javisst! svarade alla tre.

— Vi hafva redan två gånger varit i Afrika, tog den äldre af dem till ordet.

Mistress Wigtown vände samtalet så, att hon erhöll en del önskad upplysningar om Kongostaten och dess förhållanden.

— Vet ni, frågade hon plötsligt, om man på något ställe i Afrika kan erhålla upplysning om någon, man söker?

— Det som ni önskar är omöjligt. Afrika är ett stort land som är öfver tjugo gånger så stort som Europa. Till Kongostaten för hittills endast en enda väg och det är på Kongofloden.

— Hur skall man då få underrättelse?

Inga hade nu behof af att blanda sig i samtalet.

— Jag har hört talas om staden Boma, sade hon. Den skall vara västgångspunkten för nästan alla expeditioner som afgå från Afrikas västkust till det inre af landet.

— Det är icke riktigt, svarade den äldre missionären. Från Boma utgå visserligen de regelmässiga handelsföretagen. Men expeditionerna till det inre sändas t. ex. från Vivi eller annan punkt till Afrikas inre.

— Men Kongostaten utsänder expeditionerna merändels från Boma!

— Det är en helt annan sak! svarade den äldre missionären. Alla de företag, hvilka begagna Kongo som väg, utgå från Boma, och här blomstrar sedan några år ett rörligt handelslif sedan bortre delen af Kongolandet blef öppnadt.

— Kunna vi icke då i Boma få veta allt, hvad vi vilja? frågade Inga.

Missionärerna sågo förvånade på henne.

— Ännar ni er till Boma? frågade alla tre.

— Ja, svarade Inga. Icke blott till Boma, utan till det inre vill jag framtränga.

— Ni? frågade de förundrade.

— Icke jag allena, utan äfven denna dam vill och måste resa med!

— Men hvarför? frågade missionären. Vill ni sätta ert lif på spel? Tro icke, att det är så lätt att tränga fram bland de många folkstammarna. Mod, beslutsambhet, själsnärvaro och framför allt nödig styrka äro nödiga för en sådan expedition. Hur skulle damer kunna framtränga i Afrikas inre? Och sedan må ni säga oss, hvart ni ämnar eder och hvad ändamålet är med eder resa!

Inga visste icke, om hon skulle gifva missionärerna ett öppet svar.

Mistress Wigtown beslöt sig först därför och förklarade, att hon sökte en man, som från Boma hade företagit en expedition till Afrikas inre, och derpå antydde hon, att äfven Inga hade fattat ett sådant beslut och båda ville nu utföra det.

— Om så är, sade missionären, så får ni i Boma veta närmare derom, ty de flesta resande stanna längre eller kortare tid i Boma för att der skaffa sig folk och bärare, som måste åtfölja dem vid deras företag. — Om vi visste den riktning som ni vill fara, och om denna skulle sammanstämma med vårt mål, så kunde ni ansluta eder till oss från Boma.

— Ah, det vore utmärkt, sade mistress Wigtown, om vi kunde resa i sådant sällskap.

Ännu en stund talade man om företaget, och det blef bestämdt att mistress Wigtown och Inga von Prittwitz skulle hålla sig resefärdiga till följande dag.

Under detta samtal hade man icke lagt märke till att två fruntimmer kommit fram om en af Tamarindbuskarne.

Den ena var en äldre dam, den andra deremot en flicka på omkring 20 års ålder.

Den senare bar tydliga spår af lungsot. Just som hon kom fram om busken, utstötte den unga flickan ett skrik.

Äfven den äldre damen ryckte till.

— Mamma, — mamma! hviskade hon tyst. Der är Margret; Margret, som har beröfvat mig allt! Ser du hur vänligt hon skrattar! Jag tåler icke att se det! Gif mig dolken, så att jag —!

Längre kom icke Ludmilla. Gumman tryckte sin hand mot hennes mun och tvingade Ludmilla tillbaka.

— Ja, om du än tusen gånger hindrar mig, så skall jag ändå stöta dolken i hennes bröst! Margret måste dö för min hand!

I detta ögonblick reste sig missionärerna, och ledsagade Margret, Inga och mistress Wigtown till den lilla villa, som Edgar hade hyrt. Der fortsatte de samtalet några timmar.

Det hade redan blifvit temligen sent, när presterna bröto upp och begåfvo sig till sin bostad.

När de försvunno, uppdök en kvinnogestalt vid trädgårdens inhägnad.

Det var endast ett ganska svagt månsken, men den belyste tillräckligt den der stående, som med uppjudande af alla sina krafter skakade jernporten. I villan var allt tyst och stilla. Man hade begifvit sig till hvila.

— Margret, Margret, du skall redan i dag dö för min hand! hviskade den vansinniga varelse, som just nu försökte klättra öfver inhägnaden.

I sin hand höll hon en skarpslipad dolk.

ETTHUNDRATRETTIONIONDE KAPITLET.

På spåret.

Den nu så uppblomstrade orten Vivi vid Kongofloden var för 15 år sedan ännu blott en negerby med omkring 100 invånare.

Men platsen har genom skeppsfarten på Kongofloden utvecklats, och sedan Stanley utfört sina resor genom de svartes verldsdel och grundlagt Kongostaten, steg Vivi raskt i höjden. Platsen blef sätet för Kongostatens regering och nu växte hus upp, som svampar ur jorden.

Vid en af Vivis största och lifligaste gator äro redan gjorda försök med hoteller, ehuru de endast äro obetydligt besökta.

Stadens rikaste invånare var en portugis, som redan många år förut satt sig ned i Vivi och dref vinstgifvande affärer. Hans namn är Custodio di Sonza.

De karavaner och expeditioner, som från Vivi begifva sig inåt landet, känna alla denne man, om icke personligen, så dock till namnet.

Han är äfven den som underhåller den lifligaste handelsförbindelsen med Europa och hos hvilken man kan få alla de saker, som man behöfver vid beröringen med inre Afrikas folk.

I dag fick han ett ovanligt besök. Från Boma hade anländt tre engelska missionärer, hvilka åtföljdes af en yngre och en äldre dam från Europa.

Till icke ringa förvåning för Custodio di Sonza hörde denne af engelsmännens mun, att de båda fruntimren hade beslutat att företaga en expedition till Afrikas inre.

Custodio di Sonza, som på sina resor hade icke blott besökt Kongostaten, utan äfven trängt vidare in i landet, hänlog vid denna underrättelse.

— Damerna tyckas hafva föreställt sig sitt företag såsom ganska lätt. Möjligen kan jag dock bistå eder med råd, om jag får veta, hvad det är frågan om.

Mistress Wigtown berättade honom, huru de kommit till Madeira samt om deras vistelse derstädes och fortfor derpå:

— Vi skulle redan tidigare hafva uppbrutit från Madeira, om ej i sista stund en beklaglig tilldragelse hade inträffat.

Custodio di Sonza hade blifvit uppmärksam vid dessa ord, och mistress Wigtown måste omtala, huru den vansinniga Ludmilla plötsligt aftonen före den tillämnade afresan hade kommit till den villa, de bebodde.

Den olyckliga flickan, som befann sig i sista stadiet af lungrot, hade åter fått ett anfall af vansinne och derunder ville hon begå den oöfverlagda gerningen.

— Hvilken gerning? frågade Custodio.

— Hon hade kommit om natten för att stöta dolken i bröstet på en väninna till oss.

Portugisen visade alla tecken till afsky, när han hörde detta.

— Ett mord? En dam? Det är otänkbart! utbrast han.

— Och dock är det så, herr Custodio di Sonza, fortfor mistress Wigtown. Den vansinniga blef i god tid sedd vid inlägnaden och kunde därför göras oskadlig.

— Fängslade man henne? frågade Custodio.

Mistress Wigtown och Inga utbytte några blickar af förägenhet med hvarandra.

— Det var icke mera nödigt att fängsla henne, svarade mistress Wigtown. Den olyckliga flickan, som ville mörda sin egen syster, det var vår väninna, riktade mordvapnet mot sitt eget bröst och förkortade på så sätt sitt lif. Läkaren, som undersökte henne, sade att hon endast kunnat lefva få dagar.

Sedan mistress Wigtown hade slutat sin berättelse, vände sig samtalet till andra saker, och man kom snart att tala om de modiga fruntimrens förehafvande.

Custodio di Sonza sade till mistress Wigtown, att de som damer icke kunde utföra detsamma.

— Då skola vi vänta tills ett tillfälle erbjudes. Dessutom veta vi ännu icke hvar den finnes, som vi söka. Från Madeira blefvo vi hänvisade till Boma, men der kunde ingen gifva oss besked. Det sades oss, att den ende, som skulle vara i stånd att gifva oss de nödiga upplysningarna skulle vara Custodio di Sonza i Vivi.

Portugisen smålog, när han hörde dessa ord.

— Jag känner många af de europeer, som hafva farit upp för floden eller till lands på ömse sidor om densamma! Hvem söker ni?

— Först och främst är det af vigt för mig att finna spåret af en förbrytare, som sannolikt äfven här uppträder under ett klingande namn.

— Säg mig hans namn.

— I Tyskland, som han härstammar ifrån bar han namnet Bernhard von Ingelfingen.

Portugisen tycktes icke hafva riktigt förstått namnet och lät det upprepas för sig. Derpå skakade han på hufvudet.

— Det namnet har jag icke hört, men ni har sagt mig, att han är en förbrytare, och då påminner jag mig, att här var en man, som hade dystra, skygga ögon; det var en några och fyrtio års man med ett lidelsefullt utseende. Hans hufvud var kalt på några ställen. Hans ansigte var gult, och hans drag voro slappa och enerverade. Blott när han såg en vacker qvinna, antogo hans drag ett lidelsefullt uttryck!

— Det är han, — det är han! framstötte Inga, som nu förstod så mycket af portugisens engelska, att hon riktigt uppfattat hans antydningar.

— Här kallade man honom endast »den vilde grefven», men jag funderar just på, om det icke också var ett annat namn, som man gaf honom; jag kan likväl icke nu påminna mig det. Han kom hit och ville ursprungligen ansluta sig till en engelsk mission, som bröt upp, för att resa till öfre Kongo. Men när han hörde talas om Elefantsjön, som lär finnas i närheten af Kassai, så samlade han omkring sig ett antal äfventyrare, som ville söka efter Elefantsjöns skatt, för att sedan återvända som rikt folk.

— Hvad är det för en sjö? Jag har ännu aldrig hört talas om den, oakadt jag vistats tio år i Afrika! frågade en af missionärerna.

Portugisen smålog hemlighetsfullt.

— Jag har först för två år sedan hört talas om den och jag trodde icke att den fanne, men ledsagarne, som åtföljt en hvit resande, som farit på Kassai och Kongo, medförde underrettelsen om Elefantsjön, och sedan dess utgör den allmänna samtalsämnet här i Vivi. Det skall intressera er, fortfor han, om jag berättar er, hvad man säger om Elefantsjön:

— Vid sjöns båda stränder; såväl vid den östliga som den vestliga funnos två vilda folkstammar, af hvilka den ena i hundra år hade tillgodogjort sig de rikaste elefantkogarne vid Kassai. Alla dessa rikedomar hafva stannat hos en enda negerfurste, som för omkring fem år sedan velat föra dem till kusten. Den oerhörda rikedommen förledde de andra stammarne att öfverfalla furstens karavan. Men denne drog sig tillbaka, begrof skatten i nämnda sjö. Den oförstörbara skatten, som skall vara

gömd i sjön, har sedan den tiden lockat många äfventyrare till den trakten.

Engelsmännen hade med största uppmärksamhet följt Custodio's meddelande. De sade likväl derefter:

— Vi tvifla derpå!

— Jag tror det icke heller, men icke kan jag hjälpa, att det finnes förryckta hjernor, som tro på dylikt sladder! Dessa menniskor hafva intet att förlora, men väl allt att vinna! De hafva med den vilde grefven i spetsen dragit ästad till landets inre, och jag tror, att vi aldrig mera skola få höra talas om honom!

Custodio berättade för den lilla åhörarkretsen, att redan flera expeditioner varit utrustade till Elefantsjön, men att de städse omkommit i dessa trakter, utan att hafva uträttat något.

— Så skall det kanske också gå med den vilde grefven! menade den ene missionären.

— Det tror jag nog, svarade Custodio, ty så snart negrerna se, att den drömda skatten icke finnes, lemna de dem, hvilka lagt dem att bära bördorna och annat. För en hvit utan makt och med ett fåtal gevär är det likväl icke möjligt att komma tillbaka derifrån, och den vilde grefvens öde lär väl därför vara besegladt!

Mistress Wigtown hade blifvit nedslagen af hvad hon hört. Hoppet att den skyldige skulle blifva öfverlemnad åt sitt välförtjenta straff, sammankrympte dervid. Plötsligt uppklarnade Custodios ansigtsdrag.

— Ah! sade han. Den vilde grefven har äfven blifvit sökt af andra; liksom ni nu söker honom! Ja, nu vet jag det, han har en oförsonlig fiende, som förföljer honom!

Mistress Wigtown tänkte vid dessa ord på Horst von Falkenberg.

— O, berätta, berätta, sade hon till portugisen.

Denne såg just grubblande ned framför sig och trummade med fingerspetsarne på pannan, liksom sökte han efter något minne.

— Riktigt, nu vet jag det, det var också en grefve från Tyskland; han kallade sig Falkenberg!

Mistress Wigtown utbrast i ett glädjerop, när hon hörde namnet på den, som en gång varit hennes make.

— Hvad vill det säga? frågade Custodio. Känner ni grefve von Falkenberg? Det är en fin och älskvärd man!

Mistress Wigtown sökte efter ord, men hon fann dem för ögonblicket icke. Derpå bestormade hon Custodio di Sonza med frågor, och slutligen tillade hon:

— Var grefven ensam, eller kom han i sällskap?

— I sällskap! svarade Custodio.

— Hvem hade han med sig?

Portugisen tänkte efter.

— Om jag icke misstager mig, hade han sin egen dotter med sig!

— O, Gud, — det är han! jublade mistress Wigtown. Hvarthän for han?

— Det är svårt att säga. Han har bott här i detta hus. Han var i öfver fyra veckor min gäst, ty han kunde icke förr få tillhoppa sin karavan; derpå reste han ifrån mig!

— Hvarthän begaf han sig?

— Också till Elefantsjön. Han sade, att han ville söka upp den vilde grefven; han hade något otalt med honom!

En djup suck kom ur mistress Wigtowns bröst.

— Är det möjligt, frågade hon, att man kan sluta sig till en dylik karavan, eller att man kan värfva folk tillräckligt, som kunde utgöra ett säkert följe för damer?

— För en man finnes det alltid folk, men icke för ett fruntimmer! — Besinna, mistress Wigtown, i allmänhet gäller qvinnan för ingenting hos Afrikas vilda folkslag. De hafva inget anseende, och icke heller någon makt öfver de svarta. En befallning af ett fruntimmer skulle hos dessa råa, obildade menniskor endast framkalla hån och gäckeri samt reta dem till att bemäktiga sig hennes varor.

— Det enda ni kan göra, invände den ene af missionärerna, är att ansluta er till oss! Som jag sade er, hafva vi att besätta en post i Kassai. Detta är i närheten af Elefantsjön. Vi äro alltså i tillfälle att kunna anställa efterforskningar. Slut er derföre till oss!

Denna åsigt delades äfven af Custodio di Sonza. Han uppmnade mistress Wigtown att antaga missionärens förslag, och denna var äfven besluten att ingå derpå.

Annu en god stund talade man om hvarjehanda; derpå begaf sig enhvar af sällskapet till hvila.

Inga var i högsta grad nedslagen. Hon hade trott, att hon äfven skulle fått underrättelse om Eckbert von Prittwitz och hans vistelseort, men de försök, hon gjorde i denna riktning voro förgäfvade.

Om honom visste ingen det ringaste.

Det var ej heller annorlunda möjligt, ty Eckbert von Prittwitz hade icke tagit sin väg öfver Kongo, utan hade mycket sydligare från San Paulo de Loanda rest inåt landet. Han hade då slutit sig till en stor, af konungen af Belgien utrustad Kassai-expedition och hade med denna kommit till trakten af Mukenge samt stannat der.

I mistress Wigtowns inre rörde sig glada känslor.

Man säger vanligtvis, att kärleken endast plägar angripa unga människors hjertan och trifvas der. Detta må nu merendels vara fallet, men en innerlig, ren kärlek, sådan den är hos den mognare människan, har en mycket större varaktighet och varar ända till grafven.

En dylik böjelse lefde i mistress Wigtowns hjerta.

En obestämd känsla sade henne, att en dag skulle komma, då hon skulle få sluta sig intill Horst von Falkenbergs bröst, att hon åter skulle få blicka i hans ögon och kanske äfven få sluta sin dotter i sina armar.

— Men när, — när?

Denna fråga gjorde hon sig hundratals gånger, ty först sedan hon befann sig i Afrika och hade hört talas om de oerhörda afstånd, som skilja de särskilda landsträckorna ifrån hvarandra, först då hade det blifvit henne till visshet, att endast en lycklig tillfällighet skulle kunna sammanföra henne med Horst von Falkenberg.

För att likväl vara säker och göra Horst uppmärksam på hennes dervaro, lemnade hon åt portugisen ett bref rigtadt till greve Horst von Falkenberg.

I detta meddelade hon honom i korthet, men med varma ord, att hon hade kommit för att uppsöka honom och undanröjda det missförstånd, hvilket liksom en mörk skugga hade trängt sig emellan dem, och att hon önskade få sluta sin dotter i sina armar.

Följande morgon begaf sig mistress Wigtown med Inga von Prittwitz ned till floden för att här betrakta de fartyg, som kommit ned från Kongo och för att här aflemna sina laddningar till emottagarne.

Det var en brokig, praktfull bild att se, de mörka gestalterna af olika negerraser mellan de hvitklädda araberna med sina färgade turbaner. Äfven några här anställda spanjorer och portugiser kommo hit och rörde sig bland människohvimlet, utdelande sina befallningar. Naturligtvis saknades icke heller européer med hvit ansigtsfärg och ingenting mindre än måleriska dragter.

För omkring en timme sedan hade en af dessa stora handelsbåtar ankommit. Den hade kommit djupt inifrån de svartes verldsdel, för att här afsätta sina varor.

Det stora fartyget kunde icke lägga till vid kajen, utan måste kasta ankar ett godt stycke från land, men derpå kom en stor mängd båtar af alla slag styrande till detsamma och deras egare erbjödo fartygets befälhafvare sin tjänst.

Denne tycktes icke vilja gå in på deras fordringar, ty de flesta af båtarna återvände efter en kort underhandling och när-

made sig snart stranden, medan blott två mindre båtar stötte ut från fartyget och förde något folk i land.

De båda damerna följde med hela sin uppmärksamhet detta egendomliga skådespel.

Med de båda små båtarne, som kommo till land, anlände en del européer. Dessa begäfvos sig genast genom den arbetsökande mängden och togo vägen till guvernementsbyggnaden. Här måste de förbi de båda damerna.

Plötsligt fattade Inga sin ledsagerska i armen. Ett glädjehrop undslapp henne, och derpå pekade hon på en af de ankommande samt utropade:

— Statstug-Agnes fader!

Hennes utrop nådde den ankommandes öra. Han såg sig förskräckt omkring, och knappt hade han igenkännt Inga von Prittwitz, så lemnade han sina kamrater och skyndade fram till Inga.

Han måste föra båda händerna till pannan, liksom ville han framtvunga minnet, ty att se Inga von Prittwitz här, tycktes honom nästan omöjligt. Några ögonblick stirrade han på Inga von Prittwitz liksom en själsfrånvarande, derpå utbrast han:

— Är det möjligt, nådig fru; ni här?

— Ja visst, min bäste, svarade Inga. Jag är här och visserligen icke ensam, utan med en annan dam.

Nu först såg f. d. statskarlen den bredvid Inga stående damen.

Endast ett ögonblick hade han sett i dessa ögon, men detta ögonblick hade varit tillräckligt för att hos honom framkalla minnet af en person, som han hade ansett vara för länge sedan död.

— Ni minnes mig troligen icke, sade mistress Wigtown. Det är en temligen lång tid sedan jag såg och talade med eder.

— Himmel! utbrast han plötsligt. Jag kan knappast tro det, men när jag ser i edra ögon, så är ni den, som en gång på slottet Falkenberg —

Längre kom han icke. Mistress Wigtown trädde fram till honom och sade:

— Ni har rätt, min bäste; jag är den, som edra ögon en gång sett.

— Ni är den gode herr grefve Horst von Falkenbergs maka? Är det möjligt, fru grefvinna?

— Ja visst är det så; äfven jag har kommit hit, för att söka någon, som är mig kär.

— Barmhertige Gud; det är väl icke eder make?

— Jo visst, jag söker honom och vet, att han befinner sig i Afrika.

Ett ögonblick stirrade karlen på den talande. Derpå sade han:

— Ja, ja, det är sannt; för omkring fyra veckor sedan såg jag herr grefven.

— Hvar?

— Vid Elefantsjön!

— Är det sanning?

— Naturligtvis! bekräftade mannen. Jag var på återvägen med en engelsk expedition, som hade gått uppåt Kassai-floden. Vi hade hört talas om Elefantsjön och begåfvö oss till närheten af densamma. Der herskade likväl krig och vi måste vända om. Tänk er, nådig fru, när vi hade kommit till en af Kassais bifloder, hörde jag plötsligt mitt namn nämnas, och det var ej af någon annan än den gode herr grefve Horst von Falkenberg!

Mistress Wigtown visste icke hvad hon skulle säga af glädje, när hon hörde, att den af henne så ifrigt sökte var vid lif och att den framför henne stående bestämdt visste, hvar han be-fann sig.

Hon visste att grefve Horst von Falkenberg hade farit till Afrika endast för att gripa Ingelfingen och att hemföra f. d. statkarlen som vittne till hvad han hade nedskrifvit i den röda boken.

— Hvarför stannade ni icke kvar hos grefven? frågade mistress Wigtown. Jag tänkte han fästade stor vikt vid att sammanträffa med eder.

— Det gör han ännu, och jag har lofvat honom att stanna här i Vivi samt icke lemna detta ställe förr än grefven sjelf kommer tillbaka eller tills han låter mig få underrättelse, hvart jag skall begifva mig!

— Jag skall säga er, hvad ni bör göra!

Karlen såg förvånad på henne.

— Ni kan sluta er till vårt företag. Ni skall ledsaga oss till Elefantsjön och draga omsorg för, att vi finna grefven på nämnda plats!

Han ingick med glädje härpå och lofvade göra allt, hvad man fordrade af honom,

Inga hade tiggande åhört samtalet.

Hennes tankar sysselsatte sig endast med en, som utgjorde hennes allt; om honom hörde hon ingenting.

Mistress Wigtown bad f. d. statkarlen att han straxt skulle komma till portugisen Constodio di Sonza's hus så snart han i guvernementsbyggnaden uträttat sitt uppdrag.

Han lofvade detta och skyndade bort. På bestämd tid kom han till portugisens hus och begaf sig upp till mistress Wigtown.

Denna hade en mängd frågor att göra honom, och han tröttnade icke heller att beskrifva huru ståtlig och vacker grefven var och att meddela grefvinnan, hvilken blidskön, ståtlig flicka grefvens dotter var.

Han måste berätta, på hvad sätt man bäst kunde komma till Elefantsjön och hvilket följ man behöfde på resan.

Om allt detta visste han godt besked och mistress Wigtown gladdede sig i tysthet, att hon så oförmodadt träffat denne man.

— Men det är icke det enda, som jag önskar af er, sade mistress Wigtown, sedan samtalet tagit en annan vändning. Jag vill äfven hafva en annan tjänst af er!

— Hvilken?

— Ni har i en bok nedskrifvit hemligheten om min svägers mord!

— Ja visst, fru grefvinna, men boken har jag icke mer; jag lemnade den åt min dotter och hon har väl den med sig i Tyskland. — O, — vet ni något att berätta om henne, så gör det, ty stundom kommer den tanken öfver mig, att det dock var orätt af mig att qvarlemnade henne i London!

— Lögna er, Agnes befinner sig väl. Hon har för några veckor sedan varit med fru von Prittwitz i Frankrike och är äfven vid god hälsa!

— Och hvad gör hennes lille son?

Den tillfrågade ryckte på axlarna.

— Derom kan jag icke gifva någon upplysning, det får fru von Prittwitz säga er!

Inga meddelade honom nu, att den lille visserligen ännu lefde, men att han var mycket sjuklig. Detta bedröfvade gubben, och han såg en stund ned framför sig.

— Vi kommo nu ifrån vårt samtal, sade mistress Wigtown, i det hon åter vände sig till honom. Känner ni noga den röda bokens innehåll?

— Mycket väl!

— Ni är då i stånd att kunna nedskrifva detsamma?

— Hvilket ögonblick som helst!

Detta gladdede grefvinnan. Hon skyndade till sin reskoffert, öppnade den och framtog ur ett hemligt fack ett litet paket, som hon räckte åt gubben.

Det var den afskrift af röda boken, som kastellanen på Falkenbergers slott hade gjort åt grefvinnan.

— Ord för ord står det såsom jag har skrifvit!

Sedan han vändt några blad och rasht ögnat igenom dem, sade han:

— Om ni så vill, så gå vi till guvernören, och jag vill der underteckna skriften!

Grefvinnan tackade honom för den erbjudna tjänsten samt lät honom berätta en del enskildheter angående sin resa, hvar efter de talade om den förestående afresan.

Inga, som blott föga deltagit i samtalet, såg allvarsam och grubblande ned framför sig.

Plötsligt for hon upp ur sina drömmier och vände sig till gubben med frågan:

— Har ni äfven hört något om Eckbert von Prittwitz?

Gubben bleknade.

— Jag, — nådig fru, — om herr von Prittwitz? Nej, han är ju död och hvilar i Falkenbergs slottskapell den eviga sömnen!

— Min bäste, sade Inga. Ni vet mycket bättre än jag, att Eckbert von Prittwitz icke är död, utan att han åter vaknade till lif samt har dragit ut i vida världen!

— Ah, nådig fru, framstötte gubben, som om en tung börda lyftats från hans bröst. Nu tror jag, hvad jag har hört!

— Hvad har ni hört?

— Att i Lulua bor en hvit, som alldeles ser ut som herr Eckbert von Prittwitz. Nu tror jag derpå, och sannerligen, det är ingen annan än herr Eckbert von Prittwitz.

Inga gaf upp ett utrop och sjönk ned på stolen.

— Funnen! sade hon.

ETTHUNDRAFYRTIONDE KAPITLET.

Lösning eller förvirring?

Genom det öppnade fönstret till det förbannade slottet i Streitwald ej långt från Falkenberg inströmmade den varma nattluften i slottets lilla rum. Dagen hade varit mycket het och därför skulle nattluften skaffa svalka åt rummen.

Den gamle Krischans boningsrum var en trappa upp, och här låg han samt vände sig oroligt af och an.

Denna natt hade han icke gått till sängs, utan låg påklädd på soffan, förgäfves försökande att sofva.

Egendomliga bilder rörde sig i hans inre; han såg sig åter i residensstadens rådhus. Han såg framför sig Charlotte Königsdörfers gestalt liggande med blodigt hufvud och hörde ännu en gång bekännelsen om den olyckliga gerningen från hennes läppar.

Den blick, som hon dervid kastade på honom, kunde han aldrig mera förgäta. Den kom honom alltjemt åter för ögonen, huru ofta han än sökte värja sig deremot.

Alltjemt stod bilden af den döende Charlotte Königsdörfer för hans själ.

Misslynt strök han med handen öfver pannan, liksom ville han borttorka de bilder, som förjagade sömnen från hans ögon.

Det lyckades honom icke. Charlottes ansigte uppdök alltjemt för honom och oroade honom. Plötsligt ryckte han till.

Det föreföll honom, som om han hört något buller från den omkring hans hus liggande trädgården. Ännu reste han sig icke upp, utan väntade i fall det skulle upprepas. Allt förblef lugnt och tyst.

— Hvad kan det hafva varit? hviskade han för sig sjelf. Det hördes ju som om den lilla porten öppnades. — Men nej, det måste hafva varit en villfarelse liksom alla de bilder

som plåga mig redan sedan flera timmar. Hvem skulle hafva öppnat dörren?

Han afbröt sig och lyssnade ånyo mot fönstret, ty det hade förefallit honom, som om det misstänkta bullret i trädgården hade upprepats.

Tyst reste han sig och gick fram till fönstret för att öfvertyga sig om han hade misstagit sig. Han närmade sig försigtigt och lutade öfre delen af kroppen ut öfver fönsterkarmen.

Nu var det icke något tvifvel för honom längre; en främmande befann sig der.

Vore det verkligen en främmande, som vid så ovanlig tid smög sig in hit, så skulle väl hunden skälla. Hvarför skälde han icke?

Denna fråga gjorde gubben sig, medan hans ögon oroligt irrade omkring öfver den närmaste omgifningen, för att upptäcka, hvem som hade vågat intränga i hans egendom.

Just som han ville ropa genom det öppna fönstret, blef han afhållen derifrån genom ett nytt buller.

Nu hörde han, huru husets dörr öppnades och en person trädde ut ur huset.

Krischan kände ingen rädsla. Han hade vuxit upp i skogen och hade tillbringat sin mesta tid här i huset, han hade haft att kämpa med tjufskyttar och vilda djur, utan att han någon gång gripits af fruktan; nu förekom det honom dock, som om han blef rädd, ty han hörde att menniskor vid så ovanlig tid rörde sig inom hans egendom, och ändå såg han ingen.

En köldrysning lopp igenom hans kropp, och hans ögon trädde ut ur sina hålor. Han måste hafva visshet, hvem det var som hade kommit ut från hans hus.

— Barmhertige Gud, hviskade han plötsligt, i det han tog ett steg baklänges och kastade en blick på den, som nu visade sig. Är det verklighet? — Är det icke en synvilla? — Ella, Ella är det, som har en nattlig sammankomst i mitt eget hus? — Ella? — O, du store Gud, här ser jag frukterna af min uppfostran! — Har jag icke bevarat flickan som min ögonsten och nästan hållit henne afstängd från den öfriga världen? — Hvem har hon möte med här i mitt hus? — Med hvem har hon umgänge?

Skärande tänder hade gubben Krischan trädt tillbaka in i rummet. Derpå gick han åter fram och sade:

— Om jag blir bedragen af mitt eget fosterbarn, så måste hon straffas!

Krischan visste icke hvad han skulle göra. Skulle han skynda ned och anfälla den som vid så ovanlig tid hade inträngt i hans hem? Skulle han ställa sitt barns förförare till svars? —

Skulle han tukta den eländige? Der hängde bössan på väggen! Skulle han taga ned den och —

— Än sade hans inre ja, än åter svarade det ett afgjordt nej!

Obeslutsam, hvad han skulle göra, stannade han ännu några sekunder i midten af rummet, men derpå skyndade han fram till fönstret och lutade sig åter med öfre delen af kroppen ut genom detsamma.

Nu kunde han tydligt igenkänna gestalten af den som hade inträngt i det förbannade slottet.

Det svaga månskenet visade honom dock tydligt, att den unge mannen måste tillhöra skogsbetjeningen.

— Ah! framstötte han. Nu vet jag det. Det är ingen annan än Fischer! Krischan, hvar har du haft dina ögon, då du icke har sett att den unge mannen slog sig ut för Ella. Min Gud, det sker en olycka! Ella får icke tänka på giftermål, förr än allt kommer i dagens ljus! Han får icke närma sig Ella, ty hemligheten står i nära samband med Ellas person. Krischan, gör allt för att icke olyckan skall blifva ännu större, än den redan är. Men hvad är det nu? Ljuder icke olycksklockan på Falkenberg? Den måste ju göra det, om, som folket säger, det verkligen finnes ett samband mellan Falkenbergarnes öde och olycksklockan.

Krischan lyssnade med återhållen andedrägt och tryckte händerna mot bröstet. Den luft, som blåste från slottet Falkenberg till Streitwald, skulle hafva hitfört den svagaste ton, men allt förblef tyst och lugnt.

Blott i träden susade det sakta, och myggens dans var hörbar.

Sanden knarrade i trädgården. De båda älskande, som just hade gått framåt den smala gången, rigtade sina steg till den bänk som fanns vid husets gafvel.

Här satte de sig ned.

Krischan hade från rummet nästan icke kunnat höra något af samtalet. Han begaf sig därför in i sidorummet och närmade sig der så tyst som möjligt fönstret, för att derifrån lyssna till samtalet.

— Min bästa Ella, sade Fischer, jag har kommit, för att taga ett afgörande steg. Du vet, att jag haft tålmod nog. Är jag då en förbrytare? Är jag en från menskligheten utstött, efter som jag icke får träda fram till din far och säga: Gif mig din dotter!

— Nej, Bruno, det får du icke göra, du får icke gå till honom, ty han skall, — han måste neka dig min hand!

— Så fly med mig!

Krischan ryckte ovilkorligen till, när han hörde ordet fly.

— Min Gud, sade han och tog ett par steg tillbaka. Det också! — Nej, — jag måste nu handla! Åter rigtades hans blick åt det på väggen hängande geväret.

Ännu var han dock obeslutsam, om han skulle skynda ned och ställa den talande till svars, eller om han skulle stanna kvar. Han beslöt sig för det senare.

— Kanhända får jag af Fischers mun höra ännu något, som kan vara mig till nytta! hviskade han.

— Jag tror alls icke derpå, fortfor den unge mannen, att gubben Krischan skulle neka mig sitt bifall! Hvarför, af hvad anledning?

— Min bäste Bruno, svarade Ella i detta ögonblick. Jag vet icke, hvilka grunder Krischan kan hafva, men jag vet, att han skall göra det!

— Men hvarför?

— Emedan han känner hemligheten af min födelse.

— Och du känner den icke?

— Nej, Bruno, Krischan har hittills beständigt förtegit den för mig.

— Hemligheten kan icke tränga sig emellan oss. Jag älskar dig, jag har lärt att värdera dig, du blir min hustru, och jag skall skaffa dig ett hem, sådant ingen annan kan erbjuda dig. Jag skall i morgon gå till Krischan och säga till honom: Krischan, gif mig er dotter till hustru.

Mera förmädde Krischan icke uppfatta, ty samtalet mellan de båda älskande blef så tyst att det endast blef en knappt märkbar hviskning.

Dessutom började näktergalen borta i skogen att sjunga sina herrliga melodier.

Krischan stod ännu under intrycket af hvad han hört.

Detta hade så fullständigt gripit honom, att han icke kunde fatta någon annan tanke. Han hörde och såg icke längre, hvad som försiggick omkring honom.

De båda älskande hade emellertid rest sig upp från bänken och Bruno Fischer smög sig åter ut genom bakporten, sedan han hade utbytt ännu en otalig mängd försäkringar om kärlek och tro med sin älskade.

Krischan hade icke märkt, huru Ella åter kom in i huset och stängt dörren efter sig.

— Min Gud, — min Gud, olyckan på Falkenberg blir större än jag hade trott!

Dessa ord kommo alltjemt åter öfver Krischans läppar. När han slutligen sansade sig och åter gick fram till fönstret, hade de älskande försvunnit.

Han skyndade nedför trappan och ville just skynda till husets dörr, för att ställa Ella till svars, när denna nere i rummet på nedra botten kom honom till mötes i lätt nattdrägt.

— Hvart ämnar du dig hän, min far? frågade Ella med den oskyldigaste min i världen.

Krischan vardt genom Ellas uppträdande så öfverraskad, att han icke trodde annat, än att han anfäktats af en stygg dröm. Han stammade förläget några ord och skyndade derpå tillbaka till sitt rum och kastade sig här på sin säng.

Det nyss upplefvade upprörde honom starkt.

Gerna skulle han velat anse alltsammans för en elak dröm, men slutligen kom han dock till insigt om, att han verkligen sett Ella och Bruno Fischer i trädgården.

En outhärlig ångest grep honom, när han tänkte på, att Ella skulle kunna räcka den unge mannen handen till äktenskap.

— Det får icke ske, och jag måste uppjuda all min makt, för att skilja de båda från hvarandra! framstötte han ängsligt.

Han reste sig åter upp och gick tillbaka till fönstret samt sköt sakta upp detsamma.

Slutligen, — det måtte hafva varit först fram emot morgonen, — tog drömguden honom upp i sitt rike och sänkte den nödvändiga hvilan på hans trötta ögonlock.

Följande morgon steg han sent upp, något som annars sällan plägade vara fallet.

Ella hade redan varit i verksamhet flera timmar och hade uppjudit allt för att göra Krischans vistelse såväl inom hus som i löfsalen så angenäm som möjligt.

Hän tyckte nämligen om, att allt var rent och propert omkring honom.

Krischans ögon riktades frågande och eftersinnande på Ella. Denna undvek sin fosterfaders blick samt slog ned ögonen.

Krischan smakade icke morgonkaffet i dag.

Grubblande såg han än mot golvet, än riktades hans blick mot fjerran, och derpå drog hans panna sig i dystra veck, när hans blick sväfvade mot Falkenberg.

Egendomliga tankar måtte hafva rört sig i hans inre, ty han blef allt mera upprörd, och på hans dystra min kunde Ella tydligt förstå, att vreden kokade i hans inre.

Hon undvek honom afsigtligt. Slutligen tycktes han hafva fattat ett beslut. Han kallade på sin fosterdotter, och när denna kom ut i löfsalen till honom, bad han henne sätta sig bredvid honom.

Fastän Ella annars strålade af glädje, när Krischan bad henne sätta sig bredvid honom, riktade hon nu blicken mot

golfvet, och Krischan kunde tydligt märka, att hon befann sig under inflytande af en inre rörelse.

— Jag har något att tala med dig om, mitt barn, sade han, i det han försökte mildra sin uppretade ton. Har du varit i huset hela natten?

— Från Ellas ögon talade förvirring och ångest. Hennes ögon sökte marken, och först sedan hon en stund rigtat sina blickar nedåt, höjde hon upp hufvudet och sade:

— Hvarför vill du veta det, min far?

— Fråga icke efter orsaken, Ella, utan svara mig: Var du hela natten i huset?

— Nej!

— Hvar var du?

— I trädgården.

— Jag har sett det! Hvem var hos dig?

Redan förut hade Ellas ansigte en djup rodnad, men nu, när en så energisk fråga kom från Krischans mun, tycktes hennes hufvud blifvit förvandladt i purpur.

Ella hade bibehållit så mycken barnslighet från sin tidigaste ungdom, att hon ständigt umgicks med sin far på ett sätt, hvaren oskyldigaste barnslighet låg uttryckt.

Om Ella ännu för ett fjerdedels år sedan hade blifvit ertappad med något orätt, så skulle hon hafva fallit sin fosterfar om halsen och tillhviskat honom tusende smekord.

Nu hade det blifvit annorlunda. Hennes oro växte från minut till minut, och i stället för att blicka fritt och öppet på Krischan, irrade hennes ögon oroligt och osäkert omkring, liksom ville de någonstädes söka en punkt att hålla sig vid.

Krischan måste upprepa sin fråga, innan han fick något svar.

— Far, sade Ella efter en kort kamp med sig sjelf, du måste en gång få veta, hvad som har förefallit mellan mig och honom! I natt var Bruno Fischer här!

Gubben blef orolig. Han fattade sitt barns hand, drog henne närmare sig och sade derpå med lugn och fattning:

— Min Ella, se mig i ögonen, fritt, öppet och utan att blinka!

Ella gjorde det. Krischan förstod sig på att läsa i andras ögon.

Efter några sekunder visste han, att han hade sett i en oskyldig själs spegel.

Visserligen förrådde Ellas ögon ångest, och han kunde äfven spåra en nervös darrning i hennes kropp, men något orätt hade hon icke begått.

— Mitt barn, jag tackar dig, att du har låtit mig se in i ditt hjerta! Jag har också en gång varit ung; äfven i mitt bröst

har det mången gång klappat fortare än vanligt, och äfven till mig har lifvets fordringar trätt fram, men —!

Gubben strök med handen öfver ansigtet, liksom ville han aflägsna de sorgsna minnena.

— Min Ella, fortsatte han. Det är kanske redan för sent, om jag säger dig, att du aldrig kan räcka en skogvaktare din hand!

Den mörka purpur, som nyss hade legat öfver Ellas ansigte, försvann och förvandlade sig till likblekhet.

— Min far, framstötte hon ångestfullt. Hvad betyda dina dunkla anspelningar; hvad vill du säga med dessa ord.

— Ella, jag menar väl med dig! — Du vet, att en hemlighet hvilat öfver dig och din härkomst.

— Jag vet icke, hvad du menar, min far, men du gör mig olycklig, ty jag älskar Bruno!

Gubben bet sig i underläppen.

— Och jag säger dig, Ella, framstötte han, att jag aldrig skall gifva mitt samtycke till din förening med Bruno!

— Säg mig, hvad det är för en hemlighet, som skiljer mig från Bruno! Ingen makt på jorden skall kunna skilja mig från honom!

— Och dock finnes en sådan makt. Jag måste hindra dig från att taga ett öfverlagt steg!

Krischan reste sig upp och gick ut.

Han hade hört röster utanför.

Det var skogsarbetare som gingo till jägmästarebostället vid Prittwitz.

De helsade på Krischan, och denne besvarade deras hälsning samt gick fram till dem. Han tog den äldre af dem åt sidan och sade:

— Går ni till jägmästaren?

— Javisst, Krischan!

— Nå, så ber jag er säga jägmästaren, att jag väntar honom hemma hos mig i afton klockan nio! Vill ni göra det?

— Naturligtvis! svarade mannen. Derpå gingo skogsarbetarne vidare.

Solen hade redan gått ned, då Ella skyndade genom trädgården, för att öppna grinden för en ankommande.

Det var jägmästare Brückner.

Två minuter derefter stod han i Krischans lilla rum. Jägmästaren kunde af gubbens dystra och bekymmerfulla drag se att stora sorger tryckte honom.

— Jag tackar er, herr jägmästare, för det ni kommit; jag har något viktigt att meddela eder.

Båda satte sig ned vid bordet. Ella hade satt fram förhäring åt dem.

— Du får gå ned, sade Krischan åt henne. Jag har något viktigt att tala med jägmästaren.

Ella aflägsnade sig med klappande hjerta. Hon förstod, att de skulle tala om henne.

— Herr jägmästaren! begynte nu Krischan. Det är eder väl icke obekant, att Bruno Fischer ganska ofta kommit hit i mitt hus. Jag har väl icke haft ögonen på honom, annars skulle jag väl märkt, att han icke kom för min, utan för Ellas skull.

— Gör saken kort, Krischan. Ni vill säga mig, att ni er-tappat Fischer vid ett möte med Ella.

— Visserligen, herr jägmästare; så är det. Jag hörde på dem förliden natt.

Jägmästaren ryckte stolen något närmare Krischan, ty denne gjorde ett tecken åt honom att icke tala för högt.

Krischan omtalade nu, hvad som förefallit.

— Det är två unga människors öde, som ni nu berättat för mig! — De hafva funnit hvarandra, och Fischer är en man, som kan göra en sådan flicka som Ella lycklig. Fischer är en bra karl, och jag kan gifva honom det bästa betyg för hans duglighet samt skall rekommendera honom! Hvad vill ni alltså mera, Krischan?

— Ah, jag har ju en gång antydtt för er, att Ella icke är den, som hon synes vara!

Jägmästaren gjorde stora ögon af förvåning.

— Ni har nog en gång antydtt något dylikt, som att en hemlighet höljde Ellas börd. Men jag har sagt till mig sjelf, att hon hette Ella Jange, och gaf mig då mycket att fundera på. Men då ni har vägrat mig hvarje upplysning, lät jag saken bero och bekymrade mig icke vidare derom. Nu vidrör ni sjelf den samma, och det på ett sådant sätt, att jag måste tro, det en hemlighet finnes bakom denna flicka!

— Så är det, herr jägmästare. Jag måste afvända en olycka. — Ella får icke gifva sig med Bruno Fischer!

— Ni bör lätta ert hjerta genom att säga mig hemligheten.

— Herr jägmästare, ni skall få veta allt!

Krischan sprang upp och skyndade fram till skrifbordet samt öppnade en låda.

— Här, här! hviskade han. Här har jag hemligheten. Läs den! Ni skall läsa hvarje bokstaf, som finnes i det gråa paketet, och när ni får läst allt, skall ni instämma med mig och säga: Aldrig får Ella blifva en skogstjenstemans hustru!

Krischan lade paketet på bordet och betraktade det ännu en gång med af tårar fuktade ögon samt läste dess utanskrift:

»Den som finner detta paket bör lemna det åt grefve Horst von Falkenberg eller till hans dotter Erna. Det innehåller ett menniskolifs hemlighet!»

Det skymde för jägmästarens ögon, när han tog paketet i handen och genomläste utanskriften.

En kall ångestsvett kom på hans panna. Denna handstil såg han icke för första gången, utan han hade ofta haft den i sina händer.

Ångsligt betraktade han den gamle Krischan, och han fattade gubbens arm samt sade derpå:

— Krischan, hvem har skrivit dessa ord?

— Herr jägmästare, ni vet det kanske bättre än jag, ty ni har känt personen närmare än jag!

— Då är det sannt, Krischan; det är hon, hon har öfverlemnadt hemligheten åt eder?

— Ja, herr jägmästare, den tokiga Lora från Isenbrunn har en midsommarsnatt lemnadt mig hemligheten; och jag måste svära henne, att jag endast skulle lemna den åt grefve Horst von Falkenberg, eller, om denne skulle vara död, åt hans dotter.

Jägmästarens ögon riktades på paketet.

— Har ni ännu icke visat den för någon? frågade jägmästaren.

— Nej!

— Men den har väl varit i andra händer?

— Javisst! svarade Krischan. Den, om hvilken hemligheten handlar, har sjelf haft den omhand!

— Doris?

— Ja, herr jägmästare. Hon hade den, men Ella stal den ifrån henne och kastade den ut genom fönstret, och paketet var försvunnen. Senare, när jag kom tillbaka till mitt hus, öppnade jag skåpet och ännu vet jag icke, huru det gått till, men jag fann paketet åter der. Huru den kommit dit, kan jag icke förklara.

— Bar den spår af att hafva varit öppnad?

— Nej!

— Hvem kan hafva burit paketet tillbaka hit?

— Det är mig en gåta! Men öppna den och läs!

Jägmästaren öppnade paketet samt genomläste det ena bladet efter det andra. Derpå irrade hans blick öfver till gubben Krischan, och han sade derpå:

— Krischan, om detta allt är sannt, så kan Ella aldrig blifva en skogstjenstemans hustru. Barmbertige Gud, hvilken ousäglich olycka den tokiga Lora har bragt öfver eder, Krischan, öfver mig och öfver slottet Falkenbergs egare. Och dock måste det vara sannt! — Gud vare den tokiga Lora nådig!

Båda försjönko i djupt begrundande.

Plötsligt ryckte båda till, ty från slottet ljödo de oregelbundna slagen från olycksklockan.

— Hör, hör, Krischan! utropade han, medan en köldrysning lopp igenom hans kropp. Hör ni, Krischan?

Gubben hade sprungit upp. Han stod darrande vid fönstret, och hans fingrar sammanknäpptes som till bön.

— Jag vet, hvad olycksklockan vill säga; en olycka är i annalkande. Kanske vi kunna afvärja den, herr jägmästare!

— Men hur — hur?

— Genom att förstöra hemligheten!

— Krischan, är ni tokig!

— Kalla mig hvad ni vill, men kanske är det bättre så, och då —

Annu en gång ryckte gubben till, ty åter ljödo slagen från olycksklockan på Falkenberg. Hans fingrar grepo tag om de pappersblad, som innehöllo hemligheten.

ETTHUNDRAFYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

På spår efter fienden.

Mister Wigtown, den engelske missionären vid Lulua hade visserligen blifvit af kiokhöfdingen stucken i bröstet och sjunkit vanmäktig ned, men hans kraftiga kroppsbyggnad hade räddat honom.

Ännu en lång stund låg han sanslös; derpå begynte han qvickna till och började tänka samt sprang då straxt upp.

Ett ångestskrik kom öfver hans läppar.

— Lilly, Lilly! ljöd det, men ingen svarade honom.

Lejonklo och jernhård hade hunnit för långt, att de skulle kunnat höra honom.

Ännu hade ej alla Mukenges krigare lagt sig att sofva. En del af dem sutto kring lägerelden och samtalade om förlidna nattens hjeltebragder.

Mister Wigtown insåg, att hvarje dröjsmål kunde vara farligt för hans barn.

Han skyndade till Mukenges läger och alarmerade här de halft berusade krigarne.

— Mukenges folk, ropade han till krigarne; tänken er, Lejonklo har röfvat mitt stackars barn och flytt med henne nedåt floden.

— Lejonklo, — Lejonklo! ropades det vildt om hvartannat, ty den store höfdingens krigare hade ingen aning om, hvad som förefallit mellan Mukenge och Lulua-Scheri.

— Ja! bekräftade missionären. Lejonklo hade på mina böner blifvit frigifven, och jag ville bringa honom i säkerhet. — Är det icke afskyvärdt af en krigare, att så belöna en vänskaps-tjänst. — I hafven visat er tappra och modiga i gårdagens batalj: bistån mig, och jag skall som en furste belöna eder!

Kriganne sågo förlägna på hvarandra. I detta ögonblick kom Lulua-Scheri. Han hade genom ett bud, som just kommit till Mukenge, fått höra, hvad som förefallit.

Raskt gick han fram till missionären, fattade dennes arm, såg honom några sekunder i ögonen och utbrast:

— Barmhertige Gud, mister Wigtown, är det möjligt, eller är det osant, hvad man nyss har sagt mig?

— Om man har sagt att den nedrige kioken har röfvat bort mitt enda barn, så har budet talat sanning! Bäste vän, mitt barn, min Lilly!

Lulua-Scheris öga irrade öfver lägerplatsen, som redan var öfvergifven af de flesta krigarne.

— Mister Wigtown, har ni sett, hvarthän den nedrige flydde?

— Nedåt floden!

— Så måste det vara, ty uppåt floden skulle flykten icke hafva nyttat honom till något! — Ah! Mister Wigtown, låt mig handla, och jag försäkrar er, att om Gud bistår oss, så måste segern bli på vår sida och ert barn åter komma i edra händer!

— Gud gifve det! sade missionären, som med hopknäppta händer som en förtvifvad stod och med tårdränkta ögon blickade mot marken.

Missionären skulle helst sett, om Lulua-Scheri genast hade gjort anstalter att förfölja röfvaren, men Lulua-Scheri förklarade, att han tills vidare icke kunde uträtta något med Mukenges krigare, emedan dessa ännu voro för trötta.

— Dessutom, tillade han, har Lejonklo sannolikt slutat sig till sitt folk, och med få krigare kunde man så godt som ingenting uträtta. Vi måste finna på andra medel, för att få er dotter tillbaka!

Missionären fann sig i det oundvikliga och afvaktade följande morgon. Lulua gjorde under natten förberedelser och, när solen följande morgon stod två timmar högt på himlen, var Lulua-Scheri beredd att företaga tåget mot kiokhöfdingen.

Redan under natten hade den lille Pitti företagit färden till sin kusin Gomma, den gamle öfver allt bekante lejonödaren, för att bedja denne komma med till Lulua.

Gomma hade just anländt till Lulua-Scheri. Han hade satt sig ned på marken och åhörde Lulua-Scheris berättelse, utan att en enda gång se upp.

— Och du tror, sade Gomma, när Lulua-Scheri slutat, att du kan uträtta något emot Lejonklo? Nej du känner icke de falska, baksluga krigarne. Du vet icke, hvite man, huru tvetungade de äro. Ormarne äro ärliga varelser jemförda med dem. Om du kom till dem, så skulle de afspisa dig med vackra fraser

och åter bedraga dig. Och om du kom med vapen och gåfvor, så skulle de öfverfalla dig och taga allt ifrån dig. Väger du då, så skratta de ut dig och häna dig till på köpet!

— Så gif mig råd, jag skall uppväga det med pengar!

Den gamle lejondödaren drog upp de buskiga ögonbrynen, blickade en stund i fjerran och sade derpå, utan att återkomma till samtalet:

— Säg, hvite man, fäster du stor vigt vid dottern till den hvite Fetischerö (trollkarlen)?

— Visserligen! svarade Lulua-Scheri. Jag håller henne så kär som min ögonsten!

— Om flickan är dig så kär, så lita på att jag skall återföra henne till dig.

— Du, Gomma?

— Ja, herre!

— Gomma, du vet att du ofta har önskat dig en sådan bössa som min. Jag har derpå svarat dig, att jag icke ville sälja den för tusen slafvar! I dag säger jag dig, att bössan är din, om du för Lilly tillbaka från kiokernas läger!

— Må ske, hvite man. Du gifver mig bössan och lär mig att begagna den, och jag för missionärens dotter till dig!

— Äfven missionären skall belöna dig!

Gomma skakade på hufvudet.

— Du vet, herre, att jag icke vill veta af honom! — Jag har blott en gång talat med honom, men då ville han öfvertala mig, att jag skulle tro, hvad I hvite tron om den store anden. Jag har vuxit upp i mina fäders tro, och vet endast föga om den store anden! — Jag kan därför icke tåla honom, men dig, herre, lofvar jag allt, och för dig gifver jag allt!

— Hur vill du gå till väga, för att föra Lilly till mig?

— Herre, låt mig handla, men stanna i min närhet!

— Jag får då följa med dig?

— Ja visst, herre; jag behöfver till och med dig och ditt folk samt några af Mukenges krigare, ty först skall jag försöka vinna flickan genom list, och först om detta slår fel, måste du hjälpa mig med din makt! Dessutom vore det nödvändigt att du försvarar flickans och min flykt!

Lulua-Scheri ingick med glädje på Gommans förslag. De afhandlade allt mycket noga och derpå begaf han sig med Gomma, den lille bejanten och stationens folk till Mukenges läger. Här herskade redan tidigt på morgonen ett rörligt lif.

Lulua-Scheri begaf sig med Gomma till Mukenge och meddelade denne, hvad de förehade.

Mukenge gladdes deröfver, att Lulua-Scheri ville hämnas på kiokhöfdingen.

Han erbjöd Gomma och Lulua-Scheri en hel afdelning af sina krigare, men Gomma afböjde detta med den anmärkningen, att han endast behöfde några få af Mukenges krigare.

På eftermiddagen hade den lilla expeditionen kommit så långt, att man kunde fara till andra stranden af Luluaflo den.

Gomma förklarade, att han först nattetid kunde bryta upp från andra stranden.

Sedan man kommit dit afvaktade man derföre natten, hvar efter de tyst fortsatte sin väg längs efter floden. När man efter en timma ankom till gårdagens slagfält stannade Lulua-Scheri med sitt folk.

Endast Gomma och en af Mukenges krigare började sina efterforskningar på sjelfva slagfältet.

Lulua-Scheri visste icke hvarför Gomma och den andre hade skiljt sig från de öfriga. Men när han efter en timma kom till baka, blef det klart för honom, att de hade sökt kiokernas spår.

— Har ni funnit dem?

— Javisst, herre, och jag tror, att vi snart komma till kiokernas läger!

— Hvaraf kan ni sluta till det?

— Af det friska blod, som jag sett; man har der för några timmar sedan slagtat en get.

Lulua-Scheris hjerta klappade glädt vid dessa ord.

Tysta smögo sig Lulua-Scheris ledsagare öfver den nedtrampade gräsmattan. Vid midnattstid gaf Gomma plötsligen tecken att stanna.

Lulua-Scheri stod icke långt ifrån den gamle lejonödaren och spejade ut i den halfmörka nattluften. Han kunde ingenting se, emedan hans ögon ej voro vana vid att urskilja föremål på afstånd.

— Hör du, hvite man, hvad som sker der borta?

Gomma pekade bärtåt, och Lulua-Scheri försökte att urskilja någon ton, ty det föreföll honom, som om han hört sång på afstånd.

— Kiokerna begrafva sina döda! fortfar Gomma hviskande. De äro säkra på, att ingen fiende förföljer dem, ty annars skulle de icke afhemtat sina döda, för att begrafva dem! — Det är ett gynnsamt tecken för oss, hvite man!

— Huru då?

— De hafva då icke utställt några vaktposter, och vi kunna närma oss kiokernas läger på tio leopardsprängs afstånd!

— Gomma, sade han nu till gubben, männe kiokhöfdingen tillfogar Lilly något ondt i natt?

— Hvite man, jag vet, hvad du menar, lyckan är med dig. Om likens begrafvande blef uppskjutet till i morgon, så skulle

glädje och krigsdans råda i lägret, ty kiokerna äro mycket modiga och draga sig först tillbaka, när de tre gånger blifvit slagna!

— Men hvad skola vi göra i våra fienders läger?

— Följ mig, så skall du få veta det.

Mera än en half timma fortsatte karavanen sin färd genom det manshöga gräset, tills Gomma åter stannade och gaf tecken till stillhet.

Han vinkade den lille Pitti till sig, lyfte honom upp på sina axlar och sade till honom:

— Nå, Pitti, hvad ser du? — Se rakt fram!

Den lille måste anstränga sina ögon för att kunna se, det som Gomma ville veta.

— Kusin, sade han plötsligt. Kiokerna tåga nu tillbaka och släcka ut elden!

— Ah! sade Gomma. Allt tyckes gynna vårt företag!

— På hvad sätt frågade Lulua-Scheri hastigt.

— Om de släcka ut elden, så tro de sig icke blott fullkomligt säkra, utan de äro i begrepp att komma tillbaka!

— Jag förstår icke din plan!

— Kom med, herre, så får du se!

Denna upplysning var den enda Gomma lemnade, till och med när de voro i lägrets omedelbara närhet.

— Stanna nu här, hvite man, jag skall försöka att smyga mig på kiokerna! Först måste jag veta, om missionärens dotter är här i lägret, eller om hon redan blifvit förd inåt landet.

Med dessa ord ilade Gomma bort.

Alla voro de väl rustade för ett öfverfall. Hvar och en medhade ett välfyllt kruthorn, och bössan var i bästa ordning.

Dessutom var hvarje mukengekrigare beväpnad med tveeggade knifvar, medan Lulua-Scheris egna tjenare hade små stridsyxor.

Sjelf höll Lulua-Scheri sitt utmärkta bakladdningsgevär. Hans ögon irrade än åt höger, än åt venster, ty det var honom obegripligt, att kiokerna icke hade utställt några vaktposter.

Och likväl var det så.

I fiendens läger herskade djup stillhet. Alla sov. Endast den lilla hjordens herde var vaken.

Han ville just gå förbi en buske, då en gestalt liksom växte upp ur jorden framför honom och innan han kunde utstöta något hjälprop, fattade tag om hans strupe.

Gomma hade afpassat det ögonblick, då herden passerade ett mörkt ställe.

— Icke ett ord, — icke ett ljud, hviskade han i den anfallnes öra, annars —

Han hade dragit fram två knifvar från gördeln och lät dem glimma i månskenet.

— Hvad vill du? stönade herden.

— Jag vill ingenting! Jag vill icke råna dig; jag skall icke göra dig något ondt, bara du talar sanning, men annars får du Gommas knif i din strupe!

— Hvad? främstötte han, Är du Gomma? — Gomma, den store lejonödaren!

— Det är jag! Se mig bara i ögonen. Jag fruktar lika litet för din blick, som för de lejon, jag stått gent emot och hvilka jag alla fält! Då du känner mitt namn, så vet du hvem jag är; och bikta nu!

— Hvad vill du veta?

— Hvar är Lejonklo, er höfding?

— Han är i lägret.

— Sofver han?

— Ja!

— Hvar är den hvita flickan, som han röfvat hos Mukenge? Herden tycktes tveka ett ögonblick, men sade derpå:

— Flickan är förd till det tält, som är beläget bredvid Lejonklos.

— Hvad ämnar Lejonklo företaga med flickan?

— Jag vet icke, men man påstår att han vill föra henne med sig inåt landet och göra henne till sin hustru.

— För mig till det tält, der flickan finnes.

Herden såg stort på den talande.

— Hvarför vill du blifva förd dit, Gomma?

— Emedan det behagar mig! — Och du tiger! — Du skall tiga som grafven, ty jag gifver dig vackra och rika skänker! — Här, här; se här!

Gomma kände kiokernas natur. Han hade tagit kruthornet från sin gördel och räckte det åt den svarte herden.

— Skaka på det, så skall du finna, att det är hundra skott i det! — Besinna, för det kan du köpa dig fyra qvinnor; du kan köpa dig slafvar! — Och hör, mera! — Dessa perlor äro dina och ännu mera, om du hjälper mig att hemta flickan ut ur tältet. — Sedan går du med till Mukenge, och der skall du få två jagtbössor.

Utsigten till dessa gåfvor lockade herden.

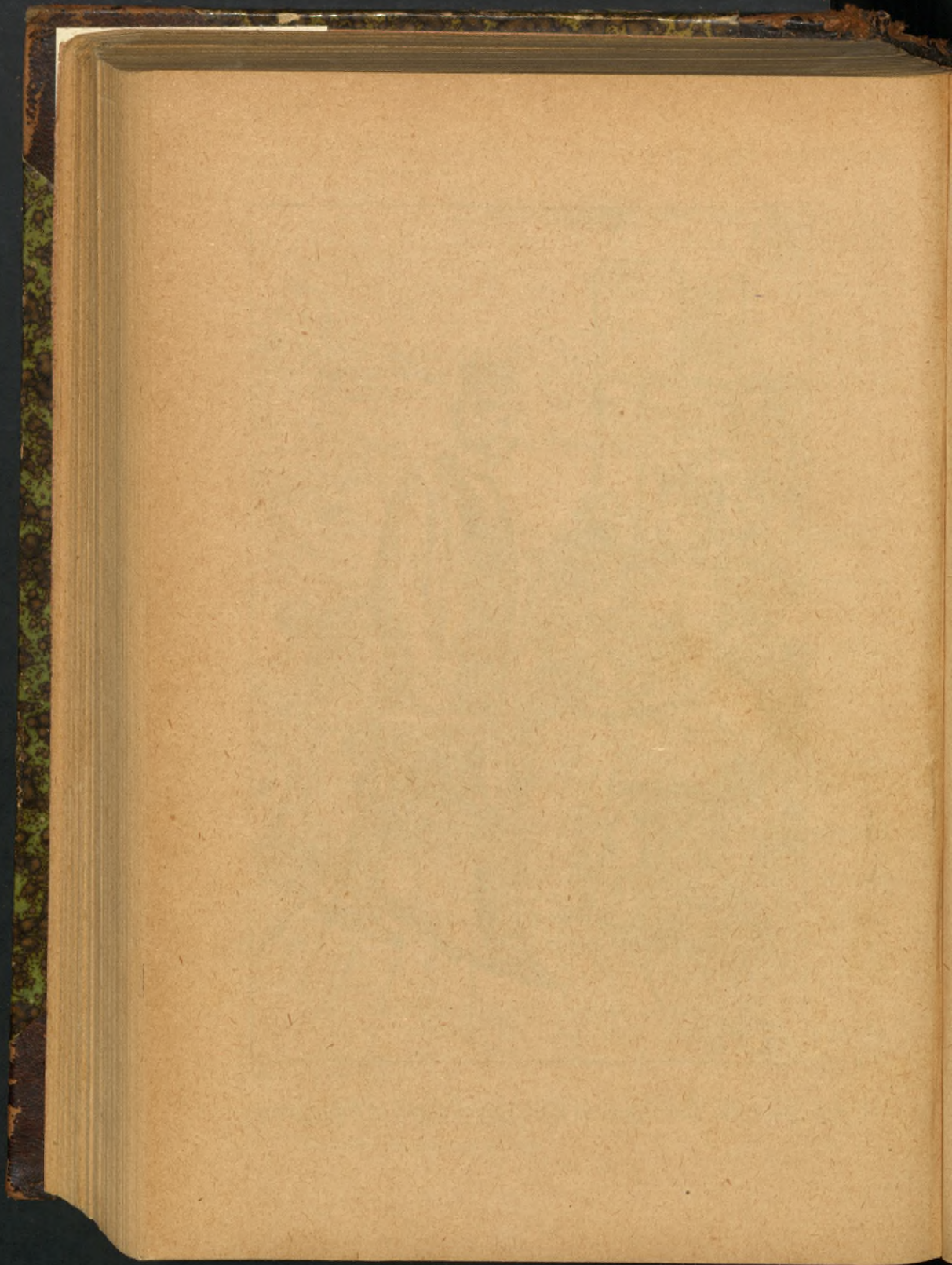
— Godt, hviskade han, jag skall följa med dig, men du skall lofva mig vid den store anden, att du skall gifva mig allt hvad du lofvat.

— Allt! — och ännu mera, ty både flickans fästman och fader skola gifva dig skänker!

Herden jublade af glädje.

73) Just som han stigit om bord, ringde fartyget till afgång.

— Ja, jag skall göra allt! Kom och följ med mig!

De båda smögo sig fram till det tält, der Lilly var. Gomma och hans följeslagare kröpo på händer och fötter fram till tältet. Gommans fingrar darrade, när han skar en remna i tältväfven. Oaktadt denna rörelse utfördes mycket försigtigt, hade Lilly likväl märkt densamma.

Ett undertryckt skrik kom från hennes bröst, ty hon trodde ej annat, än att höfdingen kom för att besvara henne på något sätt.

— Lulua-Scheri, Lulua-Scheri! hviskade Gomma så tyst som möjligt.

Lilly trodde sig drömma när hon hörde detta namn.

— Hvem är du? frågade hon.

— Gomma, lejonödaren, svarade denne. Vän till Lulua-Scheri. Derborta utanför lägret! — Väntar på dig! Tyst, tyst! Kom med mig! — Jag rädda dig!

— Hviskande gaf Lilly tillkänna, att hon hade förstätt honom.

Gomma var glad, att Lilly förstod honom.

I Lejonklos tält rörde det sig nu; straxt derpå fladdrade tältväfven.

Gomma såg Lejonklo sticka hufvudet ut från sitt tält.

Både Gomma och herden förblefvo tysta och stilla, för att icke förråda sig.

Till all lycka för Gomma och hans ledsagare drog ett moln framom månen, och på så sätt skymdes utsigten för Lejonklo.

Höfdingen drog sig tillbaka, då han icke märkt något misstänkt.

Sedan Gomma hört att höfdingen åter kastat sig på sitt läger, fortsatte han samtalet med Lilly.

Han uppmanade henne att följa sig.

— Hvarje ögonblick är dyrbart! hviskade han till Lilly.

Der borta vid den lille kullen är Lulua-Scheri, din herr fästman!

Knappt hade ordet »fästman» gått öfver lejonödarens läppar, förr än Lilly utstötte ett till hälften undertryckt skrik.

Detta hördes dock af Lejonklo.

Han sprang ut ur sitt tält, och hans blick irrade mistroget öfver lägerplatsen.

Han skyndade fram till Lillys tält.

Lilly hade emellertid redan krupit utgenom den på tältets baksida skurna remnan och såväl han som Gomma och den lille betjenten hade skyndat derifrån.

— Borta! — borta! utbrast höfdingen förargad.

Omkring hundra steg derifrån såg han de tre gestalterna skynda bort.

I nästa ögonblick var han åter i sitt tält, ryckte till sig bössan och smög sig efter de bortilande.

Dessa vände sig just om och lyssnade.

Plötsligt sprang herden åt sidan in i det höga gräset samt hviskade:

— Rädda er!

— Hvarför?

— Vänd er om! Ser ni? Det är han!

— Hvem?

— Lejonklo!

Ett ångestskrik ljöd genom luften. Det var Lilly, som i förskräckelsen hade uppgifvit det.

— Lulua-Scheri! ropade derefter Gomma.

Hans röst borde kunna höras af den anropade. Visserligen svarade icke denne; men samtidigt afsköt Lejonklo ett skott.

En kula susade emellan Gomma och Lilly.

Samtidigt hörde man Lejonklos kommando skalla genom luften. Nu hördes stridstrummorna, och Gomma och Lilly förstodo nu hvad som förestod dem, om de icke i rätt tid nådde Lulua-Scheri.

På lejondödarens uppmaning ilade Lilly som ett flyktande rådjur framåt.

Bakom de tre jagade nu omkring hundra af de ur sömnen uppväckta kiokerna.

Lulua-Scheri hade gått upp på kullen och såg, huru just de båda gestalterna kommo på 200 stegs afstånd ifrån honom.

— Hällen er beredda! ropade han till sitt folk. Nu tyst och ingen må genom något buller förråda, att vi äro här. Först på mitt kommando gifven I eld!

Folket svarade med ett hviskadt ja.

— Varen icke rädda, ty när kiokerna oförmodadt mötas af eld, så draga de sig tillbaka. De veta icke, huru många vi äro. Vi måste skjuta raskt efter hvarandra, och så mycket som möjligt taga sigte på hvar sin man. Hvar och en af er får af mig en vacker bössa till skänks, om vi slå tillbaka kiokerna.

Han fördelade derpå sitt folk i en linie och afvaktade tills Gomma och Lilly voro komna i hans omedelbara närhet.

Omkring hundra steg bakom dessa jagade de uppretade kiokerna.

— Ned till marken, Lilly! Till marken, Gomma! Och nu, lejondödare, visa hvad du kan! Bringa Lejonklos hufvud till Mukenge, och du skall vara den störste hjelte i Lulua!

Gomma svarade icke, ty han såg, huru faran växte den ena sekunden efter den andra.

Såväl han som Lilly kastade sig på marken och väntade med klappande hjerta på Lulua-Scheris kommando.

Kiokerna voro just 50 steg nära, då Lulua-Scheri gaf befallning att skjuta.

Hans folk, som redan någon tid blifvit öfvadt i skjutning, hade sigtat på hvar sin man.

Kiokerna började afstanna sitt rasande lopp och blefvo förskräckte och darrande stående på platsen, der deras kamrater rosslande sjönko till marken för Mukenges folks kulor.

Sjelfva Lejonklo blef så förbluffad af det oväntade angreppet, att han några minuter var obeslutsam, hvad han skulle göra.

Men derpå sprang han in bland sina krigare. Några ord voro nog; och så bar det åter i väg, för att nedgöra dem som hade vågat angripa kioklägret.

Månen trädde just åter fram.

Lejondödaren sprang upp och rusade emot Lejonklo.

Båda lade samtidigt geväret till kinden och nästa minut ljödo deras skott.

ETTHUNDRAFYRTIOANDRA KAPITLET.

Lockad fram ur gömstället.

Af många resande har underrättelsen om en stor sjö i närheten af Kassai bragts till Europa.

Kassai är sjelf en stor biflod till Kongofloden, som icke har sin like i Europa.

Vi hafva redan för våra läsare talat om elfbensskatten.

Enligt allmänna antagandet skulle den blifvit nedsänkt i sjön, men ingen visste, hvar den fanns.

Den vilde grefven från Europa, som icke var någon annan än baron Bernhard von Ingelfingen, lefde ett äfventyrligt lif i trakten af Kassai.

Ingelfingen hörde till de menniskor, som icke uppgifva så lätt ett en gång föresatt mål. För honom gällde det att komma i besittning af elfbensskatten.

— Jag har det! utbrast han. Jag skall förena mig med bakiterna. Det är den största negerstammen! De äro vilda och krigiska och skola snarast förmås att handla gemensamt med oss mot de stammar, som vilja förhindra mig från tillträde till sjön.

En af de infödda, som befann sig bland den vilde grefvens rådgifvare, höjde nu sin röst och sade:

— Hvite man, besinna, att du aldrig får säga till bakiterna, hvad du vill här, ty ingen kan vara misstrognare än de! — Men gå till dem och säg, att du vill skaffa dem nya vapen och krut; du skall då vinna anseende bland dem! — Du har ju ofta nog sagt oss, att du kan få vapen nog! Gå till bakiterna och säg att du vill göra dem lyckliga och öfvervinnerliga, så skall du nå ditt mål!

Ingelfingen insåg att hans rådgifvare hade rätt.

Öfver en vecka varade underhandlingarne med bakiterna, tills man äntligen enades om, att den vilde grefven skulle mot

levererandet af hundra gevär och en stor mängd krut få slå upp sina bopålar der.

Ingelfingen hade velat jubla, men han lade band på sig inför sin omgifning och behöll glädjen inom sig.

Det gällde nu för honom att finna en plats vid stranden, som både tillät närmandet till sjön och samtidigt tjänade som en slags fästning.

Denna plats var snart funnen.

För att vara säker hade han förpligtat sig att först inom ett halft år lemna de lofvade gevären och krutet.

Ingelfingen hörde talas om, att hos balubastammen ätven bodde en hvit man med sin unga fru, som man trodde henne vara.

Den vilde grefven hade icke den ringaste aning om, att den ankomne var hans dödsfiende och att denne sökte honom.

Under de sista åren hade åtskilliga hvita satt sig ned i närheten af Kassai.

Ingelfingen visste skickligt behandla bakerterna och öfvertala dem till ett krigståg emot balubastammen.

Dessa senare hade märkt hvad bakerterna förehade, och de rustade sig äfven, samt afbröto de vänskapsförbindelser, hvori de stått till bakerterna.

För Horst von Falkenberg, ty denne var den hvite man, som bodde bland balubafolket, utgjorde detta ett stort hinder för inhemtandet af underrättelser.

Han visste att Ingelfingen fanns vid Elefantsjön, men då baluboerna sagt honom, att åtskilliga hvita vistats här under de sista åren, så var han oviss, hvem den hvite mannen hos bakerterna kunde vara.

Och dock måste han veta det. Kunde det vara Ingelfingen? Hvem visste det?

Horst von Falkenberg hade icke som den vilde grefven kommit med en skara äfventyrare, utan hade endast några infödingar hos sig.

Den äldsta bland dessa, vid namn Marschalla, hade redan förut flera gånger varit förare åt resande samt var nu anställd som tolk.

Han talade nästan alla de språk, som förekommo vid Elefantsjön, samt var dessutom en erfaren man.

Redan innan Horst von Falkenberg kom till Baluba, hade Marschalla vunnit sin herres förtroende. Han visste också hvad som drifvit hans herre hit.

En afton satt Marschalla hos Horst och hans dotter på husets lilla veranda.

Han hade nyss återvändt från en tur, han gjort, för att inhemta upplysningar.

— Jag kan säga dig, herre, att den hvite mannen hos baketerna är den som du söker!

Grefve Horst darrade af rörelse.

— Har du sett honom, Marschalla?

— Nej, herre, det vore omöjligt! Du vet att baketerna hafva för afsigt att börja krig med baluboerna. Jag har icke kunnat komma in i deras byar, utan har endast af de baketer, som voro på väg till Kassai, erfarit huru den hvite ser ut, som är hos dem.

Efter Marschallas beskrifning insåg grefven, att det måste vara Ingelfingen.

Han beslöt sig dock för att öfvertyga sig sjelf.

Med sitt nya repetergevär i handen samt försedd med revolver begaf han sig nattetid jemte Marschalla i en båt ut på sjön.

Öfver halfannan timma behöfde båten för att komma till baketernas närmaste stora by.

Det var den, hvori Ingelfingen bodde.

Intet ljud hördes från land.

Allt låg i djupaste sömn, ty ingen kunde förmoda, att något öfverfall eller dylikt var att befara.

Båten följde nu stranden och både grefven och hans följeslagare forskade med sina blickar i den närmaste omgifningen.

— Der är en fiskarhydda, sade Marschalla. Fiskaren är en pratsam gubbe, och om vi gifva honom skänker, så skall han helt visst säga allt, hvad du vill veta.

— Skall han icke göra alarm, när han ser, att vi komma ifrån Baluba?

— Det skall han icke veta! — Ser jag ut som en baluba? frågade Marschalla. Jag har varit fyra år hos de arabiska slaf-handlarne, och ingen har i mig förmodat en baluba! Man trodde att jag var arab. Han skall heller icke känna igen mig! — Alltså framåt!

Marschalla gick fram mot hyddan.

Först när han var tjugo steg derifrån, kunde grefvens öga urskilja hyddan.

Marschalla antydde åt grefven, att stanna här, tills han väckt fiskaren. Derpå närmade Marschalla sig hyddan och klapade flera gånger på ett egendomligt sätt med händerna, under det han samtidigt sparkade lätt mot den stängda dörren.

— Öppna, gubbe! ropade han. Var icke rädd, jag är icke någon fiende, utan endast en man, som har gått ifrån den stora Kassai-karavanen och nu icke kan finna vägen!

Nu kom gubben närmare dörren och svarade:

— Du är icke ensam! — Kommer ni för att taga något ifrån mig, så misstager ni er, men om ni är vän, så skall jag öppna för er.

— Öppna bara, vi medföra skänker till dig!

Ordet skänker utöfvade sin verkan på fiskaren.

Några sekunder derefter var dörren öppnad och gubben stod i densamma.

Horst von Falkenberg närmade sig nu äfven hyddan.

— Se här är en hand full perlor, denna spegel, denna knif äro dina, om du vill säga oss, hvad vi önska veta!

— Hvad vill ni veta?

— Hvem är den hvite man, som bor hos eder?

Gubbens misstroende framkallades vid denna fråga.

— Din tunga är falsk! Nyss sade du, att du kom från en Kassai-karavan, och nu vill du veta, hvem den hvite mannen är!

— Tyst, gubbe! — Dessa vackra skänker får du, om du lemnar oss upplysning!

— Hvem den hvite mannen är, det vet jag icke, men man kallar honom den vilde fursten!

— Det ryckte till i grefven, när han hörde dessa ord.

— Hvad vill han hos eder? frågade Marschalla.

— Jag vet icke, men han lär baketerna ett nytt sätt att föra krig, för att besegra bakuberna.

Marschalla skattade och fortsatte:

— Hur ser han ut?

Gubben beskref Ingelfingen, och Marschalla öfversatte hans beskrifning för grefve Horst.

— Nu tviflar jag icke längrel sade grefven. Det är Ingelfingen, tack skall du ha, Marschalla, jag skall belöna dig därför!

Fiskaren omtalade nu äfven, hvar den hvite mannens bostad var belägen.

Efter en half timmas förlopp begäfvos sig båda ned i den lilla båten, och pilsnabbt gled densamma framåt samt bar grefven och hans följeslagare tillbaka till balubabyn.

Marschalla blef rikligen belönad för sin tjänst.

Grefve Horst von Falkenberg uttänkte en egendomlig plan för att locka baketerna ut från sina byar och förmå dem till en drabbning.

Han talade med höfdingen om denna plan, och denne måste lofva honom att icke meddela det ringaste derom åt sitt folk, på det baketerna måtte blifva så mycket mera öfverraskade.

Efter två dagar hade man förfärdigat en stor flotte af trädstammar. Ett andra lag trä blef fästadt ofvanpå de stora stammarne och omkring flottens kant inrättades ett slags bröstvärn, som var nära manshögt.

Tjugo småbåtar höllos äfven i beredskap, och grefve Horst von Falkenberg var ännu dagen för uppbrottet sysselsatt med att i den simmande fästningens inre företaga åtskilliga förberedelser.

När solen var i begrepp att gå ned, gaf grefve Horst tecken till affärd. Roddarne måste bringa det stora och ovanligt utseende fartyget till sjöns midt.

En dagen förut tillfångatagen baket hade blifvit återsänd till sin by, och åt denne hade man afsigtligt meddelat, att under natten skulle man taga upp den stora elfbensskatten. Denna underrättelse försatte baketerna i raseri. De rustade sig och gjorde sig stridsfärdiga, för att hindra balubafolket att taga upp skatten.

När den simmande fästningen stötte ut från land, ljödo krigstrummorna från baketbyarne.

Innan ännu solen hade försvunnit i vester, såg man ett antal kanoter skjuta fram på vattnet.

Horst von Falkenberg hade tänkt riktigt, när han antog att Ingelfingen måste befinna sig i en af dessa båtar.

För detta fall hade han redan gjort sina förberedelser, och han emotsåg oroligt det ögonblick, då han skulle kunna se sin dödsfiende i ögat.

Marschalla förde en af de lättaste och snabbaste båtarne. Han hade af Horst von Falkenberg fått i uppdrag att bemäktiga sig Ingelfingen, men icke döda honom.

För att nå detta mål hade han lofvat Marschalla sex gevär. Denne hade endast ögonen på den hvite mannen, som han skulle taga till fånga, och han bekymrade sig nästan alls icke om baketernas häftiga angrepp.

När dessa kommit i omedelbar närhet af den simmande fästningen, hade det blifvit mörkt.

Baketerna voro förvånade öfver den besynnerliga fästningen, som förblef på ett och samma ställe midt i sjön. Bakom densamma voro balubernas tjugo båtar uppställda, och i spetsen för dessa befann sig den, på hvilken Marschalla, Horsts trogne tjänare, kommenderade.

Ett genomträngande tjut ljöd från baketernas båtar — och straxt derpå smattrade ett antal gevär mot den simmande fästningen.

Horst von Falkenberg var beredd på detta angrepp. Han hade låtit göra bröstvärnet af starkt trä, och på yttre sidan var det klädt med en mängd hudar, bakom hvilka fanns ett lager sand.

En och annan af baketernas kulor slogo visserligen in i bröstvärnet, men de hade ingen allvarsam verkan.

Lugnt låg det väldiga fartyget alltjemt på samma ställe, och besynnerligt nog svarade icke baluberna med något krigstjut, såsom baketerna varit vana att höra. Hvarför icke? De skulle snart få erfara det.

Plötsligt steg en eldslåga upp på en af de höga stänger, som fanns på det stora skeppet.

Baketerna hade aldrig förr sett något dylikt.

Ett undertryckt utrop af ångest gled öfver vattenytan. I nästa ögonblick lågade uppe på den höga spetsen ett starkt rödt ljus och kastade ett klart ljussken öfver fästningens närmaste omgifning.

Baketerna voro förbluffade. De fruktade för ett obekant trolleri.

Knappt hade de hemtat sig från sin första förvåning, så hväste eldormar genom luften och gjorde besynnerliga svängningar rundt omkring dem,

Ett förskräckligt smattrande hördes och straxt derpå foro eldormarne bort till baketernas båtar. Dessa råkade i den största förvirring och ville vända med båtarne, för att återvända till stranden, då det med ens blef rörligt i den simmande fästningen.

Grefve Horst hade beordrat sitt folk att icke skjuta, förr än de tagit säkert korn på de fiendtliga båtarne.

Nu smattrade den första salfvan genom luften. Ett tjut från baketerna hördes.

— Här, — här, Marschalla, här är han!

Grefvens röst ljud genom luften, och straxt derpå sköt Marschallas båt fram till den kanot, hvori Ingelfingen stod.

Med förundrade blickar stirrade denne på den simmande fästningen, från hvilken han nyss hört rösten.

Han igenkände rösten. Den kunde icke tillhöra någon annan än grefve Horst von Falkenberg.

I samma ögonblick som balubabåten sköt fram till Ingelfingens båt, för att skilja denne från de öfriga, smälde och susade det i luften.

Ingelfingen visste, hvad som förestod honom. Han insåg, att baketerna hade blifvit öfverlistade och han bad derföre dessa rädda honom. Manskpet på bvarje båt tänkte emellertid endast på sin egen räddning, och han såg sig snart omringad af balubabåtar.

Raskt hade han lagt bössan till kinden och sköt blindt efter de båtar, som omgäfvade honom.

Två höga skrik ljödo genom luften. Kulorna hade nått sina offer, bland hvilka äfven den trogne Marschalla, som för sin djerfva handling måste böta med lifvet.

Ingelfingen grep nu sjelf i, och i nästa minut hade han arbetat sig ur det farliga läget, men nu flögo kulorna allt snabbare mot hans båt.

På grefvens kommando kommo nu äfven de andra balubabåtarne fram ur sitt gömställe och började förfölja den båt, hvarest Ingelfingen befann sig samt omringade snart denna.

En balubakrigare grep tag i kanten af Ingelfingens båt.

Ett skott ljöd, och träffad af Ingelfingens kula sjönk krigaren tillbaka i båten.

Baluberna ville hämnas sin kamrats död, och kastade sig nu från alla håll på Ingelfingens båt.

Ingelfingen insåg, att han var förlorad.

ETTHUNDRAFYRTIOTREDJE KAPITLET.

Räddad — förlorad!

Hos Mukenge herskade liflig rörelse. Oaktadt han hade medgifvit, att förföljandet af kiokhöfdingen skulle ske endast genom hans gästväns lilla skara, så harmades han dock och betraktade det som ett förhånande af hans makt, att kiokhöfdingen hade kunnat röfvat bort Lilly.

Äfven Mukenges folk delade sin befälhafvares åsigt.

Mukenge var raskt besluten att handla. Han indelade sina krigare i tre afdelningar, som på tre olika vägar skulle bryta upp till det ställe, der man förmodade att Lejonklo uppehöll sig.

Vi lemnade Gomma och Lejonklo i det ögonblick då dessa stodo midt emot hvarandra och samtidigt aftryckte sina gevär mot hvarandra.

Gomma sjönk till marken. Knappt hade Lulua-Scheris lille betjent sett sin släkting störta, så skyndade han fram till den djerfve lejondödaren, kastade sig ned bredvid honom samt grät och jämrade sig.

Lulua-Scheri stod med geväret vid kind, färdig att skjuta, och hviskade till Lilly: Fly ni, Lilly! Fly!

Antingen hade Lilly icke förstätt Lulua-Scheris ord eller qvarhölls hon på stället af förskräckelse. Utan att röra sig, såg hon på Lulua-Scheri och ville just springa fram till denne, då ett förfärligt krigstjut nådde hennes öron.

Kiokerna hade på sitt krigssätt dels i nedlutad ställning, dels krypande kommit fram i sin anförares närhet.

Innan Lulua-Scheri kunde förstå, hvad som försiggick, var han omringad af kiokskaran.

— Blif stilla, Lilly! hviskade Lulua-Scheri. Jag skall rädda er! — Antingen dör Lejonklo eller jag!

— Ingen strid, — ingen strid! bad Lilly. Jag är förlorad! Halsa min far och säg honom, att mitt sista ord, min sista helsing gälde honom!

Hvarje af talarinnans ord verkade på Lulua-Scheri som ett dolkstyg. Hans ögon spejade ängsligt omkring. Ännu förfogade han öfver åtta gevär. Men hvad kunde väl dessa uträdda mot kiokernas hundrade?

Ju mera Lulua-Scheri fick klart för sig, att han befann sig i en hjälplös ställning gent emot kiokhöfdingen, desto mera besluten och modig blef han i sina planer.

— Till mig, mina vänner! ropade han till sina svarta. Låt icke skrämman eder af mängden! Varen modiga och rädden edert lif, liksom jag nu skall rädda mitt!

— Hvad skola vi göra? frågade en af dem ängsligt.

— Till mig, och sedan efter mig! — Hvar och en, som ställer sig i vägen för oss, skjuta vi ned!

Knappt hade han sagt detta, förr än han lutade sig ned och fattade tag om missionärdotterns kropp.

Denna hade halft vanmäktigt sjunkit ned och kunde ej begripa, hvad som nu försiggick omkring henne.

Lejonklo märkte, att Lulua-Scheri ville fly. Darrande af raseri ville han kasta sig i vägen för honom, men Lulua-Scheris gevär blixtrade, och kulan susade förbi alldeles intill höfdingens hufvud.

På hans tillrop sköto hans ledsagare på hopen af de svarta och skyndade genom den halföppnade ringen.

Lejonklo uppmanade sitt folk till förföljande, men förbjöd samtidigt att skjuta på de flyende.

— Hvarför skola vi icke det göra? sade en underhöfding. Hvad angår dig den hvite mannen eller en hand full Makengekrigare?

— Dem bekymrar jag mig icke om. Men den hvita flickan måste blifva min, och jag skall sjelf föra henne till Elefantsjön. Tio gevär åt den som skaffar mig henne!

Lejonklos löfte framkallade jubel bland kiokerna. Oaktadt Lulua-Scheri redan vunnit ganska stort försprång, upphunnit de honom snart och omringade honom.

— Mod, Lilly, mod, sade han till den unga flickan och lät henne glida ned på marken.

Kiokerna tycktes obeslutsamma, hvad de skulle göra, när de sågo den unga hvita flickan ligga vid Lulua-Scheris fötter och denne stod beredd att skjuta. Kiokerna förstodo balubaspråket.

— Hvar och en, som tar ett steg närmare mig, har kulan i ögat! ropade Lulua-Scheri.

Hötelsen gjorde intryck på kiokerna, men derpå rusade de in på Lulua-Scheri, för att rycka till sig den på marken liggande flickan.

Flera skott efter hvarandra förmådde dock ej att afhålla dem, oaktadt flera af deras kamrater stupat. Nu svängde Lulua-Scheri bössan i luften och i nästa ögonblick träffade bösskolfven den närmaste negerns hjessa. Slaget var så våldsamt, att geväret gick i stycken.

Hans ledsagare voro redan öfvermannade, men ännu stod Lulua-Scheri upprätt framför de uppretade kiokerna.

Hans mod inverkade på de vilda gestalterna, så att de icke tilltrorde sig att taga den hvita flickan.

Redan andades Lulua-Scheri lättare, när han såg, att hans hållning gjorde ett gynnsamt intryck på krigarne.

Angestsvetten kom fram på hans panna, när han besinnade, hvilken lott som förestod Lilly, om hon föll i Lejonklos händer.

Hvar var denne? Lulua-Scheri skulle icke länge blifva i tvifvel derom. Plötsligt delade sig den omkring honom slutna ringen, och Lejonklo trädde fram till Lulua-Scheri.

— Gif dig, hvite man! Du ser att dina krigare ligga fängslade på marken och att du icke förmår något emot oss! Gif dig därför!

— Aldrig! svarade Lulua-Scheri.

Vid dessa ord hade han fattat revolvern.

— Tror du, fortfar Lejonklo, att du kan rädda dig? Visst icke! En vink af mig och du sjunker ned, träffad af hundra kulor! Ännu en gång, gif dig!

Lulua-Scheri hade lyftat Lilly upp från marken. Han tryckte henne intill sig.

— Tillbaka! skrek Lulua-Scheri. Jag skall aldrig utlemna denna flicka åt dig! Hon är min fästmö! Gå tillbaka, Lejonklo! Vörda andras egendom!

Lejonklo såg sig omkring och sade derpå:

— Den hvita flickan är min, om hon än ligger i dina armar!

I Lulua-Scheris hjerna arbetade redan förtviffan.

— Lilly, vill du dö med mig? hviskade han till flickan. Du vet hvilken lott, som förestår dig!

— Ja, döda mig! framstötte hon. Döda mig och rädda mig från vanära!

Lulua-Scheri skälfde, när han höjde revolvern, ty han hade beslutat att först döda Lilly och sedan sig sjelf.

Hans hand darrade. Plötsligt såg han framför sig bilden af Inga von Tannenburg. Hvad ville denna bild i detta farans ögonblick? Ville den varna honom?

Endast ett ögonblick tvekade han. Detta var ödesdigert för honom, ty han hade icke märkt att en neger smög sig bakom honom.

Nu kände han först, huru dennes starka arm lade sig om hans hals.

Lulua-Scheri visste, att Lilly nu var förlorad. Denna visshet gaf honom jättekrafter. Det svartnade för hans ögon.

Ett raskt slag med revolverns kolf och negern tumlade be-dröfvad tillbaka.

Två skott ljödo. Lilly såväl som Lulua-Scheri störtade till marken.

Kiokernas glädjetjut varade icke länge, ty knappt hade Lulua-Scheri fallit, så hördes på afstånd täta skott. Förskräckta sågo kiokerna åt det håll hvarifrån skotten ljödo.

— Fly, fly! ropade en neger. Mukenges folk kommer!

Lejonklo darrade. Några korta befallningar och de svarta krigarne ilade derifrån. Pitti, Lulua-Scheris lille betjent framkom nu ur sitt gömställe och gick bort till sin synbart döde herre.

Denne låg med tillslutna ögon. En kort, afbruten rossling kom från hans strupe.

Pitti såg nu, att kioken hade kastat en snara om halsen på Lulua-Scheri samt dragit åt denna. Pitti lossade den så raskt som möjligt, och Lulua-Scheri andades nu lättare.

Ett glädjerop ljöd genom luften, när de första Mukengekrigarne framkommo till platsen, der de fångslade Mukengekrigarne och Lulua-Scheri befunno sig.

Medan en del af Mukenges krigare förföljde Lejonklo och ryckte missionärens dotter från honom, framstormade en annan afdelning af Mukenges folk.

När Lulua-Scheri åter slog upp ögonen, uppgaf han ett glädjerop och sprang upp!

Plötsligt utstötte han ett förtvifadt skrik:

— Hvar är Lilly?! — Hvar är Lilly?!

— Den lille Pitti kom fram till honom.

— Herre, kiokerna hafva stulit henne! De togo henne med sig bort!

— Kalamba Mukenge, utbrast Lulua-Scheri, hemta mig flickan tillbaka från kiokerna och jag skall gifva dig allt, hvad jag eger! Alla mina saker, mina gevär, mina vapen, Mukenge, blott skaffa mig flickan tillbaka!

— Godt! svarade Mukenge. Flickan måste återtagas, om vi så skola förfölja Lejonklo till Elefantsjön.

Lulua-Scheri hade med sin kula icke träffat Lilly, utan kulan hade susat förbi.

— Herre, hviskade den lille betjenten åt honom. Nu har Lejonklo henne fången och hon skall snart komma i Mukenges händer.

Lulua-Scheri rättade sig upp och blickade åt det håll, der kiokernas brinnande hyddor lyste som facklor. Åter ljöd ett vildt men gladt krigstjut på långt afstånd.

Hvad hade skett?

ETTHUNDRAFYRTIOFJERDE KAPITLET.

I fångenskapen.

När Ingelfingen såg sig omringad i sin båt, arbetade hans hjerna förgäfves, för att finna medel till räddning.

— Gif dig, nedrige skurk! ljud det i hans öra.

Ingelfingen ryckte till. Det var grefvens röst, som ropade dessa ord från den främsta båten.

Ingelfingen lade bössan till kinden, för att skjuta ned den, som hade ropat, men en balubakrigare sigtade på hans hand och träffade denna med en kula, så att han släppte geväret.

Nu insåg Ingelfingen, att allt var förloradt.

Han var i sin ungdom en skicklig simmare, och detta erinrade han sig nu och kastade sig i vattnet, der han försvann.

Förargad stod greve Horst von Falkenberg och såg efter honom.

— Tjugo gevär åt den, som hemtar honom lefvande upp ur vattnet!

Baluberna sågo förlägna på hvarandra.

Om det hade varit dag, så skulle helt visst flera af dem sprungit i vattnet efter honom, men nu vågade ingen, trots de rika löften, som greven gaf.

Balubabåtarna upplöste den kedja, som de bildat omkring Ingelfingens båt. De försökte att i vattnet finna den sjunkne, då plötsligt ett vildt krigstjut ljud från stranden och straxt derpå bakaternas krigare blefvo synliga.

Nu stötte ett stort antal båtar ut från stranden och begäfvos sig till det ställe, der den stora flottan, balubernas flytande fästning befann sig.

Greve Horst insåg, att striden nu skulle blifva ojemn.

Han lät därför ro sig tillbaka till flottan och gaf tecken åt baluberna, att afstå från förföljandet af Ingelfingen och rädda sig

sjelfva. Några båtar styrde till flotten, andra flydde utåt den spegelblanka sjöns yta.

Den stora flotten, på hvilken det konstnärliga bröstvärnet var inrättadt, styrde mot Balubakusten.

Horst von Falkenberg stod stridsfärdig vid bröstvärnet.

De andra båtarne voro fastgjorda vid trädstammarne, och grefve Horst gaf sitt folk befallning att åter begifva sig på sina poster.

— Varen icke rädda! ropade han till de svarta. Så snart baketerna äro helt nära, skall jag kasta ett väldigt trolleri emot dem! Det gör eder ingen skada, utan bara baketerna! Stanna därför hvar och en på sin post!

De svarta, som redan blifvit förskräckta för grefvens fyrverkeri, och åter deri förmodade ett förskräckligt trolleri, tryckte sig så mycket som möjligt in i fartygets hörn, medan grefve Falkenberg, som hade försett sig med nödiga fyrverkeripjeser, lät framskaffa dessa till midten af flotten.

Nu närmade sig baketernas båtar. Ett hvinande hördes på det stora bamburör som fanns i flottens midt.

Derpå foro under väldigt brak och hvinande eldkulor åt det håll, der baketerna befunno sig.

Plötsligt sprungo eldkulorna sönder i luften och en stor mängd gnistor föllo ned på baketerna.

— Eld! kommenderade nu grefven.

Hans svarta krigare hade fått order att icke skjuta på meniskorna, utan på båtarne.

Snart trängde vattnet in i baketernas båtar, och dessa begynte sjunka.

Grefven kunde noga iakttaga allt, emedan han på den höga stängen hade tändt en stor bengalisk eld. Stolt simmade fästningen fram på den spegelblanka vattenytan. Roddarne förde den närmare Balubakusten.

Baketerna insågo, att de intet kunde uträtta mot detta stora trolleri.

De hade aldrig förr sett ett sådant fyrverkeri. De flydde därför åt alla håll, och snart tycktes det som om striden för denna natt skulle vara slut, men några af baketernas kanoter hade följt den simmande fästningen och tycktes nu vilja angripa densamma.

Men deras kulor stannade i de skyddande sandpåsarne som beklädde bröstvärnet.

På bröstvärnet låg en del små raketer.

Just när baketerna kommo i närheten, tände grefven dessa raketer, och liksom eldormar forö de genom luften in bland baketernas båtar.

Då raketerna foro in i båtarne och först der exploderade, så råkade de deri varande baketerna i förvirring och skyndade så fort som möjligt tillbaka till sitt hem.

Baluberna voro glada öfver, att de vunnit en seger öfver baketerna.

De hängåfvo sig fullständigt åt sin glädje, medan grefve Horst von Falkenberg skyndade till sitt hus och här med darrande röst berättade för sin dotter, att Ingelfingen verkligen hade uppehållit sig der borta bland baketerna, men att nu kanske hans mun för alltid blifvit stum.

— Hur så frågade Erna.

— När han såg sig omringad af oss, föredrog han döden i vattnet framför fångenskapen!

Ernas panna fördystrades. Hon såg upp till sin djupt upprörde far. Denne drog sitt barn till sig och sade:

— Förtvifla ännu icke, min Erna; ännu gifver jag icke allt förloradt!

Snyftande smög hon sig intill sin faders bröst. Hon visste hvad som försiggick inom grefvens bröst.

I dennes inre rasade en fruktansvärd kamp, ty för hans själ stod den tanken, att om Ingelfingen verkligen funnit döden i vattnet så skulle alla hans bemödanden varit förgäfvos.

Denna tanke nästan nedtryckte honom, men dock gaf han sig sken af, som om han med mannens värdighet bar ödets skickelse.

Han ville, han kunde, han fick icke visa sin dotter, hvilken smärta Ingelfingens försvinnande förorsakade honom.

Erna sökte så mycket som möjligt att trösta sin far, och han låtsade som om hennes ord lugnade honom.

Emellertid hade det blifvit morgon och naturen tog ut sin rätt. Grefven somnade.

Emellanåt for han förskräckt upp i sömnen, och Erna förstod deraf, att det förflutnas förfärliga bilder ännu alltjemt uppökade för honom.

Erna sjelf kunde icke sofva.

Plötsligt hörde hon ett ropande och stojande utanför huset.

Hon skyndade ut för att se, hvad det var, och hon kom tids nog för att se, huru man omringade en baluber och denne begynte berätta för sina kamrater.

Erna kunde icke förstå hvad han sade, men hon förstod att det var något viktigt.

Raskt begaf hon sig in i hyddan och väckte sin far. Denne sprang upp och gick ut, samt fann att det var en baluba kommen som varit tillfångatagen hos baketerna, men rymt ur fångenskapen.

Han berättade att den hvite mannen, som bor hos baketerna ville företaga ett stort krigståg mot baluberna.

Grefvens blick klarnade.

— Han har då icke drunknat?

— Nej, herre, den hvite mannen är en mycket skicklig simmare. Baketerna äro glada deröfver.

Erna stod i sin fars närhet.

— Min bästa, gode far, kanske himlen dock är nådig mot dig!

En lindrig darrning lopp genom grefven, när han blickade i sin dotters ögon.

— Mätte himlen gifva det, hviskade han. Jag andas nu lättare och gläder mig, att det gått så! — Om Ingelfingen hade dött, skulle brodermordets förbannelse blifvit tyngande på mina skuldror, och jag skulle icke kunnat försvara mig.

— Jo, min far! Besinna hvad som står uppskrifvet i den röda boken.

Det är nog godt och väl, men det är icke något bevis, mitt barn! Jag kan icke känna mig fri, förr än jag har den nedrige i mitt våld.

— Jag skall bedja Gud derom, min far, att han låter din önskan gå i uppfyllelse.

— Gör det, mitt barn, men gå nu in. Jag skall gå till Muene-Malolo och rådslå med honom.

Erna begaf sig tillbaka in i huset, medan grefven gick till balubahöfdingens bostad.

När grefve Horst återkom till sin bostad, omtalade han för sin dotter, att kriget mot baketerna nu var en beslutad sak och att följande dag skulle utvecklas en feberaktig verksamhet.

— Och nu hoppas, min far, att vid detta tillfälle Ingelfingen skall falla i dina händer?

Grefve Horst teg. Hans blick var rigtad mot marken, och han endast skakade lätt på hufvudet.

— Hvad ämnar du företaga, min far?

— Låt mig behålla denna sak för mig sjelf ännu något, och jag skall sedan meddela dig allt, som jag skall utföra med balubakrigarne!

Erna visste alltför väl, att när hennes far på detta sätt yttade sig, gagnade det ej att tränga på honom.

Hon teg därför.

På aftonen tog grefve Horst afsked af sin dotter.

— Det är ingen lätt uppgift, jag företager mig, men himlen skall bistå mig och understödja mitt företag.

— Jag skall under tiden bedja Gud att du måtte lyckas!

Det hade verkligen lyckats för Ingelfingen att simmande uppnå stranden.

Men vid framkomsten sjönk han utmattad ned och låg som liflös.

Plötsligt kom han åter till sans.

— Ah! framstötte han. Hvad ser jag der i hörnet?! —
— Ett hvitt ansigte! — — Hvad vill du?! — — Ah! — — Det är den olycklige Wolf von Falkenberg! — — Hvad vill du, Wolf, hvad? — —

På de som åhörde Ingelfingen, gjorde det ett fasligt intryck. Med vidöppen mun och vidt uppspärade ögon stirrade han mot ett hörn, der enligt hans föreställningar Wolf von Falkenbergs kropp skulle uppdyka. Hans ögon trädde nästan ur sina hålor.

— Hvad säger du?! utropade han ångestfullt. Har du kommit för att fordra räakenskap?! — Ah! Hvad vill du hafva för räakenskap? — Du påstår att jag mördat dig? — — Bort, spöke! Släpp mig, Wolf, för Guds skull, du tillsnörer min strupel — — Bort, Wolf — bort!

Baketerna ansågo det för feberfantasier och trodde, att den hvite mannen skulle omkomma af sjukdom.

Ingelfingen sprang nu upp och trängde karlarne undan.

— Undan, ni svarta dj-r, — Wolf är er kamrat! — I viljen mörda mig! — Mitt gevär! — — Hvar är det? — — Ah! — — Wolf, släpp mig! — — Hu! — Du sticker mig! —

Som en rasande slog han omkring sig, men nu grepo negererna tag i honom och fasthöllo honom.

Emellertid hade grefve Horst von Falkenbergs båt gjort en omkrets kring klipputsprånget och derpå tyst lagt till vid stranden.

Grefven och hans följeslagare stego i land.

Ingen af baketerna befarade något öfverfall, och de hade lugnt begifvit sig till sina sofplatser.

Blott från Ingelfingens hus lyste ännu ljus. Nu närmade sig afgörandet.

Grefve Horst von Falkenberg hade ingen aning om, hvarföre det brann ljus hos Ingelfingen.

Han såg genom en springa på dörren och visste nu tillräckligt.

Plötsligt rycktes han ur sina tankar af ett förfärligt skrik från Ingelfingen.

Äfven baluberna funno skriket besynnerligt.

Grefven såg, huru fetischeron och baketerna kastade sig öfver den yrande, men febern tycktes förläna honom jättekrafter. Han stötte undan de hjälpande och stod nästa ögonblick på fötterna.

Som en vansinnig stirrade han på ett ställe i rummet, för några gånger med handen genom luften, liksom ville han förjaga ett spöke och skrek derpå:

— Wolf von Falkenberg, ur mina ögon! — Eländiga spöke!
— Hvar är min bössa? — Skjut honom! Undan du eländige!
— Undan! — Undan! — Undan! —

Hans röst arbetade och blef allt högre.

— Du är ju död, — längesedan död och begrafven! —
— Hvarför stiger du upp ur din graf och förföljer mig?

Grefve Horst förstod nu, att Ingelfingen befann sig i feberfantasier och att bilderna från förflutna tider gjorde sig påmint hos honom. Grefven sade tyst för sig själf:

— Det förefaller mig, som om himlen ville gifva mig en fingervisning! Jag måste handla!

Baketerna sprungo just åter på den rasande och ville på en vink af deras fetischerö kasta honom ned på hans bädd.

— Undan, eländiga! — Hvad viljen I? — Har han lejt er för att bringa mig i hans våld? — Nej, det får icke ske! — Eländige, hvad vill du? — Jag har ju stuckit ihjäl dig! — Undan, undan, Wolf von Falkenberg! — Hvad vill du?

I detta ögonblick stötte grefve Horst von Falkenberg upp hyddans dörr. Med bössan i hand steg han in i det lilla rummet. Ett ångestskri hördes från baketerna.

Baketernas fetischerö stod och arbetade med händerna i luften, liksom för att förtrolla och besvärja den, som så oförmödat kommit in i Ingelfingens hus och stod framför dem.

Grefve Horst von Falkenberg fästade ej något afseende vid trollkarlens besynnerliga rörelser utan gick några steg längre fram och utropade derpå med dundrande röst till den rasande.

— Icke Wolf von Falkenberg förföljer dig, eländige, utan det är den som förföljer dig, hvilken du har betecknat som hans mördare! Nu kommer den allsmäktiges hämnd! Skurk!

Vid de sista orden hade grefve Horst gripit tag i Ingelfingens bröst och skakade den febersjuka. Baketerna flydde ängsligt till fönsterna, för att försvinna genom dessa. Ett skratt ljud dem tillmötes utifrån.

Baluberna hade väl besatt fönster och dörr samt stodo skjutfärdiga.

— Baketer! ropade nu tolken till de i hyddan befindliga. Om ni förhållen er lugna, så skall intet ondt hända er, men så snart ni gören larm och förråden oss, så skola kulorna veta att träffa er! Ned på knä!

Baketerna förstodo, att de icke kunde uträtta något gent emot en sådan makt, och de kastade sig på knä, såsom tolken befalt dem.

Afven fetischeren förhöll sig lugn och insåg att någon undflykt icke var möjlig.

— Fram med strecken! befallde grefven. Fängslan och binden honom som en rasande hund! Den uslingen har aldrig betett sig som en menniska!

Två baluber sprungo in i rummet och inom några sekunder hade de snott starka streck om hans händer.

Ingelfingen stod fortfarande under inflytande af febern, och endast småningom återkom han till besinning. Plötsligt tycktes han hafva fått ett ljust ögonblick, ty han stärrade som en försviftad på greve Horst von Falkenberg; derpå tog han ett steg tillbaka och öfver hans läppar kom det:

— Grefve Horst von Falkenberg, är det du?

— Ja, eländig; det är jag! svarade grefven, i det han åter fattade honom vid bröstet och förde honom till dörren.

— Nu börjar hämnden, eländige! Nu skall du straffas för hvad du gjort! Ut med dig!

Horst von Falkenberg såg icke mera på baketerna, hvilka liksom rädda djur hade gömt sig i rummets hörn. Han såg icke heller mera på fetischeren, som ännu stod lik en stenbild i rummets midt, utan hans ögon voro uteslutande fästade på Ingelfingen.

Utanför hördes en undertryckt rossling. Fetischeren blickade dystert mot golvet och såde derpå ängsligt, vänd till baketerna:

— Den hvite mannen har funnit sin dödsfiende! Hör ni det? Nu dörr han der ute!

ETTHUNDRAFYRTIOFEMTE KAPITLET.

Elefantsjöns hemlighet.

Ingelfingens transporterande till balubernas by hade lyckats. Grefve Horst von Falkenberg hade fört den nedrige till sin hydda, oakadt baluberna hade sagt, att den hvite mannen skulle vara död redan följande dag.

Baluberna trodde nämligen att Ingelfingen skakades af sumpfebern, medan han i sjelfva verket endast led af följderna efter den förkylning, han ådragit sig vid badet.

De af grefven använda medlen verkade, och till icke ringa förvåning för baluberna var den hvite mannen redan följande dag feberfri.

Något dylikt hade baluberna ännu aldrig sett.

Från mun till mun, från hydda till hydda gick ryktet, att den hvite mannen var en stor trollkarl, ty sedan han använt sitt medel, hade den halfdöda vaknat till lif.

Ryktet om hans läkekonst trängde till de närgränsande byarne. Följande dag var grefven formligen belägrad af sjuka. Han hade medfört åtskilliga läkemedel från Europa och hjälpt så mycket han kunde.

Ingelfingen stod under den strängaste bevakning.

Muene-Malolo, herskaren af Baluba, hade åt den man, som han var så mycken tack skyldig, lemnat folk, på hvilka denne kunde lita.

Under dagens hetaste timmar blef grefven icke så mycket besvärad, men när det led mot solnedgången, kommo åter några baluber och bådo honom hjälpa sig.

Merändels var det folk som ledo af gamla uppbrutna sår eller hade sårnader på kroppen.

Ännu var det ganska ljust, när grefven såg en trupp baluber komma till hans hydda.

De hade af långa stänger gjort en bärbår. På denna bars en redan temligen till åren kommen man.

Vid första anblicken såg grefven, att karlen led af en bensårnad.

Båren nedsattes på en öppen plats framför huset, och nu måste tolken omtala för grefven, att mannen var en nära släkting till Muene-Malolo och hette Baschinga. Han led af en bensårnad sedan många år tillbaka, och den hade aldrig velat läkas.

När grefve Horst von Falkenberg undersökte sårnaden, fann han att karlens kropp hade motståndskraft, men att såret genom orenlighet hade antagit en elakartad karakter.

Den till underdoktor gjorde grefve Horst von Falkenberg lät hemta friskt vatten i stora kurbitsfat samt droppade deri några droppar karbolsyra. Nu blef såret omsorgsfullt tvättadt dermed, och derpå lade han ett lufttätt förband om såret.

Gubben sträckte slutligen på sig, smålog vänligt mot den hvite och sade derpå till tolken:

— Säg den hvite mannen, att jag skall göra honom rik, om han befriar mig från mina plågor. O, — hvad det gör godt, — hvad det gör godt, som han har gifvit mig!

Tolken öfversatte gubbens ord för grefven.

— Säg din vän, svarade denne, att om han följer mina anvisningar, så skall han snart åter kunna gå!

Af åtskilliga tecken såg grefven att karlen äfven hade feber. Denna måste aflägnas.

Från det lilla res-apotek, som grefven förde med sig, framtog han ett feberstillande medel och efter kort tid gjorde det verkan.

Om aftonen bar man gubben tillbaka till hans bostad, och följande morgon bar man som tacksamhet till grefven en mängd de herligaste frukter, som växa i balubabyarnes omgifningar.

Ingelfingen hade blifvit fängslad med kedjor och dessa kedjor voro fästade vid en påle, som man slagit ned i jorden. Han hade kunnat resa sig upp och gå några steg, men han blef liggande och stirrade dystert framför sig.

Flera gånger hade grefven velat börja ett samtal med Ingelfingen, men denne hade icke svarat.

Följande morgon fördes Baschinga åter till grefven. Oakadt han ej förstod den hvites språk och denne icke heller förstod balubaspråket, så tackade han dock grefven på det hjertligaste och sade honom, att han ville anförtro honom en hemlighet.

Tolken öfversatte hvad gubben sagt. Grefven såg på balubern och lät sin frågande blick hvila på denne. Genom tolken började nu ett kort, men innehållsrikt samtal.

— Du vill anförtro mig en stor hemlighet, Baschinga
Hvarför det?

— Jag har blifvit räddad från döden, och den fruktar jag
allra mest.

— Hvarför?

— Emedan jag då måste återvända till de stora andarne i
vattnet och taga hemligheten med mig!

— Hvad är det för en hemlighet?

Gubben Baschinga såg sig ängsligt omkring, liksom fruktade
han, att hans hemlighet skulle blifva hörd af folk, som kunde
missbruka hans förtroende.

— Säg mig din hemlighet, Baschinga! Du lättar då ditt
hjerta! sade grefve Horst von Falkenberg välvilligt.

— Låt allt folket gå ut! fortfor Baschinga halfhögt. Endast
du och den språkkunnige mannen skola höra, hvad jag nu vill
förråda för dig.

Grefvens hjerta klappade. Han kunde icke veta, hvilken
hemlighet som slöts inom den mannens bröst. Han hade blifvit
nyfiken och såg väntansfullt på gubben.

I stället för svar framtog gubben en liten messingsplåt och
räckte den åt den hvite läkaren.

Denne såg med största intresse på de egendomliga linier,
som syntes på plåten. Det var inga skrifttecken. Lika så litet
kunde han få någon bild af de egendomliga linierna, och han
frågade därför:

— Hvad betyder denna plåt?

Gubbens ögon lifvades.

— Se här, hvite man; du förstår kanske, hvad linierna
skola betyda, ty min far, Muene Malolo, herskaren af Baluba, har
skrattat ut mig och sagt, att det icke kunde vara sannt, som jag
har meddelat honom.

— Hvad har du sagt honom?

— Kom till mig!

Grefven lutade sig ned till gubben och denne tog den blanka
messingsplåten i handen.

— Se här! Dessa streck här äro sjöns gränser! Här är
Balubas strand, der är kiokernas strand och här är baketernas.
Hälen äro de stora träd, som växa hos oss. Och här från dessa
träd gå linier rakt utåt sjön, och der ligger skatten.

— Hvilken skatt?

— Hvite man! fortfor Baschinga. Har du icke hört talas
om elfenbensskatten, som sedan århundraden hvilat der ute på
sjöns botten?

— Jo! Man har berättat mycket derom, men jag har icke
trott det!

— Ah, tro det, ty när den store negerfursten bröt upp från Elefantsjön, för att bringa elefanthenet till kusten, så lefde min farfar. Han tillhörde de få, som voro närvarande, när elfenbensskatten sänktes. Kamorro lät döda alla, som voro närvarande. Blott min farfar undkom och ritade linierna på denna plåt, och de utvisa, hvar skatten ligger. Min far har sökt den, men icke funnit den. Äfven jag har i mina unga år sökt der ute i sjön men icke funnit skatten, emedan jag icke förstår, hvad alla linierna skola betyda!

Nu blef den lilla messingsplåten intressant för grefven. Han betraktade den närmare.

Det kunde icke vara annorlunda, än att de raka linierna måste beteckna vägen, som man hade att fara från stranden, om man ville komma till det ställe der den stora elfenbensskatten låg.

— Baschinga, sade grefven derpå. Ännu förstår jag icke, hvad linierna betyda, men jag anar det och jag skall hjälpa er att taga upp skatten. Låt din kusin Muene-Malolo komma hit, jag skall rådslå med honom och hjälpa er att taga upp skatten!

Baschinga utstötte ett glädjrop och for derpå flera gånger med handen öfver golfvet samt tog upp en handfull sand och gned sig med.

Hos baluberna uttrycker detta bruk den högsta glädje.

— Elfenbenet är ditt, du blifver sjöns konung, om du har Elfenbenet!

— Nej, Baschinga! Elfenbenet tager jag icke! — Jag är en hvit man, som är så rik, att jag kunde hålla fyratusen slafvar! Gubden såg förvånad upp.

— Hvarför har du kommit till Elefantsjön?

— Du har hört det, Baschinga, att jag har en dödsfiende, och denne hafven I fångat åt mig. Jag skall vara eder tacksam därför. Jag skall hjälpa er att taga upp elfenbensskatten och I skolen blifva herrar öfver sjön! — Det skall vara min tack för det I skaffade min dödsfiende i mina händer!

Baschinga förstod icke den hvite mannens handlingssätt. Han tänkte blott på sitt sätt, och kunde icke förstå att den hvite trollkarlen kunde tillbakavisa en så omätlig skatt.

Grefven underhöll sig ännu en stund med Baschinga och emottog på dennes uppmaning plåten.

Grefve Horst besåg gubbens sår ännu en gång lät derpå tvätta det liksom föregående afton, och derpå buro baluberna honom åter bort.

Baschinga lät icke bära sig till sin hydda, utan till höfdingens bostad, hvarest han berättade för denne, hvad han nyss sagt åt den hvite mannen.

Muene Malolo skrattade nu icke mera, som han förr hade gjort, när den gamle Baschinga berättade honom om elfbensskatten.

Han skickade straxt ett bud till den hvite mannen och lät bedja denne komma till höfdingens bostad.

Grefve Horst von Falkenberg skyndade dit och hörde af höfdingen, att denne var villig att forska efter skatten, som skulle vara gömd i sjön, så snart han slutat kriget mot baketerna.

— Men sätt dig nu, hvite man och meddela mig hur du vill gå tillväga, om baketerna bekrigade dig!

Grefven satte sig ned bredvid höfdingen och började för denne utveckla en plan.

— Ser du, Muene Malolo, om du har lockat baketerna in i bergsklyftan, som jag redan flera gånger har tillrådt dig, så måste dina krigare från höjden slunga stora trädstammar ned i djupet och på så sätt tillstänga klyftans ingång!

Höfdingen förstod förslaget och lofvade grefven att förbereda allt så, som denne hade antydt.

— Men hvad skola mina fartyg göra? fortfor Malolo.

— Medan du fasthåller baketerna i klyftan, måste dina fartyg och båtar ro öfver till bakaternas strand, och der måste allt sättas i brand!

Höfdingens ögon lifvades.

— Och baketerna hafva vackra qvinnor och många barn! — De hafva stora hjordar, allt skall vara mitt! — O, du hvite man, hvad du är klok! Jag skulle icke i hela mitt lif kunnat komma på den tanken att samtidigt angripa baketerna både till sjös och till lands!

Härefter förklarade Horst enskildtheterna för höfdingen.

Följande dag inlupo egendomliga underrättelser till Muene Malolos residens. Enligt dessa skulle baketerna redan vara på marsch till Balubagränsen.

Höfdingen hade gerna sett, om den hvite mannen hade anført hans trupper, men då denne på det bestämdaste förklarade, att han icke fick lemna sin dödsfiende ur sigte, så försökte han icke vidare öfvertala honom och ordnade endast allt så, som den hvite hade sagt.

En liten afdelning krigare blef skickad emot baketerna. De hade fått till uppgift att visserligen angripa fienden, men straxt anträda återtåget, för att locka de förföljande in i klyftan.

Krigslisten lyckades. Under skrän ohh larm marscherade baketerna genom sina besittningar, tills de kommit till Balubagränsen. Plötsligt erhöles de från sidan en liffig eld. Man hade stött på fienden, och nu rusade man med stormsteg emot den samma.

Baketerna jublade, ty de sågo baluberna fly.

De förföljda togo vägen in i klyftan och skyndade så fort som möjligt ut på andra sidan af densamma.

Baketerna följde hastigt efter dem.

Men i deras uppretade tillstånd hade det undgått dem, att på de båda bergsryggar, som bildade klyftan, fanns ett stort antal af fienden.

Dessa hade förberedt det så, som den hvite mannen hade sagt.

Väldiga trädstammar hade blifvit upptagna och förda till randen af klyftan.

Knappt hade klyftan blifvit fylld med omkring tusen man, när det plötsligt dundrade både vid utgången och ingången till klyftan. Väldiga trädstammar blefvo störtade ned i djupet. Några dussin af dessa stammar tillspärrade fullständigt ingångarne.

Nu sågo baketerna, att de hade råkat i en fälla. Ett tjut af raseri ljud genom skogen.

Ett antal af de djerfvaste baketerna försökte klättra uppför bergväggen, men nu började baluberna att rulla ned de i beredskap hållna stenarne, och dessa ryckte i sitt hastiga lopp ett stort antal baketer med sig ner i djupet.

På andra ställen blixtrade skott oupphörligt.

Hvarje baluber hade så vidt möjligt ställt sig bakom en sten eller någon annan upphöjning och sköt med största lugn på de i förtviflan varande baketerna.

Deras höfding försökte att bemäktiga sig ingången och på detta sätt anträda återtagets.

Men äfven derpå var man beredd. Ett nytt hagel af stenar föll ned på baketerna och slog dessa obarmhertigt. Och hvad stenarne skonade, det föll för de fiendliga kulorna.

De utanför kvarblifna baketerna stodo framför ingången till klyftan och förlorade tron på möjligheten af seger.

De kunde dock ej öfvergifva sina kamrater och försökte flera gånger klättra uppför höjden. Det lyckades dem icke. Allt mera rasande blef krigstjuset från baketerna och allt högre blefvo balubernas segerrop.

Redan led dagen mot sitt slut och det grymma mördandet fortfor ännu.

Aftonen kom med sin svalkande viud och uppfriskade ännu en gång de förtviflade baketerna, men de voro icke mera dugliga till någon energisk kamp.

Plötsligen klättrade ett antal svarta öfver de trädstammar, som tillstängde klyftans ingång och deras blickar rigtades åt trakten der den stora baketbyn låg. De ljusa lågorna flammade der förtärande deras hyddor.

Baluberna jublade. Af de väldiga lågorna förstodo baluberna, att deras lilla flotta hade fullgjort sitt hvärf och nedbränt baketernas by.

Blott få af baketerna voro ännu vid lif. Från mun till mun gick bland dem underrättelsen: Våra hyddor brinna; våra qvinnor och barn äro bortförda som slafvar.

Baketerna bådo icke om nåd, ty de visste hvilket öde som förestod dem, om de blefvo fångna. De aktade icke på de nedfallande stenarne eller de förbisusande kulorna, utan skyndade i riktning mot baketbyn.

Men de kommo för sent, för att kunna rädda något.

Baluberna hade redan förstört allt, bortfört hjordarne och släpat qvinnor och barn i fångenskap.

Ingen tänkte på ett förföljande af fienden. Baluberna drogo sig tillbaka och uppsökte sitt läger. Derherskade glädje och jubel.

Dessa jubelrop trängde fram till den hydda, i hvilken Ingelfingen befann sig.

Han frågade sin omgifning, hvad som hade skett, och dessa sade honom, hvad de genom bud hade fått veta. Ingelfingen suckade djupt.

Ännu hade han hoppats, att de tappra, krigsdugliga baketerna med lätthet skulle segra öfver baluberna, och nu måste han erfara att de nästan alla voro nedgjorda.

Med förvåning och fasa stirrade han på den, som lemnat honom denna underrättelse.

— Det är icke möjligt! utbrast Ingelfingen. Baketerna äro tappra, — de skola komma tillbaka och hämnas!

— Det är för sent, hvite man, sade berättaren. Baketerna hafva icke blott förlorat qvinnor och barn, utan äfven det nödvändigaste för ett krig.

— På hvad sätt då?

— Vid förstöringen af den stora byn hafva baluberna bränt upp hyddorna och dervid förstört baketernas krutförråd.

— Hvarför togo de det icke?

— De visste icke hvar det förvarades! Om det hade varit dem bekant, så hade de tagit krutet, men nu är det förstört af elden.

Ingelfingen hade kastat sig på sin bädd och öfvertänkte sitt förtviflade läge.

— Luta dig ned till mig! sade han till balubern. Vill du skaffa mig en skarp knif?

— Hvertill, hvite man?

— Fråga icke, hvartill! Jag vill hafva den, och jag svär dig att du skall blifva rikt belönad.

Balubern blickade ängsligt än på Ingelfingen, än på dörren.

— Jag förstår, hvad du vill! — Du vet att din dödsfiende vill ditt förderf, och nu vill du döda dig sjelf! — Nej, hvite man, jag skall icke skaffa dig någon knif, och nu måste jag bort, ty jag hör uppsyningsmannen ropa der utel!

Grefven var under tiden sysselsatt med förberedelser till att taga upp elfbensskatten.

Baluberna äro skickliga smeder. Grefven begaf sig till en sådan smed och beställde ett släpänkare.

Karlen hade aldrig förut haft en aning om ett sådant, men kom ändtligen efter flera misslyckade försök derhän, att han kunde framställa ett sådant.

En af de stora balubabåtarna sköt följande morgon ut på sjön med detta släpänkare.

I fören af båten stod grefve Horst och hade Baschingas lilla messingsplåt i handen.

Ju längre han studerade de deri inristade linierna, desto tydligare blef det för honom, hvar elfbensskatten skulle ligga.

Efter en timmas förlopp måste man hafva närmat sig ifrågasvarande ställe. På befallning af grefven släpptes nu ankaret i djupet, och roddarne måste ro sakta.

Muene Malolo stod bredvid grefven och följde med intresse dennes anordningar. Ankaret hade nått botten och rörde sig långsamt framåt densamma.

— Hvad skall jernet på sjöns botten? Det har väl inga ögon! förklarade Muene Malolo.

— Tro endast mina ord, Muene; om än tinget som vi kastat i sjön ej har ögen, så skall det dock göra sin skyldighet! —

Grefven afbröt sitt svar. En häftig ryckning på linan visade att ankaret hade stött på något hinder.

Ett glädjerop kom ur grefvens mun.

— Muene Malolo, kanske vi redan hafva funnit skatten! sade han till denne.

Grefven gaf befallning åt karlarna att upphöra med roendet och hjälpa till med att draga upp ankaret.

Släpänkaret var så inrättadt, att om verkliga elefanttänder fanns på sjöns botten, så måste det omsluta en eller annan af dem och fasthålla dem.

Ankaret hade icke hunnit ända upp till ytan, då negrerna utbrusto i jubel, ty de sågo två elefanttänder dyka upp med ankaret.

Muene Malolo bar sig åt, som om han blifvit tokig. Han kastade sig för grefvens fötter; tog hans hand och betäckte den med kyssar.

— Hvite man, sade han. Jag har alltjemt sett er göra de största konster, och jag tror också, att ni vet mera, än vårt folk! Hur skall jag tacka er? Hur mycket slafvar och hur mycket qvinnor vill du hafva? Allt, hvad som är mitt, är ditt, och hälften af skatten skall vara din!

— Lugna dig, Muene, förklarade grefven. Jag vill icke hafva dina rikedomar, jag behöfver din hjälp.

— Hvilken hjälp?

— Att du ledsagar min fånge till kusten.

— Allt, — allt lofvar jag dig! jublade Muene, som just blickade åt det ställe, der ankaret drogs upp.

De uppdragna tänderna voro alldeles oskadade.

Grefve Horst hade, för att beteckna det ställe, der skatten måste finnas, medtagit flera tomma flaskor samt bundit starkt garn om deras tunna hals och deri fästat stenar. Dessa lät han kasta i sjön. Stenarne sjönko till botten, medan de väl korkade flaskorna stannade på ytan.

— Är det något trolleri, som du gör med skatten? frågade Malolo ängsligt.

— Nej, min vän, svarade grefven. Jag vill blott beteckna stället der skatten finnes. Det kan vara möjligt att endast en liten del af skatten finnes här, och det öfriga på något annat ställe.

Grefven hade dragit en linie på plåten, som var försedd med åtskilliga punkter.

Med rätta slöt han till, att man vid sänkandet af skatten icke hade lagt allt på ett ställe, utan sänkt den i en omkrets.

Ankaret blef utkastadt ännu en gång och på grefvens tillrop drefvo roddarne båten åt sidan.

Man hade farit omkring fem minuter när det vid botten släpande ankaret åter stötte på hinder.

Baluberna drogo det åter upp och åter hängde en stor elefanttand i ankaret.

På detta sätt fick grefven visshet om, att delar af den sagolika skatten fanns på olika ställen i sjön. Öfverallt der han funnit sådana ställen, blefvo flaskor sänkta.

— Nu skall du taga din stora flotte, och dina smeder måste göra ett stort antal sådana ankare, så att du kan fiska upp allt elfenbenet!

Muene Malolo stirrade på den talande.

— Och du, — hvad tager du? frågade han.

— Ingenting! svarade denne. Elfenbensskatten ligger på den sidan af sjön, der ditt land är, och ingen af de andra stammarne kan därför göra dig det stridigt.

— Men du har upptäckt skatten! svarade höfdingen. Hälften deraf tillhör dig!

Åter smålog grefven och lugnade höfdingen, i det han förklarade, att han icke behöfde hans rikedomar.

Nu begaf man sig tillbaka till kusten. Baluberna stodo i präktig krigsrustning vid stranden, ty höfdingen hade tillkännagifvit för dem, att om skatten fanns, så skulle han gifva signal med en hvit flagga. Denna fladdrade nu vid masten.

Alla jublade, när Muene höll upp de funna elefanttänderna. De enkla naturbarnen kastade sig i sin glädje på marken eller började uppföra krigsdansar.

Ända till aftonen varade balubernas jubel.

Som en löpeld spridde sig underrättelsen om den funna skatten.

Baketerna harmades på baluberna och beslöto att åter rusta sig till ett krigståg mot baluberna. Endast deras anförare förklarade, att det nu var omöjligt att angripa baluberna eller besegra dem.

— Då skola vi förbinda oss med kiokerna! utropade en af höfdingarne, som befann sig bland de församlade.

Föraren ryckte till.

— En båt fram, vi fara till kiokerna!

Baketernas bästa båt blef satt i vattnet och kort derefter befann sig höfdingen och hans hofstat i densamma.

Kiokerna voro just församlade framför sin höfdings hydda. De sågo den ankommande båten.

— Ah, baketerna äro slagna, de vilja förbinda sig med oss för att hämnas! Baketerna äro välkomna!

Baketerna blefvo emottagna med alla tecken till vänskap.

Baketernas höfding erfor att en stor kiokhöfding skulle om några dagar inträffa vid Elefantsjön.

— Han är en af mina bästa vänner! förklarade höfdingen. Denne kiokhöfding är Lejonklo och i hans sällskap befinner sig Jernhård.

Namnet Lejonklo var väl bekant vid Elefantsjön.

— Jag tänkte att Lejonklo hade sitt herravälde vid Kassai?

— Det har han haft, men det har gått honom på samma sätt som dig! Han stridde mot Mukenges folk och dessa anfördes af en hvit, liksom baluberna, då de nedgjorde eder.

— Mätte jorden uppsluka de hvita!

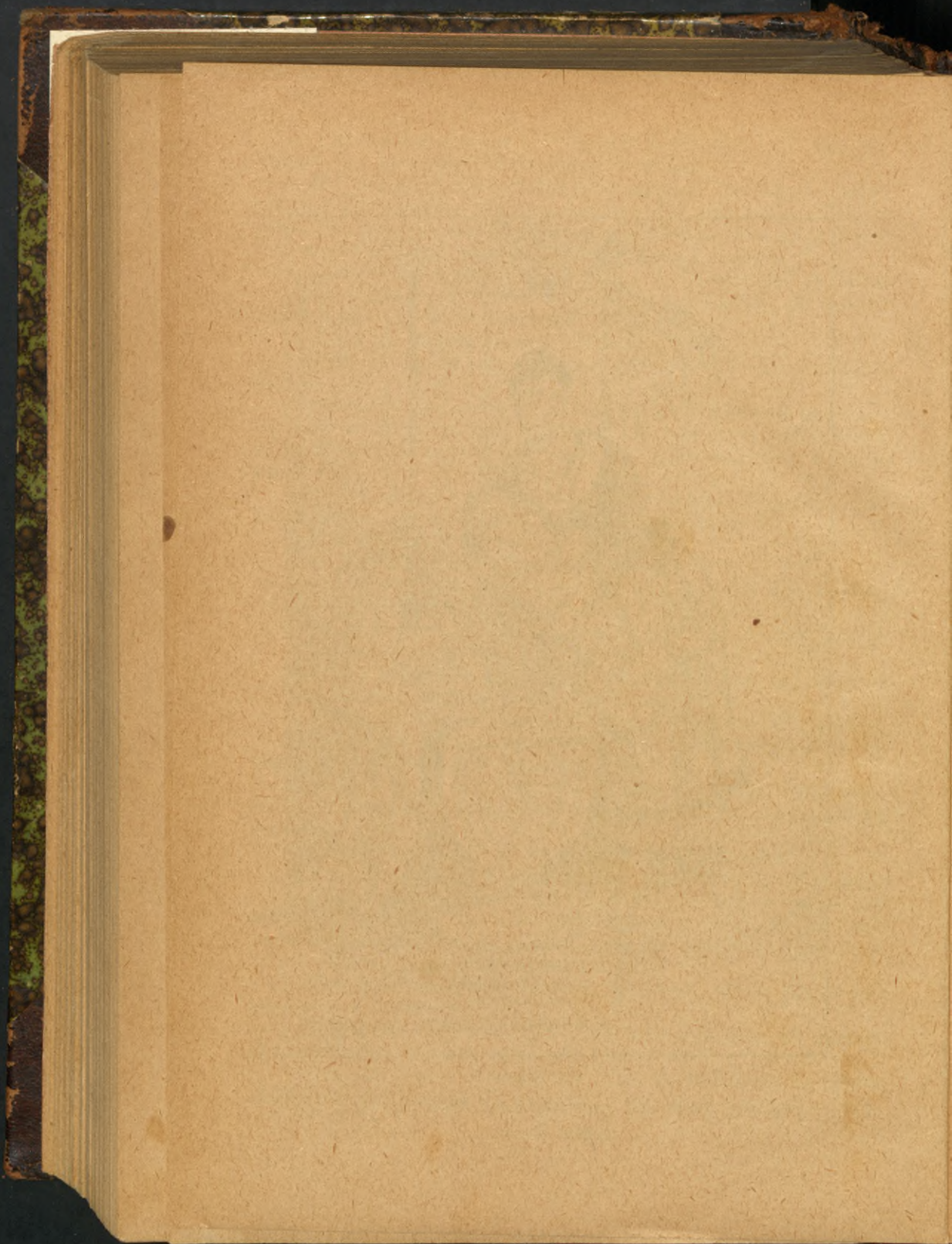
Man beslöt sända ett bud till baluberna, att de skulle dela skatten med kiokerna.

Kiokföraren lät bekantgöra i alla sitt lands byar, att männen skulle rusta sig till krig mot baluberna.

Men de hade misstagit sig, när de trodde att baluberna skulle låta det komma till krig.

75) »Fag steg fram till grefvedotterns bädd och lyfte upp
henne derur.

Grefve Horst von Falkenberg råde Muene Malolo, att han skulle förlikas med kiokerna och lofva deras höfding femtio elefanttänder.

— De skola icke vara nöjda dermed!

— Då skall du gifva dem mera, ty jag tror att mera än tusen vackra tänder ligga på sjöns botten!

Underhandlingen mellan baluber och kioker varade i fyra dagar, tills Muene Malolo förpligtigade sig att gifva kiokerna hundra elefanttänder.

Grefve Horst von Falkenberg andades lättare, när han såg, att angelägenheten blef ordnad. Han behöfde blott några dagar, för att taga upp skatten och skifta den.

Kiokerna fingo hundra elefanttänder.

Grefvens karavan var färdig och bröt upp till Kassai. Elfva-hundra bärare behöfdes för att transportera skatten till Kassai. Hundra andra voro bestämde att bära balubernas båtar till Kassai-floden.

Grefven anförde och kommenderade karavanen.

Hans hjerta klappade af glädje, när man hade vändt ryggen åt Muene Malolos residens. För honom uppdök en ny framtid, ty den skurken Ingelfingen var som fånge med i tåget.

ETTHUNDRAFYRTIOSJETTE KAPITLET.

Den hvita drottningen.

Mistress Wigtown och Inga von Tannenburg hade redan vistats fyra veckor i handelsstaden Vivi vid Kongo, men kunde oaktadt alla bemödanden icke bryta upp till Elefantsjön.

Först efter nära två månader hade äntligen den tid kommit, då de skulle kunna uppnå sitt mål.

Missionärerna hade under medverkan af Agnes fader, den förre statkarlen vid slottet Falkenberg, tagit alla förberedande steg, och så kunde man äntligen fara uppåt Kongo.

Detta var icke någon lätt uppgift, ty redan få mil ofvanför Vivi blefvo de resande mottagna med misstroende af infödingarne, när de ville köpa mat och dylikt.

Och detta misstroende steg ju längre man kom uppåt den väldiga floden. När man äntligen hade nått Kassaimynningen

och fartyget hade styrt in i denna flod, blefvo de icke blott bemötta med misstroende af vid stranden boende folkstammar, utan dessa visade till och med fiendtligheter, så att fartyget flera gånger var i fara att blifva anfallet och plundrat af infödingarne.

Efter många obehagligheter och åtskilliga smärre strider anlände man slutligen till närheten af Elefantsjön.

Missionärerna försökte här hos de särskilda folkstammarna erhålla underrättelser angående sjön och de deromkring boende, men man kunde icke erfaras något annat, än att infödingarne någon tid hade befunnit sig i öppen kamp med hvarandra.

Då det för mistress Wigtown var angeläget att erfaras, om Horst von Falkenberg fanns i närheten af Elefantsjön, så rigtades hennes efterforskningar isynnerhet på förfrågan efter den hvite mannen. Ingen kunde här lemna någon tillförlitlig uppgift. Först när man lade till ett annat ställe vid floden, hörde man utförligare om Elefantsjön.

Här blef det äfven meddeladt dem, att balubernas höfding Muene Malolo hade tagit upp den stora elfenbensskatten och hade med en stor karavan brutit upp till Kassai. Mistress Wigtown hade blifvit orolig öfver att alla hennes bemödanden hade haft så ringa resultat, men hennes förtroende till Gud upprätthöll henne.

Få dagar derefter kom man till missionsstationen vid öfre Kassai. Det var redan afton, när man på afstånd såg de hvitmenade husen.

Uppe vid missionshuset tycktes man redan hafva märkt fartygets närmande. Då man igenkände fartygets engelska flagga, visste man det ankommande fartyget medförde de redan länge i missionshuset väntade bröderna.

Man kunde från fartyget iakttaga att ett antal personer voro på väg ned till floden.

Redan sväfvade nattens första skuggor öfver trakten, när fartyget lade till vid en lämplig plats, och expeditionens medlemmar förde sin packning i land.

De första dagarne förgingo utan att några upplysningar af vikt kunde inhemtas.

Men en dag kom ett utsändt bud och omtalade att Muene Malolo hade i sin karavan en hvit man, hvilken medförde en annan hvit som fånge för att bringa honom till kusten och derifrån till Europa.

Att detta måste vara grefve Horst von Falkenberg och att den fångne måste vara Ingelfingen ansåg mistress Wigtown för gifvet.

Men något om Eckbert von Pritwitz visste han icke.

Plötsligt ljöd ett högt skrikande. Kiokerna befunno sig i vild flykt. Mukenges krigare satte efter dem. En trupp svarta krigare kom stormande uppför kullen.

— Der! — der! utbrast mistress Wigtown. Se dit. En neger bär en vit flicka på armarna!

— Hitåt! — hitåt! ropade en röst, medan negern med den röfvade missionärsdottren ilade uppför kullen.

Kiokhöfdingen hade straxt förstått, att det enda hus, som kunde erbjuda lämplig plats att dölja den hvita flickan, var missionshuset.

Han rusade framåt och hans folk följde honom.

Framkommen till huset, öppnade han dörren. Förskräckt ryggade han tillbaka, när han såg två hvita fruntimmer der.

Agnes far gick emot honom och utropade:

— Hvem är du? Hvad vill du här?

— Jag är kiokhöfdingen Lejonklo! Kan du gömma denna flicka här, så skall jag kungligt belöna dig!

— Ja, svarade tolken. Lagg flickan här, så skola de båda hvita fruntimren antaga sig henne.

Lejonklo lade flickan ifrån sig och skyndade ut.

Han kämpade som en förtvifad. Han såg Lulua-Scher och skyndade emot honom.

Lulua Scheri ilade just med sin utvalda skara uppför kullen.

Lejonklo höjde sin bössa till kinden och tog sigte på Lulua Scheri.

Men tolken hade stått i hyddans dörr och sett det. Han besinnade sig icke länge. I nästa sekund låg bössan vid kinden, skottet brann af och Lejonklo stupade.

Lulua-Scheri ilade till hyddan och öppnade dörren.

— Min Lilly, min enda, älskade Lilly; vakna! utropade han.

Inga von Prittwitz hade igenkänt sin make. Hon tryckte båda händerna mot den heta pannan, tillslöt ögonen och sjönk långsamt till golvet.

— Förlorad! — Vid målet och dock icke vid målet!

Mistress Wigtown tog Inga i sina armar. Stackars Inga!

ETTHUNDRAFYRTIOSJUNDE KAPITLET.

I Custodio di Sonza's hus.

Vid ankomsten till Vivi blefvo grefve Horst von Falkenberg och hans dotter med glädje emottagna i Custodio di Sonza's hus.

När Ingelfingen blifvit af de honom bevakande negerna förd till Custodio's hus, bröt denne sin tystnad.

— Custodio di Sonza, sade han. Du vet, att du är en portugis. Du har stor makt i Vivil! Denne här, fortfor han i vredgad ton och pekade på grefven, har tagit mig till fånga som en förbrytare och låtit slå mig i bojor! Vill du göra något emot lagen, så skall jag anklaga dig hos guvernören!

Custodio strök sig om ekägget.

— Du står icke framför mig för att erhålla gästvänskap af mig, utan du vill hafva skydd, och detta skydd tillhör min gästvän! — Han har sagt mig, när han första gången var hos mig, att du i Tyskland mördat hans broder. Jag är icke din domare! Jag vet ej om det är sannt, eller icke, men om så är fallet, så har mannen rätt att belägga dig med kedjor! I hans ställe skulle jag för länge sedan hafva dödat dig, men I européer hafva ju annorlunda åsigtter om sådana saker än vi! Vänd dig icke mera till mig, ty du är icke hos mig, utan hos grefven! Du är kanske hans betjent?

— Custodio di Sonza! utbrast Ingelfingen förargad. Jag är icke hans betjent. Han har mot all rätt lagt mig i kedjor och jag begär skydd af dig emot denne här!

— Om du tror han har orätt, så vänd dig till guvernören! svarade Custodio.

— Så för mig till honom!

Grefve Horst bleknade, när han hörde dessa ord.

— Din önskan skall blifva uppfylld! sade grefven. Men på min begäran skall du komma till honom för att underkastas förhör! På aftonen hade Custodio di Sonza bjudning för några nyss anlända européer.

Äfven grefve Horst von Falkenberg och hans dotter voro närvarande.

Samtalet var lifligt, hvartill kanske ej så litet bidrog de utmärkta viner, som Custodio di Sonza hade låtit servera sina gäster. Denne såg emellanåt mot ingången till verandan, liksom om han väntade någon.

Plötsligt afstannade de närvarandes samtal. I sjelfva verandan herskade den djupaste tystnad, medan allas ögon rigtades åt ett bestämdt ställe.

Endast öfver Ernas läppar kom ett kort utrop af glädje, ty från villans platta tak ljödo en violins herrliga toner. Det var ingen vanlig sällskapsmusik; nej det var en mästare, som lät sitt instrument verka på sina åhörare.

Åhörarne voro förtjusta.

Plötsligt afbröt konstnären sitt föredrag, för att straxt derpå fortsätta detsamma. Man såg förläget på hvarandra, ty hvad man hörde, tycktes ej vara fortsättningen af ett föredrag på violin, utan man trodde sig höra en speldosa. Med återhållen

andedrägt lyssnade de närvarande till tonerna; men nu utbröto de i ett högt bifallsrop och begärde ifrigt att få se den som så mästerligt förstod att behandla sitt instrument.

Få minuter derefter syntes en man i verandans dörr. Ett jubelrop ljöd genom luften och i nästa ögonblick sprang Erna fram till den ankomne.

— Min Claudius!

— Min Erna!

Mera förmädde de båda lyckliga icke säga. De lägo hvarandras armar. Grefve Horst von Falkenberg satt med hopknäppta händer och såg med tårfyllda ögon på det vackra paret som kärleksfullt höll hvarandra omfamnade.

Custodio di Sonza hade gifvit grefven det rådet att föra Ingelfingen fången till guvernören och der aftvinga honom be-kännelse. Han lofvade att draga omsorg för, att Ingelfingen aflade en fullständig be-kännelse.

Ingelfingen hade flera gånger försökt öfvertala sina väktare att låta honom rymma. Men alla hans försök i den vägen hade varit fruktlösa.

Hans svarta väktare fingo befallning att föra fången till guvernören. Knappt hade Ingelfingen hört denna befallning, förr än hoppet uppsteg hos honom att hos guvernören blifva be-friad. Han följde villigt sina ledsagare.

Custodio di Sonza gjorde grefven sällskap till guvernören, för att ikläda sig borgen för grefven.

Guvernören, en klok och insigtsfull man, lät först grefven berättas om Ingelfingens gerning i alla detaljer.

Ingelfingen stod hänfullt leende framför grefven och följde uppmärksamt dennes anklagelse. När grefven slutat, frågade guvernören:

— Hvad har ni att svara på denna fruktansvärda an-klagelse?

En djup suck kom ur skurkens bröst.

— Herr guvernör, sade han, Jag känner ert lands lagar och vet att ni icke skall tillåta, att en undersåte från ett annat land blir lagd i kedjor utan dom och ransakning.

— Det får heller icke skel bekräftade guvernören.

— I så fall begär jag härmed att blifva frigifven!

Grefven bäfvade. Han fruktade att hans dödsfiendes öpskan kunde blifva beviljad.

— Den saken skall jag tänka på, men ni har att svara på min fråga. Är anklagelsen sann eller icke?

— Herr guvernör det är lögn från början till slut.

— Jag måste tillstå, sade guvernören, att jag icke tror er

— Hvarför icke? framstötte Ingelfingen.

— Emedan icke blott grefven har anklagat er, utan också en annan person!

— Hvilken?

— Namnet gör ingenting till saken. Jag kan emellertid säga er, att anklagelser förefinnas emot er äfven från annat håll! Bekännelsen af en man, som den dag, då ni begick den för-ryckta gerningen, stal dolken åt eder. Karlen bodde då i ett stathus. Ni gjorde honom till tjuf, och han såg huru ni, den morgon då slottet Falkenberg brann, inträngde med dolken i rummet hos brodern till denne herre samt stötte dolken i hans bröst. Denna bekännelse är skriftligen uppsatt och här i detta rum har jag bevitnat mannens underskrift samt lemnat skriften till dess egarinna!

— Om hvem talar ni, herr guvernör? sade Ingelfingen.

Guvernören utbytte en blick med grefven och svarade derpå:

— Jag har ingen pligt att meddela er närmare, utan jag öfverlemnar det åt herr grefven? Jag är öfvertygad, att ni är greve Wolf von Falkenbergs mördare och skall låta förstärka er bevakning, så att all möjlighet till flykt blir er beröfvad, ty tyska regeringen efterlyser er!

— Tyska regeringen? framstötte Ingelfingen. Hvem har sagt det, herr guvernör?

Guvernören framtog ett nummer af »Kölnische Zeitung».

— Här, läs! sade han till Ingelfingen.

Denne såg verkligen sin person noga beskrifven och efterlyst. Dessutom stod förbrytelsen derunder, som han var anklagad för.

Grefve Horst andades lättare. Han hade ännu ej haft någon kännedom derom.

— Hämnden nalkas! framstötte han. Skurk, vedergällningen skall nå dig, och du skall blifva öfverlemnad till ditt välförtjenta straff!

Ingelfingen svarade endast med en vredgåd blick.

Han blef derpå förd tillbaka till fängelset.

Redan följande morgon skulle ett fartyg afgå till Europa. Grefven tänkte resa med detta; men en skrifvelse som han fick, skulle ändra hans beslut.

— Min far! utbrast Erna. Bedrar mig min aning eller är det sannt? Från hvem är brefvet?

— Från din mor! blott ett ögonblick, mitt barn, sedan skall jag föreläsa det för dig.

Hans darrande hand öppnade brefvet.

Det var ett långt, kärleksfullt bref från den så länge saknade makan. Det slutade med orden: »Mitt enda och mitt allt är och förblir du och min älskade dotter? Ännu en gång, min

Horst, mottag försäkran om min gränslösa kärlek till dig, och Gud vare dig och mig alltjemt nådig! — Din dig innerligt älskande makal!»

De sista orden hade grefven uttalat med darrande röst. Ett lyckligt leende lekte kring hans mun. Nu hade han af hennes egen hand fått underrättelsen att hon aldrig ansett honom som skyldig, och nu visste han, att den sanna och rena kärleken hade drifvit henne till Afrikas inre. Hans makas bild framträdde lifligt för hans själ.

Custodio di Sonza bröt slutligen tystnaden.

— Nå, frågade han, skall ni resa i morgon, herr grefve?

— Nej, min bästa Custodio! — Jag stannar här och skall finna medel att komma till dea, utan hvars egande min lycka dock blott är ofullständig! — Och icke sannt, mitt barn, fortfor han vänd till Erna. Äfven du vill först skynda till din mor.

Erna sjönk till fadrens bröst. Af rörelse kunde hon icke framsäga ett ord.

Custodio drog sig tillbaka ur rummet.

Sent på eftermiddagen gingo tvenne män öfver gården. De samtalade hviskande med hvarandra.

Vid ändan af boningshuset var en liten ingång till en källare, som nu användes till fängelse för Ingelfingen. Innan de trädde in i rummet, vände Custodio sig om och vinkade åt två negrer, som följt dem på afstånd.

— Stanna här, tills jag kallar på er, och gör derpå som jag har sagt eder!

Grefven ville fråga, hvad negrerna skulle göra, men Custodio stod nu vid ingången och drog honom hastigt in i rummet.

Custodios ansigte hvilade några ögonblick på Ingelfingen. Derpå sade han till denne:

— Må ni göra saken kort, min herre! — Grefve Horst von Falkenberg är min gästvän. Han står under mitt skydd, och jag är pligtig att skaffa honom klarhet, om ni är hans brors mördare eller icke!

— Ni är icke min domare, Custodio di Sonza! — Det är skamligt att ni håller mig fången här!

— Tala icke derom. Nu har jag makten, och jag frågar er, om ni har mördat grefve Horst von Falkenbergs bror eller icke!

Ingelfingen kämpade några ögonblick en kamp med sig sjelf. Derpå reste han sig, så att kedjorna rasslade. Som en vansinnig försökte han att få kedjorna af handlederna. Custodio di Sonza log hänfullt och upprepade sin fråga:

— Är ni skyldig eller icke?

— Hvad vill du, eländige, hafva af mig?

— Är du skyldig? frågade han. Svara mig nu!

När Custodio icke fick något svar, gaf han tecken åt den vid dörren stående, och straxt derpå inkommo de båda negrerna, som hade följt med öfver gården.

— Gören er skyldighet med denne! Ännu en gång frågar jag dig, om du vill bekänna eller icke! Är du den skyldige?

Endast ett vildt skrik var svaret.

På en vink af Custodio ryckte negrerna fram två blanka dolkar och sågo på fången.

— Du vill alltså icke svara mig? Du tyckes icke hafva några öron! Jag skall låta öppna dem på dig! Ljöd det från portugisens läppar. Han sade några ord åt negrerna.

I nästa ögonblick fattade dessa tag i Ingelfingens öron och samtidigt svängde de sina dolkar i luften.

Ingelfingen stridde en förfärlig kamp med sig sjelf. Han visste att han stod gent emot sin dödsfiende. Han visste också, att inga böner skulle kunna förmå negrerna att icke utföra den dem gifna befallningen.

Negrerna grepo nu hårdare tag i Ingelfingens öron och närmade de skarpa dolkarne till desamma.

— Jag vill bekänna! — Jag skall bekänna allt! skrek nu Ingelfingen i högsta ångest.

På en vink af Custodio släppte negrerna nu Ingelfingens öron.

— Nå, så bekänn!

Ingelfingen svarade icke.

— Skall jag? utbrast Custodio. För andra gången håller jag icke mina tjänare tillbaka! Är du grefve Wolf von Falkenbergs mördare?

— Ja! stönade Ingelfingen.

— Nu, herr grefve, måste skurkens bekännelse upprepas inför guvernören. Med sådana skurkar må man bruka särskilda medel. Hade jag icke använt min metod, så skulle han hafva tegat. Jag visste att det skulle hjälpa, hvarför jag redan träffat anordning, att guvernören befinner sig i min bostad.

En kort befallning och negrerna skyndade upp i Custodio di Sonzas bostad. Få minuter derefter stod guvernören med två embetsmän i Ingelfingens fängelse.

Denne ville göra ett sista försök att anklaga Custodio för det han beröfvat honom friheten, men guvernören fäste ingen vikt vid hans yttranden.

På Custodios begäran uppsattes ett protokoll, och såväl guvernören och de båda embetsmännen som äfven grefven och Custodio di Sonza undertecknade med sin underskrift, att Ingelfingen bekämt sin förskräckliga gerning.

Grefve Horst von Falkenberg samt guvernören och hans båda embetsmän bjödos upp till Custodios rikt försedda taffel.

Ett ilbud hade just kommit och medfört en underrättelse åt portugisen. När han åter visade sig på verandan, gick han fram till grefven, lade båda händerna på dennes skuldror och sade:

— En lycklig dag för er i dag, herr grefve, ty den, för hvilken ert hjerta klappar, är på väg till Vivi! Om några dagar kan hon vara här. Gläd er med mig, herr grefve!

Grefve Horst visste icke hvad han skulle säga. Glädjen qväfde hans röst, men han såg sin dotter i ögonen, drog denna närmare sig och sade derpå:

— Erna, mitt barn, din mor kommer; min maka! O hvilken osägbar lycka!

ETTHUNDRAFYRTIOATTONDE KAPITLET.

Funnen, — funnen!

Striden vid Elefantsjön mellan Mukenges folk och kiokerna var redan förlorad för kiokerna, innan Lejonklo flydde till babiluberna.

Lejonklo hade icke haft någon aning om att äfven den andre vid Lulua boende hvite hade slutit sig till Mukenges krigståg. Kakabu hade beredvilligt ställt sig till Mukenges tjänst, och det var han, som vid Elefantsjön gjorde utslaget.

Missionärsdottern Lilly läg med tillslutna ögon uppe i missionshuset vid Kassai. Oaktadt alla Lulua-Scheris bemödanden dröjde det länge innan hon återkom till medvetande. När detta skedde, utbrast hon:

— Hvar är jag? Hon såg sig omkring i rummet.

Hon tycktes icke straxt märka Lulua-Scheri. Slutligen såg hon honom.

— Lilly, min bästa Lilly, framstötte Lulua-Scheri. Jag är lycklig att få se i dina ögon!

Lilly måste åter tillsluta ögonen. En mörk purpurrodnad drog öfver hennes ansigte.

— Lilly, tala, min enda, bästa Lilly, säg mig om Lejonklo har gjort dig något illa!

— Nej, Lejonklo har behandlat mig väl. Hvar är han?

— Han ligger der ute och kämpar med döden.

— Hvem har dödat honom?

— Det vet jag icke! När jag kom upp för kullen, såg jag honom falla. Men res dig nu upp!

En fruktansvärd kamp rasade inom Inga, när hon måste ähöra detta samtal. Flera gånger tillslöt hon ögonen för att icke nödgas se alla enskildheter.

Plötsligt inträdde en af Mukenges folk och ropade till Lulua-Scheri:

— Kom ut, herre; Mukenge kommer med sitt folk!

Lulua-Scheri bar Lilly bort till en bänkartad upphöjning i rummet och lade henne der.

Han vände sig just åt dörren för att gå, då han plötsligen tumlade förskräckt tillbakå. Han hade sett Inga.

Med handen strök han öfver pannan. Var det verklighet, hvad han såg? — Var det verkligen Inga, som han såg här midt i Afrika? —

— Hvem är det? skrek Eckbert, under det han afvärijande sträckte ut handen emot Inga.

— Eckbert, — Eckbert, — min Eckbert, känner du icke igen mig?

— Inga!

Fruktan och ångest, men äfven glädje märktes i både tonen och i hans drag.

— Inga, är det möjligt! — Det kan icke vara möjligt! Det är icke du!

Han hade tagit ett steg närmare Inga. Denna såg med fuktiga ögon på Lulua-Scheri och förstod hvilken smärta, som rörd sig i hans inre.

— Eckbert! utbrast hon slutligen. Hvem är denna flicka?

Hennes röst darrade. Hennes hvita hand, som pekade på Lilly, darrade äfven och hennes ögon lyste af en hemsk eld. Det kändes tungt för Eckbert von Prittwitz att i detta ögonblick säga rena sanningen.

— Inga, det är missionärens dotter, som blef bortröfvad af kiokernas höfding!

Åter hade han tagit ett steg närmare Inga. Nu stodo de så nära hvarandra, att det blott skulle behöfts en kort rörelse för att de skulle kunnat omfamna hvarandra.

Länge, — länge såg Eckbert i ögonen på sin unga och vackra hustru, som hade vågat framtränga ända till Afrikas inre, för att uppsöka den, för hvars skull hon lidit så ofantligt mycket och som utgjorde hela hennes själ och väsende. Ingen af dem förmådde tala, endast deras älskande hjertan talade ett språk, som endast de förstå, för hvilka kärlekens lycka ledt på det mest blomstrande sätt.

Utanför hyddan ljödo rop och kommandon, ty Mukenge hade kommit med sitt folk, emedan han trodde att hans hvite vän var i fara. Åter kom ett bud i hyddans dörr och påminte

Lulua-Scheri om hans pligt. Som en drömmande vacklade han till dörren, derpå vände han sig ännu en gång om och såg på de båda fruntimren, som stodo hans hjerta så nära.

Derpå gick han ut. Han skyndade fram till den döende kiokhöfdingen, lade sig ned på knä bredvid honom och sade:

— Jag förlåter dig allt; men säg sanningen i detta ögonblick, då du går till den store anden i vattnet!

— Hvad vill du veta?

Eckbert hviskade några ord i hans öra. Lejonklo svarade derefter:

— Du är min fiende, hvite man, och jag säger dig nu, att jag ångrar att jag icke gjort den hvita flickan till min slafvinn! Men vid allt, som är mig dyrt och kärt, svär jag att min hand icke har vidrört henne!

Lejonklo tycktes vilja säga ännu mera, men endast ett gurglande ljud kom ur hans strupe.

Straxt derpå kom Mukenge. När denne såg sin dödsfiende ligga på marken, utbrast han:

— Döda honom!

Men Lulua-Scheri pekade på den döende och sade:

— Mukenge är en stor höfding vid Lulua. Han har ett adelt hjerta och förlåter sin dödsfiende, när denne kämpar med döden. Mukenge låter mannen fara hädan i frid.

Mukenge kastade en föraktlig blick på sin döde fiende och vände sig åt sidan för att gå till hyddan, der han märkte flera af sitt folk vid dörren.

— Hvar är den hvita flickan, Lulua-Scheri?

— Der inne! svarade den tillfrågade.

De båda männen gingo in i hyddan. Vid Mukenges inträde reste sig de båda fruntimren och helsade på denne.

Mukenge ryckte till. Han hade sett mistress Wigtown och Inga.

— Hvilka äro dessa? frågade han sin ledsagare. Jag har ju hört att de hvita, som uppehöll sig hos baluberna, för länge sedan dragit derifrån.

Lulua-Scheri tvekade icke med svaret.

— Mukenge, store, mäktige herskare af Lulua; se här denna hvita qvinna, hon är min — maka!

— Hvar har hon kommit ifrån? frågade han förundrad.

— Jag har förteogat, att jag hade en maka i Europa! Hon har kommit hit och sökt upp mig!

— En hustru? frågade Mukenge. Hit?

— Javisst! svarade Eckbert. Han berättade nu i korthet sina öden för sin svarte vän, och denne gladdes, när han hörde, att Lulua Scheri var lycklig.

I detta ögonblick kom den lille Pitti in i rummet och sade:

— Herre jag har funnit Gomma!

— Gomma? utbrast denne misstroget.

— Javisst, här är han!

Han visade åt dörren, der just lejondödaren inträdde. Han hade blifvit tillfångatagen af kiökerna men blifvit försatt i frihet efter striden vid Elefantsjön. Åter trängde en menniskomassa sig närmare och man hörde en röst som ropade:

— Hvar — hvar — hvar?

Hvem den ankommande var, derom blefvo de i huset varande ej länge i tvifvel, ty knappt hade rösten hörts af Lilly, förr än denna glad ropade:

— Min far! och i nästa ögonblick omfamnade far och dotter hvarandra.

ETTHUNDRAFYRTIONIONDE KAPITLET.

Clotilda — Horst!

De närmaste följderna af återseendet mellan Eckbert och Inga kunna läsarne nog tänka sig.

Våra dervarande vänners sträfvanden var naturligtvis rigtad på, att så snart som möjligt komma till Vivi.

Lulua-Scheri och Kakabu anförde karavanen.

Redan hade denna varit fyra veckor på vägen och den närmade sig nu Vivi.

Kakabu, som inför Lulua-Scheri hade gifvit sig tillkänna som europé, förteg fortfarande sitt verkliga namn, medan Eckbert von Prittwitz ej dolde sitt.

Man hade tre dagsresor kvar till Vivi, och man beslöt att hvila ut en dag.

På aftonen sedan man slagit läger, samlade sig karavanens hvita medlemmar under skuggan af ett stort träd.

Inga kände plötsligt att Eckberts arm lade sig kring hennes lif och han drog henne till sig.

Då uppdöko facklor på afstånd. Hvad kunde det vara?

Man kunde höra röster.

Eckbert sprang upp och affyrade sin bössa, för att väcka de trötta bärarne.

Det blef rörligt i lägret.

Facklorna kommo närmare.

De ilbud, som Lulua-Scheri och mistress Wigtown, eller, som vi hädanefter vilja kalla henne, grefvinnan Falkenberg, hade afsändt till Vivi, skyndade nu fram till Eckbert.

De omtalade att den hvite mannen och hans dotter samt en annan hvit hade farit karavanen till mötes och var nu på två timmars afstånd.

Horst von Falkenberg hade nämligen brutit upp från Vivi och farit sin maka till mötes.

Grefvinnan Clotilda von Falkenberg hade hört budets ord och ifrade för att man straxt skulle bryta upp, för att möta de annalkande.

Den väg som karavanen nu tog sträckte sig längs efter en bäck och började snart stiga uppför en liten höjd.

Från denna punkt hade man vidsträckt utsigt.

Det var på morgonen som man anlände till denna höjd.

Förarne hade upptäckt den hvite manneas läger.

På omkring en half timmas vägs afstånd såg man några tält uppslagna.

— Der, der, fru grefvinna, sade plötsligt Inga, i det hon pekade bortåt.

— Hvad är der?

— Ser ni icke den hvita duken vinka i luften?

Grefvinnan von Falkenberg såg på den antyddas punkten, och i nästa ögonblick fladdrade äfven hennes näsduk helsande.

Efter en kort ridt anlände man till den lilla kullen.

Såväl Inga von Prittwitz som grefvinnan von Falkenberg sprungo af sina hästar och skyndade till fots och ilade fram mot lägret.

Ett genomträngande skrik kom från grefvinnans strupe. Hon stannade.

— Hvad är det, fru grefvinna? frågade Inga.

Denna förmådde icke svara. Hon endast skakade på hufvudet och tryckte båda händerna mot bröstet.

Inga förstod att afgörandets ögonblick närmade sig, ty från lägret framkom just en man och vid hans sida en ung flicka.

Det var grefve Horst von Falkenberg och hans dotter.

Få steg ifrån sin maka stannade han och såg med förundrade ögon på denna.

— Clotilda!

— Horst! Och jublande omfamnade de hvarandra.

Deras läppar sade endast dessa ord, men hvad hjertat kände, det visste hvar och en af dem.

Slutligen släppte grefven sin återfunna mask och såg henne några sekunder i ögonen, liksom ville han läsa i dessa. Derpå

trädde han tillbaka, ty med ett högt skrik sprang grefvinuan nu fram till Erna och tryckte henne till sitt klappande hjerta.

— Mitt barn, — min dotter!

— Mera förmådde grefvinnan icke säga.

Hvilken penna skulle väl vara i stånd att skildra den glädje som bemäktigat sig dessa lyckliga människor?

Eckbert von Prittwitz, som under tiden hade af grefve Horsts ledsagare erfarit, att man genom ansträngande marsch skulle innan aftonen kunna vara i Vivi, lät icke aflägga bördorna, utan kommenderade snart till uppbrott.

Äfven grefve Horst och hans maka ville gerna innan aftonen hinna fram till Vivi.

Vid nattens inbrott kom man fram till närheten af denna handelsplats.

Bäranne erhöilo här på Eckberts bemedling ett läger, medan han med sitt sällskap red till Vivi.

I Custodio di Sonza's hus blefvo de ankommande väl emottagna och förplägade.

Denna glädjedag, blef för den lilla kretsen äfven en afskedsdag från den vänlige portugisen, ty man måste redan följande dag bryta upp från Vivi för att kunna begagna en till Kongomynningen afgående ångare. Negrerna, bland hvilka äfven Gomma och Pitti, blefvo rikligen försedda med skänker och foro derpå hem igen.

Snart satte ångaren sig i rörelse och bar de hvita jemte den fångne Ingelfingen framåt på Kongoflodens yta.

I Boma låg en ångare beredd att afgå till Madeira och Spanien.

Under resan vållade Ingelfingen något bekymmer, ty han vägrade att äta och dricka. Han ville på så sätt döda sig.

Slutligen uppgaf han dock sin föresats och åt och drack.

Man stannade på Madeira i fem dagar. Man erfor der att Edgar och Margret blifvit ett par.

— Och din hemlighet? frågade Inga sin väninna, när de voro på tu man hand.

— Edgar känner den!

— Då skall du väl också meddela den åt mig?

— Icke här; när vi äro i Tyskland skall du få veta allt!

Kakabu, den hvite mannen från Lulua, kom nu äfven till Margrets bostad.

Knappt hade han sett Margret, förr än han utstötte ett glädjerop, ty hon var hans dotter. En fråga sväfvade på hans läppar då plötsligen en sidodörr öppnades och Margrets mor, Kakabu's maka inträdde. . .

Nu visste Eckbert von Prittwitz hvem hans tystlätne granne vid Lulua var.

Han erfor nu att Kakabu var Bärenburgs forndne egare.
När Margrets mor sade sin make, huru justitierådet Planitz hade slutat, uppklärnade hans anletsdrag, och ett tyst: »Gud ske lof!» kom öfver hans läppar.

Få dagar derefter lyftade ångaren ankar för att afgå till Europa.

ETTHUNDRAFEMTIONDE KAPITLET.

Slutet.

Åtta dagar derefter anlände ångaren till Spanien.

Grefve Horst von Falkenberg medföljde vidare endast till tyska gränsen.

Eckbert von Pritwitz och Edgar voro de som aflemnade den fångne Ingelfingen till myndigheterna.

Underrättelsen om Ingelfingens tillfångatagande framträngde till storhertigens öron. Han lät göra sig närmare underrättad och insåg raskt, hvad som borde göras.

Han meddelade tillåtelse att saken mot grefve Horst von Falkenberg återupptogs, utan att denne behöfde återvända.

Redan samma timma, som grefve Horst von Falkenberg blef af rätten frikänd, afgick telegram derom till honom, och han telegraferade tillbaka, att han om åtta dagar skulle komma till slottet Falkenberg.

Underrättelsen om grefvens återvändande gick som en löpeld genom trakten och framkallade glädje.

Hans emottagande förbereddes med äreportar och alla möjliga glädje- och hedersbetygelser.

Till och med storhertigen hade låtit representera sig vid grefvens hemkomst för att önska honom lycka.

Gubben Krischan och Brückner hade med Falkner kommit öfverens att för alltid förtiga Ellas härkomst, på det ingen mått måtte droppas i glädjebägaren.

Vid det gamla tornet hade kanoner blifvit uppställda som skulle affyras högtiden till ära. Knappt hade den första salfvan aflossats, förr än olycksklockans oregelbundna slag darrade i luften. Alla skyndade fram till tornet. Man såg dit upp. Tornet hade börjat luta mera än vanligt.

All uppmärksamhet riktades nu på grefven samt hans maka och hans dotter. Man gaf icke akt på att en halft vansinnig smög sig fram bland mängden.

Plötsligt skall ett skott och en kula susade förbi grefvens hufvud.

En allmän förskräckelse bemäktigade sig de närvarande. Hvem var gerningsmannen?

— Hållen fast honom! Ingelfingen! Ijöd det från mun till mun.

Han hade funnit medel att besticka fångvaktaren.

Man förföljde honom nu, och han såg ingen annan utväg, än springa in i det gamla tornet. Förföljarne ville just springa efter honom dit in, då någon observerade att tornet vacklade samt därför ropade: »Se upp!»

Manskapet vid kanonerna ansågo det för ett tecken åt dem, så att de förde luntorna till fänghälen skotten dånade.

Knappt hade skotten genljudit i bergen, då ett genomträngande skrik genomskar luften och brakande föll det gamla tornet med sin olycksklocka samman i ruiner.

Ett högt, förtvifadt skrik ljöd ur dess inre.

Ruinerna hade begrafvit den, som anstiftat så mycket ondt på slottet Falkenberg.

— Guds finger! sade den gamle presten, när han hörde, hvad som tilldragit sig.

Ett oändligt jubel helsade greve Horst von Falkenberg, när han på den med blommor beströdda vägen begaf sig upp till slottet.

Ett år derefter reste sig ett vackert kapell på samma ställe, der slottstornet med olycksklockan hade stått.

En grupp glada och lyckliga människor kommo just ut ur kapellet, der ett dubbeldop blifvit hållet.

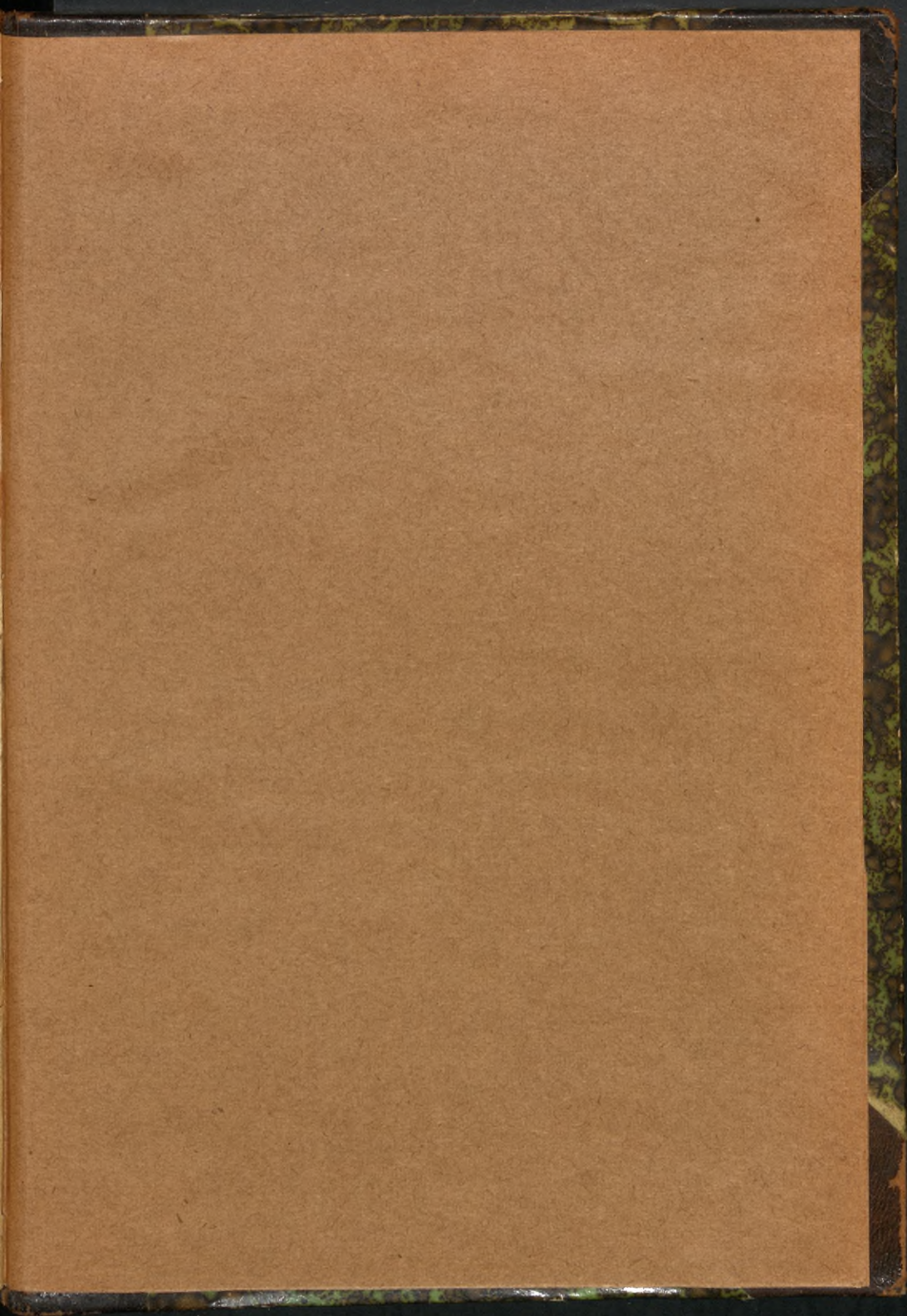
— Hvem hade tänkt det för ett år sedan, sade Inga von Pritwitz till Erna Hofmann, som just hade lemnat sin make hofkapellmästaren Claudius Hofmann för att ömt sluta sin vänninna i sina armar.

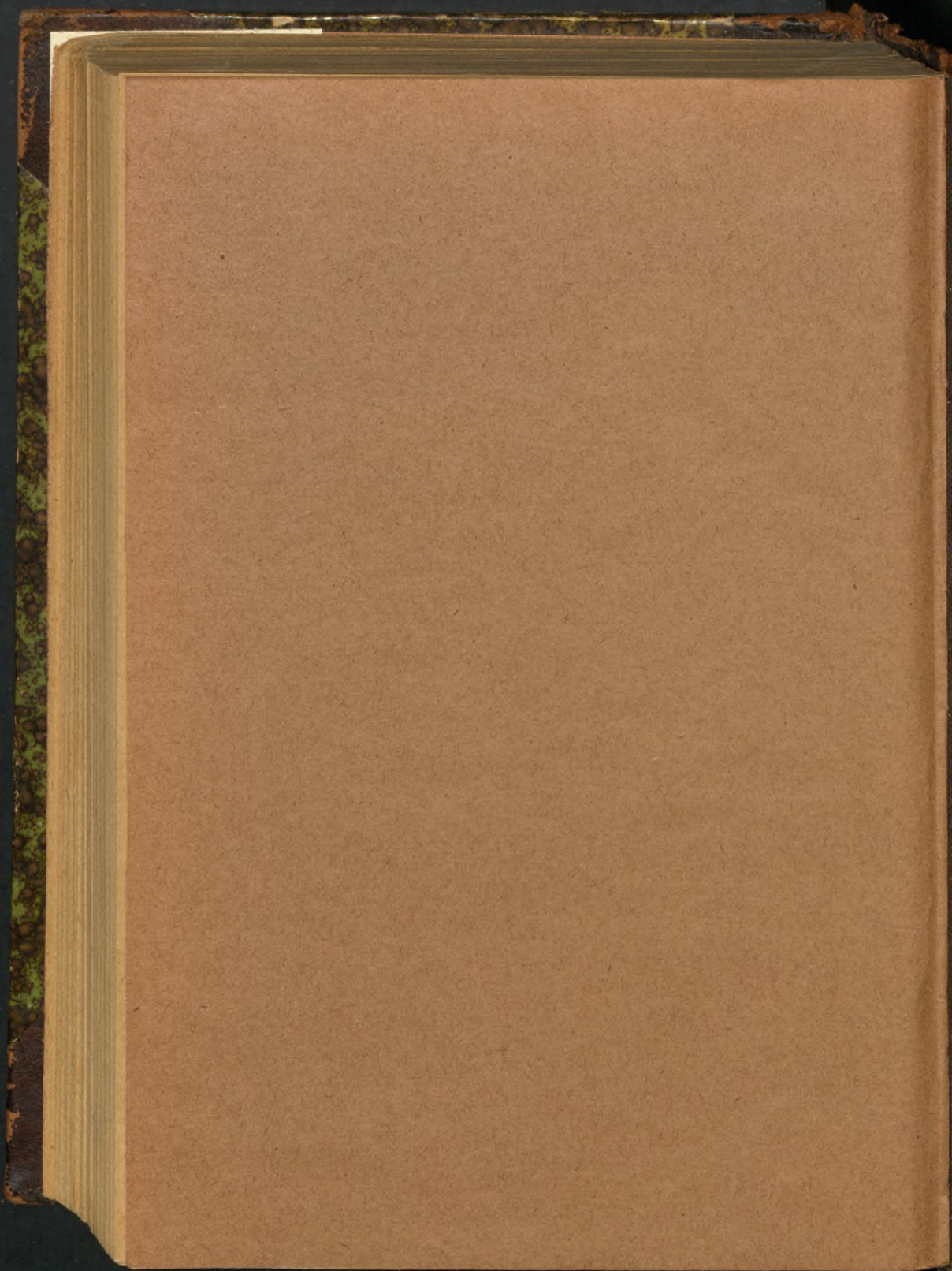
— Guds välsignelse hvilar öfver allt och alla! svarade greve Horst von Falkenberg.

Erna blomstrade som sjelfva hälsan.

Vid Ellas bröllop med den unge forstern Bruno Fischer hade Jakob anförtrott åt Krischan, att han varit närvarande då Lora satte ut grevebarnet i skogen, och att han genomskadat hennes gerning samt omintetgjordt den genom att föra Erna till skogshuset.

6000212174

Göteborgs universitetsbibliotek

